VÁLEČNÁ
SEKERA
FANTOM Print
SARA DOUGLASS

POUTNÍKŮV NÁVRAT

KNIHA 1.

VÁLEČNÁ SEKERA

Sara Douglass

FANTOM Print
2008

Copyright © 1995 by Sara Douglass Enterprises Pty Ltd.
Translation © Veronika Krajňanská
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 978-80-7398-013-9

Věnování

Šest knih *Poutníkova návratu* věnuji A. Lynn Martinové, Timu Strettonovi a Frances Thielové, kteří s přívětivostí sobě vlastní sledovali mé pomalé sklouzávání do Hvězdného tance.

Až léto zemře tisíckrát,
čas s myšlenkou se zrodí zas,
a poznání bol blízko nás
svou trpkou pravdu nezjeví.
Tu všechny věci zůstanou,
jak před staletím dány jsou.
Věz, radost, bol i starost v nich
teď prince k sudbě přivedou.

Alfred Lord Tennyson
Spící palác

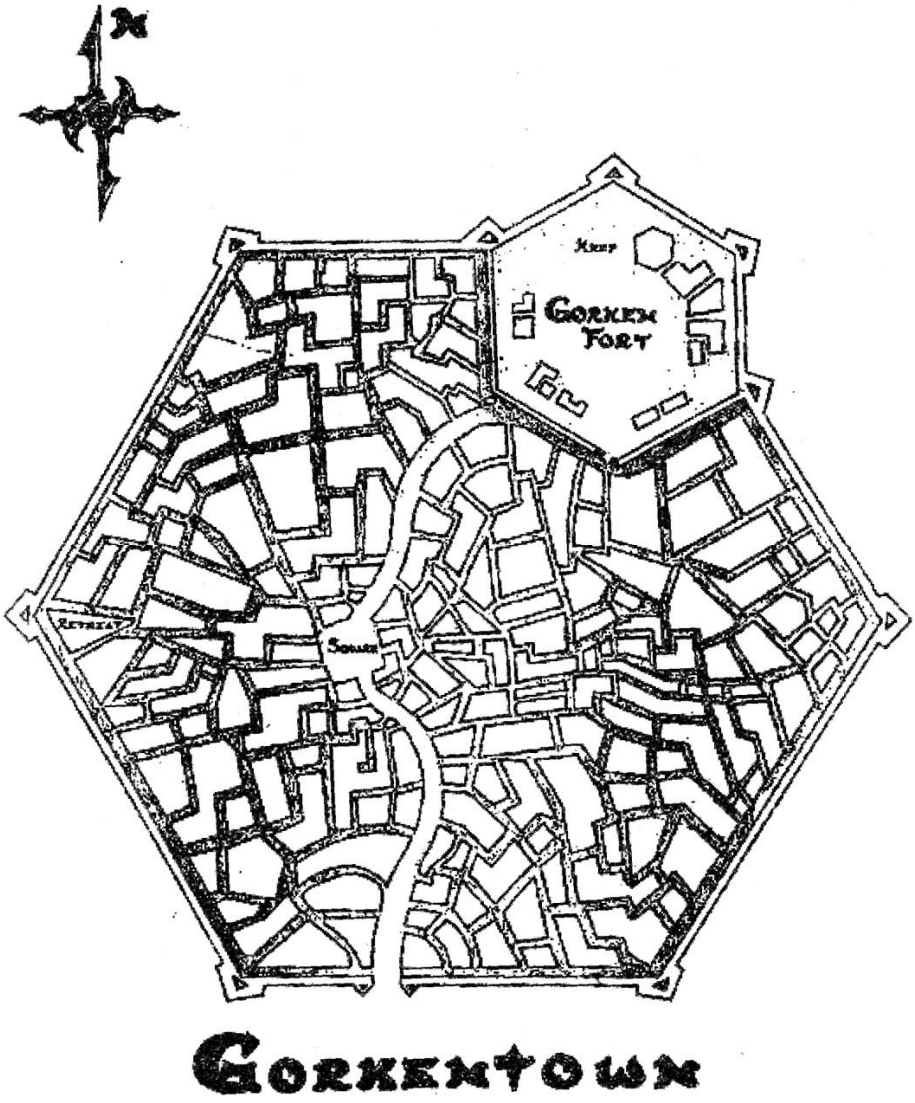

GORKEMTOWN

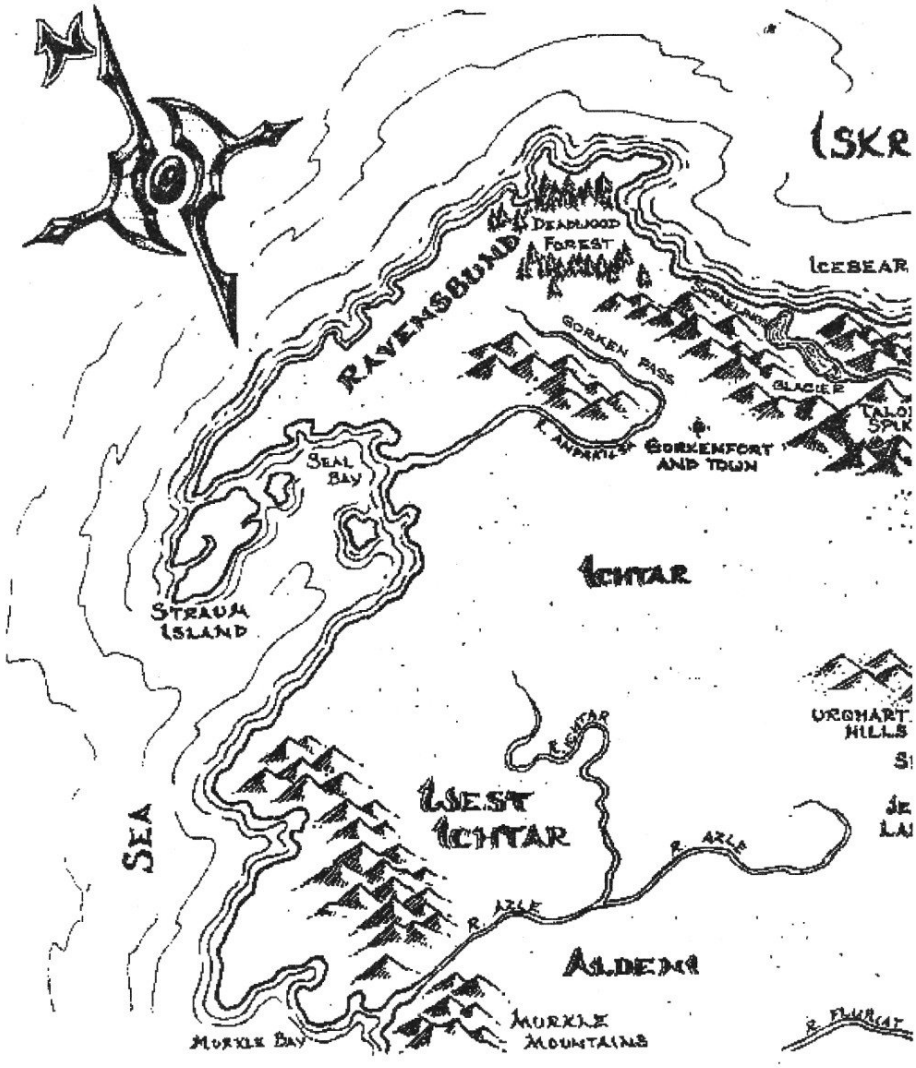
ISKR
DEADWOOD FOREST
RAVENSBUND
ICEBEAR
GORKEN PASS
GLACIER
R. ANFALAS
GORKENFORT AND TOWN
SEAL BAY
ICHTAR
STRAUM ISLAND
URGHART HILLS
R. ICHTAR
WEST ICHTAR
SEA
R. AZLE
ALDEMI
MURKLE MOUNTAINS
MURKLE BAY
R. FLURRIAT

Unmapped Tundra
Coast
Glacier
Icescarp Alps
Skraelings
Shadowward (Amarinheim)
Widowmaker Sea
Fortress Rangers
Wild Dog Plains
Holdhard Pass
Forbidden Valley
Smyrton
Tallem Bend
Seagrass Plains

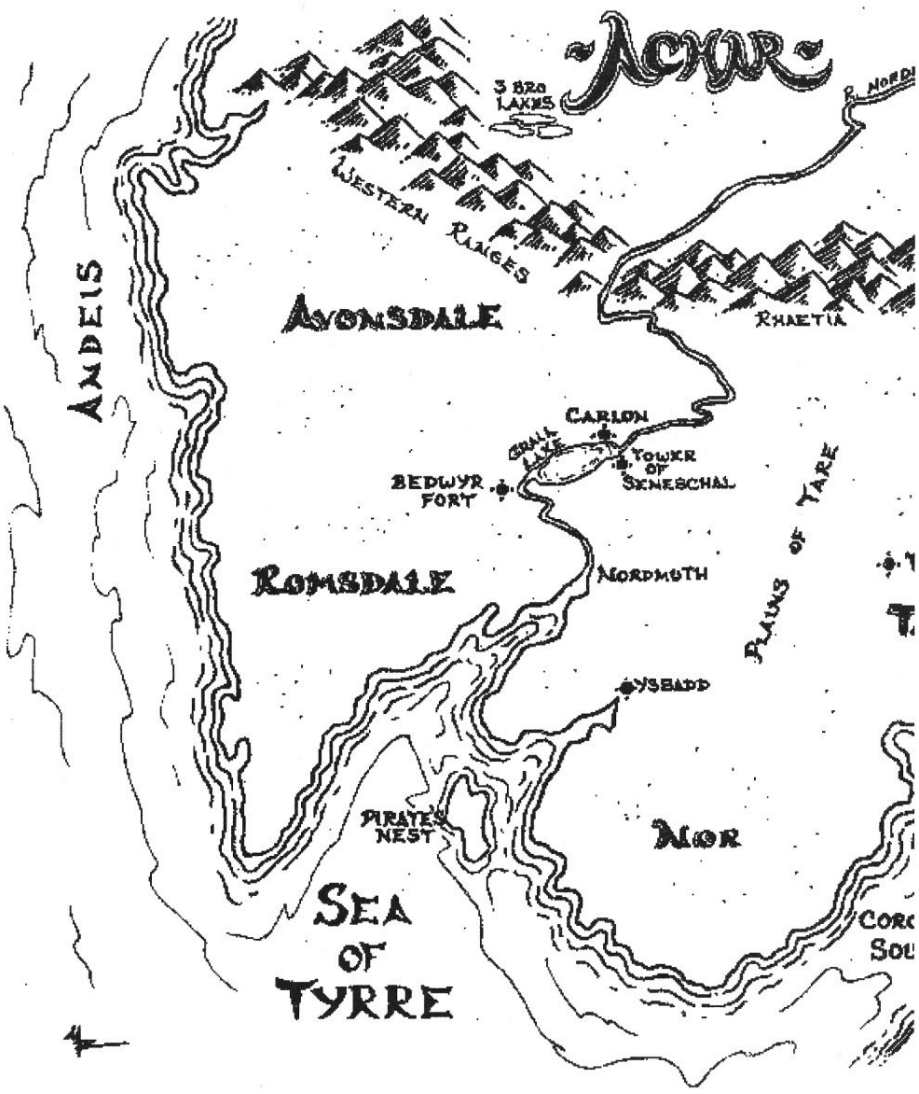
Nor
3 Brd Lakes
Western Ranges
Andeis
Avonsdale
Rhaetia
Carlon
Grulla Lake
Tower of Seneschal
Bedwyr Fort
Romsdale
Nordmoth
Plains of Tare
Ysbadd
Pirate's Nest
Nor
Sea of Tyrre

SKARABOST
KASTALKON
IL FRAGOMBE
RANGES
BRACKEN
FERNBRAKE LAKE
ARCEN
ARCMESS
SILENT WOODS
ANCIENT BARROWS
CAULDRON LAKE
BARROW ISLANDS
WIDOWMAKER SEA
WIDEWALL BAY
COROLEAS

Proroctví Ničitele

Přijde ten den, kdy děti dvě
spojené krví zrodí se,
to první Roh a Křídlo budou vést,
nenávist zakusí k Muži z hvězd.
Ničitel severní zimou zrozený,
přízraky k jihu pod jeho vedením
potáhnou, v patách jim zima a mráz,
nikdo jim nesvede postavit hráz,
Muž z hvězd pak zpřetrhá pouta všech lží,
Tencendor procitne a mnozí s ním
na starou válku zapomenou,
na jedné lodi společně plout,
Pluh, Křídlo, Roh musejí dál,
Gorgael jinak jim pocítit dá,
co je to neštěstí, hrůza a zmar.

Muži z hvězd, slyš a poslouchej,
na svoji sílu pozor dej,
až v pravou chvíli užít ji smíš,
až když svá tajemství vyřešíš.
Strážci projdou zemí,
než moc jim srdce zkazí,
dívenka plačící otočí se,
odhalí vědění, z kterého mrazí,
radostně žena objímá v noci
muže, jenž manžela zabil jí,
prastaré duše v kolébkách spící
po celé zemi zpívají,
mrtvá zas obživne,
zvrácené dítě porodí,

temnější síla
stane se otcem, jenž všechny vykoupí,
moc vody uvolní oči tak jasné,
a ty žezlo duhové vytvoří…

Muži z hvězd, dobře poslouchej,
jenom ty žezlem vládnout smíš,
Gorgael porážce bude blíž,
jenom ty led a mráz roztříštíš.
Ta moc, co bude v rukou tvých,
cestu ti přímou nezajistí,
zrádce z tvých vlastních řad
úklad ti nastrojí,
bolest tvé lásky
nesmí se nezhojit.
Neb to bude smrt tvá.
Ničitel pánem je všemožných lží,
těm nesmíš propadnout,
Tencendor spasí jen odpuštění,
chraň duši jeho i duši svou.

Prolog

ena se plahočila sněhem, který jí sahal až po kolena. Otep suchého dřeva na zádech pro ni byla téměř stejným břemenem jako váha dítěte, které v sobě nosila. Dech ji nepříjemně štípal v krku, než zmrzl v ostrém jižním větru. Byla malá, ale silná, dvacet osm let života v drsné domovině ji vybavilo pevnými svaly na rukou i nohou. Vždy ale nacházela pomoc, podporu a společnost u svých lidí. Teď byla sama a třetí dítě bude muset porodit bez pomoci.

Tohle bude její poslední cesta přes údolí. Kruté zimní bouře způsobily, že několik posledních týdnů musela strávit ve svém přístřešku zasypaná sněhem, takže spálila téměř celou zásobu drahocenného výhřevného časodřeva. Jestli nebude mít při slehnutí dost dřeva a suchých kamenů, zemře – a její dítě s ní. Teprve včera se počasí umoudřilo natolik, aby se mohla probojovat sněhem k časodřevnému lesu. Vítr nabíral na síle a sníh padal stále hustěji. Věděla, že jí na návrat do přístřešku nezbývá moc času. Poháněl ji strach, že až se dítě narodí, nebude se odtamtud moci ani hnout.

Přestože si toto odloučení vybrala dobrovolně, začínala se bát.

Strachovala se také o dítě. Její předchozí dvě těhotenství byla nepříjemná, zvláště v posledních týdnech, ale ona pokaždé porodila bez zbytečného povyku. Rychle se zotavila, její tělo se úplně zhojilo. S tímhle dítětem se bála porodu víc než osamělé zimy. Bylo příliš velké, příliš… rozzlobené. Občas v noci, když se snažila spát, se začalo kroutit a tlouklo rukama i nohama do stěn její dělohy s takovou zuřivostí, že se stočila do klubíčka a kolébala se ze strany na stranu v marném pokusu uniknout jeho vzteku.

Na chvilku se zastavila, aby si přehodila otep dřeva na zádech. Přála si, aby si od tíhy dítěte mohla ulevit stejně snadno. Včera v noci dítě sestoupilo dolů, porod už se blížil. Možná dnes, možná zítra, říkala si.

Vždy, když udělala krok, cítila, jak se hlavička tlačí na pánev, pánevní kosti se o sebe třou a oddalují se od sebe. Chůze ji vyčerpávala.

Skrz sníh zahlédla hustou stěnu jehličnatých stromů asi tři sta kroků daleko. Na přístřešku si dala záležet. Byl dobře chráněný v závětří kamenitého kopce hodně daleko od okraje lesa, který vyčníval nad vrcholky stromů. Byl to první z mnoha kopců, které postupně přecházely v Hory ledových stěn. Ještě než na ní těhotenství bylo vidět, vyklouzla svým blízkým a utekla sem do Avarinheimu, na tohle osamělé místo daleko na sever od lesního domova. Od začátku měsíce suchého listí, prvního podzimního měsíce, nasbírala tolik lesních plodů, ořechů a semínek, kolik jen mohla, aby si udělala zásobu. I když se snažila, našla jen hrst malfari, vláknitých hlíz, které živily její kmen přes zimu. Musela se bez nich obejít a strach z toho, co nedostatek jídla způsobí jí a jejímu dítěti, jí nedával spát. Z masa zbylo jen několik posledních tuhých pásků, které nasušila z párku vychrtlých králíků. Povzdechla si a bezmyšlenkovitě si promnula břicho. Zkusila si nevšímat divoké bolesti v nohou a pánvi a zoufale zatoužila po několika kuřatech nebo koze, které by mohla po porodu sníst.

Neměla chtít to dítě donosit. Kdyby zůstala u svých, nedovolili by jí to. Bylo to dítě Beltide, počaté za bujarých oslav jarních obřadů, kdy se její lid z lesů a lid z Hor ledových stěn sešel v hájích, kde se potkávaly hory a les. Tam společně oslavili obnovu života v době tání náboženskými rituály a po nich se pokaždé nadšeně vrhli na zbytky vína, které k sobě předtím lidé tiskli u ohně za dlouhých zimních nocí. Beltide byla jediná noc, kdy se lidé z obou národů uvolnili natolik, aby dovedli své dobré vztahy za hranici, kterou během roku nebylo radno překračovat.

Každý ze tří posledních obřadů Beltide ho pozorovala a chtěla. Přišel do háje se svými lidmi, kůži měl světlou a krásnou jako ledové klenby jeho domova a vlasy zlaté jako životodárné letní slunce, které oba uctívali. Jako nejsilnější zaklínač mezi svými lidmi vedl obřady Beltide s nejváženějšími bány jejího lidu. Trochu se bála a měla posvátnou úctu před jeho mocí a magií, ale přitahovalo ji jeho umění, krása a půvab. Při posledním Beltide, před osmi měsíci, vypila dost vína, aby uvolnilo její zábrany a dodalo jí kuráž. Byla okouzlující, krásná a zdravá, husté světlehnědé vlasy jí spadaly až k pasu. Když ji viděl, jak k němu jde mýtinou ve středu háje, přimhouřil oči. Pak se mu

rozšířily, usmál se a napřáhl k ní ruku. Nemohla uhnout pohledem, vložila upracovanou dlaň do jeho a podivila se hebkosti jeho pokožky. Na zaklínače byl hodný, než ji odvedl na skryté místo pod hvězdami, pošeptal jí několik něžných slov.

„Hvězdný poutník," hlesla a přejela jazykem po rozpraskané pokožce svých rtů.

Posledních několik hodin sněžilo jen trochu, ale teď se na ni sníh začal přímo valit. Probrala se ze snění. Začátek lesa teď už skrz padající sníh nebylo téměř vidět. Musí si pospíšit. Dítě ji zpomalovalo, klopýtala, jak se snažila jít rychleji.

Jeho ruce na jejím těle byly silné a sebejisté a nepřekvapilo ji, že ji obtěžkal. Jeho dítě bude tak úžasné, tak neobyčejné. Ale i když oba národy tolerovaly opilecké výstřelky mezi rasami za noci Beltide, oba také zastávaly názor, že děti takto zplozené jsou zvrácené. Většinu života věděla o ženách, které tak po čtyřech nebo šesti týdnech od Beltide vycházely na šeré lesní stezky, aby nasbíraly byliny, které zbaví jejich těla dětí počatých té noci.

Nebyla se schopná přinutit spolknout vařící směs, kterou si čas od času připravila. Nakonec se rozhodla, že dítě donosí. Až se dítě narodí a její lidé uvidí, že je stejné jako všechny ostatní (jenže krásnější a mocnější, jak se na dítě zaklínače sluší), přijmou ho. Žádné dítě, které počal on, nemůže být zvrácené.

Musela strávit poslední dlouhé měsíce těhotenství sama, jinak by ji přinutili dítě potratit. Teď přemýšlela, jestli bude stejně skvělé jako jeho otec, jak předpokládala, nebo jestli udělala chybu.

Zatnula zuby a přinutila se překonat bolest a jít krok za krokem závějemi. Dokáže to. Musí. Nechce tu umřít.

Náhle kromě vytí větru v sílící bouři zaslechla podivný, téměř nerozeznatelný šepot.

Zastavila se. Každý nerv jejího těla byl jako v ohni. Rukama v rukavicích si odhrnula vlasy z očí a pozorně se soustředila na jakékoliv neobvyklé zvuky.

Teď. Teď zas. Tlumený šepot ve větru… tlumený šepot a škytnutí. Skraelingové!

„Ááá," nechtěně zasténala. Děs jí sžíral útroby. Okamžik stála ve větru jako socha, pak začala nemotorně zápasit s řemínky, kterými měla na zádech přivázanou otep, aby se nepohodlného břemene zbavila.

Mohla se zachránit jen tak, že by skraelingům utekla. Kéž by se tak dostala ke stromům dřív než oni k ní. Neměli stromy rádi.

V takovém stupni těhotenství ale nemohla běžet. Ne s tímhle dítětem.

Řemínky konečně povolily a dříví se jí sesypalo k nohám. Pohnula se kupředu, hned zakopla a spadla na tvrdou zem. Náraz jí vyrazil dech a břichem projela vlna bolesti. Dítě ji zle koplo.

Vítr zašeptal znovu. Blíže.

Několik minut se nezmohla na víc než kolem sebe bezmocně hrabat ve sněhu, snažila se chytit dech a najít na zrádné ledové zemi záchytný bod.

Hluboký hlas se tiše, bublavě zasmál několik kroků nalevo od ní. Přes vítr ho bylo sotva slyšet.

Vzlykala teď strachy, vyškrábala se na nohy, myslela jen na to, že se musí dostat do bezpečí ke stromům před sebou.

O dva kroky dál slyšela další zašeptání, tentokrát přímo za sebou, a jistě by vykřikla, ale dítě ji nečekaně koplo přímo do bránice. Rána jí vyrazila dech téměř stejně silně jako předchozí pád.

Pak se ozval ještě děsivější šepot před ní.

„Hezká, hezká… dobrá, dobrá.“ Nehmotná tvář přízraku se na okamžik objevila v soumračném světle. Stříbrné koule očí se mu obscénně leskly a chtivé zubaté čelisti měl doširoka otevřené.

Nakonec chytila dost dechu na to, aby zakřičela. Zvuk prořízl soumračné světlo. Bezmocně se plazila hlubokým sněhem doprava a pažemi se marně snažila přízraky odehnat. Věděla, že už jí není pomoci. Přízraky se živily stejně strachem jako masem a rostly, když v jejich obětech rostl strach. Cítila, jak z ní uniká všechna síla. Budou ji pronásledovat, vysmívat se jí, vysávat ji, až se nakonec ztratí i strach. Pak se nakrmí také z jejího těla.

Jak se potácela sněhem, dítě v děloze se zmítalo, jako by chtělo uniknout z vězení jejího ubohého, k smrti odsouzeného těla. Bušilo kolem sebe pěstmi, patami a lokty a pokaždé, když skrz plodovou vodu zaslechlo děsivý šepot, zkroutilo se a udeřilo ještě silněji.

I když věděla, že je ztracená, odvěká touha přežít ji nutila plazit se sněhem. Sténala při každém pohybu, zkroutila se pokaždé, když ji dítě zevnitř koplo. Touha uniknout teď byla stejně silná u matky i dítěte.

Pět přízraků se vznášelo o několik kroků dál nad sněhem a užívalo si ženin strach. Hon se dařil. Podivily se, když se žena v půli kroku v křeči zhroutila na zem. Svíjela se a rukama si svírala vystupující břicho. Takový vývoj honu nečekaly a rychle o krok ustoupily. Utvořily kolem ženy kruh v bezpečné vzdálenosti, aby na ně nedosáhla.

Zavyla bolestí. Výkřik vyjadřoval takovou hrůzu, vystupující z nejniternějších hlubin její bytosti, že přízraky zavřeštěly blahem.

Otočila se k nejbližšímu přízraku. Vztáhla k němu ruku a prosila o milost. „Pomozte mi," zašeptala. „Prosím, pomozte!"

Přízraky ještě nikdy nikdo o pomoc nepožádal. Začaly se zmateně otáčet jeden na druhého. Copak se jich už nebojí? Jak to? Přece se jich bály všechny bytosti z masa a krve. Jejich mysli se dohadovaly a napadlo je, zda by se měly také začít bát. Ženino tělo se napjalo a sníh kolem jejích stehen se zbarvil do ruda.

Pach a pohled na čerstvou krev přízrakům dodal jistotu. Tahle zemře dřív, než čekaly. Sama od sebe. Nerozdrásají ji jejich ostré tesáky. Škoda. Přesto si na ní pochutnají. Vznášely se kolem ní v mrazivém větru, dívaly se, těšily se a čekaly.

Po několika minutách žena tiše zasténala a pak už ležela tiše. Její tvář měla barvu alabastru. Sevřené pěsti povolily.

Přízraky se pohupovaly, jak jimi profukoval vítr, a chvíli uvažovaly. Hon začal tak dobře. Bála se překrásně. Její smrt ale byla podivná.

Nejodvážnější z pěti přízraků se snesl k ženě a ještě chvíli nad ní přemýšlel. Nakonec vše rozhodla kovová vůně teplé krve. Natáhl dolů neviditelný pařát, aby roztrhl kožené vázání její tuniky. Kůže za okamžik povolila, tunika se rozevřela – a nejsmělejší z přízraků byl tak překvapen, že uskočil zpátky do bezpečného kruhu svých druhů.

V krvavé změti, která bývala ženiným břichem, leželo dítě a vzdorovitě je pozorovalo. Z každého póru jeho zakrvácené kůže na ně sálala nenávist.

Prokousalo si cestu ven.

„Oooo," nadšeně se radovaly přízraky, ten odvážný připlul ke zkrvavenému dítěti a zvedl je.

„Nenávidí," zašeptal ostatním. „Cítíš to?"

Zbylé přízraky dopluly blíž, ve stříbrných bulvách se jim mihl dosud nepoznaný pocit – náklonnost.

Dítě otočilo hlavu s kly a zíralo na přízraky. Škytlo a v koutku úst se mu nafoukla krvavá bublinka.

„Aaaa!“ rozplývaly se přízraky a shlukly se nad dítětem. Beze slova se rozhodly. Vezmou to domů. Nakrmí to. Za čas se ho naučí milovat a pak, za mnoho let, v budoucnosti, kterou přízraky ještě nemohly rozeznat, se ho naučí uctívat.

Teď ale byly hladové a dobrá potrava chladla hned vedle nich. Přestože se jim dítě líbilo, hodily je bez okolků do sněhu, kde hned začalo řvát vzteky, a začaly se krmit jeho mrtvou matkou.

* * *

O šest týdnů později…

Oddělená celou délkou hor, a ještě více rasou a okolnostmi, se další žena trmácela sněhovými závějemi podhůří západních Hor ledových stěn.

Zakopla o kámen schovaný ve sněhu, a jak se snažila zachytit, zlomila si poslední nehet na svých kdysi jemných bílých rukou. Schoulila se u zmrzlého kamene a sála si prst. Zasténala. Nemělo to smysl. Málem se zimou a smutkem rozplakala. Den a noc bojovala, aby se udržela naživu; od chvíle, kdy ji vyhodili v téhle pustině. Hory umějí zabít i nejsilnější muže a ona byla zesláblá z těžkého porodu syna přede dvěma dny.

Přes všechnu její námahu, modlitby, slzy a nadávky při porodu zemřel. Narodil se tak nehybný a zmodralý, že ho porodní báby ihned odnesly a ani jí ho neukázaly. Nemohla si ho ani pochovat, ani pro něj plakat.

Když porodní báby utekly z komnaty, přišli dva muži se studenýma, pohrdavýma očima a s opovržlivým úsměškem na rtech. Vyvlekli ji plačící a krvácející z komnaty a vytrhli ji ze života v pohodlí a úctě. Vezli ji celý den na staré rozhrkané káře na tohle místo na úpatí Hor ledových stěn. Celou cestu s ní nepromluvili ani slovo. Nakonec ji prostě z káry bez okolků vyklopili. Bezpochyby chtěli, aby zemřela, ale ani jeden z nich se neodvažoval ušpinit si ruce její krví. Bude lepší, když zemře pomalou smrtí v obávaných horách a stane se obětí zimy a ledu nebo Zapovězených, kteří číhají mezi skalami. Každopádně bude

mít čas rozjímat o své hanbě, nemanželském dítěti… o svém *mrtvém* nemanželském dítěti.

Ale ona se rozhodla, že nezemře. Měla jednu jedinou naději. Musí vyšplhat vysoko do hor. Byla téměř ještě dítě, oblečené v cárech, ale rozhodla se, že uspěje.

Nohy jí zledovatěly v prvních několika hodinách, takže teď už je vůbec necítila. Prsty jí zčernaly. Nehty na rukou, které si vytrhala, po sobě nechaly otevřené rány, které se pokryly ledem. Teď začaly také černat. Rty měla tak suché a zmrzlé, že jí ustoupily ze zubů a ztuhly v odporný otevřený zobák.

Choulila se ke kameni. Přestože začala výstup s nadějí a odhodláním, i přes vrozenou tvrdohlavost musela uznat, že se nachází v bezvýchodné situaci. Před několika hodinami se přestala třást. To bylo špatné znamení.

* * *

Tvor zvědavě pozoroval ženu už několik hodin. Byl vysoko na svazích hor a shlížel z výšin očima, které rozeznávaly myš na dvacet mil. Jenom kvůli tomu, že byla právě pod jeho oblíbeným denním hnízdem, se tvor pohnul, protřepal si perutě v ledovém vzduchu, roztáhl křídla a vrhl se střemhlav do větrného víru. Tohle vyrušení ho rozzlobilo. Raději by se krášlil ve zbytcích bledého slunce. Byl to velmi marnivý tvor.

* * *

Viděla ho kroužit vysoko nad sebou. Přimhouřila oči proti slunci. Šedivé skvrny z únavy jí zakrývaly téměř celé zorné pole.

„Hvězdný poutníku?“ zašeptala a naděje jí posílila nejen srdce, ale i hlas. Pomalu zvedla zčernalou ruku k nebi. „Jsi to ty?“

1

Seneschalská věž

O dvacet devět let později…

Kropenatý modrý orel se vznášel vysoko nad sny a úsilím lidí. Měl rozpětí křídel o velikosti dospělého muže a líně se na nich nechával nadnášet teplými vzdušnými proudy nad rozlehlými planinami království Achar. Přímo pod ním se rozprostírala stříbrošedá hladina Grálového jezera, které se vlévalo do řeky Nordry. Vinula se Acharem až k Tyrrskému moři. Jezero bylo obrovské a bohaté na ryby, takže poskytovalo orlovi dostatek potravy. Neživil se ale jen rybami, obživu nacházel hlavně na obrovské hromadě odpadků, které vyvrhlo město Carlon u břehu jezera. I když bylo prastaré město s růžovo-smetanovými zdmi a střechami pobitými zlatem a stříbrem krásně zachovalé a desítky tisíc vlaječek a praporků vypadaly půvabně, když se třepotaly ve větru, lidé z Carlonu jedli a vyměšovali stejně jako všechna ostatní stvoření a hromady odpadu za městskými zdmi se hemžily tolika myšmi a krysami, že by nakrmily tisíc orlů i jestřábů.

Orel měl ranní hostinu už za sebou a nechtělo se mu znovu se cpát. Nechal se odnést dál na východ přes Grálové jezero, kde se před ním zvedla jiskřivě bílá, sedmiboká, sto sáhů vysoká Seneschalská věž a vítala slunce. Tam orel naklonil jedno křídlo a pomalu stočil let na sever. Hledal stinné místo k odpolednímu odpočinku. Byl to starý a

moudrý orel, a proto mu bylo jasné, že se v téhle zemi bez jediného stromu bude muset spokojit s trámem pod střechou stodoly nějakého sedláka.

Když letěl, uvažoval o tom, jak zvláštní jsou mysli a způsoby těchto lidí, kteří se tolik bojí stromů, že porazili většinu prastarých pralesů, které kdysi pokrývaly celou jejich zemi. Vydali se cestou Sekery a Pluhu.

* * *

Hluboko pod ním rázoval Jayme, bratr-velitel církevního bratrstva Seneschalu, nejstarší prostředník mezi Artorem Oráčem a srdci a dušemi Achařanů, po pohodlné komnatě na vrcholu Seneschalské věže.

„Zprávy jsou čím dál znepokojivější," zamumlal. Na jeho dobrácké tváři se objevily ustarané vrásky. Celé roky odmítal přijmout úřad, který mu bratři chtěli mermomocí vnutit. Před pěti lety se nakonec podvolil jejich přání a uznal, že sám bůh Artor ho chce vidět na nejvyšším postu bratrstva Seneschalu. Teď se začínal bát, že bude muset provést bratrstvo, ba celý Achar, největší krizí za minulých tisíc let.

Povzdechl si, otočil se k oknu a chvíli z něj beze slova hleděl. Přestože byl teprve začátek měsíce suchého listí, první týden prvního podzimního měsíce, už několik dní foukal ledový vítr a všechna okna byla pevně zavřená, aby ven neunikalo teplo. Za jeho psacím stolem v krbu ze strakatého zeleného mramoru plápolal oheň. Světlo plamenů se odráželo na zlatých žilkách v kameni i na stříbru, křišťálu a zlatu na krbové římse.

Přistoupil k němu mladší z jeho pomocníků. „Věříte těm zprávám, bratře-veliteli?"

Jayme se otočil, aby Gilberta, o kterém si myslel, že má sklony lekat se a panikařit, uklidnil. Kdo ví? Možná se mu právě tyhle sklony v nadcházejících měsících budou hodit. „Můj synu, už je to několik generací, co důvěryhodní lidé zahlédli některého ze Zapovězených. Z toho, co zatím víme, můžeme usuzovat na to, že jsou to jen povídačky pověrčivých sedláků. Asi slyšeli králíky, jak v noci skotačí v trávě, a vyděsili se."

Gilbert se nervózně poškrábal na hlavě uprostřed vyholené tonzury. Než odpověděl, pohlédl na Morysona, staršího pobočníka bratra-velitele a jeho hlavního rádce. „Ale tolik z těch zpráv nám přece poslali naši vlastní bratři, bratře-veliteli.“

Jayme se včas zarazil, aby mu neuklouzla jedovatá odpověď, že mnozí bratři v gorkenském Útočišti na severu, odkud přišla většina zpráv, sami nejsou nic víc než pověrčiví sedláci. Ale Gilbert byl mladý a nikdy se nevzdálil od uhlazenosti a nádhery Carlonu ani od intelektuální atmosféry Seneschalské věže, kde nabyl vzdělání a kde složil svaté sliby poslušnosti Artorovi.

Sám Jayme se bál, že gorkenské bratry vystrašilo něco víc než rozdovádění králíci. Také z malé vesničky Smyrton přišly zprávy, které bylo nutno vzít v úvahu.

Jayme si znovu povzdechl a posadil se do pohodlného křesla u stolu. Pohodlí komnat bratra-velitele v Seneschalské věži bylo jednou z výhod jeho nejvyššího církevního úřadu. Jayme nebyl tak pokrytecký, aby předstíral, že v jeho věku bolavým kloubům neprospěje bytelný polstrovaný nábytek, kterým byly komnaty vybaveny. Byl potěchou pro oko i tělo. Nesnažil se zakrývat ani to, že ho těší vybrané lahůdky a pozvání k předním carlonským šlechticům.

Když se nemusel věnovat řízení Seneschalu nebo společenským a církevním povinnostem svého úřadu, mohl uspokojit zvídavou mysl tisíci knihami vázanými v kůži, které lemovaly stěny jeho komnat. Náboženské obrazy a portréty posbírané za dlouhá staletí, které zdobily každé volné místo na zdech, mu poskytovaly alespoň trochu duševního míru a klidu. Jaymeho jasně modré oči, zvyklé na odhalování i těch nejskrytějších hříchů Achařanů, s potěšením prodlely na obzvláště krásném zobrazení božského Artora, jak předává lidstvu Pluh, dar, díky kterému se povzneslo z hlubin barbarství a začalo vzdělávat půdu i mysl.

Bratr Moryson, vysoký hubený muž se svraštěným obočím, se k bratru-veliteli vždy choval laskavě a s respektem. Znali se už mnoho desetiletí, v mládí je oba společně poslali hájit zájmy Seneschalu ke královskému dvoru. Je to už příliš mnoho let, pomyslel si Moryson, když mu pohled padl na Jaymeho sněžně bílé vlasy a vousy. Byl si vědom toho, že i v jeho vlastních řídkých hnědých vlasech se objevily četné šedivé prameny.

Když Jayme konečně přijal úřad bratra-velitele, který bude zastávat až do smrti, neprodleně požádal o to, aby se k němu jeho starý přítel Moryson připojil jako jeho pomocník a rádce. Jako druhou věc si vymínil, aby byl jeho chráněnec Axis jmenován Válečnou sekerou seneschalských Sekerníků, elitního vojenského křídla Seneschalu, určeného k šíření víry, což vyvolalo u dvora nebývalé pohoršení. I když král Priam zuřil, Sekerníci byli pod kontrolou Seneschalu a tam bylo přání bratra-velitele zákonem. Přes královu nelibost se Axis stal vůbec nejmladším velitelem Sekerníků v historii.

Moryson, který byl zatím zticha, promluvil, protože věděl, že Jayme čeká na jeho radu. „Bratře-veliteli," oslovil ho a přitom se s nepředstíranou úctou hluboce uklonil. Schoval ruce do hlubokých rukávů hábitu. „Možná by nám pomohlo, kdybychom si znovu prošli ta svědectví. Snad v nich uvidíme nějakou spojitost."

Jayme přikývl a pokynul rádcům, aby se posadili na nádherně vyřezávané židle kolem stolu. Byly vyřezány z jednoho z obrovských stromů, které kdysi v Acharu převládaly. Dobře naolejované dřevo se v záři ohně krásně lesklo. Takhle dřevo člověku posloužilo lépe, než kdyby zaclánělo na zemi, která se mohla zorat. Husté stromoví bylo vždy lepší pokácet než je nechat stát a poskytnout tak stín a přístřeší Zapovězeným démonům.

„Tvá logika mi poskytuje útěchu jako vždy, bratře Morysone. Gilberte, možná byste nám mohl přednést souhrn událostí, jak jim zatím rozumíte. Konečně, byl jste to vy, kdo přečetl všechna ta hlášení ze severu."

Jayme ani Moryson neměli Gilberta obzvlášť rádi. Nebylo to od nich zrovna bratrské, ale nemohli si pomoci. Gilbert byl mladý snob z významné carlonské rodiny. Na oblíbenosti mu nepřidala ani nepříjemná povaha, ani pobledlá pleť, tenké pavoučí nožky a zpocené ruce. Na druhou stranu ale měl neobyčejně bystrou mysl, která uměla vstřebat zdánlivě nesouvisející střípky informací z tisíce různých zdrojů, spojit je dohromady a vyvodit z nich závěry dlouho předtím, než to napadlo kohokoliv jiného. Byl také neuvěřitelně ctižádostivý a oba bratři měli pocit, že ho raději budou mít v dosahu a pod kontrolou.

Gilbert se na židli posunul dozadu. Narovnal se tak, že měl páteř přitisknutou k opěradlu, a chystal se promluvit. Jayme i Moryson potlačili úsměv, ale pozorně čekali.

„Bratři v Artorovi," začal Gilbert, „jak víte, tání tento rok začalo neobvykle pozdě." Oba posluchači se zaškaredili. „K Seneschalu dorazily četné zprávy o… nezvyklé… aktivitě v hraničních oblastech Acharu. Za prvé, od našich bratrů z Gorkenu jsme se dozvěděli, že velitel Gorkenské pevnosti ztratil velmi mnoho mužů, kteří minulou zimu hlídkovali v lesích." Městečko Gorken leželo asi sto mil severně. Ochranu mu poskytovala vojenská posádka v Gorkenské pevnosti. Acharské království postavilo pevnost v Gorkenském průsmyku na severu provincie Ichtar už před stovkami let. Od té doby zde byla nejdůležitějším článkem acharské obrany.

„Neměli by očekávat, že se z každé hlídky všichni muži vrátí, zvlášť když je poslali uprostřed zimy do divočiny," podotkl Jayme podrážděně. Gilbert se nad vyrušením zamračil, ale hned pokračoval.

„Ztratili nezvykle mnoho mužů, bratře-veliteli. Vojáci v Gorkenské pevnosti jsou z acharských nejlepších. Rekrutují se ze stráže samotného vévody z Ichtaru. Ani vévoda Borneheld, ani Magariz, velitel Gorkenské pevnosti, nečekají, že přes zimu nebudou mít hlídky žádné ztráty, ale rozhodně nepředpokládali, že ztratí osmdesát šest mužů. Obyčejně bývá jejich nepřítelem za hradbami pouze zima. Vévoda i lord Magariz si myslí, že se tentokrát v hlubokých závějích skrývá ještě něco jiného."

„Viděl vůbec vévoda Borneheld nějaký důkaz na vlastní oči, Gilberte?" zeptal se Moryson klidně. „Celý minulý rok očividně raději podlézal králi, než aby navštívil svou posádku na severu."

Gilbertovi se zablesklo v očích. Staříci si o něm mohli myslet, že je ješitný hlupák, ale měl své zdroje.

„Vévoda Borneheld se vrátil do Ichtaru v měsíci květin a v měsíci růží, bratře Morysone. Strávil několik týdnů v Hsingardu a Sigholtu. Také ale jel až na sever, aby si promluvil s Magarizem a vojáky v Gorkenské pevnosti a sám zjistil, co se děje. Byl jsi příliš zaneprázdněn sčítáním desátků, než aby sis všiml, co se děje ve světě, bratře Morysone?"

„Gilberte!" V hlase bratra-velitele zazněla přísná výtka. Gilbert před Morysonem pokorně sklonil hlavu. Moryson se přes Gilbertovu hlavu podíval na Jaymeho. Vyměnili si výmluvné pohledy. Gilbert si od bratra-velitele ještě vyslechne svoje, až spolu budou sami.

„Mohu pokračovat, bratře-veliteli?" zeptal se Gilbert uctivě.

Jayme rozzlobeně přikývl. Ruce se stařeckými skvrnami mu zbělely na místech, kde sevřely opěradla křesla.

„Lord Magariz získal těla několika mužů, kteří venku zemřeli. Zdá se, že byli… zkonzumováni. Okousali je, ohlodali a vychutnali si to.“ Gilbertův hlas byl sice strohý, ale projevila se u něj nečekaná záliba v nechutných podrobnostech. „V severním Ichtaru nebo Ravensbundu neexistují zvířata, která by napadla, natož sežrala, dospělého muže v brnění, navíc ozbrojeného mečem a kopím.“

„Co takhle velký lední medvěd?“ zeptal se Jayme. Vztek ho přecházel, jak vzrůstaly jeho rozpaky. Občas k němu prosákly zvěsti o lidožravých ledních medvědech na dalekém severu Ravensbundu.

„Gorkenská pevnost je příliš daleko ve vnitrozemí, aby se tam objevili lední medvědi, bratře-veliteli. Buď by museli projít dvě stě čtyřicet mil Gorkenským průsmykem, nebo předhůřím Hor ledových stěn.“ Na chvíli se zamyslel. „A lední medvědi se vyhýbají výškám. Ne,“ Gilbert pomalu zavrtěl hlavou, „lední medvědi za tohle nemohou.“

„Pak možná ta ravensbundská cháska…“ nadhodil Moryson. Teoreticky byl Ravensbund královskou acharskou provincií pod správou vévody z Ichtaru. Bylo to ale nebývalé divoké a pusté místo, obývané primitivními kmeny, které trávily veškerý čas lovením tuleňů a velkých ledních medvědů na dalekém severu, takže je Priam, král Acharu, a jeho věrný vazal vévoda Borneheld z Ichtaru obyčejně nechávali na pokoji. Tím pádem byla nejsevernější výspou faktické acharské správy a vojenské moci království posádka v Gorkenu. I když je lidé z Ravensbundu nijak neobtěžovali, většina Achařanů je považovala za barbarské divochy.

„To si nemyslím, bratře Morysone. Ravensbundské kmeny utrpěly stejné ztráty, ne-li horší, jako posádka v Gorkenské pevnosti. Některé ravensbundské kmeny se dokonce stěhují na jih do Ichtaru. To, co vyprávějí, je skutečně příšerné.“

„Co říkají?“ pobídl ho Jayme. Prsty si jemně poklepával po bradě, když poslouchal.

„Zima prý zešílela a vítr ožil. Ve větru prý žijí ledové bytosti. Nejsou vidět, ale touží po lidském mase. Jediné varování před útokem je šepot ve větru. Před útokem sice nejsou vidět, ale po něm ano. Když se nasytí, jsou potřísněny krví svých obětí. Lidé z Ravensbundu se jich

bojí tolik, že jsou ochotni opustit domovy. Jsou to sice jen divoši, ale obyčejně mají pro strach uděláno.“

„Zkusili je napadnout?“

„Ano. Ale ta stvoření jsou, jak to říci… nehmotná. Ocel jimi volně prochází. Nebojí se ničeho. Když se k nim vojáci dostanou dostatečně blízko, aby je napadli, je to obyčejně poslední věc, kterou v životě udělají. Setkání s nimi jich přežilo jen pár…“

„Zapovězení?“ vydechl Moryson. Na jeho pohledném obličeji se zračila úzkost, kterou to jméno vyvolávalo v každém z nich. Nikdo nechtěl tuto možnost zmínit jako první.

„Počkej, Morysone,“ vstoupil do debaty Jayme. „Počkej, než nám Gilbert řekne všechno, co ví.“ Všichni tři už zapomněli na předchozí rozpory a zlost, kterou před chvílí vyvolala Gilbertova jedovatá poznámka.

„Magarizovi vojáci viděli podobná stvoření, i když většina z těch, kteří je zahlédli, zemřela,“ zvolna pokračoval Gilbert. „Jednoho muže našli ještě živého. Sotva dýchal. Zemřel několik minut potom, co přijel Magariz. Řekl, a dosvědčí to i sám lord Magariz, že ho napadly bytosti, které nemají tvar a kterým není možné mečem ublížit.“

„Ale jak ho mohly zranit? Myslel jsem, že gorkenská posádka má nejlepší výzbroj v celém království.“

„Bratře-veliteli, Magariz se z jeho posledních slov dozvěděl, že ho ty bytosti obklopily a pak se protáhly škvírami v jeho brnění. Když se dostaly mezi brnění a kůži, začaly ho požírat.“

Gilbert se na okamžik odmlčel. Všichni tři muži si tu hrůzyplnou smrt představili. Jayme zavřel oči; ať ho Artor utěší a přivine k sobě, modlil se bezhlesně.

„Jak to, že ho nechaly naživu?“ tiše se podivil Moryson.

Gilbert mu jedovatě odpověděl: „Už pozřely zbytek hlídky. Dá se předpokládat, že už se do nich víc nevešlo.“

Jayme vstal prudce z křesla a přešel ke skříňce ve zdi. „Myslím, bratři, že nám Artor odpustí, když si nalijeme kapku vína, i když je tak časné odpoledne. Vzhledem k tomu, že nás ještě čekají zprávy ze Smyrtonu, asi to budeme potřebovat.“

Nalil sytě červené víno do tří skleněných pohárů. Dva podal bratrům, než se posadil.

„Orej široko, orej hluboko.“ zazpíval.

„Orej široko, orej hluboko,“ odpověděli mu rituální frází všech bohabojných Achařanů Gilbert s Morysonem. Používala se jako požehnání a pozdrav téměř ve všech oblastech acharského života.

Víno i obřad muže uklidnily a brzy se byli zase schopni vrátit k úvahám.

„Co dalšího na severu, Gilberte?“ zeptal se Jayme. Držel pohár v obou dlaních, aby ohřál zbytek vína. Doufal, že vypité víno zažene chlad, který sžíral jeho duši.

„No, zima byla obzvlášť drsná. I tady jsme zažili nevídaný chlad v měsíci havrana a měsíci hladu. Obleva přišla až v měsíci květin, o měsíc později než obyčejně. Na severu byla zima ještě tvrdší a domnívám se, že sníh a led zůstaly v Urqhartských kopcích i v létě.“ V severním Ichtaru sníh obyčejně v létě úplně roztával.

Jayme zvedl obočí. Gilbert byl skutečně velmi bystrý. Měl snad zdroje, o kterých Jayme nevěděl? Nezáleželo na tom. Důležité bylo, že většina severního Ichtaru zůstala uvězněná pod ledem, přestože obvykle zmizel se začátkem měsíce tání.

„Jestli sníh zůstal nad Urqhartskými kopci, pak se ho těžko zbaví i Gorken,“ přemýšlel Jayme. „Řekněte mi, Gilberte, pokračovaly útoky i v teplých měsících?“

Gilbert zavrtěl hlavou a znovu usrkl vína. „Ne. Ta stvoření se objevila jen v hluboké zimě, za nejhoršího počasí. Možná už jsou zase pryč.“

„A možná že ne. Jestli je sever pod ledem i v létě, pak se bojím nadcházející zimy. A jestli potřebují k životu nejhorší počasí, neznamená to, že se vrátí?“

„Měli bychom také vzít v úvahu zprávy našich bratrů z Útočiště v Gorkenu, bratře-veliteli.“ Seneschalské bratrstvo mělo v Gorkenu Útočiště pro bratry, kteří před pohodlným životem v Seneschalské věži dávali přednost asketičtějšímu životu strávenému kontemplacemi o bohu Artorovi.

„Ano, Gilberte, to bychom asi měli.“

„Naši bratři věří, že za tím stojí Zapovězení.“

„A jaké pro to mají důvody, Gilberte?“

„Jednak zprávy a svědectví vojáků, bratře-veliteli. Několik bratrů mi sdělilo, že démoni navštěvují jejich sny za nocí, kdy je vichřice nejzuřivější.“

Jayme se jemně zasmál. „To není hodnověrné. Mám sice noční můry z vás, Gilberte, ale netvrdím, že jste Zapovězený.“

Všichni tři se usmáli, Gilbert poněkud škrobeně. Moryson se laskavě pokusil odvrátit mysl mladšího bratra od Jaymeho těžkopádného pokusu o vtip. „Napsali vám, že něco *viděli*, Gilberte?“

„Ani Gorken, ani Gorkenská pevnost nebyly napadeny, jen malé hlídky nebo jednotlivci za hradbami. Bratři ve skutečnosti na vlastní oči neviděli nic. Ale sledovali dění ve městě a v posádce a říkají, že ve městě převládá pochmurná nálada a černé myšlenky. Každý den se modlí k Artorovi usilovněji než obyčejně, ale strach přesto narůstá.“

„Kdyby tak byl naživu někdo, kdo ví o Zapovězených alespoň něco!“ Jaymeho zlobilo, že není schopen pochopit podstatu hrozby v severním Ichtaru. Opět vstal z křesla a začal neklidně rázovat po komnatě.

„Gilberte, zapomeňte teď na povídačky gorkenských bratří. Co se stalo ve Smyrtonu?“

„Nezvyklé události podobného charakteru jako ty na severu Ichtaru.“

Smyrton byla větší vesnice na samém okraji Travnatých plání, nejdůležitější obilnice Acharu. Byla to nejbližší obydlená oblast u Zapovězeného údolí. Kdyby se Zapovězení měli znovu vyrojit v Acharu, logicky by přišli tudy. Byl to přirozený průchod ze Stínového lesa, nejtemnějšího a nejďábelštějšího místa sousedícího s Acharem. Jednou, pomyslel si Jayme, přineseme Sekeru také tam.

„Místní bratr-oráč, Hagen, poslal zprávy, že byly u Zapovězeného údolí viděny divné bytosti. Dokonce prý i blízko vesnice. Viděli je asi pětkrát za posledních několik měsíců.“

„Jsou to…?“ začal Moryson, ale Gilbert zavrtěl hlavou.

„Nejsou to ty divné bytosti ledu a sněhu, o kterých mluví gorkenští vojáci. Jsou jen zvláštní. Vypadají jako lidé, ale jsou jaksi cizí.“

„Jak cizí?“ otázal se Jayme popuzeně.

Gilbert se musel na židli natočit, aby mohl sledovat postavu bratra-velitele, jak rázuje od okna ke krbu a zpět. „Jsou malí a svalnatí a také tmaví, takže v noci je téměř nemožné je rozeznat. Spíše se vesničanům vyhýbají, než by je vyhledávali. Pokaždé, když byli spatřeni, měli s sebou dítě. Bratr Hagen hlásí, že vesničanům žádné děti nescházejí, ale

že přesto na noc zamykají dveře a dávají na okna petlice. Možná že ty děti ukradli někde jinde.“

„Řekl jste jaksi cizí.“ Jayme se zastavil před Gilbertovou židlí a rezignovaně složil ruce. „Co jste tím myslel?“

Gilbert pokrčil rameny. „Sdělil jsem vám jen to, co jsem se dozvěděl od bratra Hagena, bratře-veliteli. Nenapsal o tom nic bližšího.“

Jayme si povzdechl a poplácal Gilberta po rameni. „Všechno nasvědčuje tomu, že jsou Zapovězení znovu v pohybu.“

Takové řeči o Zapovězených stačily, aby se všichni tři muži zachvěli zlou předtuchou. Každý Achařan věděl, že před tisíci lety za válek Sekery jejich předci vytlačili strašlivé rasy, které dříve ovládaly Achar nečistými kouzly, za Pevnostní vrchy do Stínového lesa a do Hor ledových stěn. Pak s pomocí Sekerníků Achařané pokáceli husté lesy, ve kterých Zapovězené rasy přebývaly, vyčištěnou zemi zorali a přinesli do ní civilizaci. Acharské legendy mluvily o tom, že Zapovězení se jednoho dne vzbouří, přejdou zpátky Pevnostní vrchy a přeplazí se přes Hory ledových stěn a pokusí se znovu zabrat zemi, která jim kdysi patřila. Každý rodič touhle povídačkou strašil děti.

Jayme se se shrbenými zády zvolna přišoural k ohni. Vztáhl ledové ruce k plamenům, než si zděšeně uvědomil, že se třesou, rychle je sevřel v pěst a schoval je v záhybech hábitu. I když události v Gorkenu a Smyrtonu zdánlivě nic nespojovalo, Jayme se bál, že spolu souvisejí. Zodpovědnost jeho úřadu na něj těžce doléhala.

Moryson a Gilbert ho tiše pozorovali. Uvědomovali si závažnost zpráv a byli vděční, že oni v této těžké době nemusejí činit rozhodnutí. Moryson se zahloubaně poškrábal na bradě. Věděl, že se blíží zlé věci.

Jayme se pomalu otočil k pomocníkům. „V Carlonu se zítra oslavují jmeniny krále Priama. Oslavy ukončí banket v královském paláci, na který mne král pozval. Také mi sdělil, že se mnou chce soukromě projednat problémy v Gorkenu. Ani král Priam, ani Seneschal si s touhle hrozbou sami neporadí. Achar musí být jednotný jako nikdy předtím, pokud máme mít naději tuhle hrozbu Zapovězených ras přestát. Artor nám pomáhej.“

„Dnes a navždy,“ odpověděli bratři a dopili zbytek vína.

2

Na dvoře krále Priama

Jmeniny krále Priama se mohutně oslavovaly po celém Acharu, ale ze všeho nejvíce v Carlonu, kde vyhlásili všeobecný svátek. Priam strávil ráno tím, že seděl pod vyšívaným baldachýnem, který obyčejně chránil jeho královskou skráň před sluncem, a shlížel dolů na nekonečný průvod, který se proplétal spletitými uličkami starého města. Dnes ráno kryl ale baldachýn královské kudrliny před nečekaným mrholením. Přes znepokojivé zprávy ze severu se lidé vyrojili do ulic, aby viděli průvod. Přichystaly jej k poctě svého krále carlonské cechy. Priam během celé přehlídky povzbudivě kynul poddaným, přestože se už ve chvíli, kdy ho minul padesátý sedmý květinový vůz, k smrti nudil. Na konci přednesl optimistickou řeč, poděkoval cechům za jejich úsilí a šarmantně pochválil všechny nadšené (bohužel povětšinou nikoliv nadané) děti členů cechu, které v průvodu vystupovaly. Zástup králi nadšeně provolával slávu. Priam se na lidi široce usmál, ještě jim několikrát zamával a všichni se spokojeně rozešli domů. Cestou probírali nezvykle chladné počasí a jestli to ovlivní večerní oslavy.

Jmeniny byly jediný den v roce, kdy Priam projevil královskou štědrost všem obyvatelům Carlonu. Všichni byli zváni na oslavu, ale když si chtěli sednout, museli si přinést vlastní židle. Hostina pro desítky tisíc lidí se musela několik měsíců pečlivě plánovat a připravovat. Byla to především příležitost pro pány četných acharských

provincií, aby předvedli, jak moc jim na králi záleží. Hrabě Burdel z Arcnessu vykrmil a přivezl pět set vykrmených čuníků, otylý vévoda Roland z Aldeni, kterému přezdívali Chodec, protože byl příliš těžký, než aby mohl jet na koni, přivezl dvě stě třicet pět vozů plných zeleniny a ovoce. Baron Fulke z Romsdalu dodal tolik piva, že se po oslavě Carlonští tři dny nebudou moci dostat k pořádné práci, a navrch ještě dvě stě dvacet sudů svého nejlepšího červeného. Baron Ysgryff z Noru pochopil, že až se Carlonští najedí a napijí, budou se chtít i pobavit, a věnoval městu služby sto osmdesáti pěti nejlepších děvek a tanečníků z Ysbaddu. Všichni urození pánové darovali, co mohli, aby na krále udělali dojem, ale nejštědřejší ze všech byl Borneheld, vévoda z Ichtaru, který na oslavu věnoval celé stádo skopového a hovězího dobytka a navíc mezi cechy rozdal hrst diamantů a smaragdů ze svých dolů v Urqhartských kopcích. Samozřejmě, sdělovali si polohlasem přítomní šlechtici nad pohárem výborného červeného od barona Fulka, Borneheld si mohl dovolit dělat granda, když mu patřilo větší území než jim čtyřem dohromady.

V devět večer Carloňané šťastně hltali různá jídla na různých místech – na radnici, na tržišti a v sedmi ohromných cechovních síních. Děvky a mladíci začali nabízet služby. Daleko od pouličních zábav se v Priamově smetanovém a zlatém paláci v srdci Carlonu konala uhlazenější a honosnější hostina.

Síni, v níž se hostina konala a která ve všední dny sloužila jako audienční sál, se mezi lidmi říkalo Měsíční. Byla kruhová, vysoký klenutý strop natřený úchvatnou temně modrou barvou podpíraly obrovské alabastrové sloupy. Na stropě byly stříbrně a zlatě zobrazeny fáze měsíce mezi myriádami diamantových hvězd (odtud přezdívka). Podlaha byla stejně velkolepá – temně smaragdový mramor protínalo zlaté žilkování.

Dnes ale podlahu pod tucty stolů, které sem přinesli, nebylo téměř ani vidět a nikdo se (zatím) neopil natolik, aby se ocitl v pozici, z níž by mohl náležitě ocenit skvostný klenutý strop. Na boku síně přímo naproti vchodu bylo pódium, na kterém sedával král Priam při audiencích a přijímal prosebníky. Dnes tu stála královská tabule. Seděl u ní Priam a jeho nejbližší rodina (ze které pravda mnoho nezůstalo) spolu s předními šlechtici království a jejich manželkami. Jaymemu, bratru-veliteli Seneschalu, určili místo nedaleko středu stolu. I přes

neradostné zprávy ze severu byl rozhodnutý se na hostině dobře bavit, alespoň než je bude moci s Priamem probrat v soukromí.

Hned pod královskou společností stál veliký stůl, u něhož seděli synové a dcery významných šlechticů. Od něj se táhly stoly přes celou délku Měsíční síně až na její opačný konec, kde seděli kolem viklajících se stolečků v tmavých výklencích za mohutnými sloupy namačkáni ti nejméně důležití hosté.

Faraday, osmnáctiletá dcera hraběte Isenda ze Skarabostu, pozorovala dění kolem sebe inteligentníma zelenýma očima a nasávala do sebe atmosféru dvora. Protože jí bylo osmnáct teprve před půl rokem, tohle bylo poprvé, co ji pozvali na nějakou velkou královskou hostinu. Předtím v Carlonu nikdy nebyla. I když ji nevychovali u dvora, Faraday se uměla pohybovat ve vyšších kruzích. Její matka Merlion strávila roky tím, že ji učila zvykům a etiketě dvorské společnosti. Dívčin přirozený důvtip a vyrovnanost zase zaručovaly, že se ve vytříbené konverzaci neztratí. I bez umění konverzovat Faradayiny zelené oči, kaštanové vlasy a jemné rysy skrývaly příslib takové krásy, že na ní spočinulo zkoumavé oko nejednoho mladého šlechtice, který si hledal urozenou a bohatou manželku.

Vedle ní seděla její nová přítelkyně Devera, dvacetiletá dcera vévody Rolanda Chodce. Devera byla plavovlasá modrooká kráska a Faraday ji považovala za neodolatelnou.

Faraday se k Deveře naklonila a modlila se, aby se jí nerozpletl složitý uzel z hustých vlasů, který držely pohromadě jen perlové a diamantové vlásenky. „Všichni tu vypadají tak krásně, Devero," pošeptala jí. Neuměla své rozrušení skrýt. Oči jí sklouzly k poháru s ředěným vínem, který držela v ruce. Byl osázen úlomky drahokamů. Faraday byla sice urozená, ale byla také mladinká a nádhera a bohatství Priamova dvora ji uchvátily.

Devera se na Faraday usmála. Vzpomněla si, jak se sama cítila, když před dvěma lety přišla ke dvoru, ale nechtěla to na sobě dát před Faraday znát. „Snaž se vypadat co nejvíc znuděně, Faraday. Jestli lidé uvidí, že jsi z nich celá pryč, zkusí tě zneužít."

Faraday vzhlédla od poháru. Zelené oči měla vážné. „Ale Devero, určitě jsi četla Artorova slova z Knihy pole a brázdy. Lidé se zneužívat nesmí, to přece není správné." Kromě dvorské etikety se Merlion také zasadila o to, aby Faraday prošla přísnou náboženskou výchovou.

Devera potlačila ušklíbnutí. Faraday byla na její vkus až příliš nábožensky založená. U dvora se každý bál Artorova hněvu a ctil bratra-velitele, ale Seneschal podporovali jen naoko. Oddanost seneschalské Cestě pluhu byla pro šlechtice u dvora a většinu Carloňanů trochu moc venkovská. Navíc většině šlechticů nešlo pod nos neustálé vměšování Seneschalu do acharské politiky. Faraday se té nábožnosti musí zbavit, jestli se má zalíbit některému pohlednému šlechtici. Devera předpokládala, že hrabě Isend přivedl Faraday ke dvoru a oblékl ji do temně zlatého hedvábí a perel, aby jí našel manžela. Devera byla zasnoubena s jedním z mladších synů barona Fulka a měla se vdávat už za necelý měsíc. Nemohla se dočkat hlavně svatební noci.

No, když už byla Faraday tak zbožná, otec by jí mohl zařídit setkání se seneschalským bratrem-velitelem. Devera ukázala na bělovlasého shrbeného starce o jedno místo nalevo od krále. „Už jsi se setkala s bratrem-velitelem, Faraday?“

Faraday se podívala ke královské tabuli na vůdce Seneschalu. Vypadal stejně urozeně jako všichni ostatní u stolu. Měl krásné vlasy (bez tonzury), pěstěný parfémovaný plnovous a byl skvostně oděný. Na levé ruce měl velký smaragdový prsten a s ubrouskem zacházel stejně vybraně jako sám král. Měl příjemný, inteligentní obličej, ale vypadalo to, že ho něco trápí.

„Ještě ne.“ Faraday se na okamžik zarazila. „Pochází přímo z královské rodiny, Devero?“

Devera si za špinavým ubrouskem posměšně odfrkla. „Ten? Ani náhodou. Faraday, bratr-velitel Jayme je syn farmáře někde z Arcnessu, takže asi leccos ví o chovu prasat. Teď to ale dobře ukrývá. Kdysi ho jmenovali kaplanem v královské domácnosti. Tam se naučil chovat. Jayme byl… je… ctižádostivý muž a u dvora toho hodně pochytil. Každopádně mu to stačilo na to, aby ho jmenovali bratrem-velitelem.“

Faraday vylekalo, jak svatokrádežně Devera mluví o bratru-veliteli. „Devero, takhle nemůžeš o bratru-veliteli mluvit. Volí ho přece Seneschalské bratrstvo. Královský dvůr na to nemá žádný vliv.“

Artore! Ta se má ještě co učit o intrikách dvora a Seneschalu, pomyslela si Devera suše. Rozhodla se, že rozhovor stočí od náboženských otázek. „Co si myslíš o králi Priamovi, Faraday?“

Faraday se roztomile usmála. „Je pohledný, Devero.“ V očích jí rozpustile zajiskřilo. „Ale ty kudrlinky!“

Devera si nemohla pomoct a rozesmála se. Priam po své rodině zdědil hezký vzhled a skvostné kaštanové vlasy, ale u čtyřicetiletého muže bylo skutečně trochu směšné, když si nechával natáčet kudrliny.

„Tamto asi bude jeho žena, královna Judita.“ Faraday kývla směrem k nadpozemsky krásné, křehké ženě, která seděla mezi Priamem a bratrem-velitelem. Priam se k ní právě naklonil a dal jí nejvybranější kousky masa ze svého talíře.

„Ano, je to opravdu smutné. Říká se, že ji Priam velice miluje, přestože nemůže mít děti. Každý rok, co jsou svoji, byla těhotná, ale pokaždé dítě ve čtvrtém nebo pátém měsíci potratila. Teď už je asi moc stará.“

Obě dívky ztichly, když hloubaly o téhle tragické historii. Hlavním úkolem každé šlechtičny bylo co nejdříve povít svému pánovi dědice. Nezáleželo na věnu, na příbuzenstvu ani na kráse, které do manželství přinesla. Pokud zůstala neplodná, její život neměl cenu. Faraday si vzala kousek sýra s moruškou a začala ho na okrajích uždibovat. Na čele se jí objevila ustaraná vráska. „Byla by tragédie, kdyby král Priam neměl syna, který by po něm nastoupil na trůn.“

„No,“ Devera si pořádně přihnula vína, „to by pak přišel na řadu jeho nejbližší žijící příbuzný. Víš vůbec, kdo to je?“

Její tón Faraday urazil. „Jeho synovec, vévoda Borneheld z Ichtaru,“ odsekla.

Faraday přijela ke dvoru teprve včera a králi a jeho rodině ještě nebyla představena. I když znala jejich jména, tváře zatím nerozeznávala. Zahanbeně si musela přiznat, že Borneheldův obličej mezi třemi nebo čtyřmi šlechtici u stolu nepoznává. *Který* z nich to je?

Devera si chvíli vychutnávala Faradayin zmatek a rozpaky. Pak pokývla hlavou k muži po Priamově pravici.

„Aha,“ vydechla Faraday. Teď, když jí ho Devera ukázala, viděla, že jsou si s Priamem podobní. Borneheld měl Priamovy šedé oči a vlasy měly přesně stejný odstín kaštanu, i když jeho vojenský sestřih kontrastoval s Priamovými zženštilými kudrnami. Borneheld byl na vrcholu sil, bylo mu kolem třiceti, měl pevné tělo, bylo vidět, že je samý sval. Priam byl rozený dvořan; Borneheld byl na první pohled voják. Tělo měl vypracované roky v sedle a cvičením s mečem.

Vypadal působivě. Faradayina matka byla, co se týče Priamovy blízké rodiny, až překvapivě skoupá na slovo.

„Borneheldova matka Rivkah byla Priamova jediná sestra. Provdali ji za Borneheldova otce Searlase, předchozího vévodu," vysvětlila Devera.

Faraday to vytrhlo z přemítání o Borneheldovi a pohlédla na Deveru. Na chvíli se jí zazdálo, že se v její řeči objevil nějaký stín, zaváhání, nedařilo se jí ale odhalit, kde. „Takže když Priam nebude mít děti, z Bornehelda bude král."

Devera pokrčila rameny a upila vína. „Pravděpodobně ano, ledaže by se ostatní hrabata a baroni spojili a chtěli s ním o to právo bojovat."

„Ale to by znamenalo občanskou válku! Naznačuješ snad, že by tvůj nebo můj otec mohli být tak neloajální?" Pro Faraday byla věrnost nejcennější ctností.

„Království by za to stálo, ne?" vyštěkla Devera, které víno nebezpečně rozvázalo jazyk.

Faraday odvrátila hlavu a soustředila se na talíř před sebou. Asi bude nejlepší, když Deveru chvíli nechá klábosit s mladíkem po její pravici.

* * *

Zhruba o dvacet minut později si Faraday všimla muže, který tiše procházel stíny za majestátními sloupy. Proplétal se mezi zaplněnými stoly a spěchajícími služebnými. Čas od času se sehnul k některému stolu a prohodil několik slov s lidmi, kteří u něj seděli.

Nemohla od něj odtrhnout oči. Fascinoval ji půvab a pružnost jeho pohybů. Mířil k pódiu, kde stála královská tabule, takže ji napadlo, jestli patří k předním šlechticům. Faraday byla okouzlená.

Konečně se dostal doprostřed síně a Faraday si ho mohla pořádně prohlédnout. Překvapeně se nadechla. Ani sám Priam nevypadal tak majestátně.

Byl stále ještě docela mladý, o nějakých deset nebo jedenáct let starší než ona. Nedalo se říct, že by byl přímo krásný; byl spíš něčím neobyčejný. Zčásti za to určitě mohla jeho pružná elegance, ale také podivně cizí rysy jeho obličeje. Vlasy po ramena, vzadu sepnuté do krátkého ohonu, i krátce střižený plnovous měly barvu sluncem spálené

pšenice těsně před sklizní. Měl bleděmodré oči, ale pronikavé jako ptačí. Byl vysoký a štíhlý a měl na sobě uniformu, jakou Faraday ještě nikdy neviděla ani doma ve Skarabostu, ani tady v Carlonu. Nad upnutými černými koženými kalhotami a jezdeckými botami měl oblečený vypasovaný kabátec z pěkně zpřadené vlny, který mu sahal přes boky. I zdobení a vystupující výšivky na rukávech byly černé. Jediný výrazný znak na celé uniformě byl pár zkřížených zlatých seker vyšitý v levé části hrudi. Když vystoupil ze stínu do jasu ve středu síně, budil dojem pantera, který náhle vyšel z temné džungle na sluncem osvětlenou mýtinu.

„Devero!“ zašeptala.

Devera se zadívala stejným směrem. „Aha,“ hned pochopila. Faraday reagovala stejně jako všechny ženy, které poprvé zahlédly Válečnou sekeru. Ten si toho byl plně vědom, a když měl správnou náladu, uměl toho využít.

Povzdechla si a poplácala ji po ruce, aby odpoutala její pozornost od Válečné sekery, kterému zbývalo už jen několik stolů ke královskému pódiu. „To je Axis, Válečná sekera seneschalských Sekerníků.“

Sekerníci! Legendami opředené vojenské křídlo Seneschalu! Tak tohle je jeho velitel. Není divu, že ji tak zaujal. Faraday ani nedoufala, že v Carlonu zahlédne jednoho ze Sekerníků, protože obyčejně zůstávali blízko Seneschalské věže na druhém břehu Grálového jezera.

Deveře zacukaly rty. Byla škoda, že musí Faraday zničit iluze o tomhle muži, ale jestli to neudělá ona, udělá to brzo někdo jiný.

„Faraday, podívej se na chvíli na Priama a řekni mi, jestli vidíš nějakou podobu.“

Faraday poslechla. „No tohle! Určitě jsou příbuzní! Mají úplně stejnou linii vlasů a čelo.“

„Ano, jsou spřízněni. Axis je Priamův synovec a Borneheldův nevlastní bratr, ani Priam, ani Borneheld by to ale nikdy nepřiznali. Pro královskou rodinu je Axis největší hanba.“

Faraday se zamračila a přemýšlela, proč jí matka o tom muži nikdy nic neřekla, ale oči z Válečné sekery nespustila. Chvíli žertoval s nějakou dámou z nižší šlechty, která seděla u stolu blízko jejich, a Faraday si nechtěla nechat nic ujít, když byl tak blízko. „A nevíš proč?“ nadhodila.

Devera se pohodlně usadila na židli a usmála se na ni. Příběh Axisova narození byl v Carlonu dobře známý, i když ho možná neznali všude, a nestávalo se často, že by našla člověka, který by o tomhle peprném skandálku nevěděl vůbec nic.

„Axis je nemanželský syn Rivky, Priamovy sestry," řekla bez obalu. Faraday konečně něco přinutilo odtrhnout oči od Axise a podívat se na Deveru.

„Nepovídej!"

„Opravdu," přikývla Devera vážně. „Rivkah byla o hodně mladší než ty, skoro ještě dítě, když ji provdali za stárnoucího vévodu Searlase z Ichtaru. Do roka porodila syna, Borneheldа. Searlas byl spokojený. Rivku nechal, ať se stará o dítě v pevnosti Sigholt v Urqhartských kopcích, a odjel na dlouhou cestu po severních opevněních v Gorkenské pevnosti a na řece Andakilse. Člověk by myslel, že tam bude vévodkyně v bezpečí, ale když se za rok vrátil do Sigholtu, zjistil, že Borneheld krásně roste a princezna Rivkah má osmiměsíční břicho. Dovedeš si představit ten skandál? I štolbové o druhém dítěti věděli dřív než Searlas."

Faraday byla tak zvědavá, že si prostě nemohla odpustit další otázku. „Kdo byl otcem?"

Deveře zajiskřilo v očích a nezbedně se zasmála. Pohodila kudrlinkami a ňadra se jí zavlnila v příliš těsném korzetu. „To nikdo neví, Faraday. Rivkah to prostě nikomu neřekla. Nikdy si Searlase nechtěla vzít a většina lidí si myslela, že takhle chtěla to manželství skončit. Searlas byl nepříčetný – měl na to ostatně právo. Věřil, že Rivkah bude v Sigholtu v bezpečí, v Acharu není disciplinovanější posádky. Podezření okamžitě padlo na stráže z posádky a služebnictvo. Prý jich nechal polovinu mučit, než ho přešel nejhorší záchvat vzteku. Nechal Rivku poslat do Útočiště v Gorkenu daleko na severu, protože se marně snažil porod utajit. To už ale nešlo, tou dobou se ta horká novinka dostala až do Carlonu a celý dvůr věděl, že Searlas není otcem. Starý král Karel, otec Priama a Rivky, byl taky bez sebe vzteky. Poslal Searlasovi zprávu, že si s Rivkhou může dělat, co chce. Nakonec ale Searlas nemusel dělat nic, protože Rivkah při porodu zemřela."

Faradayiny oči se zamžily. Složila ubrousek do klína. „To je tak smutné."

„Houby, smutné," odfrkla Devera. „Nic lepšího se nemohlo stát, ledaže by při porodu pošel i ten bastard. Searlas ho odmítl uznat. Král Karel a po něm i Priam nikdy potom ani nevyslovili Rivčino jméno, natož aby uznali, že ten levoboček patří k nim do rodiny."

„Ale kdo se potom o dítě postaral? Co se s ním stalo?"

„Bratr-velitel Jayme, který tehdy patřil ke královské domácnosti, byl v gorkenském Útočišti, když se kluk narodil. Vzal ho do Seneschalu jako svého chráněnce a doufal, že jednou taky složí slib a stane se bratrem poustevníkem v nějakém zapadlém koutě Acharu. Králi i vévodovi z Ichtaru se zdálo, že je to nejlepší řešení jejich trapného problému. Axis ale neměl nejmenší chuť upsat se bratrstvu. Zato byl nadaný šermíř a skvěle bojoval i se sekerou. Několik let byl panošem u jedné šlechtické rodiny. V sedmnácti ho přijali k seneschalským Sekerníkům a před pěti lety, když Jaymeho zvolili bratrem-velitelem, Axise jmenoval Válečnou sekerou. Jayme předstíral, že nevnímá pohoršení u dvora, a argumentoval tím, že Axis je přes své mládí na to místo ideální – což se nakonec potvrdilo. Takže dvůr se teď musí srovnat s tím, že bastard, kterého se chtěli tiše zbavit, zastává skoro nejvyšší vojenský post v Acharu. Rivčina hanba se jim tak pořád připomíná."

Faraday se zadívala na bratra-velitele. „Slyšela jsem, že bratr Jayme je dobrý a hodný člověk, a tenhle příběh to jenom potvrzuje. Ujal se malého dítěte, o které nikdo nestál, dal mu domov a rodinu. Artor mu žehnej."

* * *

Axis si všiml dívky, která na něj zírala, když míjel její stůl, ale nepřikládal tomu žádnou váhu. Vyskočil na pódium. Byl si vědom náhlého napětí, které jeho příchod vyvolal u královské tabule. Sevřel pravou ruku v pěst před zlatými sekerami na své tunice v tradičním pozdravu Sekerníků a hluboce se Priamovi uklonil.

„Můj králi, Artor tě ochraňuj."

„I tebe, Válečná sekero," odpověděl Priam stručně.

Axis se narovnal a podíval se Priamovi přímo do očí. Z pouhopouhé slušnosti mu měl král nabídnout jídlo, pití a místo u královské tabule,

protože úřad Válečné sekery byl jedním z nejdůležitějších v království. Axis se nevesele pousmál – příslovečná pohostinnost krále Priama se očividně nevztahovala na sestřina levobočka. Královna Judita nervózně potahovala za střapce na svém sametovém rukávu a dívala se na cosi neurčitého na opačné straně síně. Plodnost její švagrové, ať už mimo manželství nebo v něm, jí neustále připomínala její neštěstí.

„Tvůj příchod jsme nečekali," řekl chladně Priam, pečlivě složil ubrousek a otřel si ústa.

Axisovi zacukalo v koutcích. „Zjevně, sire. Neušlo mi, že jste začali večeřet beze mne."

Priam ztuhl a zvolna položil ubrousek na stůl. „Mohu vědět, co tě přivedlo z Coroleasu tak náhle, Válečná sekero?"

Přede dvěma měsíci Axis odjel se šesti kohortami Sekerníků na jih do sousedního Coroleaského království, aby tam pomohl s věčným problémem – v létě připlouvali nájezdníci z východních moří. Měl dvě poslání – utužit diplomatické styky mezi Acharem a Coroleasem a předat Sekerníkům životně důležité zkušenosti z bitvy, což pro něj bylo důležitější. Axis už byl na jihu sedmkrát. Pomáhal jednak s nájezdníky a jednak s povstáními uvnitř říše. Za pouhých pět let tyto výpravy Axisovi vynesly pověst vynikajícího velitele.

Před osmi dny Axis dostal spěšnou depeši od Jaymeho. Žádal ho, aby okamžitě odvelel Sekerníky domů. Zpráva neříkala, co se děje, a Axisovi to vrtalo hlavou celých pět dní, které Sekerníci strávili na lodích na cestě z Coroleasu do Nordmuthského přístavu v Acharu. Nechal své bojovníky jet z Nordmuthu pomaleji a sám pospíchal, nehledě na únavu, prakticky bez přestávky do Seneschalské věže. Přijel sem pozdě odpoledne a zjistil, že se bratr-velitel baví na oslavě jmenin krále Priama na druhé straně Grálového jezera v Carlonu. Doufal, že ho Jayme nezavolal jen proto, aby králi popřál.

„Poslouchám jen rozkazy bratra-velitele, sire." Jakkoliv nevinně ta poznámka zněla, měla Priama popudit. Už stovky let acharské vládce rozčilovalo, že seneschalští Sekerníci, vojenské křídlo Seneschalu, zůstávají pod kontrolou bratra-velitele, a nikoli krále. Axis se spěšně podíval na Bornehelda. Nevlastního bratra jeho příchod rozzuřil. Svíral v ruce zlatý pohár s vínem tak silně, až se Axis bál, že se každou vteřinou musí ohnout nebo zlomit. Mezi oběma bratry nebylo nic jiného než nepřátelství.

Axis pohlédl zpět na Priama a pomyslel si, že s těmi kudrlinami vypadá zženštile a slabošsky. „Sire, mohu poznamenat, že přibývající roky Vašemu Veličenstvu jen dodávají na eleganci a vznešenosti? Dovolte mi, abych vám poblahopřál k jmeninám. Určitě vás naplňuje štěstím, že je můžete oslavit s celou svojí rodinou.“ Na chvíli se odmlčel a znovu se klidně zadíval na Priama. Ignoroval, že všichni zbledli, když nepatrně zdůraznil slovo „celou“. „Mohu vás požádat o dovolení promluvit s bratrem-velitelem, sire?“

Ztuhlý Priam chvíli bezhlesně zíral na Axise, pak se zhluboka nadechl a propustil ho strohým gestem.

Axis se znovu uklonil. „Orej hluboko, orej široko, můj králi.“

„Hluboko, široko,“ odpověděl mu Priam na půl úst, když se Axis znovu uklonil a obešel stůl, aby si s Jaymem promluvil soukromě.

Borneheld zlostně zafuněl a otočil se k Priamovi. „U Artora, proč ho jenom ten Jayme volal?“

Priam mu položil ruku na paži a tiše uklidňoval jeho i sebe. Axisovy poznámky rozrušily oba. „Nevšímej si toho, synovče. Možná že je právě dobře, že přijel. Poslední zprávy ze severu nejsou dobré a jeho zkušenosti i Sekerníci se nám mohou hodit.“

Nebyla to ta nejdiplomatičtější věc, kterou mohl Borneheldovi říci. Priam byl vrchní velitel acharských ozbrojených sil, ale fakticky jim velel Borneheld. Zasvětil život meči a byl to chytrý vojenský teoretik, i když měl malé zkušenosti z bitev. Priam mu nedávno udělil titul Válečného generála. Mezi lidmi se povídalo, že ho dostal spíš jako následník trůnu než za své velitelské schopnosti. Když král naznačil, že se mu proti hrozbě ze severní ledové pustiny za Gorkenem budou hodit Axisovy zkušenosti z bitev, vsypal mu sůl do otevřené rány. Sekerníci následovali Axise s oddaností a zarputilostí, kterou Borneheld zároveň nesnášel a toužil po ní. Borneheld chtěl vidět Sekerníky rozpuštěné a včleněné do vlastních jednotek. Nemohl ale nic dělat. Bezmocně sledoval, jak skvělá pověst Sekerníků pod Axisovým vedením jen kvete. Díky bojům v Coroleasu získali za pět let více zkušeností z opravdového boje než Borneheld za čtrnáct let. Borneheld také nemohl přenést přes srdce, že přestože on sám není ošklivý, byl to Axis, kdo zdědil po matce (a možná i po otci) eleganci a krásu.

Ze všech důvodů pro nenávist k Axisovi to byl právě fakt, že měli stejnou matku, který ho přiváděl k šílenství. I když Rivkah zradila jak

svého muže, tak staršího syna tím, že porodila dítě milenci, Borneheld stále ctil její památku. Axis ji zabil. Axis Rivku Borneheldovi ukradl. Za to, že zabil jejich matku, Borneheld Axise každý den proklínal. Jednoho dne, spřádal Borneheld pomstychtivé plány, se s drahým bratříčkem utkám v boji a pak celý svět uvidí, kdo je lepší. Artor rozhodne, kdo si zaslouží přežít. Stopka jeho poháru konečně povolila, vykutálel se mu z ruky a spadl na podlahu.

Přiběhl sluha, vyměnil jej v mžiku za jiný a utřel tu spoušť. Borneheld na okamžik přes Priamovu a Juditinu hlavu zachytil Axisův pohled. Nenávist mezi nimi byla každému zřejmá.

* * *

Jayme vlídně položil svou ruku na Axisovu, aby jeho pozornost odvedl od Bornehelda. Mluvil potichu, aby ho nikdo jiný nemohl slyšet.

„Můj synu, jsem potěšen a velmi se mi ulevilo, že ses vrátil z Coroleasu tak brzy. Neodvažoval jsem se doufat, že tě tu uvidím už dnes."

Axis se na Jaymeho usmál. Odpor k Borneheldovi se zvolna vytrácel, když hleděl na mírnou tvář bratra-velitele. „Byli jsme blízko Coroleaského průlivu, když mě dostihla tvá depeše, otče." Řekl to s hlubokou úctou a náznakem vděčnosti. Kromě jeho jednotek ho nikdo tak bezvýhradně nepřijímal jako bratrstvo. „Nebylo příliš složité uvolnit se a vyplout do Acharu." Coroleaňané se zlobili, že odjíždějí právě v době, kdy byly nájezdy nejčastější, ale Axisův šarm diplomatickou roztržku rychle uklidnil.

„Axisi," řekl polohlasem Jayme, „dnes už nic nevyřešíme. Tady nemůžeme mluvit a ty jsi unaven. Přijď do mých komnat ve východním křídle paláce zítra za úsvitu. Pomodlíme se spolu a pak si promluvíme. Předpokládám, že nás oba povolají k Priamovi."

Axis se na okamžik odmlčel. „Jde o ty zprávy ze severu, že?"

Jayme se na chráněnce usmál. I v Coroleasu si Válečná sekera nechával informační kanály otevřené. „Ano, synu. Ale nebudeme rozebírat klepy. Necháme to na zítra."

„A navíc,“ prohlásil Axis naprosto zřetelně divadelním šepotem, když se podíval na opačnou stranu stolu, „jestli tady ještě chvíli zůstanu, zkysne jim smetana v zákuscích.“

Jayme prudce štípl Axise do paže, ale oči se mu usmívaly. „Dobře si odpočiň. Orej hluboko, orej široko.“

„Orej hluboko, orej široko, otče,“ odpověděl Axis a políbil smaragdový prsten bratra-velitele, pak se narovnal a přešel k hraně pódia. Než odešel ze síně, zastavil se a hluboce se Priamovi poklonil. Jak šel, znovu si prohlédl ženu, která na něj předtím tak zírala. Začervenala se a podívala se jinam. O několik stolů dál zahlédl jinou šlechtičnu, lady z Tare. Nepatrně naklonila hlavu. Na rtech jí pohrával úsměv.

3

Lady z Tare

Embeth, lady z Tare, procházela opatrně ztemnělými chodbami paláce. Většina hýřilů se ještě bavila v Měsíční síni, ale jí se nakonec podařilo vyklouznout. Dvorská etiketa mluvila jasně, nikdo nesměl opustit síň, než odejdou král s královnou.

Nečekala, že na hostině uvidí Axise. Když ho zahlédla, bylo to pro ni velmi příjemné překvapení. Z Coroleasu se měl vrátit až v měsíci jinovatky. Těšilo ji, že je dnes tady, a ne v té ohavné Seneschalské věži, kde pro ně nebylo žádné skryté místečko. Hlavně ale neměla výmluvu, proč tam být.

Embeth byla pohledná žena těsně před čtyřicítkou, asi o osm let starší než Axis. Znali se od doby, kdy tehdy jedenáctiletého Axise Seneschal poslal k jejímu manželovi do Tare, aby se naučil bojovat. Tehdy byla ještě mladá a ráda si s tichým mladíkem povídala. Když přišly děti, Axis dělal společnost i jim. Její syn Timozel teď pod ním sloužil u Sekerníků.

Před pěti lety její manžel zemřel a přátelství s Axisem se prohloubilo. Dnes byli občasnými milenci. Nesetkávali se často nejen proto, že měli málo příležitostí, ale i kvůli Axisovu původu. Hanba princezny Rivky lpěla také na jejím synovi. Lady z Tare si musela chránit pověst. Byla stále ještě dost mladá, aby se znovu provdala a porodila muži syny. Jejich nečetné milostné schůzky byly možné jen díky nejvyššímu utajení – a možná proto byly ještě sladší.

Embeth s sebou nevzala svíčku, doufala, že jí lampy, které sem tam visely na zdech, poskytnou dost světla. Vykasala si sukni, aby na podlaze nešustila. Byla ráda, že si na oslavu vzala šaty z černého hedvábí. Zachvěla se v chladném nočním vzduchu, nebo možná proto, že se blížila k Axisovu pokoji.

Díky Artorovi, že Válečná sekera mohl mít vlastní pokoj a nespal v kasárnách s obyčejnými vojáky. V tlumeném světle se Embeth pro sebe usmála. Zkusila by se ještě teď proplížit do jeho postele v kasárnách? Představila si, jak by to vypadalo, kdyby ji uprostřed noci objevili v pokoji plném vojáků s rozšněrovaným korzetem a odhalenými prsy. Jen taktak se udržela, aby nevyprskla smíchy.

Najednou Embeth někdo zezadu popadl, silnou rukou ji chytil kolem pasu a druhou jí přitiskl na ústa, aby nemohla vykřiknout. Na okamžik ztuhla leknutím, ale pak se v mužově objetí uvolnila. Poznala jeho dotek a vůni i potmě. Axis.

„Prošla jsi přímo kolem mého pokoje," zašeptal jí do ucha. Jeho dech ji pohladil po tváři. „Říkal jsem si, jestli nemáš schůzku s někým dál po chodbě." Dlaní na jejích rtech cítil, že se usmála.

Jemně ji odvedl o několik kroků zpátky k zavřeným dveřím. Když do nich zatlačil ramenem, pootevřely se. Vstoupili do spartánsky zařízeného pokoje. Priamův majordomus nesměl podle Priamova příkazu ubytovat královského bastarda v některé z lepších komnat v hlavním křídle paláce. Zavřeli za sebou dveře na petlici. Embeth se v jeho objetí otočila a přivinula se mu k hrudi. Chvíli stáli tiše a jen se objímali. Přátelství pro ně teď bylo důležitější než touha.

Embeth se od něj nakonec odtáhla a pozorně si prohlédla Axisův obličej v tlumeném světle svíčky. „Vypadáš vyčerpaně, jak dlouho jsi jel?"

Axis se ušklíbl a pustil ji. Otočil se a nalil jim víno. „Z Nordmuthu tři dny."

Embeth si od něj vzala víno a napila se. Cesta z Nordmuthu do Carlonu byla mimořádně těžká. Muselo jít o hodně, když takhle štval koně i sebe. Že se Axis objevil v Carlonu, i když měl ještě šest týdnů zůstat v Coroleasu, potvrzovalo dohady, že se děje něco vážného. Embeth se začala bát o Timozela. Jestli má potíže Axis, budou je mít i muži, kterým velel.

Odvrátila se a přešla k posteli. Axis do rohu pohodil sedlové brašny a postroj. Embeth potlačila nutkání začít to tu urovnávat. O bok postele byla opřená malá cestovní harfa, kterou nosil všude s sebou. Sekera, symbol Seneschalu a Sekerníků, stála u zdi. Axis, stejně jako většina Sekerníků, považoval za svou hlavní zbraň meč. Měl ho po ruce, pověšený v pochvě za čelo postele. Embeth napadlo, kolik lidí už s ním zabil. Kolik lidí mu asi bratr-velitel nařídil sprovodit ze světa ve jménu Artora a Pluhu? Měla Axise ráda a vážila si ho, ale před jeho postavením Válečné sekery měla respekt a moci Seneschalu a jeho bratra-velitele se bála.

„Takže zprávy jsou zlé," prohodila, „když ses vrátil z takové dálky tak rychle."

Axis si stoupnul za ni a začal ji hladit vzadu na krku. Žasnul, jak jemnou má kůži a jak hedvábné jsou její hnědé vlasy. „Moc toho nevím, Embeth. Drby v tuhle chvíli budou možná přesnější než cokoliv, co bych ti mohl říct já."

Embeth o tom velmi pochybovala, ale chápala, proč je tak zdrženlivý. Axis málokdy mluvil o své práci a nikdy o tom, kam ho vyslali. Pod něžnými doteky jeho prstů se uvolňovala. „Vedl si Timozel v Coroleasu dobře?"

„Timozel si stále vede dobře, má paní, můžeš na něj být hrdá. Kdyby byl naživu Ganelon, tvůj zesnulý manžel, byl by na něj rovněž hrdý. Timozel je vysoký," políbil ji zezadu na krk, „a silný," zase ji políbil, „a je každým dnem moudřejší." Axis Embeth pomalu otočil a políbil ji na ústa. „Měl by se vrátit do Carlonu s ostatními Sekerníky za dva nebo za tři dny. Ale teď, paní z Tare, už mě mluvení unavuje."

Pro Axise nikdy nebylo lehké mluvit s Embeth o Timozelovi. Co by jí řekl, kdyby se Timozel náhodou ocitl na špatném konci pět dlaní dlouhého kusu naostřené oceli? *Jak* by jí to řekl? Přinutil se ten hrozný obraz vyhnat z hlavy.

* * *

Byl chycen, nemohl se pohnout kvůli zuřivé nenávisti, která sálala z temnoty mezi nimi. Zběsile se zmítal a snažil se uvolnit spoutané ruce a

nohy. Zoufale chtěl utéct hrůze, která se k němu s každým nadechnutím blížila.

„Ne," hlesl, „ne… běž pryč… ne… nechci tě. Nejsi můj otec. Běž pryč."

Ta zlá, nechutná bytost se přiblížila. Věděl, že za chvíli ucítí její smrdutý dech. Přestal se zmítat. Ležel bez hnutí a přerývaně dýchal. Věděl, že musí sebrat síly k nadcházejícímu boji.

„Běž pryč!" zasípal.

Blížila se. Cítil, jak kolem něj krouží, cítil její odpornou přítomnost.

„Axisi, synáčku." Axis se roztřásl, když se k němu zvuk hlasu připlazil temnotou.

„Ne!" zašeptal znovu. Z bytosti cítil čirou nenávist.

„Synáčku," opakoval hlas. „Nikdy ses neměl narodit. Jsi zvrácený! Měla tě potratit. Zabil jsi matku… svou překrásnou matku!"

Hlas přímo slintal nadšením u slova „překrásnou". Axis se ze strachu a nenávisti skoro pozvracel.

„Svou *překrásnou* matku. Zemřela kvůli tobě, synáčku. Roztrhl jsi ji. Před smrtí tě proklela, když jsi ji rval na kusy. Přísahala, že tě utopí, až se jí dostaneš do rukou. Ale tys ji zabil první. Když umírala, koupal ses v její krvi. Opravdu překrásné křtiny!" Hlas zaskřípal odpornou napodobeninou smíchu. Chechot obklopil Axise jako dusivý dým.

Rozplakal se, kvůli bolesti, kterou způsobil své matce, plakal kvůli tomu, že ho proklela, plakal, protože ji nikdy nepoznal.

„Nikdy jsem tě nechtěl, synáčku. Kdybych věděl, že je těhotná, vyrval bych tě z jejího břicha sám."

„Nejsi můj otec!" zaječel Axis. Zoufale se snažil nevěřit mu, ale z hloubi duše se děsil toho, že by tenhle nepopsatelný hlas byl skutečně jeho otcem. Svaly na rukou se mu napínaly, jak se snažil uniknout tlaku neviditelných magických pout, která ho svazovala. Zůstával ale chycený… chycený v temném nepoznatelném místě s otcem, který ho nenáviděl.

„Zabil jsi svou matku a stejně zničíš všechny kolem sebe. Nikdo tě nechce, Axisi, nikdo tě nemiluje. Ty jsi měl zemřít, ne tvá překrásná matka."

Nespočet příšerných rozžhavených zubů se mu zakousl do masa. Trhaly mu z těla proužky kůže a svalů. Nepřály mu rychlou smrt, chtěly ho pomalu umučit k smrti. Axis bojoval o zbytky zdravého rozumu.

„Podívej se,“ konejšil ho účastně hlas, „mí přátelé ti pomohou. Chutná, chutná.“ Hlas ztvrdnul nenávistí. „Jsi zvrácenost, Axisi, zasloužíš si smrt. Přišel jsem, abych udělal to, co zanedbali, když jsi plaval v matčině lůně. Roztrhám tě… kousek po kousku.“

V tomto okamžiku se Axis jako pokaždé přestal ovládat a vykřikl. Neznal jiný způsob, jak utéct.

* * *

Výkřik se odrážel od stěn pokojíku. Embeth se s trhnutím vzbudila. Měla srdce až v krku. Posadila se a otočila k Axisovi. Byl promočený potem, převracel se ze strany na stranu a rukama svíral okraje matrace.

„Ne,“ mumlal. Měl otevřené oči a sledoval cosi, co Embeth nemohla vidět, „nejsi můj otec.“

Embeth ten pohled málem zlomil srdce. Vzala ho za ramena, i když ji jeho divoké pohyby málem shodily, a zatřásla s ním, jak nejvíc mohla.

„Axisi! Axisi! Vzbuď se. Vzbuď se… je to v pořádku, miláčku, je to v pořádku… vzbuď se!“

Vzpomínala si, že noční můry míval už v době, kdy k ní a Ganelonovi v jedenácti letech přišel. Jednou nebo dvakrát za měsíc vzbudil ji i Ganelona, přestože spával až nahoře pod střechou jejich hradu.

Nikdy ale nebývaly takhle zlé… Myslela si, že z nich už vyrostl. „Axisi,“ vykřikla znovu rozčileně a udeřila ho přes tvář. „*Tak už se probuď!*“

Konečně byl vzhůru. Zbavil se hrůzy, která ho svírala. V té chvíli nevěděl, kde je. Chytil Embeth za ruku, ale nepoznal ji.

„Axisi,“ zamumlala. Přitáhla si jeho hlavu na prsa, „je to v pořádku, je to v pořádku, lásko. Jsem tady. Jsem tu s tebou.“

Axis ji objal tak pevně, jak si jen troufnul, její láska pro něj byla jako záchranný pás. Chvíli se houpali na posteli. Embeth ho konejšila a Axis se snažil získat zpátky zdravý rozum.

Po tvářích jí tekly slzy, když Axise něžně hladila po vlasech. „Tiše,“ broukala mu. Cítila, jak na něj stále doléhá strach, „tiše.“ Po několika

minutách se Axis odtáhl a lehl si na rozházenou postel. Embeth raději mlčela, nechtěla promluvit první.

Nakonec ji Axis vzal za ruku. „Děkuji, žes tu byla se mnou," řekl tlumeně. Embeth uvažovala, kolikrát asi musel té hrůze čelit sám.

„Je to stejný sen, který jsi míval jako dítě," nadhodila.

Hluboce si vzdychl. „Ano, je pořád stejný, ale posledních pár měsíců je o hodně horší. Nesrovnatelně horší."

Odmlčel se. Embeth ho pohladila po obličeji. Studený pot mu na tváři a ve vousech začínal usychat.

„Proč mě tak nenávidí?" položil řečnickou otázku. „Proč? Nechtěl jsem se narodit. Jak z toho může vinit mě? Embeth?"

„Ano?" Na chviličku si pomyslela, že jí poví o svém snu. Ještě když byl malý, nechával si podrobnosti pro sebe, ať se je z něj snažila vypáčit, jak chtěla.

Axis otočil hlavu a podíval se na ni přímo. Chtěl se jí zeptat, jestli se někdy bála, že u porodu zemře, a jestli ano, zda z toho obviňovala dítě, které ji mučilo bolestí. Ale když to chtěl vyslovit, zjistil, že se jí zeptat nemůže. Musel by přiznat, že sám sebe každý den znovu a znovu obviňuje z matčiny smrti.

Embeth sledovala změnu v jeho obličeji. Uzavřel se do sebe. Věděla, že teď bude chtít být sám. Axise jeho rodina nikdy nepřijala. Bylo pro něj těžké pochopit, že by ho někdo mohl milovat pro něj samého.

Embeth ho naposledy políbila na čelo, vyklouzla z postele a našla šaty na podlaze, kam je večer odhodila. Rychle se v chladném ranním vzduchu oblékla a vyčesala si vlasy nahoru do improvizovaného drdolu tak, aby obstál před zkoumavýma očima.

Axis ležel bez hnutí na posteli a pozoroval ji. Byl jí vděčný, že se ho dál už na nic neptala a že ho nechává být. Než odešla, zastavila se u postele. Nedotkla se ho.

„Dej mi vědět, až mě budeš zase potřebovat," řekla tiše. „Přijdu."

Přikývl. Embeth se na něj krátce a smutně usmála. Beze slova se otočila a tiše vyklouzla z jeho pokoje.

Axis zůstal sám ve tmě.

4

Na úpatí Hraničních vrchů

Dvě ženy se choulily k sobě ve studeném vzduchu. Prosté vlňáky bez ozdob si přitáhly těsně k tělu. Pozorovaly, jak nad Hraničními vrchy začíná svítat. Povídaly si spolu téměř celou noc. Věděly, že dívka musí brzy vyrazit, aby se stihla vrátit do postele před úsvitem. Nikdo nesměl odhalit, že v noci nebyla doma.

Starší žena odvrátila oči od oblohy. Měla jemné rysy a tak neuvěřitelně husté vlnité vlasy, že hrozilo, že se každou chvíli osvobodí z několika sponek, které jejich nezkrotnou záplavu držely, a celý drdol se rozpadne. Od malé špičky, kterou jí vlasy tvořily uprostřed čela, běžel dozadu neobyčejný pramen. Ve stříbrné záplavě vlasů zářil na dva prsty široký pás zlata. Mile se na dívku, která té noci hodně riskovala, aby tu mohla být s ní, usmála.

„Jsi šlechetná, že nám chceš pomoci.“

Dívka se na ni zadívala. „Pořád mi nevěříš, že ne?“

Tmavě šedé oči starší ženy barvou připomínaly kouř, jaký stoupá z ohně, když se pálí vlhké dřevo. Bylo v nich stejně tolik jiskřiček. „Ty ale chápeš moje důvody, že ano?“

Dívka si povzdychla a začala si třít paže, aby se trošku zahřála. „Chápu. Co mám udělat, abys mi začala věřit? Poraď mi.“

„Důvěru si nemůžeš koupit ani ji nijak popohnat. Vždycky to trvá.“

„Ty ten čas nemáš.“

Žena se stříbrnými vlasy se na chvíli odmlčela. „Nikdy jsme neměli ani dost času, ani dost místa, Azhure. Nikdo nám nikdy neprokázal úctu. I když potřebujeme pomoc lidí, jako jsi ty, musíme být opatrní.“

Azhure odmítnutí zklamalo. Obrátila se a mávla rukou k vesnici v dálce. „Nenávidí všechno, čemu nerozumí, to je ta jejich Cesta pluhu.“

Starší žena položila Azhure ruku na paži, aby ji utěšila. V hlase se jí ozýval hluboký smutek. „Já vím, Azhure, já vím.“

„Zlaté pírko, ty mi musíš věřit. Prosím tě! S dětmi to dál sama nezvládneš.“

Zlaté pírko pomalu a odevzdaně zavrtěla hlavou. „Ne, Azhure. Na to už je pozdě. Ten, který nás mohl zachránit před Ničitelem, se ztratil a nemůžeme ho najít. Strážci ještě nechodí po světě a Přítel stromů se zatím nenašel. Brzy přijde zima a přikryje nás led. Když bude Tencendor rozdělený, nebude se moci bránit.“

V očích se jí zaleskly slzy. „Musíš se vrátit domů, než bude pozdě. Zpívej dobře a leť vysoko, Azhure. Ať najdeš alespoň trochu klidu v této zemi beze stromů.“ Naklonila se k ní a políbila ji na tvář.

5

V královském paláci

Axis byl vzhůru ještě hodinu poté, co Embeth odešla. Když se nebe na východě začalo rozjasňovat, potichu zaklel a vstal. Byl k smrti unavený. Než ho přepadla noční můra, spal jen hodinu nebo dvě. Po včerejší namáhavé jízdě ale potřeboval spát osm nebo devět.

Ošplíchal se studenou vodou, aby se zbavil zaschlého potu po noční můře, a tiše se ve tmě oblékl. Nechtělo se mu rozsvěcet svíčku. Dělalo mu starosti, co mu asi Jayme dnes ráno poví.

* * *

Jayme už vstal a modlil se, když Axis vklouzl do jeho komnat. Bratr-velitel klečel u oltáře ve svém pokoji a modlil se u zlato-stříbrného obrazu Artora oráče. Axis si tiše klekl za něj a sklonil hlavu k modlitbě. Snažil se najít duchovní útěchu v rytmu a prastarých slovech rituálu. Ale dnes ráno, po noční můře, kterou musel přestát, mu modlitby nepomáhaly. Po několika minutách mu myšlenky zaběhly ke každodenním problémům velitele čtyřtisícové armády.

O chvíli později si Axis uvědomil, že Jayme stojí vedle něj a ruku má položenou na jeho rameni. V duchu si povzdychl – Jayme ho

vyrušil, když vypočítával, co všechno bude potřeba udělat, aby přemístil šest kohort Sekerníků z Nordmuthu do Carlonu.

„Synu, nemůžeš se modlit tak oddaně, nebo se roznese, že Válečná sekera je zbožnější než sám bratr-velitel… a to bychom nechtěli, že ne?“

Axis se usmál a sevřel Jaymeho ruku, která mu spočívala na rameni. „Modlitba je pro mě velkou útěchou, otče, ale nikdo neslouží Artorovi věrněji a horlivěji než ty.“

Jayme pomohl Axisovi vstát. Vřele se objali a Jayme se dotkl Axisova čela, když mu požehnal. „Tak se mi podařilo udělat dojem alespoň na někoho,“ zažertoval. „Pojď se mnou, posnídáme spolu. Nechal jsem nám připravit ovoce, chléb a čerstvé teplé mléko.“ Jayme nechal přinést snídani na malý stolek u okna, které shlíželo na klikaté carlonské uličky daleko pod palácem.

Slunce právě začalo stoupat nad horizont a několik paprsků se odráželo od třpytivých carlonských střech, přestože většinu oblohy zabíraly husté mraky. Vypadalo to na sníh. Jayme se otočil a soustředil se na výhled. Záplava barevných vlajek a vlaječek se třepotala v ostrém větru. Několik ovocných stromů, které byly ve městě, hýbalo holými větvemi ve vzduchu. Ztratily listy o celé týdny dřív, než měly. Axis si všimnul, že Jayme v ranním světle vypadá staře a unaveně. Přemýšlel, jak ztrhaně asi vypadá on sám.

Hned jak se usadili, Jayme zvážněl. „Axisi, jistě jsi zaslechl, že se na severu něco děje.“

„Zatím jsem neslyšel nic určitého, jenom klepy.“

Jayme ještě chvíli mlčel a pak si povzdychl. „Bohužel, Axisi, většina z toho, co jsi slyšel, bude nejspíš pravda. Gilbert s Morysonem ti později dodají přesné vojenské informace a já jsem ještě nevyslechl, co mi chce sdělit Priam, ale řeknu ti, co vím.“

Dalších dvacet minut Jayme vyprávěl, zatímco Axis snídal. Jak běžel čas, zapomínal kousat.

„Takže, Válečná sekero,“ skončil Jayme se smutným úsměvem, „jsou tví Sekerníci připraveni bojovat s přízraky bez těl, které zabíjejí i nejzkušenější vojáky?“

Axis odložil kousek chleba, který do této chvíle obracel v ruce. To, co slyšel, ho šokovalo. Lord Magariz byl vynikající velitel a gorkenské

jednotky byly mezi nejlepšími v Acharu. Jestli takto ztrácel muže, pak situace musela být více než vážná.

„Existuje možnost, že by události minulé zimy byly nahodilé, otče?“

Jayme se zamračil. „Zapovězení, nebo kdo to vlastně je, se začínají stěhovat na jih. Minulou zimu…“

„Minulou zimu si to jenom zkoušeli.“ Axis pomalu dokončil větu za něj, když si to promyslel. „Tuto zimu se musíme připravit na hlavní nápor.“

„Určitě,“ přikývl Jayme. „Myslím si totéž. Nepochybně si to myslí i Priam a Borneheld. Několik posledních týdnů jsou nervózní jako psi. Borneheld jel v létě do Gorkenské pevnosti, aby posoudil situaci sám. Teď posílá pěchotu a kavalerii na sever; obchodní veslice na Nordře převážely v poslední době spíš muže a výzbroj než obilí. Navíc, jak nám napsali milí gorkenští bratři, nálada ve městě není dobrá. To není ani tady v Carlonu. I hýření v carlonských ulicích po hostině na počest Priamových jmenin nebylo tak bezstarostné jako obvykle. Muži se raději vrátili k manželkám, než aby využili jiných, ehm, nabídek. A v posledním týdnu bratři oddali mnohem více párů než obvykle. Vojáci, kteří jedou na sever, chtějí mít své záležitosti v pořádku.“

Axis se zachmuřil. „Požádají nás Priam a Borneheld o pomoc?“

„Jestli opravdu budeme muset bojovat se Zapovězenými, pak… jim nic jiného nezbude.“ Chvíli mlčel. „Axisi, potěšilo mě, že ses vrátil tak brzy. Mám dojem, že tvou pomoc budeme v příštích měsících nutně potřebovat.“

Axis zachytil nad zbytky snídaně Jaymeho pohled. Oba muži se zahleděli na město. Axis se nejdřív podivoval, že Jayme trvá na tom, aby posnídali u okna, ale pak si uvědomil, že Jayme pravděpodobně chtěl, aby si všiml počasí. Byl teprve měsíc suchého listí. Sněhová mračna se objevila o osm týdnů dřív, než měla.

6

Králova tajná rada

Priam Jaymeho a Axise požádal, aby se s ním později to ráno setkali v jeho komnatě a aby se k nim připojil také Moryson. Měl radit bratru-velitel i a posílit najednání Seneschal.

Králova komnata byla jedna z největších v paláci. Větší byla už jen Měsíční síň. Světlo sem pronikalo úzkými okny vysoko ve zdech, které zdobilo devět praporců nejvýznamnějších acharských provincií. Ve středu komnaty stál mohutný kulatý stůl, podle legendy vytesaný z obrovského dubu, jenž před staletími stál na místě, kde postavili palác.

Když seneschalští vešli do kamenné komnaty, vycítili napětí, které mezi přítomnými panovalo. Kolem stolu sedělo pět lidí – Priam, Borneheld, hrabě Isend ze Skarabostu, vévoda Roland z Aldeni a hrabě Jorge z Avonsdale. Za Borneheldem stál jeho pobočník Gautier a za Rolandovou židlí zase jeho pobočník Nevelon. V králově komnatě nebyli žádní sluhové, což bylo neobvyklé. Obyčejně tu Priam chtěl mít člověka, který zapisoval průběh rozpravy a rozhodnutí královy tajné rady. Nebyli tu ani všichni pánové devíti provincií a jejich rádcové, kteří se rady jindy zúčastňovali. Jaymemu i Axisovi bylo jasné, proč král pozval právě tyto, a ne jiné lordy. Bornehelda, vévodu z Ichtaru a acharského Válečného generála; tmavého uhrančivého, ale pošetilého vévodu Isenda ze Skarabostu, rozměrného vévodu Rolanda, vládce dvou provincií ležících bezprostředně pod Ichtarem, a šlachovitého

šedovlasého hraběte Jorga, zkušeného a prohnaného válečníka s celoživotními zkušenostmi, o které se mohl podělit. Nebylo to nic jiného než válečná rada nejzkušenějších acharských velitelů a pánů provincií, které by cizí vpád do Ichtaru zasáhl nejdříve.

Vypadalo to, že se Isendovi a Rolandovi ulevilo, když vešli, jako by předchozí chvíle strávili v nepříjemném mlčení. Bornehelda očividně urazilo a rozčílilo, že přišel i Axis, Jorge byl netrpělivý a Priam vypadal tak vyčerpaně, že Axise napadlo, jestli nesdílejí stejné noční démony.

Priam pokynul Jaymemu a Axisovi a ukázal na dvě židle. Moryson se postavil několik kroků za židli bratra-velitele a čekal, zda ho požádají o radu.

Jayme kývnutím hlavy pozdravil Priama. „Omlouvám se, jestli jsme tě zdrželi, Priame.“ Jako náboženský vůdce Acharu se Jayme považoval za rovného králi a jen zřídka ho oslovoval titulem. Priama to nevýslovně dráždilo.

Než mohl Priam promluvit, Borneheld vyhrkl: „Je opravdu nutné na radu zvát i lokaje bratra-velitele?“

„Bornehelde, Válečná sekera je tu na mé pozvání a nemám nic proti tomu, aby tu zůstal i Moryson,“ odsekl mu Priam a přejel si unaveně rukou přes zčervenalé oči. Když si ho teď Axis prohlížel zblízka, mohl by přísahat, že Priam v noci vůbec nespal. Od nosu k ústům mu běžely hluboké vrásky, kudrliny mu zplihle visely kolem obličeje a bylo vidět, že na sebe naházel oblečení bez ladu a skladu, jen aby na radu nepřišel nahý. Priamův pečlivě udržovaný zevnějšek byl ten tam. Axise to znepokojilo.

Priam se zhluboka nadechl a napřímil se na židli s vysokým opěradlem. Ruce položil před sebe na desku stolu. Pečlivě se vyhýbal pohledům ostatních.

„Začněme. Nebudeme plýtvat slovy,“ promluvil tiše. „Všichni víme o nesnázích v nejsevernějším Ichtaru a o tom, že blízko Smyrtonu u Zapovězeného údolí se objevili Zapovězení. Lord Magariz ztratil v zimě v Gorkenu téměř devadesát mužů z hlídek. Cokoliv napadlo je, napadlo i ravensbundské kmeny. Za posledního půl roku jich do severního Ichtaru přišly Gorkenským průsmykem tisíce. Můžeme si o nich myslet, co chceme…“

„Barbaři, mrchožrouti,“ zamumlal hrabě Jorge.

„…ale víme, že nejsou zbabělí.“ Priam dokončil větu, jako by nebyl přerušen. „Útoky na hlídky za poslední měsíce polevily, že, Bornehelde?“

Borneheld přikývl. „Dostal jsem od Magarize zprávu minulý týden. Přes léto mu zemřeli jen tři muži. V posledních týdnech ale zase vzrostl počet uprchlíků z Ravensbundu. Také se na severu horší počasí. Může to být náhoda, ale nemusí.“

„Zima už je zase před námi,“ prohodil Axis polohlasem. Vzhlédl od stolu. Prsty přejížděl po prastarých letokruzích ve dřevě.

Borneheld Axise upřeně sledoval i poté, co ho Priam důrazně oslovil. „Bornehelde, jediný z nás jsi byl v Gorkenské pevnosti. Pomohlo by, kdybys nám pověděl, co se tam podle tebe děje.“

Borneheld se na židli schválně pootočil tak, aby promluvil ke každému kromě Axise. „Takového nepřítele ještě nikdo nikdy neviděl. Je to nepřítel, který k životu potřebuje zimu, nemá tvar ani tělo a ohlašuje svou přítomnost šepotem ve větru. Vysmívá se ostří meče a statečnosti bojovníků. Nenávidí rychlou smrt a raději působí co nejvíce bolesti. Než by zabil jednou ranou, raději trápí oběť celé hodiny a sleduje, jak pomalu krvácí. Uprchlíci z Ravensbundu tvrdí, že se krmí nejen masem, ale i strachem svých obětí. Čemu čelíme? Nevím. Vím jen, že nehledě na obratnost, statečnost a rozhodnost mužů, kteří s nimi bojovali, se ještě nikomu nepodařilo je zabít. Setkáme-li se s nimi v boji, Artor nám pomáhej.“

Hrabě Isend se na židli zavrtěl. „V posledních týdnech prý posíláš do Gorkenu více vojáků, Bornehelde.“

„Ano, předpokládám, že se s prvním sněhem zase objeví.“

Priam měl ruce opřené o stůl. Teď složil hlavu do dlaní. Axis se na něj ustaraně zadíval. Priam po chvíli vzhlédl. Jeho oči vypadaly ještě hůř než před chvílí. „Myslíš, že ty bytosti mohou být Zapovězení?“ zeptal se Jaymeho. „To s nimi se máme utkat?“

Axisovi se ještě nestalo, že by viděl Jaymeho v rozpacích. Teď ale nevěděl, co říci. „Mrzí mě to, ale nevím, Priame. Je to už tisíc let, co jsme je zahnali za Hraniční vrchy a Hory ledových stěn. Většina toho, co jsme o nich věděli, se ztratila nebo je pro nás hádankou. Chceš-li slyšet odpověď, pak ano, z hloubi duše se obávám toho, že to jsou Zapovězení. Kdo jiný by to mohl být?“

„Achar… Ichtar… je ve smrtelném nebezpečí a ty si tu sedíš a kňučíš. Mrzí nás to, už je to dlouho, všechno jsme už zapomněli. Jak jsi to mohl dopustit? Řekni mi, bratře-veliteli,“ vyštěkl Borneheld, napůl se zvedl ze židle a hrozivě se naklonil k Jaymemu, „k čemu jsi dobrý, když moji muži umírají ve sněhu? Myslíš, že tím skučením Zapovězené zaženeš? Zapomněli snad oni, koho loví?“

Jayme sebou trhnul, ale rukou zadržel Axise, který se začal zvedat. „Jsem z toho nešťastný stejně jako ty, Bornehelde. Mohu tě ale ujistit, že já a celý Seneschal uděláme, co budeme moci, abychom ti pomohli.“

I Axis, přestože si to nechtěl připustit, cítil, jak chabá je taková odpověď. Moryson za Jaymem udělal pohyb, jako by se ho chtěl zastat, ale když po něm Borneheld střelil pohledem, rozmyslel si to.

Priam zvedl ruku. „Musím vám toho říci ještě víc. Je pro mne tak bolestné o tom mluvit…“

Oči všech přítomných se upřely na krále. Priam hleděl přímo před sebe. Vyhýbal se očím ostatních. Rysy obličeje měl ještě ztrhanější. „Dnes brzy ráno mi poštovní holub doručil depeši z Gorkenské pevnosti.“ Priam pohlédl na překvapeného Bornehelda. „Ano, Bornehelde, obyčejně zprávy dostáváš ty, ale obsah této byl tak…“ zbledl, „tak hrůzný, že ji poslali přímo mně.“

Roland a Jorge na sebe pohlédli. Zlé zprávy přišly už před devíti hodinami? Proč Priam čekal tak dlouho, než je svolal?

„Přátelé,“ všichni v srdci pocítili osten strachu. Takto je Priam ještě nikdy neoslovil. „Před čtyřmi dny Gorkenská pevnost a Útočiště zažily ničivý útok bytostí, jaké ještě nikdy nikdo neviděl.“

Borneheld a Jayme se naklonili dopředu. Priam pokračoval. „Lorda Magarize osobně napadly v jeho komnatách. Unikl, ale je vážně zraněn. Část jeho stráží roztrhaly na kusy.“

„Jak je to možné?“ V Borneheldově tváři se zračil zmatek a vztek. „Gorkenská pevnost je neprodyšně uzavřená! Jak by někdo mohl Magarize napadnout v jeho pokoji bez jediného varování?“

„To ještě není to nejhorší,“ hlesl Priam. Axis cítil, jak mu žaludek sevřela ledová pěst.

„Útok na Magarize byl se vší pravděpodobností jen zastírací manévr, vějička, která měla zaměstnat posádku uvnitř pevnosti. Větší síla se přehnala přes seneschalské Útočiště ve městě.“

Jayme zasténal a křečovitě se chytil stolu. Jestli bytosti prolomily vynikající obranu Gorkenské pevnosti, jaké škody asi napáchaly mezi bratry v Útočišti? Vyděsilo ho to.

Priam pohlédl na Jaymeho. „Bratře-veliteli, je mi to upřímně líto, ale většina bratrů byla na útěku zavražděna. Přežili jen dva. To krveprolití bylo… neskutečné.“ Na okamžik se odmlčel.

„To ale ještě není všechno.“ Pokračoval téměř šeptem. Tvář mu zešedla. „Zdá se, že ty bytosti měly v Útočišti dva cíle. Zničily všechny knihy a záznamy. To ale nebyl jejich hlavní úkol.“ Jayme ztrápeně sklonil hlavu. Hluboce si povzdechl a poklesla mu ramena. „Nejprve… nejprve,“ Priamovi se zlomil hlas. „Nejprve se vloupaly do krypty v Útočišti a… ukradly… tělo… mé sestry. Ukradly Rivčino tělo. Pak znesvětily její hrobku výkaly a vnitřnostmi bratrů, které zavraždily.“

Až na Borneheldа a Priama oči všech přítomných na vteřinku zalétly k Axisovi. Hned zase odskočily. Rivku pohřbili v gorkenském Útočišti, když zemřela při porodu Axise.

Jayme a Moryson si vyměnili šokované pohledy, když vyslechli Priama. Jayme se vzpamatoval natolik, že se otočil k Axisovi a položil mu teplou ruku na paži. „Můj synu, je mi to tak líto,“ zašeptal účastně.

Axis byl tak často spojován s matkou, že si na chvíli nikdo neuvědomil, že i Borneheld byl její syn.

Borneheld jim to okamžitě připomněl. Jakmile Priam domluvil, Borneheld prudce vyskočil. Židle za ním s rachotem skončila na zemi. Ruka mu samovolně sklouzla k meči, než si v půli pohybu uvědomil, že jej nechal v předpokoji.

„Ukradli mi matku!“ zavyl. V očích měl divoký pohled. Pozvednutá ruka mu zůstala viset ve vzduchu.

Axis měl po Priamových slovech pocit, jako by mu duší projela naostřená šavle. Nebyl schopen pohybu. Na okamžik ho vtáhla nicota, kde ho mučil démon, který tvrdil, že je jeho otcem. Nevidoucíma očima zíral před sebe. Nevnímal Borneheldův výbuch. Po chvíli pootočil hlavu k Jaymemu a dlaní šmátravě přikryl ruku bratra-velitele na své paži. „To je v pořádku,“ zašeptal.

Borneheld, který stále ještě nespustil ruku dolů, přistoupil o krok blíž k nevlastnímu bratrovi. „Je to v pořádku?“ zasyčel nevěřícně. Tvář mu zbrunátněla. „Tak odpovíš na to, že nějací zplozenci pekla ukradli tělo mé matky? To je všechno, co řekneš?“

Odkopl židli a přikročil k Axisovi. „To je jediné, co řekneš? Tys ji zabil! Kvůli tobě ležela v té kryptě!“ zavřeštěl. Přehnal se kolem Jaymeho, chytil Axise pod krkem a srazil ho na zem.

Ostatní vyskočili na nohy. Jayme odtáhl Bornehelda a Nevelon držel Axise. Oba utržili šrámy, i když lehčí, a méně svalnatý Axis dopadl o něco hůř. Nakonec se ovládl a setřásl ze sebe Nevelonovy ruce, které ho zadržovaly. Oprášil si prach z kabátce a otřel si hřbetem ruky z úst krev. Podíval se na Bornehelda, kterému po obličeji stékala krev z rány nad okem.

„Alespoň že Rivkah milovala a ctila mého otce natolik, že ho nikdy nezradila,“ zasyčel Axis tiše. Oči mu žhnuly nenávistí, když Bornehelda pozoroval. „To se ovšem o tvém otci říct nedá. Naše matka k němu cítila jen pohrdání a nenávist.“

Jeho slova Bornehelda tak rozzuřila, že Jorge a Gautier měli co dělat, aby mu zabránili napadnout Axise podruhé.

„U Artora!“ zavrčel Roland a postavil se mezi oba muže. Masité záhyby jeho těla se třásly vztekem. „Nestačí vám snad, že musíme čelit hrozbě ze severní pustiny? Jak můžeme doufat, že ji přestojíme, když se tady rveme jako psi?“ Otočil se k Borneheldovi a prudce ho udeřil do tváře. Kapičky krve se rozlétly po podlaze. „Copak takhle se chová Válečný generál v bitevní vřavě? Co uděláš, až na tebe přes bitevní pole budou pokřikovat *nepřátele?* Vrhneš se na ně stejně bezhlavě?“

Roland zíral na Bornehelda dlouho, dokud nesklopil oči a nepřestal se zmítat v sevření Jorga a Gautiera. Pak se načepýřil jako kohout a postavil se tváří v tvář Axisovi. „Válečná sekero!“ vyštěkl. Axis se odlepil od zdi. Vyzýval Rolanda pohledem. „Takové řeči patří mezi ženské, a jestli se k nim snižuješ v této společnosti, pak mezi muži nemáš co dělat!“

Axisovi ztvrdla tvář, ale mlčel. Roland o krok ustoupil a pohledem si změřil oba muže. „No, dost už. Od dvou nejvyšších velitelů bych takové chování nečekal. Když chcete vést své muže, musíte se naučit alespoň trochu ovládat. Nemám pravdu?“

Chvíli bylo ticho, pak vystoupil Priam. „Ty zprávy byly strašné. Nedivím se, že jsme na chvíli všichni přestali jasně myslet. Vévoda z Aldeni promluvil moudře. Jsem rád, že si tu alespoň jeden člověk zachoval chladnou hlavu. V příštích měsících očekávám stejně zlé zprávy, možná ještě horší. Musíme dnes učinit rozhodnutí. Musíme se

postavit všemu, co nás čeká, společně, s odvahou a otevřenou hlavou. Vraťte se zpět na svá místa, prosím.“

Po chvilce rozpačitého mlčení se neochotně ozval Moryson. „Sire, mohu promluvit?“ Priam přikývl.

„Sire, ví se, jaký druh bytostí napadl Gorkenskou pevnost a Útočiště?“

„Ano. Dva bratři, kteří přežili krveprolití v Útočišti, a strážní, kteří přispěchali do Magarizových pokojů, vypověděli, co viděli. Magarize napadly bytosti, které před tím nikdo nikdy neviděl, nebo alespoň nepřežil dost dlouho, aby o nich podal zprávu. Útok na bratry vedly tři bytosti stejného druhu.“

Vévoda Roland zasípal a odkašlal si. Nervózně si poposedl na židli. „A ty podivné bytosti jsou…?“

„Jsou velké jako přízraky, ale mají těla. Jsou vyšší než lidé a mají téměř lidský tvar, ale nemají na sobě skoro žádné maso. Všechny mají podivnou lebku s tesáky a dvě stříbřité polokoule místo očí. Místo úst mají zobáky. Na okrajích kožnatých křídel mají drápy. Jsou děsivé. Místo rukou mají pařáty jako hrábě. Na těle jim rostou rozházené chomáče bílé srsti. Dvě vedly útok na Magarize, tři na Útočiště.“

„To je příšerné,“ zamumlal Isend, „skutečně příšerné.“ Jeho tmavé oči nervózně bloudily po tvářích ostatních přítomných.

„Co ale chtěly, sire? Bylo to jen…“ Axis se na okamžik zarazil a pečlivě vybíral slova, „to tělo, nebo to byla náhoda?“

Priam zavrtěl hlavou. V očích se mu zračil strach. „Ne. Bratři, kterým se podařilo uprchnout z komnaty, kde bytosti zavraždily většinu bratrů, říkali, že si šeptaly Rivčino jméno, když útočily. Až po tom, co vzaly její tělo, se vrhly na skriptorium a zničily téměř všechny knihy a záznamy, které tam byly.“

Jayme a Moryson si vyměnili pohledy. „Bratři viděli, jak odnášejí její tělo?“ zeptal se Jayme.

„Ne,“ odpověděl Priam. „Podařilo se jim vklouznout do skříně, když začal útok. Slyšeli, jak bytosti sestupují dolů do krypty a pak nahoru do skriptoria. Když ve skriptoriu všechno zničily, začaly hodovat na tělech zavražděných bratrů. Až po hodině, kdy nic neslyšeli, se bratři odvážili vyjít a objevili celou spoušť.“

„Proč?“ hlesl Borneheld. „Proč?“

Nikdo mu neodpověděl. Priam bezradně rozhodil rukama. Jayme si podpíral těžkou hlavu jednou rukou. Tvář měl bílou jako pergamen. Jorge se pomalu rozhlédl a pak se mírně předklonil. Promluvil tiše a důrazně, ale s každým slovem byl jeho hlas hlučnější a rozzlobenější.

„Je mi zle z toho, jak se k tomu stavíte, a jsem dost starý na to, aby mi bylo jedno, jestli vás tu všechny urazím. Tohle má být válečná rada? Spletl jsem se snad? Připomínáte mi panny, které se rozhodujou, jestli před násilníkem s křikem utečou, nebo se upejpavě usmějou a poslušně zvednou sukni!“

Jorge muže kolem stolu rozhořčeně probodával pohledem. Obočí se mu hrozivě naježilo. „Nikdo z vás si neuvědomil, že ještě mnohem větší tragédie by se stala, kdyby Magarize zabili nebo zajali. V *jeho* rukou leží osud Acharu. On musí ty příšery udržet za hranicemi.“

Jorge se naklonil přes stůl ještě dál a prstem ukázal na každého z nich. Mluvil tiše a ostře. „Jsem si vědom toho, že Rivkah byla sestra a matka tří z vás, i toho, že ztráta bratrů musela Seneschal hluboce zasáhnout. Ale Acharu hrozí nepředstavitelné nebezpečí od neznámého nepřítele. Nemůžeme bědovat nad tělem, které vychladlo už před třiceti lety. Seberte se! Chovejte se jako muži a vůdci Acharu, tak, jak se to od vás čeká!“

Jorge se na židli opřel. Ve větrem ošlehané tváři měl vzdorovitý výraz. Znechutilo ho, jak se zachoval Priam. Priam měl vládnout, měl vést celý národ. Místo toho seděl na židli a lkal nad krádeží těla své sestry. Co se týče Bornehelda… vždycky pochyboval, jestli bylo od Priama moudré jmenovat Válečným generálem nezkušeného synovce, a Borneheldovo chování jeho pochyby jen utvrdilo. Jorge pohlédl na Axise, který seděl pohodlně opřený na židli a pozoroval dění přivřenýma očima.

Jorge znovu promluvil do ticha. „Válečná sekero, jaké nebezpečí nám tedy hrozí?“ Uvidíme, jak jsi dobrý, pomyslel si.

„Řekl jste to sám,“ odpověděl Axis klidně. „Hrozí nám, že Achar zaplaví tvorové, o kterých nic nevíme a kteří jsou schopni prolomit opevnění Gorkenské pevnosti. Vlastně už to udělali.“

„Ano,“ souhlasil Jorge, „a myslím, že…“

„A dál,“ skočil mu do řeči Axis, „si myslím, že možná Gorkenská pevnost není jediným ohniskem. Naznačuje to počet lidí z Ravensbundu, kteří utíkají v posledních týdnech na jih. Je možné, že i

cizinci ze Zapovězeného údolí u Smyrtonu vypovídají o tomtéž – něco vytlačuje lidi z Ravensbundu a bytosti ze Stínového lesa na jih.“

Jorge pomalu přikývnul. Ale Jayme vypadal zneklidněně a ustaraně. „Ale Axisi, nejsou snad Zapovězení ze Stínového lesa a Zapovězení z Hor ledových stěn stejní? Copak mezi sebou bojují?“

„Nebo existuje ještě něco divnějšího než Zapovězení? Silnějšího? Nebo děsivějšího?“ zeptal se Roland.

„U Artora! Tohle prostě nikdo z nás neví!“ Jorge se zlobil sám na sebe stejně jako na ostatní. „Nemáme ponětí, proti komu vlastně bojujeme, ale musíme se domluvit, co s tím uděláme!“

Borneheld udeřil dlaní do stolu, aby upoutal pozornost. Předtím sice ztratil hlavu, ale teď vypadal chladně a rozhodně. „Musíme vyrazit co nejrychleji. Ještě nejsem přesvědčen, že nám něco hrozí ze Stínového lesa,“ střelil nenávistným pohledem po Axisovi, „ale víme jistě, že nás čeká útok z hor nad Gorkenskou pevností. Jestli ty bytosti chtějí projít na jih Ichtarem, budou muset jít přes Gorkenský průsmyk. Jen tak se mohou dostat za řeku Andakilsu a Hory ledových stěn. Pak vtrhnou do Gorkenské pevnosti. Hrabě Jorge má pravdu. Panna nebude ani utíkat, ani nezvedne sukně. Musíme bojovat. Je zřejmé, že tuhle zimu proběhne bitva o Gorkenskou pevnost. V posledních týdnech jsem do pevnosti přesunul mnoho jednotek, jak pěchoty, tak kavalerie. Stále ještě to nestačí. Navrhuji, že jak jen to bude možné, a to bude za pár dní, přesunu do Gorkenské pevnosti dalších sedm tisíc mužů. Co nejvíc jich pošlu rychlou cestou – přes Andeiské moře a pak proti proudu Andakilsy.“

„Moře bývá na podzim nevyzpytatelné,“ poznamenal Priam.

„Mám je snad poslat veslicemi po Nordře a pak ostrým pochodem přes ichtarské pláně? Taková cesta by zabrala nejméně šest týdnů. Vojáci by byli vyčerpaní, než by se dostali do pevnosti. Musíme vyrazit hned, co nejrychleji. Muži musí být plní sil. Když z Nordmuthského přístavu vypluje co nejvíc lodí, budou tam za tři týdny od odjezdu z Carlonu. Příprava jednotek a organizace přesunu mi zaberou asi týden.“ Borneheld se na chvíli zamyslel. „Já a většina armády můžeme být v Gorkenské pevnosti připravení k boji v půli nebo nejpozději na konci měsíce kostí. Zbytek armády může jet po Nordře. Ten se dostane do Gorkenské pevnosti na začátku měsíce jinovatky, nejpozději na začátku měsíce sněhu. Já jsem připraven.“

Axis se na židli narovnal a nevzrušeně se na bratra zadíval. „Sekerníci jsou také připraveni bránit Achar.“ Nechtěl připustit, aby si kdokoliv v této komnatě myslel, že Borneheld velí jediné síle schopné utkat se s hrozbou ze severu.

Borneheld se nadechl, aby něco řekl, ale Jayme se naklonil a zadržel mu ruku. „Ne, Válečná sekero, budeme tě potřebovat jinde. Zahanbuje mě, že jsem Priamovi a Borneheldovi nedal odpovědi, které potřebují, aby přemohli ty bytosti. Existuje ale místo, kde možná ještě najdeme staré záznamy.“

Pohlédl na Morysona, který pomalu přikývl. „Jsou v Pevnosti mlčenlivé ženy.“

Několik přítomných se po sobě napjatě podívalo. V minulých čtyřiceti generacích navštívila Pevnost mlčenlivé ženy jen hrstka mužů a žádný z nich nebyl dnes v této místnosti. Mohutná a tichá pevnost stála v posledním zbývajícím lese Acharu – Lese mlčenlivé ženy. Mezi lidmi se povídalo, že i když Seneschal učil, jak jsou všechny lesy zlé, ponechával Les mlčenlivé ženy stát, aby ochraňoval tajemství pevnosti. Jen málo Achařanů by se z vlastní vůle přiblížilo na míle k tomuto lesu a nikdo se nezajímal o Pevnost mlčenlivé ženy, kromě několika bratrů, kteří ji strážili.

„Ano,“ souhlasil Jayme. „Navrhuji, abys podpořil Válečného generála vším, čím se dá, ale pojedeš za ním delší cestou. Vezmeš si většinu Sekerníků a zamíříš do Pevnosti mlčenlivé ženy. Bratři tam mají přístup k prastarým záznamům a kronikám z doby Válek sekery. Zjistíš o Zapovězených všechno, co budeš moci. Odtud pojedeš do Smyrtonu přes Arcness a Skarabost, abys tam posoudil míru ohrožení. Pak,“ otočil se Jayme tváří přímo k Priamovi a Borneheldovi, „ve Smyrtonu necháš část Sekerníků a vydáš se do Gorkenské pevnosti. Borneheld bude potřebovat jak zprávy, které mu přivezeš, tak tvé muže, jestli je nebezpečí jen zpola takové, jak se zdá.“

Borneheld zbrunátněl a otevřel ústa, aby mu odpověděl, ale Priam ho přerušil. „Je to rozumný plán, Jayme. O těch bytostech musíme zjistit víc.“

Jorge znovu přikývl. Tohle bylo opravdu rozumné. Udrží to Bornehelda a Axise co nejdál od sebe, než na severu začnou opravdové boje. I když Axis pojede oklikou, dorazí do Gorkenské pevnosti, než začne zima. Snad se potvrdí dosavadní zkušenosti, že bytosti ve větším

počtu útočí až v zimě. Dá-li Artor, Axisovi se může podařit zjistit, čemu vlastně musí čelit. S trochou štěstí Borneheld a Axis zapomenou na vzájemné půtky, když před sebou budou mít skutečného nepřítele.

Borneheld se na návrh netvářil příliš nadšeně. „Sire, mé jednotky jsou naprosto schopné…“

Jayme mu plynule vstoupil do řeči. „A samozřejmě, až Válečná sekera a Sekerníci vstoupí do Gorkenské pevnosti, Válečný generále, přejdou pod tvé velení.“

Na Borneheldově širokém obličeji se objevil výraz nejvyšší spokojenosti. „Ano,“ přitakal. „Ano. To je přijatelné. Tvé muže určitě někde upotřebím, Válečná sekero. A tebe také, samozřejmě.“

Axis se otočil na Jaymeho. Zuřil. Nevěřil svým uším. Ubrousek, kterým si utíral rozražený ret, držel v pěsti. „Bratře-veliteli…“

Jayme ho vzal za paži. „Promluvíme si o tom v soukromí, Válečná sekero. Nech to být.“ I když se tvářil vlídně, svíral Axisovu ruku jako v kleštích.

Axis se zhluboka nadechl a opřel se o opěradlo židle. Vyhýbal se Borneheldovu vítězoslavnému pohledu. Rty měl sevřené do úzké čárky. Vytratila se z nich všechna krev. Raději by strávil věčnost v ohnivých jámách podsvětí, než by předal Borneheldovi kontrolu nad Sekerníky.

„Takže,“ promluvil Priam, kterému se ulevilo, že padlo nějaké rozhodnutí, „jsme se pohnuli správným směrem. Rolande, Jorge, mohu s vámi počítat? Poskytnete Borneheldovi podporu? Jednotky, zásoby, svou přítomnost a cenné rady? Dobrá. Pánové, mohli bychom na chvíli odložit další jednání? Jistě máte všichni něco na práci. Orejte hluboko, orejte široko. Ať Artor vede vaše kroky v dalších týdnech a měsících.“

* * *

Když odcházeli z komnaty, hrabě Isend dohonil Bornehelda a zatahal ho za loket. „Vévodo Bornehelde, mohu s vámi na okamžik mluvit?“

Borneheld mu loket hrubě vytrhl. Zatvářil se rozzlobeně a zrychlil krok. Neměl pošetilého hraběte Isenda rád.

Isend si nervózně olíznul rty a pokoušel se s Borneheldem, který rázoval dál chodbou, držet krok. „Vévodo Bornehelde? Jde o mou dceru Faraday.“

Borneheld se otočil na podpatku a zkoumavým okem se na Isenda podíval. Faraday si dobře všiml, když byla včera večer představena Priamovi. Ostatně jako většina přítomných mužů.

7

V komnatě bratra-velitele

Axis si vyzvedl sekeru z předpokoje královy komnaty a dohonil Jaymeho s Morysonem. Rozhořčení nad Jaymeho rozhodnutím v něm rostlo s každým krokem. Proč, u Artora, poprvé po stovkách let předal bratr-velitel velení Sekerníků do rukou světského generála? A k tomu Bornehelda! Rozzuřeně si vrazil sekeru za pás. Jen zřídka s Jaymem nesouhlasil a ještě nikdy na něj nezvedl hlas, ale dnešní rozhodnutí bylo katastrofální. Axis mu to řekne – ať si je třeba bratr-velitel.

Na chodbě se protáhl kolem Bornehelda a Isenda, kteří spolu o něčem tiše hovořili. Že by parádivý Isend nabízel pomoc v boji? Co Axis věděl, jediná zbraň, se kterou Isend přišel do styku, byl nožík na ovoce, který nosil stále s sebou. Měl ho připnutý na stříbrném řetízku na drahokamy vykládaném opasku. Zahnul za roh za Jaymem a Morysonem, kteří se dohadovali, jestli mají s výpravou do Pevnosti mlčenlivé ženy vyslat i Gilberta. Axisovi bylo srdečně jedno, jestli s nimi Gilbert pojede. Jediné, co chtěl, bylo získat zpátky velení nad Sekerníky.

Tlustá bílá kočka, která se mu otírala o nohy při snídani, teď pelášila po chodbě za ním. Když zavíral dveře do Jaymeho komnat, prosmýkla se mu mezi nohama. Málem jí přivřel ocas. Jayme a Moryson se k němu otočili. Z tváří se jim nedalo nic vyčíst.

„Otče, velení nad Sekerníky Borneheldovi v žádném případě nepředám! V Gorkenu ani nikde jinde!“

„Axisi,“ začal Jayme a vykročil k němu, ale Axis byl tak nepříčetný, že bratra-velitele ani nepustil ke slovu. „Zbláznil ses? Víš, cos vlastně provedl? Řekneš Borneheldovi, že ses spletl. Sekerníkům budu velet jenom já!“

Jayme se zarazil několik kroků od něj. Na tvářích se mu objevily červené skvrny a oči metaly blesky. „Uvědom si, s kým mluvíš, Válečná sekero! Nebudeš zpochybňovat moje rozkazy a neopovažuj se mi říkat, co mám dělat!“

Axis se prudce nadechl a narovnal se. Vzdorovitě se na Jaymeho podíval. Ruce spuštěné podél boků měl sevřené v pěst. Moryson k němu přistoupil blíž. Byl znepokojený a rozhodl se, že jestli nebude jiná možnost, zasáhne.

„Nestrávil jsem celý život mezi Sekerníky, abych se dožil toho, že je povede někdo jiný! Nevycvičil jsem z nich nejlepší bojovou jednotku v historii, abych se pak díval, jak bezmyšlenkovitě zahazuješ jejich schopnosti!“ zasyčel Axis. Byl tak bez sebe vztekem, že mu nezáleželo na tom, jestli Jaymeho urazí. „Víš vůbec, co provádíš, staříku? Se silou už se ti vytrácí i rozum?“

Jaymemu se rozšířilo chřípí. Axisova neúcta ho šokovala. „Dej mi jediný dobrý důvod, proč nemám Borneheldovi předat velení Sekerníků *hned teď*!“

Axis chvíli hledal slova. Rty se mu třásly. Snažil se nad sebou znovu získat vládu. „A ty mi dej jediný důvod, proč bych měl v Gorkenské pevnosti předat velení Borneheldovi,“ promluvil už tišeji, i když se mu stále vzteky třásl hlas.

Jayme na něj ještě několik okamžiků beze slova hleděl. Pak se zhluboka nadechl. Oslovil ho už o poznání klidněji. „Achar se musí před hrozbou sjednotit, Válečná sekero. Když přijedete do Gorkenské pevnosti, musí zůstat jen jeden velitel. Tak Seneschal spolu s acharskou armádou porazil Zapovězené před tisíci lety a je to jediný způsob, jak je můžeme porazit i dnes.“ Nepatrně zvýšil hlas. „Rozumíš mi, Axisi? Neobětuji Achar, abych neranil tvou dětinskou pýchu!“

Axis na něj upřeně zíral. Pěsti se mu podél boků střídavě otvíraly a zavíraly. „Rozumím ti, bratře-veliteli, a chápu tvé důvody, ale stejně si nemyslím, že je to správná věc!“

Morysonův pohled přelétl oba muže. Doufal, že Jayme přijme Axisův názor, protože věděl, že Axis už se víc nepokoří. Ve skutečnosti Axis ustoupil tak daleko jen kvůli náklonnosti a respektu, které si u něj Jayme získal za celá dlouhá léta. Žádný jiný člověk by ho k tomu nedonutil. Tu svou zatracenou pýchu musel zdědit po otci, pomyslel si Moryson nevraživě.

„Chci jen tvé slovo, že se budeš řídit mými pokyny, Válečná sekero," řekl Jayme klidně. Upíral do Axisových očí pohled tvrdý jako nebozez.

Axis po chvíli odměřeně přikývl. „Máš ho mít." Oči ale před Jaymem nesklopil.

Kočka začala znenadání na Jaymeho prskat. Srst měla zježenou jako kartáč. To uvolnilo napjatou atmosféru a Jayme se trochu nuceně zasmál. „No, Axisi, vypadá to, že jsi přesvědčil alespoň kočku."

Axis se shýbnul, vzal kočku do náručí a začal ji hladit po zádech dlouhými, pomalými pohyby. Kočka se uklidnila. Oči se jí rozšířily, ale hned nato je zase přivřela a začala vrnět. Láskyplně se mu třela hlavou o ruku.

Po chvilce rozpačitého ticha si Moryson odkašlal. „Možná bychom si měli promluvit o tvé cestě, Axisi."

Muži přistoupili k ohni. Jayme jim pokynul, aby se posadili do křesel.

Moryson se předklonil a natáhl zkřehlé ruce k ohni. „Bratr zodpovědný za záznamy v Pevnosti mlčenlivé ženy se jmenuje Ogden, Axisi. Žije v pevnosti už velmi dlouho a je ze všech bratrů nejsečtělejší. Znám ho dobře, je to hodný člověk, naprosto oddaný svému poslání. Pomůže ti."

„Ogden je téměř stejně nesnesitelně nezávislý a pyšný jako ty, Axisi," popíchl ho Jayme. „Raději už dnes vyšlu jezdce, aby se mohl připravit na tvůj příjezd."

„A pošleme s tebou Gilberta, Axisi," prohlásil Moryson. „Až vyrazíš na Smyrton, může se Gilbert vrátit k nám a povědět, co jste s Ogdenem našli." Byl to rozumný plán. Jayme s Morysonem navíc oceňovali i další jeho přínos – na několik týdnů je zbaví Gilberta.

Axis se zavřenýma očima uvažoval. Bezmyšlenkovitě hladil kočku a nechal se ohřívat plameny.

Moryson a Jayme na sebe pohlédli, než se Jayme zeptal: „Kdy budeš moci odjet, Axisi? Kolik času ti zabere objížďka přes les a Smyrton?“

Axis se ještě okamžik rozmýšlel, než se na ně podíval. Světlo ohně dopadlo na zvláštní zlaté odlesky v jeho hlubokých modrých očích. „Kolik Sekerníků mi dovolíš vzít s sebou?“

Jayme uvažoval. Z prstů si udělal stříšku a opřel si o ni nos. „Většinu, myslím. Nemá smysl nechat v Seneschalské věži víc než symbolickou hlídku. Vezmi si sedm kohort a jednu mi tu nech. Záleží na tom, co zjistíš ve Smyrtonu, ale možná tam budeš muset nechat nějaké muže. Zbytek přiveď do Gorkenské pevnosti.“

„Šest kohort, které se mnou byly v Coroleasu, se vrátí nejpozději zítra. Jsou na cestě už týden, takže si budou muset několik dní odpočinout. A jejich koně také. Za tu dobu stihnu přichystat všechny zásoby a další věci, které budeme na cestu potřebovat. Můžeme vyrazit za pět, nanejvýš za šest dní. K Pevnosti mlčenlivé ženy dojedeme ostrou jízdou za dva týdny. Od pevnosti do Smyrtonu,“ Axis se odmlčel a v duchu počítal vzdálenost, „možná měsíc, jestli pojedeme přes Arcren a přes Kapradinovou řeku.“

„A ze Smyrtonu do Gorkenu?“

„To bude delší a náročnější. Jestli je pravda, že v Urqhartských kopcích už sněží, bude to ještě obtížnější. Zvlášť když je zima tak blízko.“ Jayme a Moryson, kteří viděli na okno, nervózně zalétli pohledem k těžkým sněhovým mrakům. „Počítám, že to bude trvat asi dvacet dní. Jestli všechno půjde hladce a nezdržím se ve Smyrtonu dlouho, měl bych do Gorkenu dorazit v polovině měsíce sněhu.“

Jayme vypadal ustaraně. „To je hodně pozdě. Zima tam dorazí před tebou.“

Axis na něj nevzrušeně pohlédl. „Dřív to nejde zvládnout – s množstvím mužů a trasou, které navrhuješ.“

„A nemohl by poslat dvě kohorty přímo? Po Nordře? Byly by v Gorkenské pevnosti o celé týdny dřív než zbytek Sekerníků, který by šel přes Smyrton,“ vložil se do hovoru Moryson.

„Sekerníci se v žádném případě nebudou dělit! Zůstanou pohromadě a pod mým velením!“ vyhrkl Axis.

Jayme váhavě přikývl. „Borneheld tam už brzy dopraví dost jednotek a další mu pošlou Jorge a Roland. Ne, Válečná sekero, všech sedm kohort pojede s tebou.“

Axis se uvolnil. „Dobře. Pak tedy, jestli mě omluvíš, bratře-veliteli, musím jít připravit tažení.“

Jayme přikývl a pravou rukou ve vzduchu nedbale vykreslil požehnání. „Orej hluboko, orej široko, Válečná sekero.“

„Orej hluboko, orej široko, bratře-veliteli,“ odvětil Axis a vstal. Kočka mu seskočila z klína a posadila se blíž k plamenům. Axis se mírně uklonil Jaymemu i Morysonovi a sevřel ruku v pěst před zkříženými sekerami na hrudi. Když opouštěl komnatu, podpatky mu hlasitě klapaly na kamenné podlaze.

* * *

„No?“ nadhodil tiše Moryson, když za sebou Axis zavřel dveře.

„No co?“ odpověděl Jayme stejně potichu.

„Můžeme mu věřit?“ zeptal se Moryson.

Jayme se zhluboka nadechl. „Ano. Asi ano. Nebude se chtít vzdát velení Sekerníků, ale nakonec to udělá. Bylo by podezřelé, kdybychom nenabídli Sekerníky k obraně Acharu, a ještě podivnější by bylo, kdybychom s nimi neposlali Válečnou sekeru.“

„Co zjistí?“ zajímal se Moryson.

Jayme se zavrtěl v křesle. Kočka se přestala umývat a zvědavě se na něj zadívala. „Doufám, že nic. Snad ho soupeření s Borneheldem a hrozba Zapovězených dostatečně zaměstnají. Morysone…“

„Ano, příteli, já vím. Zprávy z Útočiště mě šokovaly stejně jako tebe. Co asi ty bytosti zamýšlejí s Rivčiným tělem?“

Moryson vzhlédl a zachytil Jaymeho pohled. Byl studený a vypočítavý. Z tváře mu spadla obvyklá maska laskavosti. „A co udělají, až zjistí, že to tělo nebylo její?“

Moryson jako by v tu chvíli o deset let zestárnul. Jeho už tak vpadlé tváře se ještě více propadly. „Příteli, myslím, že už to vědí. Proto asi ve vzteku zničily skriptorium.“

Jayme se nevesele usmál. „Tím nám vlastně prokázaly službu. Už roky jsem si přál ty rukopisy zničit. Můžeme jenom doufat, že bratři, kteří přežili, patřili k těm mladším. Snad si nebudou pamatovat, co se tehdy před třiceti lety stalo.“

Kočka se na chvilku zarazila, zvedla hlavu od ocasu, který si právě umývala, a zadívala se na Jaymeho. Pak se přetočila na druhou stranu a začala si umývat vykrmené břicho.

„Pořád ale neznáme odpověď na otázku," znovu promluvil Moryson, „na co potřebovaly Rivčino tělo. Co myslíš?"

Jayme nechtěl nebo nemohl odpovědět. Kočka se protáhla a chvilku si je oba vážně, nevzrušeně prohlížela modrýma očima. Pak vstala a líně se přišourala ke dveřím. Zaškrábala na ně, aby ji pustili ven. Moryson jí vyhověl.

8

Zásnuby

Faraday seděla u okna a přes olověnou mřížku ve skle pozorovala, co se děje pod ní na nádvoří. Před pěti dny vypukl ve městě Carlonu i v paláci nebývalý shon, když přijeli vojáci, lučištníci, kopiníci a kavalerie, zformovali se do útvarů a pak se zase rozešli. Před čtyřmi dny konečně z Coroleasu dorazilo šest kohort Sekerníků. Posílila je ještě kohorta ze Seneschalské věže. Sekerníci i obyčejní vojáci se ubytovávali po celém Carlonu na dobu, než budou jasné bitevní plány, okují se koně a vycídí postroje. V paláci se téměř nebylo možné pohnout. Kuchaři si stěžovali, důstojníci se rozkřikovali, psi štěkali, služtičky s červenými tvářemi cupitaly sem a tam a početní, důležitě se tvářící úředníci z paláce rázovali po chodbách a pod pažemi svírali tlusté svazky dokumentů. Šlechtici, kteří po dobu oslav Priamových jmenin bydleli v paláci, se shlukovali do skupinek na chodbách a polohlasem klábosili.

Faraday trávila celé dny sezením u okna a pozorováním dění na nádvoří. Často zahlédla Válečnou sekeru. To se pak přiblížila ještě blíže ke sklu pokrytému jinovatkou a napjatě ho sledovala, jak se radí s důstojníky nebo žertuje s vojáky. Občas se kvůli roztrženému řemeni nebo pomalému sluhovi na okamžik rozčílil a rozkřičel se, takže k ní dolehl zvuk jeho hlasu. Kolem nohou se mu neúnavně pletla velká bílá kočka. Chodila za Axisem jako pes. Když se mu jednou připletla pod nohy tak nešťastně, že o ni Axis klopýtnul a spadl přímo do hromádky

hnoje, který stájníci právě vykydali, smála se Faraday tak srdečně, že na chvíli zapomněla na své starosti. I sám Válečná sekera měl dost smyslu pro humor. Suše se usmál, když kočka hupsla na hromadu za ním, vyskočila mu do klína a začala se mu v kočičím gestu dobré vůle otírat o bradu.

Když se začalo smrákat, všimla si, že otec dole na nádvoří mluví s Axisem. Ten rozhodně zavrtěl hlavou. Otec začal rozčileně mávat oběma rukama. Stáli tam téměř dvacet minut a Faraday poznala, že Axis by už chtěl odejít. Otec byl ale vytrvalý. Trvalo to ještě několik minut, ale právě ve chvíli, kdy Faraday přitiskla čelo na sklo, aby lépe viděla, Axis konečně zdráhavě kývnul na to, co po něm otec chtěl. Vtom na nádvoří vešel Borneheld a zamířil k otci. Axis se otočil na podpatku a odešel. Borneheld a otec se spolu ve stínu o něčem radili.

Při pohledu na Borneheldа s otcem se z Faradayiny tváře vytratila radost. Když přijela do Carlonu, všechno jí připadalo jako úžasné dobrodružství. Celý život snila o tom, že navštíví královský dvůr, a když jí otec s matkou prozradili, že se může tento rok zúčastnit králových jmenin, prožívala tiché vzrušení. Bavilo ji zkoušet si celé týdny honosné róby, které se hodí nosit u dvora. Cestou do Carlonu zase spatřila lidi a krajiny, o kterých do té doby vůbec netušila, že mohou existovat. Šaty, šperky, vzhled a zvuky dvora, hlučný dav lidí, kteří se tlačili v carlonských ulicích, to všechno pro ni bylo jako sen.

Ale před třemi dny krásný sen skončil a Faraday narazila na tvrdou zem. Před třemi dny za ní přišel otec a celý rozzářený, se širokým úsměvem na tváři jí řekl, že jí domluvil sňatek. Faraday počítala s tím, že se jednoho dne vdá a že ji otec s matkou přivedli do Carlonu, aby ji u dvora představili nápadníkům, ale měla mlhavou představu, že se jí svatba bude týkat až tak za rok, možná za dva. Události, které zapříčinily horečnatý spěch v paláci, očividně uspíšily i plány rodičů a nedočkavost jejího budoucího manžela.

Borneheld. Stane se tedy vévodkyní z Ichtaru. Každý by řekl, že je pro ni vynikající partie. Borneheld byl nejmocnější šlechtic v království a první následník trůnu. Rodiče byli bez sebe radostí. Devera měla oči navrch hlavy. Celé ráno na návštěvě u Faraday nemluvila o ničem jiném než o šatech, služebnictvu a dětech. Faraday s ní už ztratila trpělivost, a proto ji požádala, aby odešla. Devera se samozřejmě

urazila, a když odcházela, prohodila něco v tom smyslu, že až se Faraday provdá za Borneheldа, bude se muset naučit lepším způsobům.

Faraday se otřásla. Kvůli rodičům sice předstírala radost, ale uvnitř se cítila prázdná. Nevěděla, co si má o Borneheldovi myslet. Byl tak mohutný, panovačný a neotesaný. Včera se krátce setkali a prohodili pár slov o nicotnostech. Rodiče stáli vedle a jen zářili pýchou. Přestože se Faraday upřímně snažila, nemohla si pomoci a srovnávala Borneheldа s jeho nevlastním bratrem. Nepochybovala o tom, že rozhovor s Axisem by nebyl plný rozpačitých odmlk. Vycítila, že kde by byl Axis výřečný a vtipný, bude Borneheld úsečný a netrpělivý. Povzdechla si. Dvakrát zkusmo prohodila dvojznačnou poznámku, ale Borneheld na ni jen nechápavě hleděl.

Faraday se zachvěla a polkla. Zoufale se snažila potlačit neodbytné slzy. Dnes odpoledne proběhne oficiální zásnubní obřad. Nemůže se na něm objevit s nateklýma, zčervenalýma očima. Obvyklé ceremonie se tentokrát vynechaly, protože měl Borneheld už brzy vyrazit na sever. Předmanželskou smlouvu, která právně upravila záležitosti spojené s věnem, a smlouvu o výši jejího případného vdovského dědictví podepsali včera. Dnes ji matka oblékla do nádherných šatů z hedvábí v barvě slonoviny, které jí odhalovaly ramena a ukazovaly z ňader tolik, že se Faraday zdály téměř neslušné. Dlouhé kaštanové vlasy jí volně splývaly po zádech, jak se slušelo na neprovdanou pannu.

Faraday si náhle uvědomila, že otec s Borneheldem zmizeli ze dvora. Musejí být na cestě sem, pomyslela si. Vyschlo jí v ústech a rozklepaly se jí nohy, když uslyšela, že se dveře její komnaty otvírají.

Její rodiče, Isend a Merlion vešli jako první. Následoval je Borneheld, jeho pobočník Gautier a hrabě Burdel z Arcnessu. Faraday si olízla rty a před přicházejícím Borneheldem klesla do půvabného pukrlete.

„Má drahá," oslovil ji rozpačitě. Faraday stále zůstávala v úkloně se skloněnou hlavou. Neohrabaně k ní napřáhl ruku. Bylo zjevné, že dvorské způsoby mu činí potíže. Jemně, jen konečky prstů, se chopila nabízené ruky a ladně vstala. Byla vysoká a nemusela příliš zaklánět hlavu, aby se mu podívala do očí.

„Můj pane," odpověděla tiše, ale zřetelně, „jsem poctěna vaší nabídkou k sňatku." Matka jí včera poradila, jak má odpovědět. Faraday neměla tušení, že to byl ve skutečnosti její otec, kdo nabízel a

přesvědčoval. Borneheldova chamtivost a chtíč mu to ale velice ulehčily. Borneheld naslouchal pozorně a nakonec se nechal přesvědčit. I když Isend nebyl nijak zvlášť bohatý, Faraday sama zdědí obrovské statky po dědečkovi z matčiny strany. Nebyla jen potěchou pro oko, přinese do manželství i bohaté věno. Borneheld se nemusel dvakrát rozmýšlet.

„Potěšení je na mé straně," odvětil Borneheld po delším uvažování. Za velitelovými zády se Gautier zazubil. Byla to ta nejgalantnější fráze, kterou slyšel z Borneheldových úst za dlouhé roky. Borneheldovi šlo vždy lépe křičet na vojáky než lehce konverzovat s urozenými dámami.

„Ehm." Vložil se do rozhovoru hrabě Isend. „Vím, jak je vévoda z Ichtaru zaneprázdněn, Faraday, tak bychom si měli pospíšit s obřadem. Hrabě Burdel a poručík Gautier budou jeho svědky."

Faradayin úsměv se nepatrně zachvěl, ale dokázala se dál dívat Borneheldovi do očí, když odříkával prastarou formuli zásnubního obřadu.

„Já, Borneheld, syn Searlase, vévoda z Ichtaru, se zaslibuji tobě, Faraday, dceři Isenda ze Skarabostu, mé budoucí choti. Před Artorem a všemi, kteří se tu sešli, slibuji, že tě pojmu za svou choť, abys stála po mém boku. To slibuji o své vlastní vůli."

Všichni netrpělivě čekali. Faraday polkla a navlhčila si rty, než slib zopakovala. Na okamžik se zajíkla, než vyslovila závěrečnou frázi, „to slibuji o své vlastní vůli".

Borneheld se trošku křivě usmál, sáhl si do kapsy a vytáhl veliký prsten z temně zlatých, stočených praménků, zdobený obrovským oblým rubínem. Po menších obtížích se mu nakonec podařilo navléci jí ho na prsteníček levé ruky. Seděl jí přesně. Faraday se rozšířily oči. Rubín patřil k největším kamenům, jaké kdy v životě viděla.

„Ach, je tak překrásný!" pošeptala ji matka do ucha.

Borneheld se spokojeně usmál, položil Faraday ruce na ramena, sehnul se a políbil ji. Faraday se snažila při Borneheldově doteku neztuhnout. Líbal ji dlouho. Cítila z něj koně, kůži a pot. Jeho velikost a blízkost ji lekaly. Malinko se otřásla, když se od ní konečně odtrhl. Přála si, aby na něj reagovala stejně samozřejmě jako na jeho bratra.

Borneheld si její váhání vyložil jako kompliment. „Nemůžu se dočkat, až budeme svoji, má drahá," zašeptal. Spustil jí ruce z ramen a očividně nevěděl, co má říci a udělat dál.

Faraday se přinutila k úsměvu. Také nevěděla, co nezávazného by mohla prohodit. Doufala, že v budoucnu najde s Borneheldem společnou řeč, ale teď se jen modlila, aby někdo tuhle trapnou scénu ukončil.

Nakonec hrabě Burdel přistoupil k Borneheldovi a bodře ho poplácal po rameni. „Nemusíš se bát, Bornehelde, budu ji hlídat jako ostříž a nedovolím, aby se jí něco stalo, než se vrátíš z Gorkenu. Vidím na tobě, že se budeš chtít ženit, jen co sesedneš z koně.“

Faraday zmateně pohlédla na otce. Burdel? Copak nezůstane do svatby u rodičů?

„Má milá,“ usmál se jejímu zmatku Isend, „víš, jaké problémy máme na severu. Tvůj budoucí muž,“ zazubil se šťastně na Bornehelda, „i já si myslíme, že by pro tebe byl návrat do Skarabostu příliš riskantní. Být sama na královském dvoře zase není pro tak mladou dívku vhodné.“

Ale ne, pomyslela si zoufale Faraday, nechte mě u sebe ještě chvíli.

„Takže jsem se rozhodl poslat tebe i matku k Burdelově rodině do Arcrenu. Připojí se k vám, až zde uzavře všechny své záležitosti. Je to to nejrozumnější, co můžeme udělat. Aby ses tam dostala bezpečně a co nejrychleji, budeš muset vyrazit zítra brzy ráno.“

Faraday vypadala ještě zmateněji.

„Sekerníci pojedou do Smyrtonu přes Arcness a podařilo se mi přesvědčit Válečnou sekeru, aby tebe a tvou matku vzal s sebou. Tři a půl tisíce Sekerníků vás snad ochrání, co myslíš? Část cesty s vámi pojede i lady z Tare, takže budeš mít i dámskou společnost. Sice pojedou rychle, ale obě umíte dobře jezdit na koni.“

Borneheld stál vedle ní. Dnešní události ho potěšily, ale už byl netrpělivý. Chtěl se vrátit ke svým mužům. Ve skutečnosti nebyl nadšený z toho, že jeho budoucí ženu do Arcrenu bude doprovázet právě Axis, ale nemohl si dovolit vyčlenit další muže jako doprovod. Bylo by hloupé takovou službu odmítnout. A navíc, zasmál se pro sebe Borneheld, Axis bude mít několik týdnů na to, aby mu mohl závidět budoucí ženu – tak bohatou a urozenou manželku sám nikdy nezíská.

Isend netrpělivě pozoroval svou dceru. „Nuže?“

Faradayin pohled přeskočil z otce na Bornehelda. Mísila se v ní přehršel pocitů: úleva, že se v blízké budoucnosti vyhne dalším trapným chvilkám s Borneheldem, lítost, že nepojede domů, a změť

dalších pocitů, které měly co dělat s Axisem. Podařilo se jí udržet na tváři úsměv, i když měla pocit, že každý v místnosti musí vidět, jak je falešný.

„Jistě to bude nejlepší řešení," souhlasila poslušně.

9

Rozloučení za úsvitu

Axis chvátal přes nádvoří ve tmě těsně před úsvitem. Chtěl se co nejdříve vydat na cestu. Neuvěřitelně ho dráždilo, že mu na krk hodili ty ženské. A ani za mák ho netěšilo, že jednou z nich bude lady z Tare.

„Beliale!“ zvolal. Zamračil se na tlačenici koní a vojáků na nádvoří. Nedařilo se mu v ní zahlédnout svého pobočníka. „Beliale!“

„Pane?“ Belial se objevil vedle něj. Byl to vysoký, statný muž s hluboko posazenýma, oříškově hnědýma očima, jemnými pískově plavými vlasy a opálenou, oholenou tváří. Měl na sobě prostý šedý vlněný kabátec, bílou košili a šedé kožené kalhoty, obvyklou uniformu Sekerníků. Belial byl o osm nebo o devět let starší než Axis, ale i když byl zkušený, sloužil tak dlouho a byl tak neobyčejně schopný, nijak se nesnažil dostat do čela Sekerníků. Vyhovovalo mu, že veškerou zodpovědnost a starosti nese na bedrech někdo jiný, a tak spokojeně sloužil pod Axisovým velením.

„Proč už nejsou ve formaci?“ vyštěkl Axis. „Je pozdě!“

Belial se kvůli výbuchu svého velitele neurazil. Vždycky býval před odjezdem podrážděný. „Tohle je poslední kohorta, jinak už jsou všechny zformovány dole v ulicích a čekají na tvé rozkazy. Soumaři jsou naložení, zásoby spočítány. Vojáci jsou napojeni, najedeni, všichni mají zbraně a jsou připraveni vyrazit.“

Axis na Beliala chvíli rozzuřeně zíral, ale bylo tak málo světla, že jeho námaha vyšla vniveč. „A kde jsou ty zatracené ženské?“ zavrčel.

„Ty zatracené ženské jsou napojené, najedené, sbalené a připravené vyrazit,“ odpověděl mu ženský hlas z místa za jeho zády.

Axis se otočil jako na obrtlíku. V mdlém světle bylo Embeth sotva vidět, jeho pozornost však zaujal chumel ženských postav za ní. Artorova noho! zaklel v duchu. Stálo ho velké přemáhání, aby nenadával nahlas.

„Nečekal jsem, že s sebou budeš brát všechny své švadleny, pradleny a pokojské, lady z Tare,“ řekl úsečně. „Chceš snad učit moje Sekerníky u táborových ohňů vyšívat?“

„Lady ze Skarabostu, její dcera Faraday a já si s sebou bereme jen nepostradatelné služebné. Nebudeme cestovat bez doprovodu,“ stála si na svém Embeth.

„Doufám, že umí jezdit. Jestli popadají z koní, když pojedou přes první rozvodněnou stoku, stejně se bez nich budeš muset obejít,“ odsekl Axis a nevěnoval pozornost tomu, jak se Embeth překvapeně nadechla, když uslyšela jeho hrubý tón. Axis se otočil na patě a ztratil se mezi davem mužů, kteří nasedali na koně a stavěli se do útvaru.

Belial se podíval na ženy, účastně pokrčil rameny a rychle jim šel přivést koně. Embeth se obrátila na Merlion a Faraday a suše se na ně usmála. „Slyšela jsem, že se mu nálada zlepší s úsvitem. Nezbývá než doufat, že je to pravda!“

„Nedivím se, že ho Priam nechce přijmout!“ zamumlala lady Merlion. Přála si, aby jí Isend domluvil zdvořilejší doprovod (a také nějaký s méně poskvrněným původem).

Faraday se ošila. Styděla se za matku. Pak si představila, jak služebné padají z koní do rozvodněných stok, zatímco Axis rázně jede dál, a propukla ve veselý smích.

Matka se zhrozila. „Faraday!“

Embeth se zuby nehty snažila udržet, ale nakonec se také rozesmála, i když se horečnatě snažila, aby to nebylo příliš slyšet. Když ale Belial s několika sluhy přivedl koně, rozesmála se na celé kolo. „Kupředu dámy, kupředu a vpřed!“ zahihňala se, když vylezla na koně.

Faraday seděla na dámském sedle na hřbetě koně a právě si upravovala sukně, když ucítila, jak se jejího kolene dotkla hrubá mužská ruka. Zalapala po dechu. „Bornehelde.“ Slunce právě vyšlo a

paprsky svítily Borneheldovi přímo do tváře, jak mžoural nahoru na Faraday. „Má drahá, musel jsem se s vámi přijít rozloučit.“ Faraday seděla příliš vysoko na to, aby ji mohl políbit, i kdyby se k němu sehnula, tak ji alespoň nešikovně poplácal po noze přes jezdeckou sukni.

„Nemohu se dočkat dne, kdy vás znovu uvidím, Bornehelde,“ přinutila se k odpovědi Faraday. Byla v rozpacích. Nechtěla, aby jeho důvěrnosti zahlédl Axis. Trochu zahýbala nohou a doufala, že ruku spustí.

Přestal ji sice poplácávat, ale ruku nespustil. Pozorně se rozhlížel po nádvoří. „Kde je…? Á, tady…“

Poslední kohorta se konečně postavila do sevřeného útvaru. Na druhém konci nádvoří se vynořil Axis na šedém grošákovi, Belaguezovi. Kůň se v ranním chladu plašil, železné podkovy mu na kluzkých kočičích hlavách klouzaly a smekaly se. Přijel k Borneheldovi.

Faraday se tak styděla, že se začala modlit, aby milostivý Artor ukončil její utrpení na tomto světě. Odvrátila pohled. Nemohla se Axisovi podívat do očí. Válečná sekera ji přelétl pohledem. Uvědomil si, že ji viděl na banketu. Teď už věděl, kdo je, protože ho Isend včera bezmála hodinu přesvědčoval, aby ji i s matkou doprovodil do Arcnessu.

„Bornehelde,“ pozdravil nevzrušeně. Oči mu sklouzly k Borneheldově ruce na dívčině koleni. Na okamžik k ní pocítil soucit.

Borneheld si neodpustil úsměšek. „Ne abys po cestě do Gorkenské pevnosti ztratil příliš mnoho mých Sekerníků, Válečná sekero.“

Axisovi ztvrdly rty a ruce se pevněji sevřely na Belaguezových otěžích, takže se zpola vzepjal. „Jestli budeš i v bitvě spíš myslet na manželku, Bornehelde, pochybuji, že přežiješ. Neumíš ani napojit koně, natož abys velel vojákům.“

Borneheld konečně zvedl ruku z dívčina kolena a poplácal ji vlastnicky po ruce. Chytil se koňské metafory a bez přemýšlení ze sebe vyrazil větu, kterou chtěl Axise rozčilit. „Isend mi dal otěže od nejpřepychovější klisničky ze stáje, Válečná sekero. Na něco takhle vyšlechtěného se ty nikdy nezmůžeš.“ Zasmál se vlastní duchaplnosti a rukou sklouzl zpátky na Faradayino koleno.

Pod závojem studu se Faraday rozzuřila do běla. Nebyla žádná klisna, kterou si muži mezi sebou prodávají za nejvyšší cenu. Zabodla ostruhu koni do boku a švihla jej bičíkem na opačné straně, než stál Borneheld. Kůň zaržál a překvapeně uskočil stranou. Borneheld ztratil půdu pod nohama. Zamával rukama a povážlivě zaškobrtnul. Málem přistál na kolenou na kluzkých kočičích hlavách.

„Bornehelde!“ vykřikla Faraday a doufala, že jí v hlase dostatečně zaznívají překvapení a obavy. Ještě než skryla vítězoslavný záblesk v očích, mrkla na Axise. Matka za ní zalapala po dechu starostí o Bornehelda, ten ale udržel rovnováhu a podíval se na Faraday. Pomyslel si, že na okamžik ztratila kontrolu nad koněm, který se polekal nějakého nejasného stínu.

Faraday bezradně rozhodila ruce a Borneheld se na ni konejšivě usmál. „Nedělej si s tím starosti, má drahá. Až budeme svoji, naučím tě pořádně jezdit.“

Axisovi neuniklo, že to Faraday udělala schválně a že z toho má radost. Potlačil sarkastický úsměv. Zdálo se, že to děvče má ducha. „A na oplátku tě lady Faraday může naučit taneční kroky. Cos nám tu předvedl, nikoho neuchvátilo.“

Borneheld ztuhl. Doufal, že ho napadne nějaká kousavá poznámka. „Na cestě do Gorkenské pevnosti se nikde nezdržuj, Válečná sekero,“ zavrčel nakonec. Zbrunátněl. Naposled poplácal Faraday po ruce, otočil se na patě a odkráčel do paláce.

Přestože Faraday poznámka Válečné sekery pobavila, zavrtěla nepatrně hlavou. Proč jen jednala tak neuváženě? Narovnala se a přemýšlela o nenávisti mezi bratry.

„Axisi,“ Jayme vykročil ze stínů, kde už nějaký čas stál. Axis se sklonil ze sedla a pozdravil bratra-velitele tradičním pozdravem Sekerníků. Sevřel pěst před sekerami na hrudi. „Jeď co nejrychleji, můj synu. Najdi pro nás odpovědi, které tak zoufale potřebujeme. A nezapomeň na svůj slib!“

Axis přikývl, oči měl ale chladné. Napětí mezi nimi se za pět dní, které uplynuly od zuřivé hádky v komnatě bratra-velitele, ještě nevytratilo. Axis pobídnul koně dál od bratra-velitele. „Orej hluboko, orej široko, otče.“

„Široko, hluboko,“ odvětil Jayme. „Ať nad tebou Artor drží ochrannou ruku synu, dnes a navždy.“

Jejich oči se setkaly nad Belaguezovou neklidnou hlavou. Pak Jayme zvedl ruku k požehnání. Axis otočil hřebce kolem dokola v sevřeném kruhu. Od podkov mu na vlhkém dláždění odletovaly jiskry.

„Sekerníci, jste připraveni?“ vykřikl jasně pronikavým hlasem.

Z nádvoří a ulic pod ním se ozval jednolitý pokřik. „Budeme tě následovat. Jsme připraveni, Válečná sekero.“

„Pak tedy vyrazíme!“ vykřikl Axis. Vojáci mu odpověděli pokřikem, ve kterém zmizelo i dunění dvaceti tisíc kopyt, které v tu chvíli zaplnilo Carlon. Jestřábi a sokoli, kteří hnízdili na střechách, polekaně vzlétli.

10

Přes tarské pláně

Embeth celý život slýchala historky o legendární schopnosti Sekerníků dojet neuvěřitelně daleko v neuvěřitelně krátkém čase, nehledě na jejich počet. Nikdy jim tak úplně nevěřila. Myslela si, že je vojáci vyčetli na dně džbánu piva. Když strávila pět dní od úsvitu do soumraku v sedle, uvědomila si, že vojáci nepřeháněli.

Kolona Sekerníků sestávala ze tří a půl tisíce jezdců, tří set soumarů, několika set neosedlaných koní, které si každý den jezdci vyměňovali, a také, ušklíbla se Embeth, když začali zpomalovat, aby se pátou noc utábořili, sedmi hodně rozbolavělých žen (i když žádná z nich nespadla z koně do první rozvodněné stoky), stejně rozbolavělého bratra Gilberta, a navíc, což bylo neuvěřitelné, tlusté bílé kočky, která asi cestovala načerno na jednom ze soumarů. Každý večer se vyloudala ze tmy, pletla se Válečné sekeře pod nohy a přes jeho nadávky hlasitě, spokojeně vrněla. Každé ráno někam odkráčela a nikdo ji až do večera nespatřil.

Embeth se v sedle obrátila. Gilbert jel zasmušile asi dvacet kroků za nimi. Stále ještě byl nevrlý, že ho poslali se Sekerníky do Pevnosti mlčenlivé ženy. Gilbert dával přednost cestování v tichosti a vyhýbal se konverzaci. Lady Merlion chmurně svírala hrušku sedla a nepochybně proklínala (i když tak daleko by asi nezašla) manžela, že ji poslal se Sekerníky do Arcnessu. Faraday, která byla na těle i na duchu

přizpůsobivější než její matka, si vedla mnohem lépe. Po první celodenní jízdě svlékla dlouhou sukni s vlečkou svého jezdeckého úboru a oblékla si kalhotovou sukni, která byla pro jízdu obkročmo praktičtější. Vlasy si po dívčím způsobu spletla do dlouhého copu. Lady Merlion se nelíbilo ani oblečení, ani vlasy, ale nakonec se Faraday podařilo si je uhájit. Embeth si v sedle poposedla.

„Vypadá to, že zpomalujeme," zavolala na obě ženy a přitáhla koni otěže, aby se mohly zařadit vedle ní. „Asi pět set kroků před námi je kotlina. Možná nám Válečná sekera udělá tu radost a rozbije tam tábor." Všimla si, že několik Sekerníků předjelo hlavní voj, obhlédlo kotlinu a nahlásilo výsledek Axisovi, který byl na šedém hřebci v čele nepřehlédnutelný.

„Zbývá nám jen doufat," reptala Merlion. Jemné plavé vlasy jí začaly vylézat zpod čepce. Vypadala vyčerpaná a o patnáct let starší, než když vyjížděli. „Ten člověk očividně vůbec neví, že by ženy neměly cestovat tak rychle. Komorné jsou tak unavené, že se o mě večer téměř nemohou starat."

Faraday si s Embeth vyměnila rychlý úsměv. „Tohle není žádný výlet pro potěšení, matko. Válečná sekera jede vojenským tempem."

Axis je dosud svědomitě ignoroval. Přestože vojáci postavili ženské stany blízko jeho osobního ohniště, většinu večera strávil přecházením od jednoho ohniště k druhému, mluvil s muži a radil se s důstojníky. Vrátil se ke své rohoži až pozdě v noci, zhroutil se na ni a vyčerpaně upadl do spánku. Ženy seděly u ohniště a rozmlouvaly spolu. Tvořily malou bublinku ženskosti v moři stovek mužů, kteří je obklopovali. Merlion důvěřovala dceři, že si uchová počestnost, ale ostřížím zrakem sledovala komorné, které s nimi cestovaly. Prokazovaly nebývalou ochotu mizet v noci z rohoži.

Od čela voje se odpojil jezdec, obrátil koně a rozjel se k nim. „Timozeli!" zavolala na něj potěšeně Embeth, protože ho cestou vídala jen zřídka.

Timozel se zazubil na matku a směrem k ženám naznačil poklonu. „Mé dámy, doufám, že se vám vyjížďka zatím líbí."

Faraday se Timozel na první pohled zalíbil. Usmála se na něj. Byl o rok nebo o dva starší než ona a stále byl mladicky neforemný. Do dospělosti ještě musel dorůst. Byl hodně podobný matce, zdědil po ní kštici hnědých kudrnatých vlasů a tmavomodré oči, ale široká

pohyblivá ústa a nos jako skobu musel zdědit po otci. I přes své mládí ovládal obrovského hnědého valacha s jistotou zkušeného jezdce. Sekera a meč, které mu visely u pasu, mu dodávaly spíše mužské než chlapecké vzezření.

Timozel pohlédl na Faraday a úsměv se mu na chvíli ještě rozšířil. Faraday se lehce zarděla, i když se jí úsměv rozšířil stejně jako jemu a v očích jí radostně zajiskřilo. Embeth tahle scénka pobavila. Škoda, že se Faraday zasnoubila, ještě než si mohla užít prosté potěšení z flirtování u dvora. Teď, když na ni bude dohlížet Borneheld, už k tomu nebude mít příležitost.

„Dámy, matko, určitě vás potěší, že dnes zastavíme trochu dříve. Přímo před námi je dobré tábořiště. Poskytuje úkryt a vodu. Válečná sekera je spokojen s naším postupem, takže nám a našim koním dnes večer dopřeje dostatek odpočinku."

„Přece jenom má slitování!" oddechla si Merlion a bezúspěšně se snažila dostat vlasy zpátky pod čepec.

„Válečná sekera mne požádal, abych dámám Embeth, Merlion a Faraday předal pozvání. Máte se k němu připojit na večeři u jeho ohně."

Timozel mluvil lehkým a okouzlujícím tónem, ale proti pozvání měl výhrady. I když to jeho matka nezpozorovala, už nějaký čas věděl o jejím románku s Axisem. Timozelův obdiv k Válečné sekeře proto citelně ochladl. Timozel ale dobře skrýval rozčarování. Axis ani Embeth si nebyli vědomi doutnající zášti pod jeho dobromyslným a dvorným zevnějškem.

Embeth se při Timozelově vzkazu zvedly koutky. Pochybovala o tom, že Axis formuloval pozvání takto zdvořile. Otočila se k Merlion, která jako nejstarší z přítomných dam měla privilegium přijmout nebo odmítnout.

Faraday matku prosila očima. „Prosím, matko! Každý večer je tak nudný. Možná se k nám připojí i Timozel."

„Bylo by mi potěšením, má paní," usmál se Timozel. Kývl hlavou k Faraday a uklonil se zdvořile její matce.

Timozelovo dvorné chování na Merlion udělalo dojem. Kdyby se k nim připojil tenhle mladík, možná by si užily i trochu konverzace. I Merlion večer chyběla mužská společnost. Společnost bratra Gilberta, když se k nim občas připojil, se stěží dala počítat.

„Milé pozvání Válečné sekery s radostí přijímáme. Buďte tak laskav a sdělte mu, že s ním rády povečeříme.“

* * *

Po jídle se všichni dívali do ohně, který prskal a syčel v chladném večerním vzduchu. Gilbert, Timozel a Belial se připojili k Axisovi a šlechtičnám, aby podle tradice počet mužů převyšoval počet žen. Po tom, co se postavil tábor, měly ženy čas omýt si obličej vodou, kterou jim přinesli z nedalekého potoka, a vykartáčovat si vlasy. Merlion a Embeth si vyčesaly vlasy nahoru, ale Faraday si je nechala volně v dlouhém copu. Tváře jí laskaly nesvázané praménky.

Jídlo bylo prosté, ale chutné. Axis byl ve vynikající náladě. Cítil se nejklidněji od doby, kdy ho v Coroleasu dostihla depeše od Jaymeho. Poprvé vzal na tak rychlý a dlouhý pochod téměř všechny Sekerníky a dělal si starosti se stovkami nedůležitých detailů. Všechno ale šlo dobře a jeli ještě rychleji, než doufal. Roky plánování a výcviku se vyplácely. Byl na své muže pyšný.

Velká kotlina měla napříč asi sto kroků. Chránila je před ledovým větrem. Axis si natáhl nohy v botách k ohni, aby se mu co nejvíc ohřály, opřel se zády o vysoký kámen a přemýšlel o Faraday.

„Má paní Faraday,“ nadhodil zlehka, „stále mi není jasné, jak je možné, že mi tvá tvář připadá tak známá, přestože jsme se před touto cestou nikdy nesetkali.“ Zajímalo ho, jestli se přizná k tomu, jak na něj na oslavě neslušně zírala.

Faraday se váhavě usmála. Rukama si objímala kolena přitažená k hrudi. „Opravdu? No…“ odmlčela se. Nevěděla, jak ho má oslovit. „Válečná sekero“ se nehodilo k uvolněné atmosféře kolem ohně, těžko ho mohla oslovit „můj pane“, protože na to ve všech ohledech ztratil nárok kvůli svému nelegitimnímu původu.

„Jistě sis mě všiml na oslavě Priamových jmenin v Měsíční komnatě. Bohužel jsem na tebe asi trochu zírala. Sekerníci jsou ve Skarabostu jako ostatně v celém Acharu tak legendární, že jsem dlouho snila o tom, že jednoho uvidím na vlastní oči. Měla jsem štěstí, že vůbec první Sekerník, kterého jsem v životě viděla, byl právě jejich

vrchní velitel, samotný Válečná sekera. Ze srdce se ti omlouvám za tak nevhodné chování, Axisi, synu Rivky.“

Embeth překvapením spadla brada – a nebyla sama. Ještě nikdy nikdo se neodvážil Axise takto oslovit. Byl tak přecitlivělý na všechno, co se týkalo okolností jeho narození, že nikdo, *nikdo*, před ním nemluvil o jeho matce ani o nelegitimním původu. Přesto… přesto… Embeth musela uznat, že jí vzalo dech nejen to, že se Faraday zmínila o Rivce, ale také to, jak bravurně zvládla pro ni jistě velmi zapeklitou situaci. Nakonec se jí podařilo nemožné – mluvila o Axisově nelegitimním původu tak taktně, že se z jeho spojení s matkou stala spíše přednost než pohana.

Axis vypadal stejně zaraženě, jak se cítila Embeth, ale Embeth bylo jasné, že se v něm sváří spousta pocitů. První reakcí by byl příval vzteku a ponížení, že Faraday otevřeně poukázala na jeho původ. Teď byl ale zmatený, protože jí v hlase ani v očích nezahlédl ani stopu posměchu. Hledal slova, ale zmítaly jím tak silné city, že toho nebyl schopen.

Faraday pochopila, co způsobila, a také to, že co jednou začala, musí i dokončit. Promluvila do naprostého ticha kolem ohně znovu. Promluvila vlídně a nespustila z Axise oči. „Slyšela jsem, že princezna Rivkah byla neobyčejná žena, Axisi. Jistě jsi hrdý, že byla tvou matkou. Jsem si jistá, že by i ona byla hrdá na to, že jsi její syn a neseš její jméno dál, když ona sama už nežije.“

Embeth zavřela oči, protože ji v nich začaly pálit slzy. Za celých osmnáct let, co Axise znala, nikdy nezkoušela jejich přátelství natolik, aby otevřeně mluvila o jeho matce. Přesto tato mladičká dívka dokázala mluvit o Rivce, o její lásce a hrdosti na Axise, jako by to byl nezpochybnitelný fakt. Embeth málokdy cítila takové dojetí. Otevřela oči a pohlédla na Axise a Faraday. Asi udělala chybu, že celé dlouhé roky mlčela.

Axis se pomalu zhluboka nadechl. Faradayina slova ho hluboce zasáhla. „Děkuji ti, Faraday. Jen málo lidí mluví o mé matce tak laskavě.“

Faraday se na něj zářivě usmála a Axisovi potemněly oči, když jí pohled oplácel.

Jak je pozorovala, pocítila Embeth studený záchvěv zlé předtuchy. „Prosím, Artore,“ hlesla neslyšně, „to ne… jen to ne.“ Ne když je

Faraday zaslíbená Borneheldovi. Ne když už podepsali všechny dohody a přísahali před svědky. Ne když se bratři tak nenávidí. Kdyby se tomu tak dalo zabránit a vyhnout se jisté katastrofě. Musí si promluvit s Faraday co nejdřív.

Embeth se usmála a nadhodila lehkým tónem, aby zrušila kouzlo, kterým byli spojeni. „Axisi, mám tak málo možností slyšet tě hrát na harfu. Zahraješ nám? Timozeli, máš s sebou loutnu?“

Všichni, kteří seděli kolem ohně, si ulehčeně oddechli, že se změnila nálada.

„Souhlasím, ale dámy nás musí doprovodit zpěvem,“ odvětil Timozel. Nevěděl, co si má myslet o rozhovoru, který právě vyslechl.

Na muže tak oddaného vojenství měl Axis nečekané vlohy pro hudbu a zpěv. Embeth nikdy nezjistila, kdo ho naučil hrát na harfu tak skvěle – byl nedostižný už v době, kdy k ní a Ganelonovi v jedenácti letech přišel. Timozel zdatně doprovázel Axise na loutnu, i když se Axisovu umění zdaleka nemohl rovnat, a ženy zpívaly s jistotou. Zbytek večera příjemně uběhl mezi baladami a písněmi o lásce a hrdinských činech.

Gilbert, který tvrdil, že neudrží melodii, seděl celý večer tiše, tleskal hudebníkům a zpěvákům, když dozpívali píseň, a usmíval se, když se rozesmáli. Ostřížím zrakem ale stále zalétal k Axisovi a Faraday. Jayme mu nařídil, že má podat zprávu o všem, co uvidí. *Úplně* o všem. Gilbert se rozhodl, že přesně to udělá.

11

Odemčené dveře

O dva dny později přijeli do Tare, malého města, které leželo na hranici Tarských plání a malé provincie Tarantaise. Nebyla to bohatá země. I přes neúnavnou orbu dávala pole jen chabé výnosy zeleniny a obilí, takže Tare živil obchod mezi západem a východem Acharu. Když sem Embeth poprvé přijela jako mladá nevěsta, zaujaly ji nekonečné planiny řídce porostlé trávou, které Tare obklopovaly. Teď, po dvaceti letech, si město a pomalý rytmus tarského života zamilovala.

Obyvatelé zaplnili ochozy hradeb, aby se podívali, jak Sekerníci přijíždějí. Mávali a provolávali jezdcům slávu, když objížděli hradby. Tařané měli oči navrch hlavy, ale neznepokojilo je, že vidí tolik Sekerníků. Vojáci, Sekerníci nebo jiní, vždycky znamenali peníze.

Většina Sekerníků musela nocovat za hradbami, protože se do tak malého města, jako bylo Tare, prostě nemohli vejít. Embeth pozvala ženy, Gilberta, Axise a Beliala na hrad. Nakonec se vyřešilo i malé nedorozumění a Axis povolil i Timozelovi zůstat po dobu návštěvy Tare u matky. Timozela to potěšilo, i když ho rozčilovalo, že potřeboval Axisovo svolení k tomu, aby přespal pod vlastní střechou. Zvlášť když Axis bezpochyby využije soukromí Embethina domu nejen ke spánku.

Axis předpokládal, že se v Tare zdrží dva dny, aby doplnili zásoby a muži i koně si odpočinuli. Po několika dnech ostrého pochodu se

vždycky našla spousta vybavení, které potřebovalo vyspravit, a koní, kteří potřebovali okovat. Mužům zase prospívalo, když strávili několik nepřetržitých hodin cvičením s mečem. A navíc, jestli byly zprávy ze severu pravdivé, nebudou mít za několik krátkých týdnů vůbec možnost odpočívat. Pro některé to mohla být poslední příležitost v životě, kdy si u džbánku piva mohli namluvit služtičku. Nařídil nižším velitelům, aby dovolili co nejvíce vojákům trávit večery ve městě.

Lady z Tare bydlela ve vysokém hradu s tlustými zdmi. Z jedné strany ho těsně chránily městské hradby, od ruchu města byl ale oddělen vlastní vysokou zdí. Postavili jej na kopci, takže ze stezek a zahrad bylo vidět dolů do města. Hrad byl prostorný. Všechny ženy, jejich služebné, bratr Gilbert a tři Sekerníci se do něj bez potíží vešli. Embeth měla ještě dceru a syna, dvojčata o rok mladší, než byl Timozel, ti ale zůstali v Carlonu.

Embeth se za každou cenu snažila promluvit si s Faraday, než odjedou, ale Merlion měla jiné plány. Po celé dva dny, po které bydlely u lady z Tare, prakticky nenechala Faraday vyjít z pokoje, kde musela procházet střihy šatů a kde jí podrobně popisovala povinnosti a úkoly, které jí připadnou, až se stane vévodkyní z Ichtaru.

Faraday by ráda strávila nějaký čas sama nebo si promluvila s Embeth. Chtěla si také projít město a potajmu sledovat Sekerníky, jak cvičí se zbraněmi. Merlion ji ale nepouštěla z dohledu a kárala ji, že až se vdá za Bornehelda, nebude mít na takové lehkomyslnosti čas. Merlion odkudsi vyčarovala seznamy nejdůležitějších šlechticů v království, jména jejich příbuzných až do třetích bratranců, soupis jejich panství a příjmy, které měli. Chtěla, aby se to Faraday všechno naučila, pokud možno nazpaměť, stejně jako jména měst a vesnic Ichtaru, jména Borneheldových sluhů a důležitých lidí z pomocného personálu.

K večeru jejich druhého dne pobytu v Tare si Faraday začala zoufat. Zítra za úsvitu měli vyrazit a ze všech matčiných příkazů byla ještě unavenější, než když přijeli. Posadila se na postel a chvíli si vychutnávala soukromí. Dívala se oknem do měsíčné noci na uhánějící oblaka. Myšlenkami zalétla k nadcházející svatbě s Borneheldem. Když teď mezi nimi byla tak velká vzdálenost, byla Faraday schopna přemýšlet o Borneheldovi věcněji.

Věděla, že ji Axis okouzlil na první pohled, ale nemohla si kvůli prchavému dojmu zničit manželství s Borneheldem. Jistě, Axis vypadal lépe než Borneheld a jeho pověst Válečné sekery mu dodávala na přitažlivosti, se kterou se kredit jejího nastávajícího manžela nemohl měřit, ale Borneheld byl bezesporu vynikající partie. Vévoda z Ichtaru byl nejbohatším mužem království, kromě krále samého ovšem, byl Válečným generálem a prvním následníkem acharského trůnu. Nemohla se vdát lépe.

Faraday se začala cítit trochu provinile kvůli svému chování na nádvoří. Borneheld ji nechtěl urazit a svým způsobem se snažil být milý. V duchu si probírala, co věděla o jeho životě. Možná je tak neotesaný, protože nikdy nepoznal matku. Searlas se po Rivčině smrti nikdy neoženil a v Borneheldových čtrnácti letech sám zemřel. Na Bornehelda přešly všechny starosti a povinnosti vévody z Ichtaru v nezvykle raném věku. Možná mu jen chybí něžná ruka ženy. Faraday si zkusila představit Bornehelda po dvou letech manželství – stále ještě hlavně voják, ale s vytříbenými mravy a uměním lehké konverzace. Ano, pousmála se Faraday, možná v životě potřebuje jen trošku kultivovanosti. Rozhodla se, že mu ji poskytne.

Přemítala, jaké to asi bylo pro Embeth, když ji provdali za Ganelona z Tare. Faraday věděla, že Embethina rodina pochází z Carlonu a že se vdávala v ještě mladším věku, než byla Faraday dnes. Možná ji trápily stejné věci.

Faraday se zamračila a zamyšleně si hrála s praménkem vlasů, který se uvolnil z copu, jejž měla obtočený kolem hlavy. Musí si s Embeth promluvit. Doufala, že ještě nebude spát, i když už bylo pozdě. Snad se nebude zlobit, že ji vyruší. Faraday rázně vstala z postele a zachumlala se do teplého šálu, aby jí v chladném nočním vzduchu nebyla zima.

Hrad byl temný a tichý. Všichni už šli spát, protože měli brzy ráno vyrazit. Faraday šla pomalu širokou chodbou. Prsty jela po zdi, aby se neztratila. Zábly ji nohy, protože čas od času šlápla na holý kámen mezi nepravidelně položenými koberci. Když se ocitla před matčiným pokojem, zadržela dech, ale všude bylo ticho. V duchu proklela matčiny seznamy. Když už nic jiného, alespoň bude moci Borneheldovi o svatební noci odrecitovat jména jeho sluhů. Litovala, že jí matka neřekla víc o tom, co muž očekává od své ženy.

Před Embethiným pokojem se na chvíli zastavila. Mezi prasklinami ve dřevě tím nejslabším náznakem prosvítalo světlo. Dobrá, Embeth je tedy vzhůru. Faraday tichounce zaklepala, okamžik pozorně poslouchala a pak zaklepala znovu. Zaslechla Embethin tlumený hlas, ale nebylo rozumět tomu, co říkala. Faraday si to vyložila jako pozvání.

Stiskla kliku a vešla. Embeth seděla na krajíčku postele, kolem sebe měla narychlo omotaný zelený vlněný přehoz a nevěřícně se dívala se na Faraday. Nebyla schopná slova.

„Embeth," oslovila ji Faraday, která mezitím došla do středu pokoje. „Nerada tě ruším tak pozdě, ale chtěla jsem tě požádat…"

Příliš pozdě si všimla Axise, který stál úplně nahý u ohně. Zarazila se v půli kroku, úplně omráčená. Nemohla od něj odtrhnout pohled.

„Faraday," zoufalá Embeth vstala z postele a napřáhla k dívce ruku.

Faraday odvrátila pohled od Axise a upřela ho na Embeth. Ruce, kterými si přidržovala šál kolem ramen, se jí začaly třást. Jak jen mohla být tak hloupá! Oči se jí zalily slzami studu. Klopýtala zpátky ke dveřím. „Mrzí mě to," zašeptala. „Prosím, promiňte mi to!" Pak se otočila a utekla, než se jí slzy stačily skutálet po tvářích.

Axis udělal krok ke dveřím, ale Embeth ho zarazila pohledem. „Zůstaň tady, já s ní promluvím."

Embeth spěchala tak rychle, jak si jen v neosvětlené chodbě troufla. Neodvážila se na Faraday zavolat, aby nevzbudila Merlion, a modlila se, aby Faraday nebyla natolik rozčílená, že za sebou hlasitě zabouchne dveře, nebo hůř, že je zavře na závoru. Faraday naštěstí neudělala ani jedno a Embeth se podařilo vklouznout do ložnice za ní. Opatrně za sebou zavřela dveře.

Faraday ležela v posteli, přikrytá až po bradu, rukama si zakrývala tvář a usedavě plakala. Embeth si k ní sedla a objala ji. „Faraday?"

Faraday sundala ruce z uslzené tváře. „Embeth, je mi to tak líto, neuvědomila jsem si…"

„Neplakej, nic se nestalo. Neudělala jsi nic špatného Faraday. Ode mě a od Axise bylo hloupé, že jsme tak riskovali, když je tu tolik hostí. Neplač."

Faraday se zhluboka nadechla a snažila se ze všech sil zarazit proud slz. Artore! Chovala se jako hloupá naivka. „Jak dlouho… jak dlouho už…?"

„No, už tři roky, ale jen čas od času. Faraday, poslouchej mě. Axis a já jsme dobří přátelé už celá léta. Občas se pomilujeme, ale nejsme do sebe zamilovaní, rozumíš?“

Faraday přikývla a osušila si slzy hřbetem ruky. „Asi ano, ale připadám si hloupě.“

„No,“ poznamenala suše Embeth, „alespoň ses naučila jedno z nejdůležitějších pravidel dvorní etikety – nikdy nevcházej pozdě v noci do cizích ložnic, i když si myslíš, že je tam ten člověk sám.“

Faraday se pousmála. „O tomhle pravidle se mi matka zapomněla zmínit.“

Embeth vzala Faraday za ramena, hned ji zase pustila a sedla si rovně. „O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“

„Můžu se tě nejdřív zeptat na něco jiného? O dnešní noci?“ Embeth přikývla. „Mají ženy u dvora milence, i když jsou vdané za jiného?“

Hm, pomyslela si Embeth, tak tady si musím dát pozor. U vdaných šlechtičen nebylo neobvyklé, že si našly milence, stejně jako si jejich manželé vydržovali milenky. Embeth si ale uvědomila, že by způsobila katastrofu, kdyby to teď Faraday přiznala. „Faraday, někdy si ženy najdou milence, ale obyčejně až potom, co ovdoví.“ Ať mi Artor odpustí, že se tak přetvařuji, pomyslela si.

„Takže jste s Axisem nebyli milenci, když byl Ganelon ještě naživu?“

„Ne, stali jsme se milenci až po jeho smrti. A jestli se ještě vdám, budu manželovi věrná.“ Alespoň že tohle je pravda.

Faraday se na chvíli odmlčela. „Chtěla jsem se tě zeptat na manželství, Embeth. Jak ses cítila? Jaké to bylo?“

„Pochybuješ snad o svém rozhodnutí, Faraday?“

Faraday slabě přikývla. Zářivé vlasy jí vyklouzly z copu a zakryly jí tvář.

„Každá dívka se bojí, než se vdá. Je to pro ni krok do neznáma a do nejistoty. Ale Faraday, rodiče už podepsali smlouvy s Borneheldem. I když jste ještě nestáli před oltářem a nenaplnili manželství, nemůžeš s tím už nic udělat. Právně už jsi s Borneheldem svázaná, stejně jako on s tebou. Pouto mezi vámi může zrušit jen smrt. Slibovali jste si před svědky a před Artorem.“

Faraday si povzdechla a odhrnula si vlasy z očí. „Já to vím, Embeth. Ale… ale co když spolu nebudeme šťastní?“

„Faraday, máš k manželovi několik povinností, starat se o něj a jeho statky a porodit mu děti. Když potom přijde i láska, bude to jen dobře, ale ať se děje, co se děje, musíš ho respektovat a ctít. Jednoho dne se staneš vévodkyní z Ichtaru, možná i královnou. Máš povinnosti k mnoha dalším lidem, nejen k sobě a své rodině. Štěstí?“ pokrčila Embeth rameny, „štěstí není všechno. Povinnost a úcta naopak ano. Víš, co je tvou povinností, Faraday. Nedopusť, aby tě tvoje dětinské, naivní nápady odvedly od povinnosti.“

Faraday takhle přímá řeč trochu zaskočila, ale zatvářila se odhodlaně. „Ano, Embeth, rozumím ti. Řekni mi, byla jsi s Ganelonem šťastná?“

Embeth se nad vzpomínkou pousmála. „Byl to hodný člověk. Záleželo mu na mně a vážil si mě. Zpočátku jsem ho nemilovala. Bylo pro mě těžké být tu šťastná. Ale jak běžel čas, sblížili jsme se, náš vztah posílil a jednoho dne přišla i láska. Jednou, a to bylo až potom, co jsem mu porodila tři děti, jsem se ráno vzbudila a uvědomila si, že jsem se do Ganelona zamilovala. O dva roky později ho kly rozpáral divoký kanec.“ Embeth nedodala, že málem umřela žalem, když jí sluha přinesl zprávu o jeho skonu. Na okamžik se jí sevřelo srdce, když si vybavila krev, která stékala po jeho kabátci, a slzy, které měl v očích.

Faraday se ulevilo. Usmála se. Právě tohle se odehraje mezi ní a Borneheldem. Možná že se láska neobjeví hned, možná že ani za rok nebo za dva, ale přijde určitě a ona bude Borneheldovi stejně dobrou ženou, jako byla Embeth Ganelonovi. Chtělo to jen trpělivost, úctu a neochvějný smysl pro povinnost.

„Děkuji ti, Embeth. Jsem ráda, že jsem si s tebou o tom mohla promluvit.“

„Artor odmění ty, kteří nezanedbají svou povinnost. A teď,“ Embeth uložila Faraday do postele, jako by to udělala s vlastní dcerou, „už ať jsi v limbu. Ráno brzy vyrážíte.“

* * *

Když za několik okamžiků Embeth otevřela dveře do svého pokoje, Axis už byl pryč. Bylo jí to líto. Nechtěla celou noc vzpomínat na štěstí, které prožívala s Ganelonem. Kdyby byla Faraday zasnoubená s

Ganelonem, Embeth by o ni vůbec neměla strach. Ale Borneheld nebyl Ganelon.

12

Na kraji Lesa mlčenlivé ženy

Cesta z Tare k Lesu mlčenlivé ženy trvala pět dní. Byly první dny měsíce kostí a počasí bylo nevlídné a lezavé. Ve dne se oblohou valila temná mračna a jezdce zaskočily přívaly hustého deště, někdy dokonce i s kroupami. Sníh jistě nebyl daleko. Jezdci se choulili v naolejovaných tuleních pláštích, klopy si ohrnuli až k uším a pokoušeli se nevnímat vodu, která jim stékala na krk. Na pláních severního Tarantaise nebylo nic kromě mílí a mílí neduživé trávy, ve kterých nebyl vůbec žádný život. Nebylo tu žádné útočiště, kde by se mohli schovat před deštěm. Merlion bylo zima a cítila se mizerně. Zkroušeně se krčila v objemném plášti a znovu a znovu proklínala manžela za to, že tolik trval na tom, aby jela se Sekerníky. Dokonce i Faraday počasí pokazilo náladu. Čas od času se k nim připojil Timozel, který se je pokoušel rozveselit veselým vyprávěním, ale Merlion i Faraday se jen zdvořile usmívaly, takže se za chvíli zase vrátil k jednotce.

Jednou nebo dvakrát se s Faraday pokusil promluvit Axis. Myslel si, že by jí měl něco říci, i když ho Embeth ujistila, že jí všechno vysvětlila. Jednou se mu podařilo zastihnout Faraday samotnou, bez matky, která se jí jindy držela jako klíště. Mile se na něj usmála, omluvila se, že jej s Embeth vyrušila, otočila se na podpatku a bez dalšího slova odešla. Axis pokrčil rameny. Stejně bude muset dřív nebo

později vyrůst. Čím dřív, tím líp, než se dostane do drápů Borneheldovi.

Večer pátého dne, kdy pro změnu nepršelo, i když mraky stále visely nízko, se na obzoru objevil obrys Lesa mlčenlivé ženy. Táhl se, kam až oko dohlédlo.

Belial přijel k Axisovi. Ten seděl nehnutě na Belaguezovi a zkoumal linii stromů před nimi. „Úplně to vybízí, aby každý muž, který věří v Artora, sáhl po sekeře, co, Válečná sekero?“

Axis nepřítomně přikývl. Viděl Les mlčenlivé ženy jen jedenkrát v životě a tehdy byl rád, že mohl projet mnoho mil na jih od něj. Teď ale bude muset vstoupit.

„Pojedeme ještě dvě hodiny a pak rozbijeme tábor, Beliale. Kdybychom přijeli blíž, asi bychom všichni měli noční můry. A ráno… ráno vjedeme dovnitř.“

Belial rozuměl váhání svého velitele. Les vypadal děsivě už teď. Co teprve, až ho uvidí zblízka. A to ještě pojedou skrz.

„Pojedeme tam všichni, Válečná sekero?“

Axis se chápavě usmál poručíkovu dotazu. „Ne, Beliale. Pojede nás tam jen několik. Já, Gilbert a dva další. Timozel, možná, a Arne,“ vzpomněl si na jednoho z velitelů kohort. „Ty zůstaneš tady a převezmeš velení Sekerníků, než se vrátím, Beliale.“

Belial se neúspěšně pokusil skrýt úlevu, kterou pocítil. „Jak si přeješ, Válečná sekero.“

* * *

Les mlčenlivé ženy vypadal ještě více skličující z tábořiště. Temné stromy rostly pokřivené a nalepené jeden na druhý. Vrcholky se vypínaly do hrozivé výšky snad sta kroků a nahoře se proplétaly tak důkladně, že dolů na zem proniklo jen několik paprsků slunečního světla. Jako by se na ty, kdo les pozorovali, upíraly oči. Kdo se zaposlouchal, jako by slyšel neustávající spodní tón zvláštních šepotů a šustění. Muži postavili tábor v tichosti a snažili se neotáčet čelem k lesu. Když kuchaři začali připravovat jídlo, nezvykle mnoho vojáků se zúčastnilo cvičení se sekerou.

Faraday si přitáhla plášť a přitočila se k Axisovi s Gilbertem, kteří posuzovali, co je v lese bude čekat. „Děsí mě," prohodila, když k nim došla. Oči měla rozšířené obavami. „Je tak obrovský, nezkrocený a necivilizovaný. Může tu snad žít cokoliv jiného než démoni?"

Gilbert ji zkusil uklidnit. „Seneschal má tenhle les pod kontrolou, lady Faraday. Neboj se, Artor je s námi."

„Dnes a navždy," zašeptala Faraday automaticky. Otočila se k Axisovi. „A ty tam musíš zítra jet?"

Axis neodvrátil pohled od temného lesa. „Nemám na výběr. Jak tam ti bratři mohou žít, ví jenom Artor."

Faraday se znovu podívala na Gilberta. „Proč se mu říká Les mlčenlivé ženy?"

„Protože se na nic neptá, na rozdíl od ostatních ženských!" vyštěkl Axis, než mohl odpovědět Gilbert.

„Mrzí mě, jestli jsem tě rozčílila, Válečná sekero," řekla tiše, otočila se a vyrazila zpátky k táboru. Axis sledoval, jak se jí bílá kočka plete kolem kotníků.

* * *

Ta noc byla zlá pro všechny. Ti, kterým se podařilo usnout, se za několik minut vzbudili zpocení a vyděšení jakousi nejasnou noční můrou. Axis sebou v posteli házel několik hodin, než usnul, ale hned ho přepadla noční můra.

Byl v temnotě, nahý a připoutaný neviditelnými provazy k podlaze. Napnul všechny svaly, všechny šlachy, i když přitom věděl, že by si měl šetřit síly na nadcházející boj. Z každého póru se mu řinul pot. Těžce, namáhavě dýchal a jeho strach rostl.

Náhle ucítil přítomnost té bytosti. Obklopovala ho tak silně, že měl pocit, že jej zavalí.

„Ne," hlesl, „ty nejsi můj otec!"

Vycítil, že se nálada bytosti změnila. Nepromluvila. Tentokrát z ní necítil nenávist, ale… zmatek.

„Kdo jsi?" zeptal se Axis. „Kdo jsi?"

„Kdo jsi?" ozvalo se mu zpátky ochraptělou ozvěnou, jakoby rozbitou temnotou. „Kdo jsi?"

Bylo to divné – stejně děsivé a hrozivé, ale jiné. Pouta na rukou a nohou zmizela, Axis vyskočil na nohy a urputně se snažil rozeznat tvar nebo pohyb v temnotě, která ho obklopovala. Pod nohama cítil vlhko a chladno.

„Nevíme, kdo je," zašeptal hlas za ním. Axis se v temnotě otočil tak rychle, že téměř ztratil rovnováhu. „Odkud přišel? Co tu dělá? Jak jeho nohy našly stezky? Kdo ho dovedl na stezky?"

„Kdo jsi?" zasyčel Axis vztekle a rozhlížel se po meči nebo sekeře.

Na okamžik bylo ticho. Axis cítil, že zmatení kolem něj stále nepolevuje. „Jsme, kdo jsme, a vždycky jsme tu byli. Kdo jsi ty?"

„Jsem Axis, syn Rivky," odpověděl. „Válečná sekera Sekerníků."

Okamžitě kolem sebe vycítil změnu. Zmatení zmizelo. Nahradil ho příboj nenávisti a vzteku. Ať už to byl kdokoliv nebo *cokoliv,* začalo to napůl syčet a napůl kvílet. Cítil, jak ho to obklopuje, napadá zlou vůlí. Sevřel ruce v pěst a nahrbil se, připravený k boji.

Po boku mu vyšlehlo oslňující světlo. Axis se za ním otočil a přimhouřil oči. Světlo ho zabolelo. Za ním zpozoroval jakýsi neostrý obrys.

„Odejdi, Axisi, synu Rivky, Válečná sekero Sekerníků!" zvolalo naráz tisíc hlasů. Hlomoz ho obklopil ze všech stran. Axis zanaříkal, když ho zasáhla plná síla nenávisti. „Odejdi z tohoto místa! Nejsi tu vítán!"

Nejasná postava, která držela světlo, přistoupila blíže, takže byla zřetelnější. I světlo samotné se rozšířilo a Axis začal poznávat okolí. V kruhu světla viděl, že je na rozlehlé mýtině uprostřed lesa, kterou obklopovala hustá stěna stromů. Viděl ale obrysy mnoha bytostí, které se neklidně pohybovaly mezi stromy. Axis byl rád, že světlo není silnější a nevidí je jasněji. Postava se světlem stála několik kroků od středu mýtiny. Když se na ni Axis soustředil, téměř vykřikl zděšením. I když měla tělo a končetiny svalnatého muže, oblečeného jen do bederní roušky, na ramenou jí seděla hlava vzrostlého jelena. Obrovské paroží vyrůstalo z čela a rudé oči sálaly nenávistí. Vydal se k Axisovi a cestou hrozivě potřásal hlavou. Když zakřičel: „Běž!", odhalil široké zažloutlé zuby. Axis vykřikl a posadil se na lůžku. Děs ho ještě neopustil. Nejprve si pomyslel, že vykřikl nahlas, ale muži spící okolo něj mu nevěnovali sebemenší pozornost. Byli ponořeni do vlastních zlých snů. Axis se předklonil a položil si hlavu do dlaní. Cožpak to nikdy

neskončí? Cítil, jak mu do boku narazila teplá koule. Srdce mu strachy poskočilo, než si uvědomil, že je to jen kočka. Lehl si, přitáhl si kočku na prsa a pokusil se před úsvitem ještě na pár hodin usnout. Spal dobře, beze snů, než ho Belial vzbudil, právě ve chvíli, kdy slunce šplhalo přes horizont na východě.

13

U Kotlíkového jezera

Hodinu po úsvitu byla skupinka nejen po snídani, ale přivedla koně méně než padesát kroků od Lesa mlčenlivé ženy. Vál řezavý vítr a všichni se i v teplých pláštích třásli. Koně se lekali, jako by se na ně přenesla nervozita jezdců. Belial se zadíval na stezku, která vedla do lesa.

„Není dost široká, aby tudy mohli projet dva jezdci vedle sebe, pane.“

Axis seděl tiše a klidně. Pak promluvil. „Jak daleko je pevnost, Gilberte?“

„To úplně přesně nevím, Válečná sekero,“ rozpačitě odvětil Gilbert.

„Myslel jsem, že víte úplně všechno, Gilberte,“ odtušil Axis. „Víte alespoň, kde přesně ta pevnost leží?“

Na Gilbertově zahanbené tváři se objevily červené skvrny. „Na konci stezky, Válečná sekero.“

Belial zaklel pod vousy. „To je všechno, s čím jsi schopný přijít, ty neužitečná hromado…“

„Beliale,“ řekl Axis nevzrušeně, „neměl bys zatracovat Seneschalské bratrstvo. Jestli Gilbert tvrdí, že je na konci stezky, pak tam jistě bude. Ovšem určitě by nám pomohlo, kdyby měl Gilbert ponětí o tom, jak je vlastně tahle Artorem zapomenutá stezka dlouhá, nemyslíte, Gilberte?“

Gilbert polknul. Přál si být zpátky v Seneschalské věži. „Nějaký čas jsme z pevnosti nedostali žádné zprávy, Válečná sekero.“

Axis se zamračil. „Jayme říkal, že vyšle posla, aby jim dal vědět, že přijíždíme.“

„Bratr-velitel vyslal jezdce, to je pravda… ten se ale nikdy nevrátil.“

Všichni se v tu chvíli nervózně ošili. Timozel a Arne z nich byli nejmladší. Vyměnili si vystrašené pohledy a prsty přejeli po sekerách.

Axis si vzpomněl, jak málo jistý si byl Jayme ohledně záznamů, které prý měly být v pevnosti. „A jak je to dlouho, co bratr-velitel dostal poslední zprávu z pevnosti, Gilberte?“

Gilbert začal podrobně zkoumat oblohu, jako by se mezi mraky naráz objevilo cosi neuvěřitelně zajímavého. V mdlém světle úsvitu vypadala jeho pleť nezdravě bledě. „Třicet devět let.“

„Třicet devět let?“ opakoval nevěřícně Axis. „Gilberte, jak si po takové době někdo může být jistý, že nějaká pevnost ještě vůbec je? Jayme mi řekl, že v pevnosti velí jakýsi bratr Ogden. Jak to mohl vědět, jestli z pevnosti nic nepřišlo?“

Arne, zarputile se tvářící tmavovlasý muž, se zčistajasna chmurně zasmál. „Protože právě jeho před třiceti devíti lety Seneschal vyslal, aby to tam převzal, Válečná sekero!“

Axis probodl Gilberta pohledem. „Je to pravda?“

Gilbert nešťastně přikývl. „Bratři bývají někdy hodně uzavření,“ zamumlal.

Axis pro sebe zaklel. Proč mu to Jayme neřekl? „Beliale, když nebudeme do tří dnů zpátky, pošli za námi výpravu. Kdyby se ani ona do tří dnů nevrátila, už nikoho neposílej. Skliďte tábor a vraťte se do Carlonu. Můžeš vzkázat Jaymemu, že jestli někdo půjde do lesa, bude muset jít s ním. A jestli nebude chtít vstoupit do lesa, může se pokusit zastavit Zapovězené v Gorkenské pevnosti.“

Belial přikývl a trochu s koněm ustoupil. „Ať nad tebou Artor drží ochrannou ruku, Válečná sekero.“

„Dnes a navždy,“ zamručeli ostatní.

Axis se obrátil k ostatním. „Arne, Timozeli, můžeme jet?“ Přikývli. Axis se otočil na Gilberta. „Bratře Gilberte, veďte nás. Možná se od nás démoni díky vašim modlitbám budou držet dál. Timozeli, ty pojedeš za mnou, Arne, ty pojedeš vzadu. Jste připravení?“

„Pojedeme, kam nám přikážeš. Jsme připravení, Válečná sekero!“ zvolali Timozel s Arnem.

„Pak tedy pojeďme,“ křikl Axis a pobídl Belagueze do trysku.

Belial stál a díval se za nimi, dokud nezmizeli v šeru lesa. Pak pomalu otočil koně. Postaví ve dne v noci u stezky stráže, než se Válečná sekera vrátí. V půli cesty zpátky k táboru narazil na Faraday, jak stojí samotná ve zvlněné trávě a sleduje místo, kde jezdci zmizeli.

* * *

Když muži vjeli do lesa, přitáhli koním otěže a zpomalili je do kroku. Jen třicet kroků od kraje se už ztratili v šeru. Všichni vzpřímeně seděli v sedlech, rozhlíželi se kolem sebe a každým okamžikem očekávali útok. Těžko si uměli byť jen představit svět bez otevřeného prostoru, kde nebylo vidět nebe. Sekerníci tasili meče a drželi je v pohotovosti. Gilbert několikrát poplašeně vypískl a snad by zastavil, kdyby bezprostředně za ním nejel Axis na Belaguezovi.

Šero a ticho je obklopilo. Ze stromů nezazpíval ani ptáček. Asi po stu krocích najednou Timozel vzadu vykřikl. „Válečná sekero!“

Axis přitáhl Belaguezovi otěže a otočil se v sedle. „Co se děje?“

Timozel byl úplně ohnutý do strany, napůl už vypadával ze sedla a nakláněl se ještě níž. „Moje sekera!“ zalapal po dechu, „je…“

V tom to ucítil i Axis. U pravého boku mu visela neskutečná váha, jako by obrovská ruka uchopila jeho sekeru a táhla ji k zemi. Zavrčel a pokusil se táhnout opačným směrem, ale to, co drželo sekeru, bylo nesrovnatelně silnější. V další chvíli ucítil, jak ho cosi neúprosně táhne ze sedla, i když se zoufale snažil zachytit hrušky. Zaslechl, jak Gilbert vyděšeně křičí, ale neměl čas, aby se podíval, co se mu přihodilo. Tlak na sekeru zesílil. Neviditelná ruka byla neuvěřitelně silná, ať už patřila komukoliv, a vteřinu po tom, co uslyšel Timozelův pád, sám dopadl na zem tak silně, že si vyrazil dech.

Axis se snažil co nejrychleji odepnout pás se zbraněmi, aby se zbavil sekery. Když se mu to podařilo, obrovský tlak okamžitě zmizel. Vyskočil na nohy. Timozel a Arne stále ještě zápasili se svými sekerami nedaleko od něj. Jejich koně se vzpínali o kousek dál po stezce. Axis téměř ztratil rovnováhu, když se mu země pod nohama zahoupala.

„Time… Arne… zbavte se pásů!“ zakřičel na ně Axis. Klopýtal. Zoufale se snažil dostat k mladíkům, kteří se stále ještě bezmocně

zmítali na zemi. Timozel už byl napůl v zemi. Axis se k němu shýbnul a pomohl mu uvolnit přezku na opasku, i když se mu pod nohama zmítala země, aby ho co nejrychleji zbavil tíživé sekery. Konečně se zbraňový pás uvolnil a Timozel si zhluboka vydechl. Axis ho vytáhl na nohy a sklonil se k Arnemu, který se už také osvobodil od pásu, aby mu pomohl vstát. Všichni tři se podívali po sekerách, ale země se vzdouvala ještě zuřivěji než před chvílí a sekery už úplně zmizely pod kyprým nánosem listí a jehličí na povrchu.

Všichni o několik kroků ustoupili na pevnou zem. Třásly se jim nohy. „Artor nám pomáhej!“ zalapal po dechu Arne. „Vzaly by nás s sebou!“ Stáli tam ještě po několik úderů srdce, v rukou tasené meče. Hruď se jim zvedala námahou, jak se snažili popadnout dech. Dívali se na kus země, ve které zmizely jejich sekery, a nemohli se vyznat v tom, co se stalo. Za okamžik se země uklidnila a přestalo se pohybovat i listí a jehličí, které ji pokrývalo. Vyděšeně se podívali jeden na druhého. Co je tohle za místo, kde les polyká sekery? Jak by mohli bojovat se samotnou zemí?

„Zajímalo by mě, jestli ten jezdec, kterého Jayme poslal, měl u sebe sekeru,“ prohodil tiše Timozel. Tvář měl popelavou. „A jestli ano, zajímalo by mě, jestli se mu podařilo sundat zbraňový pás včas.“

„Kolik dalších jich tu asi leží pod zemí,“ zašeptal Arne.

Tahle myšlenka byla příliš bolestivá. Axis se snažil získat zpátky duševní rovnováhu. „Nasedněte na koně. Nevím, jak vy, ale já se určitě budu cítit lépe, když budu zase v Belaguezově sedle.“

Gilbert se vrátil zpátky, právě když ostatní nasedali. „Co se stalo?“ zeptal se.

Axis se vyšvihl do sedla. „Les nám spolkl sekery, bratře Gilberte,“ odpověděl o mnoho klidněji, než jak se cítil. „Doufejme, že nesní i nás. Pojeďme.“

* * *

Nic jiného je cestou nepotkalo, i když se nad nimi les stále hrozivě tyčil. Všichni byli napjatí a nesví. Kdykoliv kůň jednoho z nich stoupl na klacík nebo se jim o tvář či rameno otřela nízká větvička, polekali se. Zpocenýma rukama svírali jílce mečů. Sekerníci si je nechtěli otřít o

plášť, protože se obávali, že si démoni nebo jiní temní ďáblové, kteří nepochybně obývali tento les, vyberou právě tenhle okamžik k útoku.

Když byli v sedle bezmála osm hodin, země se pod kopyty koní začala svažovat. Na příkrém úbočí museli koním silně přitáhnout otěže, aby neuklouzli a nespadli. O hodinu později Gilbert zastavil koně a otočil se na Axise. Ve tváři se mu zračila obrovská únava. Vysílení mu do uhrovitých tváří a čela vyrylo hluboké vrásky.

„Válečná sekero," pokývl hlavou. „Voda."

Axis zamžoural do šera. I když nebylo vidět příliš dopředu, spatřil odlesk vody. „Pokračujte," přikázal. „Čím dříve najdeme místo k odpočinku a jídlu, tím lépe."

„Jestli takové místo vůbec najdeme," zamumlal Timozel. Axis potěžkal meč v pravé ruce. Málem mu vypadl z křečovitě sevřených prstů. Zaklonil se v sedle, protože Belaguez uklouzl a sjel o několik kroků dolů po svahu. Artore, pomyslel si, jestli nenajdeme místo k odpočinku hned teď, budeme si muset ustlat tady na cestě.

Jestli to uděláme, spolkne nás země stejně snadno, jako spolkla naše sekery?

Jakmile ho to napadlo, Gilbertův kůň přeskočil jakousi překážku a přistál rovnýma nohama na zemi. Gilbert se udržel v sedle jen s nejvyšším úsilím. Axis si proto dal pozor a sevřel boky koně nohama, právě když přeskakoval potůček. Zavolal varovně dozadu na Timozela a Arneho. Stezka před nimi se rozšířila a vyrovnala. Všichni čtyři muži si na otevřenějším prostranství upřímně oddechli. Gilbert okamžitě využil příležitosti a odvedl koně z pozice v čele. Axis koleny pobídl Belagueze kupředu.

„Stromy vpředu řídnou," zavolal. „Je tam jezero."

O pár chvil později vyjeli zpoza stromů a spatřili jeden z nejúžasnějších pohledů, jaký se jim kdy naskytnul. Celý les se svažoval k hlubokému kruhovému údolí. Hustý les šedozelených stromů končil přímo na kraji téměř dokonale okrouhlého jezera. Pozornost jezdců ale přilákala sama voda. V pozdně odpoledním světle zářila klidným zlatavým světlem.

Axis se obrátil na Gilberta. „Věděl jste, že to tu je?"

Gilbert pomalu zavrtěl hlavou. Nespouštěl oči z vody.

„Určitě je zakleté," prohlásil Axis kategoricky. „Voda přece nemůže být zlatá."

„Možná že to není voda,“ promluvil polohlasem Timozel a udělal ve vzduchu znamení pluhu, aby odehnal zlé síly.

„Podívejte,“ ukázal mečem Arne. „Támhle je ta zavšivená pevnost.“

Pevnost stála přímo na břehu jezera, asi ve čtvrtině jeho obvodu. Její zdi byly postaveny ze žlutého kamene, který odrážel záři vody. Hladké oválné zdi se zvedaly na třicet sáhů do výše. Jen tu a tam hladkost zdí rušila uzounká okna. Vypadala úplně opuštěná.

„Tak to by bylo,“ Axis pobídl Belagueze kupředu, „teď ještě najít tu partičku ztracených bratrů, co vy na to?“

Koně klouzali a sjížděli po březích jezera. K bráně pevnosti dorazili právě ve chvíli, kdy poslední sluneční paprsky zmizely nad vrcholky stromů. Zblízka pevnost vypadala ještě opuštěněji a na muže padla tíseň. Nikdo z nich nechtěl trávit noc venku mezi stromy.

Axis popojel k bráně zavřené na závoru a jílcem meče na ni třikrát zatloukl. „Otevřete, u Artora!“ zahalekal. „Potřebujeme jídlo a nocleh.“

Nic se nestalo. Timozel a Arne si vyměnili výmluvné pohledy a Gilbert slabě zasténal. Axis znovu zabušil na bránu a pak se s Belaguezem vrátil o několik kroků zpátky, aby se podíval nahoru na lhostejné kamenné zdi.

„Zatraceně, otevřete už!“ zaklel polohlasem.

Najednou se na zavřených dveřích otevřela malá dvířka v úrovni očí. „Co to tu je?“ zajímal se skřípavý hlas.

V Axisovi se vzedmula vlna úlevy. Napůl spadl ze sedla a ztuhle přiklopýtal ke dveřím.

„Jsem Axis, Válečná sekera Sekerníků. Toto jsou moji dva společníci, Arne a Timozel, a bratr Gilbert, pomocník a poradce bratra-velitele Jaymeho.“ Jen ať to v něm hlodá, pomyslel si.

Pár podezřívavých šedých očí si je prohlížel od hlavy k patě. „To tedy nejsi a on taky ne,“ prohlásil hlas. Dvířka se přibouchla Axisovi přímo před nosem.

„Cože?“ Axis znovu zabušil na bránu, tentokrát vztekle a zuřivě. „Ve jménu Seneschalu, otevřete!“

Dvířka se znovu pootevřela. „Ty nejsi Válečná sekera,“ zaútočil na něj skřípavý hlas. „To je přece Fingus.“ Šedé oči se zaměřily na Gilberta. „A on taky není poradce ani nic jiného bratra-velitele, to jsem totiž já.“

Dvířka se opět zabouchla.

Axis se unaveně opřel o dveře a rukou si třel oči. Měl zlost. Fingus sice byl Válečná sekera, ale to už neplatilo desítky let. Tihle mniši v Pevnosti mlčenlivé ženy neměli žádné zprávy z vnějšího světa už třicet devět let.

Nakonec se mu podařilo sebrat všechny síly a zabouchal znovu.

„Zmizte odsud!“ zavolal na ně hlas zpoza dveří.

„Máme hlad, jsme unavení a potřebujeme někde zůstat přes noc,“ Axis se snažil mluvit co nejrozumněji. „Prosím, pomozte nám.“

Konečně se ozval zvuk odsouvané závory. Axis se narovnal právě včas, aby se neocitl na zemi, když se dveře otevřely. Stál v nich malý tlustý bratr kolem sedmdesátky. Z kulaťoučkého, bezelstného obličeje je podezřívavě sledovaly šedé oči. Jemné bílé vlasy kolem hlavy připomínaly svatozář. „Tak proč jste to neřekli rovnou?“ zeptal se nedůtklivě. „Pojďte dál. No tak pojďte.“

Timozel vzal koně a volně je přivázal k řadě železných kruhů ve zdi pevnosti. Pak následoval ostatní dovnitř. Popudlivý bratr za ním zabouchl dveře.

14

V Pevnosti mlčenlivé ženy

akže? Co tady děláte? Proč jste se vydali do Lesa mlčenlivé ženy?“ vyptával se bratr.

Axis se rozhlédl. Ocitli se ve velké kruhové místnosti, jen slabě osvětlené, která pravděpodobně zabírala celé přízemí pevnosti. Na jedné straně vedlo točité schodiště do dalších pater. Nejrůznější bedny zaplnily téměř polovinu pokoje. Druhou zabírala improvizovaná kuchyně a jídelna. Velká dřevěná spíž, podepřená cihlami, se vratce opírala o kamennou zeď a hrubě otesaný dřevěný stůl stál před malým ohněm na železném roštu. Jediné světlo v místnosti pocházelo z ohně. Nad ohništěm byla malá stříška, která měla pravděpodobně odvádět kouř do trubky v dřevěném stropě, ale úplně se míjela účinkem. Většina kouře šla stejně do místnosti.

Axis zasalutoval pozdravem Sekerníků, nechtěl člověčka urazit. „Jste bratr Ogden?“

Bratr zamručel a přejel po nich pohledem. „Tak se jmenuji.“

„Bratře Ogdene, jmenuji se Axis, Válečná sekera Sekerníků. Počkej!“ Pozvedl ruku a přistoupil o krok k Ogdenovi, který začal kroutit hlavou. „Bratře, už je to třicet devět let, co jsi dostal zprávy z vnějšího světa, a hodně se toho za tu dobu v Seneschalské věži změnilo. Fingus zemřel před mnoha lety. Teď jsem Válečná sekera já. I král Karel zemřel před mnoha lety. Teď místo něj Acharu vládne Priam.“

„Když jsem ho naposledy viděl, byl to ještě mrňous s nudlí u nosu," zabručel Ogden. Timozel potlačil úsměv nad představou kudrnatého Priámka s nudlí u nosu. Bratr ostře pohlédl na Axise. „Kdo jsi říkal, že je teď bratrem-velitelem? Jayme?"

Axis přikývl. Ogden se zamračil, jako by se snažil na něco vzpomenout. „Ale ale. Vede si docela dobře na kluka ze statku, že? Zajímalo by mě, který kamarádíček mu tohle teplé místečko dohodil," usmál se pod vousy. Chvíli si pro sebe něco povídal a úsměv mu pozvolna mizel z tváře. Přistoupil ke stolu. „Tak se posaďte, sedněte si. Nemá cenu, abyste tu postávali jako vykulení bažanti na dvoře." Nohou odstrčil zpod stolu dvě holé lavice. „Pohostinnost mi velí nabídnout vám jídlo, ale vy mi na oplátku povíte, proč jste tady. Veremunde!"

Ogdenův výkřik všechny čtyři zaskočil a Gilbert, který si právě sedal na zaprášenou lavici hned vedle Ogdena, zaškobrtnul a byl by spadl, kdyby ho Timozel nezachytil.

„Veremunde!" zaječel znovu Ogden. Zíral na schodiště, které se ztrácelo ve tmě. Seshora se ozval šramot a do zorného pole vešel člověk ozářený světlem malé lampičky, kterou držel v ruce. Pospíchal dolů po schodech a mumlal si cosi pro sebe.

Veremund byl právě tak vysoký a vyzáblý, jak byl Ogden malý a kulaťoučký. Na rozdíl od Ogdena měl tmavé oči. V jeho pobledlé tváři vypadaly téměř úplně černé. Vlasy měl ale stejně neukázněné a bílé jako bratr Ogden. Na špinavém šedém hábitu měl spoustu skvrn od inkoustu.

„Hosté!" vykřikl, když zahlédl Axise a jeho společníky. „Ogdene! Máme hosty!" Pospíchal ke stolu a nadšeně si potřásl rukou se všemi čtyřmi příchozími. „Je mi potěšením," rozzářil se. „Tak rád vás poznávám, přátelé." Poplácal Timozela po hlavě a Gilberta po rameni. Pak si všiml insignií na hrudi Axisova kabátce.

„A Válečná sekera! Taková čest! Že, Ogdene?" Podíval se vyčkávavě na Ogdena, který si zase zabručel něco pro sebe, přišoural se k ohni a přistrčil velkou konvici blíž k plamenům. „No," pokračoval o trochu méně nadšeně Veremund, „prostě je to pro nás čest. Už je to tak dlouho. Prosím, omluvte chování bratra Ogdena, pánové. Není rád, když ho něco ruší v kontemplaci, víte? Ale já mám rád společnost." Pohybem ruky je usadil. „Posaďte se, prosím."

Ogden třískl na stůl několika špinavými talíři, na okamžik na ně zíral a pak je, jen aby se neřeklo, otřel lemem hábitu, takže nakonec vypadaly ještě umazanější. „Ještě mi neřekli, proč vlastně přišli, Veremunde.“ Podal každému talíř.

Veremund se na ně široce usmál. „Ale to přece nevadí, že ne. Můžeme si je poslechnout kdykoliv jindy, máme spoustu času.“ Zarazil se a přes tvář mu přelétl stín. „Pánové, promiňte, že se vás na to ptám, ale zajímalo by mé, jestli jste neměli nějaké potíže, když jste projížděli lesem?“

Ogden, který prohraboval spíž za jejich zády, se narovnal a otočil zpátky k nim. Pohledem se střetl s Veremundem.

Axis se podíval na Timozela a Arneho. „Ještě jsme nevjeli ani na sto kroků mezi stromy, když…“ zarazil se. „Když…“

„Aha,“ řekl tiše Veremund a promnul si prsty. Po tváři mu přeběhl smutný výraz. „Víte, lesy nemohly dovolit, abyste vstoupili i se sekerami.“

„Démoni,“ prohlásil ponuře Axis. „Správně by už neměl stát ani jeden les. Je to urážka Artora.“

Ogden praštil na stůl šunkou s medem. Zachechtal se. „Mladíku, Seneschal se snaží tenhle les porazit už tisíc let. Povídá se, že kdysi les obklíčili Sekerníci o síle pěti tisíc mužů a pokusili se prosekat skrz.“ Znovu se zasmál. „Ani jeden to nepřežil… tedy ani jeden Sekerník.“

Axis se překvapeně podíval na ostatní. „Ale Seneschal přece nechal tenhle les stát, aby byla pevnost chráněná.“

Veremund si povzdechl a posadil se. „Obávám se, že Seneschal ještě není tak mocný, aby mohl tenhle les porazit, Válečná sekero. Jeho prastará magie je stále ještě příliš silná.“

Gilbert se zamračil. Překvapilo ho, že se tu tak samozřejmě mluví o magii. Veremund pohlédl na Ogdena, který se právě vracel ze spíže s tácem přetékajícím jídlem. Rozuměli si beze slov – jak to, že si les vzal jen sekery a nechal muže naživu? To už se nestalo… no, mnoho let.

Konvice zapištěla a Veremund se vrhl na přípravu čaje. Ogden vykládal jídlo z tácu. Čtyři návštěvníci se po sobě překvapeně podívali – jídlo, které před ně Ogden postavil, bylo tak vybrané, jako by mělo přijít na stůl samotného Priama. Bylo tam všechno – čtyři druhy chleba, celá paleta studených mas, kyselé okurky, hořčice, čerstvá zelenina,

různé ovocné koláče a želé, smetana, máslo, kořeněné ovoce a různé druhy sýra.

Gilbert si odkašlal. „Odpusťte, bratři, ale… zkrátka by mě zajímalo, jak se vám podařilo prostřít tak skvělou tabuli.“

Ogden a Veremund se posadili ke stolu. Vypadali zaraženě. „No, prostě jsme vzali jídlo ze spíže, co jiného?“ odpověděl Ogden.

„Jistě,“ nevzdával se Gilbert. Malinko se zavrtěl na lavici. „Ale jak se dostane dovnitř? Mám na mysli, jestli jste tohleto všechno upekli a uvařili vy. Venku nejsou žádná zvířata ani jsem tu nikde nezahlédl žádnou zahradu.“

Ogden po něm bleskl očima. „Ty chytrolíne, jídlo je přece ze spíže, Veremund ho tam dává.“

Veremund měl oči jako knoflíky. „Ale ne, ne, Ogdene! Ty ho tam přece dáváš, ne já.“

Ogden se rozzuřeně otočil na Veremunda. Nesnášel, když mu někdo odporoval. „Já ne, ty!“ Kulaťoučká líčka mu vzteky zčervenala.

„Bratři,“ uklidňoval je Axis spěšně, aby zabránil další hádce. „Není to důležité. Omlouvám se, jestli vás otázky bratra Gilberta urazily. Děkujeme za jídlo. V takovou pohostinnost jsme ani nemohli doufat.“

„No,“ zabručel Veremund. „Jestli mě omluvíte, postarám se o koně. Vzadu máme stáj. Když chvíli posečkáte a nebudete ještě vyprávět svůj příběh, nebudu vás pak nutit, abyste jej opakovali.“ Odstrčil se od stolu a houkl na Ogdena. „Bratře Ogdene, buď tak laskav a nalej čaj, než se vrátím.“ Pak rázně vykročil ke dveřím a zabouchl za sebou dveře pevnosti.

* * *

O hodinu později už byli návštěvníci najedení, v teple a ve větší duševní i tělesné pohodě než předtím. Veremund přidusal zpátky a připojil se k nim. Odmítl večeři, jen usrkával z hrnku vařícího čaje. Ogden se naklonil kupředu. „Takže, mládenci, co přivádí Válečnou sekeru, dva Sekerníky a člověka, o kterém tvrdíte, že je poradcem bratra-velitele, hluboko do Lesa mlčenlivé ženy, aby rušili dva stařík, kteří jsou raději sami?“

Axis se na chvíli zadíval na prázdný hrnek a pak si prohlédl Ogdena a Veremunda. „Bratři, přišli jsme za vámi, protože Seneschal i Achar potřebuji vaši pomoc.“

Axis mluvil téměř hodinu. Pověděl jim vše, co věděl o problémech na severu. Čas od času si s Gilbertem vyjasnil nějaký detail a někdy se bratři na něco zeptali. Když skončil, opřel se. „Takže pomůžete? Poradíte nám, jak porazit ty přízraky bez těla?“

Ogden pohlédl na Axise a pak se rozhlédl kolem stolu. Oči měl ustarané. „Synu, zprávy, které přinášíš, jsou bolestné. Bohužel ti musím říci, že jsou pravděpodobně ještě horší, než si asi uvědomuješ.“ Odmlčel se.

Axisovi se napjaly svaly v obličeji. „Člověče, tak už mi to řekni. Neseď tady tak a nenech mě tápat.“

„Válečná sekero. V jednu chvíli ses zmínil o tom, že za hrozbou ze severu možná nestojí Zapovězení,“ ozval se Veremund, který při slově „zapovězení“ zaškobrtnul, „ale něco úplně jiného. Nuže, měl jsi pravdu. Bratr Ogden a já se bojíme, že nepřítel, o kterém mluvíš, může být sám Gorgael Ničitel i se svou armádou přízraků a sněhem a ledem ze severu.“

Axis se podíval na Gilberta, ten ale vypadal stejně zmateně jako on sám. „O čem to mluvíte, Veremunde? Kdo má být ten Ničitel? Ten Gorgael?“

Odpověděl mu Ogden. „Axisi, nejdříve ti musím něco říci o pevnosti.“ Axis přikývl. „Jayme ti řekl, že jsou v pevnosti záznamy, prastaré záznamy z doby, kdy Achařané zahnali Zapovězené za Hraniční vrchy, je to tak?“

Axis znovu přikývl. „Jayme doufal, že v nich najdeme cenné rady, jak Zapovězené porazit.“

Ogden pobaveně zamrkal. „Tak to půjde těžko, můj synu. Jediné záznamy, které v pevnosti najdeš, jsou záznamy Zapovězených, ne o nich. Jsou už téměř osm tisíc let staré.“

„Cože?“ vykřikl Gilbert rozhořčeně. „Už před stovkami let je měli spálit!“ Od chvíle, kdy se podařilo zahnat Zapovězené za Hraniční vrchy a Hory ledových stěn, udělal Seneschal, co mohl, aby zbavil Achar všech, ba i té nejmenší vzpomínky na ně. Dokonce zakazovali lidem, aby si vyprávěli legendy, ve kterých o nich byla zmínka. Není

divu, že Seneschal nijak neupozorňoval na Les a Pevnost mlčenlivé ženy.

„Právě kvůli tomu je Seneschal tají, jelimane!“ odsekl Ogden Gilbertovi. „Možná to jsou záznamy Zapovězených, ale právě proto jsou cenné.“

„Ale Zapovězení jsou zvířata, ještě horší než zvířata, Ogdene. Jak by mohli mít nějaké záznamy?“ zeptal se Axis klidně a naklonil se dopředu, takže se mu světlo ohně odráželo v očích a zvýrazňovalo zlaté odlesky v nakrátko zastřižené bradce.

Odpověděl mu ale Veremud. „Válečná sekero, Zapovězení, jak je hodně zjednodušeně nazýváš, měli psanou i mluvenou kulturu o mnoho složitější, než je ta naše. I po stovkách let, co bratři zbylé záznamy studují, pouze začínáme chápat krásu a složitost jejich života.“

Arne oba bratry zkoumavě pozoroval. „Skoro to zní, jako byste je obdivovali.“

„Mladíku, bratr Ogden i já si nemůžeme pomoci. Tak obdivuhodné národy nelze než obdivovat.“

„To je svatokrádež!“ zasyčel Gilbert. „Nejste hodni nosit roucho Seneschalu!“

„Ticho, Gilberte,“ okřikl ho Axis, i když s ním vnitřně souhlasil. Jak mohou bratři *obdivovat* Zapovězené, když, jak věděl každý Achařan, dělali, co bylo v jejich silách, aby připravili o život všechny muže, ženy i děti v Acharu? „Mluvil jsi o národech, Veremunde?“

„Zapovězení jsou vlastně dva národy. Ikarii, kterým se někdy říká Lidé křídel, a Avar neboli Lidé rohů. Záznamy si dělali hlavně Ikarii, i když se některé týkají i Avar.“

„Jak to, že umíte přečíst jazyk Zapovězených, bratři?“ zeptal se podezřívavě Gilbert, který záměrně ignoroval Axisův pokyn, aby byl zticha.

„Všechny rasy v téhle zemi za starých časů žily pospolu a mluvily jedním jazykem. Od té doby se zase o tolik nezměnil.“

Mluvíme stejně jako Zapovězení? Axis zvedl obočí, ale víc se tím nezabýval. „A ty záznamy nám řeknou něco o našich nepřátelích?“

Veremund přikývl. „Doufám, že ano. Ale bude lepší, když vám je rovnou ukážu. Ogdene, co si o tom myslíš ty?“

„Ano, Veremunde, to by asi *bylo* nejlepší.“

Veremund sklonil hlavu a vstal od stolu. Vzal si s sebou malou lampu, která kromě ohně jediná osvětlovala místnost, a vydal se nahoru po točitém schodišti, až zmizel z dohledu.

Axis ucítil, jak mu po páteři přejela zlá předtucha, a instinktivně sáhl po sekeře, která tam ale nebyla. Ležela pohřbená pod půdou Lesa mlčenlivé ženy. Meč stál opřený o zeď pevnosti daleko z jeho dosahu. Podíval se na Arna a Timozela. Oba vypadali stejně napjatě jako on sám. Jak jen mohli dovolit, aby jejich meče zůstaly opřené tak daleko?

Ogden si povšiml jejich nervozity. „Pánové, ujišťuji vás, že vám nic nehrozí. Veremund jen přinese jednu z ikarijských knih."

Zakrátko zaslechli, jak se Veremund šourá ze schodů. Někde nechal lampu. Místo ní oběma rukama tiskl k hrudi kožený svazek. Určitě byl velmi těžký, když Veremund došel ke stolu, téměř mu vypadl z prstů. Ogden knihu obrátil, aby z ní mohl číst. V mihotavém světle ohně mžoural a cosi si mumlal, když listoval stránkami. Všichni viděli, že stránky jsou z jemného pergamenu a je na nich podivné písmo a překrásné iluminace. Kdo tuhle knihu napsal, používal zářivě barevné inkousty. Mezi duhovými malbami rukopisu se třpytilo stříbro a zlato.

„Aha," ozval se Ogden, „tady to je." Prsty zlehka projížděl po řádcích na stránce. „Ikarii a Avar měli úplně jinou povahu, ale sdíleli jedno proroctví, které se objevilo před mnoha tisíci lety. Zatím se všechno splnilo. Přečtu vám ho."

Zhluboka se nadechl a začal číst. Měl při tom zvláštně melodický hlas. „Přijde den, kdy narodí… se děcka dvě… a krví… a krví…" Přestal a promnul si oči. „To je ale mizerné světlo!" zavrčel. „Měl jsi přinést zpátky tu lampu, Veremunde. Přečti to ty."

Veremund zavrtěl hlavou. „Bratře, víš, že mám ještě slabší oči než ty. Zkus to ty, Válečná sekero."

Axis vypadal vyplašeně, ale Ogden ho přivolal blíž mávnutím ruky. „Kniha tě neukousne, Válečná sekero. Máš mladé oči. Znával jsem ty verše nazpaměť, ale už je to dávno, co jsem měl příležitost se na ně upamatovat. Tu máš," prstem netrpělivě zaklepal na stránku, když si Axis sedl vedle něj na lavici. „Začíná to tady."

Axis chvíli zíral na stránku, ale písmo bylo tak divné a cizí, že nemohl rozlišit jednotlivá slova. Pohlédl na Ogdena. „Bratře, neumím to přečíst. Písmo je cizí a já…"

„Nesmysl!“ přerušil ho Ogden. „Podívej se pořádně! Soustřeď se a určitě to přečteš, uvidíš.“

Axis si povzdechl a znovu se zadíval na stránku. Prstem se jí zlehka dotkl. Byla na dotek nepatrně teplá. Soustředil se na písmo. Písmena byla zvláštní, zaoblená a exotická a slova se jakoby přelévala jedno do druhého. Zářivé barvy odváděly pozornost. Bylo to nemožné. Zamračil se a naklonil se ještě blíž. Světlo bylo opravdu mizerné. Ve spáncích mu tepalo. Přešla přes něj vlna závrati. Když zamrkal, rozjasnilo se mu před očima a podařilo se mu na písmo zaostřit.

„Ano,“ zašeptal. „Umím to přečíst. Je to zvláštní, ale… ale umím to přečíst.“ Myslí mu zněla podivná melodie, ale Axis si jí nevšímal.

„Pak nám to tedy přečti, Válečná sekero,“ odvětil tiše Ogden. Nespouštěl oči z Axisovy tváře.

Axis se zhluboka nadechl. Když začal číst, hlas mu zněl podivuhodně melodicky, téměř jako by si pro sebe zpíval.

Přijde ten den, kdy děti dvě
spojené krví zrodí se,
to první Roh a Křídlo budou vést,
nenávist zakusí k Muži z hvězd.
Ničitel severní zimou zrozený,
přízraky k jihu pod jeho vedením
potáhnou, v patách jim zima a mráz,
nikdo jim nesvede postavit hráz,
Muž z hvězd pak zpřetrhá pouta všech lží,
Tencendor procitne a mnozí s ním
na starou válku zapomenou,
na jedné lodi společně plout,
Pluh, Křídlo, Roh musejí dál,
Gorgael jinak jim pocítit dá,
co je to neštěstí, hrůza a zmar.

Axis se na okamžik zarazil, ale od stránky oči nezvedl. „Tencendor?“

„Za chvíli ti to vysvětlím,“ odpověděl tiše Ogden a položil jemně Axisovi ruku na rameno. „Dokonči to, prosím.“ Axis četl dál.

Muži z hvězd, slyš a poslouchej,
na svoji sílu pozor dej,
až v pravou chvíli užít ji smíš,
až když svá tajemství vyřešíš.
Strážci projdou zemí,
než moc jim srdce zkazí,
dívenka plačící otočí se,
odhalí vědění, z kterého mrazí,
radostně žena objímá v noci
muže, jenž manžela zabil jí,
prastaré duše v kolébkách spící
po celé zemi zpívají,
mrtvá zas obživne,
zvrácené dítě porodí,
temnější síla
stane se otcem, jenž všechny vykoupí,
moc vody uvolní oči tak jasné,
a ty žezlo duhové vytvoří…

„Pak je tu předěl," poznamenal Axis tiše, „a tady začíná další verš." Cítil se zvláštně, téměř jako by byl ve snu. Melodie, která mu zněla myslí, byla stále silnější a neodbytnější. Byl vděčný, že na rameni cítí stisk Ogdenovy ruky. Nevšiml si, jak se šokovaně sevřela, když začal číst dál.

Muži z hvězd, dobře poslouchej,
jenom ty žezlem vládnout smíš,
Gorgael porážce bude blíž,
jenom ty led a mráz roztříštíš.
Ta moc, co bude v rukou tvých,
cestu ti přímou nezajistí,
zrádce z tvých vlastních řad
úklad ti nastrojí,
bolest tvé lásky
nesmí se nezhojit.
Neb to bude smrt tvá.
Ničitel pánem je všemožných lží,

těm nesmíš propadnout,
Tencendor spasí jen odpuštění,
chraň duši jeho i duši svou.

Nadlouho zavládlo ticho. Pak Axis neochotně odtrhnul pohled od nádherné stránky. Rozmazalo se mu vidění a zase se vyjasnilo, když zaostřil na Ogdena. Melodie zmizela stejně náhle, jako se objevila.

„Nerozumím tomu," řekl Timozel. Na tváři měl zmatený výraz. Kajícně pohlédl na Ogdena s Veremundem. „Ale nikdy jsem nebyl zkušený knihozpytec. Raději jsem trávil čas na cvičišti."

„Vypadá to, že Axis se naopak knihám neobyčejně pilně věnoval," řekl si velice tiše pro sebe Gilbert. Seděl vedle Axise, když četl, a i když se snažil, seč mohl, nemohl písmo rozluštit – a to měl s knihami víc zkušeností, než kdy mohl nabrat Axis. Jak mohl Axis přečíst to, co on nedokázal?

„Tencendor," řekl Veremund, „je prastaré jméno Acharu, když v něm ještě žily všechny tři národy pospolu – následovníci Pluhu, Křídla a Rohu. Proroctví Ničitele, jak se těmhle veršům říká, se vztahuje k době, kdy Gorgael Ničitel vytáhne se svými vojsky ledu a mračen ze severu a pokusí se dobýt Tencendor. Vlastně Achar."

„Ničitel povstane na severu a povede přízraky na jih," přemítal Axis. „Bratři, mohou ty přízraky být totožné s bytostmi, které napadaly hlídky? A ty bytosti z ledu, které napadaly Gorken a Gorkenskou pevnost… mohou to být Gorgaelovy přízraky?"

Ogden přikývl.

„To je směšné!" vykřikl Gilbert. Nechápal, že ty bláboly někdo může brát vážně. „Je to kacířská kniha, Válečná sekero. Přece to nebudeš poslouchat."

Axisovy bleděmodré oči si proměřily Gilberta. „Je mi jedno, jestli budeme poslouchat poďobanou děvku, které šlapání už vlezlo na mozek, Gilberte, jen když to, co říká, bude alespoň trochu dávat smysl." Otočil se zpátky k Ogdenovi s Veremundem. „Bratři, rozumím odkazu na Ničitele a boje na severu, ale co ten zbytek? Je to hádanka."

„Bohužel proroctví často bývají záhadná, Axisi. Je jednoduché je vyřešit, když už znáš odpověď, ale téměř nemožné, když ji ještě neznáš." A také nebezpečné, pomyslel si Ogden, nebezpečné, když si ho nesprávně vyložíš.

„Ale," zamračil se Timozel a naklonil se dopředu, „to proroctví mluví o člověku, který může Ničitele zastavit. O Muži z hvězd."

Veremund se zamračil. „A navíc je s Ničitelem nějak svázaný. Možná bratr."

Gilbert se nevěřícně rozesmál. Na uhrovitém obličeji měl pohrdavý výraz, když se díval na oba bratry. „Ano, takže teď nám ještě chcete namluvit, že se máme podle legendy Zapovězených nejen utkat s jakýmsi Ničitelem, ale nakonec se máme svěřit do rukou jeho *bratrovi?* Jestli se Ničitel zrodil z Křídla a Rohu, je jasně Zapovězený. Jeho bratr tedy také. Přátelé, myslím, že jste byli zavření mezi knihami už příliš dlouho. Seneschal nikdy nedovolí, aby se do Acharu vrátili Zapovězení. Nikdy."

Veremund si stoupnul a začal uklízet nádobí. Šoural se kolem stolu a na okamžik nepozorovaně Arnemu a Timozelovi položil ruce na ramena. Bylo toho na ně za jeden večer dost. „Přátelé, jste po cestě unavení. Je pozdě a musíte se na zítřek připravit a vyspat. Jak se říká, ráno moudřejší večera."

Timozel doširoka zívl a Arne ho hned napodobil. Oba se protáhli. „Pojďte," Veremund se zlehka dotkl Axisovy paže a přejel prsty Gilbertovi po zádech, když procházel kolem nich. „Přichystám vám ložnici o patro výš. Ráno se všechno vyjasní." Nakonec i Axis ucítil, jak se jej zmocňuje únava. Uvědomil si, že už nemůže jasně myslet. Veremund měl pravdu.

„Asi bychom opravdu měli…" začal Gilbert, ale kvůli olbřímímu zívnutí, které mu zatřáslo celým tělem, nedokončil větu. „Snad máš pravdu, bratře Veremunde," dodal chabě. „Jsem trochu unavený."

„Pak tedy pojďte," usmál se na ně Veremund. „Zavedu vás k postelím."

* * *

O patnáct minut později už všichni čtyři muži tvrdě spali v ložničce, kterou pro ně Veremund přichystal. Zalezli pod peřiny, jen co se zuli a svlékli. Veremund čekal u dveří, než uslyšel, jak klidně zhluboka dýchají, a opatrně sešel dolů ze schodů.

Ogden ještě seděl u stolu před krbem, v němž pomalu dohasínal oheň. Ruce laskaly Proroctví Ničitele. „Nu, bratře?“ řekl, když se Veremund opatrně posadil vedle něj. Dával pozor na své artritické končetiny. „Dočkali jsme se naší velké chvíle?“

Veremund se zhluboka nadechl a upřel oči na uhlíky na roštu. „Žádný Achařan neuměl tyto verše přečíst už téměř tisíc let.“ Zadíval se na Ogdena. „Nikdo je neumí přečíst, pokud mu v žilách nekoluje ikarijská krev.“ Veremund řekl, když se ho Gilbert ptal na jazyk Zapovězených, jen půlku pravdy. I když tři rasy, Achařané, Ikarii a Avar, sdílely stejný jazyk, Ikarii měli ještě tajný jazyk, vyhrazený pro posvátné a důležité události. Proroctví bylo sepsáno právě v něm.

„A navíc musí pocházet z linie ikarijských zaklínačů. Poslední část je tak zabezpečená, že jsme ji ani my ještě neslyšeli.“

Oba se na chvíli odmlčeli a dívali se jeden druhému do očí.

„Právě my musíme být nejobezřetnější,“ zašeptal Ogden.

„Bdělí,“ zašeptal Veremund v odpověď.

Ani jeden se nezmínil o tom, co je oba napadlo, když Axis nahlas přečetl poslední část proroctví – že totiž poslední část proroctví byla určena jen očím osoby, které se týkala. Nikdo ji nepřečetl od chvíle, kdy inkoust zaschnul na papíře a slova ochranného kouzla se rozplynula ve vzduchu. Teď se tedy Proroctví Ničitele probudilo a procházelo se po prastaré půdě Tencendoru. A při pohledu na Axise se dalo usuzovat, že už to dělá nějakých třicet let.

15

Noc mlčenlivé ženy

Faraday ležela beze snů na lůžku a poslouchala, jak matka pochrupuje. Noc na ni těžce doléhala. Na Faraday jako by v mrňavém stanu všechno padalo. Otočila se na druhý bok a zavřela oči. Zkusila spát, ale za deset minut se obrátila zase zpátky s očima dokořán.

Povzdychla si a posadila se. Musela jít na vzduch. Tiše, aby nevzbudila matku, odhrnula přikrývku a potmě šátrala po botách. Bylo chladno, a když Faraday konečně vstala, ještě se natáhla pro těžký plášť a přehodila si jej přes noční košili. Vyklouzla ven vchodem do stanu. Venku si přetáhla kapuci pláště přes obličej, aby na sebe zbytečně neupoutávala pozornost.

Stan stál přímo uprostřed tábora. Faraday kolem sebe viděla schoulené obrysy několika tisíc spících bojovníků. Usmála se. Kdy jindy by se mohlo stát, že by jí matka dovolila strávit noc s tolika muži? Pozorně si vybrala cestu táborem. Po nočním nebi uháněla mračna, ale propustila dost měsíčního světla na to, aby Faraday viděla na cestu.

Na kraji tábora se zastavila. Očekávala, že ji touhle dobou už zastaví některý strážný. Všude ale bylo ticho. Nebyla si jistá, jestli se má vrátit do stanu, nebo pokračovat dál, když vtom uviděla, jak se několik kroků před ní v trávě zablesklo cosi bílého.

„Čiči?“ zašeptala. „Čičiči.“

Kočku včera neviděla celý den. Možná, že když si to hebounké zvířátko vezme s sebou do postele, pomůže jí usnout. Překročila hranice tábora a natáhla se po kočce. Jen co jí prsty přejela po hřbetě, kočka vyskočila a zase o několik kroků odběhla.

„Číčo," zamumlala nazlobeně Faraday a šla za ní, kočka ale znovu uskočila. Faraday se zabrala do chytání kočky. O chvíli později vzhlédla. Na okamžik jako by jí srdce sevřela ledová pěst. Pak se ale rozhlédla a v dálce uviděla dohasínající světla táborových ohňů. Nakonec přece jen nebyla tak daleko. Kočka jí vrněla u kotníků, a tak se sehnula a vzala ji do náručí.

Když se Faraday vydala zpátky k táboru, ze tmy vystoupilo několik temných stínů. Strachy zaječela a křečovitě si přitiskla kočku na prsa. Ta nespokojeně zavřískla a vydrala se jí z objetí. Faraday se otočila a chtěla utíkat, ale zakopla o dlouhý plášť, dopadla do trávy a odřela si při tom dlaně.

Sklonila se k ní vysoká tmavá postava.

„Nechte mě být!" procedila Faraday mezi zuby a pokusila se po rukou a zadku odplazit co nejdál.

Muž se odtáhl. „To sem jenom já, paninko," promluvil drsným, venkovským hlasem. „Sem Jack, pasák čuníků. Nic vám neudělám, nebojte. Řikaj mi Jack Prosťáček."

Faraday zadržela dech, aby mohla zakřičet. Mraky se začaly trhat a Faraday ve slabém světle měsíce zahlédla jeho tvář. Nebyl už mladý, měl řídké světlé vlasy, které mu padaly do čela. Z ošlehané, opálené tváře se na ni dívaly přátelské oči a vítal ji široký, bezelstný úsměv. Faraday ho pozorovala a snažila se přijít na to, co jí na něm připadá divné. Pak si to uvědomila. Pasáček Jack měl obličej přátelského a naprosto neškodného prosťáčka, ale v ruce držel těžkou dřevěnou hůl, která měla na vrcholu hlavici z jakéhosi tmavého kovu. Ze stínů za ním se vyklubalo stádečko stejně neškodných vepříků, kteří ji zvědavě pozorovali.

Bílá kočka předla tak hlasitě, že by snadno přitáhla pozornost každého strážného v táboře, a rozjařeně se proplétala Jackovi kolem kotníků.

„Čičinko," zavolala šeptem. „Pojď sem, malá." Jack ji držel na rukou a hladil ji po hřbetě dlouhými smyslnými pohyby. Měl hezké ruce s dlouhými prsty a hranatými nehty.

Faraday se trošku vzpamatovala a vyškrábala se na nohy. Zase si oblékla plášť a pokusila se otřít špínu z poškrábaných dlaní.

„Co tady pohledáváš?“ zeptala se tvrdě. Pořád se ještě nevyrovnala s leknutím, které kvůli němu před chvílí zažila.

Jack vypadal sklíčeně a trochu zašoupal nohama. „Já vám nechtěl ublížit, paninko. Jen sem vzal kámoše na procházku, ne? Pěknej večer na procházku, ne?“

Faraday se podívala na prasátka. Malé stádečko stálo spořádaně a trpělivě za Jackem. Vypadala vykrmeně. Faraday předpokládala, že Jack přišel ze vzdáleného statku a asi trávil většinu času péčí o pašíky, toulal se s nimi po pláních a vykrmoval je na trh.

„Vyděsil jsi mě,“ řekla úsečně, ale jen co domluvila, přála si, aby to neznělo tak ukňouraně.

Jack vypadal zkroušeně. Na čele se mu objevily ustarané vrásky. „Paninko, prosím, já vám nechtěl ublížit.“

„No dobře, Jacku. Vím, žes mi nechtěl ublížit. Podívej,“ upozornila ho, aby Jackovy myšlenky odvrátila od pocitu viny, že ji vystrašil, „ta kočka tě zbožňuje.“ Po pravdě Faraday trošinku žárlila na to, jak je kočka k Jackovi přítulná. Až do dneška se kočka lísala jen k ní a Axisovi. Tvořila mezi nimi pouto.

Jack se široce usmál. Z tváře mu zmizely všechny ustarané vrásky. „Yr se menuje, paninko. Už je to dlouho co jsem Yr naposled viděl. Hodně, hodně let. Víc let než těch pašíků, co tu mám s sebou. Určitě dvakrát tak moc.“

Faraday se na něj smířlivě usmála. Kočka se určitě nikdy předtím nemohla dostat z Carlonu a stoprocentně jí nebylo víc než patnáct, natož třicet let. Chudák Jack, asi žije úplně mimo realitu.

„Co tady děláš?“ zeptala se znovu Faraday, tentokrát ale mírněji.

„Přišli sme z lesa, paninko.“

Faraday na Jacka zírala s otevřenou pusou. „Přišli jste z Lesa mlčenlivé ženy? Jacku! Ten les je zlý, copak to nevíš?“

„Ale ne, paninko, lesy nejsou špatný. Lidi mi to pořád říkají, ale já s lesem vycházím fakt dobře. Pro pašíky je tam spousta dobrejch ořechů. Ne, ne…“ prudce zavrtěl hlavou, „lidi vůbec nemaj ponětí, co sou lesy vlastně zač.“

Faraday se mu podívala přes rameno a uvědomila si, jak jsou ve skutečnosti blízko lesa. Na tváři se jí usadil ustaraný výraz.

„Ne, ne, paninko," uklidňoval ji rozrušeně Jack, když uviděl její obavy. „Vůbec se nemusíte bát. Jack vám to ukáže." Vzal ji za ruku a začal ji táhnout k lesu.

„Nechci tam jít!" vykřikla Faraday. „Pusť mi ruku!"

Jack okamžitě poslechl. „Paninko já vám neublížím. Ani les vám neublíží. Stromy," Jackův hlas sklouzl do spikleneckého tónu, „stromy vám poví tajemství. Jsou kouzelné. Když se jich hezky zeptáte, poví vám o budoucnosti."

„Nelžeš?" zeptala se pochybovačně Faraday, ale zaujalo ji to. Je možné, že jí předpoví budoucnost? Uvidí samu sebe, Bornehelda a kolem sebe jejich děti? Uvidí, že ji manžel miluje a podporuje? Snad to utiší její strach ze svatby. „Je to pravda?" zeptala se Jacka. Teď už měla hlas spíš zvědavý než pochybovačný. „Jak blízko k nim musím být?"

* * *

Dvě bytosti, které na sebe vzaly podobu Ogdena a Veremunda, se krátce zastavily přede dveřmi ložnice. V očích jim zářilo stejně zlaté světlo jako v jezeře venku.

„Spí," poznamenal šeptem ten, který si říkal Ogden.

„Ano," souhlasil jeho druh. „Budou spát tvrdě."

Po špičkách vstoupili do pokoje a postavili se po obou stranách Timozelova lůžka. Ležel skrčený pod přikrývkou, zpod které vykukovala jen jeho tmavá hlava. Veremund se sehnul a položil mu ruku s roztaženými prsty přes obličej, takže se dotýkal jak čela, tak i brady.

„Ach," zašeptal Veremund. „Tenhle má dobré srdce, i když na něm leží stín jakéhosi neštěstí." Potřásl hlavou. „Bude muset přetrpět ještě více neštěstí a nejistoty. Má před sebou trpká rozhodnutí."

Přesunuli se ke Gilbertovi. Oba nad ním zaváhali, ale Ogden se nakonec přece jen nad něj sklonil a položil muži ruku na tvář.

„Ts," zasyknul okamžitě. „Tenhle se mi nelíbil hned od začátku. Má srdce proděravělé. Jako klubko hadů. Jeho mysl je bludiště, past nastražená na nevinné. Určitě nebude věrný, na to ho má Artor příliš ve své moci." Ogden s úšklebkem zvedl ruku z Gilbertovy tváře a otřel si ji o hábit. Pohlédl na Veremunda. „Co můžeme udělat?"

Veremund smutně sklopil hlavu. „Můžeme jen pozorovat a být bdělí. Nemůžeme jednat, ale můžeme varovat. Pojďme dál," přikročil k Arnemu, který ležel s rukama položenýma na přikrývce. „A co tenhle, půjde to s ním?"

Ohnul se a položil Arnemu ruku na obličej. „Má také dobré srdce. Je umíněný, bude dlouho trvat, než změní názor. Nebudou se mu líbit věci, které se blíží, a tajemství, která budou odhalena, ale nakonec vytrvá a bude věrný. Válečnou sekeru doprovodí do horoucích pekel, jestli ho o to požádá. Tenhle je vhodný." Malinko se mu změnil hlas a promluvil přímo k Arnemu. Konečky prstů mu začaly nazlátle zářit, když se dotýkaly jeho tváře. „Dobrý člověče, poslouchej má slova. Jednoho dne Válečná sekera bude muset čelit obrovskému nebezpečí. Sleduj pozorně všechny kolem něj, zvláště ty, kteří předstírají přátelství a ohánějí se věrností. Zrada půjde v jeho stopách. Hlídej mu záda, dobrý člověče, a ochraňuj ho před těmi, kteří mu chtějí ublížit."

Arne ze spánku slabě zasténal a ruce se mu sevřely v pěst. Veremund ještě chvíli vytrval, propustil Arneho a narovnal se. „Nic víc nemůžeme udělat. A teď…" oba se zadívali na Axise, „teď…"

Axis spal tvrději a klidněji, než se mu podařilo za posledních několik měsíců. Vypadal, jako by z něj ve spánku spadlo mnoho let.

Ogden prosebně zašeptal k Veremundovi. „Můžu to být já, kdo…"

Veremund se druhovi nepatrně uklonil. „Můj milý, můžeme to přece udělat společně. Když položíš ruku tam a já semhle, můžeme tento okamžik prožít spolu."

Vzal Ogdenovu ruku a položil ji Axisovi na tvář, pak položil svou na Ogdenovu tak, že se mezi Ogdenovými roztaženými prsty dotýkal Axisovy kůže.

Dlouho tak zůstali stát úplně tiše, možná jen oči jim zářily ještě sytějším odstínem zlata, když naslouchali Axisovu srdci.

„Ano, ano, ano!" zaradoval se Veremund. „Určitě je to on! Ale počkej, cítíš to, co já?"

Ogden měl obličej velmi blízko Veremundova. Přikývnul. „Je to tak. Ničitel už ho našel. Okupuje jeho sny a živí jeho pochyby. Chce mu v srdci vypěstovat semeno nenávisti. A také," odmlčel se na okamžik, „ach, to není možné! Podařilo se mu vstoupit do Posvátného háje."

„Byl tam úplně sám," vydechl Veremund nevěřícně. „Je neuvěřitelné, že ho nechali žít. Musíme na něj dávat pozor. Můj milý,

už vězí hluboko v osidlech sudby. Už se nedivím, že projel Lesem mlčenlivé ženy nezraněný. Museli ho nechat projet.“

Oba pustili Axisův obličej a posadili se na paty vedle něj.

„A stále ještě toho zbývá tolik, co ještě nevíme. Příteli, jestli se nám podaří najít jeho otce, dozvíme se víc i o Ničiteli.“

* * *

Faraday se nervózně zastavila před stromem. Jack ji ujistil, že nebude muset vkročit do lesa. Stačí prý úplně, když se dotkne nejbližšího stromu. Přesto teď, když byla tak blízko, uvažovala, jestli od ní nebylo nerozumné nechat se k tomu od Jacka přemluvit.

Jack se ale šťastně usmíval. Yr šla v těsném závěsu a zvědavě je sledovala ze vzdálenosti několika kroků. Mrkla. Oči měla bleděmodré i ve světle měsíce. Jackův úsměv se, přestože to už téměř nebylo možné, ještě rozšířil. Otočil se zpátky k Faraday.

„Paninko? Vezmu vás teď za tu vaši jemňounkou ručičku, ano?“ Jackovy ruce byly zhrublé a mozolnaté od těžké práce, ale kupodivu ji uklidňovaly. Jack na ni mrkl. Oči měl zelené a jejich odstín byl prazvláštní. Faraday se na něj usmála. Jak by tomuhle prostému člověku mohla nevěřit?

„Podívejte, i stromy sou neklidný.“

Faraday se lekla. „Neklidné? A proč?“

Jackův úsměv pohasl. „Sekery, lidi nosí sekery. Stromy je nemají rády. Bojí se lidí. Nevěří jim. Paninko, řekněte, přišla jste za stromy se zlým úmyslem v srdci?“

Faraday otázka zmátla. „Ne, ne, Jacku. Nemám zlé úmysly. Jen mi to připadá hloupé.“

„Pojďte, paninko. Dejte ruku na kmen, takhle.“ Položil jí ruku na drsnou kůru a přikryl její něžnou dlaň svou zhrublou.

„Co mám teď dělat, Jacku? Jak mám na ten strom mluvit a zeptat se ho?“

„Musíte k němu promluvit srdcem, paní, ne slovy. Zavřete pusu a promluvte srdcem, tím, co uvnitř cítíte. Musíte cítit strom, vycítit, co vám vlastně říká.“

Ten člověk je blázen, ne jen pouhý prosťáček, pomyslela si Faraday. Jen aby ho potěšila, zavřela ústa a nádavkem i oči a pokusila se ke stromu vyslat proud dobré vůle. Pak, právě v okamžiku, kdy se chtěla odpojit, otevřela oči dokořán.

„Jacku!“ zalapala po dechu. Stalo se cosi neuvěřitelného. Když se začala uvolňovat, ucítila přítomnost někoho dalšího, jinak si to neuměla vysvětlit. Cítila strom, v srdci věděla, jak se cítí. Dlaň ji brněla.

Jack se usmál a spustil ruku. Faraday se celým tělem přitiskla ke kmeni.

„Jacku,“ hlesla. Úžasem nenacházela hlas, „on mi zpívá!“

V Jackových očích se zaleskly slzy.

* * *

V Pevnosti se Ogden a Veremund právě skláněli nad Axisem. Když strom začal Faraday zpívat, rozšířily se jim oči a zasvítily tak jasně, že se celá místnost koupala ve zlatém světle.

„Milovaná!“ zašeptal Ogden a Veremund ho vzal za ruku. Naplnil je úžas.

* * *

„Zpívá mi,“ zašeptala znovu Faraday. „Cítím to. Zpívá tak smutně. Jacku, je tak nešťastný!“

Jack přistoupil blíž a objal jak strom, tak Faraday, která se naráz začala plakat a smát. Tak neuvěřitelně překrásná byla píseň stromu. „Všechny mi zpívají,“ zašeptala. „Zpívá mi celý les!“

Slzy vytryskly z očí i Yr, když je pozorovala. Konečně se našel Přítel stromů. Konečně.

Jack o krok ustoupil. „Požádej ho, o co chceš, rozmilá paní Faraday, a strom ti ukáže všechno, co vidí.“

Faraday se kratičko pozastavila nad tím, jak Jack zná její jméno. Přece mu ho neřekla. Na co se chtěla stromu zeptat? No ano, na Bornehelda.

Pověz mi o mém muži, poprosila strom srdcem, ne slovy.

Píseň v tu chvíli zakolísala a pak začala znovu. Ve Faradayině mysli se objevil tak živý obraz, že pro ni noční les přestal existovat.

Tento obraz ale nebyl krásný. Na Faradayině obličeji se objevil stín zoufalství. Byla v Měsíční síni v carlonském paláci, ale stoly, které tam byly na oslavě Priamových jmenin, byly ty tam. Komnata byla prázdná až na několik set lidí, kteří stáli po jejím obvodu. Jejich tváře byly rozmazané a nevýrazné. Měli zde jediný úkol – být svědky nadcházející tragédie. Cítila, jak ji silnýma rukama svírá Jorge, hrabě z Avonsdalu, ale přesto se ze sevření snažila vyprostit. Natahovala ruce doprostřed síně, ale Jorge byl příliš silný. Plakala. Děsilo ji, co viděla.

Píseň stromu se opět pozměnila. Zdrsněla. Před očima se jí opět začaly míhat obrazy. Uviděla Borneheldа, jak sestupuje z trůnu. Dva muže, jak kolem sebe krouží s tasenými meči, na tvářích odpuzující masky vzteku, rozdmýchaného dlouholetou nenávistí. Borneheld a Axis, oba zakrvácení a klopýtající únavou. Rudé. Všechno je rudé. I tiché diváky jakoby překrývá rudý závoj. Krvavé slunce visí nad zlatým polem. Horko. Takové horko! Snaží se uhnout, ale olbřímí ohnivá koule ji stravuje. Dva muži kolem sebe krouží, uštědřují si rány, krvácí. Peříčko. Spousta se jich kolem ní vznášela. Muži stále bojují. Výkřik jako od rozzuřeného dravce. Meče ztupené bojem. Srdce, které tepe nadarmo. Zlatý prsten letící vzduchem. Výkřik – tentokrát její vlastní. „Ne!“ Borneheld se vrhá na Axise a sráží ho na kolena. Naráz hudba, prazvláštní. Jako by drhnul kámen o kámen. Krev. Všude krev. Temný muž to sleduje a zalyká se smíchy. Axis je na kolenou a meč mu vypadává z ruky. Klouže po podlaze síně. Pírko. Jako by se dusila peřím. Žena bije do mříží a prosí o propuštění. Tmavší žena zapisuje a sleduje. Krev – proč je tu tolik krve? Axisi? Kde je Axis? Faraday se vykroutila. Děs jí sevřel hrdlo. Koupal se v krvi – kapala mu z těla, zasychala do nehybných stružek ve vlasech a vousech. Natáhl k ní ruku, ale krev vytryskla proudem a potřísnila i ji. Cítila, jak jí stéká mezi prsy. Podívala se na Axise a uviděla jen tělo rozsekané na kusy a bílozlatý obrys, jakoby ducha, který se z něj zdvihal.

Síň rezonovala výkřiky osočujícími z vraždy a zrady.

A po celou tu dobu krev.

Cítila ji, dotýkala se jí a ochutnala ji.

Krev, stékající po těle, ji přiváděla k šílenství. Začala křičet.

Odtrhla se od stromu. Nepřetržitě křičela, nemohla se zastavit. Hrůzou téměř omdlela. Jack ji chytil, než mohla utéci, a držel si ji co nejpevněji přitisknutou k hrudi.

„Ošklivý strome!“ řekl rozzlobeně a uštědřil stromu tvrdý pohled. „Ošklivý, ošklivý strome! Kvůli tobě teď ta milá paní pláče.“

Faradayiny vzlyky se nedaly zastavit. Bezvýsledně se snažila uvolnit z Jackovy náruče. Jack se ji nemotorně snažil utěšit. „Prosím vás, milá paní, stromy nás někdy zaskočí. Ukážou nám jenom kousky pravdy, ne celou. Někdy pravdu úplně zkroutí. To teda jo!“ Rozhořčeně se podíval na strom.

Faraday se nakonec podařilo od stromu uvolnit. „Bylo to příšerné, Jacku. Odporné! Tohle se nikdy nesmí stát. Nikdy!“ Couvala od stromů, klopýtala a po tvářích jí tekly slzy. „Kéž bys mě sem nikdy nezavedl, Jacku. Odejdi!“

V tom byla ta tam – utíkala nocí, plášť se vzdouval kolem její štíhlé postavy a bílá noční košile ji pleskala do nohou. Yr se na Jacka vyčítavě podívala a pustila se za ní.

Jack sledoval, jak zmizely do noci, a otočil se zpátky ke stromům. „Tak, přátelé, nevím, co jste jí ukázali, ale vyděsili jste ji téměř k smrti. Snad to bude dobře. Musí procitnout. Musí mít důvod, proč bojovat. Doufám jen, že jste ji nevyděsili příliš… je vaší jedinou nadějí.“

16

Dva bílí oslíci

Axis se probudil odpočatější než kdykoli předtím. Dlouho ležel na lůžku a vychutnával si teplo a klid. Potom se konečně pohnul, posadil se, vyklouzl zpod přikrývky a oblékl se. Gilbert a Sekerníci stále ještě tvrdě spali. Axis vyšel z komnaty a nakoukl nahoru, kde se mu nad hlavou stáčelo zrezivělé železné schodiště a pokračovalo do vyšších pater pevnosti. Pak sklopil oči a sešel do přízemí.

Ogden a Veremund seděli u stolu a potichu, ale vzrušeně se o čemsi dohadovali nad hromadou knih. Po stranách stolu ležely napěchované sedlové brašny. „Dobré ráno, bratři," pozdravil Axis.

Bratři se zatvářili vyplašeně, protože ho neslyšeli přicházet po schodišti. Na chviličku si Axis pomyslel, že se mu snad ukloní. Ten moment ale hned přešel a oba ho pozdravili pouhým pokývnutím hlavy.

„Dobré ráno, Válečná sekero," odpověděli současně.

„Co to děláte?" zeptal se jich Axis. Oni se přece na cestu chystat neměli.

„Rozhodli jsme se jít s vámi," prohlásil Ogden pevně.

„Ale u Artora!" zaklel rozzlobeně Axis. Nejen že se musí vláčet s ženskými, ale teď dokonce i s roztřesenými přestárlými bratry? To už by bylo opravdu moc. „Nemůžete nám nijak pomoci, a navíc pojedeme moc rychle na to, abyste s námi mohli držet krok. Potřebuji od vás jen informace, které máte o Zapovězených a tom takzvaném Ničiteli."

Veremund se vztyčil do plné výšky. Byl nejméně o dlaň vyšší než Axis. Zvládl se zároveň tvářit hluboce ukřivděně i nesmírně samolibě. „Než bychom ti vypověděli všechno, co víme, Válečná sekero, nestačil by na to ani celý tvůj život. Tak dlouho čekat nemůžeš. Ne, zdaleka nejlepší bude, když pojedeme s tebou," pohlédl na Ogdena, „a vezmeme několik nejdůležitějších knih, takže ti cestou budeme moci odpovědět na otázky. To, co chceš vědět teď, se může velice lišit od toho, co budeš potřebovat vědět, až dojedeš do Gorkenské pevnosti."

Ogden se na Axise zářivě usmál a složil ruce na okrouhlé břicho. V denním světle vypadal jeho hábit ušmudlaně, v hlubokých záhybech dokonce začínal plesnivět. „Nastal čas, abychom konečně opustili pevnost, Válečná sekero. Jayme by naše rozhodnutí jistě schválil, kdybychom se s ním mohli poradit."

„Nemáme pro vás koně. Z lesa se nedostanete."

„Neboj se, Válečná sekero, máme vlastní zvířata. Vyjedeme co nejrychleji." Ogden si spokojeně zamnul ruce. „Veremunde, tenhle foliant prostě musíme vzít. Je plný velmi důležitých informací o původu avarského národa a jeho věrouce…"

Axis zaváhal. Sice ho rozzlobilo, jak samozřejmě bratři předpokládali, že pojedou s ním, pak ale potřásl hlavou. Možná má Veremund pravdu. Kdo ví, co bude potřebovat vědět za šest týdnů? A jestli jim nebudou stačit, nechá je v Arcrenu s Faraday a její matkou.

Nechal bratry, ať se dohadují, které knihy vzít s sebou, a vyšel ven. Stále ještě bylo zataženo, ale na déšť to zatím nevypadalo. Pohlédl dolů na nazlátlé jezero. Jeho hladinu nezčeřila ani jediná vlnka. Zamračil se, podřepl na břehu a ponořil do jezera ruku. Necítil vůbec vlhkost, a když ruku zase vytáhl, byla úplně suchá. Překotně uskočil od jezera a ve vzduchu udělal znamení Pluhu, aby zahnal zlé čáry. Chtěl být odsud co nejdál.

Uvnitř v pevnosti se Timozel, Arne a Gilbert připojili k bratrům. Gilbert stál vzdorovitě před krbem. Naproti němu se tyčili očividně rozzuření Ogden s Veremundem. Arne stál trochu bokem přibližně uprostřed. Timozel byl od nich tak daleko, aby dal najevo, že s celou hádkou nechce mít nic společného.

Veremund se otočil, když uslyšel, jak Axis zavřel dveře. Vzteky zbělel jako papír. „Tenhle… tenhle *had* se pokusil podpálit pevnost, Válečná sekero!"

Gilbert zvedl bradu a vyzývavě se zadíval na Axise.

Arne udělal krok dopředu. „Bohužel je to tak, Válečná sekero. Našel jsem Gilberta na jednom z vyšších pater v místnosti plné starých knih. Měl u sebe křesadlo a snažil se ty staré knihy podpálit.“

„Roztrhal na podpal jeden z nejnádhernějších svazků, který v pevnosti máme!“ vykřikl Ogden. Zalykal se vzteky. Udělal pohyb, jako by se na Gilberta chtěl vrhnout, ale Axis mu položil ruku na rameno.

„Je to pravda, Gilberte?“ hlas měl hrozivě klidný.

„Válečná sekero! Oba sloužíme Seneschalu. Jak můžeš nechat tohle prokleté místo stát?“ vykřikl Gilbert. „Ty knihy jsou hříšné – podívej se, jak zkazily tyhle dva ubohé bratry tak,“ Veremund si odfrkl, „že dokonce obdivují Zapovězené! Mozky jim změkly stářím a papouškují jakési proroctví. Jayme by se zhrozil, kdyby věděl, co se tu děje. Kdyby jen věděl, co v téhle pevnosti vlastně je.“

„Gilberte,“ Axisovi se vzteky třásl hlas, „není na tobě rozhodovat o zničení toho, co Seneschal ochraňoval tisíc let!“

Veremund a Ogden se po sobě podívali. Bude lepší, když tomu Axis bude ještě chvíli věřit.

„Jestli půjdeš za Jaymem a získáš jeho svolení, že to tu můžeš podpálit, dobře. Sám zapálím hranici.“ Ogdenovi zaškubalo v oku, ale nechal Axisovu ruku na svém rameni. Axis pokračoval. „Nemáš ale žádné právo zničit tuhle budovu nebo to, co je v ní, jak se tobě zlíbí, bratře Gilberte. Rozuměl’s mi?“

Gilbert na něj vzdorně zíral. „Mýlíš se, Válečná sekero. Nicméně musím poslechnout tvé rozkazy. Svými chabými silami se neubráním tvému meči a mečům tvých nohsledů.“ Pohledem přejel po Arnem a Timozelovi a vrátil se k Axisovi. „Ale spolehni se, že budu informovat bratra-velitele o tvém nerozvážném a přiznám se, velice znepokojivém protěžování těchto dvou bratrů a jejich knih. Jejich jednání se možná dá omluvit ochablostí přestárlých myslí, ale ty, Axisi, jsi až přespříliš ochotný naslouchat slovům Zapovězených spíš než slovům Seneschalu.“

„Nedělám nikdy závěry předčasně,“ zavrčel Axis, „a naslouchám těm, kteří se mnou chtějí mluvit. Jestli chceš běžet kňučet za Jaymem, nebudu ti bránit. Ale u Artora, jakmile vyjedeš z lesa, chci tě vidět na čerstvém koni a na cestě do Seneschalské věže.“ Axis sundal ruku z Ogdenova ramene, přikročil ke Gilbertovi a chytil ho za hábit pod

krkem, „Jaymemu předáš i kopii proroctví, i kdybych ti ho měl vypálit na čelo. Teď už mi rozumíš?“

Gilbert se Axisovi jízlivě ušklíbnul do obličeje. „Buď si jistý, že nahlásím *všechno,* co jsem tady viděl a slyšel, bratru-veliteli, Válečná sekero. Bez výjimky.“

Axis jej ještě chvíli upřeně pozoroval, pak hábit pustil a tím odstrčil Gilberta o půl kroku dozadu. Otočil se k Arnemu. „A cos dělal ve vyšších patrech ty, Arne?“ zajímal se zlověstně tichým hlasem.

Arne si odkašlal. „Uslyšel jsem nějaký zvuk, veliteli, a šel jsem to prozkoumat. Bratři Ogden a Veremund byli tady dole.“

Staří mniši na něj vlídně pohlédli. Povede si dobře.

Axise Arneho vysvětlení neuspokojilo, ale před Gilbertem na něj nechtěl tlačit. Otočil hlavu a vrhl přísný, zkoumavý pohled na Timozela, aby odhalil, jestli se náhodou netváří provinile. Pak se vrátil k Ogdenovi s Veremundem. „Za jak dlouho budete sbalení?“

„Už jsme téměř připravení, Válečná sekero. Dej nám chvilku – sbalíme si jídlo a osedláme zvířata. Pak můžeme hned vyrazit.“

„Tak se postarejte, aby to tak bylo,“ zavrčel Axis a oslovil Arneho s Timozelem. „Jak vidíte, Ogden s Veremundem pojedou s námi. Poskytnou nám všestrannou podporu.“ Arne ani Timozel se neodvážili zaprotestovat, když měl Axis takovouhle náladu. „Určitě se z těchhle prokletých lesů chcete dostat stejně rychle jako já, takže se co nejdřív nasnídejte a pak osedlejte koně.“

Arne i Timozel pochopili rozkaz: „Zapomeňte na snídani a osedlejte teď hned!“ Urychleně vykročili ze dveří. Axis si nohou postrčil lavici a posadil se. „Takže, Gilberte, sedneme si a počkáme tu spolu.“ Utrhl si kousek z bochníku čerstvého chleba a položil na něj plátky slaniny z talíře. „Raději něco snězte, Gilberte,“ prohodil s pusou plnou chleba se slaninou. „Cesta zpátky do Seneschalské věže bude náročná, jestli se tam chcete dostat tak rychle, jak si myslím.“

Gilbert na něj beze slova zíral a zůstal stát. Ogden a Veremund nacpali poslední zbylou knihu do už beztak přetékajících sedlových tašek. Do vaku dali jídlo, které zůstalo na stole, a pospíchali také ven.

* * *

Byli hotoví za necelou půlhodinu. Axis se slitoval nad Arnem a Timozelem, a když dosedlali koně, dal každému něco k jídlu. Nechal trucujícího Gilberta se Sekerníky a pomohl Ogdenovi zavřít pevnost. Veremund zatím na druhé straně pevnosti sedlal koně.

„Není vám líto, že po takové době opouštíte pevnost?“ zajímal se Axis, když Ogden zaléval ohniště vodou a rozprášil vlhký popel.

Ogden se narovnal a pohlédl na Axise. „Ano,“ odpověděl. „Veremund i já jsme tu strávili většinu života. Nebude se nám lehko odcházet,“ neurčitě máchnul rukou kolem sebe a podíval se nahoru k vyšším patrům pevnosti, „od všech knih a záznamů. Za tu dobu už se staly našimi přáteli.“

Axis přistoupil blíž. „Víte, že sdílím některé Gilbertovy názory, bratře, že ano?“ zeptal se klidně. Ogden přikývl. Najednou neměl co říci. „Jsem Válečná sekera Sekerníků,“ pokračoval Axis tak tiše, že ho Ogden sotva slyšel. „Mám povinnost chránit Seneschal, ba i sám Achar před vším, co by ho mohlo ohrozit. Je mi… přinejmenším nepříjemné, když slyším vás a Veremunda vychvalovat Zapovězené. Doufám, že nedovolíte, aby vaše podezřelé názory jakkoliv ovlivnily rady, které mi v budoucnu poskytnete, je vám to jasné, bratři?“

Nebyla to otázka a Ogden si to dobře uvědomoval. Jak zvláštní, že se právě tento muž objevil v rouše Válečné sekery seneschalských Sekerníků, pomyslel si pro sebe.

„Můj pane,“ odpověděl a tentokrát se uklonil. Axisovi se zúžily oči nad nezvyklým oslovením a gestem. „Chápu tvou oddanost zemi a lidu a přísahám při všem, co je mi drahé, že se jim nikdy nezpronevěřím.“

Byla to víceznačná odpověď, ale Axis uvěřil tomu, že to Ogden myslí dobře.

„Neříkejte mi můj pane,“ ohradil se stručně a vyšel ze dveří. Ogden se v místnosti ještě zdržel. On i Veremund, stejně jako mnozí jiní, na tuto chvíli a tohoto muže čekali věky. Položili za to život. Teď bylo na nich, aby dohlédli na budoucnost. Ogden udělal rukama rychlý pohyb, oči mu nazlátle zasvítily, rychle se otočil a bez ohlédnutí vyšel ze dveří.

Skoro narazil Axisovi do zad. Ten se totiž ve dveřích zarazil a nevěřícně zíral na výjev před sebou. Gilbert, Arne a Timozel seděli na koních. Timozel držel v rukou Belaguezovy otěže, aby mu je mohl podat. Gilbert se tvářil vyloženě pohrdavě. Arne s Timozelem se urputně snažili vyhnout Axisovu pohledu.

Veremund stál u jezdců a v rukou držel otěže dvou vypasených, krotkých bílých oslíků s dlouhýma ušima. Měli na zádech příliš veliká sedla, na kterých visely napěchované sedlové brašny.

„Nemůžete si přece myslet, že s námi na těch oslech udržíte krok," vydechl Axis nevěřícně.

Ogden se protáhl kolem něj a převzal oslíkovy otěže od Veremunda. „Udrží s koňmi krok, Válečná sekero, mají bezvadný původ." Mrkl na Veremunda. „Budeš tak laskav, Veremunde?"

Když Ogden vstrčil nohu do třmenu a chytil se sedla oběma rukama, Veremund, na tváři nic neříkající výraz, podepřel rukama Ogdenovo statné pozadí a jedním mocným šťouchem, který Ogdena málem poslal na zem na druhé straně oslíka, ho vysadil do sedla.

Chvíli na oslíkových zádech seděl nejistě, pak se ale bezpečně usadil. Vlasy mu divoce trčely a hábit se mu skrčil pod nohama, ale to ho očividně nevyvedlo z rovnováhy. „Vidíte?" prohlásil a vítězoslavně se rozhlédl po jezdcích. „Jako mladík. Bez problémů."

Axis zaúpěl a schoval obličej do dlaní. Timozel se přestal snažit zachovávat vážnou tvář a vyprsknul smíchy. I Arnemu, který normálně moc smyslu pro humor neprojevoval, se koutky stočily nahoru v suchém úsměvu. Jen Gilbert se ani náznakem neusmál.

„Takže bez problémů?" zopakoval Axis rezignovaně. „Bezpochyby vás poslali na tohle odloučené místo, bratře Ogdene, aby od vás měli na třicet devět let pokoj." Vyšvihnul se Belaguezovi do sedla, přesvědčil se, že i Veremund je bezpečně v sedle, a pokynul rukou k odjezdu.

17

Prastaré mohyly

Vyjeli z lesa v půli odpoledne. Na hranici stromů je s obrovskou úlevou přivítal Belial a hrstka Sekerníků. Belial překvapeně zvedl obočí, když spatřil dvojici bratrů, kteří nadskakovali v sedlech bílých oslíků. Axis, kterého osvěžil pohled na rozlehlé otevřené Tarantaiské pláně, beze slova pobídl Belagueze do cvalu. Arne plácnul Gilbertova koně přes zadek a hlasitě zavýskl. Společně s Timozelem vzali Gilbertova koně mezi sebe a hnali ho rychle do tábora. Belial i se zbytkem Sekerníků okamžitě vyrazili za nimi. Bratři spokojeně poklusávali daleko vzadu. Raději jezdili pomaleji.

Na cestě do tábora Sekerníků se Ogden s Veremundem na chvíli zastavili, aby pozdravili usměvavého pasáka vepřů a prohodili s ním pár slov. Pasák hnal prasata na východ kolem hranice Lesa mlčenlivé ženy.

* * *

Faraday se tak zaradovala, když uviděla, že se Axis vrací, že se téměř rozplakala. Rychle se od něj odvrátila, když ji míjel, a proto si nevšimla, že jí kývnul a usmál se na ni. Včera v noci se jí podařilo vrátit se na lůžko nepozorovaně. Až do úsvitu byla vzhůru a chovala Yr

v náručí. Zas a zas prožívala příšernou vizi, kterou jí stromy ukázaly. Cítila, jak ji stravuje žár, slyšela třeskot meče o meč, viděla Axise celého od krve, jak k ní natahuje ruku, a stále si připomínala lechtání teplé krve mezi prsy.

Když vstala, čtyřicet minut si do ruda drhla tělo ledovou vodou. Vyhýbala se matčinu pohledu a otázkám. Byla celý den nezvykle tichá. Kočka ji sledovala všude, kam šla.

Když se Axis vrátil, začali se chystat na rozbití tábora a na další cestu. Gilberta ani nenechali si odpočinout, tak moc se ho chtěl Axis zbavit. Určil pět mužů, kteří ho měli doprovodit zpátky do Seneschalské věže, a dal jejich veliteli přísné rozkazy, aby se ujistil, že tam dorazí co nejdříve. Předal mu balík listin, které pro něj Ogden s Veremundem připravili, a vydal pokyn, aby ho předali jedině bratru-veliteli.

Příští den celá společnost vyjela ještě před úsvitem. Ogden a Veremund se zařadili do čela průvodu. Jejich oslíci byli překvapivě živí a docela dobře se jim dařilo držet krok s koňmi. Axise tak rozčilovalo, jak se bratři věčně škorpí o hlouposti, že poslal Veremunda dozadu, aby dělal společnost ženám, a nechal si Ogdena u sebe, aby mu vysvětloval význam proroctví.

Veremund se k dámám připojil rád a Merlion i Faraday ho pokládaly za vynikajícího společníka. Další dva dny se k nim často připojil i Timozel. Mezi Timozelem a Veremundem se Faraday dokonce několikrát podařilo usmát. Hrozivé vidění, kterým ji počastovaly stromy v Lese mlčenlivé ženy, ale nevybledlo a Faraday ucítila v srdci osten pokaždé, když Axis projel kolem nebo se u nich zastavil na kus řeči.

Věděla, že její chování Axise mate, ale kdykoliv na něj pohlédla, probleskl jí myslí jeho meč, jak bezútěšně klouže po podlaze Měsíční síně, a jeho obraz, jak ho tenkrát viděla – krev, která mu v pramíncích stéká z vlasů a po těle, paže prosebně natažená k ní.

Ráno třetího dne se Timozel pokusil Faraday rozptýlit od černých myšlenek tím, že jí začal vyprávět o proroctví, které se mu vrylo do paměti tak hluboko, že by je mohl odříkat slovo od slova, až na poslední sloku, která zůstávala jaksi zamlžená. Faraday to tak zaujalo, že poprvé za několik posledních dní zapomněla na ohavné vidění. Ptala

se Timozela a Veremunda na mnoho věcí a chtěla vědět všechno, co jí Veremund mohl říci o Zapovězených a prastaré zemi Tencendoru.

V ostrém větru si přitáhla límec pláště ke krku a pobídla koně blíž k postaršímu bratrovi, který vedle ní nadskakoval na bílém oslíku. „Takže Zapovězení a naši lidé žili v Acharu v míru?“

„Tehdy se mu říkalo Tencendor,“ opravil ji Veremund. „Ano, má milá, celá tisíciletí.“

Faraday se zamračila. „Ale jak jsme s nimi mohli žít v míru, když jsou tak hrozní a děsiví?“

„To Seneschal tvrdí, že Ikarii a Avar jsou děsiví. Teprve když Seneschal získal vliv v Tencendoru a začal učit cestu Pluhu, vznikl mezi nimi rozkol.“

Faraday se nelíbilo, co Veremund svou řečí naznačoval. „Nemyslíte si snad, že…“ zarazila se, „že Ikarii a Avar za válku s následovníky Pluhu nemohli? Že ji snad začal Seneshal?“

„Zapovězení byli zlé bytosti. Proto je Seneschal pomohl Acharu vyhnat z naší země a zničit jejich nečistá hnízda a pralesy,“ odsekla Merlion.

Její výpad ostatní na chvíli umlčel, ale Faraday se za okamžik znovu obrátila na Veremunda. „Bratře, jaké bytosti vlastně byli Ikarii a Avar?“

Veremund se na chvíli zamyslel. „Máme jejich písně a záznamy, ale ve skutečnosti nám o tom, jak vypadali nebo jak žili, moc neříkají. Ikarii dávali předost vyvýšeným místům, studovali pohyby hvězd, slunce a měsíce. Možná se jim říkalo Lidé křídel. Žili spíše v kopcích a na horách Tencendoru. Avar zase byli lidé lesa a měli neobyčejně blízký vztah k zemi. Některé pasáže, na které jsme s bratrem Ogdenem narazili, naznačují, že uměli mluvit se stromy.“

Faraday zalapala po dechu a přitáhla koně o několik kroků zpátky, za Veremundova oslíka. „Matka má pravdu,“ prohlásila upjatě, „byly to zlé bytosti. Je dobře, že je odsud Seneschal vypudil.“

* * *

Ten den odpoledne dlouhý zástup Sekerníků dorazil k řadě mohutných pahorků. Každý z nich byl na sto kroků vysoký a dvě stě

kroků široký. Měly strmé stěny, na kterých rostly keře a tráva, a ploché vrcholky, jež pokrývaly červené a žluté květiny. Pahorků bylo téměř třicet. Táhly se v obrovském půlkruhu dlouhém asi dvě míle. Axis zastavil průvod a obrátil se k Belialovi, který jel přímo za ním.

„Víš, co to je, Beliale?“

Belial se nadechl k odpovědi, ale předešel ho Ogden. „Říká se, že to jsou pohřební mohyly několika prastarých králů Tencendoru, Válečná sekero.“

Ogden kopnutím popohnal oslíka vedle Válečné sekery. Axis na něj vrhl nicneříkající pohled, pod kterým ale doutnala skrytá averze. Ogden tři dny nepřetržitě vyprávěl o prastaré zemi Tencendoru. Každá další informace ho víc a víc znejisťovala. Vždycky měl mlhavou představu, že země, ve které žije, Seneschal a cesta Pluhu, byly stejné odpradávna. Teď se dozvídal, že Achar, jak ho zná, kdysi neexistoval a jeho vlastní rasa žila se Zapovězenými ve shodě ve staré zemi Tencendoru. Rozčilovalo ho to.

„Takže,“ řekl po chvíli rozvážně, „lidé kdysi vládli Zapovězeným, že?“

Ogden se pousmál. „Vůbec ne, Válečná sekero. Královská rodina Tencendoru byla z ikarijské krve. Po pět tisíc let pocházel talon král z domu Úsvitu. Byla to plodná linie.“

Belial a Axis na něj zůstali nevěřícně zírat. Zapovězení že vládli lidem? To bylo nepředstavitelné!

„Je to tak,“ řekl Ogden polohlasem. Zamyšleně bloudil pohledem po mohylách. „To lidé pod vlivem Seneschalu svrhli vládu Ikarii a vyhnali je i Avar za Hraniční vrchy za Válek sekery.“

Axis se v sedle otočil a znovu pohlédl na mohyly. Tvář měl jako vytesanou z kamene. „No,“ řekl zasmušile, „dnes tedy hroby Ikarii poskytnou přístřeší lidem. Jsou dost vysoké, aby nás ochránily před tímhle proklatým větrem.“

Postavili tábor v chráněném půlkruhu mohyl. Byli vděční za ochranu, kterou jim mohyly poskytovaly před mrazivým severním větrem. Tehdy už se mezi Sekerníky rozšířilo proroctví a okolo táborových ohňů se po nocích vedly tiché debaty o významu této starobylé hádanky. Nejedny oči se zadívaly na sever, odkud přicházel štiplavý vítr, a nahoru nad hlavu, kde se kupily šedivé mraky a zakrývaly oblohu. Déšť a kroupy, které jim znepříjemňovaly cestu přes

Tarské pláně, naštěstí polevily, ale mraky byly stále hustší, jako by přetékaly ledem a nenávistí a jen čekaly, až se budou moci spustit na průvod Sekerníků.

Ten večer Faraday a Merlion večeřely s Axisem, Belialem a oběma bratry. Faraday se v jídle jen tak ponimrala, za chvíli se omluvila a odešla do noci, aby si poseděla o samotě. Axis ji pozorně sledoval. Od té doby, co se vrátili z Lesa mlčenlivé ženy, se chovala podivně.

Axis doufal, že to nezpůsobil. Faraday si za tři týdny vysloužila Axisův zdráhavý respekt. Ona i její matka držely krok se zbytkem kolony. Nestěžovaly si a nevyžadovaly žádné úlevy. Pro Sekerníky vůbec nebyly přítěží. Lady Merlion dokonce, usmál se Axis pro sebe, pozorně dohlížela na zbylé dvě služebné a způsobila tím zklamání nejednomu Sekerníkovi, který doufal, že ho v noci na lůžku bude zahřívat ještě něco jiného než přikrývka.

Axise překvapilo, když uslyšel o Borneheldově zasnoubení s nejmladší dcerou hraběte Isenda ze Skarabostu. Borneheld se manželskému svazku důsledně vyhýbal posledních deset let. Raději si vydržoval různé milenky v Sigholtu nebo Gorkenské pevnosti, když byl právě na severu, nebo v paláci v Carlonu, když přijel ke dvoru. Axis si pomyslel, že Borneheld nakonec přijme nabídku jednoho z bohatších lordů – i se statky po dědečkovi nepatřila Faraday mezi nejbohatší dědičky v Acharu. Pochopil, až když se na něj tehdy usmála přes plameny ohně. Už teď byla moc hezká, ale slibovala, že z ní jednoho dne vyroste překrásná žena. Navíc byla milá a vnímavá.

No, pomyslel si Axis, když pokládal prázdný hrnek na zem vedle sebe, mě se to přece netýká. Je ale škoda, že si Isend vybral Bornehelda. Borneheld si ženu jako je Faraday nezasloužil a určitě nebude mít ponětí, jak s ní zacházet. Faraday byla temperamentní, inteligentní žena. V ichtarské divočině bude jistě strádat. Z toho, co si Axis domyslel z palácových drbů, jeho matka také život v provincii nenáviděla. Doufal, že život s Borneheldem Faraday nepřipraví o přímost a upřímnost. Rozhlédl se okolo ohně a zjistil, že zatímco přemýšlel, ostatní se pustili do vášnivé debaty o tom, zda byl baron Ysgryff zamlada pirátem v Pirátském hnízdě. Axis se pro sebe usmál a vstal od ohně. Vydal se stejným směrem, kterým odešla Faraday.

Našel ji, jak sedí na nízkém kameni kousek za hranicí tábora. Byla k němu otočená zády a pozorovala obrys mohyl proti nočnímu nebi.

„Faraday,“ oslovil ji tiše. Když uslyšela jeho hlas, polekaně vyskočila na nohy a otočila se k němu. Měla uplakané oči.

„Dovolíš?“ zamumlala Faraday a pokusila se proklouznout kolem něj zpátky do tábora. Axis ji ale chytil za paži, když procházela kolem něj.

„Co se stalo? Ublížil jsem ti nějak?“

Faraday k němu obrátila obličej. V očích se jí třpytily slzy. „Nijak jsi mi neublížil, Axisi,“ zašeptala. „Nech mě teď jít, prosím.“ Po tváři jí skanula slza.

„Faraday, proč pláčeš?“ zeptal se znovu. Hřbetem volné ruky jí jemně setřel slzu z tváře. Bezmyšlenkovitě nechal ruku sklouznout dolů po tváři pod bradu.

Faraday se pokusila o úsměv. „Protože život s námi často hraje špinavou hru a…“ ach ne, tohle by neměla říkat, ale Axis byl tak blízko a jeho prsty ji po tváři hladily tak jemně, že si prostě nemohla pomoci, „proto, že jsem zaslíbená Borneheldovi, když miluji jeho bratra víc než život sám.“

„Faraday!“ Co to jen říká? Je příliš mladá, příliš nebezpečná a tohle je ta nejnevhodnější doba. Ruka mu sklouzla po její paži dolů na záda. Uchopil ji v kříži a přitáhl k sobě. „Faraday,“ vydechl, naklonil se k ní a pak ji políbil.

Dotýkal se jí něžně a jemně. Faraday se přistihla, že stojí na špičkách, jen aby byla u něj co nejtěsněji. Polibek se postupně prohloubil. Zůstali pak dlouho stát v objetí, až se nakonec Faraday vzepřela rukama o jeho hruď, malinko se odtáhla a nervózně se zasmála. „Omlouvám se, Válečná sekero,“ řekla rozechvělým hlasem, „nevím, co mě to popadlo.“

Axis ji neochotně pustil. Zadíval se jí na levou ruku, kde se ve tmě zaleskl zásnubní prsten od Bornehelda. „Proč?“ zeptal se tiše.

Faraday zachytila jeho pohled. Otočila prsten rubínem do dlaně a pevně ji kolem něj sevřela. „Protože to po mně chtěl otec. Tohle spojení bude pro moji rodinu výhodné. Nikdo mě k tomu nenutil.“

„Ale ty si ho přece nechceš vzít.“ Axis zachytil její pohled. Když se jí díval do očí, nemohla lhát.

„Ne, nechci,“ odpověděla tiše, „ale zájmy země a národa jsou přednější než přání jednoho člověka. Vezmu si ho, Axisi. Musím zachovat svou čest. Zavázala jsem se daným slovem.“

Axis se rozčilil. „Tady nejde o zájmy národa. Za všechno může chamtivost tvého otce a Borneheldův chtíč. Jsi ještě příliš mladá a nevinná, jinak bys nevěřila, že v tomhle svazku půjde o čest. Do svatby ještě zbývá několik měsíců. Můžeš si promyslet, jestli si vezmeš Bornehelda, nebo jestli se místo toho odvážíš vsadit život na někoho, koho by ses mohla naučit milovat.“

Otočil se na podpatku a odkráčel zpátky do tábora. Ramena měl ztuhlá vztekem a bezmocí.

Faraday na chvíli zadržela dech. Pak uslyšela kroky a otočila se po zvuku. Ze tmy vyšel Veremund. V náručí choval schoulenou bílou kočku. „Má milá, musíme si promluvit,“ řekl klidně. „Nemůžeme to nechat zajít dál.“ Oči mu ve tmě zářily zlatě.

18

Strážci mluví

Faraday o krok ustoupila. Téměř zakopla o kámen, na kterém seděla, když ji Axis vyrušil. Co to má s očima? Všechny příběhy o zlobě Zapovězených, které slýchávala jako malá, se jí naráz připomněly.

Veremund k ní natáhl ruku. „Neboj se, dítě. Nechceme ti ublížit. Podej mi ruku.“

Faraday beze slova stála na místě. Srdce měla až v krku.

„Prosím, má milá, podej mi ruku.“

Promluvil tak mírně a něžně, že mu bez přemýšlení podala třesoucí se ruku. V okamžiku, kdy ucítila dotek jeho prstů, zaplavil Faraday pocit bezpečí a klidu.

„Projdeš se s námi na chvíli, dítě? Ostatní by s tebou také rádi mluvili.“ Vedl ji k nejbližší mohyle.

„Ostatní? Jací ostatní? O čem se mnou chtějí mluvit?“ Faraday si najednou uvědomila, že Veremund vyslechl její rozhovor s Axisem. „Veremunde, prosím, to, co se stalo mezi mnou a Axisem, byla jen pošetilost, nic jiného. Nic to neznamená! Neřekneš to matce, že ne?“

Veremund se na okamžik zastavil, aby postavil Yr na zem, a obrátil se k Faraday. „Neboj se, má milá, matce nic nepovím. Ale to, co se přihodilo mezi tebou a Válečnou sekerou, vůbec nebylo bezvýznamné.“

„Pak se do toho tedy nepleť, Veremunde! Je to jen naše věc a ničí jiná!“

Veremund potřásl hlavou. „To si nemyslím, dítě. Ani ty, ani Axis v budoucnu nebudete mít právo na soukromý život. Teď musíme nahoru na kopec. Šetři si dech.“

Veremund ji stále ještě držel za ruku. Jak šplhali po jedné straně mohyly, musela se Faraday stále více a více opírat volnou rukou o zem před sebou, aby neztratila rovnováhu. „Kam jdeme?“ zalapala po dechu asi po patnácti minutách výstupu. Yr je lehce předběhla. Překypovala zdánlivě nekonečnou zásobou energie a kočičí elegance.

„Tiše,“ napomenul ji Veremund. Jeho dech nebylo téměř slyšet, „už jsme skoro tam.“

Za okamžik dorazili na vrchol mohyly. I když stáli na otevřeném prostranství, vzduch byl klidný. Na tvářích neucítili ani nejmenší závan studeného severního větru. Z místa, kde stála, se Faraday zdálo, že stovky ohňů, u kterých nocovali Sekerníci, tvoří náhrdelník z diamantů a rubínů, obepínající majestátní mohyly.

„Podívej,“ máchl rukou Veremund, „už čekají!“

Faraday se za rukou podívala. Překvapeně vykřikla. Asi dvacet kroků od nich, v samém středu malé plošiny na vrcholu mohyly v kruhu z bílých kamenů, seděli Ogden a pasáček vepřů Jack. Jackova hůl ležela na trávě na vnější straně kruhu. „Co tady dělá Jack?“ podivila se, napůl pro sebe. „Jeli jsme přece tak rychle.“

„Jack to tu zná mnohem lépe než Sekerníci, se kterými cestujeme,“ odpověděl jí Veremund mírně. „Pojďme.“

Faraday neprotestovala, když ji odváděl k ostatním dvěma. Když se přiblížili, znovu spatřila malý obrys těla Yr, jak si sedá mezi Jacka a Ogdena. Faraday vstoupila do kruhu z bílých kamenů.

„Krásná paní,“ usmál se na ni Jack, ale nevstal. „Raduji se z celého srdce, že vás znovu vidím.“ Faraday se na něj pozorně zadívala. Dnes v noci se jí nezdál být tak prostý, i když z něj pořád sálala dobrosrdečnost. „Prosím, posaďte se k nám do kruhu. S námi jste v bezpečí.“

Faraday se posadila. Zkřížila nohy a sukni, kterou si převlékla po celodenní jízdě, si přetáhla přes kolena a kotníky. Chtěla se Veremunda, který se usadil vedle ní, na něco zeptat, ale starý mnich jí jemně položil prst na ústa, aby zůstala zticha. „Tiše, dítě. Teď musíš jen poslouchat a sledovat. V pravý čas ti odpovíme na všechny otázky. A pamatuj – nic ti nehrozí.“

Faraday si je pozorně prohlédla. Oči jim zářily zvláštním světlem, téměř jako by tudy prosvítalo světlo barevných lamp. Ogdenovi s Veremundem zářily oči zlatem, Jackovi smaragdově zeleně a Yr jiskřily tmavou půlnoční modří.

„Začněme," promluvila Yr tlumeně, pisklavým hláskem. Nepatrně poškubávala koncem ocásku.

Faraday se jen taktak podařilo potlačit šokovaný vzdech. Kočka se na ni podívala a pak se znovu zadívala na své společníky.

„Jsme…" začala.

„Horliví," zašeptal Ogden podobným hlasem, jakým bratři obvykle odříkávali bohoslužbu Pluhu.

„Opatrní," zašeptal Jack stejně.

„Obezřetní," zazpíval vedle ní Veremund.

Faraday se údivem rozšířily oči. Zaříkávání kolem ní neustávalo, ostatní se střídali a pokračovali stále dál.

„Naslouchající."

„Dbalí."

„Přemýšliví."

„Jsme…" zazpíval tiše Veremund.

„Útočiště."

„Opatrovníci."

„Ochránci."

„Služebníci."

„Čekáme na," zazpívali společně, „na…"

„Jediného."

„Předurčeného."

„Spasitele."

„Muže z hvězd," vydechli společně. Pak upřeli zneklidňující oči na Faraday.

„Jsme Strážci!" vykřikli nakonec. Nad hlavami jim začaly zlobně kroužit mraky. Rozrazil je blesk. Hrom třískal a burácel tak, že se otřásala dokonce i mohyla, na které stáli.

Kouzlo okamžiku se vytratilo. Yr a Faraday se podívaly na oblohu. „Aha," prohlásily, „Ničitel ví, že znovu kráčíme po Tencendoru. Vidíš, jak je rozzuřený? Jistě nás brzy vyhledá."

„Co to má znamenat?“ zašeptala Faraday, když sklopila oči. „Kdo jsi? *Co* jsi?“ Pohlédla na Jacka, protože se nemohla přinutit mluvit přímo na kočku. „Jak to, že Yr umí mluvit?“

Jack se pousmál jejímu zmatku. „Vybrali jsme si různé podoby, má milá. Yr,“ otočil se ke kočce a zářivě se na ni usmál, „dává přednost podobě, ve které se jí dostane nejvíc něžnosti a hlazení. Vždycky byla velice smyslná. Ne všichni ale máme rádi společnost. My ostatní,“ pokývl k Ogdenovi a Veremundovi, „se obyčejně raději věnujeme radostem duše než těla.“ Při pohledu na špinavé a potrhané hábity Ogdena a Veremunda si Faraday pomyslela, že kromě radostí těla úplně ignorují také základní hygienické návyky. Znechuceně nakrčila nos.

„A kdo jsme doopravdy, mé zlaté dítě?“ pokračoval Ogden, který na Faraday promluvil úplně poprvé od chvíle, kdy se mezi ně posadila. „Nemusíš vědět úplně všechno. Ale tohle ti říct můžeme. Jsme bytosti proroctví, vybrané a stvořené, zaslíbené proroctví. Hlídáme a čekáme, zda se splní, ale jsme v jistém smyslu také jeho sluhové.“

Faraday rázem zapomněla na nelibost, kterou cítila před okamžikem, a překvapeně zamrkala. Nebyla schopná vstřebat všechno, čeho byla v posledních minutách svědkem. „Copak vy nejste bratři Ogden a Veremund? Jste nějaké kouzelné bytosti?“

„Ne, nejsme tak úplně Ogden a Veremund. Byli to kdysi bratři ze Seneschalu, to je pravda. Zemřeli ale před mnoha lety, když se pokusili vstoupit do Lesa mlčenlivé ženy. Protože jsme věděli, že všichni příchozí budou očekávat, že v Pevnosti mlčenlivé ženy najdou seneschalské bratry, vzali jsme na sebe podoby Ogdena a Veremunda. A jestli jsme kouzelné bytosti?“ Pokrčil rameny. „Možná, ale sami o sobě mnoho magie neovládáme. Každý z nás má trochu jiné schopnosti.“

Faraday se roztřásla a kousla se do rtu. Nechtěla to už poslouchat.

„Musíš to slyšet, milá paní,“ řekl Jack pevně. „Jsme bytosti proroctví a sloužíme proroctví. Ty jsi s ním teď také pevně svázaná. Nemáš na výběr. Proroctví tě zaváže, ať chceš, nebo ne.“

„Ne, ne,“ zašeptala Faraday. „Tohle je šílenství!“ Zoufale se toužila zvednout a utéct, ale nohy ji neposlouchaly, nemohla jimi pohnout.

„Poslouchej nás, Faraday,“ promluvil znovu Ogden. „Vzpomeň si na proroctví, jak ti ho dnes ráno vyprávěl Timozel. Ničitel Gorgael povstal na severu. Pohání ho spalující nenávist, kterou ještě posiluje jeho

mocná magie. Tencendor, Achar jí nemůže odolat. Ikarii, Avar a lidé se musejí spojit. Jen tak můžeme Gorgaela zastavit. Dokáže to jen jeden člověk.“

„Axis,“ vydechla Faraday. „Artore, smiluj se.“

„Artor ti nijak nepomůže,“ odsekla Yr. „To jeho přisluhovači vyhnali Ikarii a Avar z jejich domovů.“ Rozzlobeně mrskla ocasem.

„Yr,“ napomenul ji Veremund jemně. „Nemůže za výchovu. Přesto jí můžeme věřit. Splní svou povinnost.“

„Musí!“ prohlásila Yr jen o trochu smířlivěji. Stále ještě se nevyrovnala s nenávistí k Seneschalu. Yr ze všech nejlépe znala špinavé praktiky Seneschalu. Čím víc toho věděla, tím víc bratrstvo nenáviděla.

Faraday se zamračila. „Ale jestli proroctví mluví pravdu, pak je Ničitelem Borneheld, že? Copak není Muž z hvězd Ničitelův bratr?“

„Borneheld a Axis mají stejnou matku, má milá. Ničitel a Axis mají společného otce.“

Faraday se podívala na Strážce, kteří její pohled beze slova opětovali. „Kdo je to?“

Yr se zvedly koutky úst. „Ani my to nevíme, dítě. Kéž bychom to věděli. Všechno by se hned vyjasnilo. Jsme pouzí služebníci proroctví. Ani my nerozumíme všem jinotajům.“

„Faraday,“ promluvil tiše Jack, „než ti budeme moci říct víc, musíme vědět, co ti ukázaly stromy. Na co ses jich zeptala, dítě? Co ti zazpívaly?“

Když si Faraday připomněla hrozivou vizi, kterou jí stromy ukázaly, rozplakala se. „Chtěla jsem, aby mi ukázaly manžela. Nebyla jsem si jistá, jestli si mám Bornehelda vzít.“

„A co ti ukázaly, Faraday?“ Veremund jí položil ruku na rameno, aby ji uklidnil. Dodalo jí to sílu. Zdráhavě jim začala popisovat strašlivé obrazy, jichž byla svědkem. Nic nevynechala. Přerývaně a sklíčeně popisovala, jak k ní Axis bezmocně natahoval ruku, z vlasů mu kapala krev a celou ji pokropila.

„Drahé dítě,“ zeptal se jí Ogden, když domluvila. „Požádala jsi stromy, aby ti ukázaly manžela. Koho jsi viděla nejdříve?“

Faraday se zamyšleně zamračila. „Bornehelda,“ řekla nakonec. „Byl to určitě Borneheld. Proč? Záleží na tom?“

„Ach,“ vzdychli Ogden s Veremundem. Moc jí tím nepomohli. Yr zamrkala a znovu švihla ocasem.

Jack se zavrtěl. Dokonce i bytosti tak magické jako Strážci mají otlačený zadek, když příliš dlouho sedí na jednom místě. „Pamatuješ si, co jsem ti tenkrát v noci řekl, než jsi utekla, Faraday? Stromy ukazují, co bude, ale často neukazují všechno, nebo to ukazují tak zpřeházeně, že to pak není možné složit dohromady. Dej si pozor, ať si špatně nevyložíš, co ti stromy ukázaly. Má milá, je možné, že ty obrazy neukazují Axisovu smrt. Jestli ale Borneheld opravdu Axise zabije, je budoucnost Tencendoru zpečetěná. Mé drahé dítě, Axis je jediný člověk, který se může Gorgaelovi postavit. Nesmí ho zavraždit, než se mu podaří splnit poslání, pro které se narodil.“

„Ne,“ zašeptala Faraday. Sevřela si ruce na hrudi. Tělo se jí samovolně kývalo tam a zpět. Nesmí ho zavraždit.

Veremund se podíval po ostatních. Přikývli. Pak se otočil zpátky k Faraday. „Dítě, myslíme si, že ty máš v proroctví také své místo. Vlastně jsme přesvědčení, že před tebou stojí velice důležitý úkol. Bez tvé pomoci Axis neuspěje. Za prvé musíš Borneheldovi zabránit, aby Axise zabil, dřív než rozvine všechny své schopnosti. Víme, co k sobě s Axisem cítíte, ale když se budete řídit srdcem, skončí to jeho smrtí.“

„Proč?“ zašeptala Faraday, i když už znala odpověď.

„Protože jestli porušíš zásnubní slib Borneheldovi a místo něj si zvolíš Axise, rozzuří to Bornehelda tak, že v Acharu nenechá kámen na kameni, aby Axise našel. Nezapal jiskru, která zažehne Axisovu pohřební hranici.“

„Ale Jack říkal, že mi stromy ukázaly pravdu. To, co se stane. Co na tom záleží, když…“

„Faraday,“ řekl Veremund ostře. „Axis a Borneheld se jednou budou bít. To je z tvé vize jasné. Musí to ale být na Axisovo přání a za jeho podmínek. My, *ty* si nemůžeš dovolit vehnat Bornehelda do souboje s Axisem teď. Když se za Bornehelda provdáš, budeš moci jeho nenávist k Axisovi mírnit. Zadržet mu ruku. Dovolit Axisovi dorůst v muže, kterým se musí stát.“

„Faraday, poslouchej mě,“ oslovila ji mírně Yr. „Zachráníš Axise i Tencendor, jen když se staneš Borneheldovou ženou. Ve vizi sis vzala Bornehelda, ne Axise.“

„Dnes v noci jsi řekla Axisovi, že oproti zájmům země jsou přání jedné dívky bezvýznamná," připomněl jí Veremund. „Myslela jsi tím Achar. Ale oproti zájmům Tencendoru a nadějím všech ras, které v něm žijí, jsou tvá přání opravdu bezvýznamná. Osud celého Tencendoru závisí na tom, které manželské lože si vybereš." Veremund se na okamžik zamyslel a pak přišel s nejpádnějším argumentem. „Axisův život závisí na tom, zda si vezmeš Bornehelda."

Tíha jejich argumentů a citové vypětí, které prožívala, už na Faraday byly příliš. Zakryla si tvář rukama a rozvzlykala se. Mohla myslet jen na jediné – jak se cítila, když ji Axis držel v náručí a vášnivě ji líbal.

Veremund ji něžně chlácholil a snažil se ji co nejlépe utěšit. Faraday byla tak mladá a nevinná. Pocítil bodavý osten viny za to, že na ni tak tlačí. Nešlo to jinak. Proroctví si to žádalo. Zatímco Faraday plakala, Strážci na několik minut ztichli. Když se vzlyky začaly utišovat, Yr se k ní naklonila. „Má milá, musíš se za něj provdat co nejdříve."

„Ne!" vykřikla Faraday. Ve tváři se jí zračilo zděšení. „Prosím, dejte mi čas!"

Veremund ji na okamžik objal ještě pevněji. „Dítě, nevíme všechno, ale některé věci umíme předvídat. Axis jede do Smyrtonu, kde se dlouho nezdrží, a pak se vydá do Gorkenské pevnosti. Má milá, je nezbytné, abys tam dorazila co nejrychleji a přivítala ho tam už jako Borneheldova manželka. Gorkenská pevnost Axise buď posílí, nebo zlomí. Musíš tam být a mírnit Borneheldův vztek. Bude se pyšnit tím, žes přišla za ním. Bude se cítit mocně. Když bude silný v kramflecích a bude mít pocit, že má nad Axisem navrch, nebude se ho snažit vyzvat. Gorkenská pevnost bude pro Axise zkouška, Faraday."

Bylo to zvláštní, ale to, co jí teď říkali Strážci, zapadalo do toho, co jí Embeth vyprávěla o povinnosti. Zhluboka se nadechla a neochotně přikývla. „Asi vám už rozumím. Ale jak se dostanu do Gorkenské pevnosti před Axisem?"

Strážci se uklidnili. Nevěděli, jestli s nimi Faraday bude nakonec souhlasit, a nemohli ji k ničemu nutit proti její vůli. Yr se postavila a protáhla, přešla na druhou stranu kruhu k Faraday a začala se jí třít o kolena. Faraday se pousmála a pohladila Yr po zádech. Byla jí za projevenou náklonnost vděčná.

„Připojíš se ke mně a Yr," prohlásil Jack. „Zůstaň s Axisem, než dorazíte do Arcrenu. Tam jste se stejně měli rozloučit. Když Axis se

Sekerníky vyrazí ke Smyrtonu, tajně se rozjedeš do Gorkenské pevnosti. Tvoje matka se o tom nesmí dozvědět!“ dodal.

Faraday se přiškrceně zasmála. „Myslíš, že bych o tomhle vykládala matce?“ Gestem ruky zahrnula vrcholek mohyly a všechny, kteří na ní stáli. „O vás? Nechala by mi dát klystýr, aby se mi rozsvítilo!“

„Faraday, nejraději bychom tě vypravili na cestu co nejdříve,“ řekl Jack. „Nejlépe by bylo, kdybys vyrazila už dnes v noci, ale kdyby si Axis ráno uvědomil, že jsi zmizela, poslal by všech tři a půl tisíce Sekerníků, aby po tobě pátrali mezi mohylami. Před tolika muži se neschová ani Strážce.“

„Rozumím,“ souhlasila Faraday a pak se trochu zarazila. „Řekni mi, ví o tomhle Axis něco?“

Strážci zavrtěli hlavou. „Ne,“ odpověděl za všechny Ogden. „Ještě musí trochu vyspět, než mu budeme moci všechno vyjasnit. Jeho cesta se od té tvé velice liší. Musí najít sám sebe. V tomhle nám musíš věřit.“

„Ještě jedna věc,“ řekla Faraday. „Řekli jste, že mám dva důležité úkoly. První,“ zarazila se, „je svatba s Borneheldem. Teď už jsem to pochopila a pokusím se to přijmout. Co je ten druhý úkol?“

Veremund ji pohladil po rameni. „Můžeš si být jistá, že nebude tak odpudivý jako ten první. Ale dnes už jsi slyšela dost. Jack a Yr ti řeknou více cestou do Gorkenské pevnosti. Teď,“ oči mu zazářily jasným zlatem, „můžeme ti důvěřovat, že nezradíš ani nás, ani Axise, má milá?“

„Ano,“ zašeptala Faraday. „Nezradím vás, i když vím, že nechápete, jakou oběť pro vás podstupuji.“

„Proroctví si žádá mnoho od různých lidí, Faraday. A nikdo nebude muset obětovat víc než Strážci. *Nikdo.*“ Hlas mu ztvrdnul. „Nás nemusíš poučovat o oběti!“

„Omlouvám se,“ zašeptala Faraday.

Veremundovy oči potemněly soucitem. „Ano, dítě, vím, že je ti to líto, a vím, že dodržíš slovo. Chápu… chápeme, že to, co od tebe žádáme, je skutečně oběť. Určitější už velice unavená. Yr? Doprovodíš Faraday k jejímu lůžku?“

* * *

Ogden, Veremund a Jack seděli tiše, když Yr odváděla Faraday dolů po svahu mohyly. Pak promluvil Jack.

„Tak to tedy začalo, přátelé. Uvědomili jsme Ničitele o své přítomnosti, i když nám stále jedna chybí.“

„Kde je?“ zeptal se Veremund. „Kde jen může být? Proč tu není?“

19

Zamračený den

Druhý den ráno se Axis Faraday schválně vyhýbal. Byla mu za to neskonale vděčná. I když neustále vzpomínala na teplý dotek jeho úst a silný stisk jeho paží, události, které následovaly pak, jí připadaly jako sen. Když se vzbudila, matka se už oblékla a odešla. Na jejím opuštěném lehátku seděla Yr a široce se na Faraday usmívala.

Faraday se nakonec také podařilo usmát. Nevěděla, co má dělat. „Dobré ráno, Yr," vypravila ze sebe. Kočka přeběhla na Faradayinu půlku stanu, vyskočila na Faraday a po jejím těle přešla až na hruď, kde se usadila a začala sebou nespokojeně škubat. „Dobré ráno, moje milá," zašeptala velice zřetelným rádoby šepotem. „Teď, když už víš, že mi máš prokazovat patřičnou úctu, mohla bys mi trochu svižněji obstarávat snídani?"

Faraday na okamžik zavřela oči. Nebyl to tedy sen. Vzpomněla si, co na vrcholu mohyly slíbila, a otřásla se. „Jídlo!" zasyčela na ni Yr.

Hodinu po rozednění se špalír Sekerníků propletl mezi mohylami do otevřených plání Arcnessu. Přes noc se počasí zhoršilo a po rozednění se jim krajina ukázala zahalená do tlumeného šera. Vítr vál dvakrát silněji a mraky na severu visely tak nízko, že se místy válely po zemi, bublaly a vřely. Místy je rozčísly blesky, a když vyjížděli, čas od času k jezdcům dolehlo rachocení hromu. Mezi jezdci panovala pochmurná

nálada. Dokonce i Veremund byl nezvykle skleslý. Občas si vyměnil pohled s Yr, která seděla schoulená v sedle Faraday za zády.

„Omluvte mě," promluvil nakonec Veremund a pobídl oslíka úderem patami do slabin, „musím si promluvit s Válečnou sekerou."

Timozel se naklonil k Faraday a překvapeně zvedl obočí. Faraday mu ale nevěnovala pozornost. Sledovala, jak se Veremund blíží k začátku průvodu. Na obličeji se jí usadil ustaraný výraz.

* * *

Veremund přicválal k Ogdenovi, který jel několik kroků za Axisem a Belialem.

„Příteli, tohle se mi vůbec nelíbí," prohlásil polohlasem.

Ogden se na něj ustaraně podíval. „Máš pravdu, mně také ne. Ty mraky nevypadají přirozeně. Pro Gorgaela jsme lákavý cíl – čtyři Strážci, Axis a Faraday na jednom místě."

„Co můžeme dělat?"

Ogden zavrtěl hlavou. „Můžeme jen varovat, Veremunde, jen varovat. Nevím ale, jak Axise můžeme varovat před tím, co se blíží."

Oba pobídli poníky kupředu, než se zařadili vedle Axise.

„Válečná sekero," naklonil se kupředu Veremund. „Bouře, která se blíží, se mi vůbec nelíbí. Jsme tady tak nechránění, nemáme se kde skrýt."

Axis na něj rychle mrknul. Myslel si totéž. Za posledních pár minut vítr téměř dvakrát zesílil a hnal se kolem nich ve zlovolných poryvech. Přitáhl Belaguezovi otěže a zastavil ho. „Beliale, jak daleko jsme od mohyl?"

Belial se na chvíli zamyslel. „Dnes ráno jsme skoro nezahlédli slunce, Válečná sekero, takže je to těžké určit přesně. Ale řekl bych, že nejedeme déle než hodinu."

Axis si skousl ret. V duchu si vyčítal, že dnes ráno vůbec vyjeli. Byl ztracený v myšlenkách na Faraday, na to, co cítil, když ji k sobě tiskl, takže důkladně nepromýšlel nebezpečí pochodu v takovém počasí. U Artora, takový byl blázen!

„A jak daleko je ta bouře, Beliale, co myslíš?"

Začali je předjíždět Sekerníci na koních, takže všichni čtyři uhnuli z cesty. Někteří z mužů se po nich zneklidněně dívali.

Belial zamžoural do dálky. „Méně než hodinu, Válečná sekero. Už není vidět horizont.“

Axis se bleskově rozhodl. „Beliale, musíme je všechny obrátit a zrušit formaci. Když se muži rozptýlí, nebudou najíždět jeden na druhého. Řekni jim, ať ujíždějí! Co nejrychleji! Můžeme se schovat jedině mezi mohylami.“

Belial otočil koně a křičel na muže rozkazy. Axis znovu zaklel. Bylo téměř nemožné celý špalír jezdců obrátit a vyhnout se zmatku. Belaguez se začal nervózně vzpínat a pohazovat hlavou, když se dlouhý zástup Sekerníků začal velice pomalu obracet. Opsal na pláni obrovský oblouk a roztáhl se po pláni.

„Jeďte, blázni,“ zašeptal Axis. „Ujeďte tomu větru!“

Sekerníci nejdříve po jednom či po dvou pobízeli koně vpřed. Ogden se naklonil ke vzpínajícímu se hřebci co nejblíže a hlasitě zavolal na Axise, aby si mezi duněním kopyt získal jeho pozornost. „Axisi! Válečná sekero!“

Axis ho zaslechl jen stěží. Podíval se po bratrech, kteří se i s bílými oslíky drželi stále blízko něj. „Jeďte už, u Artora!“ zaječel na ně. Belaguez z rozčilení a strachu zařehtal. Chtěl natáhnout svaly svého mocného těla a běžet za ostatními koňmi, kteří utíkali před větrem.

Ogden odvedl poníka zpod hřebcových kopyt. „Axisi,“ zavolal znovu. „Poslouchej mě! Tohle není obyčejná bouřka. Je to Gorgaelovo dílo!“

„Tak mi tedy řekni, jak ji mám porazit, starče!“ Axis se na něj téměř rozkřičel. Na Belaguezově rozkývaném hřbetě se držel jen díky neobyčejnému daru rovnováhy. „Řekni mi, jak mám zachránit Sekerníky od téhle démony prolezlé noční můry!“ Vítr byl tak silný, že vyrval Axisovi světlé vlasy z copu. Divoce ho bičovaly po tváři.

„To nevím,“ vyděšeně zašeptal Ogden, „nevím.“

Axis na něj dlouho beze slova zíral. Ve tváři se mu svářil strach se vztekem. Pak oslíka nakopl. „Pak tedy jeďte, blázni, jeďte! Nemáte jinou naději!“

Konečně Belaguezovi povolil otěže a ten se rozběhl za zbytkem Sekerníků. Ogden s Veremundem ho následovali tak rychle, jak to jen krátké nohy jejich oslíků dovolovaly. Takhle to přece nemělo být.

* * *

Timozel otočil koně Merlion a Faraday, hned jak si uvědomil, co se vlastně děje, a zavolal na služebné, aby udělaly totéž. Vytrhl z pochvy meč a udeřil plochou stranou jejich koně po zadku. Dlouhé vlasy mu padaly do očí. Pokaždé, když se ohlédl, byly mraky blíž, těžší a hrozivější. Ještě nikdy neviděl, že by se takhle pohybovaly nebo aby to v nich takhle vřelo. Vzdorovaly větru. Zevnitř je osvětlovaly rudé, modré a stříbrné záblesky.

Faraday sevřela v rukou hřívu koně. Nové události ji vyděsily. Pamatovala si na úder blesku a zuřivost hromu, když Strážci ohlásili svou přítomnost nebi. Uvědomila si, že obě události jsou nějak propojené. „Axisi, dej na sebe pozor!“ zaprosila, když se pokoušela udržet vzdouvající se koňské hřívy, „dej na sebe pozor!“ Za ní se Yr chytala drápky sedlové přikrývky a pokoušela se nespadnout z nadskakujících koňských zad. Oči jí modře svítily a měla vyceněné zuby. Vrčela. „Jacku!“ zašeptala vztekle a oči se jí zableskly. „Pomoz nám! Potřebujeme tě tady.“

Každý utíkal sám za sebe. Do šíleného úprku tří tisíc jezdců se ještě pletli náhradní a nákladní koně, kteří se navíc splašili. Faraday se modlila, aby její kůň nezakopnul a neskončil pod jejich kopyty. Za ní se ozval vyděšený výkřik. Otočila se a spatřila matčinu službu, jak mizí pod míhajícími se kopyty koní. Vykřikla a zkusila by se vrátit, kdyby Timozel nechytil jejího koně za uzdu a nepřinutil ho cválat vpřed.

„Je pryč, Faraday!“ zaječel na ni. „Nemůžeš nic udělat. Zachraň aspoň svůj život!“

Faraday se podívala na matku. Té se vytratila z tváře všechna krev a svírala vytrvale hrušku sedla. Faraday chytila prsty hřívu ještě víc, takže se jí žíně začaly zařezávat do dlaně. Tiše se rozvzlykala.

* * *

Na druhém konci vřavy se Axisovi konečně podařilo dostat Belagueze pod kontrolu. Otočil koni hlavu, aby zjistil, kam se poděli bratři. To, co uviděl, ho přikovalo na místě. Hranice vřících temných mraků byla teď neuvěřitelně blízko. Hrozivě blízko. Ve středu mraků se

utvořila ohromná hlava. Vypadala vzdáleně lidsky, i když vyboulené čelo a orlí nos jí dávaly vzezření dravce a dva divoké tesáky jí trčely z tváře a ohavně se leskly, když se otáčela ze strany na stranu. Měla otevřenou tlamu, ze které vylézal příliš velký jazyk, a z dásní jí trčely psí tesáky. Z hlubokých očních důlků vylézaly obrovské stříbrné polokoule. Měla kožnatou a šupinatou kůži, jakoby plazí. Setkání s mračnou hlavou byla ta nejstrašnější věc, jakou si Axis mohl představit.

Pak promluvila. Za ujíždějícími jezdci si všimla samotného muže na šedivém hřebci a dvou postaviček na bílých oslících.

„Axisi," zahřímala přes vzdálenost mezi nimi. „Synu."

„Ne," zašeptal Axis. Už zase stál ztracený ve své noční můře, jen tentokrát se temnota zvedla a on mučitele viděl. „Ty nejsi můj otec," zakrákoral suchými ústy. V krku mu šelestilo. Už nemohl jasně myslet. Hlava s kly, která sebou mrskala a točila se, ho měla v moci.

Ogden a Veremund dojeli až k němu. „Axisi!" zaječel Veremund, vztyčil se v třmenech a udeřil Axise tvrdě přes tvář. „To není tvůj otec! Je to jen Gorgaelův obraz z mraků a ledu. Axisi! Poslouchej *mě*, ne jeho. Umí jenom lhát!"

„Přišel jsem ke tvé matce," zaduněl hlas. Z jazyka mu odkapávaly řetězce slin. „Milovala se se mnou. Ano. Přišel jsem za ní v této podobě a ona po mně toužila! Milovala mě!"

Axis cítil přítomnost zla ze svých snů. Zaplavovala ho beznaděj. Neměl kam utéci. Nikdy neměl kam utéci.

„Nechce mě poslouchat!" zakřičel Veremund na Ogdena. „Co uděláme? Jestli tu zůstane, zemře, až se přes něj ten mrak přežene!"

Ogden horečně přemýšlel, pak se přiblížil k Axisovi, zvedl se ve třmenech nejvýše, jak se jen odvážil, a se zábleskem v očích se vyhoupl na Belaguezův hřbet za Axise. Belaguez podklesl pod nečekanou váhou navíc a začal se plašit, ale Axis ho držel tak nakrátko, že se hřebec nemohl zbavit váhy na svých zádech.

„Chlapče," zašeptal Ogden Axisovi do ucha, „pamatuješ si?" Začal broukat podivnou zpěvavou melodii, která získávala na síle a rozkvétala navzdory vyjícímu větru. Axis zamrkal a nepatrně k němu natočil hlavu. Ogden zpíval dál, s každou slokou hlasitěji a hlasitěji. Axisovi se začaly znovu zaostřovat oči a Ogden cítil, že se mu začínají uvolňovat i ztuhlé svaly.

Axis zalapal po dechu a odvrátil zrak od Gorgaelova obrazu a začal zpívat s Ogdenem.

„Ano, jen tak dál, chlapče. Zpívej! Zpívej se mnou!“ Axisův hlas zesílil a Veremund si konečně uvědomil, co zpívají. Byla to prastará prosba o ochranu, kterou ikarijští otcové zpívají dětem, dokud jsou ještě v děloze. Jestli byl Axisův otec z linie ikarijských zaklínačů, bude prosba velice mocná. Byl to první dar, který ikarijští otcové dávali synům, a podle některých ten nejvzácnější.

„Zpívej, Axisi,“ zašeptal Veremund se slzami v očích, „zpívej!“

A Axis se opravdu rozezpíval. Hlas měl mocnější než Ogden a rozzářily se mu oči, jak se melodie nesla větrem. Dovedl melodii dál než Ogden, přidával nové motivy a dával jí novou hloubku. Neopakoval jen melodii – zpíval slova, neznámá slova. Teď se usmíval. Nějaká zasutá vzpomínka se mu vynořila v mysli a z tváře mu zářila radost. Zpíval krásně a jímavě.

Veremund vítězoslavně zavýskl, otočil oslíka a pěstí zahrozil na mračnou hlavu, která se k nim blížila. „Zpíval otec *tobě*, zavržený?“ zakřičel. „Stál jsi mu za jedinou píseň, když jsi vyrůstal v břiše své ubohé matky? *Miloval tě otec natolik, aby ti zpíval?*“

Gorgaelova hlava děsivě, vztekle zavřeštěla a výhružně zakývala tesáky ze strany na stranu. Veremund se lekl, že ji vyprovokoval k ještě bezhlavější ukázce síly. Když ale výkřik ustal, začala se hlava rozpouštět a změnila se zpátky ve velký mrak. Bouře ale neustala. Byla stejně zuřivá a smrtící jako předtím.

Veremund se otočil k Axisovi a Ogdenovi, který se stále ještě křečovitě držel na Belaguezových zádech. „Axisi! Ogdene! Jeďte!“

Axis utrápeného Belagueze nasměroval k mohylám a povolil mu otěže. „Nebyl to můj otec!“ ujistil se.

Veremund pobídl oslíka za Belaguezem. Ogdenův oslík bez jezdce je všechny předběhl.

20

Bouře

Jen několik Sekerníků zpozorovalo, co se jim děje za zády. Faraday, její matka a Timozel si ničeho nevšimli.

První jezdci se právě blížili k mohylám, ale bouře je rychle doháněla. Axise, Ogdena a Veremunda zaplavil hustý déšť. Jejich koním se kopyta bořila stále hlouběji, nořila do rozměklé země zbrázděné kopyty koní Sekerníků. Vítr zesílil ve vichřici, která burácela na pláních za nimi. Axis se přitiskl k Belaguezovu krku, aby mu co nejvíce ulehčil. Ogden se vší silou snažil udržet v sedle za ním. Belaguez nesl dvojí váhu, takže s ním Veremundův oslík dokázal držet krok. Ogdenův už dávno zmizel mezi provazy deště.

Když Timozel s Faraday přijížděli k mohylám, následováni Merlion a její služebnou, popadl Timozel otěže Faradayina koně a strhl ho do úkrytu za stěnu jedné z mohyl s příkrými stěnami. Teď už pršelo i nad mohylami. Tohle nebyla obyčejná bouře. Voda se doslova vylévala z mraků a fičel krutý vítr. Všichni jezdci byli promočení na kost, ať už měli oblečený těžký plášť z tuleních kůží, nebo ne. Lidé i koně se hnali na nejchráněnější místa mezi mohylami. Vzduchem se ozývalo volání mužů, ržání koní a vzrůstající zuřivost bouře nad nimi.

Faraday přitáhla koni otěže a zastavila ho. Zoufale se rozhlížela kolem sebe. „Timozeli!“ vykřikla. „Kde je matka?“

„Faraday, sesedni! Musíme se okamžitě někam schovat!“ zakřičel na ni Timozel, když seskakoval ze šedáka a klopýtal k Faraday.

Faraday ale křečovitě trhala otěžemi a snažila se přimět koně, aby se vrhl do vřavy kolem. „Matko?“ křičela a zoufale se rozhlížela kolem sebe. „Mami!“

Timozel k ní slepě vztáhl ruku. Měl zavřené oči před deštěm. Chvíli zápasil s jejím těžkým pláštěm, pak nahmatal její pas a stáhnul ji bez okolků z koně.

„Timozeli!“ zanaříkala Faraday a pokusila se vykroutit z jeho sevření. Ztratila ale rovnováhu a spadla na kolena do bláta. Její kůň se obrátil a vrhl se mezi změť koní a lidí kolem nich. Yr taktak stačila seskočit. Měla roztažené nohy a drápy a vlhkou srst tak zježenou, že připomínala bodliny. Přistála přímo Timozelovi zezadu na hlavě a krku.

„Jau!“ zaskučel Timozel, spadl přímo na Faraday a strhl je oba na zem.

Yr všechny tři nepochybně zachránila od jisté smrti. Právě když Timozel srazil Faraday na zem, nebe rozrazilo cosi, co nejdříve považovali za blesk, a uhodilo to do Faradayina koně, který se právě chystal rozběhnout do středu bouře.

Timozel se odvalil z Faraday a zamžoural skrze déšť. Kůň ležel bez hnutí ani ne čtyři kroky od nich. Hlavu mu rozrazilo těžké kopí z tvrdého ledu. Timozel na to zíral s otevřenými ústy. Nevěřil tomu, co viděl. Z nebe padal nespočet takových kopí. Muže a koně, kteří se ještě nestačili schovat v mohylách, zastihla nepřipravené.

Timozel chytil Faraday za ramena a zpola ji vytáhl z bláta. „Faraday, musíme se odsud dostat! Pohni se!“ Trhnutím ji postavil na nohy. Faraday sotva stačila vytáhnout Yr z bláta. Timozel běžel v předklonu a táhl ji za sebou do bezpečí nejbližší mohyly. Příšerné sténání těch, které zasáhla ledová kopí, znělo všude kolem.

Uběhli asi patnáct nejistých kroků, kdy se probojovávali masou lidí, koní a krutého deště, když Timozela do ramene uhodila bezhlavá mrtvola koně.

„Ne!“ zaječel Timozel, když se i s Faraday znovu ocitl na kolenou v blátě. Timozel se ji snažil vytáhnout, ale Faraday dokázala jen křičet hrůzou. Vyškubla se mu, ještě než ji stačil vytáhnout na nohy.

Timozel si všiml, jak je vyděšená, a sledoval její pohled. Na zemi, tak blízko, že se jí Faraday dotýkala koleny, leželo bez života tělo Merlion. O několik kroků dál ležela mrtvola její služebné, kterou rozdrtil kůň. Ledové kopí zasáhlo lady Merlion do zad, když prchala k

mohyle. Byly vidět jeho zubaté, krví zbarvené hroty, jak vyčnívají z jejího břicha a prsou. Déšť jí smyl většinu krve z tváře. Nevidoucí oči se upíraly na vražedné nebe a kapky deště jí v očních bulvách dělaly malé důlky, než stekly jako slzy žalu po tvářích.

Timozelovi se podařilo odtrhnout pohled od příšerné scény a nahmatal Faradayino rameno. Kéž jim Artor pomůže! pomyslel si otupěle, protože nikdo jiný už nemůže. Pohyboval rty, z těch ale nevycházel žádný zvuk. Faradayin křik zeslábl v srdcervoucí vzlykání. Pustila Yr a rukama se bezmocně dotýkala Merlionina těla, jako by ji snad bylo možné znovu scelit.

„Faraday, Faraday," zamumlal slabě Timozel, „pojď, musíme už jít."

Faraday neslyšela ani slovo z toho, co říkal, a Timozel sám začal plakat. Přemohlo ho utrpení a smrt všude kolem něj. Na tváři se mu slzy mísily s deštěm. Takhle si smrt nepředstavoval. Vojáci mají umírat na bojišti, zápasit s nepřítelem z masa a kostí, a ne s hrůzou, která se na ně snáší ze začarovaných mraků. Zavřel oči a položil hlavu Faraday na rameno. Smířil se s tím, že brzy zemřou.

„No tak, no," zapředl jemně neznámý hlas. „Musíme už jít, mladíku. Nemá cenu tu zůstávat v tomhle počasí. Pojď, krásná paní, vezmi mě za ruku."

Timozel pomalu zvedl hlavu a otočil se po hlase. Skláněl se k němu prostě oblečený sedlák s dlouhou holí v ruce. Usmíval se. Vypadal, že se ho masakr kolem vůbec nedotýká. Musí být blázen, řekl si Timozel tupě. Co dělá rolník uprostřed téhle noční můry?

Zemřel jsem, došel k názoru Timozel. Nic z toho není skutečné. Zemřel jsem a pro své hříchy jsem skončil v tomhle šíleném pekle posmrtného života.

„Ale ne," mužíkův úsměv se na okamžik ještě rozšířil. „Tohle je všechno skutečnost, jako že slunce vstává každé ráno. Je hrozné, hrozné, že Ničitel dosáhl tak daleko. Je nás tu příliš mnoho, jsme pro něj neodolatelný cíl. Pojď, pojď, už nemůžeme váhat. Nevíme, co si vymyslí příště."

Faradayiny vzlyky na chvíli polevily, když ho uviděla. „Jacku," zašeptala.

„No tak, no," utěšil ji znovu Jack a vzal ji za ruku. Timozel v jeho hlase rozeznal skryté napětí. Když Jack zvedal Faraday na nohy, chytil

za ruku i Timozela a postavil je oba. „Yr, na chvíli budeš muset po svých. Když se budeš držet blízko nás, nemělo by se ti nic stát. To nejhorší už je za námi.“

Kočka se plížila Faraday v patách. Jack je bezpečně převedl přes zbytek pláně k boku mohyly. Cestou překračovali těla koní a lidí, která jim ležela v cestě. Celou cestu je uklidňoval jeho hlas, a i když nemluvil o ničem důležitém, Faraday i Timozel se postupně utišili. Déšť ledových kopí už téměř ustal, a přestože je stále ještě bičoval déšť a vítr, byla to obyčejná podzimní vichřice. Už z ní necítili nadpřirozenou sílu jako před několika minutami. Jack se zastavil u nejpříkřejší stěny mohyly, kde se schovávalo několik desítek mužů a jeden nebo dva koně. Otočil se k Timozelovi.

„Mladý pane,“ oslovil ho uctivě. „Bude lepší, když tady počkáte na ostatní Sekerníky. Počkejte na Válečnou sekeru. Počkejte na jeho rozkazy. Řekne vám, co máte dělat. Vezmu milou dámu tady kousek za mohylu, aby měla soukromí a mohla truchlit pro svou matku. Teď už si můžeš odpočinout, nezklamal jsi.“

Jeho hlas byl tak uklidňující, že na chvíli Timozelovi dávalo všechno, co říkal, dokonalý smysl. Přikývl a Jack odvedl Faraday za mohylu.

Timozel zavřel oči a začal si třít rukou obočí. Sklopil hlavu. „Faraday,“ řekl si pro sebe. Jistěže s ní zůstane, když teď nikoho nemá. Otevřel oči a zvedl hlavu. Jack s Faraday a kočkou byli už téměř na konci mohyly. Kam ji vede? V Timozelově mysli zahlodal strach a podezření. Vydal se na nejistých nohách pomalu za nimi. Faraday – musí ji zachránit. Alespoň něco musí uchránit před tímhle příšerným dnem.

Jack s Faraday se zastavili na úplném konci mohyly. „Dítě,“ oslovil Jack tiše Faraday, dal jí ruku kolem ramen, takže měl obličej blízko jejího. „Vzpomínáš si, že jsi nám slíbila, že vytrváš?“ Faraday nepřítomně přikývla. Teď ji vůbec nezajímalo, co komu kdy slíbila.

„Dítě,“ opakoval Jack, protože věděl, jak hluboce ji zasáhl pohled na znetvořené tělo její matky. „Uprostřed smrti a chaosu Gorgaelovy bouře se nám může podařit zahájit cestu za Borneheldem už dnes. Když zmizíš mezi mohylami, Axis si bude myslet, že jsi zemřela, a nenechá tě hledat. Bylo by úplně nejlepší, má milá, kdyby si alespoň na chvíli myslel, že jsi mrtvá.“

Faraday stékaly po tváři slzy. Jack ji soucitně pohladil po tváři. Rukou jí setřel nejen slzy, ale i jemný déšť. „Neboj se, rozmilá paní, všechno bude nakonec dobré. Teď ale podle mě a Yr bude nejlepší, když odejdeš. Příliš ho rozptyluješ. Nejvíc mu prospěješ po Borneheldově boku.“

„Rozumím,“ hlesla Faraday.

„Má milá,“ řekl tiše Jack, „polož ruku na mou hůl, budeš tak v bezpečí. Yr, na záda, prosím.“

Kočka se mu po kabátě vyškrábala na rameno a schoulila se tam. „Pospěš si,“ sykla.

Jack uchopil do volné ruky hůl a počkal, než ji Faraday vezme do obou rukou, pak ji mírně zvedl a třikrát jí udeřil na kus šedivé skály, kterou měli u nohou. Zvuk zazněl až ve vyřezávané hlavici jeho hole.

„Zpívejte zněle a létejte vysoko, poutníci mezi hvězdami. Dovolte nám projít komnatou smrti a nechte nás vstoupit do svých síní. Ve jménu Jednoho, který k vám jednoho dne přijde, vás dnes prosíme o pomoc.“ Oči mu zaplály smaragdovou zelení a klouby na rukou mu zbělely, jak svíral těžkou hůl.

Pak se událo několik věcí najednou.

Timozel poklepal Jackovi na rameno. „Co to děláš?“ zeptal se stroze. Jack k němu bleskově otočil hlavu. Z očí mu šlehaly smaragdové blesky a tvář mu zbělela nepříčetným vztekem. Yr zasyčela a zaťala do Timozela drápky, i jí sálala z očí zuřivost.

Pod nohama se jim ozvalo zaburácení a pak se země pod nimi otevřela do zející propasti a mohyla se kolem nich začala bortit. Faraday uviděla, jak se jí pod nohama otevírá černá díra, a zaječela. Zběsile se snažila uskočit zpátky. Bylo ale příliš pozdě a v dalším okamžiku cítila, jak padá střemhlav do propasti. Pak ji něco udeřilo do hlavy a objala ji temnota.

* * *

Axis i s oběma bratry přijel k mohylám právě ve chvíli, kdy začala bouře polevovat. Vyšli z ní dobře, ikarijské zaříkání před plným náporem bouře ochránilo všechny tři.

Axis se zhrozil, když uviděl krveprolití mezi mohylami. I když se většině lidí podařilo utéct do bezpečí strmých stěn prastarých, trávou porostlých hrobek, na širokých volných prostranstvích mezi mohylami ležela jakoby poházená těla stovek mužů. Lidé i koně zemřeli strašlivou smrtí. Další leželi v blátě a svíjeli se bolestí, přišpendlení k zemi ostrými kusy ledu. Z tepen jim unikal život. Kaluže krve a vody se na promočené zemi mísily, jak se rozpouštěla ledová kopí a neustával lehký déšť. Kaluže měly narůžovělou barvu.

Ogden se podíval na Axise. „To je Gorgaelovo dílo, Válečná sekero. Led je jeho znamení."

„Co jsem to udělal?" zašeptal Axis, který Ogdenova slova téměř nevnímal. „Co jsem to jen provedl svým mužům? Jak může bouře způsobit takovou zkázu a krveprolití?"

Veremund k nim přijel a vedl Ogdenova oslíka. „Nemohl jsi udělat nic víc, než už jsi udělal, Válečná sekero. Jak by mohli tví muži bojovat s bouří – snad meči a sekerami? Kdyby se neskryli v mohylách, na planinách by jich zemřelo víc, stokrát víc. Tady jich našla útočiště většina."

Axise ale neutěšil. V prvé řadě nikdy neměl muže vyvést z mohyl, ale myšlenky na Faraday ho zaměstnávaly natolik, že…

Axis vzhlédl a začal očima horečnatě prohledávat těla, ležící na zemi. Podpatky zaryl hřebci do slabin a Belaguez vyrazil kupředu.

Ogden s Veremundem pospíchali za ním. Ogden neobratně skákal a přidržoval si hábit, aby se mu nezašpinil od zkrvavělého bláta.

Axis se dostal na padesát sáhů k nejbližší mohyle, když spatřil Faraday, Timozela a jakéhosi podivného člověka, jak se k sobě choulí na jejím vzdálenějším konci. Nadechl se, aby na ně zavolal, ale v tom okamžiku se země pod Belaguezovými kopyty zachvěla, hřebec klopýtl a mnoho nechybělo, aby se svalil na zem. Axis rukama pevně svíral Belaguezovu hřívu, ale nespustil pohled od scény před sebou. Viděl, jak Faraday zoufale vykřikla a zazmítala se. Snažila se rukama něčeho zachytit. Sevřela v nich však jenom vzduch. Všichni tři lidé se propadli do jámy, která se jim otevřela přímo pod nohama. Celá stěna mohyly se sesula dolů a místo, kde zmizeli, přikryla masa zeminy, drnů a kamení. Jak se Axis blížil, sesuv pokračoval dál, až se ve chvíli, kdy Axis sesedl z koně, s hromovým zaburácením zastavil.

„Ne!" vykřikl Axis a začal odhrabávat zem holýma rukama. „Ne!"

* * *

Vtom dorazili Ogden s Veremundem. „Už jim není pomoci,“ řekl Ogden a jemně Axise zvedl ze sesuvu. „Jsou pryč.“

Axis měl ruce rozdrásané a zkrvavené. „Ne,“ vydechl. Zesinal.

Připojil se k nim Belial, kterému kanula krev z hluboké rány na rameni. Mávnul na Ogdena a Veremunda, aby odešli, a sám se posadil k Axisovi. Cosi mu šeptem povídal a upřeně mu hleděl do očí. Za chvíli Axis krátce přikývnul a vstal.

„Pojedu dál na sever, než se s Ničitelem utkám v boji,“ prohlásil drsně. Oči měl tvrdé a chladné, „pak ho rozsekám na kusy za to, co tu dnes způsobil.“

21

V hrobce talona zaklínače

Když se Faraday probudila, nepříjemně jí tepalo v hlavě a každý sval v těle ji bolel. Kdosi jí držel ruku těsně nad obličejem.

„Hmpf,“ zaprotestovala a snažila se odstrčit ruku, která ji rozčilovala.

„Jenom ti otírám z obličeje hlínu. Takhle je to lepší. Můžeš otevřít oči?“

S velkou námahou se Faraday podařilo pomalu otevřít oči. Zamrkala a pokusila se zaostřit. Nad ní plaval Jackův obličej. Tvářil se ustaraně. Znovu zamrkala, až se jeho tvář nakonec ustálila.

„Bolí mě úplně všechno,“ zamumlala a pokusila se posadit.

„Dopadli jsme malinko tvrději, než jsem zamýšlel,“ odpověděl jí Jackův hlas. Teď, když viděl, že se Faraday hýbe, byl o něco méně ustaraný. „Nevěděl jsem, že se z mohyly zřítí tolik zeminy. Já a Yr jsme z toho vyšli celkem hladce, ale tebe a toho Sekerníka zasáhlo pár uvolněných kamenů.“

„Timozeli!“ Faraday se v mžiku posadila. Zaúpěla a chytila se oběma rukama za hlavu. Prudký pohyb byl pro její rozbolavělou hlavu příliš.

„Tiše,“ ozval se jí za zády tlumený ženský hlas a Faraday ucítila, jak ji čísi ruce začaly jemnými a uklidňujícími pohyby hladit po čele. „Ještě se nesmíš tak rychle hýbat. Počkej, trochu ti promnu hlavu.“

Dotyk jejích prstů byl neuvěřitelně příjemný a Faraday několik minut seděla se zavřenýma očima a nechala kouzelné prsty odehnat nejhorší bolest.

„Děkuji vám," zašeptala nakonec, otevřela oči a otočila se, aby se podívala na ženu, která jí tolik ulevila od bolesti. „Cítím se tak…" Faraday překvapeně vykulila oči. Na zemi za ní seděla úplně nahá žena. Světlé rovné vlasy jí spadaly k pasu.

„Lady Faraday, copak mě nepoznáváš? Jsem Yr, tohle je má lidská podoba."

Faraday se oči rozšířily ještě víc. „Ty umíš měnit podobu?"

Yr se hrdelně zasmála hlubokým hlasem. „Pro mě, pro všechny z nás, je těžké změnit podobu a potřebujeme k tomu pomoc. Na tomhle místě," mávla rukou, „je stále ještě tolik zbytkové magie, že pro mě byla proměna snadná." Znovu se vesele zasmála a zamrkala na Jacka. „Jack mi kočku neschvaloval. Myslel si, že je to… nevhodné." Malinko pokrčila rameny. „Kočky si ale chodí, kam chtějí, a často se dostanou tam, kam se nedostane žádná žena. Navíc jsem vyslechla rozhovory, které by kohokoliv jiného určitě stály život. Po chodbách Carlonu jsem se potulovala dlouhé roky, děvenko, a dozvěděla jsem se toho spoustu."

„Dost už," zavelel Jack. „Faraday, můžeš vstát?"

Yr pomohla Faraday na nohy. Trošku se jí zatočila hlava. Pak se rozhlédla okolo sebe. Stáli na jednom konci špatně osvětlené obdélníkové kamenné místnosti. Měřila zhruba patnáct na čtyřicet sáhů. Ve středu komnaty stál kamenný blok, který tvarem připomínal stůl. Byl vysoký muži zhruba do pasu a byl jasně bílý. Ve slabém světle téměř zářil. Na každé straně místnosti visely ze stropu dvě měděné lampy a vydávaly jemné světlo. Když se Faraday otočila, uviděla, že zeď za nimi je překrytá zříceným zdivem a zeminou.

„Sesuv úplně zahradil cestu sem dolů, Faraday. Nikdo se sem nedostane," řekl tiše Jack. „Pro ty nahoře jsme mrtví, zasypaní blátem a kamením."

Faraday se otřásla. Pro Axise je tedy mrtvá. No, asi to tak bude nejlepší. Zalapala po dechu, když uviděla Timozelovo bezvládné tělo ležet na podlaze hned za sebou. Přispěchala k němu a sklonila se nad ním. „Timozeli!"

Yr s Jackem se po sobě podívali. Bylo by bývalo lepší, kdyby Timozel při sesuvu zemřel, ale když padali do jámy, z velké části ho

ochraňovala magická aura hole. Vůbec takovou komplikaci nepotřebovali. Stejně jako Ogden s Veremundem ani oni neměli volné ruce. Mohli navrhovat a radit a někdy mohli ovlivňovat události, pokud měly posloužit proroctví, ale nemohli zajít tak daleko, aby se vměšovali do věcí života a smrti.

Jack si povzdechl a sklonil se k Timozelovi. „Faraday, uhni s rukou. Můžu mu pomoct stejně, jako jsem pomohl tobě."

Faraday se dívala, jak Jack položil Timozelovi ruku na obličej a ze špiček prstů mu začalo proudit slabé zelené světlo. Timozelovi se postupně začala do tváří vracet barva. Za několik minut se nepatrně pohnul a začal sténat.

„Faraday," oslovil ji Jack. Seděla skrčená po Timozelově druhém boku. „Musíš ho přesvědčit, že já a Yr pro něho nepředstavujeme hrozbu. Jak vidíš, ten mladík je plně ozbrojený, má meč a sekeru a ani já, ani Yr nevzdorujeme oceli o nic lépe než ty nebo Axis. Stejně tak, jak musí přežít Axis, aby se proroctví naplnilo, musíme přežít i my. Jinak bude všechno ztraceno."

Faraday přikývla. V zelených očích měla vážný pohled. Naklonila se nad Timozela a přitiskla mu ruku na hruď, aby ho mohla později zadržet.

Na rozdíl od Faraday se Timozel probudil z bezvědomí do plné bdělosti. Byl rozzlobený a rozhořčený. Naráz otevřel oči a rázem se zvedl do sedu, odstrčil Faradayinu ruku a pokrčil kolena, aby mohl vstát. Rukou sevřel meč a jedním pohybem jej napůl vytáhl z pochvy. Yr i Jack se otřásli, když uslyšeli, jak ocel opouští své vězení.

„Ne!" vykřikla Faraday a pokusila se jej pevně obejmout. „Timozeli, nic se neděje, jsme v bezpečí!"

Timozel seděl ještě chvíli strnule a rukou stále svíral jílec meče.

„Faraday?" zeptal se zmateně. „Co se stalo?" Obrátil se k ní. Z očí se mu začal vytrácet hněv.

„Pšt, už je dobře, Timozeli." Faraday ho konejšivě pohladila po hnědých kudrnatých vlasech.

„Kde to jsme?" zeptal se a rozhlédl se. „Co se stalo?" Tvář mu opět ztvrdla, když si všiml Jacka a připomněl si, jak se snažil unést Faraday. Hned na to mu zahořely tváře, protože si uvědomil, že ta zvláštní žena, která stojí vedle Jacka, je úplně nahá. Yr roztáhla rty v úsměvu.

Setřásla si vlasy z tváře a trochu narovnala ramena. Když se opírala o kamenný kvádr, její kůže zářila téměř stejně bíle.

Timozel vrátil meč zpátky do pochvy a s očima stále upřenýma na Yr pomalu vstal.

„Yr," jemně ji napomenul Jack, „teď na to není ani vhodná doba, ani vhodné místo.

„Co ale můžu dělat, Jacku? Nemám tady žádné šaty," odpověděla mu Yr.

Timozel stále podezřívavě sledoval Yr. „Prosím," řekl nakonec a do tváří se mu vrátila normální barva, „vezměte si můj plášť."

Nechal si jej sklouznout z ramen a přistoupil k Yr. Yr se na chvíli zarazila, aby ho trošku potrápila, a pak pro něj líně natáhla ruku. „Ach jo," zaprotestovala. „Je celý promočený."

„Obleč si to!" obořil se na ni Jack, kterého její chování rozčilovalo. Kéž by tak zůstala v kočičí podobě. Jako žena bude působit jenom potíže.

Yr si povzdechla a přehodila si plášť přes ramena. „Určitě rychle uschne," poznamenala. „Děkuji ti, Timozeli."

Když Yr zakryla nahotu, Timozel se znatelně uvolnil a dvorně se jí uklonil. „Má paní," usmál se na ni.

Faraday položila Timozelovi ruku na rameno. „Time, tohle jsou Jack a Yr. Jsou to…" zarazila se, protože nevěděla, jak je má představit. Co mu má říct? Obrátila na Jacka prosebný pohled.

Jack ji přerušil. „Timozeli, pamatuješ si proroctví, které jsi slyšel v Pevnosti mlčenlivé ženy?" Timozel přikývl. „No a já a Yr jsme dva ze Strážců, o kterých byla v proroctví řeč. Jsme součástí proroctví, máme mu sloužit."

Timozelovi se zúžily oči. Verš proroctví, který se zmiňoval o Strážcích, mu proběhl hlavou. „Strážci projdou zemí," pak si připomněl jeho temné pokračování. Dokud bylo proroctví jen abstraktní hádankou, přišlo Timozelovi zábavné. Teď, když je před sebou viděl z masa a kostí, už se mu tolik nelíbilo. Jako všechny Achařany, i jeho už od kolébky učili, že všechna kouzla a zaříkávání jsou zlá a že slouží jen k tomu, aby svedla bohabojné Achařany z pravé Cesty pluhu. Magii používají jen Zapovězení, aby ublížili lidem v Acharu. Sílil v něm neklid. Proroctví také mluvilo o oživlých mrtvých a temných silách.

Představují tyhle magické bytosti nebezpečí pro něj a Faraday? Timozelova ruka se znovu o kousek přiblížila k jílci meče.

„Timozeli," oslovila ho Yr. Snažila se mluvit klidně a rozumně. Z očí se jí vytratil vyzývavý pohled. Místo toho uklidňovaly. „Jack i já, stejně jako naši druzi, jsme zasvětili život tomu, abychom ochránili tuto zemi, abychom našli Muže z hvězd a poskytli mu veškerou podporu, protože je jediný, kdo může porazit Gorgaela Ničitele. Nechceme ublížit ani tobě, ani Faraday."

„Tak proč jste ji unesli?" naléhal Timozel.

„Dovedou mě k Borneheldovi," vyhrkla Faraday, „protože věří, že ochrání Gorkenskou pevnost proti těm ledovým příšerám lépe, když budu stát po jeho boku."

„Je Borneheld tím vyvoleným, který může zachránit Achar?" zeptal se Timozel.

„Bude nesmírně důležitý pro obranu Acharu," řekl Jack. „Bude potřebovat Faraday vedle sebe, aby ho podpořila."

Timozel se zadíval na Faraday a pokoušel se přemýšlet. Rozcuchané vlasy jí spadaly na ramena a v očích měla obavy. Nepochybně se už nemůže dočkat, až se znovu setká se svým zaslíbeným. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se mu zdálo, že je nutné, aby se Faraday co nejrychleji dostala k Borneheldovi. V Gorkenské pevnosti to ale bude nebezpečné.

Timozel se rozhodl. „Ano," přikývl, „souhlasím, Borneheld tě určitě bude potřebovat po svém boku." Faraday se viditelně ulevilo. „Ale," Timozelovi přes tvář přeletěl stín, „těmhle lidem moc nevěřím. Proč tě, u Artora, strhli sem dolů?"

„Timozeli, znáš přece Axise. Má rozkaz přivést mě do Arcrenu a tam mě nechat. Já si ale nepřeji nic jiného než být u Bornehelda." Artore, odpusť mi tu lež, pomyslela si. „A viděl jsi sám, jak Ničitel napadl Sekerníky. Bylo by pro mě nebezpečné s nimi zůstat. Jack a Yr si mysleli, že by bylo nejlepší vyrazit ihned."

„Ano," přikývl zvolna Timozel. Rozhodl se. Artor ho jistě poslal za Faraday z jediného důvodu – aby ji ochraňoval. Artor mu dal šanci dokázat, jak ctěným a odvážným bojovníkem by se mohl stát. Klekl si před Faraday na jedno koleno a vzal obě její ruce do svých.

„Má paní," oslovil ji naléhavě, „budu ti sloužit, položím za tebe třeba život." Faraday zalapala po dechu a rychle zalétla pohledem k

Jackovi a Yr. Ti nedávali nic najevo, tak se zadívala zpátky do Timozelových očí. „Budu tě bránit před nebezpečenstvím a ochráním tebe a tvou čest a nebudu se nijak ohlížet na sebe. Budu tvůj kavalír, budu bojovat za tvou věc a postarám se, aby ti nikdo nepoložil ani stébélko přes cestu. Tuto svatou přísahu skládám při Artorovi a může ji zrušit jen má smrt nebo tvé přání. Lady Faraday, přijímáš mé služby?“

Faraday nevěděla, co má dělat. Rytíři se kdysi stávali kavalíry urozených žen, ale pokud věděla, už se to mnoho let nedělo. Očima poprosila Jacka o radu.

Jack lehce přikývl. Možná ji Timozel ochrání alespoň před něčím z toho, co mají před sebou. Bude potřebovat přítele.

Yr přemýšlela, jestli náhodou Timozel nebude spíš na obtíž než k užitku, pak ale také přikývla. Jako Faradayin ochránce pro ni bude Timozel ještě neodolatelnější výzva.

Faraday se zhluboka nadechla a podívala se zpátky na Timozela. Jeho nabídka a upřímná starost o ni ji dojaly. Věděla, že vztah mezi dámou a jejím kavalírem nebyl nikdy tělesný. Možná proto tuto přísahu dvořané opustili. Připadala jim příliš idealistická a v praktickém životě nesplnitelná. Faraday ale také věděla, že kavalír neměl za úkol jen chránit. Byl to přítel, důvěrník, člověk, o kterého se může kdykoliv opřít, člověk, který jí bude vždy věřit a podpoří ji ve všech rozhodnutích, která udělá. Pomalu přikývla. Možná že život po Borneheldově boku nebude tak nesnesitelný, když si bude moci přijít k Timozelovi pro podporu.

„Přijímám tvou nabídku, Timozeli, a děkuji ti za ni z celého srdce. Ať sám Artor dohlédne na to, že tuto přísahu zruší jen mé přání nebo tvá smrt. Ať Artor v budoucnu vede naše kroky a drží nad námi ochrannou ruku.“

Timozel se usmál a něžně jí políbil ruce. Pak je pustil a postavil se. Jen ať ten podivný páreček ví, že má Faraday ochránce, pomyslel si spokojeně. Kdyby se jí pokusili nějak ublížit, rozsekal by je na místě.

Timozel se narovnal. Cítil se vyšší a dospělejší, jako by mu nová role Faradayina kavalíra dala nový smysl a směr života. Zahnal myšlenku na to, co by mu řekl Válečná sekera. Už je na čase, aby vzal na svá bedra zodpovědnost.

„Ano,“ řekl tak rozhodně, jak jen mohl, „teď bys mi měl, Jacku, říct, kde to vlastně jsme.“

22

Večer mezi mohylami

K večeru nad sebou Axis získal jakž takž vládu a přesunul muže dál mezi mohyly. Sekerníci rychle sehnali koně a přesunuli se k jednotkám. Dva lékaři, kteří s nimi cestovali, se starali o raněné. Mrtvé přenesli na jedno místo a pohřbívali je do narychlo vykopaných hrobů na volném prostranství mezi dvěma mohylami. „V mohylách mohou spát naši mrtví s mrtvými Zapovězených," poznamenal Axis hořce. Veremund překvapeně zvednul obočí nad jeho poznámkou. Později oba bratři pod Axisovým ledovým pohledem s velkým škobrtáním odříkali slova bohoslužby za mrtvé a tím svěřili, s několika zahanbujícími pauzami, mrtvé do Artorovy péče. Zranění leželi na nosítkách a byli připravení na cestu zpátky do Tare, kam je zítra ráno doprovodí několik vojáků.

Později vojáci seděli kolem táborových ohňů. Někteří do sebe zkoušeli dostat teplé jídlo, jiní si čistili výstroj umazanou od bahna během chaosu v bouři. Axis strávil většinu večera tím, že procházel mezi muži, usmíval se na ně a dodával jim odvahu, ptal se a odpovídal na otázky. Když bylo potřeba, na nejedno rameno položil útěšnou ruku a jinde se smál a žertoval. I přes zdánlivý zájem o muže Axisovu mysl stále zaměstnávaly vzpomínky na to, co se ten den událo. Pokoušel se v nich najít nějaký logický smysl. Byl vděčný, že nikdo z mužů neviděl běsnící hlavu v mracích, protože by jim její existenci nemohl nijak

vysvětlit. Co se mu to jen vynořilo z podvědomí a zahnalo děsivé výjevy, které hrozily, že ho zničí?

Čím více Axis přemýšlel o důsledcích předchozích událostí, tím nejistější si připadal. To, že tak dlouho žil v nejistotě a hanbě za svůj původ, způsobilo, že nemohl vystát nejistotu i v ostatních oblastech života.

Nakonec si Axis našel cestu k ohništi Ogdena a Veremunda. Oba staříci byli zabraní do knih, které drželi na klíně. Byli do nich tak zahloubáni, že nezpozorovali, jak Axis přichází.

„Tak našli jste už odpovědi, staříci? Už mi můžete říct, jak mám odehnat další bouře plné přízraků, které nás napadnou? Řeknete mi konečně, jak mám ochránit své muže před dalším deštěm ledových kopí?“

Ogden i Veremund polekaně vzhlédli. Axis stál na druhé straně dohasínajícího ohniště. Vypadal bojovně. Ruce držel blízko meče a sekery, které měl pověšené na opasku.

„Axisi,“ oslovil ho Veremund tiše, „posaď se u nás na chvíli, měli bychom si promluvit.“

Axis ještě na okamžik zůstal stát, pak se ale plynulým pohybem posadil se zkříženýma nohama k ohni. Má v sobě ladnost Ikarii, pomyslel si Ogden, a je úplně stejně náladový.

„Ano,“ přitakal Axis úsečně, „měli bychom si opravdu promluvit. A řeknete mi pravdu, staříci?“

„A kolik pravdy jsi schopen přijmout, Válečná sekero?“ utrhl se na něj Ogden. Veremund mu ale položil uklidňující ruku na rameno a odpověděl mírněji. „Nikdy jsme ti neřekli žádnou lež, Axisi.“

To je sice možné, pomyslel si Axis, ale většinou jste mi odpověděli v hádankách stejně jako to vaše milované proroctví. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Co byla ta věc v mracích dnes ráno? Byl to Ničitel, o kterém mluví proroctví?“

„Byl to jeho obraz,“ odvětil Ogden, „ne Ničitel sám. Není dost silný na to, aby takovou cestu podnikl v těle.“

„Proč by se měl někam trmácet, když může tak účinně zabíjet svým prokletým čarodějnictvím?“ vyhrkl rozčileně Axis.

„Axisi, uklidni se. Pouč se, ale neplýtvej silami na sebeobviňování.“

Axis se chvíli snažil ovládnout. To, že Veremund mluvil rozumně, mu v Axisových očích nijak nepomohlo. „Tak mi teda řekni, co se z

toho mám naučit, chlape! Co bych tak asi zjistil nového?“ Axis se zarazil a pevně stiskl čelisti. „Proč nás napadl?“

„Protože jsme pro něj hrozbou,“ odpověděl mu Veremund.

„Sekerníci jsou tedy pro něj hrozbou?“ zeptal se Axis opatrně.

„A také ty sám, Válečná sekero,“ odpověděl Veremund právě tak opatrně. Nechtěl Axisovi říct příliš mnoho najednou, dokud byl v tomto stavu a všechno popíral. „Ty je vedeš a vedeš je do Gorkenské pevnosti. Gorgael si možná myslel, že je lepší tě napadnout, dokud jsi ještě daleko od zamrzlého severu.“

Axis jeho odpověď přijal. O významu Veremundových slov bude přemýšlet později, až mu v srdci poleví palčivý zármutek. Připadalo mu, že s ním žal zůstane navždy.

Ogden i Veremund věděli, co se mu děje v hlavě. Také viděli, co se stalo Faraday, přestože oni, na rozdíl od Axise, věděli, že je s největší pravděpodobností stále naživu. Nebyli zlomyslní, ale věděli, že by pro Tencendor bylo katastrofální, kdyby se Axis odchýlil od cesty proroctví.

„A co se stane, když se tenhle Gorgael nebo jeho obraz vrátí, starče? Co pak?“ zeptal se Axis.

Ogden pohlédl na Veremunda. Mluvili o tom již dříve a shodli se, že se Gorgael odhodlal k útoku jen proto, že bylo na jednom místě tolik Strážců, Axis i Faraday. Teď, když se rozdělili, bylo pravděpodobné, že se Gorgael bude držet zpátky. Předpokládali – doufali – že se Gorgael útokem tak daleko na jihu vyčerpal. Ogden se obrátil zpátky k Axisovi. „Doufáme, že se tak hluboko na jih znovu neodváží, Axisi. Přemýšlej. Bouře byla smrtonosná a zlá, ale když se dostala k Sekerníkům, trvala pouhých pár minut. Kdybys byl Gorgael, stačilo by ti pobít pouhých pár stovek mužů?“ Axisovi zaškubalo v obličeji, ale argument musel uznat. „Gorgael nemohl útok dokončit. Možná že se přecenil. Snad teď budeme chvíli v bezpečí a kdo ví, možná jsme Gorkenské pevnosti vykoupili nějaký čas.“

„Bratři, proč se mi zjevoval ve snech?“ zeptal se Axis tiše a zahleděl se do nízkých plamenů ohně.

„Gorgael se vyživá v nenávisti, je to jeho pravá podstata. To nenávist ho pohání,“ vysvětlil Veremund.

„Nenávidí všechny ty, kteří se před ním neskloní, kteří budou stát mezi ním a tím, po čem touží – zničením všech zemí pod hranicí věčného sněhu a ledu.“

„Proč?“ přerušil ho Axis. „Proč by chtěl udělat něco takového?“

Ogden pokrčil rameny. „Prostě jen nenávidí, Axisi. To mu stačí.“

Axis přikývl. Pochopil.

„Gorgael zkusí všechno možné, aby zasel nejistotu a strach do srdcí těch, kteří se mu postaví na odpor, Axisi. Jestli toho dosáhne tím, že ti vstoupí do snů, pak je toho Gorgael klidně schopen.“

Nastalo dlouhé ticho. Ogden a Veremund věděli, na co se Axis zeptá příště.

„Co jsem to předtím zpíval, bratři? Co jsem to tam zpíval?“ Jeho hlas se ztišil do šepotu.

„Axisi, zpíval jsi prastaré ochranné zaříkání…“

„Čarodějnictví!“ vpadl mu do řeči Axis. V hlase mu zazněl strach. Axis se nakazil seneschalskou nenávistí ke všemu magickému už v raném věku.

„Ne, ne,“ pospíšil si Veremund. „I když by si někdo mohl myslet, že je to kouzlo, je to jen zaříkání proti zlu. Nikdo je nezazpívá, neochrání se proti zlu, pokud se je nenaučil už v děloze. Axisi, zpíval ti je tvůj otec. Miloval tě tolik, že ti daroval tuto píseň.“

Axis si třesoucí se rukou přejel přes oči a malinko se od obou bratrů odvrátil. Veremund si všiml, že se mu v očích zatřpytily slzy. „Nepochybuj o tom, že tě rodiče chtěli a milovali, Axisi. Tvůj otec se k tobě nikdy nepřihlásil jen proto, že mu v tom zabránily okolnosti silnější než jeho láska k tobě.“

Axis krátce přikývl. Uznal Veremundova slova. Po tvářích mu stékaly proudy slz, i když se je vší silou pokoušel zadržet. „Kdo byl můj otec? *Kým* byl?“ zašeptal.

Bratři se zvedli a přešli na druhou stranu ohniště, kde se posadili po Axisově boku. Veremund položil Axisovi ruku na rameno, ale promluvil Ogden. „Axisi, ani jeden z nás neví přesně, kdo byl tvůj otec.“ Ani jeden z nich si nemyslel, že je pravý čas říci Axisovi, že jeho otec byl s největší pravděpodobností ikarijský zaklínač. „Ale jestli ho najdeš, pomůže nám to odpovědět na mnoho otázek.“

„Ogdene, když jsem přečetl proroctví tam v Pevnosti, připadalo mi to, jako bych rozrazil dveře, které byly celý můj život zavřené.

Najednou mi bylo všechno jasné. Ogdene,“ zahleděl se Ogdenovi do očí, „nejsem si jistý, že se mi to, co jsem za těmi dveřmi viděl, líbí. Začínám si myslet, že by bylo bývalo lepší, kdybych je nikdy neotevřel.“

Axis ještě chvíli oplácel Ogdenův pohled, pak setřásl Veremundovu ruku a postavil se se stejným ladným půvabem, s jakým se posadil. „Bratři, dobře se dnes vyspěte, protože zítra pojedeme do Arcrenu. Tam nabereme zásoby a co nejrychleji vyrazíme do Smyrtonu. Nedovolím Gorgaelovi, aby mě odvedl od cesty na sever.“ Zaváhal. „Pošlu se zraněnými do Tare jezdce. Ti pak pojedou do Carlonu se zprávou o tom, co se tu dnes událo.“ Hlas mu ztvrdl. „Teď musím napsat lady z Tare zprávu o tom, že její milovaný nejstarší syn leží mrtvý pod lavinou bláta a kamení. Nejraději bych jí to řekl sám, než abych takovou zprávu svěřil poslovi.“

23

Hvězdná brána

Jsme v hrobce devátého z dvaceti šesti ikarijských talonů králů, kteří jsou tu pohřbeni, Timozeli,“ řekl Jack.

Faraday a Timozel se rozhlédli. I když byla hrobka zcela jistě postavena zručnými kameníky, na hrobku krále byla pozoruhodně prostá. Kromě středového kamenného kvádru v komnatě nic nebylo. Čtyři kamenné stěny alespoň trochu oživovaly falešné pilíře, ale kromě nich tu nebylo nic. Nikde nebylo vidět žádný vchod.

„Jak se dostaneme ven?“ zajímala se Faraday.

Yr se otočila na Jacka. „Jacku, ty znáš tohle místo líp než kdokoliv z nás. Znáš cestu dolů?“

Jack se otočil ke kamennému kvádru a uctivě na něj položil ruku. „Tyhle mohyly postavili pro dvacet šest ikarijských talonů králů celého Tencendora. Talonové vládli Tencendoru více než pět tisíc let, ale sem jich uložili jen dvacet šest. Třicet jedna jich odpočívá ve skromnějších hrobech.“

Timozel se netrpělivě ošil, ale Jack zvedl raku. „Klid, chlapče. Tohle si musíš poslechnout. Jen dvacet šest. Méně než polovina. Těchto dvacet šest totiž nebyli obyčejní talonové. Pocházeli z linie zaklínačů. Tyto mohyly jsou silně magická místa.“

„Zaklínači?“ zeptal se Timozel upjatě. „Co to znamená?“

Jack se na chlapce zadíval. „Byli to ti z Ikarii, kteří uměli zaklínat, Timozeli.“

Timozelovi se rozšířily oči a načrtl ve vzduchu znamení Pluhu, aby odehnal zlé síly, a odtáhl se dál od kvádru. Tyhle povídačky o zaklínačích a magických místech se mu ani za mák nelíbily.

Faraday popošla blíž k Jackovi a kamennému kvádru. „Leží pod tímhle kamenem talon?“ zeptala se. Přiblížila ruku ke kvádru, už se ho skoro dotkla, ale pak si to na poslední chvíli rozmyslela.

„Ne,“ Jack se zarazil a chvíli uvažoval. „Talon zaklínač ležel na tomhle kvádru, když zemřel. Ale už je dávno pryč a tam, kam odešel, musíme i my.“

„Hvězdnou branou,“ zhluboka se nadechla Yr. „Nikdy jsem ji neviděla, ale strašně po tom toužím. Už jsem toho o ní tolik slyšela.“

Jack přikývl. „Ze Strážců jsem Hvězdnou bránu viděl já jediný a za posledních tisíc let jí cestami poutníků mezi hvězdami nikdo neprošel.“

„Proč jim říkáš poutníci mezi hvězdami, Jacku?“ zeptala se Faraday.

„Tak se říkalo nejmocnějším talonům zaklínačům, i když něco spojeného s hvězdami mají ve jméně všichni zaklínači. Uctívají hvězdy a pohyb nebes. Většina jejich magie pochází z hvězd, nebo se to alespoň tak říká.“

Všechny zmínky o magii Timozela znervózňovaly. „To už by snad stačilo. Kam nás to vedete? Co je ta vaše Hvězdná brána?“

Jack schoval rozmrzelost za hraný úsměv. „Ty se o to nemusíš zajímat, Timozeli. Kdybych si myslel, že se odsud můžeme dostat jinak, zvolil bych jinou cestu. Všechny cesty ale vedou dolů k Hvězdné bráně. Kdybychom chtěli najít jinou cestu na povrch, museli bychom kolem ní stejně projít.“

„Je to nebezpečné?“ zeptala se Faraday.

Yr se rozesmála. „Není, pokud ovšem nevstoupíš přímo do ní, dítě.“ Zarazila se a zadívala se na Jacka. „Jack to, myslím, asi dost dobře nevysvětlil. Tyhle mohyly nejsou vlastně hrobky, protože těla talonů zaklínačů v nich neleží. Každá mohyla je vstup. Brána před tou opravdovou branou, jestli chceš. Kdykoliv jeden z těch dvaceti šesti zemřel, poddaní pro ně postavili takovou mohylu s komnatou. Pod komnatou postavili dlouhé schodiště dolů k Hvězdné bráně. Když dokončili mohylu a schodiště, položili tělo talona zaklínače na katafalk a mohylu zapečetili. Talon zaklínač se za nějakou dobu dostal po schodišti do komnaty Hvězdné brány a prošel skrz. Každý talon měl vlastní přístup k Hvězdné bráně, takže existuje dvacet šest mohyl pro

dvacet šest talonů zaklínačů. Existuje dvacet šest bran k Hvězdné bráně. A když projdou Hvězdnou branou, talonové zaklínači čekají.“

„Čekají na co?“ Faraday měla oči navrch hlavy. Nikdy by nevěřila, že něco, co vytvořili Zapovězení, může být tak nevýslovně krásné. I přes své náboženské vzdělání Faraday postupně stále méně a méně vadilo, když se hovor stočil na magii. Povídání o poutnících mezi hvězdami a Hvězdné bráně ji fascinovalo.

„Kdo ví, má milá? To asi ví jen oni sami.“

Timozelovi se to ani trochu nelíbilo. Jak se mohli tihle talonové zaklínači dostat dolů po schodišti, když už byli po smrti? Není divu, že Seneschal učil, že je magie zlá. Přistoupila k němu Yr, položila mu ruku na rameno a naklonila se k němu blíž. „Koho zajímá, jak se mrtví talonové zaklínači dostávali dolů, Timozeli. Mě spíš zajímají živí.“ Druhou rukou mu přejela po hrudi a přitiskla se k němu.

Timozelovi ztvrdly rysy, vzal její ruku a odtáhl si ji z prsou. Chtěla ho snad uhranout kouzly? Yr pokrčila rameny a ustoupila a rukou si přidržela plášť, aby se jí dál nerozevíral. Na tohle ještě bude dost času.

„No tak,“ napomenul ji Jack mírně. „Už musíme dolů. Nemáme ani jídlo, ani vodu. Čím rychleji sestoupíme, tím rychleji něco najdeme.“

Jack zvedl svou těžkou hůl, vzal ji do levé ruky a pravou rukou přejel nad kovovou hlavicí na jejím konci. Faraday si hlavici, velkou jako mužská pěst, poprvé pořádně prohlédla. Byly v ní vyryté hluboké linie, které se splétaly v komplikovaných vzorech. Kov vypadal zvláštně; byl zčernalý, jakoby ušpiněný. Pak ale přestala věnovat pozornost holi, protože si všimla Jacka. Mluvil k holi. Mluvil tak tiše, že se slova nedala rozeznat, ale rytmus pod jeho slovy byl strhující. Téměř to vypadalo, že holi zpívá. Z konečků prstů mu vyzařovalo slabé zelené světlo, které pulzovalo v rytmu jeho slov. Yr se potichu postavila Faraday za záda. „Trošku si odstup sem ke mně, Faraday,“ zašeptala. „Nesmíš se mu tu plést.“

Yr a Faraday se přidaly k Timozelovi, který stál u vzdálenější stěny. Podezřívavě zíral na Jacka a ruku držel na jílci meče.

Najednou chytil Jack hůl do obou rukou, ve výši ramen jí třikrát obtočil tělo a pak kovovou hlavicí udeřil do místa na podlaze.

„Ecrez dontai hvězdný poutník!“ vykřikl. V tom okamžiku se část podlahy u jeho nohou propadla o délku několika dlaní a zajela pod

zbytek podlahy. Kamenné schody se stáčely z dohledu do černočerné tmy dole.

„Máš můj obdiv, Jacku," poznamenala Yr tiše. „Vypadá to, žes dlouhé čekání na Muže z hvězd využil ke studiu." Jack přestal zkoumat schody a zvedl hlavu. Ve smaragdových očích se mu objevil slabý náznak uspokojení. Poděkoval Yr za kompliment pokývnutím.

„Pojďme. Timozeli, ty půjdeš vzadu s jednou lampou. Já vás povedu a ponesu druhou. Yr a Faraday můžou jít mezi námi. Sestup bude bohužel asi hodně dlouhý. Prosím, buďte opatrní, schody asi nebudou stejnoměrné."

Postupovali pomalu. Schody byly strmé, a přesně jak je Jack předtím varoval, nestejnoměrné. Schodiště se stáčelo dolů v úzké spirále. Jack, Yr a Faraday si museli přidržovat lemy plášťů, aby si je nepřišlápli a nezřítili se dolů. Jack předal lampu Yr, aby mohl zároveň držet lem a těžkou hůl.

Faraday se musela velmi soustředit, aby neupadla. Schody se zdánlivě stáčely dolů do nekonečna a ona ztratila pojem o čase. Kolena a lýtka ji začaly bolet už po několika minutách, a jak sestupovali stále níž, bolest se stupňovala až k nesnesení. Byla tak ponořena do přemítání o své bolesti, že narazila do Yr, která se před ní náhle zastavila.

„Dávej přece pozor!" zavrčela Yr. „Jack vyhlásil odpočinek."

Faraday zamumlala omluvu a posadila se, aby si namasírovala bolavá lýtka. „Jak dlouho ještě půjdeme, Jacku?"

„Jsme asi v půli cesty," odpověděl Jack. Faraday se ulevilo, když si všimla, že si nohy masírují i Jack a Yr. Možná jsou to kouzelné bytosti, ale to je neuchránilo od bolavých nohou. Timozel stoicky předstíral, že jeho nohy nebolí.

Yr začala prsty rozčesávat Faraday mokré a zašmodrchané vlasy. Faraday se usmála a zavřela oči. Dala bych dva roky života za teplou koupel, pomyslela si malátně. Doteky Yřiných prstů ji uklidňovaly.

Když Faraday zavřela oči, Timozel si nenápadně natáhl nohy přes celou šířku schodiště. Po obličeji se mu rozlil blažený výraz, jak bolest opadávala. Povzdechl si a pohodlně se opřel ramenem o kamennou zeď.

Chvíli sledoval, jak Yr rozčesává Faraday vlasy, a pak se mu oči také zavřely.

Seděl na obrovském zvířeti – ne na koni, na něčem jiném, co se sklánělo a zase zvedalo. Řvalo to hlasem…

Timozelovy oči se rázem otevřely. Polekaně se posadil. Na chvíli by mohl přísahat, že byl…

„Co se děje?“ zeptal se ho ustaraně Jack polohlasem. Yr a Faraday byly zabrány do rozčesávání a Timozela si vůbec nevšimly.

„Nic,“ odsekl Timozel. „Vůbec nic.“

Jack ho ještě chvíli pozoroval, pak se opřel a zadíval se do temnoty pod nimi. Není divu, že je Sekerník neklidný, pomyslel si. Na těchto schodech přetrvává vzpomínka na jiné podivné kroky. Zkoušel si odpočinout a přál si, aby je osud nezavedl právě do této mohyly. Proroctví.

Timozel se znovu pomalu opřel o zeď. Zavřel oči.

Bojoval pro velkého vládce a ve jménu tohoto vládce velel mocné armádě, která se vlnila do nedohledna do všech stran.

Timozel znovu prudce otevřel oči, tentokrát se však nepohnul. Velel obrovské armádě? Téměř se nahlas zasmál. Velel obrovské armádě? Pche. Ne, kdyby to bylo na Axisovi, pomyslel si hořce. Tak moc se snaží, aby mě neprotěžoval, protože spí s matkou, že budu mít štěstí, jestli mě vůbec do padesáti povýší. Timozel pocítil záchvěv zášti větší než kdy dřív. U Sekerníků ho zářná budoucnost nečeká.

Znovu zavřel oči.

Studený vítr mu narážel do zad, když stovky tisíc lidí provolávaly jeho jméno a hnaly se splnit každé jeho přání. Před nimi se ustrašeně krčila jiná armáda, jeho žalostný nepřítel. Nikdy se nemohl rovnat jeho genialitě. Jeho velitel se choulil pod peřinou a nebyl schopen sebrat odvahu, aby se s Timozelem utkal v bitvě.

Tuhle vizi mu určitě posílá sám Artor – je to odměna za to, že přísahal být kavalírem.

Čekají na něj pozoruhodná vítězství.

„Ano,“ zašeptal Timozel.

Ve jménu velkého vládce vyčistí Achar od té špíny, která ho zamořila.

„Ano,“ souhlasil, tentokrát hlasitěji. Tetelil se blahem při myšlence na to, kolik moci bude mít. U boku sevřel ruku v pěst.

Jeho jméno se stane věčnou legendou.

„Timozeli?“ Faraday se dotkla jeho ruky. „Jsi v pořádku?“

Timozel zaváhal. Nechtěl, aby vize zmizela. Pak ale otevřel oči a na Faraday se usmál. „Ano. Ano, jsem v pořádku.“

Všechno bude dobré.

Bude ze mě *mocný* kavalír, když lidé budou takhle provolávat mé jméno. Zamumlal rychlou modlitbu k Artorovi a poděkoval mu za vizi.

„Všechno bude dobré,“ zašeptal.

„Pojďme už,“ zavelel Jack nakonec. Všichni čtyři se ztuhle postavili. Yr Faraday s vlasy udělala, co mohla. Zkroutila jí je na zátylku do úhledně stočeného drdolu a zbavila je většiny bláta a zašmodrchání. Když začali znovu sestupovat, Faraday se otočila na Timozela. Jeho sebevědomý úsměv ji uklidňoval. Mít vlastního kavalíra se jí zamlouvalo čím dál víc.

Timozel ostatní následoval s novou sebejistotou. Po Artorově vizi se cítil starší a odhodlanější. Tvrdší. Byl připraven Faraday ochránit – a také Artora, bude-li to potřeba – kdykoliv to bude potřeba. Bude kavalír, jak se patří.

Sestupovali po schodech níže a níže. Jedinou úlevu od černočerné tmy poskytovaly lampy, které nesli Yr a Timozel. Faraday se otřásla při pomyšlení, jaké muselo být po tomto schodišti sestupovat v naprosté temnotě. Ale na druhé straně, možná si talonové zaklínači dělali vlastní světlo.

Po nějaké době si začali být vědomi slabého zvuku větru, který se ozýval na schodech a kolem nich.

„Co je to?“ zašeptala Faraday a ucítila, jak jí Timozel položil uklidňující ruku na rameno.

„Takhle zní Hvězdná brána,“ odpověděla jí Yr. Z hlasu jí zaznívalo špatně potlačované vzrušení. Faraday pohlédla na Timozela. Byla napjatá.

Jak se přibližovali, zvuk nabýval na síle a objevilo se namodralé světlo, které se přidávalo ke světlu lamp. Nakonec už bylo světlo tak silné, že Jack mohl požádat Yr, aby lampu uhasila, a po krátkém váhání totéž udělal i Timozel. Yr se téměř lepila Jackovi na záda – nemohla se dočkat, až se dostane na konec schodiště.

„Uklidni se, Yr, už jsme skoro tam,“ zamručel Jack, i když i on se nevýslovně těšil. Viděl Hvězdnou bránu v minulosti už třikrát, ale ani tři sta návštěv by mu nebylo stačilo.

Když prošli ještě jednou zákrutou schodiště, schody náhle skončily a oni vstoupili do dlouhé chodby, která v dálce končila v otevřeném oblouku. Zpoza něj pulzovalo modré světlo a vycházel zvuk. Jack je na chvíli zastavil, i když Yr byla tak nadšená, že to chvíli vypadalo, že se mu vytrhne a poběží přímo do modrého světla. Faraday začalo srdce tlouct jako o závod a Timozel si ji přitáhl o něco blíž, protože mu připadalo, že se potřebuje o někoho opřít.

„Nic vám nehrozí, když ovšem neprojdete přímo Hvězdnou bránou," poučil je Jack. Pronikavým pohledem si změřil Timozela a Faraday. „Přede dvěma věcmi vás ale musím varovat. Yr? Poslouchej taky!" Yr netrpělivě přikývla, ale neodtrhla oči od vzdáleného oblouku. Jack se znovu zadíval na Faraday a Timozela. „Žádný člověk tu nebyl už skoro tisíc let, a když vládli ikarijští talonové, bylo skutečně velmi neobvyklé, aby dovolili člověku navštívit Hvězdnou bránu. Je to jedno z nejposvátnějších ikarijských míst, takže se podle toho chovejte. Hvězdná brána je překrásná. Bude vás lákat jí projít. Už teď ji slyšíte zpívat. Rozumíte mi?" Faraday i Timozel přikývli.

„Tak teď tedy můžeme vejít do komnaty Hvězdné brány."

Když následovali Jacka a Yr, Timozel pevně sevřel Faradayinu ruku ve své. Byl kavalír, který v budoucnu povede velké armády. Toho nanicovatého modrého světla se přece nebude bát.

Jakmile prošli obloukem do komnaty Hvězdné brány, ohlušil je zvuk vichřice, i když na tváři neucítili ani sebemenší závan větru.

Faradayin první dojem byl, že vstoupila do menší, ale ještě bohatěji vyzdobené Měsíční komnaty v carlonském paláci. Byla kruhová a po jejím obvodu stály pilíře a obloukové průchody. Každý pilíř byl vytesán z průsvitného bílého kamene a představoval nahého muže s křídly. Většina z nich stála se skloněnou hlavou, rukama založenýma na hrudi a křídly roztaženými tak, že se jejich špičky dotýkaly křídel vedlejších soch. Bod, kde se špičky křídel setkávaly, byl zároveň vrcholem lomeného oblouku. Faraday si všimla, že se několik pilířů na protější straně komnaty liší. Okřídlení muži měli hlavy zvednuté a oči doširoka otevřené. Zlaté polokoule očí se upíraly přímo do středu komnaty a ruce měli zvednuté v radostném gestu spolu s křídly. Nemusela je ani počítat – věděla, že je jich dvacet šest.

„Faraday," zašeptal Timozel. Když se na něj tázavě zadívala, ukázal nahoru ke klenutému stropu komnaty. Na bílé kamenné stropní klenbě

se honily a skákaly modré stíny. Vypadají jako démoni, blesklo Timozelovi hlavou.

„Ach," vydechla Faraday, „to je nádhera!"

„Neměla by ses dívat na ty stíny, má milá, raději se podívej, odkud vycházejí," řekl Jack, který stál v půli lomeného oblouku, jímž vešli. Rukou ukazoval na zvýšený okraj kruhové nádrže na podlaze uprostřed komnaty.

Faraday přešla k nádrži a táhla neochotného Timozela za sebou. Vzrušením téměř ztratila dech. Několik kroků od okraje nádrže se Timozel zastavil a odmítl jít dál. Faraday se pustila jeho ruky a přešla k okraji. Sahal asi do výšky kolen a byl dost široký na to, aby se na něm dalo pohodlně sedět. Faraday se bez zaváhání posadila. Ani se neohlédla. Tmavomodré světlo jí pulzovalo na tváři a odráželo se vysoko nad ní na klenutém stropě.

Faraday pootevřela ústa a rozšířily se jí oči. Na okamžik zapomněla dýchat. Yr a Jack si k ní přisedli a dlouhé minuty fascinovaně hleděli do Hvězdné brány.

V kruhové nádrži nebyla žádná voda. Místo toho podle všeho obsahovala celý vesmír. Opravdový vesmír, ne jen jeho chabý odraz, který osvětluje noční oblohu. Hvězdy se otáčely a tančily, slunce se honila po galaxiích, měsíce se pohupovaly tam a zpět planetárními systémy, zářivé komety se proplétaly po svých složitých vesmírných stezkách. Zvuk nesmírného mezigalaktického větru pronikal až do komnaty a z Hvězdné brány vycházely pulzy tmavomodrého světla. Táhla se do nekonečna.

Faraday otevřela ústa, aby něco řekla Jackovi, který seděl vedle ní, ale neexistovala slova, kterými by mohla popsat to, co viděla. Rozplakala se z čistého údivu nad zázračnou krásou a majestátností Hvězdné brány. Není divu, že to bylo pro Ikarii svaté místo, a když se nemohli modlit přímo tady, uctívali alespoň její odraz na noční obloze. Artor pro Faraday rychle ztrácel na významu, když se pokoušela vyrovnat s tím, co viděla. Nic, co ji naučili o Artorovi a Cestě pluhu, se tomuhle nemohlo rovnat. Každičkou částí těla záviděla talonům zaklínačům, kteří bránou mohli projít. Ta nesmírná radost, kterou museli pocítit, když sklouzli z okraje do nádrže nekonečna! Možná právě v této chvíli se stejně jako hvězdy připojili k věčnému tanci

vesmíru. „Ach,“ zasténala. Tak moc se k nim toužila připojit! Kdo ví, je-li dost dobrá na to, aby ji brána přijala. Natáhla k ní ruce.

Jackova ruka ji uchopila kolem ramen. „Ne, má milá, nemůžeš se nechat svést. Ani ty, ani já nemůžeme projít bránou. Jedině ikarijský zaklínač, mocnější, než si vůbec dovedeš představit, by mohl doufat, že přežije.“

Faraday odtrhla oči od Hvězdné brány a pohlédla na Jacka. I na jeho tváři si všimla stop slz. „Takže může projít i někdo jiný než talonové zaklínači?“

Jack se chvíli důkladně rozmýšlel, než odpověděl. „Ano. Říká se, že se mezi Ikarii jednou narodí zaklínač tak mocný, že vstoupí do brány a zase z ní vyjde. Nevím, co uvnitř najde.“

Nebo co už uvnitř *našel,* pomyslel si. Oči mu sklouzly k dvaceti šesti sochám s radostně pozvednutýma rukama.

Faraday očima znovu zalétla k Hvězdné bráně, takže si nevšimla Jackova pohledu. „Nevím, proč by se chtěl odtud někdo vracet,“ zašeptala.

„Je dobře, žes ji mohla vidět,“ poznamenal Jack tiše. „Určitě ti to pomůže v dalších letech. Nikdy na ni nezapomeň.“

„Nikdy,“ odhodlaně zopakovala Faraday. V následujícím okamžiku ji Jack zvedl z okraje a předal ji do rukou Timozelovi, který se i nadále odmítal do brány podívat. „Teď už ji nepouštěj blíž, hochu,“ nabádal ho Jack. Timozel přikývnul. Nazlobilo ho, že mu někdo říká hochu, ale zase ho potěšilo, že mu Jack svěřil Faraday.

Jack se vrátil ke kamennému okraji Hvězdné brány a tiše promlouval k Yr, která stále ještě seděla spoutána jejím kouzlem. Nakonec zdráhavě naklonila hlavu, vstala a následovala Jacka k místu, kde čekali Faraday a Timozel.

„Takže všechny tyhle oblouky vedou k jedné mohyle?“ zeptal se Timozel, když srovnal krok s Jackem. „Je tu víc vchodů než mohyl.“

„Jen některé z nich vedou k mohylám. Jiné vedou… jinam. Ikarii potřebovali i jiné přístupy k Hvězdné bráně než hrobky svých talonů zaklínačů. A jsou jiní, kteří se dostávají k Hvězdné bráně ještě zvláštnějšími cestami než Ikarii. Pojď a dej pozor, ať neztratíš Faraday. Povedu vás jinou chodbou.“

Jack vzal Yr za ruku a vedl je k jednomu lomenému oblouku hlídanému spícími okřídlenými muži. Když procházeli, Faraday se vzpamatovala a naposledy pohlédla do komnaty Hvězdné brány.

„Proč těm mužům dali křídla, Jacku? Má to snad znázornit, že to byli hvězdní poutníci?“

Jack se k ní otočil a nevěřícně se rozesmál. Copak nic nepochopila? „Znázornit? Ne, má milá, ty sloupy ukazují Ikarii takové, jací jsou. Ikarii jsou přece okřídlený lid.“

24

Přes arcnesské pláně

Jestli byl sestup k Hvězdné bráně perný, z výstupu na povrch se stala noční můra.

Schodiště, které vedlo z hrobky k Hvězdné bráně, bylo umně vytesáno z kamene, ale kamenná chodba, kterou je Jack vedl od ní, se brzy změnila v pouhý tunel, vykopaný v zemi. Sem tam se ze stěny tunelu vynořila dřevěná podpěra, která přidržovala nestejnoměrné hliněné stěny na místě. Jak se stále blížili k povrchu, stěny rozrušovaly hluboké kořeny stromů a ze stropu na ně kapala voda, kterou zachytávali do záhybů sukní nebo plášťů a pak lačně sáli. Od všudypřítomné žízně jim však příliš nepomohla. Kromě vody ze stropu pravidelně padaly také velké kusy hlíny. Jack nechal pokaždé svítit jen jednu lampu, aby je šetřil, a Faraday se začala bát, že se tunel každým okamžikem zřítí. Stále častěji se tiskla k Timozelovi, který jí poskytoval podporu při chůzi po nerovné podlaze tunelu.

Podle Jacka, který věděl, že ani Faraday, ani Timozel to nejsou schopni odhadnout, jim zabralo téměř celý den a noc, než se dostali na povrch. Jack jim vysvětlil, že jim výstup trvá tak dlouho, protože se touhle chodbou dostanou na místo hodně vzdálené od mohyl. Tímhle tunelem se on sám už třikrát vydal k Hvězdné bráně. Za starých časů býval v mnohem lepším stavu, protože to byla pro Ikarii jedna z hlavních přístupových cest k bráně. Za tolik prošlých staletí se ale tunel začal hroutit sám do sebe.

Faraday strávila dlouhé hodiny myšlenkami na matku. Oči se jí zalévaly slzami a stékaly jí tiše po tvářích. Faraday je ale vždy rychle setřela. Musí být silná.

Timozel při výstupu sotva promluvil. Kráčel Faraday po boku, lehával vedle ní, aby ji zahřál, kdykoliv Jack vyhlásil odpočinek, a pomáhal jí při obtížném postupu tunelem, ale jinak byl neobyčejně skoupý na slovo, když se s ním Faraday pokusila mluvit.

Konečně, právě když to začínalo vypadat, že už nebudou moci jít dál a už nikdy nespatří denní světlo, došli k pevné hliněné zdi, která jim zahrazovala cestu.

Timozel se protáhl kolem Yr a stoupnul si vedle Jacka, který rukama přejížděl po zdi. „Tak co, dostane nás za tuhle zeď tvoje magie?“ osopil se na něj. Slova ze sebe přes vyprahlé hrdlo téměř nemohl vypravit. Timozelova nedůvěra k Jackovi rostla s každým krokem temným a vlhkým tunelem.

Jack na něj hleděl bez výrazu. „Moje magie nás odsud nedostane – to spíš tvoje a moje ruce. Tahle zeď zakrývá východ. Je možná na dvě dlaně silná, takže se jí můžeme snadno prokopat i ve dvou. Yr, Faraday, ustupte, ale až zavolám, musíte rychle vyrazit.“

Yr a Faraday o několik kroků ustoupily a Jack začal rukama škrábat zeď. Timozel mu položil ruku na rameno.

„Počkej,“ zastavil ho. Vytáhl sekeru z opasku a začal do hliněné zdi sekat. Doširoka se rozkročil a do úderů zapojil celé tělo. Jack uskočil z cesty hroudám zeminy, které létaly do všech směrů.

„Dávej přece pozor, šílenče,“ zakrákal, protože ho málem zadusil oblak prachu, který se zvedl do vzduchu, „nebo nám celý tunel shodíš na hlavu!“ Potěžkal těžkou hůl v ruce, jako by se nemohl rozhodnout, jestli má uhodit do zdi, nebo do Timozela.

Timozel si Jackova varování nevšímal a Faraday se začala modlit ke komukoliv, kdo snad poslouchá, aby se brzy prokopal skrz. Měla pocit, že jestli na obličeji brzy neucítí závan větru, určitě zemře.

Nakonec přišel sesuv zeminy, který pod sebou pohřbil poslední zbývající lampu. Timozel o krok ustoupil a rozkašlal se, jak se mu kolem ramen valily proudy hlíny.

„Teď!“ vykřikl Jack. Ženy na chvíli zaváhaly. Vyděsila je náhlá temnota a zvuk sesouvající se stěny před nimi, ale Jack s Timozelem je chytili za ruce a protáhli je skrz pohyblivou, rozpadající se hliněnou

zábranu. Po dobu několika úderů srdce se probojovávali padající zeminou a pokoušeli se co nejlépe ochránit hlavu, aby se jim co nejméně špíny a prachu dostalo do nosu a do úst.

Pak se náhle, jako zázrakem, ocitli na čerstvém vzduchu a denním světle. Klopýtali uschlou, po kolena vysokou trávou a kašlali, jak se snažili zbavit prachu, který se jim usadil v krku.

Faraday se sesula do trávy, dávila a kašlala, až jí připadalo, že snad vyzvrátí na trávu celý žaludek. Ve svém bídném stavu si jen vzdáleně uvědomovala, že i ostatní zvrací a lapají po dechu. Nakonec, když nevolnost povolila, se přetočila na záda a otřela si uslzené oči hřbetem ruky. Dlouhé minuty ležela bez hnutí, zírala na mraky, jak se honí po podvečerním nebi, a vdechovala tolik čistého vzduchu, kolik jen byla schopná.

Nakonec se posadila a v chladném vzduchu se celá roztřásla. Ostatní se také začali zvedat, otírali si špínu z tváří a rozklepanýma rukama se pokoušeli vyčesat z vlasů co nejvíce hlíny. Faraday se ohlédla k místu, odkud vyšli. Uviděla malý kopec porostlý zakrslým šípkovým houštím. Vypadalo to, že se jedna strana zřítila dovnitř, a Faraday, která seděla na zemi čelem ke kopci, se zdálo, že cítí slabé chvění. Jack si všiml, že pozoruje svou ruku položenou na zemi. „Hroutí se celý tunel," zasípal vyprahlým hrdlem. „Dostali jsme se ven právě včas." To bylo úplně poprvé, kdy ho Faraday viděla rozrušeného.

Timozel se zdvihl ze země a nabídl Faraday pomocnou ruku. „Úplně mi stačí, že jsme se z té díry dostali živí, ať se celá Hvězdná brána třeba propadne! Faraday, jsi v pořádku?"

Faraday si protřepala plášť a oprášila ze sukně a blůzy tolik hlíny, kolik bylo možné. I přes minulé události byl Timozel neuvěřitelně klidný. Vypadal starší a sebevědomější. Měl v sobě najednou cosi nedefinovatelného, čeho si nikdy dřív nevšimla. Pak ale Faraday pokrčila rameny. Možná je to jen tou špínou. Není divu, že všichni vypadají jinak než před pár dny, kdy se nemuseli potýkat s bouří, blátem a sesuvy půdy.

„Zlatíčka moje, vy jste mě našli," zavýskl Jack šťastně. Hlas už mu zase začínal sloužit.

Faraday vzhlédla. Přes pláň k nim cupitalo stádečko Jackových prasat. Každé mělo v masitém obličeji šťastný výraz a mezi vrstvami tuku jim šťastně svítila malá očka. Prasata blaženě funěla, chrochtala,

valila se a loudala, až nakonec Jacka málem porazila z nefalšované radosti, že ho znovu vidí. Pohled na ně všechny rozveselil.

Yr se otočila na Faraday a Timozela. „Alespoň že je Jack šťastný, ale přiznám se, že bych v tuhle chvíli dala cokoliv za vodu na pití a koupel."

Jack se chvíli přestal vítat s prasátky a postavil se. „Kousek odsud je potok, kde se můžeme umýt a napít."

„A co jídlo?" zajímal se Timozel. Sekeru si zastrčil zpátky za opasek, odkud mu předtím vypadla na trávu.

„Tak jídlo je o trochu dál. Znám dobré lidi, přátele, kteří nám poskytnou jídlo, vodu a, mno," zadíval se na Yr, „šaty. Žijí ale dost daleko odsud, takže budeme muset jít převážnou část noci a rána, než k nim dorazíme."

„Neznáš něco blíž?" zeptala se Faraday zoufale. Věděla, že nebude moci jít celou noc, obzvlášť ne po nekonečných hodinách strávených v hliněném tunelu.

„Budeš si muset zvyknout chodit pěšky, má paní Faraday," odtušila Yr suše, „pokud si ovšem nechceš osedlat prase."

* * *

Jack je odvedl k potoku asi o sto kroků daleko. Všichni si ze všeho nejdříve omyli z obličejů a rukou většinu hlíny, než se položili na břeh a začali lačně hltat vodu. Jack jim povolil několik hodin odpočinku, ale chtěl, aby vyrazili před soumrakem. Foukal studený vítr a bylo pod mrakem. Když nemohli najít žádný přístřešek, nejlepší způsob, jak se zahřát, byla chůze. Nikdo z nich nebyl dost dobře oblečený na to, aby mohl přespat v noci venku na zemi.

Když dopili, překvapil Timozel Faraday tím, že z boty vytáhl krátký nůž a požádal ji, aby mu zkrátila vlasy. Stěžoval si, že jsou příliš dlouhé a kudrny mu padají do očí. Dělala, co mohla, odřezávala mu husté hnědé vlasy nožem tak, že když skončila, měl vlasy připlácnuté k lebce. Timozel si od ní vzal nůž a oholil si dvoudenní strniště, které mu vyrostlo na bradě. Bez horké vody mu ale na tvářích zůstal temný stín. Faraday pozorovala Timozela při holení a říkala si, že v houstnoucím

šeru vypadá mnohem starší a vyrovnanější než ten chlapec, se kterým projela dlouhou cestu z Carlonu k prastarým mohylám.

Yr se také posadila s bradou v dlaních a dívala se na Timozela. Průchod podzemím ho nějak změnil, ale nemohla přijít na to jak. Na rozdíl od Faraday si myslela, že je to zásadnější změna než jen ta z mladíka v muže. Síň hvězdných poutníků už způsobila divnější věci než jen to, že by nechala chlapce dospět.

* * *

V noci, cestou na sever, si s nimi pohazoval ostrý protivítr, takže se klepali zimou a z posledních sil klopýtali vpřed. Jack je udržoval v pohybu. Rázoval před nimi dlouhými kroky se zvednutou holí a prasátky za patami. Timozel šel po Faradayině boku, podržel ji vždy, když zavrávorala, a někdy pomohl také Yr. Nikomu se nechtělo mluvit. Všechnu zbývající sílu vynakládali na to, aby kladli jednu nohu před druhou.

Planiny západního Arcnessu byly stejně mrtvé a bez života jako Tarantaisské pláně. Honáci je většinou v létě využívali jako pastviny pro dobytek, ale teď v zimě se stáhli blíž k roztroušeným vesnicím kvůli ochraně. Podle Jacka se po planinách toulalo jen několik nejotužilejších stád a ta se také co nejdříve vydají zpátky do zimních ustájení.

Timozel, když se mu ještě dostávalo dechu na otázky, se zeptal Jacka, kam jdou a jak chce Faraday dopravit do Gorkenské pevnosti.

„Na sever," opáčil Jack. „Míříme na sever tou nejrychlejší cestou. Až dojdeme k Tailemskému ohybu na řece Nordře, budeme si moct najmout koně a dojet až k Jervoiskému molu, odkud se vydáme na poslední část cesty přes Ichtar. Cesta do Gorkenské pevnosti je dobře značená a vévoda Borneheld nechal v posledních letech postavit dostatek zásobovacích stanic. S trochou štěstí bychom neměli mít žádné problémy."

Timozel se zeptal, proč tedy Jack s Yr nevezmou Faraday do některého z opevněných měst nebo pevností, jako je Kastaleon, nebo dokonce zpátky do Carlonu, kde by si mohli najmout dopravní prostředek, který se hodí k jejímu postavení. Jack si ho změřil

pohledem jako zmateného žáčka. „Protože by nikdo nepochopil, jak zoufale se touží vidět s Borneheldem," odsekl mu. „Nedovolili by jí pokračovat dál na sever. Drželi by ji v bezpečí v Carlonu."

Timozel přikývl, napůl sám k sobě. Tuhle odpověď čekal. Cesta na sever se mu moc nezamlouvala a tím méně společníci, se kterými je osud svedl dohromady. Ale když už nic jiného, Timozel chápal Faradayinu touhu být co nejdříve u Bornehelda. Každá dáma vedle sebe potřebuje svého pána, jinak propláče celé dny, než se znovu shledají.

Vymysleli si příběh pro případ, že by na tomhle opuštěném místě přece jen někoho potkali. Lady Faraday, její služka Yr a stráže byli na cestě do Arcrenu přes arcnesské pláně, když je před několika dny zastihla příšerná bouře. Timozel byl jediný, kdo déšť ledových kopí přežil. Zahynuli i všichni jejich koně. V rovinaté zemi se brzy ztratili, ale naštěstí si jich všiml Jack, který hnal svá prasata do zimního stání v Kapradinových kopcích. Protože je Jack vlídnost sama, vede je teď k nejbližší civilizaci, k městu Rhetitia na severozápadě. Příběh sice nebyl moc věrohodný, ale bude muset stačit.

* * *

Jack je nechal znovu odpočívat, právě když se na východě začalo rozednívat. Faraday poslední půlhodinu doslova visela na Timozelovi a Yr pořád padala, takže si do krve rozedřela dlaně a kolena. Choulili se k sobě v závětří mírného kopečku, kolem nich se tiskla prasata a v mrazivém větru se navzájem zahřívala. Faraday stiskla drkotající zuby. Tahle cesta musí splnit svůj účel. Axisův život závisel na tom, jestli udrží Borneheldovu žárlivost na uzdě. Přemýšlela, kde teď asi Axis je, ale byla příliš unavená na to, aby tu myšlenku udržela. Hlava jí klesla na Timozelovo rameno a propadla se do bezvědomí.

Zdálo se jí, že ani nezavřela oči, a Jack už je zase budil a vyháněl na další pochod. Faraday se postavila, i když ji bolelo celé tělo. Timozel jí dal ruku kolem pasu, ale nebyla si jistá, jestli to bylo proto, že jí chtěl pomoci, nebo proto, aby se udržel na nohou. Yr se belhala za nimi se svěšenou hlavou a rameny a nebyla schopná s nimi udržet krok. Jednou nebo dvakrát za sebou Faraday uslyšela tlumenou ránu, ale když se ohlédla, Yr se už s odhodlaným výrazem zvedala zpátky na nohy. Jack

z nich byl nejzdatnější, protože byl zvyklý procházet se po pláních v každém počasí, i když i on čas od času klopýtnul.

Uběhla celá půlka dopoledne, když je Jack konečně mávnutím ruky zastavil. Faraday s Timozelem byli téměř v bezvědomí. V hlavě dokázali udržet jedinou myšlenku – dávat jednu nohu před druhou. Proto také málem narazili do Jacka. Yr do nich drcla zezadu a Timozel ji galantně zachytil, aby neupadla.

„Tak," promluvil s nesmírným vypětím. Byl tak unavený, že se nevzmohl na víc než na neurčité mávnutí rukou, „tamhle je hospodářství Renkinových."

Faraday se zadívala dopředu. Asi pět set kroků před nimi stálo v mrňavém údolíčku malé hospodářství. Dlouhý kamenný dům s opravenou doškovou střechou obklopovala upravená políčka a zahrady. Z komína vycházel slabý proužek kouře, který okamžitě odnášely poryvy větru. Zatnula zuby a vykročila. Poháněla ji vidina tepla a postele.

* * *

Hospodář a hospodyně Renkinovi jim nabídli nejen jídlo a postel. Nečekaná návštěva je vyrušila od klidného večera u krbu. Spěchali ke dveřím, a koho nevidí? Přítele Jacka Prosťáčka, vyčerpanou šlechtičnu, její služebnou a u Artora – Sekerníka, který jim dělal doprovod! Kromě Jacka, který jim popleteně vyprávěl, jak ty tři objevil ztracené na planinách po té strašné bouři před pár dny, byli ostatní tři očividně příliš unavení na to, aby mohli mluvit. Hospodyně Renkinová neváhala a zavedla obě ženy do velké postele postavené podél vzdálenější zdi a Jacka s Timozelem uložila na široké dřevěné lavice, které stály podél celé zdi u ohniště. Usnuli ještě dřív, než přes ně hospodyně přehodila přikrývky. Hospodář s hospodyní na sebe chvíli nevěřícně zírali, pak hospodyně odevzdaně pokrčila rameny a vydala se ke špižírně. Bude muset upéct chleba, když tu je teď tolik hostí naráz.

* * *

Faraday se ještě nikdy nezdál tak krásný sen. Byla šťastná, nedotčená bolestí ani starostmi. Seděla v úžasném háji, obklopená stromy, které se táhly do nekonečna, a přesto, když se podívala přímo nad sebe, uviděla myriády hvězd téměř tak úchvatných jako Hvězdná brána. Pohlédla dolů. Seděla se zkříženýma nohama na jemné, chladivé trávě ve středu háje a byla nahá, až na lehkou plátěnou košilku, kterou měla na sobě. U prsu kojila novorozeně. Faraday se šťastně usmála a něžně pohladila chmýří na hlavě děťátka. Bezchybnými prstíčky hnětlo její prs. Faraday se cítila tak nekonečně šťastná, že může být tady, v tomto háji s tímto dítětem. Přitiskla je k sobě tak pevně, jak se jen odvážila. Ke kojení mu jemně broukala. Na klín jí padl stín a Faraday polekaně zvedla hlavu. Trošku se zamračila nad tím vyrušením, ale pak se usmála, protože toto prazvláštní stvoření s tělem muže a hlavou bílého jelena bylo jejím přítelem. „Musíš odsud odejít," řekl. Faraday se znovu zamračila. „Ne," odpověděla. „Nechci. Nic mě tu nebolí. Nikdo mě nezradí. Můžu věřit jen tobě – jenom tobě." „Jednou se sem vrátíš," řekl přítel něžně a v jeho jasných očích vyčetla lásku, „a pak, jestli si to budeš přát, budeš moci zůstat." „Ne!" vykřikla Faraday, když se háj kolem ní začal vytrácet. „Ne! Nechci odsud odejít!"

* * *

Timozelovi se také zdál sen – ten jeho byl ale mnohem víc znepokojující. Procházel dlouhým ledovým tunelem. Byl nahý až na kalhoty sekernické uniformy. Timozel nevěděl, kde je, ale věděl, že jde vstříc jisté smrti. Na konci ledového tunelu ho čekala smrt. Na druhé straně ledových zdí se zmítaly a skákaly bytosti divných tvarů, které ještě více zkresloval led. Timozel je neviděl zřetelně a ani o to nestál. Toužil se obrátit a utéct, ale nohy ho neposlouchaly. Cosi silnějšího než jeho vůle ho táhlo tunelem. Timozel se k smrti blížil stále víc, až nakonec uviděl masivní dřevěné dveře zasazené do ledové stěny na konci tunelu. Strachem mu začaly drkotat zuby a pokálel se. Zastavil se přede dveřmi. Jeho ruka se zvedla, aniž by chtěl, bez pomoci a nežádána, a ostře zaklepala na dřevo. „Vejdi!" zahřměl z druhé strany hrozivý hlas a zrádná ruka sjela dolů k petlici. Bojoval s ní každičkým svalem svého těla, až se celý zpotil a třásl se námahou. I když se mu

podařilo ruku zpomalit, úplně ji nezastavil. Prsty se sevřely na kovové petlici. „Vejdi!“ zaburácel znovu hrozivý hlas, tentokrát netrpělivě, a Timozel uslyšel, jak se k němu zpoza dveří blíží těžké kroky. Ve strachu začal cosi blábolit, když se petlice v jeho ruce začala zvedat. „Ne!“ zaječel. Pak se kolem něj začalo všechno vytrácet, jak sklouznul do blaženého bezvědomí.

25

Hospodářství Renkinových

Faraday se probouzela postupně, vychutnávala si teplo postele a zbytky útěšného snu. Chvíli jen tak ležela se zavřenýma očima a zdráhala se je otevřít. Cítila, že Yr vedle ní stále ještě tvrdě spí, a poslouchala, jak se hospodář s hospodyní a jejich děti tiše pohybují po domě. Nakonec ji úplně probudila lahodná vůně čerstvých pečených fazolí, zavrtěla se a otevřela oči. Yr cosi ospale zamručela, když se Faraday posadila a rozhlédla se po místnosti.

Renkinovi bydleli v typickém hospodářském stavení o jedné místnosti. Na jednom jejím konci žhnul obrovský oheň, do kterého přikládali trsy uschlé rašeliny, kterou vesničané v létě vykopávali z bažin. Nad plamenem byl zavěšený velký kotlík a na roštu před ním syčely hrnce a pánve. Dvě batolata, chlapci dvojčátka, si vesele hrála v bezpečné vzdálenosti od plamenů a horkých hrnců a hospodář spokojeně odpočíval opřený o teplé kameny krbu. Kyprá hospodyně se čile otáčela mezi hrnci a masivním stolem, na kterém zůstaly zářezy nožů mnoha generací.

Ve zbytku místnosti nebyl už téměř žádný nábytek kromě postele, několika lavic, velkého prostorného kredence a dvou velkých železných truhel. Celý rodinný majetek byly dřevěné police na zdech. Dřevo bylo v Acharu vzácné a dalo se jen těžko sehnat, takže bylo velice drahé. Tito prostí lidé museli určitě šetřit mnoho let, než si mohli pořídit kus nábytku, vyrobený ze dřeva několika málo stromových plantáží v

Acharu. Z holých trámů doškové střechy visely sýry, šunky a svazky sušené cibule, vysoko z dosahu dětí a psů. Na zdi, několik kroků od krbu, viselo na hřebíku dítě, pevně zavinuté do zavinovačky, které uspal těsně uvázaný šátek na hrudi.

Hospodyně si všimla, že je Faraday vzhůru, a s úsměvem a přikývnutím jí podala velký hrnek vývaru z jednoho z hrnců.

„Má paní," roztáhla ústa do širokého úsměvu, „ty a tvoji společníci jste prospali většinu dne." Mluvila jemným venkovským nářečím jižního Acharu, které bylo hudebnější a lépe se poslouchalo než hrubší skarabostský dialekt.

Faraday vděčně přijala hrnek, vzala ho do dlaní a trošku si usrkla. Jack a Timozel stále tvrdě spali na lavicích u ohně. Timozel sebou ze spánku trochu házel, jako by ho něco rušilo.

„Má paní, měla jsi štěstí, žes potkala tady našeho Jacka," řekla hospodyně, když si povšimla, že se Faradayin pohled stočil k oběma mužům. „V takhle špatném počasí byste venku bez přístřeší určitě zahynuli."

Faraday pohlédla zpátky na hospodyni. Bylo jí něco přes třicet, byla statná, ale viditelně ztrhaná těžkým životem na odloučeném hospodářství. Nerozčesané hnědé vlasy si stáhla do praktického uzlu na zátylku. Měla na sobě hnědé šaty z česané vlny, které si oblíbila většina venkovanek. Rukávy si vyhrnula nad zhrublé lokty a přes šaty převázala černou tkanou zástěru. Zčervenalé a popraskané ruce založila nad povoleným břichem.

Faraday si uvědomila, že na ni příliš zírá, a usmála se, aby se pokusila napravit své neslušné chování. „Všichni jsme vám neskonale vděčni za pomoc, milá paní," usmála se a krátce se dotkla ženiny ruky. „Už několik dnů jsme neměli téměř žádnou vodu a vůbec nic k jídlu. Jak sama vidíte, naše oblečení bylo pro chladné noci a krutý vítr tam venku naprosto nedostačující. Moje, ehm, služebná i já jsme byly blízko smrti, než nás Jack přivedl k vašim dveřím. Timozel, můj strážce, by nás jen stěží zachránil, protože byl sám vyčerpaný. Paní Renkinová, nevím, jak vám můžeme laskavost, kterou jste nám prokázali, splatit."

„Ale ne," rozzářila se hospodyně, „tohle by přece udělala každá bohabojná duše." Zarazila se a za okamžik se odvážila říci, co měla na srdci. „Má paní, ty jsi tak krásná!" To, že se jí Faraday předtím dotkla,

vesničance dodalo odvahy, takže natáhla ruku a uhladila jí pramen kaštanových vlasů. Hospodyně ještě nikdy neviděla šlechtičnu takhle zblízka a podivovala se nad tím, jak hebkou a bílou má kůži. Všechny ženy, které znala, měly počasím zhrublé obličeje už kolem dvaceti let, protože trávily celý rok na polích nebo pasením dobytka.

Faraday dojedla vývar a zasmušila se. „Paní Renkinová, jsme všichni špinaví. Mohla bych ještě dále zneužít vaší pohostinnosti a zeptat se, kde bychom se zde mohli umýt? A jestli byste nám mohla půjčit nějaké čisté šaty, než si vykartáčujeme ty naše? A moje služebná vůbec nemá šaty, protože," rychle si vymýšlela, „se právě umývala v potoce, když přišla bouře, a proud jí je odnesl. Kdybyste jí mohla jedny šaty věnovat, bohatě se vám za to odměním." Faraday měla na krku zlatý řetízek vykládaný pěti perlami, který by Renkinovým víc než bohatě zaplatil za jakékoliv oblečení, které by jim poskytli.

Hospodyně byla tak nadšená, že je jejím hostem tak vznešená dáma, že kdyby Faraday požádala o celý jejich majetek, nemohla by jí ho odmítnout. Faraday zatřásla Yr a tím ji vytrhla ze sladkého spánku. Yr si sice polohlasem stěžovala, ale poslušně následovala Faraday a hospodyni Renkinovou do kůlničky za domem, kde stály sudy s dešťovou vodou. Hospodyně jim dala ručníky a přikrývky, kostku hrubého žlutého mýdla, dvoje pracovní šaty, dvě krátké pláštěnky a boty pro Yr a nechala je, aby se o samotě umyly a vydrbaly ve kbelících studené dešťové vody Faraday i Yr se umyly rychle, ale důkladně, přestože se třásly zimou, a vklouzly do hrubých vlněných šatů. Kůži měly zčervenalou od toho, jak se drhly, i když jim místy zmodrala zimou. Šaty na obou ženách jen zplihle visely. Faraday zpod lemu šatů vykukovaly kotníky, protože byly ušité na mnohem menší ženu. Když se na sebe podívaly, kysele se ušklíbly. Nařasily si šaty a v pase si je stáhly vlněnými pásky. Oblečení ale bylo teplé, takže se Yr a Faraday rozhodly ještě si navzájem umýt vlasy. Jedna druhé pak pečlivě namasírovala pokožku na obličeji.

Když znovu vešly do domu, zjistily, že hospodyně vzbudila Jacka s Timozelem. Seděli se skelnýma očima u krbu a usrkávali teplý vývar z hrnků. Faraday si všimla, že se Jackovi vrátil jeho výraz tváře prosťáčka, a obdivovala rychlost, s jakou se mu to podařilo. Kdo by mohl nedůvěřovat muži s tak bezelstným obličejem, který byl povahy tak pomalé a bezduché, a mohl by si myslet, že je schopen jakékoliv

nečestnosti? Ubohý dobromyslný Jack, kterému zamlžená mysl nedovoluje nic jiného než strávit zbytek života pasením prasat na arcnesských pláních. Cha!

Timozel si přitáhl lavici k ohni, zíral do plamenů a usrkával polévku. Modré oči mu ztemněly. Opřel meč a sekeru vedle dveří jako gesto dobré vůle k Renkinovým, ale Faraday si všimla, že má v dosahu v botě stále zastrčený krátký nůž. Timozelova bílá vlněná košile a šedivé kožené kalhoty a vesta byly zaprášené a zašpiněné a na tváři měl stopy od toho, jak se včera v noci pokoušel umýt v potoce. Když uviděl Faraday, krátce jí pokývnul, ale v očích mu zůstal smutek a neusmál se.

„Timozeli," oslovila ho Faraday tiše, „hospodyně nechala mýdlo a ručníky u sudů s vodou v kůlně za domem. Naber si vodu a umyj se. Budeš se potom určitě cítit líp."

Timozel dopil z hrnku jedním douškem a znovu přikývnul. Podal hrnek hospodyni Renkinové, která je obsluhovala. Nejen že u ní v domě přenocovala tak vznešená dáma, ale také krásný a úžasný Sekerník. Taková vzácná návštěva. Zářivě se usmála na Timozela a podala mu jednu manželovu čistou a vyspravenou košili.

Timozel jí poděkoval dvornou úklonou. „Paní Renkinová, vaše pohostinnost přesahuje vše, co jsem kdy zažil. Jsem poctěn."

Hospodyně se zarděla až ke kořínkům vlasů a vysekla mu malou úklonu, i když ve velkých botách a s velkým břichem nevypadala zrovna nejelegantněji. Když Timozel vyšel ze dveří, otočila se zase k Faraday. „Má paní," řekla trochu bez dechu, „máš takové štěstí, že tě ochraňuje tak zdvořilý bojovník!"

Faraday ladně naklonila hlavu na znamení souhlasu a pak si rozpustila dlouhé vlasy před ohněm, aby se usušily.

* * *

Yr neslyšně vklouzla do kůlny a několik okamžiků tiše stála a sledovala Timozela, jak si šplíchá vodu na hlavu a krk a smývá nahromaděnou špínu a pot. Možná že byl ještě stále příliš hubený, ale s časem a léty na jeho dlouhé postavě přibude maso. I teď měl pěkné svaly. Yr se touhou rozzářily oči, když klouzaly po Timozelově nahém těle. Všímala si, jak jeho světlá pokožka překrásně kontrastuje s

oblastmi tmavých chlupů. Přitahoval ji od prvního okamžiku, ale to, že přísahal být Faradayiným kavalírem, ho učinilo neodolatelným. Už byl nejvyšší čas, aby se tenhle mladý Sekerník naučil něco nového.

Yr zašoupala nohou po hliněné podlaze. Timozel se otočil za zvukem. Čekal, že uvidí Jacka, hospodáře nebo možná i hospodyni. Když uviděl Yr, zvedl obočí. Otočil se pomalu k ní. V rukou držel žínku a zpěněné mýdlo.

Yr zúžila oči; na okamžik ji vyvedl z rovnováhy. Tuhle reakci by od něj nečekala. Ještě byl mladý a to, že spatřila jeho nahotu, by ho mělo znejistit. Cesta kolem Hvězdné brány ho opravdu změnila, uvědomila si Yr. Přistoupila k němu, vzala mu z rukou žínku a mýdlo, odhodila je zpátky do kbelíku s vodou, který stál za ním, a začala líbat jeho hruď. Vychutnávala si smíšenou chuť mýdla a potu. Rukama mu škádlivě přejížděla po vlhkém těle. Cítila, jak v něm po jejích dotycích roste touha.

Yr se tiše, potěšeně zasmála.

Náhle ji Timozel popadl a drsně ji opřel o kamennou hrbolatou zeď kůlny. Přitiskl své tělo na její, rukama jí zašmátral pod sukně a vytáhl je nad boky.

„Tak o tohle ti jde, Yr? Pochopil jsem to dobře?“ řekl zastřeně a dal jí přesně to, po čem toužila už od chvíle, kdy se mu v hrobce talona zaklínače ukázala nahá. Po několika dlouhých minutách objetí a vzdechů bylo po všem. Timozel pustil Yr tak náhle, jak ji chytil, otočil se a dokončil očistu. Yr, která pro jednou ztratila řeč, stále ještě po těle cítila jeho dotyky. Sesula se na podlahu a přemýšlela o tom, jestli konečně našla někoho sobě rovného ve věcech těla. Tenhle chlapec měl sílu muže.

* * *

Faraday vzhlédla, když vstoupili dovnitř, a zamračila se. Vypadali jinak. Timozel byl uvolněnější a v chůzi měl něco vychloubačného. Posadil se. Hospodářova dlouhá košile mu splývala přes kožené kalhoty, ze kterých vytřepal většinu bláta. Yr nebyla tak rozjařená jako jindy. Posadila se za Faraday a začala jí rozčesávat a potom splétat dlouhé vlasy do koruny kolem hlavy a dovedla tak svoji roli panské

služebné k dokonalosti. Jack potřeboval jediný pohled, aby mu došlo, co se stalo. Nevěděl pouze to, kdo z nich vypadá spokojeněji.

Protože byl Jack chycen v roli hloupého pasáka prasat, Faraday a Timozel se museli sami vyptat, jestli by jim byli Renkinovi ochotni prodat šaty, jídlo a přikrývky na cestu na sever do některého města v Rhaetitii. Faraday si sundala perlový náhrdelník s perlami a podala ho ohromenému hospodáři. Zajímala se, jestli to bude hospodáři za jídlo a šaty stačit.

Hospodářova žena byla tak omráčená nabídkou náhrdelníku, že uložila dítě, jež právě kojila, ke spánku, ale zapomněla si zasunout prs mimo pohledy ostatních. S otevřenou pusou zírala na štědrou paní. Za náhrdelník, koktali, si mohou vzít tucet přikrývek, jídlo na týden a jejich spolehlivou mulu, která jim poveze náklad. Byli zkroušení a omlouvali se za to, že pro dámu nemají jezdeckého koně ani lehkonohého hřebce pro statečného bojovníka, ale mula byla zdravá a silná, měla dobrou povahu a ponese trpělivě jejich náklad a možná i dámu. Renkinovi se zarazili a ohromeně se zadívali jeden na druhého. Náhrdelník stál nejen za věci a mulu, které dali dámě a jejím společníkům. Zbude jim dost, aby si koupili několik volků a nový nábytek. Dohodli se a potřásli si rukama. Faraday s Timozelem si oddechli. Když už musejí cestovat na sever v půli podzimu, teď už budou mít prostředky k přežití.

Když znovu pojedli (hospodyně trvala na tom, že se na stvrzení smlouvy musí spolu najíst), tak se Timozel chopil velení a prohlásil, že by všichni měli jít brzy spát. Stále ještě potřebovali doplnit zbytek sil, které ztratili v několika minulých dnech, a Timozel chtěl ráno vyrazit co nejdříve. Faraday a Yr si tedy ještě jednou vlezly do pohodlné manželské postele Renkinových, Jack s Timozelem se zachumlali do přikrývek na lavicích u ohně a Renkinovi seděli hodiny u stolu a domlouvali se, jak naloží s penězi, které za náhrdelník utrží.

26

„Ženuška moje“

Od prastarých mohyl vedl Axis Sekerníky rychle a tvrdě k Arcrenu, kde si Sekerníci nabrali nové zásoby a Axis vysvětlil rodině vévody Burdela, která čekala lady Merlion a Faraday, co se jim stalo. Nebylo to jednoduché a Axis z Burdelova sídelního města odešel s trapným pocitem selhání. Sekerníci zůstali v Arcnessu den a dvě noci, v průběhu kterých Axis napsal podrobnou zprávu o tom, co se stalo na mohylách, pro Jaymeho, vévodu Isenda a Borneheldа, aby tak doplnil spěšné zprávy, které odeslal od mohyl. Axis stále ještě truchlil a děsil se toho okamžiku, kdy se Borneheldovi bude zodpovídat osobně.

S úlevou konečně opustil město a rozjel se na sever k úzkým průsmykům v Brackenském pohoří. Odtud už pojedou přímo na severovýchod do Smyrtonu. První noc po tom, co vyjeli z Arcrenu, Axis zastavil Sekerníky několik mil jižně od prvního průsmyku. Toho dne už ujeli hodný kus cesty a Axis se nechtěl pouštět na zrádnou cestu průsmykem v noci.

Od chvíle, kdy vyjeli z mohyl, Axis vůbec nic neriskoval. Trval na tom, aby Sekerníci jeli v lehké zbroji, s kroužkovými košilemi pod plášti, aby měli co nejlepší ochranu před ledovými kopími. V noci v táboře muži spali úplně oblečení se zbraněmi v rukou a Axis postavil dvojité hlídky pro případ, že by Gorgael zase udeřil. Ogden s

Veremundem snad mohli doufat, že se Gorgael vyčerpal útokem u mohyl, ale Axis to nehodlal riskovat.

Axis se té noci u ohně cítil vcelku dobře. Velitelé kohort a Belial se smáli a žertovali o nějaké hospodské rvačce, kterou zahlédli v Arcrenu. Kousek stranou seděli Ogden s Veremundem. Axis oba dva téměř úplně ignoroval už od chvíle, kdy opustili mohyly. Všechno se pokazilo ve chvíli, kdy si přečetl to proklaté proroctví. I když oba slibovali, že budou Axisovi nápomocní a pomohou mu odpovědět na možné otázky, jejich odpovědi byly tak neurčité nebo tak zneklidňující, že se Axis často rozmýšlel, jestli je nemá někde cestou nechat.

Nicméně za poslední týden se z obou bratrů vyklubali celkem příjemní společníci k táborovému ohni. Respektovali Axisovo přání zůstat častěji o samotě a ukázalo se, že mají takový repertoár přisprostlých balad, že Axis občas zapomněl na starosti a v rozpacích se rozesmál, když slyšel z jejich úst některou z nich.

Ale bylo v nich mnohem víc, než bylo na první pohled vidět. Axis se stáhl do stínu a zúžil oči, když je pozoroval. Bylo možné, že říkali pravdu, když mu tvrdili, že neví, kdo byl jeho otec, ale Axis měl neodbytný pocit, že mu neříkají všechno, co vědí – a jak je možné, že Ogden znal základní melodii té písně? Axis si připomněl, jak se prokoktali bohoslužbou za mrtvé nad masovými hroby u mohyl. Stačilo třicet devět let na to, aby úplně zapomněli slova bohoslužby (a zároveň si pamatovali slova prastarých zaříkávání)? Bylo to trapné a neuctivé vůči mrtvým a Axis se ze všech sil snažil překonat vztek, který cítil.

Když Sekerníci projížděli Arcnessem a i v samotném Arcrenu se Ogden s Veremundem vyhýbali kontaktu se všemi místními bratry-oráči, jak se říkalo bratrům, kteří žili mezi lidmi a starali se o jejich duchovní potřeby. Mnoho Sekerníků si jejich zvláštního chování všimlo a mluvilo o něm mezi sebou. Mohlo to způsobit jejich dlouhé odloučení v Pevnosti mlčenlivé ženy ve spojení se stařeckou senilitou, ale Axis si tím nebyl tak úplně jistý a všiml si, že je Arne také pozorně sleduje.

Dnes ale všichni vypadali uvolněně. Belial vytáhl harfu a z legrace se pokoušel přehrát melodii jakési balady, kterou slyšel v Arcrenu. Axis se usmál. Měl Beliala rád a vážil si jeho schopností v boji, ale jeho pokusy o hru na harfu byly otřesné.

„Příteli,“ Axis si přisedl do světla a natáhl ruku, „tvá harfa potřebuje naladit, ukaž, podívám se na to.“

Belial se zazubil a podal mu harfu. Axisova diplomacie ho neoklamala. Schválně vyluzoval z harfy odporné zvuky, aby Axise donutil začít hrát. Od chvíle, kdy ztratili tolik mužů u mohyl, byl Axis nezvykle tichý a Belial dělal všechno možné, aby ho z jeho zasmušilosti dostal.

Axis si sedl k harfě a předstíral, že ladí. Pak se rozhlédl po lidech kolem ohniště. „Tak co si dnes večer zazpíváme?“ zeptal se tiše.

„Mou krásnou ženušku,“ zavolal jeden z velitelů. Ostatní se zasmáli a začali tleskat. Mezi Achařany to byla jedna z nejoblíbenějších balad, ale jen zkušený hudebník ji uměl zahrát správně.

Axis se také usmál a zabrnkal pár úvodních akordů.

Tahle zima krutá byla,
jinovatka, kde se dá,
Artorovy větry vyly,
dobytek nám utíká.

Moje krásná ženuška mi
šeptá sladce jako med,
vstaň mužíčku, plášť si nahoď,
zachraň kravku, ale hned.

Zpíval čistě a hlasitě. Ostatní ho nechali zazpívat první dvě sloky a pak se připojili. Brzy se noc rozezněla veselými hlasy, a když se prozpívali téměř ke konci balady, po pátém opakování posledního refrénu, se Axis zasmál se svými muži a sklidil hromový potlesk.

Zahrál ještě několik balad a pak, když se změnila nálada, vybrnkával na loutnu něžné melodie, zatímco se ostatní radili o cestě na sever a o nebezpečí, které je tam čeká. Co to bylo za bytosti, které napadly Gorkenskou pevnost? Odkud přišly? Kdo jim velí?

„Válečná sekero,“ zeptal se Baldwin, jeden z Axisových velitelů. „Co si myslíš o proroctví? Jsou ty bytosti, které napadly Gorkenskou pevnost, Stínoví jezdci, o kterých proroctví mluví? Než jsme vyjeli z Carlonu, mysleli jsme si, že za všechno můžou Zapovězení, ale teď…“ hlas se mu vytratil.

Náhle bylo ticho a všichni čekali, co na to Válečná sekera řekne. Ogden s Veremundem ho pozorně sledovali.

„A ty si myslíš, že to Gorgaelovi Stínoví jezdci napadli Gorkenskou pevnost, Baldwine?“ odpověděl mu Axis otázkou.

Baldwin se zarazil. Proroctví, se kterým Timozel a Arne přijeli z Pevnosti mlčenlivé ženy, se mezi Sekerníky všech hodností rozšířilo jako požár. Když ho jednou zaslechli, už ho nezapomněli.

„Nemůžu na proroctví zapomenout,“ připustil Baldwin. Ogden vedle něj přikývnul. Jistě – bylo přece kouzelné. Když ho lidé jednou zaslechli, jen málo z nich je bylo schopno zapomenout – samozřejmě kromě poslední sloky. Tu si mohl zapamatovat jen jeden člověk na světě. Usmál se při myšlence na kouzla, která Prorok zapletl do svého proroctví. Bezpochyby Seneschal v příštích měsících zjistí, že spousta Sekerníků už není tak hluboce oddána Artorovi, jak si mysleli.

„Dává to smysl,“ pokračoval Baldwin tiše, „jestli je Gorgael zodpovědný za útoky na severu, možná má co do činění i s bouří, která nás zaskočila u mohyl.“

Axis se zamračil a nadechl se k odpovědi, ale do hovoru vstoupil další velitel, Methuen.

„Jestli je na severu opravdu Gorgael, musíme najít Muže z hvězd, aby nás zachránil.“

Axis, teď už rozzlobený, znovu otevřel ústa k odpovědi, ale byl znovu přerušen.

„Axisi,“ zeptal se ho Belial tiše. „Co to hraješ?“

Axise zaskočila otázka i to, že se k němu rázem obrátily oči všech přítomných. Zavřel ústa. Co to vlastně hrál? Nevěnoval žádnou pozornost tomu, co vybrnkává. Teď si uvědomil, že hraje neodbytnou melodii, kterou nikdy předtím neslyšel. Bylo to ale víc než to, styl, frázování a rytmus i jeho vlastním uším zněly cize.

„Jen hloupou písničku, Beliale, nic víc.“ Položil si harfu k nohám a rychle vstal. „Musím zkontrolovat hlídky,“ řekl stručně, „jestli hlídají dost daleko od tábora.“

A byl pryč.

Arne se chtěl vydat za ním, ale Belial ho chytil za paži. „Ne, počkej. Potřebuje nějaký čas pro sebe.“

* * *

Axis zkontroloval hlídky, pak poodešel trošku dál od tábora, protože potřeboval čas, aby si urovnal myšlenky. Co se to s ním dělo?

Jediná dobrá věc, která z toho všeho vzešla, bylo to, že od noci mezi mohylami mu úplně zmizely noční můry. Ale i když ho už netrápily, nemohl si Axis pomoci a velice ho znepokojovala záhada totožnosti jeho otce. Jaký to musel být člověk, když uměl naučit dítě rostoucí v děloze zpívat píseň, která je později v životě ochrání proti zlu? Všechna kouzla bez rozdílu byla zlá, to ho Seneschal naučil. I rostlinné léky, které připravovaly některé vesničanky, sklízely nelibost Seneschalu, zvláště když se užívaly s písní nebo zaříkáním, jež mělo podpořit jejich léčivou moc. Axis sám už několikrát v minulosti osobně předvedl ty ženy do Seneschalské věže k soudu a trestu. Axis se otřásl při myšlence, co na ženy, které shledali vinnými, čekalo. Seneschal je vždy odsoudil k smrti očistným ohněm. Už nikdy nezapomene na výkřiky těch ubohých venkovanek, když je obklopily plameny. Ještěže nemusel ten oheň zapálit.

A teď si on, Válečná sekera Seneschalu, vybavoval rozrušující, dlouho zasuté vzpomínky z toho temného místa, které otevřelo proroctví. Nebyly to jen vzpomínky, ale i nadání. Zaříkání proti zlu, které zazpíval Gorgaelovu zjevení, bylo zatím nejsilnější, ale i melodie, kterou hrál dnes svým mužům, přicházela odtamtud.

Kde se jeho talent ke hře na harfu a ty písně vzaly? Axis si nepamatoval, že by se kdy hře na harfu učil. Prostě odjakživa hrál. I když byl ještě dítě, hrával lépe než dvorní bardi. Kdyby se Seneschalští doslechli o divných písních, které hrál, a slovech, kterým nerozuměl, možná by očistné plameny pocítil na vlastní kůži nebo by ho přinejmenším podrobili důkladné inkvizici. Poprvé v životě byl rád, že ho od Seneschalské věže dělí taková vzdálenost.

Pomalu se procházel černočernou nocí, poslouchal, jak se tábor tiše ukládá ke spánku. I když se Axis snažil o opak, myšlenky mu zalétly k Faraday a Timozelovi. Dva tak mladí a nevinní lidé, kteří toho měli tolik před sebou a měli chuť do života. Syn jeho nejbližší přítelkyně a krásná mladá žena, která si vydobyla jeho respekt a obdiv. Axis ještě nebyl zamilovaný, přestože nikdy neváhal, když se mu nabízelo milostné dobrodružství. Občas si říkal, jestli už příliš nezcyničtěl a

nezahořkl na to, aby byl schopen riskovat lásku. Ale té noci mezi mohylami, když pod nohama cítil rozkládající se kosti ikarijských králů a Faraday mu plakala na rameni, si Axis uvědomil, že možná, jen možná, by její svěžest, nevinnost a především upřímnost mohla prolomit zeď, kterou celé roky budoval kolem svého srdce.

Axis se shýbnul a utrhl ze země stéblo trávy. Začal ho bezmyšlenkovitě žvýkat. Co tím myslel, když řekl Faraday, aby zkusila riskovat život s někým, koho by mohla milovat? Myslel to vážně? Ano, musel si přiznat Axis. Ano, myslel. Hořce se zasmál. Byl opravdu tak troufalý, že navrhl dceři vévody a možná i budoucí královně, aby zapomněla na pohodlný život u dvora kvůli jeho posteli? Borneheldovy posměšky na palácovém nádvoří ťaly hluboko. Axis nemohl doufat, že se někdy bude moci oženit se vznešenou dědičkou, jako je Faraday. A proč ji u všech všudy políbil? Přitahovala ho, protože by mohl pokořit Bornehelda, kdyby mu ji odloudil?

Axis si nebyl jistý, ale věděl, že nikdy nepotkal jinou ženu, jako byla ona. Možná ji políbil jen proto, že to byla Faraday, byla blízko a protože měl pocit, že se do ní začíná zamilovávat.

Zkřivil ústa. Teď se její tělo rozkládá spolu s ostatky ikarijských králů, její matky a tří set Sekerníků. Koneckonců, k čemu je láska, když byl kvůli ní tak nepozorný, že odsoudil tolik lidí k smrti jen proto, že se ztratil ve snění o své budoucí milence? I přes ujištění Ogdena a Veremunda Axise stále sžíral pocit viny, že toho dne Sekerníky zavedl k mohylám.

„Nesmíš se obviňovat, Axisi.“

Axis se otočil. Ze tmy vyšel Belial, usmál se na něj a nedbale zasalutoval, i když to, že Axise oslovil jménem, znamenalo, že s ním mluví jako přítel, a ne jako pobočník. Před ostatními muži pro sebe byli Válečná sekera a poručík. V soukromí byli přátelé a důvěrníci.

Axis zkoušel kvůli vyrušení vypadat nazlobeně a pohoršeně, ale nepovedlo se mu ani jedno, ani druhé. „Ale já za to *jsem* zodpovědný!“ Axis se zadíval na mraky. „Je to jen moje vina.“

Belial stál přímo vedle něj, také pozoroval mraky a utěšoval Axise už jen tím, že tam byl. O tom, co se stalo u mohyl, se nemuselo víc mluvit. Byla to nejtěžší – vlastně první a jediná – vojenská porážka v Axisově životě. Belial věděl, že Axisovi bude nějaký čas trvat, než se s

tím vyrovná. Zvlášť když ztráta zahrnovala lady Faraday. Belialovi neuniklo, že pro ni měl velitel slabost.

Znovu se zamyslel nad bouří. Jak vůbec mohl nazvat setkání se zuřící bouří „vojenskou“ porážkou? Protože Belial si, stejně jako většina Sekerníků, spojil nepřirozená ledová kopí s Gorgaelem z proroctví. Co dalšího z proroctví povstane a pověsí se jim na paty, než tohle dobrodružství skončí?

„Beliale?“

Belial se s trhnutím probudil ze snění a uvědomil si, že ho Axis oslovil už dvakrát nebo třikrát.

„Nakazil jsi mě svým přemýšlením, Axisi,“ zasmál se. „Co se děje?“

„Beliale, co jsem to hrál dnes u ohně?“

Belial se na přítele chvíli soustředěně díval, pak ho poplácal po rameni a zazubil se. „Kdo ví, Axisi? Abys mohl hrát něco takhle krásného, musíš mít duši barda, a všichni vědí, že jen bardi a těhotné ženy nikomu nemusí vysvětlovat, proč dělají, co dělají.“

K jeho velkému ulehčení se Axis zasmál a uvolnil se pod dotekem jeho ruky. „A ty máš duši diplomata, Beliale. Proč ztrácíš čas potulkami se Sekerníky?“

„V saténu a krajkách bych vypadal směšně, Axisi, a správně se nepokloním, ani kdybych si tím měl zachránit život. A teď bychom měli vyřešit praktičtější věci. Přišel jsem za tebou kvůli tomu, že pátá kohorta nemůže…“

„Beliale!“ zašeptal vyděšeně Axis a Belial okamžitě zmlknul, když si všiml děsu v jeho hlase.

Od severu se na ně valily mraky tak nízké, že se dotýkaly země. Byly asi půl míle daleko. Vypadaly, jako by to v nich vřelo, a občas je proťaly stříbrné a namodralé blesky.

Gorgael! pomyslel si Axis. Byl doběla rozpálený vztekem na Ničitele a na Ogdena s Veremundem, kteří ho přesvědčovali, že je Gorgael zesláblý a znovu neudeří. Současně se začal bát. Jak na tak otevřeném místě ochrání své muže?

Oba dva jako jeden muž vyrazili k táboru.

Když doběhli k první linii, chytil Axis Beliala za rameno. „Okamžitě informuj velitele,“ zakřičel na něj. „Řekni mužům, ať se zakopají co nejhlouběji do země, ještě než bouře udeří. Je to naše jediná naděje.“

Když Belial odběhl, Axis se zadíval na mraky. Očekával, že uvidí Gorgaelovu ohyzdnou hlavu. I když to v mracích vřelo nezvyklou zlovůli, nezměnily se v nic jiného a Axis se vydal dál do tábora.

Všude kolem něj se muži začali horečně zakopávat vším, co jim přišlo pod ruku – rýči, meči, dokonce i hrnci a pánvemi. Axis se přinutil procházet liniemi zvolna a sem tam se někde zastavil. Na každé tváři se zračil strach.

Bouřková mračna se přiblížila, možná že zbývalo už jen několik minut. Byla obrovská. Táhla se a valila po zemi a nepřetržitě to v nich vřelo. V nočním vzduchu zářila a vydávala praskavé zvuky, když jimi probleskovalo stříbrné a namodralé světlo. Byla to jedna z nejděsivějších – a nejdivnějších – věcí, se kterými se Axis setkal.

„Vůbec nefouká vítr, Válečná sekero," vykřikl Ogden a chytil ho za paži. „Poslouchej mě, Axisi, Gorgael nemůže…"

Axis setřásl jeho ruku. I pouhý pohled na stařík ho rozzuřil. „Tys mi řekl, že je Gorgael příliš slabý a že tak daleko na jihu už nezaútočí. Tehdy ses mýlil. Proč bych tě měl teď poslouchat?"

„Ale on je slabý, Axisi!" odpověděl mu Veremund, který doběhl hned za Ogdenem. „Podívej se *pořádně* na ty mraky. Cítíš z nich stejnou moc, která poháněla ty předešlé?"

„Nežene je žádný vítr, žádná zloba, Axisi. Gorgael se vysílil," pokračoval Veremund už tišeji.

„Tak co se to k nám blíží, chytrolíni?" osopil se na ně Axis.

„Je to bouře strachu," odpověděl mu Ogden velice tiše. „Ničitel ví, že stejné škody jako ledová kopí může napáchat strach."

Axis si uvědomil, že má Ogden pravdu. Pro armádu byla panika stejně nebezpečná jako kopí… ať už jakéhokoli druhu. Bez dalšího slova se otočil na podpatku a vydal se na další obchůzku tábora.

Veremund položil ruku Ogdenovi na rameno. „Můžeme být nápomocní u koní. Jestli se splaší, až je obklopí mrak, budou zabíjet spolehlivěji než všechna ledová kopí, která by na nás Gorgael mohl poslat."

* * *

Mužům se podařilo vykopat v zemi mělké jámy, schovali se do nich, přikryli se zbrojí a plášti a tiskli se k zemi jako k poslední záchraně.

Když Belial ukázal na malý dolík, který pro ně přichystal, Axis zavrtěl hlavou. „Podej mi plášť, Beliale. Nepotřebuji nic víc. Před Gorgaelovým strachem nepadnu na kolena."

Srazil Beliala dolů a přetáhl přes něj plachtu, na které spával. Přehodil si plášť přes ramena a otočil se tváří k mrakům. Pohltily už první linie Sekerníků a Axis sledoval, jak pod jejich příkrovem mizí stále další schoulené postavy jeho mužů.

Axis za sebou uslyšel zděšené zaržání koně, pak zazněl tichý šepot, kůň jednou odfrknul a znovu zavládl klid.

Oči ale neodtrhnul od mraků.

Napadlo ho, jestli snad takhle vypadá smrt. Mraky pohltily všechno, co stálo před nimi. V jedné chvíli jasně viděl řadu schoulených postav a ve druhé už tam nebyly, jako by ani nikdy neexistovaly. Náhle Axisovu tvář osvítil záblesk strašidelného stříbrného namodralého světla, odrazu z mraků, a v dalším okamžiku mraky pohltily také jeho.

* * *

Mrak strachu, říkal Ogden, a ve chvíli, kdy se Axis ocitl v něm, zjistil proč.

Bylo to, jako by byl v celém vesmíru úplně sám. Mrak ho obklopoval ze všech stran tak těsně, kopíroval každou křivku jeho těla a cpal se mu do nosu a úst, že ho odřízl od všech ostatních živých bytostí. Zmizely i hvězdy a země. I když Axis věděl, že Belial leží v dolíku přímo u jeho nohou, vlastně tam nebyl. Belial zmizel a Axis zůstal sám. Neexistovalo nic než jen tenhle mrak, který ho hladovými ledovými prsty štípal do tváří a posílal vlny strachu do nejvzdálenějších částí jeho těla.

Vnitřek mraku byl jasnější než ten nejrozpálenější den. Stříbrné a namodralé blesky uvnitř rozsvěcovaly každou kapičku vody uvnitř mraku, takže Axis musel čas od času mhouřit oči, aby ho světlo neoslepilo.

Roztřásl se. V tomhle prokletém mraku byl sám, jen on sám. Izolovaný od všeho živého.

„Axis, Axis… dobrý, dobrý… chutná, chutná…“

Axis se kousl do jazyka, aby nevykřikl. Hlasy se podobaly těm z jeho nočních můr, ale nebyly to ony. Šepot z jeho nočních můr neměl zuby, které budou pomalu ožírat jeho kůži a maso z kostí, aby umíral co nejdéle. Tenhle šepot zněl hladově. Axis cítil, jak prohledávají mračno.

„Dobrý, dobrý.“

„Chutná, chutná.“

„Axisi, Axisi.“

A pak ke svému zděšení Axis z mlhy uslyšel zacvakání pařátů. Cvak, cvak. Cvak, cvak. Cvak, cvak. Jako by se k němu mlhou plazilo nějaké děsivé stvoření.

Pokoušel se přesvědčit, že tam nic není – jen hlasy a strach.

Cvak, cvak.

A pak, v dálce ve vzduchu, šustění obrovských křídel. A znovu.

„Axisi, Axisi.“

Cvak, cvak. Cvak, cvak.

A zašustění křídel. U nohou ucítil pohyb a polekal se, že ho přišla sežrat jedna z těch odporných bytostí. Uskočil. Srdce mu poskočilo tak divoce, že měl na chvíli pocit, že nastala jeho poslední hodinka.

„Ne,“ zasténal slabý hlas.

Belial! Axis se zhluboka nadechnul. Tak tedy *není* sám! Blízko něj neležel jen Belial, ale přes tři tisíce Sekerníků.

Jak na to jen mohl zapomenout?

Axis se znovu zhluboka nadechl a držel se myšlenky, že není sám. Postupem času se alespoň jakž takž uklidnil. Strach. Jenom tohle uměl veliký Gorgael vykouzlit? Strach. Šepot v mlze. Strach.

Ale Ogden měl pravdu. Strach uměl zabíjet. Když jste mu dovolili potlačit rozum, nakonec by vás donutil přestat lpět na životě.

A bezpochyby má každý ze Sekerníků, kteří leží tam v mlze, své vlastní noční můry a je vyděšený stejně, jako byl ještě před chvílí on sám.

Axis se nahlas zasmál, i když ho to stálo hodně úsilí, a sehnul se. Konečně nahmatal v mlze plátno, pod kterým se ukrýval Belial, a strhl ho z něj. Dotek hrubé tkaniny v ruce mu dodal ještě více odvahy, a i když náhle uslyšel hlasité zacvakání čelistí tak blízko ucha, že skoro cítil, jak se o něj otřely, nedal se tím odradit.

„Beliale? Beliale, příteli,“ přinutil se k veselému tónu hlasu. „Proč se tu krčíš na břiše jako želva? Když se zvedneš na nohy, čeká tě ještě nespočet dobrodružství. Vstaň, příteli, a dělej mi společnost v téhle mizerné mlze.“

„Axisi?“

Axis sebou trhnul. Tak zjevný strach v Belialově hlase nečekal. Jestliže byl na tom Belial tak špatně, jak si vedou ostatní muži, každý sám v mlze?

Axis chytil Beliala za ruku. „Dnes v noci se ještě pobavíme, příteli, pojď.“ Vytáhl Beliala na nohy. „Pobavíme,“ zopakoval znovu. Najednou věděl, co udělá. „Beliale? No tak, bav se!“ Luskl prsty.

„Axisi? Co máš v plánu? Tancovačku?“ Nutil se k veselosti stejně jako předtím Axis, ale aspoň se snažil.

„Tancovačku, Beliale? Jestli budu chtít tancovat, budu potřebovat tanečníka. Pojď,“ pobídl Beliala a rázně ho postrčil do mlhy. „Vzbuď muže kolem nás. Uděláme si takovou zábavu, jakou Gorgael ještě neviděl.“

Prosím, neklesej na mysli, příteli, pomyslel si Axis, když se díval, jak Belial klopýtá do mlhy. Neklesej na mysli.

Axis se posadil a zašmátral v pytli, který měl na rameni. „Aha, tady jsi. Tak co, Gorgaeli, jestlipak znáš tuhle?“

Vyloudil první akord z harfy a pak začal vesele zpívat jasným hlasem, který se rozléhal mlhou a utišoval šepot.

Moje krásná ženuška mi
šeptá sladce jako med,
vstaň mužíčku, plášť si nahoď,
zachraň kravku, ale hned.

Ogden s Veremundem stáli mezi koňmi a překvapeně na sebe zírali. Mlha na ně sice působila, ale ne tak silně jako na Sekerníky.

„Myslel jsem, že zazpívá…“ začal Ogden, ale Veremund ho přerušil.

„Ne, tohle je nejlepší. Všechno ostatní by jeho mužům znělo cize. Tohle znají. K tomuhle se můžou upnout.“

Ogden se zasmál, protože porozuměl. „Tohle můžou zpívat s ním.“

Stračena je dobrá kráva,
hodně toho nadojí,
tolik sýra od ní máme,
a o másle nemluvím.

Muži se postupně začali v dírách obracet. Mnoho z nich bylo jako předtím Axis na pokraji zhroucení. Někteří z nich přes ten okraj přepadli.

Zůstali sami se svými strachy, příšernými šepoty, škrabáním drápů a šelestem křídel. Mlha, děsivě stříbrno-modrá, plesnivá jako pět dní stará mrtvola, se prosmýkla pod brněními a plášti a řezala je i za pevně zavřenými víčky.

Té by byla věru škoda
i k pluhu se hodila,
vždyť mě stála pěkný peníz
před třiceti rokama.

Tři tisíce hrdel zpívalo baladu navzdory noci.

Mrak se začal rozptylovat. Blesky byly stále řidší, až zmizely docela. Šepot vyhasnul. Drápy a křídla zmizely do noci. Brzy se rozhostilo ticho a jen tu a tam se trsů trávy tvrdohlavě zachytávaly ojedinělé cáry mlhy. Pak už zbyla jen noc a z velkých, naditých mraků nahoře na nebi se začal sypat sníh.

Přesto nad třemi tisíci dalšími hlasy stále vynikal ten Axisův krásný jasný a vedl sbor.

Moje krásná ženuška mi
šeptá sladce jako med,
vstaň mužíčku, plášť si nahoď,
zachraň kravku, ale hned.

Mnoho z nich bylo na pokraji zhroucení. Někteří přes ten okraj přepadli. Ale všichni se vrátili zpátky.

27

Ke Kapradinovému jezeru

Vyjeli dalšího rána, vyzbrojení proti chladu čistými, novými šaty a botami pro Yr (která navíc ještě dostala zachovalý plášť po hospodářově otci), štědrou zásobou jídla, přikrývkami, a jak měli slíbeno, spolehlivou a zdravou mulou, která to všechno nesla na zádech. Jack se znovu ujal vedení a jeho nejapný výraz vydržel jen tak dlouho, než ztratili z dohledu Renkinovo hospodářství. Prasata šťastně hopsala vpředu. Za Jackem šel Timozel a vedl poslušnou mulu. Výpravu uzavíraly obě ženy, které si po důkladném odpočinku zase rázně vykračovaly. I když stále vytrvale sněžilo, vítr ustal. Všichni si ale byli vědomi toho, že v půlce měsíce kostí je ještě příliš brzy na sníh takhle daleko na jihu, nejméně o šest týdnů. Nikdo nevyslovil jeho jméno, ale stále vnímali Gorgaelovu hrozbu.

I když Faraday a Timozel řekli Renkinovým, že míří na sever do jednoho z měst Rhaetitie, Jack je pomalu vedl severovýchodně k Brackenským kopcům, nízkému a úzkému pohoří, které oddělovalo Arcren od Skarabostu. Jak se blížili ke kopcům, začaly je z neustálého stoupání a sestupování z nízkých vyvýšenin bolet nohy. Nikoho nepotkali a ani se nesetkali se žádnými nepřekonatelnými překážkami, i když Timozela užíralo to, že tuhle expedici vede Jack, když přece *jemu* vize na schodišti k Hvězdné bráně jasně ukázala, že jednoho dne bude velet obrovským armádám. Nahlas ale neřekl nic. Artor mu dá

znamení, až bude správný čas. Zatím, jako její kavalír, věnoval Faraday každou minutu každého dne. Dával pozor, aby měla nejpohodlnější místo večer u ohně a nejlepší kousky jídla. Noci však věnoval něčemu úplně jinému.

Faraday se o vztahu mezi Yr a Timozelem dozvěděla nečekaně a ne zrovna příjemným způsobem, když první noc rozbili tábor. Zastřené zvuky a pohyby pod přikrývkami, které k ní doléhaly z opačné strany ohniště, ji nejprve uvrhly do strašných rozpaků. Potom bojovala s tím, aby si celou noc nepředstavovala, jaké to asi je být s mužem. V mysli se jí mísily obrazy Axise a Bornehelda, což ji naprosto zmátlo. Neklidně se převracela a dlouhé hodiny nemohla usnout.

Jack ze svého místa u ohně pozoroval, jak se Faraday v přikrývkách neklidně obrací, a ve tváři měl nečitelný výraz. Ještě více než jindy přemýšlel o Timozelově přítomnosti a o tom, jestli mladík může ohrozit jejich plán. Ogden s Veremundem mu řekli, že má dobré, i když nepokojné srdce, ale Jack uvažoval, jestli jeho dobrota přežila průchod Komnatou hvězdné brány. Stejně jako Yr, i on si všiml jemných změn, které se v Timozelovi udály za posledních několik dní – větší vyzrálosti a sebevědomí. K čemu ty změny asi povedou? Jack mohl jenom doufat, že Timozelova oddanost Faraday bude k něčemu dobrá. To, že Timozel trávil noci zachumlaný do přikrývek s Yr, nic neznamenalo; Yr ho nakonec nechá být a půjde si po svých. Jack si povzdechl a hodil do ohně ještě několik šípkových větví. Když jste se natáhli dostatečně hluboko dovnitř šípkového keře, našli jste dost suchého dřeva na malý oheň i v tomhle vlhkém a chladném počasí. Schoulil se ještě více do přikrývek a byl vděčný za tu trošku tepla, kterou mu poskytovaly. Zavřel oči a pokusil se prospat alespoň na pár hodin. Ke Kapradinovému jezeru jim zbývaly už jen tři nebo čtyři dny cesty, a než tam dojdou, budou si on a Yr muset promluvit s Faraday. Strážci řekli Faraday, že jestli má Axis zvítězit nad Gorgaelem, musí splnit dva velice důležité úkoly. Za prvé musí zabránit Borneheldovi, aby v návalu žárlivosti zabil Axise. To už pochopila. Ale u Kapradinového jezera Faraday začne cestu ke splnění svého druhého důležitého úkolu – stane se Přítelem stromů.

* * *

Po deseti dnech cesty dosáhli Kapradinových vrchů. Jack je přivedl k úzké stružce, která je provede jejich předhůřím. Trpělivě vysvětloval protestujícímu Timozelovi, že je to nejlehčí cesta, ale ten se jen mrzutě otočil na podpatku a odkráčel. Faraday si povzdechla a chtěla se vydat za ním, ale Jack ji zadržel.

„Má milá, Yr a já si s tebou potřebujeme promluvit. Nechoď za ním."

Faraday se podívala za odcházejícím Timozelem. Rozzlobeně rázoval vepředu, vedl mulu a snažil se zklidnit po hádce s Jackem. Přikývla.

„Děťátko," začal Jack konejšivě. „My Strážci na tebe spoléháme. Kromě nás jsi jediná, kdo ví, kdo je Muž z hvězd. Faraday, nesmíš zklamat naši důvěru. Neříkej Timozelovi příliš mnoho. Ten chlapec by klidně mohl Axise zradit neuváženým slovem. Chápeš?"

Faraday zabolelo srdce při pomyšlení, že by měla před Timozelem něco skrývat. Byl to přece jen její kavalír.

Yr se usmála a vzala Faraday za ruku. „Prozatím zůstanu po tvém boku, zlatíčko. Jestli si budeš potřebovat promluvit o svých starostech a obavách, budu tady pro tebe. Bude to tak bezpečnější."

Dotyk její ruky Faraday uklidnil, usmála se a přikývla. „Udělám, co bude v mých silách, abych Axise ochránila," řekla tiše. „To přece víte. Nic jsem Timozelovi neprozradila a nikdy mu neřeknu, kým Axis doopravdy je."

Jack se podíval dopředu, aby viděl, jestli je Timozel stále z doslechu. „Má milá, zítra dorazíme k překrásnému jezeru uprostřed Kapradinových vrchů. Až tam dojdeme, ukážeme ti část tvého dalšího úkolu."

Faraday se zamračila. K průchodu, na který Jack ukázal, zbývalo jen několik minut chůze. „Předtím jsi mi nechtěl říct, jaký je můj druhý úkol, když jsem se tě ptala, Jacku. Řekneš mi to teď?"

Jack přikývnul. „Dítě, pamatuješ se na tu noc u Lesa mlčenlivé ženy, když ti stromy zpívaly?"

Faraday zbledla a Jack urychleně pokračoval. „Nezapomeň, že to, co ti stromy ukáží, může být často zavádějící. Pravda může být často jiná, než jak jí rozumíme. Zapamatuj si to."

Faraday stroze přikývla. Jackova slova ji neuklidnila. Ani jeden z obrazů, které jí stromy ukázaly, nebyl pozitivní, ať se na ně dívala z

kterékoliv strany. Nevěděla, jak by vize mohly ukazovat cokoliv jiného než bolest.

Jack s Yr pozorovali, jak se Faraday uzavřela do sebe. Doufali, že ji děsivá vize neodvrátí od těch, kteří ji zazpívali.

Yr jemně sevřela Faradayinu ruku, která stále ještě spočívala v té její. „Má milá, žádný člověk ještě neslyšel Píseň stromů. I z Avar, lidí lesa, ji slyšeli jen někteří. Faraday, je důležité, aby stromy měly přítele, který je přivede k Axisovi. Ty jsi Přítel stromů."

„Ale já *nenávidím* lesy!" opáčila Faraday rozhodně. „Jsou temné a zlé! Nechci s nimi mít nic společného." Zvedla hlas. Jack a Yr si vyměnili ustarané pohledy.

Jack jí něžně položil ruku na rameno a otevřel ústa, ale Faraday na něj vyštěkla. „Ne! Neodvažuj se mě spoutat kouzly," zasyčela potichu. Úzkost, kterou pociťovala od chvíle, kdy spatřila vizi, se konečně vydrala na povrch a projevila se jako vztek na Jacka. I když měla Faraday Jacka a Yr upřímně ráda a uvolila se Strážcům důvěřovat, aby pomohla Axisovi, uvažovala, kolik toho před ní asi ukrývají, a nesnášela to, jak občas manipulovali lidmi.

Jackova ruka bleskově ucukla. „Nikdo tě nebude k ničemu nutit, Faraday," řekl pevně, ale Faraday na něj znovu zaútočila.

„Neštítil ses mě oklamat, abych položila ruku na ten strom, Jacku, schválně jsi chtěl vypadat jako prosťáček." Faraday se otočila na Yr a vytrhla jí ruku. „A jestli se bojíš, aby se Timozel nedozvěděl o vašich slavných tajemstvích, možná by ses měl víc starat o to, co mu v noci šeptá Yr pod peřinou, než co mu ve vší počestnosti řeknu ve dne já!" Ještě chvíli zírala na Yr a pak se otočila zpátky k Jackovi. „Jestli tvoje úžasné tajemství potřebuje Přítele stromů, bude si ho muset najít jinde," vyštěkla, otočila se k nim zády a prodloužila krok, aby dohonila Timozela.

Jack zadržel Yr, aby ji nechala jít. „Na chvíli ji nech," řekl polohlasem. „U Kapradinového jezera budeme mít jenom jednu šanci. Jestli ji během několika dalších dní nepředstavíme Matce, budeme muset strpět pomalý, bezútěšný pád do naprosté zkázy."

* * *

Toho večera se utábořili hluboko v průsmyku, kterému Jack říkal Prasečí stružka. Šli kolem stružky hluboko do hor několik mil, než Jack vyhlásil odpočinek v místě, kde se začala zužovat. Hory po obou stranách je chránily proti nejhorším větrům a z roztroušených keříků mohli nalámat dost dřeva na oheň.

Zatímco Timozel sundával z muly náklad a vytíral ji do sucha, Yr chystala večeři. Krájela silné plátky z uzené šunky a posledního bochníku chleba, které jim zabalila paní Renkinová. Když je kladla na talíře, přišla k ní Faraday.

„Omlouvám se za to, co jsem ti předtím řekla," pravila upjatě. „Byla jsem rozrušená."

Yr se na ni pozorně zadívala a kývnutím přivolala Jacka. Když si Faraday všimla, že Jack přichází, ještě víc se stáhla do sebe. „Chápu, že jste svázaní s proroctvím. Opravdu tomu rozumím. A přijímám svou roli v něm." Odmlčela se, ale ani Yr, ani Jack jí nijak nepomohli. „Na co potřebují stromy přítele? Na co potřebují mě?"

„Stromy a lidé lesa potřebují někoho, kdo za ně bude mluvit. Vybrali si tebe, Faraday. A někdo musí stromy přivést pod Axisovo velení. Musí sjednotit Tencendor. Jestli se k němu stromy nepřipojí, nedokáže to."

„Veremund mě ujišťoval, že můj druhý úkol nebude tak nechutný jako ten první. Mluvil pravdu?"

„Faraday, budeš milovat stromy víc než svůj život." Yr se zarazila. Přemýšlela. Přítel stromů měl důležitější roli než jen přivést stromy pod Axisovo velení, ale Strážci nebyli ti praví, kteří by jí o tom měli povědět. „Stromy dobře věděly, co dělají, když si tě vybraly, Faraday. Můžeš čekat jenom radost, Faraday, žádnou bolest, věř mi."

Faraday přelétl přes tvář stín. „Byla tak smutná," zašeptala. Vzpomněla si na Píseň stromů. „A přesto tak krásná."

„Vraždili je po celém Acharu, má drahá, na to nezapomínej. Zbývá jich jen hrstka." Jack změnil téma. „Zítra tě vezmeme ke Kapradinovému jezeru. Musíš ale pochopit, že Timozel nemůže, *nesmí* jít s námi. Je Sekerník a nebyl by tam v bezpečí."

Faraday si povzdechla a přikývla. „Kéž bych nikdy neopustila Skarabost," zašeptala a odvrátila se.

28

Kapradinové jezero

Další den ráno, dlouhé hodiny před úsvitem, Yr vstala z Timozelovy přikrývky a rozhlédla se. Jack stál několik kroků od ní a tiše čekal. V ruce držel hůl. Pozdravili se pohledem zářících očí, ale ani jeden z nich nepromluvil. Yr pohlédla dolů na Timozela. Na jeho chlapeckém obličeji se rozhostil klidný výraz. Opatrně mu položila ruku na obličej, špičky prstů na spánky, palec na bradu. Ze špiček prstů jí v pulzech proudilo modré světlo. Podívala se na Jacka, který k ní mlčky přistoupil a položil hlavici hole Yr na ruku, již měla položenou na Timozelově obličeji. Světlo, které jí vycházelo z prstů, asi dvacetkrát zjasnělo. Oba museli přimhouřit oči před náhlou září. Jack bezhlesně pohyboval rty, zatímco Yr byla ztělesněné soustředění.

Faraday je sledovala z bezpečné vzdálenosti. Chudáček Timozel, chycený v dobrodružství, po kterém netoužil. Nechtěně podrobený kouzlům, o kterých nic neví a jež by nenáviděl a bál se jich, kdyby o nich věděl. Zavrtěla se. Z nadcházejícího dne byla celá nesvá. Proč jen se proroctví muselo začít naplňovat za jejího a Axisova života?

Právě proto, že jste vy dva naživu, ozval se jí v hlavě tichý hlásek a Faraday si všimla, že se na ni Jack dívá. Copak se dostal do hlavy i mně?

Timozel dýchal stále pomaleji, až se nakonec nadechoval už jen jednou za minutu. Yr se vyškrabala na nohy a přetáhla si přes hlavu

hrubé šaty z česané vlny, svázala si je v pase a vklouzla do bot. Vlasy si stáhla do uzlu vzadu na krku.

„Cos mu to udělala?“ zeptala se Faraday ostře, když se postavila vedle Strážců.

Yr se na ni zadívala. V bledém světle dohasínajícího ohně vypadala Faraday bledá a vyčerpaná. „S pomocí Jackovy hole jsem ho posunula o kousek mimo běžný běh času. Co by normálně byly tři hodiny času, se teď protáhne na tři dny, možná víc. Až se probudí, nebude mít ani ponětí, že spal tak dlouho.“

„Bude v pořádku? Co když bude pršet? Nebo sněžit? Jak se zahřeje?“

Yr konejšivě pohladila Faraday po tváři. „Neboj se ničeho, má milá, teď už jsme všichni pod ochranou Kapradinového jezera. Jezero ví, že přicházíme, a ví také, že Timozel, prasata i mula potřebují stejnou ochranu jako my. Ona ho ochrání, než se vrátíme. Bude mu teplo a bude v bezpečí, mula i prasata zůstanou poblíž. Nejhorší počasí je mine.“

„Ona?“ Co tím Yr myslí, když mluví o jezeru, jako by bylo živé?

Jack k nim přistoupil a podal jim pláště. I když je nejhorší počasí míjelo, stále ještě mrzlo. „Pojďme, Matka nás čeká.“

Faraday nervózně přelétla pohledem z jednoho na druhého. „Matka?“

Jack se něžně usmál a oči mu zvlhly. „Faraday, pamatuješ si, jak ses bála, než jsi vstoupila do Komnaty hvězdné brány?“ Faraday přikývla. „A pamatuješ si, jak ses cítila, když jsi pak pohlédla dovnitř?“ Faraday znovu přikývla, ale tentokrát silněji. Už navždy si tento pohled uchová před vnitřním zrakem. „Faraday, Hvězdná brána je jedním z nejmagičtějších a nejmocnějších výtvorů celého Tencendoru. Kapradinové jezero, nebo také Matka, jak se mu říká už odpradávna, je další z nich. Zapletla ses do dobrodružství, o které jsi nestála. Ale přemýšlej o tom, děvenko, že na téhle cestě uvidíš zázraky, které nikdo z tvé rasy nespatřil už téměř tisíc let.“

Faraday přemýšlela o Jackových slovech a z tváře se jí začalo vytrácet napětí. Viděla Hvězdnou bránu, a i kdyby ji už nikdy nespatřila, stačilo, že tam byla, že jen existovala.

„Yr, vím toho tak málo. Povíš mi cestou o Tencendoru?“

Yr vzala Faradayinu dlaň do svých. „Ráda, dítě, moc ráda. Dnes uvidíme tu část Tencendoru, která stále ještě přežívá, která je stejná, jako bývala kdysi. Předtím než… než Seneschal začal tuhle překrásnou zemi zabíjet.“

„Pojďte už,“ popohnal je Jack. „Většinu dne půjdeme do kopce.“

Ženy si na ramena hodily malé vaky, které pro ně Jack připravil. Faraday se ještě okamžik zdržela u Timozela a pohladila ho po tváři. „Dobře si odpočiň,“ popřála mu. „Brzy se vrátím.“

Jack dokončil kontrolu tábořiště, hodil si na záda svůj o trochu větší vak a netrpělivě na ně zamával. Yr dovedla Faraday na konec Prasečí stružky, kde se stezka začala stáčet do hor. Když se k němu otočily zády, natáhl se Jack bleskurychle k Timozelovi a také mu položil ruku na obličej. Z konečků prstů mu vytrysklo zelené světlo. Za okamžik ruku odtáhl. Tvářil se zmateně. Prohrábl si rukou plavé vlasy a přemýšlel. Veremund mu jasně řekl, co cítil, když Timozela v Pevnosti mlčenlivé ženy zkoušel. Má dobré srdce, ale je nešťastný. Pravděpodobně před sebou má těžká rozhodnutí. Ano, tohle tam bylo, ale nebylo to všechno. Jack cítil ještě něco jiného, cosi divného, co neuměl pojmenovat, a to ho rozčilovalo. Velice. Postavil se a pospíchal za Yr a Faraday. Zase si přál, aby je osud přivedl do kterékoliv jiné mohyly. Do kterékoliv jiné mohyly než do mohyly devátého krále zaříkávače. Ale Jack nemohl zavrhnout proroctví a nikdo z vyvolených se nemohl ze svého úkolu vyvázat.

* * *

Stoupali bez přestávky, než se slunce vyhouplo nad horské hřebeny, které se nad nimi tyčily. Od chvíle, kdy začali stoupat nahoru Prasečí stružkou, nezbýval jim dech na mluvení. Dlouhou dobu bylo jediným zvukem, který se ozýval, křupání jejich bot na štěrku na stezce. Když už bylo slunce vysoko nad vrcholky hor, Jack konečně vyhlásil zastávku. Yr a Faraday se vděčně opřely o kamenitý svah vedle stezky a natáhly si nohy. Faraday napadlo, jestli jsou všechny zázraky Tencendoru buď na úplném vrcholu světa, nebo na jeho úplném dně.

„Všechny ostatní zničili,“ sdělila jí udýchaně Yr. „Přežily jen ty, které byly buď na úplném vrcholu, nebo na úplném dně.“

Faraday unaveně zavřela oči. Nikdy si asi nezvykne na protivný zvyk Strážců číst jí myšlenky, kdykoliv se jim zlíbí. Yr se k ní naklonila a poplácala ji po ruce. „Neděláme to pořád, má milá," poznamenala. „Většinou jsme zdvořilí."

„Yr! Jaké myšlenky sis přečetla, když jsi jako kočka putovala Priamovým palácem?"

Yřin úsměv trochu pohasl. „Ne vždycky pěkné, Faraday, ne vždycky pěkné." Přemýšlela o některých mrzutých a překvapivých novinkách, na které v paláci narazila, nemluvě o znepokojivých tajemstvích, která sesbírala při pravidelných návštěvách Seneschalské věže. Díky Matce, že byl Axis prozatím od Věže daleko. Možná, jenom možná, mu cesta na sever otevře oči a on pochopí, jaké lži ho obklopují. Čím dříve se zbaví těchto klamů, tím dříve najde vlastní pravdy.

Jack si sedl o kousek dál a pozoroval je. Ulevilo se mu, že nechali Timozela v táboře. Když s ostatními Strážci domlouvali plán, jak co nejrychleji dopravit Faraday k Borneheldovi, dohodli se, že ji během cesty vycvičí, než ji vtáhne proud událostí. Timozelova přítomnost jim s Yr svazovala ruce a Faraday stále ještě chybělo mnoho k tomu, aby se mohla beze strachu vydat na cestu, kterou pro ni proroctví vybralo.

Podal jim tlusté plátky šunky, křupavé rybízové sušenky a nazlátlá svraštělá letní jablíčka. I když byl pro ně Timozel neplánovanou koulí u nohy, hospodyně Renkinová splnila úlohu lépe, než si mohli dovolit doufat. „Yr," zamumlal s pusou plnou šunky, „možná bys mohla říct Faraday o Posvátných jezerech, než posnídáme."

„Posvátná jezera?" Faraday vykulila oči. „Je to Kapradinové jezero, Matka, jedno z nich?"

„Ano, má milá." Yr půvabně okusovala slupku z jablka. „Jsou dohromady čtyři. Kapradinové, neboli Matka, které dneska navštívíme. Napadají tě nějaká další?"

Faraday si olízla prsty; šunka byla božská. Přemýšlela, jestli ji udili nad rašelinou, nebo nad dřevem. Možná ji Renkinovi udili nad sušeným prasečím hnojem. Soustředila se na ten obraz a zkusila si ho představit co nejživěji.

Jackovi se začalo dělat zle a vyplivl poslední kus šunky, který ještě před chvílí s takovou chutí žvýkal. Faraday nechala obraz zmizet a vesele se rozesmála. Zatleskala rukama jako dítě, když se mu něco

povede. Strážci se na sebe znechuceně podívali. Dostala je. „Nebyli jste zdvořilí," smála se jim Faraday.

Yr potlačila úsměv. „Jezera, dítě. Napadají tě ještě jiná?"

Faraday se soustředila. „No jistě, Kotlíkové jezero v Lese mlčenlivé ženy. To je určitě jedno z nich. Timozel mi vyprávěl, jak bylo divné."

Yr pomalu přikývla. „Ale jedno znáš ještě lépe."

Faraday zmateně zamrkala. „Jaká zvláštní jezera bych ještě měla znát, Yr? V Acharu už žádná taková nejsou, kromě… ale to není možné! Určitě ne…"

„Vida," mrknul Jack na Yr, „myslím, že jí to došlo."

„Přece nemyslíte Grálové jezero," vydechla Faraday.

„Přesně tak, má milá. Ale Grálové jezero svou kouzelnou moc pohřbilo do hlubiny už před stovkami let. Ze všech Posvátných jezer bylo nejdéle vystaveno působení člověka. A Seneschalu."

„A co to čtvrté?" zeptala se Faraday zvědavě.

„Leží daleko na severu." Jack se pro sebe usmál. „Ale podle mě je nejkrásnější ze všech."

Faraday se otočila na Yr. „Proč jsou posvátná, Yr?"

Yr se začala prokousávat rybízovou sušenkou. Zvedla si dlaň k tváři, aby zachytila drobečky. „Každé má svůj vlastní účel, Faraday," zašeptala mnohosmyslně. „A také tajemství. Dnes, nebo možná zítra, zjistíš, proč si Avar obzvlášť váží Matky."

Faraday si vzpomněla, co jí Veremund říkal o Avar. Jsou to Lidé lesa. Také jí říkal, že se Ikarii říkalo Lidé křídel, a pak se dozvěděla od Jacka, že byli opravdu okřídlení. „Yr, jestli se Ikarii říká Lidé křídel a jestli jsou to opravdu okřídlení lidé, jak tedy vypadají Avar, když to jsou Lidé lesa? Mají místo vlasů listí?"

Teď se na oplátku rozesmáli Jack a Yr. „Ne, drahé dítě," odpověděl jí Jack nezřetelně, když se zvedal na nohy, „to tedy vůbec ne. Pojďte, je čas vyrazit."

Právě když znovu začali stoupat, si Faraday uvědomila, co dalšího jí o nich Veremund pověděl – uměli prý mluvit se stromy. Rozhlédla se po svazích Kapradinových pahorků. Jejich nižší vrcholky pokrýval hustý porost kapradin a mechu, vysoký místy až k pasu. Teď ale Faraday uvažovala, jestli mezi Kapradinovými pahorky mohou růst i vyšší rostliny než kapradiny. Celý život ji vedli ke strachu ze stromů a

Zapovězených bytostí v lese. I navzdory zkušenosti u Hvězdné brány Faraday dělalo potíže zbavit se hluboko zakořeněných obav.

* * *

Timozel, chycený v kouzle, snil. Znovu kráčel ledovým tunelem, svázaný, vyděšený, a znovu došel k mohutným dřevěným dveřím. Znovu se zpoza nich ozval hrozivý hlas a přikázal mu vejít. Timozelova zrádná ruka opět vzala za petlici, která se pohnula. „Ne!“ zaječel, ale petlice se stále zvedala a Timozel uslyšel cvaknutí, jak se dveře začaly pomalinku otevírat. Právě v tom okamžiku to jeho mysl vzdala a Timozel upadl znovu do spánku.

* * *

Po mnoha hodinách výstupu se Jack, Yr a Faraday vyškrábali na vrchol jednoho štítu a před sebou uviděli Kapradinové jezero. Bylo veliké, kruhové a voda v něm měla smaragdovou barvu. Téměř úplně vyplňovala proláklinu na vrcholku hory. Jezero obklopovaly většinou kapradiny vysoké jako dospělý člověk, ale u jednoho jeho konce stál háj vzrostlých stromů, které se tyčily k šedému, zamračenému nebi. Jack je vedl přímo tím směrem, na travnatou mýtinu mezi okrajem stromů a břehem jezera.

Cestou mezi vysokými kapradinami byla Faraday zamlklá. Kapradinové jezero, i když bylo krásné, nebylo tak uchvacující, jak jí Jack s Yr slíbili. K Hvězdné bráně mělo tedy hodně daleko. Faraday také rozrušil pohled na stromy. Připomněly jí ohavnou vizi a Faraday se zařekla, že nic takového už nikdy vidět nechce. Yr jí předtím řekla, že si stromy zamiluje víc než svůj život, ale Faraday byla toho názoru, že bude úspěch, když se je vůbec naučí přijímat. Ani zpěv tisíců ptáků, kteří hnízdili v kapradinách, ji neuklidnil.

K mýtině po příkrém svahu sestupovali přibližně hodinu. Museli jít ještě kus po břehu. Mezi stromy a vodou bylo přibližně padesát kroků. Mýtina se táhla po celé východní straně jezera.

„Tohle je pro Avar jedno z nejposvátnějších míst, má milá,“ zašeptala Yr. „Avar totiž uctívají…“

„Nemyslím si, že tvoje vysvětlování bude nutné, má drahá," poznamenal Jack nezvykle klidným hlasem a upřeně pozoroval kraj lesa. „Vypadá to, že se na nás pro jednou usmálo štěstí. Podívej, k Matce přišel avarský druid."

Yr i Faraday se zadívaly na místo v lesním porostu, kam směřoval Jackův pohled. „Druid," zašeptala Yr konsternovaně. Faraday zírala na stromy, ale dlouho nic neviděla. Pak, právě když její oči přivykly stínům mezi stromy, vyšel z lesa do jasného denního světla muž a nesl malé dítě.

* * *

Timozel byl znovu chycen ve snu před pomalu se otevírajícími dveřmi. Konečně se mu podařilo sundat prokletou ruku z petlice, ale dveře už se otevřely a cosi ho nečekaně strčilo do místnosti za nimi. Ta osoba – to stvoření – která je otevírala, stála za nimi. Timozel z ní viděl jen stín, který se táhl přes ledovou podlahu. I neostrý tvar stínu byl na Timozela příliš – jeho mysl se vzepřela a Timozel znovu unikl.

29

Druid a dítě

Faraday se přiblížila k Yr. „Kdo to je?“ zašeptala jí do ucha.

„Pšt!“ okřikla ji Yr a postavila se vedle Jacka s holí v ruce.

Faraday se znovu zadívala na muže s dítětem. Muž byl neurčitého věku, o něco menší než Jack, asi stejně vysoký jako ona sama. Byl svalnatý, měl hebkou olivovou kůži a tmavě hnědé vlasy, které mu volně spadaly na krk. Byl oblečený do krátké pletené tuniky s jemným vzorkem okolo lemu, který Faraday neuměla na tu dálku tak docela rozlišit. Pod ní měl hnědé upnuté kalhoty. Měl široký, nezvykle formovaný obličej se širokým, téměř vybouleným čelem nad orlím nosem, vysokými lícními kostmi a úzkými, pohyblivými ústy. Ze všech rysů jeho obličeje však nejvíce pozornosti přitahovaly oči. Byly tak tmavé, že byly téměř černé, proměnlivá jezírka, ve kterých se zračila jak nepopsatelná radost, tak nepopsatelná bolest. Byl to jeden z nejpodmanivějších lidí, jaké kdy Faraday spatřila. Vyzařovalo z něj cosi divokého, cizího. Bylo to nepřehlédnutelné. Dítě bylo ještě batole. Pocházelo ze stejné rasy jako muž, který je nesl. Podobně formovaný obličej a černé oči mu také rámovaly hnědé kudrnaté vlasy. Holčička se na ně šťastně usmála, když se muž zastavil asi šest kroků od nich. Z téhle vzdálenosti už Faraday rozeznala vzorek kolem lemu – skákající jeleny.

V mužových očích se zračila starost, když se na ně díval. Nadechl se, aby něco řekl, ale Jack s Yr ho zarazili tím, že se mu hluboce

poklonili. Yr si přitom položila obě dlaně na čelo, ale Jack, který musel držet hůl, si na čelo položil jen levou ruku. „Druide," řekli současně jasným, silným hlasem, „ctíme tebe a tvůj lid. Nechť vždy najdeš stín k odpočinku a nechť ti cesty do Posvátného háje zůstanou vždy otevřené."

Muže formální přivítání překvapilo, ale když se zvedli, zůstal stát v úžasu – jejich oči zářily jako smaragdy a safíry. Opatrně položil dítě na trávu a také se jim poklonil. Dlaněmi si zakrýval oči a čelo. „Strážci, i já vás ctím." Narovnal se a spustil ruce. V jeho očích se nedalo číst. Vzdychl si. „Ale také se ve mně mísí ulehčení a strach. Vaše přítomnost u Matky napovídá, že se proroctví skutečně probudilo." Přesunul tázavý pohled k Faraday.

Ta na něj beze slova zírala. Lehce mu porozuměla, i když měl zvláštní přízvuk.

V hlavě uslyšela Jackův hlas. *Všechny tři národy spolu kdysi žily* v *Tencendoru, Faraday, a všechny stále mluví stejným jazykem.*

Když Faraday stále mlčela, Yr po ní střelila ostrým pohledem. Faraday se trochu vzpamatovala. Chovala se nezdvořile. Uklonila se stejně jako Jack a Yr a pokusila se přesně napodobit jejich gesta. Pak se narovnala a spustila ruce. „Jmenuji se Faraday. Jsem dcera vévody Isenda ze Skarabostu."

Muž se zamračil. Byla prachožroutka, u Matky by správně neměla být. Přišla sem ale se Strážci. „Faraday, zdravím tě a vítám tě u Matky."

Dítě se drželo jeho nohy. Zase ho zvedl. „Jmenuje se Shra," řekl. „Já jsem Raum, z klanu Ducha Stromu." Jack a Yr se představili a pak Jack ukázal na zem.

„Druide Raume, můžeme se posadit? Stoupali jsme do tohoto údolí téměř celý den a bolí nás nohy. Rádi bychom si s vámi promluvili."

Raum přikývnul a všichni se posadili do kruhu. Jack, Yr a Faraday si ze zad sundali batohy. Faraday si trochu protáhla záda a paže, ráda se té váhy zbavila. Shra se postavila vedle Rauma, který seděl se zkříženýma nohama, a opřela se mu o koleno, aby neupadla. Vypadala, že ji všechno kolem těch divných cizinců neuvěřitelně zajímá.

Jack se na ni něžně usmál. Pak se podíval zpátky na Rauma. „Už jsi ji představil Matce?"

Raumův pohled znovu sklouznul k Faraday, ale pak se podíval na Jacka. „Ne, Strážce, právě jsme dorazili. Její čas přijde až zítra brzy ráno.“

„Dobrá, Raume,“ Jack se zarazil, „Yr a já jsme přivedli Faraday k Matce za stejným účelem. Ale jsme poctěni, že jsi tady a že tě můžeme požádat, abys potom, co představíš Shru, představil i Faraday.“

Raum překvapeně vykulil oči a rozzlobeně roztáhl chřípí.

„Je přece prachožroutka! Nerozumí stromům! Jen *Avar mohou kráčet touhle stezkou!* Strážce, nevíš, co žádáš!“

„Druide, lidé tak moudří jako my přece rozumí proroctví, že ano?“ Raum toporně přikývnul. „To proroctví vybralo tuto mladou ženu, aby mu sloužila. Bude sloužit proroctví tím, že bude sloužit stromům – tím jsme si jistí. Chcete si ji vyzkoušet, Raume? Jestli věříte, že není hodná toho úkolu, odejdeme.“

Faraday znervózněla, když uviděla, jak po ní Raum přejel rozzlobeným pohledem. Pocit cizosti, který v ní vyvolával, se zdesaterónásobil. Sevřela ruce v pěst, aby se jí přestaly třást. Raum spěšně vstal a přešel doprostřed kruhu. Posadil se přímo naproti ní. Vztáhl k ní obě ruce a uchopil do nich její hlavu. Naklonil se k ní tak blízko, že jeho děsivé oči od jejích vystrašených dělilo jen několik centimetrů. Pak upadla do temnoty.

* * *

Vyděšená utíkala obrovským lesem. Stromy se nad ní tyčily. Blížilo se k ní cosi odporného, neidentifikovatelného, nebezpečného. Faraday věděla, že kdyby ji to chytilo, roztrhalo by ji to na kusy. Dohánělo ji to mezi stromy. Silné, pokrouceně kmeny stromů se vzpínaly z půdy pokryté mechem a listím. Postupně Faraday uzavíraly cestu. Podrážely jí nohy zlomyslně nastavenými kořeny a chytaly ji za ruce a ramena pochmurnými větvemi, až měla bílou kůži úplně rozdrásanou a krvácela. Faraday křičela, když utíkala, a zoufale se snažila najít průchod mezi stromy, ale ať běžela, jak rychle chtěla, nemohla ho najít. Stromy se shlukovaly, aby nemohla projít. Cítila, jak ji bestie nenávidí, jak strašně moc ji chce zabít, jak se k ní každým krokem blíží a stromy jí nechávají volnou cestu, zatímco ona sama musí bojovat o každý krok.

„Pomozte mi,“ zavzlykala, ale zákeřné stromy jí jen víc bránily v cestě a zadržely ji, než ji dohoní to zvíře. Faraday začala ztrácet hlavu. Začal ji přemáhat pocit marnosti, když se proplétala černočerným lesem. Proč ty stromy zdržují ji, a ne to, co ji honí? „Ošklivé stromy,“ zamumlala naštvaně, jak to kdysi udělal Jack, když káral stromy za to, jak ji u Lesa mlčenlivé ženy vystrašily. „Měly byste mi pomoci!“ Možná, že když je požádá, řeknou jí, kde se může schovat. Faraday se překotně zastavila u obrovského kosticového dubu, rozzuřeně do něj udeřila pěstí. Pak se k němu ale přitiskla a objala ho doširoka rozevřenými pažemi. V dlaních cítila jeho drsnou kůru. Chvíli necítila nic než svůj vlastní vztek, pak si ale vybavila, jak ji Jack učil naslouchat Písni stromů v Lese mlčenlivé ženy. „Hrom do vás,“ zašeptala, „teď mě poslouchejte.“ Záměrně ze srdce vymazala všechen vztek a zkusila vycítit přítomnost stromu rukama a pustit si ji do srdce. Dlouho se soustřeďovala a pokoušela se ignorovat zvuky svého pronásledovatele. Nakonec, právě když si začínala zoufat, ji zavalil omračující pocit klidu a míru. Znovu uslyšela Píseň stromů. Zpívaly o lásce a jistotě. Z očí jí vytryskly slzy a pokorně se omluvila kosticovému dubu za to, že ho ve vzteku uhodila. Nebezpečí a pocit, že jí chce ublížit nějaká strašlivá bytost, se úplně vytratily. Neozývalo se nic kromě Písně stromů. Les už jí neubližoval. Místo toho ji chlácholil. Do tváře se jí pomalu vkradl blažený úsměv. Otevřela oči.

* * *

Raum doširoka otevřel oči, pustil Faraday hlavu a posadil se na paty. Faraday se na něj s porozuměním usmála. „To tys mě honil tím lesem, že?“

Raum přikývl. To, čeho byl svědkem, ho rozrušilo. Znovu se posadil na své místo v kruhu a pohlédl na Jacka a Yr. „Podstoupila jsi stejnou zkoušku, kterou musí projít všechny naše děti, které mají dar,“ připustil váhavě. „A přesto my, Avar, kteří máme ke stromům tak blízko, jich při ní ztratíme tak mnoho. Jediné, co mají udělat, je poprosit stromy o ochranu před tím, co je ohrožuje.“ V hlase se mu ozval smutek. „Většina z nich zemře hrůzou. Ani je nenapadne požádat stromy o

pomoc. Ze všech, kteří test podstoupí v Avarinheimu, přežije jen malá část, aby se dostali k Matce.“

„Co udělala Faraday?“ zeptal se Jack, kterému se neuvěřitelně ulevilo, že Faraday zkouškou prošla.

Raum se zasněně usmál. „Stála klidně, i když se k ní nebezpečí blížilo stále víc, a nechala stromy, aby ji ochránily zpěvem a zahnaly nebezpečí pryč. Žádné z našich dětí to ještě nikdy neudělalo. I po celém životě stráveném cvičením se několika z nás podaří uslyšet jen malý kousek Písně stromů.“ Odmlčel se. „Zpívaly pro ni. Zpívaly pro ni,“ zopakoval ještě jednou. Stále se nemohl vzpamatovat z toho, co se právě stalo. Podíval se na Faraday s úžasem v očích. „Co pro ni asi udělají, až ji představíte Matce?“

* * *

Znovu chycený. Všechno, co Timozel viděl, byl ohavný stín, který se táhnul přes celou délku ledové podlahy. Roztřesený stín se pohnul, když bytost za dveřmi vykročila zpoza dveří do světla. „Kdo je to?“ zeptal se děsivý hlas. „Kdo ruší můj odpočinek?“ Timozel cítil nenávist, která vycházela z bytosti spolu se slovy, ale byl tak fascinovaný pomalu se pohybujícím stínem, že neměl sílu otázce vzdorovat. „Jmenuji se Timozel,“ zašeptal, „a nechci tady být.“ Bohužel, tentokrát ho milosrdné bezvědomí nezachránilo.

* * *

Raum vytáhl ranec z úkrytu mezi stromy a otevřel ho, aby se podělil o jídlo s ostatními. I když Faraday znala většinu lesních plodů a ovoce, které jí nabídnul, chleba měl zvláštní chuť, i když ne nepříjemnou. „Z čeho je?“ zeptala se.

„To je chléb z malfari, ne z těch semen, která pěstujete na pláních. Jsou to vláknité hlízy, které sbíráme v Avarinheimu. Rozmělníme je na prášek, usušíme a pak z nich pečeme chléb. Přidáváme do něj byliny a sýr. V zimě je to základ naší stravy.“

„V Avarinheimu?“ zeptala se zmatená Faraday. Shra měla v očích naprostou důvěru. Přibatolila se k ní a stulila se jí do klína. Faraday ji pohladila po hlavě, ale otázky se nevzdala. „Co je Avarinheim?“

Jack se na Rauma omluvně usmál. „Druide, neměli jsme ani čas, ani příležitost jí to vysvětlit. Právě jsme ji našli. Mohl bys jí, prosím, povědět o tvém národě a o tom, proč jste sem s dítětem přišli?“

„Shra a já jsme Avar.“ Raum se hořce usmál. „Říkáte nám prý Zapovězení. Žijeme v Avarinheimu, obrovském lese, který se táhne od Hor ledových stěn k Hraničním vrchům – kam nás vyhnali vaši předci před tisícem let za Válek sekery.“ Faraday zbledla studem za své předky, ale nepřestala se Raumovi klidně dívat do očí. „Znáš Avarinheim jako Stínoles. Tvé Seneschalské bratrstvo naučilo lidi, aby se báli lesa i všech, kteří v něm žijí.“

Raum se rozhlédl údolím Kapradinového jezera, které potemnělo v soumraku. „Právě stojíme na jednom z mála pozůstatků Avarinheimu a prý ho ještě kousek zbývá kolem Kotlíkového jezera.“ Jack souhlasně přikývnul. „To jsou poslední zbytky stromů, které kdysi patřily k širšímu Avarinheimu, jenž se kdysi táhl od Hor ledových stěn až k Široké zátoce a od Vdovského moře až k řece Nordře. Ty a tví lidé nám zničili téměř celý domov, Faraday ze Skarabostu.“

„Za pár posledních týdnů jsem zjistila, že minulost se dá vykládat různě, Raume,“ odvětila napůl úst.

Raum pokračoval. „Avar jsou mírumilovný národ, Faraday. Žijeme v co největší harmonii se zemí – na rozdíl od vás. Vy znesvěcujete, drásáte a znásilňujete zemi, abyste od ní dostali, co chcete, ale nic nevracíte. Vaše Cesta pluhu je sprostota, Faraday.“

„Už toho nechej, Raume,“ řekla Yr tiše. „Chudák Faraday nemá tak silná ramena, aby na nich unesla vinu celé své rasy.“

Raum naklonil hlavu ke Strážkyni, ale v očích mu stále doutnala zlost. „Někdy, Strážkyně Yr, je pro nás těžké sledovat, jak země, kterou jsme milovali a o kterou jsme se starali, umírá pod jejich nemilosrdným pluhem.“ Otočil se znovu k Faraday, ale trochu zmírnil tón hlasu. „Žijeme v harmonii se zemí,“ zopakoval, „a s během ročních dob. Nechceme je měnit ani přizpůsobit našim potřebám. Sloužíme zemi, jak nejlépe dovedeme. Ze všech živých bytostí nejvíce ctíme stromy. Pro nás je les, Avarinheim, živý. Je pro nás jako člen rodiny. Naše nejposvátnější rituály mají pomáhat běhu ročních období a obnově

země. Někteří z nás se mohou stát druidy, otisky, a naším úkolem je chránit les ještě horlivěji než většina Avar a vykonávat rituály země a ročních dob.“

„Takže děti, o kterých si myslíte, že by z nich mohli být Banové, podrobujete zkoušce, když jsou ještě takhle malé?“ Faradayin tón byl dostatečně výmluvný na to, aby bylo všem jasné, co si o zvyku k smrti děsit malé děti myslí.

„Faraday, život někdy bývá krutý. Za děti, které ztrácíme, hluboce truchlíme, každé z nich je nám drahé. Ale kdyby Banové neprovedli obřady, selhali by. Pak by se zpozdily roční doby a země by zemřela.“

„Ale proč je zkoušíte tak malé?“ nevzdávala se Faraday. „Shra nemůže mít víc než tři roky.“

„Je důležité, abychom děti, které projdou zkouškou, představili Matce, dokud jsou ještě malé, jinak se jejich schopnosti nerozvinou tak, jak by měly.“

„Proč jezeru říkáte Matka, Raume?“

Raum se usmál a podíval se přes jezero. „Protože se říká, že život vznikl právě v tomto jezeře. Pro nás je magické. Je to začátek Banova pravého života.“

Dlouho nikdo nepromluvil. Pak se Faraday zamračila. „Raume? Jak se sem dostáváte? Přecházíte přes Moře trávy ve Skarabostu?“

Raum přikývnul. „Zhruba jednou za rok se sem snažíme přivést několik dětí a vykoupat je ve vodě Matky. Ale musíme cestovat pod rouškou tmy a co nejskrytěji. Vyhýbáme se setkání s lidmi. Skarabost je řídce osídlený a většina lidí zůstává po setmění doma. Pomáhá nám lidská žena, která žije s Ikarii. Už dlouho nám pomáhá převádět děti přes planiny. Protože je z vaší rasy, může otevřeně cestovat s dítětem zahaleným v plášti a nevyvolá žádnou pozornost. Někdy převádí i dvě najednou.“ Pokrčil rameny. „Ale je to těžké. Nepodařilo se nám k Matce dopravit tolik dětí, kolik bychom rádi. I v nejlepších letech máme jen tolik druidů, že to sotva stačí na to, abychom provedli rituály. Dnes, když se roční doby začaly předbíhat a země začíná umírat pod tímhle nepřirozeným příkrovem sněhu a ledu, nemáme potřebný počet druidů ani na to, abychom se pokusili rozklad zastavit. Za poslední roky, když nebezpečí na severu zesílilo, jsme se pokusili provést tolik dětí, kolík jsme jen mohli… ale je to těžké, příliš těžké.“

Faraday otevřela ústa, aby se zeptala na ženu, která žije s Ikarii, ale Jackův hlas se ozval, ještě než mohla začít. „Co tím myslíš, druide? Co se děje v Avarinheimu?“

„Za poslední dva roky, obzvláště minulý rok, se skraelingové, přízraky ze severních pustin, v čím dál větším počtu potulují u hranic Avarinheimu. Příliš nás neznepokojují, protože se stále ještě bojí stromů, ale i přesto je to znepokojivé. A jak vidíte, počasí kolem nás umírá. Mezi námi a Ikarii se začalo povídat, že se probudilo Proroctví Ničitele, ale nikdo z nás tomu nechtěl věřit…“ z očí mu sálalo zoufalství, „vaše přítomnost i slova mi ale napovídají, že se zrodil Gorgael a že se právě teď chystá šířit nenávist na jih. Řekněte, můžete-li, našli jste Muže z hvězd? Zachrání nás?“

Faraday se znovu nadechla, ale Jack ji zarazil přísným pohledem. „Stále ještě jej poutají mnohé lží, druide Raume, a potrvá mnoho období, než bude moci vyjet k obraně Tencendoru. Můžeme jen věřit v moudrost proroctví.“

„Bojím se, že skraelingové vedení Gorgaelem napadnou velkou silou severní Ichtar už tuto zimu, Raume,“ sdělila jim Yr tiše. „Pochybuji, že je Achařané zastaví bez pomoci. Myslíte si, že pomohou Ikarii?“

Raum si promnul čelo. Na okamžik se Faraday zdálo, že v jeho vlasech uviděla dva drobné výrůstky z bílé kosti, ale pak si pomyslela, že ji musel zmýlit nedostatek světla.

„A přijali by Achařané jejich pomoc, Strážce? Nebo by Okřídlené pozabíjeli, než by stačili cokoliv říct?“ pravil Raum nakonec.

Faraday pod dojmem jeho slov začala uvažovat, jestli náhodou v Gorkenské pevnosti nebude mít ještě další úkol.

* * *

Timozel stál spoutaný strachem. „Jmenuji se Timozel,“ zašeptal, „a nechci tady být.“ Zavřel oči co nejpevněji. Ulevilo se mu, že jeho vědomé rozhodnutí poslouchají alespoň oční víčka. Nechtěl vidět to, co vystoupilo zpoza dveří. „Timozeli,“ řekl odpudivý hlas pomalu, jako by měl problém vyslovit víceslabičné slovo. „Ty jsi ale pěkný chlapec. Kterou magickou stezku sis vybral, abys mě našel, Timozeli?“ Timozel

nevěděl, o čem hlas mluví. Byl si jistý jen tím, že nechce otevřít oči. Zajímalo ho, jestli ho zabijí hned tady. „Timozeli. Budeš můj přítel, Timozeli? Chtěl bych mít za přítele Sekerníka.“ Ta žádost byla tak divná a neočekávaná, že Timozel otevřel oči. Před ním stála ta nejhroznější a nejodpornější věc, jakou kdy v *životě viděl. Zaječel tak pronikavě, že se na něj znovu snesla milosrdná temnota*.

30

Matka

Když padla noc, Raum doporučil Faraday, aby vzala Shru a pokusily se na pár hodin usnout, než je obě představí Matce. Faraday se zeptala Jacka a Yr, ale ti jí řekli, aby Raumovi bezmezně důvěřovala a udělala, co jí řekne. Faraday vzala spící holčičku do náruče a schoulila se s ní na jednu přikrývku. Poslední věc, kterou viděla, než se jí podařilo usnout, byly obrysy Jacka, Yr a Rauma, jak sedí kolem malého táborového ohně a rozmlouvají.

Za několik hodin s ní Raum zatřásl. „Už je čas," řekl tiše. Faraday se posadila a protřela si oči. Byla zima, a když jí z ramen sklouzla přikrývka, roztřásla se. Pro jednou mrak, který měli nad hlavou, odfouknul vítr a bylo vidět, jak nad nimi krouží tisíce hvězd. Měsíc v úplňku si spokojeně plul přímo nad vrcholky hor. Faraday vzbudila i holčičku, která bez protestů objala Faraday kolem krku, když ji brala do náruče. „Kde jsou Jack a Yr?" zašeptala.

Raum pokývnul k okraji lesa a Faraday jen taktak rozpoznala schoulené obrysy obou Strážců pod nejbližšími stromy. „Nebudou nás rušit," řekl Raum tiše. „Teď už neříkej ani slovo, dokud tě nevyzvu. Můžeme?"

Faraday mlčky přikývla.

„Tak tedy pojďme," Raum se k ní otočil zády a vykročil k jezeru. Zastavil se asi dvacet kroků od břehu jezera a oslovil Faraday a Shru.

„Musíte si tady sundat šaty. Matce se musíme představit tak, jak jsme se narodili.“

Faraday chtěla protestovat, ale Raumovy oči se zabořily do jejích s takovou intenzitou, že nakonec upjatě přikývla a svlékla holčičce vlněnou tuniku a kalhoty. Pak položila ještě ospalou Shru na trávu a vyklouzla ze svých hrubých vlněných šatů. Noční vzduch ji zastudil a naskočila jí husí kůže. Když skládala šaty, třásla se zimou. Rozpustila si vlasy volně na záda, i když ji o to Raum nepožádal, protože cítila, že je to správné. Když znovu vzala Shru do náruče, odvrátila oči před Raumovou nahotou a byla vděčná, že noc skryla její ruměnec. Najednou ji napadlo, co by tomuhle všemu asi řekla matka, a v očích ji zaštípaly slzy. Zamrkala a zahnala je. Přitiskla si holčičku k sobě a následovala Rauma dolů k vodě.

Když došli ke břehu, Raum se na ně znovu podíval. „Pamatuj si, ani hlásku, dokud ti neřeknu. Postav Shru na zem. Tímhle si musí projít sama.“

Když Faraday opatrně postavila dítě, Raum se rychle shýbnul a zvedl něco z velkého plochého kamene u svých nohou. Faraday se překvapením rozšířily oči, když si uvědomila, že v levé ruce drží velkého zajíce a v pravé ostrý bílý kostěný nůž. Raum znovu zachytil její pohled a Faraday se kousla do rtu, aby nepromluvila. Zajíc občas pohnul ušima, takže bylo vidět, že je stále ještě naživu, ale jinak ležel na Raumově ruce bez hnutí.

„Děkuji ti,“ zašeptal téměř neslyšně zajíci, „za oběť, kterou pro nás podstupuješ. Dnes se spojíš s Matkou.“ Pak vysoko zvedl ruku s nožem a jedním pohybem mu rozříznul břicho a hruď. Z rány se vyvalila krev. V měsíčním světle temně zářila. Raum položil nůž zpátky na kámen a ponořil do rány ruku a ohnul se k dítěti.

„Touto krví, kterou nám z vlastní vůle poskytnul přítel zajíc, tě spojuji s Matkou. Slibuješ, že jí budeš sloužit a pomáhat a že ji nikdy nezradíš?“

„Šlibuji,“ zašišlala Shra. Faraday si uvědomila, že to byla první slova, která ji slyšela vyslovit.

„Ať ti tedy stezky Posvátného háje zůstávají navždy otevřeny, Shro.“ Raum se k ní sehnul a třemi zakrvácenými prsty jí přejel po obličeji a hrudi. Zanechal na ní tři rovnoběžné čáry. „Touto krví jste svázané.“

Raum se zvedl a postavil se naproti Faraday. „Touto krví, kterou nám z vlastní vůle poskytnul přítel zajíc, tě spojuji s Matkou. Slibuješ, že jí budeš sloužit a pomáhat a že ji nikdy nezradíš?“ zeptal se.

Faraday přemýšlela o tom, že celých osmnáct let života strávila naprostou oddaností Artorovi a Seneschalu. Nechápala, co to vlastně dělá a jak se v téhle situaci ocitla. Otevřela ústa, ale chvíli z nich nevyšel žádný zvuk.

Bezmocně stála s otevřenými ústy a přemýšlela, jestli má běžet, utíkat, jak daleko jen dokáže. Pak, právě když už to vypadalo, že přetrhne pouto pohledů mezi sebou a Raumem, si vzpomněla, jak se cítila u Hvězdné brány, jak pro ni v tu chvíli Artor úplně ztratil význam ve srovnání s hlubokými mystérii Zapovězených. Život je krásnější a větší, než jak ho líčí Seneschal a Cesta pluhu.

„Přísahám,“ řekla tiše. Raum znovu ponořil prsty do rány v zajícově břiše. Prsty jí položil na čelo a sjížděl dolů. Začaly se objevovat tři čáry – ta prostřední vedla přímo dolů přes nos, ústa a bradu. Další dvě vedly přes obě tváře.

„Ať ti tedy stezky Posvátného háje zůstávají navždy otevřeny, Faraday.“ Raum přejel Faraday prsty přes hruď, prostřední prst pokračoval přímo dolů mezi prsy a druhé dva prsty jí kreslily krvavé linie přes bradavky. „Touto krví jste svázané.“

Faraday zavřela oči. Dotyk čerstvé lepkavé krve na ňadrech ji odpuzoval. Nemohla zapomenout na obraz ze své vize, kdy jí horká krev stékala mezi prsy. Když oči znovu otevřela, Raum se do nich znovu díval, ale tentokrát byl jeho pohled soucitný. Faraday pochopila, že rozumí pocitům, které v ní čerstvá krev vyvolala. Pocítila příval síly, jako by Matka obdařila novou dceru silou, odvahou a porozuměním. Obavy a strach se ztratily.

Raum ji tiše oslovil. „Faraday, udělej mi tu čest a nakresli mi znamení Matky.“ Přistrčil jí tělo zajíce blíž.

Faraday už se nebála ani jí nebyla zima. Ponořila prsty do zajícova hrudníku a s hrůzou zjistila, že mu srdce stále ještě bije. Zvedla zkrvavené prsty a poznamenala Rauma stejně jako on ji a usmála se na něj. „Ať tato krev obnoví tvé pouto s Matkou,“ řekla, „a ať ti stezky Posvátného háje zůstávají navždy otevřeny.“

Raum se na ni usmál. Potěšilo ho, že se tak dobře spojila s Matkou. Pak sáhl dolů a pohybem ruky vytrhl zajíci tlukoucí srdce.

„Matko, krví tohoto srdce se dnes v noci probuď," zakřičel do noci a vhodil třesoucí se srdce do jezera. Jakmile se srdce a krev dotkly hladiny, jezero zazářilo hlubokou smaragdovou zelení – celé se proměnilo v mísu světla. Byl to tak nádherný pohled, že Faraday nebyla schopná potlačit udivený vzdech.

Raum se odvrátil od jezera, odhodil mrtvolu zajíce a jemně pohladil Faraday po rameni. V očích se mu odráželo smaragdové světlo. „Hle, Matka," usmál se na ni.

Faraday od pohledu, který se před ní rozprostíral, nemohla odtrhnout oči. Smaragdové jezero osvětlilo horu, a dokonce i hvězdy odrážely trochu z barvy vody. Vypadalo to, že z jezera vychází moc a síla. Faraday to pocítila a naléhavě pohlédla na Rauma.

„Ano," zašeptal. „Je čas představit tě Matce." Shýbnul se a vzal Shru do náruče a natáhl ruku k Faraday. „Vezmi mě za ruku, Faraday, a projdi se mnou a Shrou skrz Matku k Posvátnému háji. Buď vítána."

Faraday uchopila jeho teplou ruku a velice pomalu se s ním vydala k vodě.

* * *

Timozel znovu cítil, jak ho vtahuje noční můra. Bojoval s tím celou svou bytostí, až měl pocit, že mu srdce vyskočí z hrudi, ale nemělo to žádný význam. Přinutil se otevřít oči. Stála před ním odporná bytost, zčásti člověk, zčásti pták, zčásti zvíře. Byla o hlavu vyšší než Timozel a měla asi pětkrát tolik svalů. Ze stříbrných očí příšery vyzařovala moc, když k němu znovu prosebně natáhla ruku (nebo to byl spíš pařát?). „Timozeli, budeš mým přítelem?" usmála se podlézavě. Timozel předpokládal, že to je jeho poslední hodinka, ale přesto sebral veškerou odvahu a zakřičel: „Ne! Raději bych strávil věčnost v ohnivých jámách posmrtného života, než bych byl tvým přítelem!" Stvoření vztekle zařvalo a pařátem se rozehnalo po Timozelovi.

* * *

Když vstoupili do jezera, Faraday vůbec neucítila vlhkost. Vnímala jen sílu a moc. Tepala všude kolem ní. Faraday napadlo, jaké by asi

bylo úplně se ponořit. Raumovy prsty jí sevřely ruku ještě pevněji. Sebejistě se na něj usmála a postavila se do vody vedle něj. Shra roztáhla baculaté ručičky a se šťastným smíchem vnímala přítomnost smaragdového jezera. Jak se nořili stále hlouběji, svit stále stoupal, až dosáhl k hrudi. Raum držel Shru tak, aby jí hlavička zůstávala nad hladinou síly. „Pojďme," pobídl je a ponořil se pod ni a stáhl Shru a Faraday s sebou dolů.

Faraday necítila ani záchvěv napětí nebo strachu, když se nad ní zavřela hladina jezera. Pořád mohla volně dýchat. Dno se svažovalo a Faraday zjistila, že v hlubokém smaragdovém světle může chodit úplně bez pomoci. Užasle se kolem sebe rozhlédla. Raum, Shra a ona sama byli úplně obklopeni světlem. Břeh ani oblohu už vůbec nebylo vidět.

Raum na ni pohlédl. Krev, kterou měl na očích a hrudi, v nadpřirozeném světle černě žhnula. Znovu se odvrátil a vstupoval stále hlouběji do světla.

Faraday si postupně začala uvědomovat změnu ve světle. Temnělo a objevovaly se v něm stíny a světlejší místa. Znovu měla pocit, že jde po pevné zemi, a když se podívala dolů, zjistila, že opravdu jde po kotníky vysokou trávou. Rozmazané zelené tvary kolem ní se zostřily a proměnily se ve vysoké stromy, a kromě vytrvalé smaragdové záře zmizely všechny stopy po jezeře. Místo toho Raum, Shra a Faraday kráčeli po úzké stezce hlubokým lesem. Nad hlavami se jim na nočním nebi točily hvězdy v ukázce moci, ve kterou nemohl doufat žádný člověk.

Faraday se cítila šťastná a spokojená. Zhluboka se nadechla nefalšovanou radostí. Viděla Hvězdnou bránu a teď nejenže spatřila i Matku, Kapradinové jezero, ale tentokrát jí i dovolili vejít dovnitř. Bylo to pro ni požehnání. Raum vedle sebe cítil její extázi. Zvedl jejich spojené ruce a na okamžik si přitiskl hřbet její ruky na prsa. Shra se natáhla dolů a chytila jejich ruce. Pak se všichni tři šťastně rozesmáli.

Stezka je dovedla, jak Faraday tušila, k háji z jejího snu, až na to, že tohle nebyl sen. Raum je zastavil na kraji velké kruhové mýtiny a pokývnul jim, aby na něj počkaly. Zvedl ruce ve výši ramen a dlaně obrátil k nočnímu nebi. Pak promluvil silným jasným hlasem. „Svatí, uctívaní, přináším vám pozdravy z Avarinheimu a představuji vám Shru a Faraday. Přešly hrůzou lesa a byly očištěny a posvěceny světlem Matky." Otočil se a napřáhl ruku k Shře a Faraday, aby se k němu

připojily. „Až jedna z nich vyroste, bude vysoká a silná a bude chodit po stinných stezkách Avarinheimu a bude tam sloužit Matce a vám. Ta druhá bude kráčet ve stínu Proroctví Ničitele, a jestli ji síla neopustí, převede nás na druhou stranu. Prosím, Svatí, přijďte a poctěte Shru a Faraday svou odvahou, silou a požehnáním.“

Faraday stála po Raumově boku a začala se třást pod přívalem síly, který se přehnal Hájem. Uviděla, že se v šeru mezi stromy okolo nich začínají míhat postavy, a pocítila jejich pohledy na svém nahém těle. Bylo divné, že se vůbec nebála. Naplňovala ji radost. Stejnou radost cítila i z Rauma. Natáhla třesoucí se ruku a dotkla se jeho vlasů v místě, kde předtím uviděla kostěné výrůstky… tady… ano, byly to zárodky paroží. Raum otočil hlavu a podíval se na ni. „Doufám, že jednoho dne budu mít tu čest a budu se moci připojit k Svatým,“ zašeptal. Faraday se na něj usmála. „Určitě,“ řekla něžně, „určitě.“

Když spustila ruku, podívala se k Háji a uviděla, že se k nim blíží deset Svatých. Postavili se do půlkruhu několik kroků od nich. Všichni měli svalnatá těla a byli téměř nazí, až na krátké bederní roušky. Na ramenou jim seděly velkolepé jelení hlavy s parožím. Většina měla hustou hnědou srst, která se jim táhla dolů přes ramena do půlky zad. Jeden ze Svatých měl místo hnědé nebo černé srsti krásnou stříbřitou. Ze všech vyzařovala nesmírná síla.

Svatý se stříbřitou srstí vystoupil z půlkruhu a zvedl ruce k pozdravu. „Vítáme tě, Shro. Vítáme tě, Faraday. A vítáme znovu i tebe, Raume. Sloužíš nám i Matce v Avarinheimu dobře.“ Naklonil se dopředu a třel si s Raumem tváře. Zvedl Shru, aby ji pozdravil stejně. Pak přešel k Faraday.

„Příteli stromů,“ oslovil ji. „Máme nevýslovnou radost, že jsi konečně přišla k nám.“ Chytil ji za ruce a naklonil se blíž. Srstí na tváři se krátce otřel o její tvář. Rozechvěla se.

„Smím zůstat?“ zeptala se. Měla strach, jestli nežádá příliš mnoho. Věděla, co jí odpoví.

„Jednoho dne se vrátíš,“ řekl něžně, „až dokončíš své úkoly a skončí i tvůj život, budeš moci zůstat, jestli si to budeš přát.“ Z jeho slov získala jistotu, že jí požehná.

Faraday se rozplakala štěstím. Nelhal by jí.

„Ale než ten den přijde, budeš nás moci navštívit, kdykoliv budeš chtít.“

„Děkuji,“ zašeptala a Svatý jí pustil ruce. Otočil se k jednomu ze společníků a vzal mu něco z rukou.

„Příteli stromů, chceme ti dát talisman, který ti pomůže dorůst v osobu, kterou se máš stát, a také ti pomůže nás znovu najít, když právě budeš daleko od Matky. Vyrosteš v síle a porozumění, dcero. Nikdy nezapomeň, že sloužíš Matce.“

Podal Faraday širokou plytkou misku, která vypadala, že do svého tvaru spíš dorostla, než že ji někdo vyřezal. Dřevo mělo tmavě červenou barvu. Pod nočním nebem téměř zářila. Hřála ji do rukou.

„Děkuji,“ Faraday ohromilo, že jí dali takový dar. Právě v tu chvíli nebeskou klenbou proletěla hvězda.

Svatý se podíval na Rauma. „Čas se krátí, bratře. Odejděte v míru. Dávej pozor na sebe a na tu maličkou. Je vás příliš málo v těchto těžkých časech.“ Sklonil se ke Shře. „Upokoj se, sestřičko. Služ Matce dobře a nauč se zpívat zemi a ročním dobám. Možná že na tvém hlase bude záviset náš osud.“

Holčička vážně přikývla. „Naučím,“ zašeptala. Raum i Svatý se na ni s něhou usmáli.

„Povede si dobře,“ prohlásil Svatý a naposledy promluvil na Faraday. „Buď statečná,“ řekl a dotkl se jejího čela. Tělem jí projel záblesk síly. „Budeš muset být.“

Pak se otočil a najednou byla mýtina prázdná až na Rauma, Shru a Faraday.

„Pojďte,“ řekl Raum tiše. „Už musíme jít.“

* * *

Tentokrát temnota Timozela nezachránila. Cítil, jak ho slepá nenávist dohání temnotou, okamžik před tím, než ho ohavné paťáty chytily za krk a přitáhly ho zpět do ledové komnaty, kterou příšera nazývala domovem. „Neutečeš mi,“ zašeptala, „neutečeš. Když nechceš být můj přítel, budeš mi sloužit jako všichni ostatní!“ Nezměrnou silou bytost přinutila Timozela pokleknout. Chvíli tak zůstal a jen se krčil. Ruka ho uchopila za hlavu a přinutila jej, aby se na ni podíval. Bytost se nad ním skláněla. Z vyplazeného jazyka na Timozela odkapávaly žluté provazce slin a tekly na podlahu. „Timozel,“ zašeptalo to a

slintalo to blahem, „takový hezký chlapec! Ano! Budeš mi sloužit dobře.“ Timozel cítil sílu neporovnatelnou se vším, co kdy zažil, která ho nutila přísahat věrnost bytosti před ním. Neměl ani špetku síly ke vzdoru. Až na to, že… „Nemůžu,“ zakuckal se. „Cože?“ vyštěkla bytost. Rudě se jí zablesklo v očích. „Co tím myslíš, že nemůžeš?“ „Nemůžu,“ zašeptal Timozel z posledních sil. „Už jsem život zaslíbil… a služby…“ Bytost vztekle zavyla, zvedla se do plné výše a celé tělo se jí zatřáslo v záchvatu zuřivosti. Timozel, kterého ještě stále držela v pařátech, poletoval ve vzduchu jako mokrý hadr. Jeho svaly a šlachy bolestivě protestovaly proti takovému zacházení. Příšera znovu rozzuřeně zavřeštěla. „Komu? Komu jsi zaslíbil život a služby?“ Timozel slabě zavrtěl hlavou. Na tohle příšeře i přes její sílu neodpoví, k tomu ho nedonutí – kdyby to udělal, porušil by přísahu, že bude Faraday ochraňovat. Bytost zle zasyčela, protože jí nechtěl vyhovět. „Poslouchej mě, ty ubohý kuse lejna, a poslouchej dobře. Teď mi slíbíš, že mi budeš přísahat věrnost, když tě vyváží ze služby, v níž jsi teď! Tak bude to?“ Začala mu kroutit hlavu do tak nepřirozeného úhlu, že Timozel slyšel, jak mu páteř pod tím náporem začíná praskat. Před očima mu tančily rudé skvrny. Znovu pocítil v těle stejné nutkání souhlasit jako předtím. Jeho chabý odpor proti síle bytosti se zlomil. „Přisahám,“ zašeptal a začal se nenávidět s ještě větším zápalem, než nenáviděl bytost před sebou. „Přísahám, že jestli mě propustí ze služby, kde jsem teď, nabídnu služby tobě jako prvnímu.“ Gorgael se usmál. Věděl, že Timozela nakonec dostane. Ukázal na stín za sebou. „Temný muž je ti svědkem, Timozeli. Slibem ses zavázal Gorgaelovi. V den, kdy tě propustí ze služby, přijdeš ke mně.“ Držel Timozela ještě o jeden úder srdce déle a pak ho propustil.

* * *

Gorgael se otočil k postavě v plášti za sebou. „To ty jsi ho postavil na snovou stezku ke mně?“

Spíš vycítil, než uviděl úsměv zahaleného muže.

„Pak ti děkuji, *velice* ti děkuji!“

Temný muž naklonil hlavu a přijal Gorgaelovu vděčnost. „Všechno jde dobře,“ poznamenal. „Přímo výborně.“

„Zůstaneš tu se mnou chvíli?“ zeptal se Gorgael.

„Ne. Víš přece, že mám povinnosti jinde. Všechno bude dobré.“

Tmavá postava před Gorgaelem se rozplynula.

* * *

Když stoupali smaragdovým světlem, začalo kolem nich houstnout. Při posledních několika krocích viděli už jen jasný svit hvězd na nočním nebi a ze světla se stala voda. S kašlem a kýcháním se vynořili z Kapradinového jezera asi patnáct kroků od břehu. Raum a Faraday byli právě tak vysocí, aby dosáhli na dno prsty u nohou. Vynesli Shru na břeh. Jack a Yr tam na ně už s obavami čekali s přichystanými přikrývkami. Hned je do nich zabalili, aby se v ranním mrazu nenachladili.

Faraday se schoulila do přikrývky. Na břiše cítila dotek dřevěné misky.

Všichni tři spali po zbytek rána. Noční události je vyčerpaly. Když konečně vstali, Raum a Shra se začali urychleně připravovat na cestu do Avarinheimu.

Faraday je oba objala. „Dávejte na sebe pozor. Nenechte prachožrouty, aby vás chytili.“

Raum se zasmál. „Cestujeme jenom v noci. Jen málo lidí nás v noci odhalí.“

„Měl bys ji poslouchat, Raume,“ napomenula ho Yr vážně. „Za pár týdnů Sekerníci dorazí do Smyrtonu cestou do Sigholtu a Gorkenské pevnosti. Dávej si pozor, než doputuješ do Avarinheimu.“

* * *

Jack, Yr a Faraday se vydali na cestu zpátky k táboru v Prasečí stružce odpoledne a dorazili tam pozdě v noci. Všechno bylo tak, jak to opustili. Mula a prasata byly blízko a v pořádku, Timozel ležel v přikrývkách a spal. Yr vyklouzla ze šatů a schoulila se vedle něj. Předtím z něj ale sňala kouzlo. „Probudí se ráno, tak jako obvykle,“ zašeptala. Jack a Faraday přikývli a uložili se k spánku na vlastní přikrývky. Tu noc spali tvrdě. Zdálo se, že všechno jde dobře.

31

Smyrton

První den měsíce jinovatky, téměř tři týdny po tom, co přešli průsmyky Brackenských hor, vjel Axis v čele Sekerníků do velké vesnice Smyrton ve Skarabostu.

Stále ještě měl šanci dojet do Gorkenské pevnosti na začátku měsíce sněhu, ale bylo to těsné. Musel Sekerníky při postupu Skarabostem zpomalit, protože koně ve vysokých závějích dostávali zánět kopyt. To ale byl jen jeden ze zádrhelů a zdržení na cestě. Přímá cesta z Kapradinových pahorků by Axise přivedla nepříjemně blízko domu vévody Isenda v jižní části provincie. I když věděl, že Isend je stále ještě v Carlonu, odklonil Sekerníky téměř o celý den, jen aby se vyhnul jeho pozemkům. I když zármutek, který pociťoval nad Faradayinou smrtí, se už začal otupovat, vina ho pálila stále stejně bolestivě. Axis se nemohl přimět k tomu, aby osobně seznámil dvě Faradayiny starší sestry s okolnostmi smrti jejich matky a sestry. Proto odvelel Sekerníky o celý den na východ.

Samo o sobě by jednodenní zdržení nic neznamenalo, ale přivedlo je do vesnice, kterou měsíce udržovala ve strachu banda asi šedesáti lupičů. Sekerníkům zabralo dva dny, než se jich zbavili. Společně se špatným počasím to znamenalo, že Axis dorazil do Smyrtonu o šest dní později, než zamýšlel.

Ještěže Gorgael od té noci, kdy se přes Sekerníky převalil jeho mrak strachu, už znovu nezaútočil. Počasí ve Skarabostu se zhoršovalo k

nepřirozeně brzké zimě, ale necítili z něj zlou vůli jako z bouře u mohyl nebo rozvířeného mraku u Arcrenu. Axise uklidnilo, jak zareagoval na Gorgaelův mrak. Poradil si s ním i bez přispění té zvláštní hudby, která mu stále čas od času zněla v hlavě.

Když Axis vjížděl do Smyrtonu, to poslední, na co myslel, byla hudba a písně. Smyrton byla vesnice jako každá druhá v Moři trávy ve Skarabostu. Možná byla o něco větší než jiné. Osadníky přilákaly menší daně v příhraničních oblastech, i když byla vesnice tak blízko Zapovězeného údolí. I v místě tak vzdáleném od civilizace byla pole dobře obdělávána a cesty do vesnice byly vyspravené a odházeli z nich sníh. Těch pár vesničanů, kteří byli odpoledne venku na zasněžených polích, průvodu Sekerníků nadšeně mávalo, když projížděli kolem.

Ve vesnici bylo šedesát nebo sedmdesát domů. Každý měl pěknou zahrádku se zeleninou a ovocnými stromy. Pobíhala po nich kuřata, a někde dokonce i prase. Nabílené plaňkové ploty zabraňovaly dětem a zvířatům, aby se dostaly na cestu. Většina domů ve vesnici se tísnila blízko solidně postavené Síně uctívání, kam přicházeli lidé ze Smyrtonu každý sedmý den, aby vyslechli Kázání pluhu. Jako největší a nejlépe postavená budova ve Smyrtonu sloužila Síň uctívání také jako soudní budova, radnice a úkryt pro obyvatele po čas obléhání. Nedaleko od ní stál dům místního bratra-oráče a přímo vedle se rozkládal dobře udržovaný hřbitov. To jediné, co stálo ve Smyrtonu za povšimnutí, bylo tržiště. Když na ně Axis vjížděl, popřemýšlel o tom, jak se asi musí vesničanům žít na tak odlehlých místech.

Na tržišti stál chumel očividně nadšených lidí, kteří je přišli přivítat. V čele skupinky stála postava, kterou šlo velice snadno rozpoznat. Bratr-oráč měl na sobě tradiční volný hábit, který se mu v čerstvém větru přitiskl na nohy. Měl červené tváře – buď z větru, nebo z rozčilení, řekl si Axis. Přitáhl Belaguezovi otěže a zastavil přímo před ním. Nebyl schopný odolat pokušení a zaryl hřebci paty do slabin, takže se napůl vzepjal a Axis mohl seskočit jedním ladným pohybem. Většina vesničanů o krok ustoupila, aby se hřebci vyhnula, ale Axis si povšiml, že jedna žena, neobvykle krásná na vesničanku, zůstala stát na místě a teď ho pozorovala s téměř pohrdavým výrazem.

Axis zasalutoval bratru-oráči. „Bratře Hagene, bratr-velitel Jayme ti posílá osobní pozdrav a dík za zprávy, které jsi posílal Seneschalskému bratrstvu. Ukázaly se pro nás být cenné.“

Bratr Hagen se na něj široce usmál a také se mu uklonil. „Jsem poctěn, že bratr-velitel poslal Válečnou sekeru a jeho Sekerníky, aby tu věc vyšetřili.“ Jeho úsměv se ale začal ztrácet, když viděl, kolik Sekerníků vlastně přijíždí. „Ale nejsem si jistý, jestli naše vesnice může pohostit všechny vaše muže, Válečná sekero.“

Axis se na muže usmál. Nebylo pochyb, že by Sekerníci vyjedli úplně celou vesnici, kdyby tu měli nocovat. „Postavíme tábor trochu dál od vesnice, milý bratře. Ujišťuji tě, že od vás žádáme jen vodu z vaší studny. Máme vlastní zásoby.“

Bratru Hagenovi se očividně ulevilo. „Pak mi tedy dovol, abych pozval alespoň tebe, Válečná sekero, do svého skromného příbytku. Nemůžeme poskytnout lůžka všem tvým mužům, ale důstojníci se mohou dobře vyspat.“

„Já i moji důstojníci budeme spát na tvrdé zemi stejně jako Sekerníci, bratře Hagene.“ Axis zachytil překvapený pohled ženy, která stála vedle Hagena. „Ale rád bych s tebou dnes povečeřel. Myslím, že si musíme promluvit o jistých záležitostech.“ Nechtěl muže urazit tím, že by jeho pohostinnost odmítl úplně.

„To je skvělé! Válečná sekero, mohu ti představit některé z obyvatel?“

Axis se zdvořile usmál. Raději si představování odbude co nejrychleji.

Bratr Hagen postrčil dopředu dva muže ve středním věku. „Válečná sekero, tohle je hospodář Hordley,“ pokývnul mu podsaditý chlapík s pískovými vlasy, „a tohle je hospodář Garland,“ tentokrát Axise kývnutím hlavy pozdravil plešatý muž s pletí zbrázděnou jizvami od neštovic. „Jsou to vesničtí radní. A toto jsou jejich ženy.“ Axis zdvořile kývnul dvěma ženám při těle. Představil mu vysokého hubeného muže jako mlynáře Powla a stejně vysokého a hubeného mladíka hned vedle jako jeho syna, Wainwalda. Hagen se zastavil a Axis se podíval na ženu, která jej sledovala s takovým pohrdáním. Většina vesničanů ze Skarabostu měla světlou pleť a pískové nebo světle hnědé vlasy, ale tahle žena měla spíš exotické rysy někoho z Noru – husté havraní vlasy jí rámovaly bledý obličej a kouřově modré oči. Měla na sobě obyčejné vlněné šaty, jaké nosívají vesničanky, i když ty její měly světle modrou barvu a hodily se jí k očím. Přes šaty měla přepásanou dlouhou černou zástěru.

„A,“ Hagen vypadal, že je v rozpacích. „Tohle je moje dcera, Azhure.“

Axis nedokázal skrýt překvapení. Seneschal obyčejně doporučoval bratrům vyhnout se ženám a povinnostem, vyplývajícím ze založení rodiny, aby se mohli plně soustředit na povinnosti k Seneschalu. Ti, kteří se oženili, většinou vesničtí bratři-oráči jako Hagen, si obyčejně brali nějaké místní děvče. Ale z Azhuřina vzhledu se dalo usuzovat na to, že se Hagen neobyčejně snažil, aby si našel exotickou ženu. Lidé z Noru byli známí poněkud uvolněným přístupem k morálce a pravidlům, takže by se našlo jen málo konzervativních Achařanů ze severu, kteří by přivedli do domu ženu z Noru, i přesto, že byly proslulé svou krásou. Navíc lidé z Noru jen málokdy cestovali tak daleko na sever.

Axis si uvědomil, že na ženu zírá. Otočil se zpátky k Hagenovi a ostatním vesničanům. „Rád vás poznávám,“ řekl. „Jmenuji se Axis, syn Rivky, a toto,“ ukázal na Beliala, „je můj pobočník Belial.“

Během dlouhé cesty na sever se Axis rozhodl přijmout jediný dar, který mu Faraday kdy dala – první záblesky pýchy na původ. Ode dneška ponese jméno své matky spolu se svým jako odznak cti.

Teď na oplátku překvapil zase on – jak Hagena, tak Azhure. Žádný z vesničanů ani nemrknul, když vyslovil matčino jméno. Jako člen Seneschalu Hagen samozřejmě věděl o skandálu, který provázel zrození Válečné sekery, a pravděpodobně to řekl i Azhure. Axis se zahleděl Hagenovi do očí, než se vzpamatoval. „Ehm, no ano, Válečná sekero,“ vykoktal Hagen, kterému to očividně nebylo po chuti, „možná byste mohli jak vy sám, tak i váš pobočník být tak laskaví a posedět u mne doma u dobrého piva, abychom probrali, ehm, poslední vývoj.“

Axis zúžil oči a podíval se na muže pozorněji. Byl tak nervózní jen kvůli Sekerníkům, nebo v tom bylo ještě něco dalšího?

Axis přikývnul na znamení souhlasu, obrátil se a zavolal na Arneho. „Vezmi Sekerníky dost daleko od vesnice, Arne, a postavte tábor. Dej pozor, ať neponičíte ploty nebo vzdálené budovy. Potom se k vám připojím.“ Axis předal Belaguezovy otěže mladému Sekerníkovi, který koně poplácal, pohlédl na Hagena a stáhl si rukavice. „Děkuji ti za nabídku, bratře Hagene, doušek studeného piva by mi skutečně přišel velice vhod. Půjdeme?“

Hospodáři Horley a Garland se k nim připojili a společně zasedli ke stolu v bratrově pohodlném domě. I když byl postaven ve stejném stylu

jako většina ostatních venkovských domů, jen jedna velká místnost pod střechou, bratr Hagen si očividně žil lépe než ostatní venkovani. Kolem omítnutých stěn bylo rozestavěno mnoho kusů zručně vyrobeného nábytku. Závěsy a drapérie na stěnách vypadaly podobně jako ty, které viděl na trhu v Ysbaddu v Noru. Znovu pohlédl na Azhure, která právě nalévala z kameninového džbánu pěnivé pivo mužům, pohodlně usazeným u vyřezaného stolu uprostřed místnosti. Líně zúžil oči. Byla ve věku na vdávání, ale neměla na ruce žádný prsten.

„Je tvá matka doma, Azhure?“

Zablesklo se jí v očích, když ji tak samozřejmě oslovil křestním jménem. I když to oslovení nenáviděla, bylo by slušné, aby ji oslovil „hospodyně“. Pečlivě skryla odpor a na toho arogantního chlapa z Carlonu se usmála. „Matka utekla s podomním obchodníkem, když mi bylo pět, Válečná sekero. Život ve Smyrtonu byl pro její nestálou povahu příliš pomalý,“ dopověděla líbezně a podala mu tuplák piva.

Hagen se tvářil zároveň poníženě a vztekle. Axis se musel zevnitř kousnout do tváře, aby se nezasmál nahlas. Artore! Ta Azhure musí být pro bratra-oráče pěkně tvrdé sousto, pomyslel si pobaveně. Snad mu postelové radovánky s její matkou stály za takovou dceru. Všimnul si také, že se Belial téměř zadusil hltem piva, když se pokoušel nesmát. Napil se a znovu střelil okem po Hagenovi.

„Máš mou hlubokou soustrast, bratře Hagene. Cena, kterou dnes požadují podomní obchodníci za plechové hrnce, je trochu příliš vysoká,“ řekl nevýrazně. Nemohl prostě tu záležitost pominout. Belial do tupláku udělal zvuk, který se podezřele podobal smíchu. Hagen zrudnul ještě víc a vztekle ukázal rukou Azhure, aby si sedla zpátky do rohu u krbu. Axis změnil téma. „Viděli jste ještě nějaké z těch zvláštních bytostí, o kterých jste nám psal, že přicházejí ze Zapovězeného údolí?“

Nálada se rychle změnila. Azhure se napjal obličej. Rychle se odvrátila a začala rozzlobeně rýpat do ohně železným pohrabáčem. Hospodáři Hordley a Garland se naklonili dopředu. Oči jim nadšeně zasvítily a začali mluvit jeden přes druhého. Hagen úplně zapomněl na ponížení a vítězoslavně se na Válečnou sekeru usmál.

„Ale ano, Válečná sekero. Viděli jsme je. A nejen to. Přede dvěma dny jsme dvě takové děsivé bytosti chytili, když se pokoušely znovu vstoupit do Zapovězeného údolí. Držíme je zavřené ve sklepě Síně

uctívání. Máme štěstí, že jste dorazili právě včas na jejich popravu zítra ráno.“

32

Vězni

Axis zíral na muže beze slova. Tuplák piva držel zvednutý napůl cesty k ústům. „Cože jste?“ vypravil ze sebe překvapeně. Belial opatrně postavil tuplák na stůl. Z tváře se mu vytratilo veselí. Hagena reakce na jeho zprávy očividně potěšila. „Osm vesničanů večer kontrolovalo králičí pasti, když na ty dva narazili, jak se pokoušejí schovat ve stohu sena u hospodáře Harlanda.“

Harland horlivě přikývnul. „Byla to bitva, za kterou by se nemuseli stydět ani rytíři krále Priama,“ prohlásil hrdě a přitom se zapomněl zmínit o tom, že se on sám i s rodinou schoval pod postel, než bylo po všem.

Hagen jej rozzářeně pozoroval a otočil se zpátky na Axise. „Muži se spolehli na to, že je Artor ochrání proti černé magii, Válečná sekero. Ve vesnici máme statečné muže.“

Doopravdy to proběhlo tak, že všichni začali vyděšeně utíkat, jen co zahlédli Zapovězené za stohem, protože se báli jejich černé magie. Jeden stařík, který nesl zapálenou svítilnu, zakopl, upadl a hořící olej zapálil stoh. V nastalé panice se Zapovězení pokusili uniknout, ale sami spadli. Vesničané by je na místě propíchli vidlemi, kdyby právě v tu chvíli nedorazil Hagen, který uslyšel povyk, a nenařídil, aby muže v bezvědomí a plačící dítě zavřeli do sklepa Síně uctívání. „Může nám

říct, jestli jsou v okolí další Zapovězení," prohlásil. „Nebojte se, Artor nás ochrání před jejich černou magií."

Ukázalo se, že Hagen měl pravdu, a vesničané se v následujících dnech osmělili a také si příběh o jejich zatčení malinko upravili. Teď už bytosti chytili díky své statečnosti, a ne díky kombinaci paniky a náhody.

Axis netrpělivě přikývnul. „Ano, ano. Vaši muži jsou určitě mimořádní." Osm proti dvěma mu nepřišlo zrovna jako ta nejúžasnější bitva. „Teď mě doveďte k těm bytostem." Vstal tak překotně, že téměř převrhnul židli. Belial už přešlapoval u dveří.

Hagen vstal pomaleji. „Podrobně jsme je vyslýchali, Válečná sekero, ale nedozvěděli jsme se nic. Ty bestie nám nic neřekly. Všem se nám uleví, až je zítra upálíme."

I když spěchal ke dveřím, stačil si Axis povšimnout, že Azhure při zmínce o upalování zbledla.

Hagen vedl skupinu přes dvůr do Síně uctívání. Odemkli zadní dveře. Axis se tázavě zadíval na bratra-oráče.

„Nechali jsme u nich stálou stráž, Válečná sekero. Neuprchnou."

Síň byla prázdná a zvuk jejich kroků se rozléhal na podlaze z kamenných desek. Přešli na druhou stranu síně ke schodišti, které vedlo dolů do sklepa. Axisovi bilo srdce jako o závod. Chtěl se dostat dolů co nejrychleji, takže do bratra téměř narazil.

Hodnou chvíli předtím, než sestoupili do sklepa, ho téměř zadusil odporný puch. „Co…?" začal se ptát, ale Hagen ho dál beze slova vedl dolů do rozlehlého sklepa bez oken. Zadní část sklepa, oddělená silnými železnými mřížemi, kam se obyčejně zavírali opilí manželé, teď sloužila mnohem horšímu účelu. Smrad, který vycházel ze zamřížované cely, byl drtivý. Axis si musel zakrýt nos a ústa, než si alespoň trochu zvykl na pach staré krve, moči a výkalů. Kdykoliv se Axis setkal se zbytečnou krutostí, udělalo se mu z ní zle – a v tomto sklepě ji cítil na každém kroku.

Když se konečně přinutil podívat k cele, nepřekvapilo ho, že uviděl Ogdena a Veremunda, kteří se sem dostali před ním. Hagen byl bez sebe radostí při pohledu na dva Seneschalské bratry. Šťastně vykřikl a už se k nim hnal. Ukazoval pyšně do cely, jako by se chlubil výstavními zvířaty. Axis si povšiml, že Ogden i Veremund zbělели vztekem.

Axis sebral síly a podíval se blíže – a v tom okamžiku se rozzuřil. V rohu, co nejdál od železných mříží, se krčil muž tmavé pleti a malá holčička s cizokrajnými, ale milými rysy. Byli nazí. Na kůži, pokryté špínou, měli spoustu ran a modřin. Když mu pohled sjel na dlouhé železné tyče, které drželi dva vesničtí chlapci, co vězně hlídali, došlo mu, že Hagenův „výslech“ patrně sestával z toho, že je tak dlouho bili přes mříže železnými tyčemi, až se z bolesti přiznali k čemukoliv, co jim Hagen podsunul. Nikdo se očividně neodvážil vejít dovnitř, aby jim uklidil celu nebo aby jim z obyčejného lidského soucitu poskytl kbelík na potřebu. Seschlé rty napovídaly, že jim dobří lidé ze Smyrtonu za ty čtyři dny v téhle zamřížované cele smrti nedali ani napít.

Na okamžik se skrze železné mříže cely Axisův pohled setkal s temnýma sametovýma očima cizince.

„Ty zkurvený kýble chcanků,“ zavrčel, popadl Hagena rukou pod krkem a přirazil ho na mříže. „Kdo ti dal právo chovat se takhle ke *komukoliv?*“

Hagenův obličej dostal barvu rybího břicha. Válečná sekera ho přitiskl na mříže takovou silou, že mohl sotva dýchat, a nakláněl se k němu s tak zuřivým výrazem, že mu bylo jasné, že na světě už dlouho nepobude. Po krku mu stékala krev tam, kde ho Axis přitiskl k mřížím. Cítil, jak ho do vypaseného břicha bolestivě tlačí jílec Axisova meče.

„Cože?“ polknul. Nemohl pochopit, jak je možné, že Válečná sekera takto reaguje. Dva vesničtí mladíci na stráži stáli bez hnutí. Nepokusili se vyrvat bratra-oráče ze sevření Válečné sekery. Stačil jim jeden pohled na jeho poručíka, který vypadal téměř stejně zuřivě jako Válečná sekera.

„U Artora,“ podařilo se vypravit bratru-oráči ze sevřeného hrdla, „jsou jen špína, bestie. Nemá cenu se k nim chovat, jako by rozuměli tomu, co se kolem nich děje. Nezaslouží si nic jiného.“

Axis ještě víc zbělel vzteky. Copak Artor vyžaduje takové zacházení se zajatci? „To *ty* jsi špína, Hagene,“ zasyčel na něj, vzal ho za světlé vlasy a límec hábitu a odhodil ho na zeď sklepa tak prudce, že se v bezvědomí sesunul na podlahu. Hospodáři Hordley a Garland se krčili u schodů ve strachu, že budou další na řadě a stanou se oběťmi Axisova hněvu. Azhure se ani nepohnula a mlčky opětovala Axisův divoký pohled. „Nosila jsem jim jídlo a vodu každý den,“ řekla klidně a

pokývla k tácu, který stál netknutý u paty schodiště. „Ale Hagen mi nedovolil, abych jim ho dala.“

„Okamžitě jim tu vodu dej,“ zavrčel na ni Axis a otočil se k oběma strážným. Přikrčili se u zdi. Byli očividně vyděšení. Přece neudělali nic špatného.

„Beliale, vezmi si klíče od těchhle nabobtnalých vředů, které si troufají říkat lidé,“ procedil Axis skrz zuby. „Udělej to ty, já bych je musel zabít.“

Strážný, který držel klíče, se ze strachu pomočil, když mu je Belial vytrhl z ruky. Belial se otočil a jediným pohybem hodil klíče Axisovi. Jejich oči se setkaly v naprostém porozumění, když Axis klíče chytil. Ať už si o lidech v cele mysleli cokoliv, nikdo nesměl takto zacházet s vězni, a už vůbec nikdo nesměl zavřít dítě, které sotva umělo chodit.

Axis se otočil a vsunul klíč do zámku. Za záda se mu postavila Azhure se džbánem vody. Jakmile se dveře otevřely, hospodář Garland se zhrozil. „Jsou nebezpeční, Válečná sekero! Nechoď tam!“

Axis se otočil a pohlédl mu přímo do očí. „Ty nemáš ani ponětí, co znamená nebezpečí, Garlande,“ procedil mezi zuby. Garland zbledl a ztichl.

Ogden vzal Axise za paži. „Axisi, prosím, nech je jít.“ V obličeji se mu zračila úzkost. Axis úplně zapomněl, že Azhure stojí hned vedle něj a může všechno slyšet, a zavrčel na něj. „Za tyhle řeči by tě Seneschal asi nepochválil, že ne, *bratře* Ogdene.“

Žena se zamračila, když slyšela jejich rozhovor, ale v příštím okamžiku už Axis rozrazil dveře do cely, postavil meč a sekeru u dveří a pomalu se přiblížil k oběma vězňům, kteří se choulili v koutě. Azhure vklouzla dovnitř hned za ním a Belial hlídal dveře.

Axis se otočil a chytil Azhure za ruku. Stála právě uprostřed cely. „Počkej tu,“ řekl klidně a vzal si od ní nádobu s vodou.

Než Axis došel k vězňům, zarazil se. Vždycky přemýšlel, jak asi bude reagovat, až uvidí Zapovězené. Teď zjistil, že místo vzteku a nenávisti, které ho celý život učil Seneschal, na ně pohlíží se sympatiemi, a co bylo ještě zvláštnější, se soucitem. Když se tmavému muži díval do očí, uvědomil si, že ho nemůže ani nenávidět, ani se ho bát.

Raum sledoval, jak se Axis blíží. Poznal černou uniformu s emblémem zkřížených seker na prsou, hned když muž vešel do sklepa.

Tahle uniforma se nezměnila už tisíc let a každý Avar se jí naučil bát a nenávidět ji. Právě ve chvíli, když Raum poručil svou duši i duši Shry navždy Posvátnému háji, události se začaly ubírat směrem, který by nečekal ani v nejdivočejších snech. Válečná sekera chytil bratra-oráče pod krkem a téměř jej uškrtil v záchvatu vzteku, na který by mohli být hrdí i Svatí. A teď, po čtyřech dnech nepředstavitelného utrpení, bolesti a žízně, to byl právě Válečná sekera, kdo k nim přicházel beze zbraně, s kbelíkem vody a soucitným výrazem. Raum přivinul Shru k sobě. Už dvanáct hodin byla v bezvědomí a téměř nedýchala.

Axis postavil kbelík na zem a posadil se naproti Raumovi.

„Rozumíte mi?“ zeptal se tiše. Raum chvíli neodpovídal, pak unaveně přikývnul.

Axis si ho pozorně prohlížel. Muž byl opravdu velice silný a měl zvláštní rysy, ale Axis na něm nezpozoroval nic z krutosti a zvrácenosti, kterou Zapovězeným připisoval Seneschal. Copak bytost propadlá zlu může držet dítě tak něžně? Vzpomněl si, co o těchto bytostech říkal Ogden. „Ty jsi Avar?“ zeptal se.

Raumovi se rozšířily oči. Pak znovu přikývl, tentokrát silněji. Axisův pohled padl na děvčátko. Smyrtonští vesničané s ním zacházeli krutě. Byla blízko smrti. Dýchala mělce a nepravidelně. Když vydechovala, ze zavodněných plic se jí ozývalo bublání a rty a kůži pod nehty měla namodralou. Axisovi se stáhlo hrdlo. Přemohl ho soucit s dítětem. Oči se mu zalily slzami.

„Prosím,“ zaprosil tak tiše, že ho mohli slyšet jen Raum a Azhure, „dovol mi ji pochovat.“

Raum na okamžik zaváhal, ale pak mu podal bezvládné tělíčko. Jestli má přežít dnešek, bude potřebovat pomoc Válečné sekery. Axis ji něžně vzal do náruče. Po chvilce ponořil ruku do kbelíku s vodou a smyl jí z tváře nejhorší nečistotu.

Potom jí začal tichounce zpívat. Byla to zvláštní píseň. Neměla žádnou stálou melodii. Byly v ní časté pauzy a měla nepravidelný rytmus, ale i přesto byla neobyčejně překrásná a podmanivá. Raum nevěřil svým uším. Tuhle píseň slyšel jen jednou v životě a nezpíval ji člověk. Jen ti nejmocnější ikarijští zaklínači ji uměli zazpívat, ale obyčejně byli příliš slabí a kouzlo nefungovalo. Raum se sesul u stěny a nevěřícíma očima sledoval, co se děje. Tohle nedokázali ani Svatí, a určitě ne žádný člověk!

Azhure byla zmatená. Co to Válečná sekera dělá s tím dítětem?

Ogden s Veremundem píseň sice neslyšeli, ale cítili ji. Oči jim zaplavily slzy. „Chlapče," zašeptali neslyšně. „Zachraň ji!"

Raum nemohl odtrhnout oči od Shry a Axise. Axisův hlas nabíral na intenzitě, i když ne na hlasitosti, a pak… pak… se Shra začala hýbat. Nejdříve to byly jen téměř neznatelné trhavé pohyby, které začaly postupně zesilovat. Nakonec se v náručí Válečné sekery zřetelně zavrtěla. Axis ji ještě chvíli mlčky pozoroval. Pak zvedl hlavu a usmál se na Rauma. „Žije," v hlase mu zaznívalo překvapení. Raum měl podezření, že Válečná sekera vůbec neví, co vlastně dokázal.

Raum natáhl ruku k dívence, ale Válečná sekera ji stále pevně držel. Byla teď vzhůru a zvědavě Axise pozorovala, natáhla ručku a dotkla se jeho plnovousu. „Pro dnešek ji můžu vzít z cely," řekl tiše Raumovi, „ale nejsem si jistý, jestli vám budu moci zachránit život. Jako Válečná sekera jsem přísahal Seneschalu, že vždy budu Zapovězené pronásledovat. A…" zamračil se. Jak to, že vůbec přemýšlí, jak je zachránit? Jsou to přece *Zapovězení!*

Raum přikývnul. Chápal, že seneschalská Válečná sekera je ten poslední člověk, který by se je pokusil zachránit. I když… co to udělal pro Shru? Žádný Válečná sekera by neměl znát tuhle píseň. Natáhl ruku a zlehka přejel Axisovi po tváři. Belial se k nim znepokojeně obrátil. „Rozumím," zašeptal. „Ale nechápu, jak je možné, že člověk s duší ikarijského zaklínače nosí černou uniformu s odznakem zkázy na prsou. Ikarii ho přece nenávidí stejně jako my. Ale děkuji ti za píseň, kterou jsi zazpíval pro ni." Když spustil ruku z Axisovy tváře, prsty přejel po znaku překřížených seker na prsou.

Když Axis muže poslouchal, ztvrdly mu rysy. Překotně vstal a pokusil se jeho slova vyhnat z hlavy. „Azhure," podal jí dítě. „Dnes večer se o ni postarej." Znovu pohlédl dolů na muže, ležícího ve špíně na podlaze cely, otočil se na podpatku a vykročil ke dveřím. „Beliale, vezmi si dva muže a vyčistěte ten chlívek!" Sjel pohledem po bratru-oráči, který se mezitím probral, ignoroval Ogdena s Veremundem a bez dalšího slova vyšel rázným krokem ze sklepa.

33

Zapovězené údolí

Azhure vzala děvčátko zpátky do domu muže, kterému říkala otče. Stále ještě byla v šoku. Hagena vůbec nelitovala – byl to hloupý zbabělec, a navíc ještě krutý. Bála se ho a nenáviděla ho celý život. To jeho krutost vyhnala matku a od doby, kdy odešla, dělal Azhure ze života peklo. Zacházení, jaké Hagenovi uštědřil Válečná sekera, bylo jen zlomkem toho, co Hagen prováděl Azhure posledních dvacet let. Až do dnešního odpoledne Azhure zahrnovala Sekerníky do nenávisti, kterou chovala k celému Seneschalu, a ta se téměř vyrovnala nenávisti, kterou chovala k Hagenovi. Teď, i když se jí to příliš nelíbilo, musela Azhure přiznat, že k Válečné sekeře a jeho pobočníkovi cítí respekt. Chovali se k vězňům s úctou a soucitem.

Když holčičku umývala a oblékala, rostlo v Azhure napětí. Jedním z jejích tajných snů, který měla už ode dne, kdy utekla matka, bylo, že se i jí jednou podaří utéct. Dnes měla skvělou příležitost. Vesničané mají plnou hlavu Sekerníků a hádky mezi Hagenem a Válečnou sekerou. Nejenže Azhure konečně zmizí, ale pomůže tím i muži a dítěti. Už několik let se pokoušela přesvědčit Zlaté pírko, že se jí dá věřit. Chtěla jí pomoci s pašováním avarských dětí nebo s čímkoliv jiným. Teď měla příležitost.

Azhure její tajemství náhodou objevila před dvanácti lety, když jí bylo patnáct. Aby se alespoň na chvíli zbavila Hagena, často vyklouzla uprostřed noci z domu a pozorovala temné stíny Hraničních vrchů a

lesa za nimi. Jedné noci zpozorovala, že ze Zapovězeného údolí vycházejí jakési nenápadné postavy. Plížila se opatrně za acharskou ženou, již později poznala jako Zlaté pírko, která tajně prováděla muže a dvě děti kolem Smyrtonu a do Moře trávy. Celý další rok ji stopovala a sledovala, až nakonec udělala o jeden neopatrný krok navíc a žena ji uslyšela.

Azhure měla štěstí, že vyvázla životem. Avarský muž a Zlaté pírko se neskutečně rozzlobili, ale Zlaté pírko muže přesvědčila, aby jí neubližoval, a uklidnila vyděšenou Azhure. Nakonec se velice spřátelily a v posledních letech se tak třikrát do roka setkaly a celou noc si vyprávěly. Zlaté pírko jí pověděla něco málo o Avar, ale překvapivě ji nikdy nezajímalo nic ze života v Acharu. „Můj starý život už skončil, je pryč, Azhure," usmála se vždycky smutně, „teď už mám nový." Azhure nikdy nikomu ve Smyrtonu nepověděla o nové přítelkyni. Občas, když jí bylo obzvlášť smutno, předstírala, že Zlaté pírko je její dlouho ztracená matka.

Teď se Azhure usmála na holčičku, kterou držela v náručí. Měla sice na těle modřiny a rány, ale vypadala už mnohem lépe. Dala jí něco k jídlu a Azhure se ulevilo, když si poslušně vzala jídlo a vodu, které jí nabídla. Když holčička jedla, Azhure si ji pevně přivinula k sobě. Jednoho dne chce mít také dítě, ale ne za každou cenu. Rozhodně nechce dítě s jedním z těch vesnických křupanů! Ne, Azhure uteče z tohohle zapadákova a konečně povede dobrodružný a smysluplný život. Najde si hrdinu, se kterým bude moct mít děti. Usmála se. Vůbec nepochybovala, že se hrdina v pravý čas objeví.

Zvenku uslyšela hlasy. Byl to Hagen, který už se vzpamatoval z tržné rány na temeni, a Válečná sekera (tak tohle je ten bastard princezny Rivky!). Dohadovali se o avarském muži. Konečně hádka skončila a Válečná sekera odkráčel pryč. Hagen vstoupil do domu a záštiplně přejel Azhure pohledem. Pak si ale šel beze slova lehnout. Azhure si ulehčeně vydechla. Uvolnila ruce, ve kterých svírala holčičku. Věděla, že má štěstí, že ji nezbil za tu poznámku o matce. Teprve nedávno se jí vyléčila tři žebra, která jí zlomil přede dvěma měsíci.

Když Hagen začal chrápat, Azhure se posadila u ohně, ukolébávala dítě ke spánku a plánovala.

* * *

Vyrazila, když byla noc nejtemnější, v hodině těsně před úsvitem, když lidé spali nejtvrději.

Nejprve zabalila spící děvčátko do teplé přikrývky, šeptem je utišila, aby neplakalo, a pak si oblékla kabát. Ráda by si s sebou vzala nějaké jídlo, ale nechtěla, aby ji jeho váha zpomalovala.

Když si zavazovala boty, byla stále rozčilenější.

Odvahu, Azhure, odvahu. Ještě hodinu a poběžíš i s tím avarským mužem k Zapovězenému údolí. A pak už budeš moci putovat se Zlatým pírkem. Konečně budeš svobodná.

Azhure potichu zaklela. Jedna tkanička se za žádnou cenu nechtěla nechat zavázat. Držela dítě pod paží a byla nervózní, takže jí to vůbec nešlo. Položila spící holčičku na podlahu a překotně se pokoušela botu zavázat.

„Ty mrcho!“ zavrčel za ní Hagen a chytil dítě.

„Ne!“ zvolala Azhure přidušeně. Byla příliš vyděšená, takže nemohla křičet nahlas. Pokusila se otočit, ale ztratila rovnováhu a upadla na podlahu.

Hagen odhodil plačící holčičku na postel. Přešel ke stolu a cestou uštědřil Azhure brutální kopanec do žeber.

„Ne,“ zasípala Azhure, vzepřela se na jednom boku a pokusila se nadechnout. Hagen ji kopnul do žeber, která jí přede dvěma měsíci zlomil. Teď se cítila, jako by se jí po nich přeléval tekutý oheň. Tvář se jí zkřivila bolestí. Podívala se na Hagena.

Stál u stolu a probíral se talíři a příbory, které Azhure předtím umyla, ale ještě je nestihla sklidit. Plačící dívenku ignoroval.

„Ne,“ zaskučela. „Ne!“ Musí se pohnout, musí něco udělat. Ale bolest v žebrech ji ochromovala a téměř se nemohla nadechnout, natož aby se zvedla na nohy.

Hagen znovu zavrčel. V ruce sevřel nůž s kostěnou rukojetí.

„To zapovězené děcko dneska zdechne,“ řekl nezávazně. Pečlivě zkoumal ostří nože.

Každý týden ten nůž několik hodin brousil.

Azhure věděla naprosto přesně, jak ostrý je.

Zvedl nůž…

Azhure zasténala a zavřela oči.

Plameny praskaly a plápolaly.

Přetočila se na břicho a přitiskla tvář ke kamenné podlaze. Zoufale se snažila uniknout scéně před sebou i vzpomínkám, které se pokoušely dostat na světlo.

Ten pach byl příšerný.

Hagen překročil nehybné tělo Azhure a přiblížil se k dítěti na posteli.

Holčička. Celá vyděšená. Jen se divá. Nemůže uniknout.

Azhure ho netrápila. Za ty roky ji ztloukl k poddajnosti tolikrát, že si mohl být jistý tím, že teď nic neudělá. Vycvičil si ji dobře.

„Proč nezabiješ mě?“ zaječela.

Hagen se natáhl po holčičce a začal ji svlékat.

„Protože se mi líbí, jak trpíš,“ odpověděl.

Azhure se konečně vyškrábala na kolena, ale stále ještě stála sehnutá v pase bolestí a strachem. Teď ne. Znovu ne!

„Mám dneska zkontrolovat obvazy? Podívat se, co tam je?“

Hagen pozvedl nůž.

Hagen pozvedl nůž.

Azhure zvedla ruce k hlavě a začala se kývat dopředu a dozadu. Tiše naříkala. Znovu ne! Znovu už ne!

Tentokrát to může zastavit. Tentokrát *ona* může zachránit dítě a tím také zachránit sebe.

…a bodl.

Azhure se vymrštila dopředu a zoufale chytila lem Hagenova roucha.

Uslyšel pohyb a pootočil se. Nůž držel stále zvednutý a ve tváři měl vztek.

Prsty sevřela lem jeho roucha, ale látka se jí vysmekla.

Zaskučel vztekem a zvedl nohu, aby jí dupnul na prsty. V ruce se mu stále zlověstně blyštěl nůž.

Z posledních sil ho Azhure chytila za nohu a zkroutila ji, bolestivě se nadechla a znovu ji zkroutila.

Hagen zavrávoral. Byl spíš překvapený než vzteklý. Tohle mu přece Azhure nemůže udělat. Pak se svalil na podlahu.

Azhure se odvalila z cesty a znovu se vyškrábala na nohy. Jednou rukou se držela za žebra. Už se jí dýchalo o trochu lépe. Stála

připravená na další Hagenův útok. Každou chvíli vyskočí a s řevem se na ni vrhne. Teď ji už asi opravdu zabije.

Hagen ale ležel bez hnutí. Ruku měl zkroucenou pod tělem.

Vzlyky avarské dívenky se začaly utišovat. Azhure ji rychle zkontrolovala. Nebyla zraněná, ale chybělo tak málo… tak málo…

Azhure se rychle nadechla, aby zahnala obrazy, které se jí začaly vynořovat v hlavě.

Tohle se nikdy nestalo!

„Ne," zašeptala. Pomalu se začínala blížit hranici šílenství. „To se nikdy nestalo. Zapomeň na to, Azhure. Jen si to představuješ." Ve snaze znovu zapomenout Azhure nevědomky opakovala slova, která na ni celé ty roky křičel. „Jsi zlá holka. To přesně jsi. Zlá."

Konečně vzpomínky znovu uzavřela, s velkým úsilím se zklidnila a pohlédla na Hagena. Upadl po pádu do bezvědomí? Azhure doufala, že ano. Jestli je v bezvědomí, mají ještě ona i dítě šanci se doplazit na svobodu.

Pomalu, pro případ, že by bezvědomí jen předstíral, se k němu Azhure sehnula a rychle se dotkla jeho ramene. Nereagoval. Strčila do něj a uskočila. Hagen se ani teď nepohnul.

„Ale ne," zašeptala Azhure, když si všimla, jak je jeho tělo nehybné. Zvedl se jí žaludek. „Ale ne."

Shra se na posteli překulila a posadila se. Uplakaná tvářička byla zvědavá.

Azhure vzala Hagena za rameno a otočila ho. Žebry jí přitom projela řezavá bolest. Azhure se musela kousnout do jazyka, aby se nepozvracela.

Byl mrtvý.

Azhure viděla všechny důkazy: kaluž krve pod ním, neuhýbající překvapený pohled, ruku stále pevně sevřenou na střence nože, jehož čepel mu vězela v břiše. Když se na něj dívala, ruka se uvolnila a sjela mu k boku. Dopadla na podlahu s ohavným žuchnutím.

Azhure se otočila a pozvracela se. Shra všechno pozorovala, pak sjela dolů z postele a přibatolila se k tělu. Na baculatých nožkách jen těžko držela rovnováhu, zakopla a sedla si na zadek u těla. Ručičky položila do kaluže krve.

„Ažhure," zašišlala. Azhure se ohlédla. Ohromilo ji, že dítě položilo obě ruce do kaluže krve.

„Ne,“ vykřikla a zvedla dítě od Hagenova těla. Co si myslí, že dělá?

Pak dítě udělalo něco ještě podivnějšího. Zvedlo jednu ruku, celou od krve, a třemi prstíky přejelo ženě po obličeji, takže jí na něm zůstaly tři rovnoběžné krvavé čáry.

„Pšijatá,“ řeklo jasně. „Pšijatá.“

* * *

Azhure seděla dlouhou dobu u stolu a zírala na Hagenovo tělo. Holčičku držela na klíně. Třásla se.

Zabila ho. *Zabila* ho. Ta slova jí nešla z hlavy. Vražda. Nemohla to nijak zakrýt.

A pokaždé, když jí ta myšlenka probleskla hlavou, se jí udělalo zle. Vražda.

Nechtěla ho přece zabít. Jen chtěla ochránit dítě a utéct.

* * *

Azhure se konečně vzbudila. Teď tu nemohla zůstat. Vesničané by ji nepochybně zlynčovali, jen co by objevili tělo. A hned potom by upálili avarského muže a dítě.

Pak už by Hagenovi nikdy neutekla.

Rychle si utřela obličej a holčičce ruce do utěrky, kterou nechala ležet zkrvavenou na stole. „Pojď,“ zašeptala dítěti. Znovu ji oblékla, zapnula kabát i sobě a odešla z domu, ve kterém žila bezmála dvacet osm let, bez jediného ohlédnutí.

* * *

Venku vytáhla ze skrýše plášť, který schovala pro avarského muže, a vklouzla zadními dveřmi do Síně uctívání.

Mohla teď uskutečnit svůj plán, když se začátek tak katastrofálně nepovedl?

„Musím,“ zamumlala rozhodně, „jestli mám zachránit holčičku a toho muže. Jestli zůstaneme, všichni zemřeme.“

Přinutila se chladně přemýšlet o tom, co udělá. Kolik stráží nechali na hlídce u avarského muže? Sešla po schodech do cely. Nijak se nesnažila jít potichu. Nechtěla vypadat, že slídí.

Avarskou dívenku stále držela pevně v náručí, když vstoupila do sklepa. Nasadila rozzářený úsměv. Zhluboka si oddechla. Na stráži stál jen jeden člověk, ale když se k ní otočil, její nadšení se proměnilo v zoufalství. Byl to Belial, pobočník Válečné sekery. Azhure ze zoufalství ještě rozšířila úsměv. Belial jí byl sympatický. Měl dobrosrdečný obličej, ale uměl jednat rozhodně, když to bylo potřeba. Možná to není hrdina, ale měl dobrácké oříškové oči, které ji teď zmateně pozorovaly. Nechtěla Belialovi ublížit, ale udělá všechno, co bude muset, aby zachránila avarského muže.

„Co tady děláte tak pozdě v noci?“ zeptal se jí a vstal. Byl zmatený, ale neměl podezření. Dobře.

Azhure udělala výmluvný obličej a usmála se na dítě. „Chtěla vidět otce. Nedala mi pokoj, musela jsem ji sem vzít.“ Azhure nasadila smutný obličej a naklonila se k Belialovi. „A zítra ráno… přece jsem jí nemohla odepřít poslední hodinu strávenou s otcem, že ne?“

Belial se uvolnil. Ze všech smyrtonských vesničanů Azhure projevila největší odvahu a nezávislost, a kromě toho byla výjimečně přitažlivá. Belial obyčejně nevěděl, jak se má ke krásným ženám chovat, ale Azhure krásu nedávala na odiv ani ji nepoužívala k nátlaku. Nesměle pohladil holčičku po hlavě. „Chudinka maličká.“

„Ano, já vím.“ Azhure si přála jediné – aby už konečně bylo po všem. Všimla si, že se avarský muž za mřížemi pohnul. Dali mu vodu, aby se mohl umýt, a teplé oblečení, aby mu v noci nebyla zima. To je dobře. Azhure stiskla zuby. Tohle nebude jednoduché. Odvahu, holka, opakovala si. Už jsi dnes jednou zabila, navíc muže, kterému jsi říkala „otče“. Omráčit cizince by ti nemělo dělat potíže.

Ale Hagen ji bil a ubližoval jí. Belial se k ní choval laskavě a s úctou, a navíc byl dojemně hodný i na děvčátko. Azhure ještě rozšířila úsměv, takže si připadala jako křenící se blázen. „Myslíte, že bych mohla…?“ zeptala se a pokývla hlavou k mříži.

„Ale jistěže,“ usmál se na ni Belial. „Jen si dojdu pro klíče.“

Azhure položila dítě na podlahu a šla za ním. Když se shýbnul pro klíče na stoličku, kam je předtím položil, Azhure vytáhla z hluboké kapsy v černé zástěře kámen jako pěst. Zvedla jej vysoko nad hlavu.

Roztřásla se jí ruka, ale ve chvíli, kdy se Belial začal zvedat, ho udeřila zezadu do hlavy. Otočil se, když padal. V očích mu na okamžik problesklo překvapení, než se stočily bělmem dopředu, a jeho tělo se žuchnutím dopadlo na kamennou podlahu. Azhure se na něj ještě chvíli nevěřícně dívala. Nemohla uvěřit, že ho skutečně udeřila. Odhodila kámen vedle Belialova těla, zakryla si rukama obličej a roztřásla se. Co to jen udělala?

„Rychle!“ zasyčel za ní hlas. „Klíče!“

Otočila se a uviděla avarského muže, jak stojí u mříží a sleduje ji naléhavýma očima. „Klíče!“ zopakoval. Azhure je nahmatala na podlaze a šoupla je k muži. Ten bleskurychle otevřel zámek. Vzal dítě do náruče a chytil Azhure za ruku. „Pojď,“ řekl už tišeji, „musíš jít se mnou. Teď by tví přátelé zabili i tebe, to přece víš, že?“

Azhure přikývla a vstala. Nohy měla zesláblé úlekem. Znovu pohlédla na Beliala. Doufala, že není mrtvý. „Promiň mi to,“ zašeptala. V další vteřině už ji avarský muž táhl ke schodům.

* * *

Axis nemohl usnout. Pořád se převracel pod přikrývkou a poslouchal noční zvuky, až se konečně rozhodl, že nemá smysl předstírat, že ještě usne, a vyklouzl z postele. Rychle se oblékl, zapnul si pás na zbraně a vykročil do noci.

Pokývnul strážím okolo tábora, když je míjel. Odpolední události ho stále ještě trápily. Podmínky, v jakých přežívali avarský muž a dítě, ho pobouřily. Na bojišti už mnohokrát viděl smrt a utrpení, ale ještě nikdy se nesetkal s tak bezohlednou krutostí. A navíc ve jménu Seneschalu, ve jménu Artora a Cesty pluhu. Axise odpuzovala krvelačnost, kterou rozpoznal v očích vesničanů. A v této chvíli ho odpuzovala také myšlenka na to, co proběhne dnes ráno.

Cestou k Síni uctívání si nadával. Potřeboval si promluvit s Belialem, aby si uklidnil nervy.

Už ve chvíli, kdy vstoupil do sklepa, mu došlo, co se stalo. Dveře cely byly otevřené dokořán a Belialovo tělo leželo zhroucené u vzdálenější stěny. Axis přešel délku sklepa pěti dlouhými kroky a

jemně Beliala obrátil. Stále ještě dýchal, ale na temeni hlavy měl obrovskou bouli. Ať už ho uhodil kdokoliv, dal si záležet.

Axis byl přesvědčený, že ví, kdo to mohl být.

Axis vyběhl schody ze sklepa po třech a vzdálenost mezi Síní uctívání a Hagenovým domem přeběhl jako blesk. Vrazil do dveří a ani se nezdržoval klepáním. Hagen ležel v kaluži krve vedle postele a z břicha mu trčel nůž. Na stole ležela zakrvácená utěrka. Azhure a avarské dítě nebylo nikde vidět. Axis zaklel a prohlédl si mužovo tělo – bylo už studené – a zaklel znovu.

Znovu vyběhl ven a rychle se v ranním šeru zorientoval. Azhure a avarský muž určitě budou utíkat k Zapovězenému údolí… a Arne postavil tábor na druhé straně vesnice. Nebyl čas vrátit se pro posily. Axis okamžitě zavrhl myšlenku probudit smyrtonské vesničany. Zapovězené údolí bylo nedostupné pro koně a Azhure s mužem už jsou určitě hodně blízko. Axis zase zaklel, tiše, ale o to šťavnatěji, když se rozběhl od vesnice na severovýchod. I když se jim předtím snažil zachránit život, teď ho veškeré sympatie k nim opustily a okamžitě zavrhl myšlenku na to, že by je nechal uprchnout. Hagen byl mrtvý, a což bylo v Axisových očích ještě mnohem horší, Belial ležel zraněný a v bezvědomí na podlaze sklepa, protože ho Azhure zradila. Jeho přísaha Seneschalu vyžadovala, aby pomstil smrt bratra-oráče, útok na jednoho z nejvýše postavených Sekerníků a útěk Zapovězených.

Axis byl silný a zdatný muž, a když byl za vesnicí, nasadil rychlé tempo. Vstup do Zapovězeného údolí se nacházel několik mil od Smyrtonu rovinatým terénem. Axis se rozhodl, že Azhure a avarského muže pořádně prožene.

Cestou se mu ale v hlavě začal ozývat rozčilující hlas.

Proč je prostě nenecháš utéct? Proč prostě neřekneš, žes udělal všechno, abys je chytil, nezastavíš se tady a nenecháš je zmizet do noci?

Sakra! pomyslel si Axis, když se ho dotěrná myšlenka ne a ne pustit. Nemůžu zklamat důvěru, kterou do mě vložil Seneschal – chránili mě a podporovali celý život.

A není ti divné, žes je chtěl zachránit před Hagenem? Jak bys tímhle posloužil Seneschalu?

Jak se blížil k Zapovězenému údolí, začal Axisovi docházet dech. Mohl si připustit, že ho kupředu žene pocit viny, protože předtím sám

přemýšlel, jak avarského muže a dítě zachránit? Ale předtím nikoho nezabili. Teď ano.

A zabíjel Avar, nebo ta žena z Noru?

Zabíjela kvůli nim. Zabíjela, aby jim pomohla. Tím, že přijali její pomoc, se stali jejími komplici při vraždě seneschalského bratra. Jeho krev je i na jejich rukou. Dělám správnou věc, ujišťoval se Axis prudce.

A můžeš obviňovat toho muže za to, že vzal dítě a uprchnul, Axisi, synu Rivky, když se je Seneschal rozhodl dnes upálit? Jak ohrožuje Seneschal nebo Achar, že si zaslouží takovou smrt?

Je přece Zapovězený! Oba jsou Zapovězení. Nemůžu zradit důvěru, kterou ke mně Seneschal chová. Axise začaly bolet plíce, protože se snažil vdechnout příliš mnoho vzduchu, ale stále to nestačilo.

Vzpomeň si, jak jsi je viděl poprvé, Axisi, zraněné a ve špíně, zbavené veškeré sebeúcty. Viděl jsi snad hrozbu v očích toho muže, když se díval do tvých? Svěřil ti dítě. Nech je jít.

Ne! Axis si pořád přivolával před vnitřní zrak obraz Belialova bezvládného těla.

* * *

Raum se uměl pohybovat rychle a dlouho, ale ne s dítětem a Azhure, které ho zpomalovaly. Na začátku šli docela rychle, ale dítě se začalo ošívat, jen co vyběhli z vesnice, a Azhure zraněná žebra bolela tak, že běžela jen s nejvyšším vypětím sil. Raum se pokoušel zůstat v klidu, ale před očima mu vyvstávaly děsivé obrazy smyrtonských vesničanů, jak je dohánějí, když už budou na doslech Avarinheimu. Nesl dítě a pokoušel se Azhure podepírat, aby šli rychleji. Ke svítání už nebylo daleko a nechtěl, aby je slunce zastihlo na otevřeném prostranství.

Vstoupili do Zapovězeného údolí, právě když se obloha začínala rozjasňovat. Azhure si svírala bok, hruď se jí zvedala, jak lapala po dechu, postrkovala nohy dopředu navzdory bodavé bolesti, která jí vystřelovala bokem. Začala přemýšlet, jestli se jí Hagen takhle mstí za svou vraždu. Avarský muž před ní hladce postupoval vpřed i přes zranění, která mu železnými hroty způsobili smyrtonští vesničané. Jako by měl skryté zásoby síly. Holčičku si přidržoval na boku. Už dávno mohl být hluboko v Avarinheimu, kdyby nebylo jí.

Byli teď blízko Nordry, která údolím protékala ze Stínolesa. Nordra nebezpečně skákala přes kameny a burácela, když se prodírala úzkou roklí Zapovězeného údolí. Raum a Azhure museli na jejích blátivých a kluzkých březích zpomalit. Šli po uzounké nebezpečné stezce, která vedla mezi srázem a stěnami rokliny. Bylo na ní tak akorát místo pro nohy. Azhure měla srdce v krku, když uviděla, jak Raumovi uklouzla noha, nebo kdykoliv se sama zapotácela na kluzkém, kamenitém povrchu. Jen několik kroků pod nimi vřely vody řeky Nordry, které hrozily, že je pohltí, kdyby uklouzli.

Po téměř nekonečné době opatrného našlapování, když už byly její šaty úplně promočené od spršek vody z bouřící řeky, se avarský muž zastavil.

„Podívej se!“ zakřičel, aby ho uslyšela přes hluk řeky. „Před námi leží Avarinheim. Už jsme skoro doma!“

Azhure zamžourala do dálky. Údolí se po asi padesáti krocích začalo rozšiřovat a měla pocit, že vidí šero blízkých stromů. Už byli skoro v bezpečí. Znovu se zadívala na avarského muže. Ulevilo se jí. Raum se ale díval na něco za ní a v tváři měl děs. Azhure se otočila, téměř ztratila rovnováhu. Válečná sekera už byl blízko, ani ne na padesát kroků, a byl rozzuřený.

Raum chytil Azhure za rameno a strčil jí do rukou Shru. „Běž napřed,“ řekl naléhavě. „Běž co nejrychleji. Za chvíli už se stezka rozšiřuje a bude sušší. Až budeš moct utíkat, *utíkej*. Dostaň ji do Avarinheimu. Pokusím se ho zadržet.“

Azhure začala něco namítat, ale Raum ji drsně postrčil. „Běž!“ přikázal jí divoce. Azhure odtrhla oči od Válečné sekery a co nejrychleji se vydala dolů zablácenou stezkou. Cítila, že ji avarský muž následuje. Dýchala přerývaně. Strachem se téměř nemohla nadechnout. Válečná sekera, ať už si o Hagenovi myslel cokoliv, nikdy nenechá jeho vraha odejít. A Belial…? Spíš by jí odpustil Hagenovu než Belialovu vraždu.

Azhure si cestou spílala. Stezka teď byla pevnější. Řeka se stáčela doleva asi po dvaceti krocích. Přece jen se jim to podaří! Avar je ochrání, jen co se dostanou mezi stromy. Ze stínu stromů vyšla žena a otevřela holčičce svou náruč. Azhure poskočilo srdce – Zlaté pírko! V ženiných stříbrných vlasech se odrážely první paprsky slunce, které se vyhouplo nad stěny rokliny. Byli v bezpečí!

A pak bylo všechno špatně. Azhure náhle uslyšela vyděšené nadechnutí a ohavné žuchnuti nějakých deset kroků za sebou. Bleskově se otočila a sama málem upadla. Avarský muž se zdržel, aby jí a dítěti umožnil dojít do Avarinheimu, než je dohoní Válečná sekera. Ale právě ve chvíli, kdy se k němu Válečná sekera přiblížil, se mu smekla noha na úplně posledním mokrém kousku stezky. Nešikovně spadl a rty se mu stáhly do bílé čárky. Azhure pochopila, že se ošklivě zranil.

Azhure se bez přemýšlení začala škrábat zpátky za ním. Zapomněla dokonce i na dítě v náručí. Možná bude stačit, když ho jen vytáhne na nohy, a Válečné sekeře utečou.

Ale už bylo pozdě, příliš pozdě. Válečná sekera přiběhl k Raumovi a vytasil meč. Azhure už byla dost blízko, aby viděla, že mu ze zlomeného kotníku trčí bílé kosti. „Ale ne," zanaříkala Azhure. Utíkala by za ním, kdyby ji Zlaté pírko nechytila zezadu za rameno.

„Azhure! Ne!" nařídila jí ostře. Sama ze scény před sebou nespustila oči.

Raum ležel na zemi. Axis si opřel nohu o jeho prsa. Přitiskl mu meč na průdušnici tak silně, že jeho špička prošla kůží. Po krku mu stékal pramínek krve. Oba muži funěli, jak se snažili popadnout dech.

„Tak," zasupěl Axis a posměšně se zadíval na Azhure, „rozhodně se ti podařilo o hodně překonat svou matku, že, Azhure? Zavraždit vlastního otce a utéct se Zapovězeným, to je rozhodně větší sousto než se jen vytratit uprostřed noci s podomním obchodníčkem. A Belial…"

„Nech ho jít." zaprosila Azhure naléhavě. V obličeji jí četl strach. Oči nespouštěla z Rauma, který se pod Axisovým mečem nehýbal. „Nechtěla jsem Beliala zabít, věř mi."

„Zabila jsi svého otce," odsekl Axis, „Belial ještě žije."

„To je dobře," Azhure zesílil hlas. Narovnala ramena a podívala se Axisovi do nepřátelských očí. „Jsem ráda, že je Belial naživu, Válečná sekero. Vyřiď mu, že mě to mrzí, ano?"

„Azhure," zašeptal Raum. Otočil hlavu tak daleko, jak se jen s Axisovým mečem na krku odvážil. „Vezmi dítě a uteč. Dostaňte se do bezpečí. Nestarej se o mě." Namáhavě dýchal, jak se pokoušel překonat agónii, která mu pulzovala v noze. Pak oslovil Axise. „Nech ji odejít, Válečná sekero. Nepřivedl jsi Shru ze smrti, abys ji teď zabil."

„Má pravdu," řekla vyrovnaně a klidně vysoká žena, která stála za Azhure. „Běž. Tak běž už," přikázala Azhure, která se stále nehýbala a

očima sledovala Rauma a Axisův meč. „Běž. Vezmi Shru a běž. Okamžitě! Otec na ni čeká. *Utíkej*, Azhure!“

Rozhodnost Zlatého pírka Azhure probrala. Bez dalšího slova nebo ohlédnutí se otočila a rychle se vydala k lesu. Brzy jim zmizela z očí, když vešla do hustého lesa.

Zlaté pírko velice opatrně přišla blíž. Krok za krokem. Nechtěla Válečnou sekeru vylekat, aby nepřitlačil na meč a nepropíchl Raumovi hrdlo ve chvíli, kdy by měl dojem, že je v ohrožení. Zastavila se několik kroků od nich. Muž na ni zíral a jeho uniforma se zkříženými sekerami ji zaplavila vzpomínkami. Už tak dlouho neviděla žádného Sekerníka, a teď před ní stál sám Válečná sekera a nohou a mečem připravoval o čest jednoho z nejmocnějších druidů, jakého avarský národ vychoval za celé generace. Byl mladý; co tím bratr-velitel myslel, když jmenoval někoho tak mladého na tak důležité místo? Očima mu přejela po tváři, ale měla takový strach o Rauma, že se nepodívala blíž.

Zlaté pírko vystřihla poklonu, kterou ji jako malou naučila matka. „Válečná sekero, ať nad tebou Artor vždy drží ochrannou ruku a vede tvé kroky.“

Axis se na ženu zamračil. Byla to pohledná žena ve středním věku a měla v šedivých vlasech nápadný zlatý pramen. Chovala se a mluvila dvorně, šedýma očima se dívala zpříma a byla naprosto klidná, i když stála tváří v tvář člověku, který by ji mohl zabít jediným máchnutím meče. Co žena jako tato dělá u Zapovězených?

„Vrátil bych ti to požehnání,“ opáčil, „až na to, že Artor opustil každou couru, která se tahá se Zapovězenými.“

Ženě při jeho poznámce ztvrdly oči. Sekerníci byli vždycky přesvědčení, že vědí všechno nejlépe, a tenhle Válečná sekera byl ještě arogantnější než ten, kterého znala v dětství. Proč Rauma ještě nezabil? Proč váhá?

„Žádá si Artor Raumův život?“ zeptala se tiše. Podařilo se jí sdělit Válečné sekeře jméno avarského muže. Je vždycky těžší zabít člověka, kterého znáte jménem, než úplného cizince. „Co Raum udělal, že si zaslouží zemřít tvým mečem?“ Axisovi se napjaly svaly v obličeji. Zlaté pírko pochopila, že ho opravdu sžírají pochybnosti. „Nevím, co se dnes v noci stalo, ale z toho, co říkala, jsem pochopila, že násilí způsobila ona. Nezabíjej tohoto muže, aby ses pomstil za její činy.“

„Jsem Válečná sekera bratrstva Seneschalu. Je mou povinností Seneschalu sloužit,“ odvětil Axis. Z tónu v jeho hlase bylo poznat, že se spíš snaží přesvědčit sám sebe než Zlaté pírko nebo Rauma.

„Ne,“ řekla Zlaté pírko tlumeně. „Je tvou povinností dělat jen to, co ti říká srdce, jen to, o čem ty sám víš, že je správné. Máš povinnost jen sám k sobě.“ Zaváhala. „Říká ti srdce, že je správné držet meč na krku Raumovi, čestnému muži, ctěnému mezi jeho lidem, který tobě a tvým lidem nijak neublížil?“

Její slova u Válečné sekery vyvolala zvláštní reakci. Při poslední větě sebou trhl.

„Ale kdo jsou mí lidé? *Kdo* jsou mí lidé?“ Oči mu sklouzly zpátky k Raumovi.

Zlaté pírko se zamračila. Co si to šeptá pod vousy? Válečná sekera zvedl hlavu a pohlédl na ni. V očích měl bolest. „Paní, znáš Ikarii?“

Pomalu přikývla. Otázka ji překvapila a výraz obličeje Válečné sekery jí dělal starosti. „Znám je dobře.“

„Pak mi tedy odpověz. Umí zpívat?“

Oči Zlatého pírka se zamlžily vzpomínkou. Usmála se. „Ano,“ odpověděla. „Zpívají kouzla. Je to jejich dar zemi a hvězdám. Všichni Ikarii umějí zpívat, hudba jim koluje v žilách, ale jejich zaklínači zpívají mocí a krásou samých hvězd.“

Tváří Válečné sekery zmítaly silné city. Zlaté pírko k němu přistoupila a chtěla mu položit ruku na rameno, ale ucuknul. Sevřel jílec meče ještě pevněji a Zlaté pírko se zastavila v půli kroku, ruku stále ještě ve vzduchu.

„Kdo jsem?“ zeptal se jí zmučeně. „Co jsem?“

Zlaté pírko otevřela ústa, ale nevěděla, co má říct, aby ho utěšila. Axis na ni ještě chvíli hleděl, pak překotně odstoupil od Rauma, zvedl mu meč z krku a zabodl ho přímo vedle něj do bláta. Ztěžka se o něj opřel.

„Běž, Raume,“ řekl unaveně a bezvýrazně. „Nemám právo tě zadržovat. Běž.“

Raum se pomalu zvedl ze země. Po krku mu stékala krev a tvář mu zešedla bolestí z roztříštěného kotníku. Zlaté pírko se sehnula a pomohla mu vstát. Nechala ho přenést většinu váhy na své rameno. Otočili se a odbelhali se k Avarinheimu. U okraje lesa se Raum zastavil a otočil se k Válečné sekeře.

Axis pořád ještě stál s mečem ve spuštěné ruce. V obličeji měl ztrhaný výraz, ze kterého se vytratily všechny pocity. Z očí se mu nedalo nic vyčíst. Jack a Yr mu řekli, že je Faraday do Válečné sekery zamilovaná. Tehdy to Rauma nepříjemně zaskočilo. Vyptával se Jacka a Yr na mnoho věcí kolem Válečné sekery, ale nechtěli mu povědět vůbec nic kromě toho, že ho Faraday miluje. Od chvíle, kdy ho Raum slyšel zpívat a viděl, jak přivedl Shru zpátky k životu, už chápal proč. Raum si byl vědom i toho, že je mu dvakrát zavázán za život svůj i Shry.

„Za naše dva životy ti jeden vrátím zpět," zavolal na něj Raum, aby překřičel burácení proudu, „a jeden si prozatím ponechám." Na okamžik se odmlčel. „Faraday žije." Pak se otočil a oba zmizeli mezi stromy Avarinheimu.

34

Klan Ducha stromu

Jen pár kroků poté, co vstoupila do Avarinheimu, se Azhure cítila jako v jiném světě. Celý život ji učili, že lesy jsou místa strachu, temných a neprostupných stínů, ve kterých se skrývají přízraky, co vám vysají nebo vysuší krev. Když pomalu šla stezkou, měla Azhure z Avarinheimu úplně jiný dojem. Vnímala prostor, světlo a hudbu. Po obou stranách se prastaré stále zelené stromy vzpínaly k nebi. Měly krásné hladké rovné kmeny, které se až ve výšce patnácti či dvaceti sáhů rozvětvovaly do mohutných korun. Stromy táhly její pohled nahoru, k zelenému baldachýnu z propleteného listí a popínavých rostlin, kterým procházely paprsky slunce. Keře, které pokrývaly půdu lesa, byly nízké a barevné. Bez nízkých větví a vysokého podrostu bylo v Avarinheimu plno prostoru a vůní, světla a uklidňující hudby. Po nepřirozené atmosféře zla, kterou Stínolesu připisoval Seneschal, tu nebylo ani stopy. Jak vcházela stále hlouběji do lesa, přestala Azhure Shru křečovitě svírat. Krása lesa ji přemohla. Trvalo ještě několik minut, než si uvědomila, co to slyší za hudbu. V pozadí slyšela křišťálové zurčení Nordry přes kameny v nedaleké rokli, které doplňovalo asi dvanáct melodií ptačího zpěvu. Oči se jí rozšířily úžasem. Achařané krásu ptačího zpěvu téměř neznali, protože většina ptáků prchla před jejich sekerami. Zpěv vrabčáků a krkavců, který se rozléhal Acharem, se zpěvu, který právě teď slyšela Azhure, nemohl vůbec rovnat.

Azhure se vytrhla ze snění. Avarský muž stále ještě bojoval o život před hranicí stromů a musela předat Shru jejímu otci. Pak se možná bude moci vrátit a pomoci Zlatému pírku a tomu člověku.

Svižně kráčela po stezce, když v tom se před ní objevil muž. Byl svalnatý a tmavý stejně jako společník Shry, ale v tmavohnědých vlasech mu prosvítaly šedivé prameny. Vyskočil z jakéhosi fialového cesmínového keře po Azhuřině pravé ruce a vytrhl jí Shru z náruče.

Azhure vyděšeně zalapala po dechu a uskočila. Muž se zastavil několik kroků od ní a starostlivě ji k sobě tisknul. Tmavé oči se na ni dívaly divoce. Tělo měl napjaté a připravené k boji, kdyby nebylo zbytí. Měl na sobě tuniku tkanou z vlny a obarvenou načerveno, se vzorkem propletených větví stromu kolem lemu. Pod nimi měl upnuté hnědé kamaše svázané řemínky a kožené boty ke kotníkům. Shra nadšeně vykřikla, když muže uviděla, a pak se k němu přitulila, jak nejblíže to šlo.

Azhure roztáhla ruce a snažila se vypadat co nejvíc neškodně. Ten člověk vůbec netušil, co se děje. Co se jeho týkalo, byla jen jedna z těch nenáviděných prachožroutů, zatoulala se do Avarinheimu a měla na rukou jeho dceru. Není divu, že se bál.

„Nechci vám ublížit," ujistila ho Azhure, i když hrůzu naháněl spíš on jí. Co kdyby se rozhodl, že jim od ní něco hrozí?

Mužovi se zúžily oči ještě víc a ustoupil o krok dozadu. Azhure rychle otočila hlavu, protože koutkem oka zachytila pohyb. Štíhlá tmavovlasá žena vystoupila zpoza stromu. Byla o hodně menší než Azhure. Měla na sobě dlouhé, světle žluté šaty s ornamentem u lemu. Tentokrát to byli skákající jeleni stejně jako u Rauma. I když byla ostražitá, vyzařovala z ní moc a sebedůvěra. Přistoupila k muži.

„Grindle," řekla tiše a položila mu jemnou ruku na rameno, „myslím, že to bude v pořádku. Shra se jí vůbec nebojí." Pohlédla na Azhure. „Jsem Barsarbe, druidka avarského lidu." Ladně pokývla hlavou, ale její oči jasně naznačovaly, že vyžaduje vysvětlení toho, jak se Azhure ocitla v Avarinheimu se Shrou v náručí. Bála se té malé ženy snad ještě víc než toho muže, Grindla, ale zvedla bradu a pokusila se mluvit stejně sebevědomě a uvolněně jako ona. „Zdravím tě, druidko Barsarbe. Jmenuji se Azhure a přicházím ze Smyrtonu."

Žena přikývla. „Zlaté pírko se o tobě zmínila."

Azhure si oddechla. „Ano, v posledních letech jsem se Zlatým pírkem často mluvila. Snažně tě prosím, druidko Barsarbe, vyslechni mě.“ Mluvila naléhavě – nebyl čas na to, aby tady jen tak postávali a vyměňovali si zdvořilosti. „Shru a toho avarského muže, se kterým byla, chytili před několika dny smyrtonští vesničané. Podařilo se mi je osvobodit až před několika hodinami, ale včera do vesnice přijel Válečná sekera se svými Sekerníky a dopadl nás kousek od lesa. Ten avarský muž…“

„Raum,“ řekla Barsarbe tiše. Měla ustarané oči.

„Raum mi přikázal, abych vzala Shru a utekla mezi stromy. Zůstal tam, aby bojoval s Válečnou sekerou.“

„Teď už je určitě mrtvý,“ hlesl Grindle. Chystal se běžet Raumovi na pomoc.

„Počkej,“ zarazila ho Barsarbe, „ať to dopoví.“

Azhure na ně utrápeně pohlédla. Pomůžou Raumovi? „Raum spadl a zlomil si kotník. Válečné sekeře nebude moci utéct, ale je tam s ním Zlaté pírko a mluví s Válečnou sekerou.“

„Takže jsou mrtví oba – Raum i Zlaté pírko,“ zaskučel Grindle.

„Zachoval se k Raumovi i Shře dobře,“ obhajovala ho Azhure. Ani nevěděla, proč to vlastně dělá. „A mám pocit, že by je rád ušetřil. Nechal Shru propustit z cely, kam ji zavřeli. Možná že se nechá přesvědčit.“

„Může mít pravdu,“ řekla Barsarbe. „A Zlaté pírko určitě ví, jak má jednat s Válečnou sekerou. My tady teď nic nezmůžeme.“

„Musíme pro Rauma udělat všechno, co můžeme!“ vykřikl muž. „A nemůžeme si dovolit ztratit dalšího druida! Je to přece můj *bratr!*“

Barsarbe mu stiskla rameno. „Nemůžu souhlasit s žádným násilím, Grindle, ani kdybys tím měl Raumovi zachránit život. Tak se Avar nechovají. A jestli se tam přiženeš plný hněvu, tak Raum zemře téměř určitě. Nijak mu nepomůže, když se tam teď objevíš, Grindle. Musíme věřit Zlatému pírku.“

Barsarbe se otočila a zahleděla se na stezku ze Zapovězeného údolí. Azhure natáhla uši, ale neslyšela nic.

„To je Zlaté pírko s Raumem,“ prohlásil Grindle, strčil Shru Barsarbe do rukou a rozběhl se po stezce. Barsarbe předala Shru Azhure, vykasala si sukni ke kolenům a utíkala za ním.

Azhure na ně narazila hned za prvním ohybem. Grindle zvedl Rauma a nesl ho k ní. Raumův obličej se změnil v masku kruté bolesti. Na krku měl temné skvrny zaschlé krve. Rukama se pokoušel přidržovat Grindlových ramen, ale byl příliš slabý. Noha mu bezvládně visela a ze zakrváceného kotníku mu bíle prosvítala zlomená kost. Azhure ustoupila ze stezky, aby spěchajícímu Grindlovi uvolnila místo. Když viděla, jak vážně je Raum zraněný, stáhlo se jí hrdlo. Věděla, že pravděpodobně zemře, protože se do rozsáhlé rány v kotníku jistě dostane infekce.

Barsarbe podpírala Zlaté pírko, která vypadala vyčerpaně. Prošly těsně vedle Azhure. „Pojď za námi," zabručela. Azhure si pospíšila a podepřela Zlaté pírko z druhé strany. Vzala ji kolem pasu, a tak převzala od Barsarbe polovinu její váhy.

Šli lesem asi hodinu a postupovali stále hlouběji do Avarinheimu. Grindle jim za několik minut úplně zmizel z dohledu. Azhure ohromilo, že běží tak rychle, i když nese i Raumovu váhu. Za chvíli se Zlaté pírko zotavila natolik, že odehnala Barsarbe i Azhure. I když stále ještě nešla příliš jistě, odmítla jejich pomoc. Když se starší ženě dostala zase do tváří barva, pokoušela se od ní Azhure vyzvědět, jak se jí podařilo přesvědčit Válečnou sekeru, aby je propustil.

Zlaté pírko pokrčila rameny. „Sama moc dobře nevím, Azhure." Při té vzpomínce se zachvěla. „Sevřel ruku na jílci meče, byla jsem si jistá, že to Raum nepřežije. Ale pak se mě zeptal… jestli Ikarii zpívají." Zamračila se. „Když jsem mu řekla, že ano, vypadal, no, vypadal skoro, jako by ho to vyděsilo, a pak mi dovolil, abych si Rauma odvedla. Musím si s Raumem promluvit, až mu bude líp. Možná nám řekne víc."

„Na Válečnou sekeru má soucit," řekla Azhure tiše. „Když včera přijel do Smyrtonu, rozzuřilo ho na nejvyšší míru, jak se Hagen choval k Raumovi a Shře. Napadl Hagena a dal mi Shru na starost. Nařídil svému pobočníkovi Belialovi, aby si vzal dva Sekerníky a vyčistili Raumovi celu, aby se cítil pohodlněji."

„Belial… ten člověk, kterého jsi zranila?"

Azhure se ošila. „Ano, Zlaté pírko."

Zlaté pírko i Barsarbe se na Azhure zadívaly a zamračily se.

Azhure se cítila ještě hůř, protože se ozývalo její vlastní černé svědomí. „Musíme toho hodně probrat, Barsarbe. Možná můžeme

počkat, až dojdeme do tábora a postaráme se o Rauma. Ať už udělala cokoliv, nezapomínej, že zachránila Raumovi a Shře život.“

Barsarbe se nepřestala mračit, ale už Azhure nepropichovala pohledem. Azhure její poznámka ke Grindlovi neušla. Bylo zřejmé, že Avar nenávidí fyzické násilí. Co si pomyslí, až zjistí, že jsem včera v noci zabila Hagena, pomyslela si Azhure s panickou hrůzou. Vykáží mě snad z Avarinheimu? Zlaté pírko si uvědomila, v jaké duševní tísni se Azhure nachází. Jemně ji vzala za paži. „Avar jsou mírumilovní lidé, Azhure, ale nezapomenou na to, co jsi udělala pro Rauma a Shru. Jestli ses při jejich záchraně nemohla vyhnout násilí, vezmou to v úvahu.“

Azhure se nepatrně uvolnila. „Doufám, že ano, Zlaté pírko. Jen jsem jim chtěla pomoct. Ani ve snu mě nenapadlo, že… udělám…“

Zlaté pírko se usmála, aby dívku uklidnila. „No tak, Azhure, vím, jak moc jsi jim chtěla pomoci.“

Azhure se na chvíli odmlčela. „Zlaté pírko, já se teď už nemůžu vrátit domů. Můžu zůstat u Avar?“

Zlaté pírko se otočila k Barsarbe a tázavě zvedla obočí. „Budeš se muset zeptat Klanu,“ odsekla Barsarbe upjatě.

Brzy nato dorazili do skromného tábora v malém údolíčku u břehu řeky Nordry. Tábor tvořily dva kruhové kožené stany přetažené přes lehké konstrukce z větví. Před nimi v kamenném ohništi doutnaly zbytky ohně a na rozžhavených uhlících u jedné strany ohniště byl postavený kotlík, ve kterém se vařila voda. Grindle položil Rauma k ohni. Teď se nad ním starostlivě skláněly dvě ženy a několik dětí. Všem se viditelně ulevilo, když dorazily Barsarbe a Zlaté pírko. Děti se plaše rozutekly, protože je zaskočila přítomnost Azhure, ale obě ženy zůstaly u Rauma klečet. Grindle stál za nimi a tvářil se stejně rozrušeně, jako když mu Azhure oznámila, že je Raum zraněný.

Barsarbe odstrčila mladší avarskou ženu stranou a dřepla si u Rauma, aby mu ošetřila krk a kotník. Ustaraně pohlédla na druhou ženu. „S tímhle si musím pospíšit, Kopretino. Najdi mi nějakou dlahu.“ Žena přikývla a vstala. Barsarbe pak oslovila jedno z dětí, asi čtrnáctiletého chlapce. „Helme, nanos mi čerstvou vodu a ohřej ji a ty, Skali,“ otočila se k dívce asi o rok mladší, „mi prosím přines košík s bylinkami.“ Chlapec i dívka přikývli a odspěchali. Barsarbe očistila Raumovi krk, aby se mohla podívat na ránu, kterou mu způsobil Axisův meč. Raum začal rychle ztrácet vědomí. Barsarbe vzhlédla ke

Grindlovi. „Grindle, ty musíš Rauma udržet v klidu, než mu vyčistím a dám znovu dohromady kotník. Podržel bys ho, prosím?“

Grindle si klekl u Raumových ramenou. „Zachráníš ho, Barsarbe?“

Povzbudivě se na něj usmála. „Grindle, udělám, co bude v mých silách. Ještě že je zranění čerstvé, nemělo čas zhnisat. Už jsem zachránila i horší.“

Zlaté pírko mávnutím přivolala mladou avarskou ženu. Byla oblečená do tuniky a kamaší stejně jako Grindle a na prsou měla v šátku zavázané malé dítě. Přistoupila ke Zlatému pírku a Azhure. Ustaraná tvář se jí roztáhla do úsměvu, když si povšimla, že Azhure drží Shru.

„Děťátko!“ vykřikla ulehčeně. Holčička k ženě natahovala ručičky. „Je v pořádku,“ ujistila ženu Azhure.

Zlaté pírko se usmála. „Fazolka je maminka Shry a Grindle je její otec. Fazolko?“ Žena vzhlédla od dcerky. Vypadala příliš křehce na to, aby unesla nemluvně i holčičku, ale zvládala to bez nejmenších problémů. Azhure si pomyslela, že i když jsou avarské ženy drobnější než jejich muži, za jejich křehkým vzhledem se skrývá pozoruhodná síla. „Fazolko,“ pokračovala Zlaté pírko. „Tohle je Azhure. Díky ní se Shra a Raum vrátili zpátky ke Klanu. Ale je – jsme obě unavené a byly bychom ti vděčné, kdybys nám našla nějaké místo na spaní a možná trochu teplého čaje.“

„Jistě,“ Fazolka se zatvářila omluvně. Ustaraně pohlédla na Grindla, který právě přenášel zraněného Rauma do jednoho ze stanů. Barsarbe a ta druhá žena, Kopretina, šly za nimi. „Pojďte, posaďte se u ohně.“

Azhure i Zlaté pírko se vděčně posadily u ohně. Fazolka opatrně položila Shru na zem a nalila jim dva hrnky horkého čaje z kotlíku nad ohněm. Azhure poděkovala úsměvem, když jí Fazolka podala umně vyřezávaný dřevěný hrnek se vzorem propletených lístků kolem okraje. Fazolka se posadila se zkříženýma nohama vedle nich a položila si dítě do klína. Shra se stočila co nejblíže u maminky. Nejmladší ze tří dětí, které právě nepomáhalo s Raumem, se stydělo a nechtělo přijít blíž, dokud na něj Fazolka nezamávala, aby se posadilo u ohně s nimi.

Fazolka se s přirozeným půvabem otočila k Azhure. „Prosím, promiň mi, že jsem byla tak hrubá a pořádně tě nepřivítala, Azhure. Teď to napravím. Vítej mezi námi v Klanu Ducha stromu. Ať vždycky

najdeš stín k odpočinku a ať ti stezky Posvátného háje zůstanou navždy otevřeny.“

Azhure si nebyla jistá, jak má na tohle přivítání odpovědět. „Děkuji ti, Fazolko, jsem moc ráda, že jsem tu a že jsi mě tak mile přivítala.“

„Asi jsi zmatená ze všech těch nových tváří, Azhure. Grindle je náčelník Klanu Ducha stromu a Kopretina je jeho první manželka. Její děti jsou Helm, Skali a Hogni, ty starší, které jsi tu viděla. Před pěti lety jsem měla tu čest, že mě Grindle požádal, abych se stala druhou manželkou Klanu Ducha stromu. Shra a tohle děťátko jsou naše děti. Náš klan je poctěn, že s námi občas cestují i druid Raum a druidka Barsarbe.“

Azhure se snažila strávit fakt, že obě ženy jsou vdané za Grindla. „Grindle má dvě manželky?“

Fazolka se zamračila. „Copak to u vás není obvyklé?“

Zlaté pírko se usmála a vložila se do hovoru, než mohla Azhure odpovědět a urazit Fazolku nějakou nepodloženou poznámkou. „Ne, Fazolko. Stejně jako Ikarii, i lidé z plání jsou zvyklí na manželství jednoho muže a jedné ženy.“ Otočila se k Azhure. „Avar si cení ze všeho nejvíc dětí. Když se ženě nedostane cti stát se první manželkou muže, ráda se stane jeho druhou ženou. Je stejná čest pro Grindla, že se Fazolka uvolila přidat ke klanu, jako pro ni, že ji požádal.“

Dítě začalo pokňourávat. Fazolka si odhalila ňadro a začala je kojit. Chvíli se věnovala dítěti, pak ale zvedla hlavu a zvědavě se zadívala na Azhure. „Kolik máš dětí, Azhure?“

„No, žádné – nejsem vdaná.“

Teď se zatvářila překvapeně zase Fazolka. „V tvém věku?“ Azhure se okamžitě začala cítit jako šedivá stará čarodějnice. „Kopretina porodila všechny děti, než jí bylo dvacet tři, a mně je teprve devatenáct.“

Ze stanu, kde Barsarbe spravovala Raumovi nohu, se náhle ozval výkřik. Všechny tři ženy u ohně zbledly, když uslyšely křupnutí kosti. Zlaté pírko natáhla ruku a poplácala Azhure po koleně. „Barsarbe je výborná léčitelka, Azhure. Jestli někdo může zachránit Raumovi život, je to ona.“

Azhure pevně přikývla.

35

Muž z hvězd

Axis vyklopýtal ze Zapovězeného údolí. Tvář měl bez výrazu, v ruce stále ještě třímal meč. Hlavou se mu míhaly zmatené myšlenky. Ten avarský muž řekl, že má duši zaklínače… *ikarijského* zaklínače. Ta žena řekla, že Ikarii zpívají, že jim v žilách koluje hudba. On sám zpíval a hrál hudbu, kterou ho nikdy nikdo nenaučil. Teď se mu ze skrytých a uzamčených částí duše začaly vynořovat nové melodie a písně. Zazpíval prastaré zaklínání proti zlu, aby se ochránil před Gorgaelovým zjevením. A včera znovu zpíval tomu avarskému dítěti. Udělalo to s ním něco, co Rauma šokovalo. První, co k němu pocítil, nebyla nenávist, ale soucit.

Kdo byl můj otec?

Axis si to nechtěl spojit, prostě si to očividné spojení *nemohl* připustit, jinak by se z toho zbláznil. Chtěl jen klást jednu nohu před druhou a nějak se dostat zpátky k Sekerníkům, do světa, kterému rozuměl a který rozuměl jemu.

Jak mohl být synem Zapovězeného, když zasvětil život službě Seneschalu – který Zapovězené nenáviděl víc než cokoli jiného na světě? Jak je možné, že mu v žilách koluje krev Zapovězených, když je celý život pronásledoval a bál se jich?

Mělo to, že se Zapovězeným cítil soucit, něco do činění s tím, že byl sám Zapovězený?

„*Ne!*“ zašeptal, „to nemůže být pravda!“

A Raum mu řekl, že je Faraday naživu. Jak by to bylo možné? Jak by to Raum mohl vědět? Kdyby tomu uvěřil a nebyla to pravda, nepřežil by to.

„*Ne,*“ zašeptal, „to nemůže být pravda.“

„Válečná sekero!“

Axis zvedl hlavu. Musel se k tomu přinutit. Řítil se k němu Arne na grošovaném valachovi. Zřetelně se mu ulevilo. Za ním se blížilo několik Sekerníků. Axis se pomalu narovnal.

„Válečná sekero! Našli jsme Beliala. Je zraněný. Hagen je mrtvý, někdo ho zabil a ten Avar zmizel. Jsi v pořádku?“

Axis se ušklíbl. „Ten Avar unikl. Azhure mu pomohla.“ Zastrčil meč zpátky do pochvy.

Arne se zaškaredil. „Artor tu děvku zatraťˇ! Zavraždila otce a Beliala vážně zranila.“

Axis si unaveně přejel rukou přes oči, zapotácel se. „Jak je Belialovi?“

Arne ustaraně pohlédl dolů na velitele. „Bude žít. Teďˇ jsou u něj Ogden a Veremund. Prý mu budou umět pomoct.“

„Ogden a Veremund.“ Axisovi zahořely oči. „Ano, musím s nimi okamžitě mluvit,“ řekl si pro sebe velice potichu.

„A co ten Avar a Azhure?“

Axis si povzdechl a podíval se přes rameno do Zapovězeného údolí. „Měli přede mnou příliš velký náskok. Zmizeli do Stínolesa.“

„Prokletá pelešivá zvířata!“ zavrčel Arne. Axis se zapotácel a ze tváří se mu vytratilo ještě více barvy. Arne se sklonil dolů a natáhl k němu ruku. „Vytáhni se za mě, veliteli.“

* * *

Ctění obyvatelé Smyrtonu zaplnili hlavní ulici a náměstí. Zpráva o vraždě jejich bratra-oráče a útěku avarského muže s dítětem se rozšířila rychle jako požár. Nikoho z nich ani nenapadlo, že by to nemusela být Azhure, kdo zavraždil svého otce, napadl Sekerníka (a ještě k tomu pobočníka samotné Válečné sekery!) a utekl s avarským vězněm a dítětem do Avarinheimu. Nikdo o její vině ani na chvíli nezapochyboval. Nikdo ji neměl rád a nikdy sem nezapadla, na tom se

všichni shodli. Znechuceně kroutili hlavami a dávali na odiv žal. Je přesně jako její matka. Možná ještě horší. O hodně horší. Nikdy nevěř ženským z Noru, sdělovali si polohlasně. To, že se Hagen s jednou zapletl, byla jeho jediná chyba, a nakonec ho stála život.

Hagenovu mrtvolu přenesli do domu hospodáře Hordleyho, kde kolem plakalo a vzlykalo několik žen z vesnice, když ho umývaly (a zašívaly mu zející ránu v břiše). Pak ho oblékly do jeho nejlepšího roucha. Sešla se celá vesnice, aby se s ním naposledy rozloučila. Podlahu v Hagenově domě umyli a vydrátkovali a převlékli postel, aby do ní uložili zraněného Sekerníka.

Když už neuvidí upalování, alespoň se zabaví pohřbem. Ještěže do vesnice náhodou přijeli dva bratři, kteří povedou obřad.

Axis sklouzl z Arneho koně u domu bratra-oráče. „Arne," oslovil ho a opřel se o bok koně. „Kdo je uvnitř?"

„Byli tam jen Ogden, Veremund a Belial, když jsem odjížděl, pane."

Axis přikývnul. „Dobře. Arne, zůstaň na stráži, než se vrátím. Nikdo nesmí vejít dovnitř. Nechci, aby mě kdokoliv rušil."

Arne přikývnul. Co se jeho týkalo, jedno slovo Válečné sekery pro něj mělo větší váhu než kterýkoliv edikt krále Priama.

Axis zamířil ke dveřím. Věřil by mu Arne ještě, kdyby věděl, kdo, *co*, vlastně je? Zhluboka se nadechl. Přišel čas zeptat se Ogdena s Veremundem přímo. Už měl dost váhavých a neúplných odpovědí. Teď už mu musí ti dva… bratři… říct všechno, co vědí.

Na okamžik se opřel o zárubeň dveří. Sbíral odvahu vstoupit. Pak zvedl petlici a velice potichu za sebou dveře zavřel.

Ogden a Veremund si nevšimli, že vstoupil. Stáli na vzdálenějším konci pokoje. Skláněli se nad Belialem, který klidně ležel natažený na posteli. Ogden měl ruku s roztaženými prsty položenou na Belialově obličeji a z konečků prstů mu vycházela slabá zlatá záře. Veremund stál těsně za ním, ruku měl položenou na jeho rameni a tiše si něco mumlal.

Axis se opřel o zavřené dveře a pozorně si je prohlížel. Belial nebyl v nebezpečí, jinak by se mu hned rozběhl pro pomoc. Náhle ucítil, jak v něm roste hněv. Ogden s Veremundem vůbec nebyli to, co se snažili všem namluvit. Čas na hry už pominul.

Veremund si ho všiml první. Když koutkem zlatého oka zahlédl Axise, natáhl se ke stolu pro kousek namočené látky a utřel Belialovi zpocené čelo. Zlatá záře okamžitě zmizela. „Axisi!" vydechl. Ogden

zvedl ruku z Belialova obličeje. Oba se odvrátili od Beliala a zadívali se na Axise. Nevěděli, co mají říct nebo udělat. Chtěli počkat déle, až začne sám.

Axis se zvedl ze dveří a pomalu přešel přes místnost. Stále se díval na Ogdena s Veremundem. Prošel mezi nimi a postavil se vedle Belialova lůžka. Sklopil oči. Belial tiše ležel na posteli a klidně dýchal, na čele a kolem krku měl položený chladivý obvaz. Jak ho Axis pozoroval, pomalu otevřel oči a omluvně se zašklebil.

„Válečná sekero. Omlouvám se. Neměl jsem se k ní nikdy otočit zády.“

Při Belialově omluvě se Axisovi zvedl koutek úst. „Máš štěstí, že na tebe nešla s nožem. Když dojde na vraždu, vypadá to, že má pevnou ruku.“

„Vůbec bych to od ní nečekal,“ řekl Belial tiše a opatrně si třesoucí se rukou ohmatával temeno hlavy.

„No jestli tě to potěší, tak ji mrzelo, že tě málem zabila – mám se ti za ni omluvit. Asi tě nechala naživu jen kvůli tvému okouzlujícímu úsměvu.“

„Se ženami jsem to vždycky uměl,“ zašeptal Belial, pak znovu zavřel oči. Přes tvář mu přeběhla bolestivá křeč.

„Ty jsi s nimi mluvil?“ zašeptal Ogden s obavami.

Axis se otočil a pohnul tak rychle, že Ogdena zaskočil. Najednou zjistil, že ho Axis drží jednou rukou za vlasy a zaklání mu hlavu do bolestivého úhlu. Druhou rukou mu na krku držel krátké, ale smrtící ostří.

„Zaplatili jste jí dobře, starče?“ zašeptal Axis divoce. Přiblížil obličej těsně k Ogdenovu. „Cítím z toho váš pach.“

„Axisi!“ zašeptal z postele vyčerpaně Belial. „Neubližuj jim! Hodně mi pomohli.“

„Což je to nejmenší, co mohli udělat, Beliale,“ procedil Axis mezi zuby. Oči nespouštěl z Ogdena. „Nejsem si jistý, jestli nenaplánovali celý útěk.“

„Axisi!“ třásl se vedle Ogdena Veremund. Nevěděl, co má dělat. Bál se, že ať udělá cokoliv, Axis prořízne Ogdenovi hrdlo.

„Odpovíte mi na otázky, staříci?“

„Ano! Ano!“ vyhrknul Veremund a bezmocně rozhodil ruce. „Jen propusť bratra Ogdena.“

Axis pustil Ogdena tak prudce, že stařík spadl na podlahu, pak se posadil na postel a zastrčil si nůž zpátky do boty. Belial, který se mezitím napůl posadil, se svezl zpátky do polštářů.

Ogden se s obavami podíval na Beliala. „Tohle možná není to nejlepší místo, Válečná sekero."

Axis se zhluboka nadechl a bleskl pohledem po pobočníkovi. „Ne, starče, tohle je přesně to pravé místo. Chci, aby to Belial slyšel. Cením si jeho rady."

„Jak chceš… Veremunde, pomohl bys mi na židli?"

Vysoký bratr pomohl baculatému společníkovi na židli u postele, přitáhl si druhou a pohlédl na Axise. „Co bys chtěl vědět, můj milý?"

Z Axisovy tváře se vytratil veškerý hněv. Teď už vypadal jen unaveně. „Pamatujete si, o čem jsme mluvili tehdy v noci u mohyl?"

Ogden i Veremund přikývli.

„Řekl jsem vám, že když jsem tehdy četl proroctví, jako by se ve mně otevřely dlouho zapomenuté dveře. Nikdy jsem je nechtěl otevřít. To, co jsem tam našel, se mi vůbec nelíbilo. Objevilo se příliš mnoho věcí, které jsem nemohl ignorovat. Jestli mi teď hned nevysvětlíte, asi… se… z… toho… zblázním."

Bylo jasně patrné, pod jakým tlakem je. Belial mu podal ruku a Axis ji vděčně uchopil, ale nespustil oči z Ogdena s Veremundem. „Starci, ať už jste kdokoliv, už ani na minutu neuvěřím vaší historce, že jste seneschalští bratři oddaní poznání, kteří za třicet devět let o samotě ztratili rozum. Co jste?"

Ogden s Veremundem si vyměnili pohledy a vzali se za ruce. Také nevěděli, co dělat. „Můj milý," zašeptal Ogden, „myslím, že na to teď není ten správný čas."

„Tohle rozhodnutí nezávisí na tobě!" rozkřičel se z postele Axis. „Protože jestli mi to neřekneš hned teď, zabodnu do tebe tenhle nůž!"

Ogden s Veremundem zvedli hlavy. Rozhodli se. Oči, jedny šedé, druhé tmavé jako noc, jim zahořely září zlatou jako zapadající slunce. „Jsme Strážci," řekli jednohlasně. Pak promluvil Ogden sám. „Jsme bytosti…"

„A sloužíme…" řekl Veremund.

„Proroctví Ničitele," skončili oba současně.

Na chvíli bylo úplné ticho. Zlaté světlo v očích Strážců se ztratilo tak rychle, jak se objevilo. Naproti Axisovi a Belialovi už zase seděli dva obyčejní stařící, kteří se báli, jak přijmou jejich přiznání.

„Ach tak," ozval se nakonec Axis. Věděl, že nejsou tím, čím se zdají být… ale tohle nečekal.

Belial se najednou zasmál. V naprostém tichu pokoje ten zvuk všechny šokoval. „Už je jasné, proč jste si z bohoslužby za mrtvé nepamatovali ani slovo." Strážci? Pozoroval oba muže s rostoucím respektem.

„Takže," promluvil Axis potichu, „víme, že na severu povstal Gorgael. A teď tu máme i Strážce." Sjel pohledem na podlahu a na okamžik se odmlčel. Pak došel k rozhodnutí a znovu k nim zvedl oči. „Takže, Strážci, chcete vědět, *co* jsem já?"

Ogden s Veremundem zadrželi dech.

Axis pozoroval jejich výraz a hořce se zasmál. „Jsem syn Rivky," začal pomalu. Dělalo mu potíže ta slova vyslovit. „Syn Rivky, princezny Acharu, a… a ikarijského zaklínače." Axisovi se neuvěřitelně ulevilo, když to konečně řekl nahlas. Ramena se mu narovnala, jako by z nich rázem spadla velká tíha. Belial na něj nevěřícně zíral.

Nakonec Veremund pomalu přikývnul. „Ano. To si také myslíme. Ale to je všechno, co o tvém narození víme, Axisi. Nevíme o tvém otci nic kromě toho, že to byl pravděpodobně ikarijský zaklínač."

„Jak jsi na to přišel, Válečná sekero?" zeptal se Ogden tiše.

Axis se znovu zhluboka nadechl. Roztřásla se mu ramena. Ignoroval Ogdenovu otázku a otočil se k Belialovi. „No, Beliale? Co si o tom myslíš? Jsme Sekerníci rozhodnutí dopadnout každého Zapovězeného, kterého uvidíme, a teď slyšíš, že Válečné sekeře v žilách koluje jejich krev. Co na to říkáš?"

Belial stiskl Axisovi ruku a s jeho pomocí se vytáhl nahoru. Posledních pár minut ho zmátlo. Ze všeho, co viděl a slyšel, se mu točila hlava. Přestože ale Beliala vychovali v nenávisti k Zapovězeným, ten avarský muž byl podle něj více hoden respektu než nenávisti. A vedle sebe neviděl nenáviděného Zapovězeného, ale přítele, který potřebuje podporu víc než kdy jindy.

„Říkám, že jsi moje Válečná sekera," prohlásil pevně Belial. Oči mu hořely. Axisovi nezbývalo než mu uvěřit. „Říkám, že jsi nejlepší

velitel, pod kterým jsem kdy sloužil, a říkám, že jsi můj přítel. Nikdy jsem si nevybíral přátele podle toho, kdo je jejich otec.“

Axisovi se zaleskly oči slzami, naklonil se dopředu a Beliala objal. Veremund téměř omdlel úlevou. Belialovi se právě podařilo něco, co by jim s Veremundem zabralo několik měsíců.

„Jak jsi na to přišel?“ zopakoval tiše svou otázku Ogden.

Axis se k němu obrátil. Zaškaredil se. „To ta hudba, na kterou jsem si vzpomněl. Ta píseň, kterou jsem zpíval před Gorgaelem, a ta píseň, kterou jsem zazpíval avarské holčičce.“ Axis chvíli mlčky pozoroval stropní trámy. Vzpomínal. „Ten avarský muž, Raum, mi řekl, že mám duši ikarijského zaklínače.“ Zasmál se. „Zeptal se mě, jak je možné, že mám na sobě tuhle černou uniformu se sekerami,“ Axis si prstem roztržitě poklepal na zkřížené sekery na prsou, „když ji všichni Ikarii nenávidí stejně jako Avar. A když jsme byli na dosah Stínolesa a měl jsem toho avarského muže na hrotu svého meče, z lesa vyšla žena.“

Ogden a Veremund se naklonili blíž. Stále ještě nevěděli, co se ráno stalo. „Co se stalo? Kdo byla ta žena?“ vyzvídal Veremund.

Axis jim stručně vypověděl, jak stíhal Azhure a toho avarského muže přes pole až do Zapovězeného údolí. „O té ženě nevím vůbec nic. Byla z naší… vlastně z acharské rasy. Nebyla Avar. Zeptal jsem se, jestli se setkala s Ikarii, a odpověděla mi, že ano. Zeptal jsem se jí, jestli zpívají. Řekla mi, že zpívají kouzla, že Ikarii koluje hudba v žilách. Pak se mi vybavilo, jak mi hudba vždycky šla a že mi jde ještě líp od té doby, co mi děláte společnost, pánové.“

Ogden se na židli opřel. „Víme, že musíš být z ikarijské krve, když jsi uměl přečíst proroctví. Prorok ho napsal v posvátném jazyce Ikarii, ne v obecné řeči Tencendoru. Nikdo jiný než Ikarii by je nemohl přečíst.“

Axis se zvedl a postavil se k ohni. Dlouho zíral do plamenů. „Proč jste nechali proroctví číst právě mě, pánové?“ zeptal se polohlasem a zvedl oči od plamenů. „Proč jste nezkoušeli Timozela, Arneho nebo Gilberta? A proč jedete se mnou celou tu dlouhou cestu přes Arcren a Skarabost? Proč?“

Veremund se zarazil. „Protože si myslíme, že jsi vyvolený, Axisi, synu Rivky.“

„Vyvolený?“

„Muž z hvězd.“ odpověděl mu Belial. „Ten, který sjednotí tři národy Tencendoru. Jediný člověk, který dokáže porazit Gorgaela Ničitele.“

Ogden s Veremundem přikývli. Belial je znovu překvapil. Bude pro Axise v příštích měsících cenným spojencem. Veremund si v duchu krátce prošel všechny záhady proroctví a přemýšlel, jestli snad některá z nich mluví o Belialovi.

„Tohle nechci!“ zasyčel znenadání Axis od ohně. Oči mu přeběhly z Beliala na oba Strážce. *„Nechci!“*

„Axisi,“ začal Ogden, ale Axis mu skočil do řeči, otočil se a ze vzteku a rozrušení udeřil pěstí do kamenné zdi krbu. „Já že mám sjednotit tohle takzvané Tencendorské království? Já jsem Válečná sekera! Sloužím Seneschalu a Seneschal… Seneschal…“

„Stojí proti všemu, co jsi, Axisi!“ Ogden vyskočil na nohy, tváře mu zčervenaly a šedé oči zahořely. „Seneschal, zaslepený uctíváním Artora, mezi Achařany rozšířil lži, aby je donutil nenávidět Ikarii a Avar. Vyhnali je z této země a nechali ji napospas Gorgaelovi. Zatraceně, Axisi! Znáš přece proroctví! Všechny tři národy se musí znovu sjednotit, aby ho porazily, a,“ rozčileně se nadechl, „ty jsi vyvolený. Jsi válečný velitel, můžeš vést Tencendor proti jakýmkoliv silám, které proti nám Gorgael může poslat. Neseš krev acharské vládnoucí linie – a Priam by měl uznat, že má dva dědice, ne jen jednoho. Umíš soucítit, jak jsi mi už nejednou ukázal. A právě soucit budeš potřebovat ze všeho nejvíc, jestli máš sjednotit všechny tři národy a porazit Gorgaela. A máš nadání jednoho z nejmocnějších ikarijských zaklínačů, kteří kdy žili – kdybys to jen přijal a přestal s tím bojovat!“

Na Axisově obličeji se střídaly emoce. „Lžeš, starče. Nemůžu nijak porazit Gorgaelova kouzla! Neuměl jsem zastavit bouři, která připravila o život tolik mých mužů!“

„Ne,“ skoro se rozkřičel Ogden a rozčileně zamával tlustými pěstmi ve vzduchu. „V tuhle chvíli to nedokážeš! Musíš nejdřív najít otce, protože bez jeho znalostí, a on je jediný, kdo tě může učit, nebudeš dost silný, abys mohl Gorgaela porazit. Potřebujeme tvého otce, Axisi, protože je určitě také otcem Gorgaela, a Gorgaela můžeme najít jen tehdy, když zjistíme, kdo byl jeho otec!“

Nastalo ticho. Ogden se pomalu zklidnil a klesl zpátky na židli. Belial s velkou námahou sundal nohy z postele a posadil se. Pokoušel

se zahnat mrákoty, které se o něj pokoušely. Axis se obrátil zpátky k ohni. Veremund se tak trochu bezmocně díval z jednoho na druhého a otvíral a zavíral ústa.

„Co jsem to udělal s tou avarskou holčičkou?“ zeptal se Axis nakonec. Otočil se tak, aby viděl na oba Strážce.

„Zpíval jsi píseň, které se říká Píseň znovuzrození, Axisi,“ odpověděl mu Veremund. „To dítě bylo téměř mrtvé, ale když jsi je držel v náručí, odněkud, nevím odkud, jsi vyvolal Píseň znovuzrození. Nevím, jak jsi ji mohl přivolat, když tě ji nenaučil tvůj otec – tohle by asi nezpíval nenarozenému dítěti. Píseň znovuzrození je překrásná píseň, nezapomenutelná, protože obnovuje život sám. Její melodii tvoří dech umírající osoby a dech osoby, která zpívá. Používá moc samotných hvězd, aby do umírání přivedla život. Žádný ikarijský zaklínač tuhle píseň nezazpíval už tři tisíce let. Žádný žijící člověk by to dítě nebyl schopný zachránit. Ogden a já,“ Veremund se usmál na společníka. „Rozplakali jsme se. Nemohli jsme si pomoci. Raum nevěřil tomu, co viděl. Je to druid, jeden z Avar, který dobře rozumí kouzlům, a rozpoznal, jakou píseň jsi zpíval. Ví také, jak velká moc je potřeba, aby ji bylo možné zazpívat. Není divu, že se tě zeptal, co děláš v černé uniformě, můj milý.“

„Ale jestli,“ Belialův hlas byl slabý. Musel si odkašlat a začít znovu. „Ale jestli Axis mohl oživit to avarské děvčátko a nikdo jiný to dnes neumí, tak jak to, že není dost silný, aby se utkal s Gorgaelem a porazil ho?“

Odpověděl sám Axis. Jeho hlas zněl rezignovaně. „Protože nevím, jak to udělat, Beliale. Nemůžu si pomoct. Nemůžu si prostě stoupnout a přivolat… ten „talent“ ve mně a kouzlit, kdykoliv se mi zachce. Nevím, odkud ta moc pochází. Nemůžu se postavit ani Gorgaelovi, a když na to přijde, tak ani třínohé myši, protože nemůžu spoléhat jen na to, že se mi náhodou v hlavě objeví správná píseň, právě když Gorgael zaútočí.“ Axis se zarazil. „Má krásná ženuška sice mužům v té proklaté mlze pozvedla náladu, ale těžko způsobí, že Gorgael s křikem vyděšeně uteče. Jestli ovšem,“ podařilo se mu vyčerpaně usmát, „mě Belial nebude doprovázet na harfu. Tvoje umění je neobyčejné, příteli. Před tvou temnou hudbou by prchnul i sám Ničitel.“

Belial se zazubil, ale Ogden se nenechal vyrušit. „Musíš najít svého otce, aby tě učil,“ zopakoval. „Ikarijští zaklínači obyčejně předávají

vědění z rodiče na syna nebo dceru, podle toho, co se narodí. *Nikdo jiný* než zaklínač z rodiny nemůže učit jiného zaklínače. A musí to být nejbližší přímý příbuzný – rodič.“

Axisovo pobavení se proměnilo v rozmrzelost. „A kde mám, starče, asi najít svého otce, aby mě naučil věci, které mám vědět?“

Ogden rozhodil ruce a na tváři se mu objevil andělský výraz. „Kdo ví, jakými cestami půjde proroctví, můj milý?“

„Tak co mám, ó velký ochránce proroctví, podle tebe teď dělat?“ zavrčel Axis. Rozmrzelost vystřídal hněv.

Veremund pokrčil rameny. „Budeš dělat to, co už děláš, Axisi. Pojedeš do Sigholtu a pak do Gorkenské pevnosti. Myslím si, že na obou místech najdeš vodítka, která ti pomohou zjistit, kdo je tvůj otec. Na jednom tě počali a na druhém ses narodil. Kdo ví, jaké stopy tam po sobě tvůj otec zanechal?“

Axis se otočil k Belialovi. „Příteli, co mám dělat? Jak mám být i nadále Válečnou sekerou seneschalských Sekerníků, když vím, co vím?“

Belial nezaváhal. „Velíš více než třem tisícům mužů, kteří přísahali, že ubrání Gorkenskou pevnost před nájezdy Gorgaelových hord. Copak teď cíle Válečné sekery a zaklínačova syna stojí proti sobě? Prostě budeš dál dělat to, co děláš. Já to vidím tak, že toho teď víš víc a máš také lepší zbraně než předtím.“

„Má pravdu,“ souhlasil Veremund.

„Ano,“ přitakal i Axis a znovu vzdychl. Na chvíli se odmlčel. „Veremunde, Ogdene, musím vám říct ještě něco. Když jsem nechal Rauma odejít, řekl mi, že mi dluží dva životy a že mi jeden vrátí. Řekl mi, že Faraday žije. Jak by to mohl vědět?“

Ogden s Veremundem byli upřímně překvapení. Byli si jistí, že se Jackovi a Yr podařilo udržet Timozela a Faraday naživu při sesuvu půdy u mohyl, ale netušili, jak se to mohl dozvědět Raum. Ale Axis se nesmí dozvědět, že Faraday míří do Gorkenské pevnosti za Borneheldem. Ještě stále by měl dost času tam dorazit před ní a zhatit jim plány. Na druhé straně Axisovi slíbili, že mu nebudou lhát. Co mají dělat?

Veremund vzal Axise za ruku. „Je možné, že Faraday přežila pád do mohyly. Všude jsou tam podzemní chodby a hrobky.“

Axise to rozrušilo. „Takže možná v těch temných chodbách bloudí dodnes!“

„Ne, ne!“ pospíšil si Veremund a poplácal Axise po ruce. „Jestli ji Raum viděl, muselo to být nad zemí. Možná je právě teď na cestě na sever od mohyl domů do Skarabostu. Určitě se mu o tobě zmínila. Proč by ti Raum o ní jinak říkal? Axisi, možná už je dávno doma, a jestli je u ní Timozel a chrání ji, co by jí mohlo hrozit?“

Axis se maličko uvolnil. „Ano, asi máte pravdu. No, seneschalští bratři sice nejste, ale jste všechno, co teď chudáci smyrtonští vesničané mají. Pánové, máte před sebou bohoslužbu za mrtvé. Alespoň jste si ji mohli nedávno připomenout.“

Belial se zasmál. Pak sebou trhnul a chytil se rukama za hlavu. Zasténal.

Axis se na něj usmál. Myšlenkami byl stále u Faraday. Dovolil si nepatrnou naději.

36

Tábor Klanu ducha stromu

Trvalo dva dny, než byla Barsarbe dost spokojená s Raumovým zdravotním stavem, aby ho nechala vyjít ze stanu. Přestože se Grindle a jeho rodina nemohli dočkat, aby si vyposlechli příběh o jeho cestě Mořem trávy a o představení Shry Matce, Barsarbe trvala na tom, že si Raum potřebuje pořádně odpočinout, než bude moci uspokojit jejich zvědavost.

Zlaté pírko cítila znepokojení. Znovu a znovu si procházela rozhovor s Válečnou sekerou a rozebírala každý výraz, který mu přeběhl po obličeji. Něco v jeho tváři jí připadalo důvěrně známé… něco… něco. Nakonec to Zlatému pírku došlo v jednom nepříjemném šoku. Jeho tvář vypadala trochu jako Priamova. Zlaté pírko vyděsila myšlenka tak hrozná, že se málem pozvracela. Borneheld? Copak se Borneheld stal Válečnou sekerou? Měl zhruba správný věk a jen hvězdy vědí, jestli zdědil oddanost Artorovi a zdatnost v boji po Searlasovi. Ale ne. Ne. Zlaté pírko se trochu uvolnila, když nad tím uvažovala. Nebylo příliš pravděpodobné, že by se někdo tak urozený jako vévoda z Ichtaru stal Válečnou sekerou. A Azhure jednou zmínila jeho jméno. Axis, ano, tak to bylo. Axis. Ulehčeně si vydechla. Takže ne Borneheld. Potkat Bornehelda po tolika letech by bylo tak hrozné, že o tom ani nemohla uvažovat. Ne. Vůči Borneheldovi se cítila tak provinile, že už se s ním nechtěla nikdy setkat.

A vůbec jí nepřipomínal Searlase. Ne. Ale vzpomínka na to setkání stále Zlaté pírko nenechávala klidnou a vnucovala se jí do myšlenek. Na mužově tváři bylo cosi známého. Ty oči… ne! Přestaň, napomenula se Zlaté pírko. Přestaň! Už jsi se s minulostí nadobro rozloučila, tak proč se tím teď trápit? Ten člověk byl pravděpodobně vzdáleně spřízněný s acharskou královskou rodinou. Tím by se vysvětlilo, proč se trochu podobá Priamovi. Pousmála se, protože se jí povedlo samu sebe přesvědčit. Hvězdy vědí, že králové rozsévali levobočky po celé zemi.

Barsarbe držela Rauma uvnitř stanu a odmítala všechny jeho pokusy o rozhovor, které se přímo netýkaly jídla nebo pohodlí. Zlaté pírko mezitím trávila stále více času mezi stromy Avarinheimu a pokoušela se zahnat myšlenky na Válečnou sekeru vzpomínkami na manžela a dceru, kteří na ni čekají v Horách ledových stěn. I když Zlaté pírko dobrovolně trávila čas s Avar, kdykoliv mohla, každý rok byla mnoho měsíců bez rodiny a každý rok se sama sebe ptala, jestli se jí už nevzdaluje příliš. Přesto, když teď skraelingové, přízraky, začali znovu útočit na Avar, Zlaté pírko věděla, že tu má práci. Teď více než kdy předtím Avar potřebovali její pomoc a pomoc Ikarii.

Azhure strávila většinu z těch dvou dní tím, že se potulovala po táboře, mluvila s Kopretinou a Fazolkou a připadala si zbytečná. Stále se ještě nerozhodlo, jestli bude moci zůstat s klanem. Kopretině se dívky z planin zželelo a vysvětlila jí, jaký je cíl Rauma a Shry a všech ostatních dětí, které Azhure viděla procházet okolo Smyrtonu.

„Uctíváme Matku jako dárkyni života," vysvětlila jí Kopretina jednou večer, když spolu s Fazolkou u ohně mlela mouku ze sušených lusků malfari mezi dvěma kameny. „Děti, které jsou vybrány, aby se staly druidy, jsou představeny Matce a vytvoří si k ní zvláštní pouto, takže pak mohou nejen vejít do Posvátného háje, ale také používat rytmy života, které nás obklopují, aby léčily a pomáhaly růst. I my, i samotný Avarinheim," na chvíli přestala mlít a rozhlédla se po lese, „jsme na nich závislí. Uzdravují zemi a roční období, jinak bychom všichni zahynuli."

Fazolka přidala k mouce malfari sušené plody, bylinky pro chuť a sádlo. Těsto uhnětla a uválela z něj malé kulaté bochníky, které zabalila do velkých voskovitých listů odinforu a položila je na horké uhlíky ohniště, aby se upekly. „Náš klan si pokládá za čest, že druidi vybrali

Shru, aby byla představena Matce," poznamenala a láskyplně se usmála na holčičku, která se od ní nehnula ani na krok od chvíle, co se vrátila. „Klan ducha stromu už má Rauma, Grindlova mladšího bratra, jako druida a teď bude mít i Shru."

„Je Barsarbe také z vašeho klanu?" Azhure vztahy v klanu pořád ještě trochu mátly.

„Ne, pochází z Klanu plochého kamene, ale přišla s námi na kraj Avarinheimu, aby tu počkala, než se vrátí Raum a Shra." Ulehčeně si oddechla. „Díky Matce, že tu byla. Bez jejích schopností léčitelky už by Raum patrně zemřel."

Azhure pomohla ženám vyvrhnout tlusté pstruhy, které ulovili v Nordře. Starší děti strávily většinu času tím, že pomáhaly matkám se sbíráním potravy. Měly čas na hraní jen chvíli v podvečer. Azhure si všimla, že se Avar vůbec neobtěžovali sázet nebo sklízet. Raději žili jen z toho, co jim poskytl Avarinheim. „Žijí všichni vaši lidé v klanech?" zeptala se a strčila si do pusy prst, který si pořezala kostěným nožem na porcování.

„Ano," Kopretina podala Azhure přes oheň jeden voskovitý list odinforu, aby si jím prst ovinula. „Každá takováhle rodina žije zvlášť. Avar musejí žít z toho, co jim poskytne Avarinheim. Ve velkých vesnicích, v jakých žijí vaši lidé, bychom se neuživili. Většinu roku strávíme na cestách po Avarinheimu. Tohle místo je blíž k jeho okraji, než bychom si představovali. Jsme tu jen proto, že jsme čekali, až se vrátí Raum a Shra."

„A brzy se vydáme na Yuletide!" zašveholila Fazolka. Tmavé oči jí nadšeně zasvítily.

Azhure se zamračila. „Yuletide?"

Zlaté pírko se k nim přidala, posadila se u ohně vedle Azhure. „Každý rok se Avar a Ikarii setkávají na dvou důležitých slavnostech. I když jsou Avar blíže zemi a Ikarii blíže k nebi, Yuletide a Beltide slaví spolu v jednom háji na severu Avarinheimu, kde se les stýká s horami. Yuletide je nejdůležitější obřad. Koná se o zimní rovnodennosti, už za pár týdnů. Avarští druidové a ikarijští zaklínači tu spojí síly, aby zajistili, že slunce povstane ze smrti a znovu se zrodí. Beltide je radostnější, bývá brzy zjara a slaví se to, že se země probouzí ze zimní smrti."

Fazolčin úsměv se ještě rozšířil. „Na Beltide se uzavírá hodně manželství, Azhure. Tak jsem se připojila ke Klanu ducha stromu jako Grindlova žena. Uzavírají se tam i jiné úmluvy a spojení. Beltide je jediná noc v roce, kdy Ikarii a Avar mohou uspokojit všechny touhy, které jsou jim jinak zakázány. Plní se sny a žádosti. Řekni mi, Azhure, *o čem* sníš ty? *O kom* sníš?“

Azhure se začervenala a ostatní ženy se rozesmály.

„Azhure si nebude moci užít uvolněných mravů na Beltide, jestli s námi nezůstane, Fazolko,“ vložila se najednou do hovoru Barsarbe. Stála u vchodu do stanu a chladně pozorovala Azhure. Obě avarské ženy se přestaly smát, jako když utne, a odvrátily od Azhure pohled. Zlaté pírko se na ni povzbudivě usmála. Barsarbe se obrátila ke Grindlově starší manželce. „Kopretino, pomůžeš mi? Raum už nechce ležet v posteli a trvá na tom, že se k nám na večeři přidá. No, asi už je čas, abychom si poslechli, co nám poví.“

Ženy podpíraly stále ještě popelavě bledého Rauma na cestě ze stanu. Nohu měl pevně obvázanou a staženou dlahami a těžko se mu s ní hýbalo, když po jedné noze hopsal k ohništi. S velkou úlevou se sesul na zem vedle ohně. Bylo vidět, že ho to stále ještě bolí, ale usmál se na ženy a děti, které se kolem něj nadšeně seběhly. S obavami k němu přišel Grindle a starostlivě se na něj zadíval.

„Bratře, jak ti je?“

„Díky dovednosti Barsarbe a péči Kopretiny a Fazolky budu v pořádku, Grindle.“ Hluboké vrásky kolem úst a nasedla barva ho tak trochu usvědčovaly ze lži, ale v očích měl žhavou jiskřičku života a zachoval si smysl pro humor.

Grindlovi se ulevilo a přisedl si k ostatním kolem ohně. „Nikdy bych nedopustil, aby mě Sekerník polapil, bratře,“ poznamenal mírně.

„Zůstal vzadu, abychom já a Shra mohly utéct,“ zastala se ho Azhure, kterou zamrzelo, že si Grindle dělá legraci z toho, že Raum před Válečnou sekerou neutekl.

Grindle i Barsarbe po ní ostře šlehli pohledem, že promluvila, a Azhure se stáhla. Teď litovala, že nemlčela. I tři starší děti napodobovaly otce a dívaly se na ni nesnášenlivě. Zlaté pírko soucitně poplácala Azhure po paži. Ze všech přítomných to byla právě Zlaté pírko, která věděla, jaké to je být sám mezi cizími lidmi, kteří vůbec

nechápou její kulturu a kořeny. I pro ni byly první roky mezi Ikarii těžké.

Kopretina dala Raumovi hrnek bylinkového čaje, který Avar připravovali a pili při každé příležitosti. Druid ho vděčně vypil. Dlouho se díval do ohně, pak si povzdychl a začal vyprávět.

„Musím vám toho hodně povědět a většina jsou špatné zprávy. A to, co není přímo zlé, je zneklidňující.“ Barsarbe se posadila vedle něj. Vzal ji za ruku. „Barsarbe, je to tak, jak jsme se báli. Proroctví se probudilo a je mezi námi. Gorgael se opravdu zrodil a právě teď se připravuje poslat síly na jih a zničit všechno před sebou.“

Všichni polekaně zalapali po dechu, až na Azhure, která vypadala zmateně. Všichni Avar znali Proroctví Ničitele. Na posledním Beltidu se nemluvilo o ničem jiném. Všichni se báli toho, že by se Proroctví Ničitele mohlo probudit právě v této době.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zeptala se Barsarbe. Ustaraně pohlédla na Grindla.

Raum se zhluboka nadechl. „Objevili se Strážci. Shra a já jsme dva z nich potkali u Matky.“ Jestli Raumova předešlá zpráva všechny překvapila, teď byli v šoku. Zírali na něj s otevřenou pusou. Raum jim popsal setkání s Jackem a Yr u Kapradinového jezera, kde mu pověděli, že se proroctví začíná naplňovat a že se Muž z hvězd právě probouzí, aby se mohl utkat s Gorgaelem.

„Kde je?“ zeptala se Barsarbe naléhavě.

Raum pokrčil rameny. „Nevím. Strážci mi nechtěli říct, kdo vlastně Muž z hvězd je. Už se vydal na cestu, stejně jako Gorgael, ale z jejich slov jsem získal pocit, že ještě nenadešel správný čas, aby se s ním střetnul. Možná se má probudit ze lží, které ho svazují.“

„A co dalšího ti řekli Strážci, bratře?“

Raum se na chvilku zamyslel. „Mluvili o tom, že jejich dva společníci cestují s Válečnou sekerou Sekerníků, a také o dalších věcech, Grindle. Ale ani tak nejde o to, co říkali, ale o to, koho měli s sebou.“ Odmlčel se a rozhlédl se po kruhu tváří, které ho obklopovaly. „Byli u Matky z určitého důvodu. Přivedli s sebou mladou ženu z plání, které říkali Faraday, aby ji představili Matce.“

„Svatokrádež!“ zasyčela Barsarbe.

Raum zvedl ruku. „Reagoval jsem podobně, Barsarbe. Ale Strážci mi nabídli, že ji můžu podrobit zkoušce, a já jsem to udělal.“

„Ty jsi ji podrobil zkoušce?“ vyděšeně vydechla Fazolka.

Raum přikývl. „Byla neobyčejně silná. Přátelé, Strážci a teď i já si myslíme, že je Přítel stromů. Les jí zpíval. To se ještě nikdy nestalo.“

Na chvíli zavládlo naprosté ticho, Avar zpracovávali tuhle nečekanou zprávu. Už od Válek sekery, kdy Avar vyhnali za Hraniční vrchy a jižní Avarinheim podlehl sekeře, mezi Avar panovala legenda, že se jednoho dne objeví Přítel stromů, muž nebo žena, který je povede zpátky přes Hraniční vrchy a dá jim možnost obnovit Avarinheim na holých pláních, které se táhnou až dolů k Široké zátoce. Ale to, že by Přítel stromů měl být prachožrout z rasy, která ničila jak Avar, tak Avarinheim, bylo nemyslitelné.

Raum si byl vědom toho, jaké myšlenky a pocity se honí hlavami Avar kolem ohně.

„Po zkoušce,“ pokračoval polohlasem, i když mu bylo jasné, že jeho společníci vůbec nechtějí slyšet, co jim chce říct, „jsem ji představil Matce a svázal ji s ní, stejně jako Shru. Kráčeli jsme po stezkách Posvátného háje. Byli tam Svatí, pozdravili ji a nazvali ji Přítelem stromů.“

Zmlknul a nechal je, ať si na tu myšlenku zvyknou. Zlaté pírko se s ní smířila mnohem snadněji než Avar. Věděla, že do dlouho očekávaného Přítele stromů vkládají všechny naděje svého národa. Zjistit, že Přítel stromů je jeden z nenáviděných prachožroutů, pro ně musela být těžká rána. Zlaté pírko se trochu zamračila, když se jí připomnělo jméno Faraday – co to o ní Raum říkal Válečné sekeře? Azhure stále vypadala naprosto zmateně. Zlaté pírko na ni pohlédla a naznačila jí, že jí to vysvětlí později. Znovu pohlédla na Rauma. Žili v podivné době.

„Kde je teď Přítel stromů?“ zeptala se Barsarbe váhavě.

„Je na cestě na sever do Gorkenské pevnosti…“

Zlaté pírko zvedla hlavu a upřela na Rauma tvrdý pohled.

„…kde se má provdat za svého snoubence, vévodu Bornehelda z Ichtaru.“

Zlaté pírko tlumeně zasténala. Ruce jí vylétly k ústům, oči měla vyděšené. Všichni se na ni polekaně zadívali. „Co se děje, Zlaté pírko?“ zeptala se Azhure starostlivě. Ještě nikdy Zlaté pírko neviděla ztratit sebeovládání.

Zlaté pírko vzala Azhure za ruku a sevřela ji tak pevně, že jí zapraskalo v prstech. Azhure tím tlakem sevřela ústa, ale neřekla nic.

Grindle se k ní naklonil blíž. „Zlaté pírko? Co se děje?“

Zlaté pírko se snažila znovu najít duševní rovnováhu. I když někteří Avar, hlavně druidové, věděli, že pochází z vysoce postavené acharské rodiny, nikdo neznal její pravý původ a jméno. Zlaté pírko minulost pohřbila, když zůstala s Ikarii. Ale teď Borneheld… Borneheld. Za posledních třicet let si na něj téměř nevzpomněla. Pak se začala bát, že by Borneheld mohl být Válečná sekera, a teď Raum znovu zmínil jeho jméno. To nemohla být náhoda. Copak do svých děsivých kliček proroctví zaplete i ji?

„Kdysi jsem znala jeho otce,“ vypravila ze sebe nakonec Zlaté pírko a pokusila se všechny uklidnit nepřesvědčivým úsměvem. „Byl to tvrdý, zatrpklý člověk, kterému bylo lépe v brnění, s nepřítelem na dosah meče, než v salónu při společenské konverzaci. Neumím si představit, že by Borneheld byl jiný než jeho otec. Proroctví kráčí různými cestami.“ Další vévodkyně z Ichtaru, která se bude přátelit se Zapovězenými, pomyslela si.

Raum se podíval na Zlaté pírko. Dělalo mu starosti, jak náhle zbledla, ale ještě mu zbývalo mnoho věcí, které jim musel říct. Ty zprávy je zmatou, možná i vyděsí.

„Přátelé, zpráva o Příteli stromů není ta nejpodivnější, kterou vám dnes povím. Víte, že Shru a mě zajali smyrtonští vesničané. Čtyři dny nás drželi v hrozných podmínkách. Shra málem zemřela,“ Fazolka byla v šoku a pevněji sevřela děvčátko v náručí. Shra byla vzhůru a se zájmem Rauma poslouchala. „Odpoledne čtvrtého dne vesničané přivedli Válečnou sekeru Seneschalu, aby se na nás podíval. Shře už zbývala ani ne hodina života.“

Barsarbe vypadala, že chce něco říct, vyptávat se Rauma na podrobnosti, ten ji ale umlčel zvednutím ruky. „Ne, Barsarbe, nejdříve to musím dokončit. Držel jsem ji v náručí a sledoval jsem, jak se k nám Válečná sekera blíží přes celu. Myslel jsem, že jsme oba mrtví. Ale pak… pak mě požádal, abych ho nechal podržet Shru.“

„A tys ho nechal?“ zeptala se Fazolka vyčítavě.

„Fazolko, ty jsi tam nebyla. V jeho očích jsem viděl soucit, ne nenávist. Podal jsem mu ji. Chvíli ji jen tak držel a pak… pak Válečná sekera Seneschalu, člověk, kterého jsme se všichni učili nenávidět a bát

se ho, zazpíval pro Shru Píseň znovuzrození. Před mýma očima Shru oživil.“

Avar teď byli naprosto vyvedení z míry. Oči jim bloudily ze Shry na Rauma a zase zpátky.

„Přátelé, ještě nikdy jsem neviděl takovou moc u ikarijského zaklínače. Ani u nejmocnějšího z nich – Hvězdného poutníka. V těle Válečné sekery Seneschalu, Sekerníka, vězí duše ikarijského zaklínače.“

Zlaté pírko doširoka otevřela oči. Pokoušela se přemoci silné city, které jí vířily v duši. Poznala, že to nebyla jenom podobnost s Priamem, co přitáhlo její pozornost. Měl tvar lebky a oči Ikarii, a to, co si vyložila jako aroganci Válečné sekery, byl přirozený postoj ikarijského zaklínače. Z podvědomí se jí začala ozývat bláznivá myšlenka, která ji přiváděla až na pokraj šílenství, ale Zlaté pírko ji raději strčila zpátky do temnoty, kam patří. Ne! pomyslela si. Ne! Nebudu se tím zabývat! Přece zemřel… *zemřel!*

„Co to znamená?“ podivovala se Barsarbe. Pozorovala své malé ruce složené v klíně. „Jak je to možné?“

Raum vzal obě její ruce do svých. „Tohle musíme předvést na Yuletide, Barsarbe. Čím dříve si o tom budou moci promluvit Avar společně s Ikarii, tím lépe.“

Grindle přikývnul, ale vypadal ustaraně. „Raume, budeme se muset do severního Avarinheimu vydat nejpozději za několik dní. Budeš moci cestovat?“

Raum se zatvářil rozhodně. „Budu to muset zvládnout. Když mi opatříte berle, měl bych vám stačit.“

„Mohli bychom ti udělat smyk, Raume,“ nabídl se Helm. Do této chvíle byl zticha. „Nebyl by žádný problém tě táhnout. Stezky na sever jsou většinou prošlapané.“

Grindle se pyšně zadíval na prvorozeného. „Výborně, Helme. Jednoho dne z tebe bude dobrý náčelník Klanu ducha stromu.“

Chlapec celý povyrostl a jeho sestry se na něj obdivně zadívaly. Matka na něj kývla. I ona byla na syna hrdá.

„Ehm,“ upozornila na sebe Azhure, které se nechtělo znovu promluvit, ale nejistota jejího postavení jí nedávala na vybranou. „A co bude se mnou? Můžu cestovat s vámi? Teď už se nemůžu vrátit do Smyrtonu.“ Grindle Azhure dovolil zůstat s jeho Klanem, než Raum

vypoví svůj příběh, ale o jejím setrvání v Avarinheimu se ještě nerozhodlo.

Barsarbe se na ni zkoumavě zadívala. „Možná by bylo nejlepší, kdybys nám řekla, proč přesně by ti vesničané nedovolili, aby ses vrátila domů, Azhure."

Azhure si olízla rty. Měla strach, že nikdo nepochopí okolnosti smrti jejího otce. Když Zlaté pírko naznačila, že Azhure použila při Raumově záchraně násilí, nepřijala to Barsarbe právě dobře. Očima přejela po skupině. Všichni se na ni dívali. Cítila se osaměle. Otočila se na Zlaté pírko, ta ale byla tak zabraná do vlastních myšlenek, že jí nemohla pomoci. „Takže, pomohla jsem Raumovi a Shře utéct. Už jen proto by mě nepřijali zpátky. Ale," Azhure se zadívala na ruce. Podvědomě si čistila neexistující krev za nehty. Teď se nemohla nikomu podívat do očí. „Ale nedovolili by mi návrat také proto, že jsem při útěku náhodou způsobila smrt svého otce, Hagena, a zranila Sekerníka, který hlídal Rauma." Zvedla oči. Doufala, že jí porozumí. „Chtěla jsem za každou cenu osvobodit Rauma a Shru! Prosím, pochopte mě."

Ale z její tváře se dalo jasně vyčíst, že za Hagenovu smrt a Belialovo zranění sama sebe obviňuje, a to zatvrdilo srdce Barsarbe.

„Svévolné násilí vždycky přivodí jen bolest, Azhure," napomenula ji chladně. „Tvé činy způsobily jeho smrt. I když jsi to předem neplánovala, je to stále vražda." Avar, i když žili v divočině, nesmírně nenáviděli fyzické násilí, natož pak vraždu. Jakékoliv násilné chování mezi nimi bylo velice vzácné.

Azhure svěsila hlavu. Příliš se styděla, než aby mohla Barsarbe pohlédnout do očí. „Hagen byl násilník," pokusila se vysvětlit. „Zneužíval mě a ubližoval mi už od doby, co má matka utekla. Nechtěla jsem ho zabít… ale… bála jsem se, co by mohl udělat Shře. On…" odmlčela se, protože se styděla říci cizím lidem to, co tak dlouho držela v tajnosti, ale zoufale se snažila, aby pochopili, proč se zachovala tak bláznivě. „Podívejte se." Když se tomu nedalo vyhnout, déle se tím netrápila. Začala zápasit s tkanicemi na zádech šatů. Zlaté pírko se vzpamatovala natolik, že odstrčila Azhure ruce a začala jí šaty rozvazovat sama. Rozvázala je až k pasu a zděsila se nad tím, co uviděla. Pak jí odkryla záda ještě víc.

„Podívejte se," zopakovala Zlaté pírko po Azhure. Otočila ji zády k ostatním.

Avar se zděšeně nadechli. Azhure běžely po zádech vystouplé rudé jizvy, které vypadaly, jako by je způsobilo mnoho let opakovaného bití. Hyzdily jí pokožku po obou stranách páteře. Už nikdy jí nezmizí. Zlaté pírko znovu zakryla Azhure záda vlněnou látkou a krátce ji objala. Cítila její napětí. Za celé roky, co Azhure znala, se jí o tom dívka ani jednou nezmínila. Zlaté pírko šlehla okem po Barsarbe. „Takže?“

Barsarbe pohled šokoval. I když byla léčitelka, něco takového ještě nikdy neviděla. Násilí na dětech bylo podle Avar skoro tak zlé jako vražda, ale mohlo vraždu ospravedlnit?

Shra se vyškrábala matce z klína a přibatolila se k Azhure. Dotkla se ženina čela a podívala se na Rauma. „Pšijatá,“ řekla jasně.

Raum se zamračil. „Shro? Co tím myslíš?“

„Pšijatá!“ zopakovalo dítě, teď už téměř zlostně.

Azhure vzhlédla. Tváře jí hořely studem, protože Avar viděli její záda. „Potom co Hagen… zemřel… Shra udělala hrozně divnou věc.“

„Co?“ zeptali se Raum a Barsarbe současně a naklonili se dopředu.

„Namočila si prsty v Raumově krvi a pomazala mi jí čelo. Pak řekla „přijatá“.“

Zlaté pírko se zadívala na oba druidy. „Co to znamená?“

„Nejsem si úplně jistý,“ zamračil se Raum, „ale může to znamenat, že přijala smrt tvého otce jako oběť Matce. Je to zvláštní. Nevím přesně, co tím Shra myslela.“

Shra se postavila vedle Azhure a pozorovala zbytek lidí velkýma temnýma očima. Raum se odmlčel, ale pak znovu promluvil. „Vím, že kdyby nebylo Azhure, Shra i já bychom tady nebyli. Prokázala velkou odvahu. Nejprve se pokusila nám co nejvíce ulehčit zajetí a pak mě osvobodila z té odporné cely. Nechme ji zatím u nás. Nemůže se vrátit. Jestli si to klan bude přát, bude se z násilí, které spáchala, zodpovídat na Yuletide.“

Barsarbe se zhluboka nadechla, uvažovala a pak rychle přikývla. „Uznávám, že Shra její činy schvaluje, a uznávám, že Raumovi zachránila život. Nemůžu ale jen tak přijmout násilí, ke kterému se uchýlila. Souhlasím s tím, co řekl Raum. Ať s námi Azhure zůstane a zodpovídá se na Yuletide ze smrti svého otce a útoku na toho Sekerníka.“

Grindle také přikývnul. „Tak se stane. Můžeš s námi zůstat, Azhure. Vítej v našem klanu.“ Poprvé se na ni usmál. Z tváře se mu úplně

vytratila obvyklá vážnost. Ať už Shra přijala Azhure z jakéhokoliv důvodu, přijme ji také.

Azhure se ulehčeně usmála. Aspoň že prozatím může u Klanu ducha stromu zůstat. „Děkuji," vydechla. „Děkuji."

37

Jervoiské molo

Po téměř dvou týdnech cesty Jack, Yr, Faraday a Timozel společně s prasátky došli na dohled Jervoiského mola na řece Nordře. Všechny bolely nohy a byli unavení, takže se často hádali kvůli maličkostem.

Cestovali tak nenápadně, jak jen mohli, obcházeli malé vesnice a města v noční tmě, spali ve dne v jakémkoliv přístřeší, které se jim naskytlo. Čas od času se Yr vkradla do některé vesničky a přinesla jídlo, které přidala k jejich skrovným zásobám. Faraday se jí neptala, jak jídlo získala. Vždycky do posledního kousíčku snědla všechno, co jim Jack dovolil.

Počasí bylo čím dál chladnější a nepříjemnější. Teď už většinu času sněžilo a pět dní se potáceli závějemi, až už vůbec necítili nohy. Timozel vyzvedl Faraday na mulu, ale to ubohé zvíře už tak mělo co dělat, aby prošlo závějemi, takže zase brzy sesedla. Všichni čtyři si navlékli přikrývky pod kabáty. Když se Jackovi zdálo, že je příliš nebezpečné zapálit oheň, schoulili se k sobě na úpatí kopce nebo za skalním výstupkem a třásli se zimou. Faraday pořád nosila dřevěnou misku u sebe, ale neměla příležitost si ji lépe prohlédnout, a už vůbec žádnou příležitost ji použít. Když se jí Timozel zeptal, kde ji vzala, jen pokrčila rameny a naznačila, že ji dostala od hospodyně Renkinové. Za poslední dva týdny pocit síly, který získala při setkání s Matkou, postupně zeslábnul, i když pokud se soustředila, kdesi hluboko uvnitř

jej stále cítila. Doufala, že když se bude snažit, podaří se jí s pomocí Matky najít cestu zpátky do Posvátného háje. Vzpomínka na to kouzelné a mocné místo s ní stále zůstávala. Vracela se k ní, když jí byla zima nebo smutno na cestě na sever. Když se ukládala ke spánku, znovu si přivolala teplo a radost, které tam cítila. Vždycky ji to ukolébalo do snu.

Jak šly dny, Timozel byl stále zasmušilejší a náladovější. Holil se jen čas od času, takže mu na tváři vyrostl světle hnědý plnovous. Oči měl hluboko zapadlé a občas vypadal jako hromádka neštěstí. Faraday se vyptávala, co ho trápí, jestli mu může nějak pomoct. Timozel se na ni vždycky usmál. Její přítomnost mu na chvíli poskytla úlevu, ale když odešla, znovu upadl do trudnomyslnosti. Týden po tom, co odešli od Kapradinového jezera, s ním Yr dvakrát nebo třikrát sdílela přikrývku, ale Timozel byl tak zabraný do myšlenek, že mu na ni už nezbyla energie. Yr pak strávila většinu času schoulená u Faraday, aby se zahřály.

Jervoiské molo bylo malé obchodní městečko u jednoho z ramen řeky Nordry, kterému se říkalo Tailemský ohyb. Z Jervoiského mola se Nordra stáčela na jih. Právě na tomto místě se shromažďovaly Borneheldovy jednotky, které nejely do Gorkenské pevnosti nejrychlejší cestou přes moře. Vystoupily tu z říčních vorů a připravovaly se na pochod na sever. Jervoiské molo bývalo malé tiché městečko, ale v době příprav na válku se z něj stala malá rušná metropole z vojenských stanů, které se táhly doširoka kolem kamenného města. U mol se houpaly lodě, ze kterých vystupovali stále noví vojáci a vykládaly se zásoby a koně. Ulice byly přeplněné vojáky, kteří se snažili strávit poslední volné chvíle tak, jak se jim zachtělo. Místní lidé slušně vydělávali.

Faraday a její tři společníci stáli pozdě odpoledne na břehu Nordry a pozorovali dění.

„Cítím čistou postel, lněné oblečení a koupel až sem," zamumlala Faraday.

Timozel se k ní otočil a usmál se. „A budeš je mít, má paní. Dnes budeme spát pohodlně a ráno zařídím, aby nás některá jednotka vzala s sebou na sever do Gorkenské pevnosti. Brzy se již shledáš s vévodou Borneheldem."

Timozelem zmítala vina a nenávist k sobě, když si vzpomněl, jak přísahal poslušnost Gorgaelovi. Zdravý rozum si zachoval jedině tím, že si připomínal, že dokud slouží Faraday, Gorgael se ho nemůže dotknout. Jeho oddanost k dívce se ještě prohloubila a Timozelovou hlavní starostí bylo, aby se cítila dobře, a hned plnil každé její přání. Všimnul si, že se na něj Jack a Yr občas zvláštně dívají, ale on se snažil Strážcům nevěnovat pozornost. Jedinou ochranou před Gorgaelem pro něj byla Faraday. Jestli má přežít a stát se hrdinským vůdcem z Artorovy vize, pak to bude jenom díky Faraday.

„Jak to uděláme?“ zeptala se ustaraně Faraday. „Nemáme peníze a už nám nezbylo nic, co bychom mohli prodat.“ Timozel se významně podíval na Jackova prasata, ale Jack ho sjel nekompromisním pohledem. „Co když se nám nepodaří sehnat koně a doprovod?“ pokračovala Faraday. „Nemyslím si, že dojdu na sever pěšky!“

Timozel ji vzal za ruku. „Faraday,“ řekl něžně. „Jsi zaslíbena Borneheldovi, vévodovi z Ichtaru. Tohle musí být nejjižnější cíp jeho území, každý hospodský nebo velitel jednotky v okolí se bude moct přetrhnout, aby ti pomohl. Brzy budeš jejich vévodkyně – myslíš si, že tě budou moci ignorovat? Jediný tvůj úsměv jim zaručí úspěch v podnikání na dalších deset let.“

Faraday se zasmála. „Ano, asi to tak bude. Ale Timozeli, jak zjistí, že jsem zasnoubená s Borneheldem?“

Timozel vzal do své i její levou ruku. „Faraday, podívej se na tenhle prsten. Každý voják, každý člověk v Ichtaru ho pozná. Otevře ti všechny dveře. A,“ hlas mu ztvrdnul, „jestli ne, pak se osobně postarám o to, aby to tak bylo.“

„Z chlapce se nám tu opravdu stává muž,“ zaryla do něj Yr. „Teď by mi udělalo radost míň prázdných řečí a víc činů, pokud ti to nevadí.“

„Yr,“ napomenula ji Faraday. „Timozel pro nás udělá, co bude v jeho silách. Buď už zticha.“

„Kousek odsud po řece, přímo na Tailemském ohybu, je přívoz,“ poznamenal Timozel. Yr si nevšímal. „Jestli si pospíšíme, můžeme přejet na druhou stranu před setměním.“

Jack se zamračil. „Počkejte, musím vám něco říct. Yr, ty víš, že nám někdo chybí.“ Yr přikývla. Strážců mělo být pět, ale sešli se jen čtyři. Kde byla ta pátá? Jack se otočil k Faraday a Timozelovi, kteří se k sobě choulili proti větru. „Faraday, Timozeli, budu vás tu muset opustit,“

Jack se usmál, když Faraday začala protestovat. „Faraday, Timozel a Yr se o tebe postarají. V Gorkenské pevnosti pro pasáka prasat není místo. Timozel bude tvůj rytíř ochránce, Yr tvoje služebná. Ukáže ti všechno, co budeš potřebovat vědět, stejně dobře jako já.“ Faraday věděla, že mluví hlavně o tom, co se stalo u Kapradinového jezera. Jack oslovil Yr. „Yr, musím najít pátou. Proroctví se nenaplní, jestli ji nenajdu. Bez ní jsem ztracený i já. Neboj se, prošli jsme spolu velký kus cesty a určitě se znovu shledáme.“

Yr se v očích zaleskly slzy, ale přikývla. Pevně Jacka objala. „Dávej na sebe pozor, můj milý,“ zašeptala. „Faraday pohlídám a povedu ji.“

„Pamatuj si,“ zašeptal Jack Yr do ucha. „Co se stane v Gorkenu, je nejdůležitější. Vy dvě musíte přežít. Je mi jedno, co se stane s Timozelem, co se mě týká, klidně může skončit pohřbený na bojišti.“

Yr přikývla, pustila Jacka a o krok ustoupila. Utírala si uslzené tváře hřbetem ruky. Jack přešel k Faraday. Objala ho téměř stejně silně jako Yr. „Na shledanou, moje milá,“ rozloučil se s ní Jack. Přeskočil mu hlas. „Nesmíš nás zklamat a pamatuj si, že ani my nezklameme tebe. Jdi s naším požehnáním, ať je ti útěchou.“ Zarazil se, jako by se rozmýšlel, jestli má pokračovat, nebo ne. Rozhodl se, že ne. Místo toho políbil něžně Faraday na tvář. Z usměvavých očí mu zářilo přátelství a oddanost. „Ať najdeš klid, Faraday.“

Faraday potáhla nosem. Snažila se zahnat slzy. „Uvidím tě ještě, Jacku?“

„Ano, krásná paní, znovu se setkáme.“ Jack ji ještě jednou políbil a pak ji pustil a postavil se před Timozela. Natáhl ruku. Po krátkém váhání ji Timozel přijal. Všude kolem se začaly snášet vločky. „Vím, že chceš pro Faraday jenom to nejlepší, Timozeli. Určitě pro ni uděláš, co bude v tvých silách. Vytrvej.“

Timozel ucítil, jak mu srdce sevřela vina. Copak se nějak dozvěděl o jeho dohodě s Gorgaelem? Zaskřípal zuby. Jak by mohl? „Žiji pro ni, Strážce. Nenechám nikoho, aby jí ublížil.“

Jack přikývnul. To bude muset stačit. „Šťastnou cestu, chlapče. V Gorkenské pevnosti to bude nebezpečné. Za každou cenu ji musíš ochránit.“

„O to se nemusíš bát,“ odpověděl mu Timozel upjatě a pustil Jackovu ruku.

„Pak tedy," rozhodl se konečně Jack, „seženu dohromady prasátka a půjdu. Ať na naše stezky znovu zasvítí slunce."

Faraday přikývla. Nemohla mluvit. Yr mu zamávala. „Snad jednou najdeme klid a světlo, Strážce."

Jack přikývnul. Za chvíli i s prasaty zmizel ve vánici.

Timozel se ještě chvíli díval na místo, kde zmizel. Pak poplácal mulu, která trpělivě stála za ním. „Nemáme času nazbyt, jestli chceme dneska najít přístřeší a postel," prohlásil. „Pojďme."

* * *

Timozel je vedl k přívozu. Obě ženy se držely řemínků nákladu na hřbetě muly, aby se jedna druhé neztratily v bouři. Obě ve vánici, skryté ve stínu pod kapucemi plášťů, tiše plakaly. Většina Strážců musela strávit minulé milénium odděleně, ale jen spolu se cítili celí. Proto bylo rozloučení těžké obzvláště pro Yr. Na druhé straně Faraday mrzela ztráta cenného společníka, člověka, ke kterému si v posledních týdnech chodívala pro radu a pro podporu. Od zkušenosti u Kapradinového jezera se Faraday úplně vzdala mlhavé nedůvěry, kterou k němu cítila. Proroctví manipulovalo všemi – Jack byl jeho oběť stejně jako ona. Faraday ztratila matku a muže, kterého milovala, a Jack jí na chvíli nahrazoval oba. Věděla, že jí v následujících měsících bude krutě chybět. Jak si má poradit s Borneheldem bez Jacka? Faraday zvedla bradu a stiskla zuby. „Matko, pomoz mi," zašeptala a v duši ucítila záchvěv ujištění. Jestli dnes najdou pokoj, slibovala si Faraday, použije posvátnou misku.

Řeka Nordra byla v ohybu na jih široká a pomalá. Obchodníci i místní lidé používali Tailemský přívoz na cesty z Ichtaru do Skarabostu a někteří tu zůstávali, aby nasedli na jednu z říčních lodí, které pluly po pravidelné trase do Carlonu a zpět. Převozník se právě chystal odstrčit vor od břehu a namířit si to domů, když uviděl tři postavy, jak se pachtí špatně prošlapanou stezkou na břehu Nordry. Zaklel pod vousy. Chtěl vyrazit dřív a dostat se do postele, ještě než bouře zesílí. Chvíli se rozhodoval, jestli nemá vyrazit stejně, pak si ale všiml, jak se muži, který vedl mulu, u pasu zaleskla ocel, a rozmyslel si to. Borneheldovy kapitány bylo lépe nerozčilovat.

Muž dovedl mulu k přívozu. Převozníkovi se úžasem rozšířily oči. Muž měl na sobě potrhanou, ale stále rozpoznatelnou, uniformu Sekerníků. Převozník byl zbožný člověk. Pozdravil Sekerníka pozdravem pluhu.

„Dobrý pane, můžu vám dnes večer nabídnout převoz přes řeku? Je zima a určitě se chcete v noci vyspat v teplé posteli.“ Převozník byl ještě překvapenější, když si všiml, že se Sekerníkem nastupují na vor dvě ženy. Obě byly krásné, ale převozník se přece jen uznaleji ohlédl za blondýnou, když kolem něj prošla. Yr na něj koketně zamrkala – nikdy neškodilo obrátit pozornost muže od peněz k chtíči. Nevěděla, jak chce Timozel za cestu zaplatit, až se dostanou na druhý břeh.

Ale převozníkovi se na peníze vůbec nechtělo čekat, než se tam dostanou.

„Můj pane,“ oslovil Timozela podlézavě a vycenil zkažené zuby v úsměvu. „Pro tebe a tvé společnice stojí cesta do Jervoiského mola jen čtyři stříbrňáky.“ Úsměv mu pohasl. Místo něj nasadil smutný výraz. „Je mi líto, že si musím říct o tolik, pane, ale sehnat pomocnou sílu v tomhle počasí je opravdu těžké. Jistě mi rozumíš.“

Převozníka uklidnil úsměv, který se rozlil po Timozelově obličeji. Jeho klid se okamžitě ztratil, když ho Timozel chytil pod krkem a zvedl ho do vzduchu.

Timozelův úsměv se nezměnil. „Dobrý muži, asi nepoznáváš lady Faraday ze Skarabostu, která se zaslíbila samotnému vévodovi Borneheldovi, jinak by sis nedovolil chtít, aby ti zaplatila za cestu za svým pánem. A také tvým,“ přisadil si.

Převozník bezmocně stočil oči. To děvče je sice krásné, ale ještě nikdy neviděl tak pochybnou eskortu pro vévodovu vyvolenou. A navíc byla oblečená do vesnických hadrů! „Moje žena se obléká líp než tahle holka, pane,“ zasípal. Před svými pomocníky se pokoušel vypadat statečně. „Pochybuji, že je vévodova snoubenka.“

Faraday popošla k němu, aby mu ukázala snubní prsten, ale než se jí to podařilo, Timozelovi ztvrdly rysy a stiskl muži krk tak silně, že se muž začal dusit. Jeho tři pomocníky, statné mladíky, zastavil jediný Timozelův rozzuřený pohled.

„Promiň,“ procedil Timozel mezi zuby. Převozník byl přesvědčený, že udeřila jeho poslední hodinka. „Mám dojem, že jsi řekl, že mi

nevěříš. Dokonce jsi urazil dámu tím, žes ji přirovnal ke své ženě. To se mi vůbec nelíbí.“

Faraday se zastavila. Dívala se na Timozela a nemohla uvěřit vlastním očím.

Převozníkovi vylézaly oči z důlků. Vyděšeně zakvičel. „Špatně jsem ti rozuměl, můj pane! Cestu máš samozřejmě zadarmo!“

Timozel ho pustil. Muž se na okamžik na palubě stočil do klubíčka, než se po čtyřech odplazil co nejdál od Timozela. „Zaberte, idioti blbí!“ zaječel na pomocníky. „Zaberte!“

Když se vor odlepil od břehu, Faraday se otočila k Timozelovi. „Timozeli, nemohl ses s ním dohodnout po dobrém?“

Timozel se na ni zadíval. Když uviděla jeho výraz, s leknutím o krok ustoupila. Obličej mu zjihnul, ale promluvil nekompromisně. „Nikdo tě přede mnou nebude beztrestně urážet. Má štěstí, že zůstal naživu.“

„Jestli takhle zařizuješ cestu přes řeku, nechci vidět, co uděláš, abys nám sehnal nocleh,“ zabručela Yr.

* * *

Přesto našli nocleh a příslib bezpečné cesty snadněji, než by kdokoliv z nich čekal. Když převozník zakotvil u přívozu blízko hlavní ulice v Jervoiském molu, nemohl se dočkat, až ten Sekerník a jeho dvě kurvičky vypadnou. Když Timozel procházel kolem, bezhlesně zaklel, ale dal si pozor, aby měl při tom obličej ve stínu.

Hlavní ulice byla rušné místo i po setmění. Faraday přijela právě včas, protože ráno dorazil poslední Borneheldův kontingent a chystal se na cestu do Gorkenské pevnosti. Měl vyrazit za dva dny. Faraday a Yr se držely těsně u Timozela a pokoušely se ignorovat oplzlé poznámky vojáků. Když Timozel uslyšel nadávky, ztuhnul, ale nemohl se vrhnout na plnou ulici vojáků. Zastavil jednoho z místních, podle střihu a kvality šatů obchodníka. „Dobrý muži, je tu poblíž hospoda, kde bychom si mohli odpočinout?“

Obchodník se zasmál. „Mladý muži,“ Timozel se zamračil, „dnes tu nedostaneš pokoj ani za zlato, ani výhružkami. Podívej se kolem sebe. Kvůli jednotkám tu není k hnutí.“ Zakřenil se na Faraday a Yr. „Tyhle

kočičky by si mohly najít teplou postel snadno, kdyby se trošku snažily, ale ty se budeš muset spokojit s místem na chodníku.“

Faraday vzala Timozela za paži. „Time! Ne! Neví, kdo jsme. Prosím, neztrácej hlavu.“

Timozel stiskl rty, takže mu z nich zbyla jenom tenká čárka, ale pohodil hlavou a poslal muže pohybem ruky pryč. „Faraday, nevím, co budeme dělat,“ začal.

„Timozeli?“ přímo před nimi se vzepjal statný hřebec. „Timozeli, jsi to ty?“

Timozel na muže chvíli zíral, než ho poznal.

„Gautiere!“ vydechl ulehčeně. Setkal se s Borneheldovým poručíkem v Carlonu, když se Sekerníci připravovali na cestu na východ do Tare a Pevnosti mlčenlivé ženy. Rychle se spřátelili, i když nad ním jednou Gautier vyhrál nejlepší plášť v kostkách. Konečně se na ně usmálo štěstí. Nebyl nikdo jiný kromě samotného Borneheldа, kdo by k němu dostal Faraday rychleji než Gautier.

Gautier seskočil z koně, ale stále pevně svíral otěže, aby ho neztratil v okolní vřavě. Každý se snažil sehnat nocleh. Přestože byla zima, měl na sobě jen předpisovou hnědou koženou uniformu. Nic mu nezakrývalo krátké světlé vlasy. Šedivé oči v ostře řezaném obličeji vyvolávaly dojem, že pořád něco skrývá, proto se mu jen málo lidí svěřovalo. „Timozeli! Doneslo se mi, že prý jsi mrtvý. V Carlonu se říkalo, že… u Artora!“

Gautier si konečně všiml Faraday. „Má paní!“ vydechl. Překvapení mu zjemnilo rysy. „Jak… co… kdo?“

Faraday se přinutila nenuceně zasmát. Gautiera neměla nijak zvlášť ráda. Pohlédla na Timozela s prosbou v očích. Chtěla to vyřídit sama. „Timozel zachránil mě a mou služebnou zpod sesuvu půdy. Od té doby putujeme na sever. Proto máme na sobě tohle,“ zašklebila se a uhladila si šaty. „Museli jsme si koupit šaty od jedné vesničanky. Ach, Gautiere,“ tak teď se ukáže, jestli moje historka obstojí, pomyslela si, „když jsem jen taktak unikla smrti, uvědomila jsem si, jak moc chci za Borneheldem. Prosila jsem Timozela, aby mě ochránil při cestě na sever. Nechtěla jsem se vrátit do Carlonu nebo Skarabostu.“ Bezradně pokrčila rameny, nasadila obdivný výraz. Nepokrytě s Gautierem flirtovala. „Určitě pochopíte, že jsem chtěla být u nastávajícího co nejdřív, že? Mohl byste mi pomoci?“

Gautierovi netrvalo ani zlomek vteřiny, než si spočítal všechna pro a proti. Dovedl si představit, jak vchází do trůnní komnaty Gorkenské pevnosti s Faraday v patách a sklízí uznání za její záchranu. On ji přivede k Borneheldovi. Pohled mu přeskočil z Faraday k její pěkné služebné. A tady se mu otvírají další možnosti. No tohle! To děvče na něj vyzývavě mrklo! S tou bude určitě větší zábava než s těmi vyžilými utahanými vránami, které se živily na ulicích Jervoiského mola.

Faraday pozorně sledovala, jak Gautier mlsně pozoruje Yr, a přála si, aby Yr roli povolné dívčiny nehrála až příliš nadšeně. „Byli bychom vám nesmírně vděční, kdyby se vám podařilo sehnat pro nás na noc postele. Borneheld by si to tak určitě přál."

„To bude hned!" zazubil se Gautier. „Má paní? S tvým dovolením…" Hodil otěže koně Timozelovi, který je s předstíranou nešikovností chytil.

Faraday přijala nabízené rámě. Gautier ji vedl ulicemi a hlasitě napomínal dav, aby jim udělal místo. Timozel a Yr, kteří vedli mulu a Gautierova koně, za nimi pospíchali, jak nejrychleji to šlo. Alespoň dneska dostanou pokoje a budou spát v teplé posteli, pomyslela si Yr, i když jí vrtalo v hlavě, jestli si tu trochu tepla bude muset odpracovat. Na chvíli se bála, že ji Gautier povalí na zablácené ulici a vezme si ji rovnou tam. Rty se jí roztáhly v úsměvu. Možná by jí to ani nevadilo. Koneckonců, přemítala, když pospíchala za Faraday a Gautierem, to bylo to nejmenší, co mohla udělat, aby Faraday co nejdřív dostala do Borneheldovy postele.

Gautier je dovedl do hospody, které se říkalo U unaveného racka. Podařilo se mu zařídit tři pokoje téměř bez křiku a pozdvižení. Předešlí ubytovaní si na vyhoštění nejdříve zkoušeli stěžovat, ale Gautierovy výhružky je brzy umlčely. Služky rychle vklouzly dovnitř, aby vyměnily povlečení a odklidily zavazadla předchozích hostů. Faraday se znovu přinutila k úsměvu.

„Poručíku Gautiere. V těchto šatech cestujeme už téměř čtyři týdny. Myslíte, že byste mohl přesvědčit hospodského, aby pro nás našel něco vhodnějšího? Nebo možná objednal na ráno švadlenu? Nemohu se před Borneheldem ukázat takto."

„Má paní," Gautier se sklonil k její ruce. Jestli se má provdat za Borneheldа, je pro něj téměř tak důležitá jako vévoda sám. „Okamžitě

nechám do tvého pokoje přinést vhodné šaty a vodu. Poctíte mne svou přítomností dole u večeře, až si odpočinete?“

Faraday se na něj líbezně usmála. „Bude mi potěšením, Gautiere. S potěšením Borneheldovi oznámím, jak hodně jste mi pomohl.“

* * *

Mnohem později té noci Yr pomáhala Faraday rozšněrovat žluté hedvábné šaty, které jí Gautier někde našel. Opravdu udělal, co mohl, a nešetřil, aby jim na večer zařídil oblečení a na ráno houf švadlen. Za dva dny se Faraday bude moci vydat na cestu s téměř kompletním šatníkem. Bylo štěstí, že bylo Jervoiské molo tak rušné obchodní středisko – jakmile se místní obchodníci dozvěděli, že U unaveného racka nocuje vyvolená vévody Bornehelda, posílali náklady hedvábí, saténu a sametu s ujištěním, že drobnosti jako placení počkají až po svatbě.

Faraday si ulehčeně vydechla, když Yr sundala poslední krajku. I když byly vesnické šaty z hrubé látky, díky volnému střihu byly neuvěřitelně pohodlné. Faraday téměř zapomněla, jak jsou módní róby nešikovné.

„Jako panská si vedeš výborně, Yr,“ usmála se, když jí hedvábí sklouzlo z ramen.

„Vždycky jsem to chtěla dělat, Faraday. No tak, neházej ty šaty takhle na podlahu. Přehodím je přes židli.“

Faraday si vytáhla sponky z vlasů. Večeře s Gautierem byla docela příjemná. Chtěl ji za každou cenu potěšit, a Timozelovi to dokonce nevadilo. Považoval to za adekvátní projev úcty Borneheldově snoubence. V tenké lněné košili se zachvěla zimou. Nejpozději za dva dny vyrazí. Gautier řekl, že cesta do Gorkenu potrvá deset dní. Cesta byla dobře vyznačená a bylo na ní dost míst, kde se dalo občerstvit. Za dva týdny už možná bude Borneheldovou ženou.

„Pšt, má milá, sedni si na postel a já ti rozčešu vlasy. Nemusíš se bát, neopustím tě.“

Faraday na moment zavřela oči a podvolila se příjemnému pocitu, který v ní Yřiny doteky vyvolávaly. „Yr?“ ozvala se po chvíli.

„Hmm?“

„Yr, dnes se chci podívat do Posvátného háje. Pomůžeš mi?“

Yřiny ruce na jejích vlasech se zastavily. „Jsi si jistá, má milá?“

Faraday se otočila a zadívala se na ni. „Yr, téměř jsem ztratila spojení s Matkou. Jestli to nezkusím dnes večer, nemusím ji znovu najít.“

Yr ji něžně políbila na čelo. „Toho se nemusíš bát, dítě. Matka už s tebou zůstane navždy. Jen se ji musíš naučit hledat.“

Faraday se postavila a štrachala v batohu, než našla dřevěnou misku, kterou jí dali Svatí. „Yr, víš, jak to použít?“

Yr přikývla a odložila hřeben. „Alespoň o tom mám představu. Pojď, budeme potřebovat vodu.“

Yr postavila misku na stolek a řekla Faraday, aby ji až po okraj naplnila vodou z porcelánového džbánu.

„Víš, Matka vždycky vyžaduje krev, malou oběť, která ukáže, že se k Ní opravdu toužíš přiblížit. Tu máš,“ Yr podala Faraday nůž.

Faraday na ni chvíli hleděla a pak přikývla. Dávalo to smysl. Opatrně tlačila špičku nože proti palci, než uviděla, jak z něj teče jasně červená krev. Pak položila nůž vedle misky.

„Teď už budeš vědět, co dělat, Faraday,“ řekla vlídně a ustoupila.

Faraday dlouho pozorovala, jak jí z palce prýští krev. Kaštanové vlasy jí spadaly přes ramena dolů po zádech. Pamatovala si, jak jí Raum řekl, že každý k Matce musí přijít nahý jako při narození, proto si Faraday rychle přetáhla lněnou košilku přes hlavu. Byla opatrná, aby si z palce nesetřela jasnou kapku krve, a odkopla ji přes celou délku pokoje. Pak pomalu natáhla ruku nad misku s vodou.

„Ať tímto poutem obnovím své spojení s Matkou,“ prohlásila. „Ať mi vždy připomíná přísahu víry a služby, kterou jsem složila Matce, a dnes mě k ní přivede blíž.“

Otočila ruku. Kapka krve se jí skutálela z prstu. „Matko, díky této krvi ti dnes patřím,“ řekla, když se krev dotkla hladiny. V tom okamžiku voda v misce zazářila jasnou smaragdovou barvou. Faraday zalapala po dechu. Projela jí vlna síly a moci. Zavřela oči, zvrátila hlavu dozadu a vychutnávala si dotek Matky.

„Matko!“ zašeptala. Nebyla schopná myslet na nic kromě náporu moci, který cítila v těle a mysli. Nechala myšlenky, ať se nechají vést silou. Nesly ji do oblastí mimo fyzické tělo. Cítila se neuvěřitelně živá, jako by její obyčejný život byl jen stín reality, která se skrývá za ním.

Začalo jí prostupovat vytržení – tohle je, uvědomila si, stejně mocné jako Hvězdná brána. Matka byla také svého druhu branou. Faraday byla připravená vstoupit.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Faraday?“ zavolal Timozel.

Yr přiskočila a převrhla misku. Smaragdová záře okamžitě zhasla. Faraday polekaně otevřela oči. Ztráta moci pro ni byla příliš náhlá. „Co?“

„Tiše!“ sykla na ni Yr a přehodila jí přes ramena plášť. „Timozel je u dveří.“

Faraday byla ještě stále omámená. Yr otevřela dveře na škvírku. „Co se děje?“ zeptala se. Timozelovo vyrušení ji rozzuřilo.

Timozel se štěrbinou pokusil nahlédnout dovnitř. „Jen jsem chtěl vědět, jestli něco nepotřebuješ, Faraday.“

Faraday krátce přikývla. „Jsem v pořádku, Timozeli.“ Zabránil jí projít branou.

„No, tak dobře,“ zabručel Timozel. „Dobrou noc.“

Yr mu s hlasitým třísknutím zavřela dveře před nosem. „Pitomec!“ otočila se k Faraday. „Alespoň ses poučila, má milá, příště se ujisti, že tě nikdo nebude vyrušovat, až se budeš chtít spojit s Matkou. Představ si, co by se stalo, kdyby Timozel viděl… nebo kdyby snad Borneheld.“

Faraday přikývla. Tahle myšlenka ji probrala. Stejně ji ale nesmírně potěšilo, že se jí podařilo spojit s Matkou, i když jen na takovou chvilku. Ještě teď se cítila jako znovuzrozená. Miska byla skvělá věc. V srdci poslala Matce omluvu, že tak náhle a neslušně přerušila spojení. „Yr? Co se můžu od Matky naučit?“

Yr se na ni usmála a pohladila ji po tváři. „Nevím, má krásná paní. Miska je neobvyklý dar. Svatí ještě nikdy nedovolili, aby se dostala z Posvátného háje. Je ze začarovaného dřeva a nikdo neví, jaká kouzla jsou do ní vpletená. No, možná by bylo nejlepší, kdyby ses trochu prospala. Vsadím se, že ti švadleny zítra vůbec nedají pokoj.“

Faraday se na Yr také usmála a políbila ji na tvář. „Dobrou noc, Yr. Doufám, že se dnes dobře vyspíš.“

* * *

Když Yr otevřela dveře pokoje, našla tam Gautiera. Ležel úplně nahý natažený na posteli. Usmála se a zavřela za sebou.

38

Sigholt

Axis stál na ploché střeše pevnosti v sigholtských kasárnách a nechal vítr, ať si mu pohrává s vlasy. Položil ruce na prastaré kamenné zábradlí pevnosti a zadíval se na sever. Ve větru zúžil oči. Na horizontu bylo vidět nepatrnou nachovou skvrnu – Hory ledových stěn. Vzduch byl příjemně chladný a povzbuzoval. Axis zavřel oči a zhluboka se nadechl. Ještě nikdy nebyl severněji než v Aldeni – Jayme ho vždycky držel na jihu Ichtaru. Pohled na vzdálené Hory ledových stěn ho naplňoval radostí.

„Princezna tu ráda stávala, právě tak jako vy teď," ozval se za ním tichý hlas. Axis otevřel oči a otočil se ke starci. Na střeše pevnosti byli sami.

Reinald, zamlada hlavní kuchař posádky, byl už starý a neduživý. Oči mu ve větru slzely a jeho téměř úplně plešaté temeno odráželo tu trochu slunečního svitu, které se podařilo proniknout skrz husté mraky. Přívětivě se na Válečnou sekeru usmál. Chyběly mu skoro všechny zuby.

„Byl jsem tehdy kuchtík, Válečná sekero, a mým úkolem bylo dohlížet na princeznina jídla. V létě a v raném podzimu trávila většinu času tady, takže jsme museli vyjít po strmých schodech i s horkými talíři, ostrými noži a cenným porcelánem a křišťálem. Třikrát denně."

Axis se na stařík usmál. „To jste ji asi neměli moc rádi."

„Víte,“ zavzpomínal Reinald, „vaši matku bylo těžké nenávidět, Válečná sekero.“ Reinald byl kromě Faraday jediný člověk, kterému nevadilo zmínit se o tom, že Rivkah byla Axisovou matkou. „Vždycky se tak mile usmála a taky se vždycky omluvila, že nám způsobuje tolik potíží. Někdy nás pozvala, abychom se s ní podívali na to, co ji tak uchvátilo.“

„A co to bylo?“ zajímal se Axis.

Reinald přistoupil k zábradlí a postavil se vedle Axise. „No přece Hory ledových stěn, Válečná sekero. Dobírala si nás. Ralf, nejmladší z kuchyňských pomocníků, se hrozně bál výšek a úplně vždycky zezelenal. Princezna Rivkah se smála a vykládala nám, že jednou odletí k Horám ledových stěn a nikdo ji už neuvidí. Vždycky se utěšuji, že přesně tohle udělala její duše, když zemřela při tvém narození. Vždycky jsem doufal, že nakonec byla svobodná a navštívila hory, po kterých vždycky tak toužila. Tam, kde ses narodil, k nim byla blíž, víš?“

Axis chvíli vůbec nebyl schopen slova. Útěcha a vlídnost se někdy skrývaly na nejneočekávanějších místech. „Děkuji vám, Reinalde,“ vypravil ze sebe nakonec. Znovu se zadíval na nejasnou šmouhu na obzoru. „Z takové dálky jsou špatně vidět.“

„No, v létě, když je jasný den, to vypadá, že jsou odsud jen pár mil.“

„Asi tu byla velice nešťastná,“ řekl si Axis tiše, „když chtěla uletět.“

Reinald přemýšlel, co má na to říct. „Byla nešťastná, když tu byl i Searlas, ale když byl na cestách, smávala se.“

„Když tu s ní byl můj otec?“ zeptal se Axis.

Reinald dlouhou dobu mlčel a pozoroval Hory ledových stěn. Vzpomínal na hrozné týdny hned potom, co se vévoda Searlas vrátil domů po roce v Gorkenské pevnosti a zjistil, že je Rivkah osm měsíců těhotná. Bezděčně se zadíval na své ruce. Nehty už mu nikdy nenarostly docela správně po tom, co mu je Searlas osobně vytrhal párem rezavých kuchyňských kleští, aby zjistil, co kuchtík ví o otci dítěte.

Reinald, navzdory bolesti nebo možná právě kvůli ní, nikdy nic neřekl. Svým způsobem Rivku miloval, a jestli jí mohl pomoci tím, že bude mlčet, udělal to z radosti, že jí je prospěšný.

Axis to respektoval. Řekne mu to, nebo ne. V každém případě byl Axis rád, že starce našel. Jeho vzpomínkami se dotýkal matky, kterou nepoznal.

„Searlas byl tak… tak tvrdý. Rivkah sem přišla jako mladá nevěsta, ještě děvčátko. Potřebovala lásku a smích víc než cokoliv jiného na světě, a Searlas jí je nemohl dát.“ Muž se znovu odmlčel. „Vždycky jsem čekával u dveří na střechu docela dlouho. Nikdy jsem tvou matku nerušil, dokud nezavolala. Někdy jsem čekal hodiny a jídlo zatím na schodech chladlo a už vůbec nebylo dobré. Poslal jsem ostatní pryč.“ Reinald se zadíval Axisovi do tváře. „Nikdy jsem tvého otce neviděl, Válečná sekero. Ale slyšel jsem ho mluvit a zpívat. Jeho hlas jsi mohl poslouchat hodiny. Stařec se při vzpomínce usmál. „Dal jí oboje, Válečná sekero, lásku i smích. Celých osm měsíců za ní chodil téměř každý den a zůstával hodiny. Kdo to byl? To nevím. Jak se dostával na střechu? Na schodech jsem nikdy nikoho nepotkal.“

Axis nepřítomně přikývnul. Myšlenky se mu rozběhly mnoha směry. V létě to určitě bylo krásné místo, se zelenými Urqhartskými kopci v popředí a nachovými Horami ledových stěn v dálce. V minulých několika dnech mu Ogden vyprávěl o okřídlených Ikarii. Létal snad ikarijský zaklínač každý den z hor? Nebo měl skrýš přímo v Urqhartských kopcích? Axis se uklidnil, když přemýšlel o své matce a jejím milenci zaklínači. Hlavou mu proběhla zpěvavá melodie, kterou si bezděčně začal broukat. Líbil se mu pocit, který přitom měl. Na okamžik zavřel oči a na tváři ucítil závan letního větru a vůni popínavých růží, které se v létě plazily po stěně pevnosti až ke střeše. Nevšiml si, jak Reinald otevřel ústa překvapením.

„Hvězdný poutníku!“ zavolala mladá žena. Láskou se jí prohloubil už tak hluboký hlas. Axis otevřel oči. Střecha se koupala v slunečním světle. Naproti němu stála půvabná mladá žena a vztahovala k němu ruce. „Hvězdný poutníku! Říkal jsi přece, že dnes nepřijdeš.“ Měla na sobě volné lněné levandulové šaty a pod nimi byla bosá. Axis si všiml, že se jí začíná těhotenstvím kulatit bříško. Dlouhé kaštanové vlasy jí splývaly po zádech a vzdouvaly se ve větru. Přešla k němu a prosebně rozhodila ruce. „Hvězdný poutníku,“ zvolala znovu, pak se ale zamračila. „Jsi to ty, má lásko? Co to máš na sobě?“ byla zmatená.

Axis k ní zdráhavě přistoupil a natáhl k ní ruku. Z očí se mu začaly koulet slzy. „Matko?“

Vize se zamlžila a Rivkah o krok ustoupila. „Kdo jsi?“ zašeptala a ruku si přitiskla na břicho v ochranném gestu. Pak se obraz rozmlžil úplně, než se stočil do sebe a zmizel nadobro.

„Matko!“ zavolal Axis a vykročil k místu, kde předtím stála. Teď se tu ale jen prohánět zimní vítr. Letní vánek a vůně růží zmizely. Obrátil se k Reinaldovi s prosebným výrazem. „Viděl jsi ji?“

Reinaldův obličej byl křídově bílý. „Ano, Válečná sekero, viděl jsem ji. Tohle byla Rivkah. Tohle byla tvá matka,“ zašeptal.

Axis se otočil kolem dokola v naději, že ji ještě spatří, ale střecha byla prázdná. Nešťastně vykřikl. Reinald se k němu přibelhal. „Axisi,“ oslovil ho naléhavě a chytil ho za paži. „Jsi opravdu syn svého otce! Podívej se,“ chvíli štrachal v záhybech pláště a vytáhl dlouhý řetízek. Na něm se houpal prsten. Sundal si ho z krku a podal ho Axisovi. Axis zahnal slzy a řetízek s prstenem přijal.

„Tvůj otec jí ho dal, mladíku. Když se Searlas vrátil, Rivkah byla bez sebe strachem, co by se stalo, kdyby ho u ní našel a možná tak zjistil, kdo byl tvůj otec. Nechala ho v misce nedojedeného jídla, abych se o něj postaral. Myslím, že počítala s tím, že jí ho budu moci později vrátit, ale k tomu už nikdy nedošlo. Searlas ji nechal převézt do Útočiště v Gorkenu, kde později zemřela. Válečná sekero, nevěděl jsem, co s tím prstenem mám udělat, než zemřu. Co jsem s ním mohl dělat? Nikdy jsem si nemyslel, že potkám Rivčina syna ani že na téhle střeše znovu uvidím Rivku se smát, zamilovanou a šťastnou. Přinesl jsi kouzlo a radost do mého života, mladý muži, a za to ti děkuji. Doufám, že ti ten prsten také udělá radost.“

Axis sevřel prsty okolo prstenu. „Děkuji vám, Reinalde. Děkuji,“ zašeptal. A neděkoval jen za prsten.

* * *

Když Reinald odešel, stál Axis dlouho na střeše pevnosti. „Hvězdný poutník,“ zašeptal. „Můj otec, Hvězdný poutník.“

Jméno. Už znal jméno. A má vzpomínku na lásku v matčině tváři, když pohlédla na jeho otce. Otevřel pěst a zíral na otcův prsten. Ležel mu na dlani, zlatý a těžký. Byl to široký proužek zlata, trochu načervenalý, a po obvodu měl z odštěpků diamantů vysázené hvězdy.

Byl dokonalý v každém detailu. Čím déle jej Axis pozoroval, tím více hvězd a souhvězdí odhaloval. Nikdy nenašel jediný vzor dvakrát. Rozepnul řetízek a nechal si prsten sklouznout do dlaně. Pak si jej nasadil na prostředníček pravé ruky. Přesně mu padl, jako by byl pro něj vyrobený.

* * *

Belial přeletěl pohledem po shromážděných Sekernících na koních a zadíval se ke vchodu do Sigholtské pevnosti. Čekal, kdy se z ní Axis vrátí. Zůstali jen tak dlouho, aby doplnili zásoby, trochu si odpočinuli a napojili koně. Axis přijel ze Smyrtonu s téměř kompletní sestavou Sekerníků. I když ho vesničané zapřísahali, Axis jim stroze oznámil, že se Zapovězených nemusejí bát, a nechal tam jen třicet mužů, aby je ochránili před jakýmikoliv strašidly, která si jen dokáží vymyslet. Belial se usmál, když si vybavil výrazy na obličejích těch třiceti, které tam nechali. Byli rozzuření, že je nechali hlídat hejno poděšených vesničanů, když zbytek Sekerníků jede bojovat do Gorkenské pevnosti s Gorgaelovými přízraky.

Ještěže se proroctví, přemýšlel Belial, mezi mužstvem tak rozšířilo a že ho tak rychle přijali. S nevysloveným dovolením Axise, Ogden a Veremund strávili mezi Sekerníky hodně času a povídali jim, co věděli o Ikarii a Avar. Přímo Sekerníkům neprozradili, že jsou Strážci proroctví, ale mezi mužstvem se začalo šuškat, že dva starci jsou něčím víc, než se na začátku zdálo. Cestou ze Smyrtonu do Sigholtu se je vojáci vyptávali na milion otázek o Ikarii a Avar. Postupně, nejprve jen ve skrytu vlastních myšlenek a pak i otevřeně u táborových ohňů, začali kritizovat předsudky, kterým je naučil Seneschal. Seneschal tisíc let hlásal nenávist ke všem Zapovězeným, ale Achařané, Ikarii a Avar spolu před Válkami sekery žili v harmonii celá tisíciletí. Ogden s Veremundem velice nenápadně používali kouzelnou sílu a moc proroctví, aby přivedli na světlo vzpomínky, které všechny tři rasy sdílely.

Možná to bylo zásluhou Ogdena a Veremunda, možná vhledy do zasutých společných vzpomínek nebo moc samotného proroctví, ale než dorazili do Sigholtu, všichni Sekerníci už považovali za

samozřejmé, že se jedou utkat s Gorgaelem a jeho přízraky. Ikarii a Avar – Sekerníci už o nich vůbec nemluvili jako o Zapovězených – byli ve stejném nebezpečí jako Achařané. Vojáci nepokrytě diskutovali o tajemné totožnosti Muže z hvězd, který je má vést k vítězství proti Ničiteli. To je dobře, pomyslel si Belial. To znamená, že až přijde čas, přijmou Axise jako Muže z hvězd snadněji. Právě kvůli tomu byl Axis vždycky tak neobyčejný a vynikající velitel.

Belialův pohled opustil pevnost a znovu přelétl k nastoupeným Sekerníkům. Tři dny, které strávili v Sigholtu, tábořili v údolí u hradeb. Sigholt stál v ústí Těsného průsmyku v Urqhartských kopcích. Průsmyk vedl do Psí planiny a nakonec do Smyrtonu na břehu řeky Nordry. Pevnost postavili už před mnoha sty lety. Říkalo se, že je to nejstarší posádkové město v celém Acharu, a pevnost byla jeho nejstarší částí. Stála na strmých svazích Těsného průsmyku nad hlubokou proláklinou, která se táhla na západ. Po tom, co tu tábořily tři tisíce Sekerníků a ještě víc koní, byl sníh dočista udusaný. Belialovým bystrým očím neušlo, že proláklina má tvar širokého jezera mezi Sigholtskou pevností a Těsným průsmykem. Možná sem průsmykem proudil nějaký dávno vyschlý přítok řeky Nordry a naplňoval jezero v podhůří Urqhartských kopců. Belial si jednoho dne všiml, jak Ogden s Veremundem stojí na břehu pomyslného jezera a něco si tajemně šeptají. Proláklina je očividně zajímala stejně jako jeho. Ale Belial si Strážců moc nevšímal. Stejně jako Axis si na jejich šeptání jaksi zvykl. Jeho pohled přelétl Sekerníky a zamířil do dálky. Několik mil jízdy na sever byl Hsingard, hlavní město Ichtaru a také trůnní město ichtarských vévodů. Axis chtěl projet kolem něj.

Cesta ze Sigholtu do Gorkenské pevnosti byla přímá, i když těžká. V Ichtaru ležela hustá pokrývka sněhu a ledu, a když jste se zeptali místních, zjistili jste, že tam zůstala i celé minulé léto. Gorgael přesunoval sněhové mraky daleko na jih. Ale Borneheld už posílal jednotky na sever měsíce, a až se Sekerníci dostanou na hlavní cestu do Gorkenské pevnosti, pojedou rychleji. Borneheld nechal postavit občerstvovací stanice podél cesty, takže Sekerníky nebude zpomalovat ani váha potravin navíc. Pokud nenastanou nepředvídané události, měli by se tam dostat asi za dva týdny.

Belial si v chladném vzduchu promnul ruce. Kde ten Axis je? Všichni už byli nachystaní a čekali jen na něj. Pro jednou se tedy

zpozdil Válečná sekera sám. Ogden a Veremund trpělivě seděli na oslících na jedné straně. Ani Ogdenova oplácaná, ani Veremundova asketická tvář neprozrazovaly jejich skutečnou totožnost a moc. Belial si odfrknul pod vousy. Kolik dalších tváří kolem něj asi skrývá tajemství, která nikdy neuhodne? Myšlenky se mu zatoulaly k Azhure. Kde asi je? Pod hezkou tváří se skrývalo hluboké odhodlání. Belial se smutně pousmál a dotkl se temena hlavy. I teď ho ještě přepadávaly prudké bolesti hlavy, když byl unavený.

Koutkem oka zachytil pohyb a otočil se k pevnosti. Axis k němu kráčel ráznými kroky, ve tváři měl smířený výraz. Právě si natahoval rukavice. Černý plášť za ním povlával.

„Jsou všichni ve formaci, poručíku?“ zeptal se mírně, vyšvihl se Belaguezovi do sedla a kývnutím poděkoval stájníkovi, který koni držel hlavu.

Belial si zachoval vážnou tvář. „Všechny kohorty jsou ve formaci, pane. Soumaři jsou naložení. Zásoby jsme spočetli. Vojáci mají vyčištěnou zbroj, jsou najedení, napojení a připravení vyrazit.“ Po chvíli dodal: „Už asi půlhodinu.“

Axis se na něj shora usmál. „Proč potom pořád stojíte na zemi, poručíku? Nasedněte.“ Otočil Belagueze čelem k Sekerníkům. „Sekerníci, jste připraveni?“ vykřikl jasným pronikavým hlasem.

Z údolí pod ním vojáci vykřikli jako jeden muž. „Jsme připraveni tě následovat, Válečná sekero!“

„Pak tedy pojeďme!“ vykřikl Axis. Jeho muži mu odpověděli a otočili koně vstříc osudu, který je čekal v Gorkenské pevnosti.

39

Rivkah se probouzí

Skupina cestovala na sever Avarinheimem více než deset dní. Šli po lesních stezkách, které sledovaly řeku Nordru, jež se stáčela na jih z Hor ledových stěn. Grindle a jeho syn sestavili z mrtvých větví časostromu, který plaval na hladině řeky Nordry, lehký, ale silný smyk. Naložili na něj složené kožené stany a na ně si potom vylezl Raum. Během dne se u něj střídali Grindle a Helm, který byl na svůj věk silný, a táhli smyk cestou přes Avarinheim.

Cesta byla jednodušší díky prošlapaným stezkám a klidnému počasí. Klany stezky udržovaly, uklízely z nich uschlé větve a listí pro ty, kteří šli za nimi. Když se Azhure zeptala, jak je možné, že pro tuto dobu neobvyklá třeskutá zima a vítr, které pustošily Achar, nevstoupily do Avarinheimu, Zlaté pírko se tajemně usmála a odpověděla, že stromy v Avarinheimu ochraňují Avar před jakýmkoliv počasím, kromě toho nejhoršího mrazu. „Stromy mají svou vlastní sílu," řekla, „i když v těchto zlých časech není tak zřetelná."

Po cestě Fazolka s Kopretinou poučily Azhure, jak má používat léčivé byliny z Avarinheimu. Kůra z alefenu se mohla uvařit ve vodě na povzbuzující a osvěžující čaj, když se kůra z chromého stromu rozřezala a usušila, sloužila jako výborný materiál na pletení košíků, matrací a podrážek kožených bot. Pod příkrovem stále zelených stromů rostla spousta keříků a bylin, které Avar pomáhaly v každodenním

životě. Azhure byla zvyklá jen na planiny Moře trávy, na kterých nerostlo nic než obilí a zelenina, takže ji množství nových rostlin, jež nacházela za každým ohybem lesní cesty, naplňovalo úžasem a radostí. Avar sbírali jídlo z mnoha keřů, bobule, malfari, malé divoké ovoce a ořechy, a dokonce, když některá visela dostatečně nízko, aby k ní šikovnější děti mohly vylézt, i vinnou révu, která se plazila vysoko v korunách stromů. Dužina jejích plodů výborně osladila chleba malfari. I když Azhure věděla, že jsou avarské děti výborné ve šplhání, pokaždé jí vyskočilo srdce do krku, když sledovala Skali a Hogniho, jak se škrábou do korun stromů až čtyřicet stop vysokých, aby přinesli vzácnou vinnou révu.

Kopretinu i Fazolku fascinovaly jemné modré šaty utkané z ovčí vlny, které měla Azhure na sobě. Avar chovali jen několik koz a ovcí kvůli masu, mléku a kůžím. Tkali si šaty z kozích chlupů a ovčí vlny. Ale šaty Azhure byly mnohem jemnější na omak a byly jinak tkané, než byli Avar zvyklí. Azhure ráda vyměnila zástěru a šaty za avarskou tuniku a kamaše, které se na cestu lesem hodily mnohem lépe. Když vklouzla do tmavě červených kamaší a šedé tuniky do půli stehen s klanovým vzorem propletených větviček na rukávu, jako by ze sebe shodila všechno, co ji ještě spojovalo se životem ve Smyrtonu. Kopretinu a Fazolku výměna nesmírně potěšila, protože z modrých šatů bude dost materiálu na tuniku pro každou z nich a menší kousky oblečení pro děti. Jen Barsarbe a Zlaté pírko nosily dlouhé sukně v pastelových barvách.

Zlaté pírko skoro celý den šla vedle Azhure. Mluvila jenom ve chvílích, kdy Kopretina a Fazolka odběhly, aby pomohly Grindlovi nebo Helmovi nebo aby nasbíraly listy či bobule, které cestou zahlédly. Opatrně vysvětlila Azhure Proroctví Ničitele a také věci, které ji překvapily, když poprvé přišla ke Klanu ducha stromu. I když Azhure Proroctví Ničitele fascinovalo, ještě více ji zaujal příběh samotné Zlatého pírka. Od chvíle, kdy se s ní seznámila, byla zvědavá na její minulost, ale nikdy předtím nebyla příležitost ani správný čas, aby se jí na minulost a kořeny zeptala.

Zlaté pírko jí neřekla nic o mládí v Acharu, ale řekla jí něco ze svého života s Ikarii a Avar. „Hrozně mě zajímá všechno o obou rasách," řekla jednou večer, když se utábořili na malé mýtině. „Původně jsem přišla k Avar jen proto, abych se seznámila s jejich

způsobem života. Brzy jsem si ale uvědomila, že jim můžu pomoct a převádět jejich vybrané děti přes pláně, aby se mohly spojit s Matkou.“ Pokrčila rameny. „V některých letech jsem dokonce strávila víc času s Avar než s Ikarii.“

„Cestuješ vždycky s Klanem ducha stromu, když jsi v Avarinheimu?“

„V minulých třech nebo čtyřech letech to tak bylo, i když jsem už žila i s jinými klany.“

Azhure stočila téma hovoru ke stále ještě záhadným Ikarii. „S kým žiješ mezi Ikarii?“

Zlaté pírko Azhuřina zvědavost pobavila. Neurazila se. „Se svou rodinou, samozřejmě.“

„Ty máš rodinu?“ zeptala se Azhure.

Zlaté pírko se usmála. „Muže a dceru. Poslouchej,“ upozornila ji. „Slyšíš toho ptáčka?“

Azhure se zarazila v půli pohybu. Právě přehazovala kožené usně přes podpěry stanu a zaposlouchala se. V dálce uslyšela překrásnou píseň jednoho z lesních ptáků. „Co to je?“ zeptala se.

„To je pěnice,“ odpověděla Zlaté pírko. Oči se jí zamžily vzpomínkou. „Podle mě zpívá v Avarinheimu nejkrásněji ze všech.“ Otočila se k Azhure a pousmála se. „Pojmenovala jsem svou dceru Pěnice.“

Azhure se jí usmála v odpověď. „To je krásné jméno. Máš i jiné děti?“

Zlaté pírko se zachmuřila. „Měla jsem dva syny, ale oba jsem ztratila,“ řekla úsečně a odvrátila se.

„To je mi líto,“ řekla Azhure tiše, ale Zlaté pírko přešla ke Kopretině, aby jí pomohla připravit večerní jídlo, a přeslechla ji. Azhure ji chvíli pozorovala. Bylo vidět, že ji ztráta synů nesmírně bolí.

Ten večer se u ohně rozhovor znovu stočil na Válečnou sekeru.

„Azhure,“ zeptal se Raum. „Co o tom člověku víš?“

Raum se zotavoval rychle. Den ode dne mu bylo lépe. Měl zdravou barvu a trval na tom, že část dne půjde o berlích, aby ulehčil Grindlovi a Helmovi, ale Barsarbe mu to nechtěla dovolit. Naléhala na něj, ať si chrání nohu co nejvíc.

„Vím o něm jen málo," odpověděla pomalu. „Přijel do Smyrtonu teprve odpoledne toho dne, kdy se mi vás podařilo osvobodit. Moc jsem s ním nepřišla do styku."

„Víš něco o jeho minulosti?" vyptával se Raum dál.

Azhure pokrčila rameny a usrkla čaje z alefenové kůry. „Nic moc, jenom ten starý skandál, který pořád opakují seneschalští bratři."

„A čeho se týká?" zeptala se netrpělivě Barsarbe. Opatrně otáčela voskovité listy před ohněm, aby se usušily. Když se listy olejovité rostliny usušily a rozemlely, používaly se jako stimulant pro staré lidi nebo lidi slabé na srdce. Barsarbe znala ženu v Klanu chodců, která ho potřebuje.

„Že je to Axis, syn Rivky. Princezna Rivkah ho porodila v hanbě."

„Jak se jmenuje…" začal Raum, ale zarazil ho úpěnlivý sten, který se vydral ze rtů Zlatého pírka.

Zlaté pírko seděla a na popelavém obličeji měla přitisknuté ruce. Skrz prsty se na Azhure upíraly vyděšené šedé oči. Zbledla tak, že její stříbrné vlasy vypadaly živěji než její tvář. Rty se jí bezhlesně pohybovaly. Nebyla schopná ze sebe vypravit slovo.

„Cože?" zašeptala. „Co jsi to říkala?"

Azhure se podívala na Rauma a Barsarbe, ale ti vypadali stejně zmateně, jak se ona sama cítila. Znovu se zadívala na Zlaté pírko. Co jí je? Fazolka si sedla ke Zlatému pírku a objala ji kolem ramen, aby ji utěšila. Zlaté pírko si toho ani nevšimla.

„Válečná sekera, Axis, je syn Rivky, sestry krále Priama," zopakovala Azhure. „Zlaté pírko, co je ti?"

„Ale on přece zemřel," zašeptala si Zlaté pírko do dlaní. „*Zemřel!*"

Nikdo jiný kolem ohně nemohl pochopit, co Zlaté pírko tak rozrušilo. Barsarbe se k ní naklonila a řekla pevně: „Zlaté pírko – co se děje?"

Zlaté pírko zamrkala a znovu začala vnímat ostatní. Spustila ruce a sevřela je v klíně. „*Já* jsem Rivkah," řekla tupě. „A můj syn zemřel při porodu. *Řekli mi, že zemřel!*"

„Ale říká se, že jsi zemřela *ty*," poznamenala Azhure. Začaly jí docházet souvislosti. Není divu, že Zlaté pírko vypadala vždycky tak uhlazeně, elegantně a sebevědomě.

„Pokoušeli se mě zabít," řekla Zlaté pírko chmurně, „ale nepodařilo se jim to. Řekli mi, že zemřel!" V hlase jí opět zazněl žal.

Raum se otočil k Azhure. „Azhure, nerozumíme tomu. Neznáme příběh Rivky.“

Azhure jim pověděla všechno, co o tom věděla. O Searlasově mladé nevěstě, která otěhotněla s neznámým milencem. O porodu v Gorkenu, při kterém matka zemřela a syn to sotva přežil.

Raum velice tiše promluvil ke Zlatému pírku… Rivce. „Zlaté pírko, je Hvězdný poutník otcem tvého syna?“

Zlaté pírko přikývla. Fazolka sevřela její ramena ještě pevněji a šeptala jí do ucha, aby ji uklidnila.

„Takže,“ promluvila Barsarbe tiše, „teď víme, jak je možné, že Válečná sekera Seneschalu v sobě nosí ikarijskou krev. Hvězdný poutník je z jedné z nejstarších a nejmocnějších linií ikarijských zaříkávačů, z domu Úsvitu.“

„Byl mrtvý, když ho odnášeli z komnaty,“ zašeptala Zlaté pírko. „Vůbec se nehýbal a byl úplně modrý. Řekli mi, že zemřel! Azhure,“ zvedla oči k norské ženě. „Kdo mého syna vychoval? Kdo se o něj staral?“

Azhure chvíli přemýšlela. Vzpomínala si na drby, které slýchávala od bratrů-oráčů ze sousedních vesnic, kteří přišli navštívit Hagena. „No přece bratr Jayme, alespoň myslím. Je teď bratrem-velitelem.“

Zlaté pírko se rychle nadechla a v očích se jí zablesklo. „To Jayme a jeho společník Moryson mě nechali v Horách ledových stěn, abych tam zahynula,“ řekla hořce. „A teď se dozvím, že se mne nejen pokusili zavraždit, ale také ukradli mého syna.“ Znovu posmutněla. „Jak to, že jsem ho nepoznala, když jsem stála tak blízko něj?“ z hlasu se jí vytratila síla. „Jak je možné, že jsem k němu vztáhla ruku a nakonec se ho nedotkla? *Jak to, že jsem nepoznala, že je to můj syn?*“

Zlaté pírko znovu schovala hlavu do dlaní a rozplakala se.

„Tohle musíme zmínit na Yuletide. Teď se tam potřebujeme dostat ještě naléhavěji,“ poznamenal Raum tiše ke Grindlovi. „Musíme jim ty novinky oznámit co nejdříve.“

Zlaté pírko ho zaslechla. „Musím to říct Hvězdnému poutníkovi,“ vydechla. „Musím říct manželovi, že je náš syn naživu.“ Tělem jí znovu začaly otřásat vzlyky. „Jak jsem tam mohla stát a nepoznat, že je to můj syn?“

40

Gorkenská pevnost

Gautier vedl jednotky na sever co nejrychleji. Nejen že chtěl Faraday přivést Borneheldovi, ale také se chtěl po měsících zdržení už konečně dostat do Gorkenské pevnosti. Dělali zastávky jen tak krátké, aby se zvířata ani lidé úplně nezhroutili. Ohřáli si kaši a snědli ji s okoralým chlebem, který s sebou vezli, nabrali nové zásoby a opatřili koně na občerstvovacích zastávkách v severním Ichtaru. Gautier byl především voják, a jak se blížili ke Gorkenské pevnosti, cítil v kostech nadcházející bitvu.

Na bledé, ostře řezané tváři ho štípal mráz. Šedé oči vykukovaly nad šálou, když Gautier celý den strávil pojížděním sem a tam mezi jednotkami a křikem je pobízel, aby popohnaly koně. Koně, kteří už prostě nemohli dál, na místě zabili. Když vojáci uviděli, jak Gautier zachází s koňmi, snažili se vypadat co nejméně unaveně, když jel kolem.

Počasí bylo studené a sněžilo už od Skarabostu, ale teď se neuvěřitelně zhoršilo. Horší počasí Faraday v životě neviděla. Kovář, který cestoval s Gautierem, musel koním do podkov zakovat silné hroty, aby jim to na zledovatělé cestě neklouzalo. Pokaždé, když po ledové noci beze spánku odhrnula přikrývky, slyšela, jak ty vrchní zmrzle praskají a odlupuje se z nich led. Při jízdě se moc nemluvilo. Každý si chránil tvář vlněnou šálou nebo šátkem, aby jim mráz nepopálil plíce, a přivíral oči před světelnými odrazy ze sněhu,

kdykoliv se slunci uráčilo vykouknout zpoza clony mraků. Nezáleželo na tom, kolik vrstev oblečení na sebe natáhli, větru se vždycky podařilo je profouknout a zmrazit jim morek v kostech. Koně věšeli hlavy nízko a po zledovatělých cestách se ploužili jako chodící mrtvoly. Z nozder a z hustých žíní hřívy jim visely rampouchy.

Míjely je početné skupiny občanů Gorkenu, kteří utíkali na jih. Vyděsily je otevřené přípravy na válku a časté útoky přízraků na hlídky. Kdo mohl, utíkal co nejdál, jak nejrychleji dovedl. Měli vysoko naložené vozy, kterými ucpávali cestu, a Gautier je často nechal převrhnout do sněhu, aby uvolnil místo jednotkám. Vozy v závějích lidé prostě opustili, vzali z nich jen jídlo a přikrývky, které unesli, a pokračovali na jih pěšky. Faraday přemýšlela, kolik jich to přežije.

Ještě podivnější byly skupiny lidí z Ravensbundu. Faraday slyšela mlhavé pověsti o divokých a barbarských kmenech, které lovily na ledových polích na dalekém severu. Muži, ženy a oškliví žlutí koně vypadali ještě mnohem divočeji, než jak je Gautier popisoval. Každý z nich měl obličej potetovaný propletencem modrých a černých linek a do vlasů a do hřív koní vplétali úlomky modrého a zeleného skla a malé zvonečky. Jeden z Gautierových zvědů přinesl zprávy o tom, že z Ravensbundu do Acharu přichází stále více lidí přes západní Ichtar. Faraday přemýšlela, jaká síla vyžene z domova celý národ.

Timozel jel přímo před Faraday a pokoušel se ji chránit před větrem. Myslel jen na to, jak ji co nejrychleji dostat k Borneheldovi, i když občas přemýšlel, nakolik je tenhle nápad vlastně její. Timozel věděl, že se rozhodl správně, když se jí zasvětil. Určitě sám Artor způsobil, říkal si Timozel, že ztratil Axise a zbytek Sekerníků. Teď, když už s nimi nebyl, zjišťoval, jak brzdili a plýtvali jeho talentem. Nejenže Axis zneuctil jeho matku a vzpomínku na jeho otce, ale také mu nikdy nedal příležitost, kterou potřeboval, aby se jeho nadání mohlo projevit. Timozel se narovnal, když si vzpomněl na nový směr, kterým se jeho život bude ubírat. Byl teď kavalír a jednoho dne povede největší armádu, kterou tato země kdy viděla. Bude sloužit Válečnému generálovi stejně, jako slouží jeho budoucí choti. Ano, pomyslel si Timozel, když pohlédl na Faraday, jak se nešťastně plouží za ním, zachumlaná do přikrývek, jeho cíl je mnohem ušlechtilejší než sloužit pod Válečnou sekerou.

Jak zamyšleně projížděl sněhem, uštědřil mu Artor letmou vizi slávy, která jednou bude jeho.

Viděl velkou hrdinskou bitvu a pozice nepřítele byly obsazené. Timozel neztratil ani jednoho muže.

Další den a další bitva. Nepřítel tentokrát použil temnou magii a Timozelovy jednotky utrpěly těžké ztráty… ale Timozel stejně vyhrál a nepřátelé i jejich váhavý velitel před ním prchali.

Další den. Bitvy skončily. Timozel seděl u plápolajícího ohně se svým Pánem, Faraday vedle nich. Tak to bylo dobře. Timozel našel světlo a své předurčení.

Všechno bylo dobré.

Borneheld mu pomůže dosáhnout velikosti a slávy. Timozel si tím byl jistý. *Jistý.* On bude velitelem, za kterého bude Timozel bojovat.

Timozel se rozmýšlel, jestli má Borneheldovi povědět o Strážcích a Hvězdné bráně. Kdyby Borneheldovi o těch divných bytostech, se kterými se potkal, a o místech, jež viděl, řekl, mohl by ho začít podezřívat. A co hůř, kdyby už Borneheldovi prozradil tohle, pak by Válečnému generálovi mohl říci i o Gorgaelovi a o dohodě, kterou s ním uzavřel. A pak by Borneheld nikdy Timozelovi nesvěřil velení jednotek. Ne, bude mnohem, *mnohem* bezpečnější, když zachová mlčení. Timozela stále ještě neopouštělo zoufalství, kdykoliv si na slib Gorgaelovi vzpomněl. Ale do té doby, dokud bude Faradayiným kavalírem, bude všechno v pořádku. Nezklame. Budou se o něm vyprávět legendy.

Den za dnem ubíhal a Timozel se měnil. Vize, která ho navštívila v hrobce devátého talona zaklínače – vládce tak strašného, že o něm Ikarii nemohou mluvit – mu zatemnila srdce a pokřivila mu duši. Drobná nevraživost, kterou k Axisovi kdysi cítil, se proměnila v otevřenou ránu. Už vůbec neuměl rozlišovat mezi správným a špatným, mezi pravdou a lží.

* * *

Nakonec, když už to vypadalo, že celý svět pod nebem bez slunce zamrznul, dorazili do cíle. Gorken a Gorkenská pevnost byly téměř zcela zapadané sněhem a věže města a pevnosti se leskly pod silnou

vrstvou ledu. Gorkenská pevnost stála vzdorovitě na malé vyvýšenině a kolem jejích vysokých hradeb se tísnilo město. Pevnost byla mohutná. Měla na dvacet kroků široké zdi z černého kamene, který lámali v Horách ledových stěn, a základy zabíhaly tak hluboko do kamenného podloží, že je nebylo možné podkopat. Na hradbách a cimbuří byly rozestavěné válečné stroje, připravené roznášet zkázu. Všechna okna v pevnosti byly jen úzké štěrbiny, jimiž se střílelo. Chránily před nepřátelskými střelami a ostrým větrem, který vál ze severu. Jen jižní zeď měla bránu, a ta byla tak dobře opevněná, že by se ji pokusil přímo dobýt jen úplný blázen. Borneheld využíval nepřirozené počasí jako výhodu. Přikázal mužům každý večer polévat zdi pevnosti vodou, aby se pokryly vrstvou kluzkého ledu. Po zdech se do města nikdo nemohl vyškrábat – alespoň nikdo z masa a kostí.

Na pozadí úchvatných vrcholků Hor ledových stěn se město a pevnost krásně vyjímaly. Na vrcholcích hor se držela jen trocha sněhu, takže se nad městem ze sněhem pokrytých kopečků vzpínaly strmé temné stěny hor. Pán žalu, nejvyšší vrchol pohoří, se zvedal dvakrát výš než ostatní hory. Podle acharských legend tam sídlil Temný pán Zapovězených. Z Gorkenu byl tento vrchol vidět jen zřídka. Obvykle ho zakrývaly mraky a mlha.

Gautier vedl muže dolů k městu. Uběhlo deset dní od chvíle, kdy odjeli z Jervoiského mola. Gautier jim dnes nepovolil ani jednu zastávku. Nechtěl strávit další noc venku a nemohl se dočkat, až uvidí výraz překvapení (a potěšení) v Borneheldově obličeji, když mu přivede jeho neobyčejně žádoucí snoubenku.

Město Gorken zahalovala téměř naprostá tma. I když Borneheld ve městě ubytoval téměř šest tisíc vojáků, nedovolil jim, aby plýtvali vzácným palivem na ohně nebo pochodně, takže naprostá většina mužů chodila spát se sluncem. Zkušenosti Bornehelda naučily, že může alespoň z části odrážet útoky ledových bytostí ohněm, takže vydal rozkaz, že se všechny cenné zásoby oleje a rašeliny musejí zachovat, než bytosti zahájí ofenzívu.

Gorken byl také obehnán zdí z černého kamene, i když nebyla ani tak vysoká, ani tak silná jako zdi pevnosti. Když zastavili koně u první předsunuté hlídky, Faraday se otřásla zlou předtuchou. I když netoužila po ničem víc než po teplé posteli a úkrytu před tímhle hrozným ledovým větrem, teplá postel také znamenala Bornehelda. Myšlenkami

zalétla k Axisovi. V minulých týdnech si to dovolila jen zřídka. Byl v pořádku? Podařilo se mu dojet do pevnosti před ní? Jestli ano, možná už je všechno ztraceno. „Snad tam dorazím včas," zašeptala neslyšně.

Faraday se zadívala na stínové postavy strážců, kteří hlídali oblast okolo ní. Gorken se rozprostíral okolo jižních a západních zdí pevnosti. Faraday napínala zrak, aby v soumraku zahlédla hradby slavné pevnosti. Tak tady se Axis narodil a Rivkah zemřela, pomyslela si. A tady se ho pokusím zachránit před jeho bratrem.

„Pojeďme!" zakřičel najednou Gautier. Faraday leknutím nadskočila. Gautier se zaklonil a chytil do ruky uzdu jejího koně a přinutil ubohé unavené zvíře ke klusu. „Pojďme, lady Faraday, čím dříve se dostaneme do pevnosti, tím lépe."

Stráže odstoupily od městské brány, která se začala pomalu otvírat, a za několik okamžiků už Gautier vtáhl Faradayina koně do ulic Gorkenu. Timozel pobídl koně a vyrazil za nimi. Tvářil se zachmuřeně. Yr jela těsně za ním.

* * *

Téměř všichni obyvatelé už město opustili. Gorken se očividně připravoval na obléhání. Ulice byly zčásti zablokované zříceným zdivem, kdyby se boje nakonec dostaly i do ulic, a Gautier musel jejich koně zpomalit, aby se dostali skrz. Faraday občas pootevřenými dveřmi zahlédla vnitřky domů a obchodů zaplněné zásobami nebo spící vojáky, kteří nocovali v domech blízko barikád. Na náměstí vyrostlo stanové městečko, které ještě víc zpomalilo jejich postup. Faraday se s obavami rozhlížela, jestli někde neuvidí šedivou uniformu Sekerníků, ale nikde ji nezahlédla. Poprvé se začala zajímat o vlastní bezpečí. Jeden voják s hustým plnovousem, který ležel na seně přikrytý několika přikrývkami, aby se zahřál, jí začal hlasitě nadávat, když se musel rychle odvalit z cesty kopytům jejího koně.

„Hej! Ty tam!" zakřičel Gautier na vojáka, který se opíral o jednu z podpěr stanu. Voják zamžoural do šera a v mžiku se postavil do pozoru. „Poručíku Gautiere!" zasalutoval tak předpisově, jak mu to jen zimou ztuhlé končetiny dovolovaly.

„Do tohohle Artorem zapomenutého města se mnou přijely čtyři stovky vojáků. Potřebují jídlo, postel a stáj pro koně. Kdo vede tady tu špinavou díru?“

„Ech, Goddars, pane.“

„Tak toho mizerného chlapa najdi a řekni mu, že jestli ráno zjistím, že jediný z mých vojáků nebo koní kvůli jeho opomenutí trpěl zimou nebo hladem, bude celý zbytek života žrát seno,“ utrhnul se na něj Gautier. Pak surově potáhl za uzdu Faradayina koně. „Pojďme, má paní, vévoda čeká.“

Gautier vrazil koni ostruhy do slabin a vyrazil úzkou ulicí k pevnosti. Nezajímalo jej, jestli mu Timozel a Yr stačí. Faraday se křečovitě držela hrušky sedla a kvůli vlně únavy, která ji zaplavila, už ani nevnímala domy kolem cesty. Muži, psi i koně se klidili poručíkovi z cesty. Nadávky jim rychle odumíraly v ústech, když si uvědomili, kdo je v gorkenských ulicích tak bezohledně předjel. Gautier se těšil téměř stejně velké úctě jako Válečný generál sám.

Město se táhlo až k jižní zdi Gorkenské pevnosti a v několika minutách už jeli podél mohutné kamenné zdi, která se ve výšce ztrácela ve tmě. Vrcholek byl příliš vysoko, než aby na něm Faraday mohla rozeznat stráže. Pootočila se, aby zjistila, jestli Timozel a Yr stále jedou za nimi, málem při tom spadla ze sedla.

Timozel popohnal koně a v poslední chvíli ji zachytil. „Zatraceně, Gautiere, zpomal!“ zavolal na Borneheldova poručíka. „Nemá cenu takhle hnát lady Faraday k Borneheldovi. Vždyť málem spadla z koně.“

Gautier Timozela sjel pohrdavým pohledem, ale přitáhl koni uzdu, když si všiml, jak je Faraday bledá. Šála jí spadla na ramena a v tlumeném světle odhalila, jak bledý a ztrhaný má obličej. Oči měla z únavy hluboko zapadlé a kolem nich měla tmavé kruhy. Z prokřehlých, roztřesených rukou jí málem vypadly otěže. Byla tak unavená, že se stěží udržela v sedle. „K bráně už je to jen pár minut,“ zabručel. „Vydrž to, má paní.“

Ale teď, když došli na konec cesty, na Faraday dolehla smrtelná únava. Těla a hlasy se jí slily do jednoho rozmazaného oparu. Pak zavrávorala tak, že ji Timozel musel přetáhnout na svého koně. Gautier se otočil a zamračil se, ale byl tak zaměstnaný tím, aby řekl správná hesla ve správnou dobu, že nemohl nic udělat. Pod vousy zaklel, pustil otěže Faradayina koně a znovu se otočil ke strážím u brány.

„Timozeli?“ Yr popohnala koně blíž k Timozelovi. Únavou téměř neviděla. „Je v pořádku?“

Timozel se na ni podíval a přikývnul. „Máme štěstí, že jsme dorazili už teď. Pochybuji, že by vydržela další den jízdy.“ Podíval se bezvýrazně na Strážkyni. „Tvoje kouzla ji od toho mohla uchránit, ne?“

„Dělala jsem, co jsem mohla, Timozeli, ale nejsem léčitelka.“ Yr přejela očima Timozelovi po tváři. „A dej si pozor, co komu říkáš, Timozeli. Pustíš si jazyk na špacír a zabiješ nás *všechny*.“

Timozelovi se stáhla tvář a chtěl jí ostře odseknout, ale zarazil ho zvuk otvírané brány. Pobídl koně za Gautierem. Yr tam nechal stát, než sebrala poslední síly a popohnala koně za nimi.

Pevnost se hemžila lidmi a praskala ve švech zásobami. Když Gautier dovedl koně doprostřed nádvoří, zastavil se a sesedl. Z jedněch dveří pevnosti potopených ve stínu k němu přiběhl vysoký svalnatý muž.

„Co se to tu děje?“ zakřičel rozzuřeně. „Vydal jsem rozkaz, aby dnes večer *nikoho* nepouštěli dovnitř!“

Gautier okamžitě seskočil z koně a padl na kolena do bláta u Borneheldových nohou. „Můj pane,“ řekl udýchaně, „to jsem já, Gautier. A podívej se, koho jsem ti přivedl!“ Gautier dramaticky máchl rukou za sebe. Uviděl nejasný stín Timozela na koni, jak drží v náručí Faraday.

Borneheld obešel poručíka a přistoupil k jezdci. „Co by mohlo být tak důležitého, že to nemohlo počkat za hradbami? Proč jste porušili mé příkazy? No, nebudu…“ Pak se ohromeně zarazil. Když se dostal blíž ke koni, nejprve rozpoznal Timozela a pak i ženu, kterou držel v náručí. Nevěřil svým očím.

„Můj pane,“ vypravila ze sebe Faraday z posledních sil. „Nemohla jsem čekat, než se ke mně vrátíš, tak jsem přijela za tebou.“ Pak omdlela.

41

Vévodkyně z Ichtaru

Faraday se vzbudila až v poledne dalšího dne ve strohé místnosti. Stál tam jen nezdobený prádelník, pár židlí a postel, na které ležela. Neomítnuté kamenné stěny nezdobily ani gobelíny, ani obrazy. Do pokoje proudilo světlo úzkým oknem s neprůhledným sklem.

Gorkenská pevnost. Faraday si postupně vybavila detaily včerejšího příjezdu. Šokované obličeje Borneheldа, hraběte Jorga a vévody Rolanda – všichni věřili, že ona i Timozel zahynuli pod sesuvem půdy u mohyl. Matně si vzpomínala, že ji Borneheld přinesl dovnitř k ohni, kde mu z posledních sil vypověděla historku, kterou počastovala Gautiera v Jervoiském molu. Timozel doplnil několik detailů. Dokonce se přinutila Borneheldovi, který klečel u jejího křesla, vřele stisknout ruku. Pak, když domluvila, všechno znovu zešedlo.

„Tak co, zlatíčko, vyspala ses dobře?“

Yr seděla na vzdálenějším konci postele. Faraday se na posteli překulila a usmála se na ni. Yr se očividně podařilo nechat do jejich pokoje poslat všechna zavazadla s jejími novými šaty a měla na sobě světle šedé vlněné šaty, jejichž prostý střih se dobře hodil pro službu. Stáhla si krásné plavé vlasy do usedlého drdolu. Ruce měla upjatě složené v klíně. Ale vševědoucí všetečné oči kazily její pečlivě budovaný obraz poslušné služtičky.

„Kde to jsme?“ zeptala se Faraday a rozhlédla se. Na malém roštu u jedné stěny pokoje hořel malý oheň, který studenou místnost alespoň trochu proteplil a přinesl sem trochu života.

„Nejsi nikde jinde než v Borneheldově vlastní komnatě, má milá. Válečný generál nepochybně strávil velice studenou noc někde jinde.“

Faraday se posadila. „Yr,“ zamračila se, „skoro nic si ze včerejška nepamatuju. Co ti Borneheld řekl o naší historce? Uvěřil tomu?“

Yr se srdečně zasmála. „Má milá, byl tak užaslý, že jsi naživu, že bys mu mohla namluvit, žes přiletěla do Gorkenu na měsíčním paprsku, a věřil by ti. Tak, teď se umyj a převleč, abys dobře zapadla do role nedočkavé zamilované slepičky.“ Yr zvážněla. „Faraday, nemáme času nazbyt. Máme nanejvýš týden, než dorazí Axis. Včera večer jsem mluvila s jedním strážným. Pověděl mi, že před pár dny do pevnosti dorazila zpráva, že Sekerníci vyjeli ze Sigholtu a blíží se ke Gorkenu. Musíš se vdát, než dorazí. Musíš zmírnit Borneheldovu žárlivost. Nezapomeň, že budoucnost Tencendoru závisí na tom…“

„Že se provdám za Bornehelda, ne za Axise,“ dokončila za ni Faraday unaveně. „Nemusíš mi to připomínat každý den.“

Yr sklopila oči a vstala. Přinesla džbán vody, který se ohříval u ohně.

* * *

Borneheld se setkal s hrabětem Jorgem, vévodou Rolandem a lordem Magarizem v kamenné velké síni pevnosti. I když síň oproti ostatním takovým místnostem v jiných hradech nebyla příliš rozlehlá, oheň, který plápolal ve velikém krbu na konci síně, ji sotva vytopil. Velký jídelní stůl, který přetékal mapami a zprávami, přitáhli blíž k ohni, ale stejně potřebovali několik vrstev oblečení. Timozel se z jedné strany opíral o krbovou římsu. Byl unesený z toho, že může poslouchat a občas mít poradní hlas při rozhodování velkých generálů. To *Axis* ho nikdy k radě nepřizval. Gautier stál blízko něj. Tvářil se klidně a trpělivě. Borneheld ho bohatě odměnil za to, že mu přivedl Faraday. Gautier si budoucnost maloval růžově. Rada už trvala alespoň hodinu. Válečný generál se dohadoval s ostatními generály, jestli má riskovat

životy vojáků a poslat ven víc hlídek, když postranními dveřmi vstoupila do komnaty Faraday.

Všichni vojáci na ni hleděli jako omráčení. Zírali s otevřenou pusou na krásnou mladou ženu oblečenou do smaragdových šatů, které rozhodně víc odhalovaly, než skrývaly. Oči jim uznale zasvítily.

Faraday se usmála a půvabně kráčela přímo k nim. Sukně jí při chůzi melodicky šustily. Díky, Matko, že stojí u ohně, a ne na druhém konci síně. Nedovolila, aby jí z tváře sklouzl úsměv, a trochu naklonila hlavu, aby vynikla ladná křivka její šíje. I přes dlouhé rukávy a široké sukně Faraday mrzla. Jestli ale chtěla Bornehelda co nejrychleji vlákat do manželství, spíš se jí to podaří v těchhle šatech než zabalené do ovčí přikrývky.

Faraday se zastavila tři kroky před Borneheldem a udělala hluboké pukrle. „Můj pane vévodo," řekla, „omlouvám se, jestli jsem tě vyrušila. Řekni slovo a odejdu."

„Ne, ne," zakoktal Borneheld, natáhl se dolů, vzal Faraday za ruku a pomohl jí vstát. „Vůbec nás nerušíš. Prosím, nechoď." U Artora, vydechl v duchu, když Faraday vstávala, je ještě hezčí, než si ji pamatuju. Riskovala život na cestě do Gorkenu, aby byla u mě. Je stejně odvážná, jak je krásná, pomyslel si. A patří mně.

Faraday chvíli stála tiše a pokoušela se posoudit Bornehelda, jak nejlépe dovedla. Vypadal větší a silnější, než si ho pamatovala. Kaštanové vlasy měl přistřižené ještě víc, teď už z nich zbyl jen kaštanový stín na lebce. Nejhezčí na něm byly šedé oči, které uznale svítily. Faraday se v nich spatřila. Vypadalo to, že je nesmírně rád, že ji vidí, ale dělalo mu obrovské potíže najít vhodná slova. Vzpomněla si na dětinské sny, že Bornehelda promění ve výřečného dvořana, a začala uvažovat, jestli z něj někdy bude něco jiného než strohý a omezený voják. Ještě rozšířila úsměv, když se na něj dívala, a otočila se na ostatní. Chtěla využít překvapení, dokud to šlo.

„Hrabě Jorge, tak nesmírně ráda vás zase vidím." V minulých letech šedovlasý hrabě dvakrát navštívil jejího otce ve Skarabostu. Byl milý a dvorný a jednal s ní s úctou. Jen naklonila hlavu, její postavení snoubenky vévody Bornehelda bylo o něco vyšší než jeho, takže se mu nemusela klanět.

Jorge k ní přistoupil a zlehka jí políbil ruku. „Má paní Faraday, nebudu předstírat, že mě nepřekvapil a také trochu neznepokojil tvůj

nečekaný příjezd.“ Jeho zjizvená a větrem ošlehaná tvář se mu poskládala do milého úsměvu. Jestřábí oči ji bystře odhadovaly. Faraday se raději obrátila k vévodovi Rolandovi, aby ty bystré oči nezjistily příliš mnoho.

„Můj pane,“ usmála se na něj a uklonila se před ním tak, jak to přináleželo jeho stavu. Vévoda Roland se poklonil tak elegantně, jak mu to jen jeho tučné tělo dovolovalo, a usmál se na oplátku. „Má paní Faraday, vypadáte ještě krásněji, než si vás pamatujeme. Ještě že jste přežila ten hrozný sesuv půdy.“

Přistoupil k němu druhý šlechtic. Tohle je určitě lord Magariz, pomyslela si Faraday, usmála se na něj a podala mu ruku. V tmavých vlasech mu prosvítaly šediny a po levé tváři mu běžela ošklivá rudá jizva. Jeho tvář měla drsný půvab, působil téměř tajemně. Vypadal velice mužně. Faraday odtrhla oči z jeho obličeje a zjistila, že napadá na jednu nohu. Vzpomněla si, že byl vážně zraněn při útoku na Gorkenskou pevnost na začátku měsíce suchého listí. Vypadal neokázale, jako člověk, který žije jenom pro bitvu, ale jeho obličej napovídal, že se v něm skrývají skryté hlubiny spící vášně. V očích mu zableskly nečekané jiskřičky humoru.

Sklonil se a jemně jí přejel rty po hřbetu ruky. „Má paní,“ usmál se, když se narovnal. „Doufali jsme, že Gorkenskou pevnost nelze dobýt překvapivým útokem, ale ty jsi právě pokořila tři nejvýznamnější generály bez jediného výstřelu. Vítej v Gorkenské pevnosti, lady Faraday.“

Faraday potěšila jeho dvornost. Jen nerada vyprostila ruku z té jeho a vrátila se k Borneheldovi. Gautierovi a Timozelovi pokývla hlavou. „Můj pane, prosím, neříkej mi, že jsem sem neměla jezdit.“

„No, vlastně,“ začal Borneheld, ale předešel ho hrabě Jorge.

„Můj pane vévodo, Gorkenská pevnost jistě není místo pro tak jemnou dámu, jako je lady Faraday. Je tu jen vojenská posádka a každým dnem očekáváme útok. Bornehelde, prosím tě, odešli dámu do bezpečí do Carlonu, dokud je ještě čas.“

„To ne!“ pospíšila si Faraday, v očích se jí zračily upřímné obavy. Položila ruku na Borneheldovu sevřenou pěst, kterou měl položenou na stole, a zaprosila. „Bornehelde, lásko. Má matka je mrtvá, nechybělo mnoho a zemřela jsem také. V žalu a osamělosti, které jsem cítila, má první myšlenka patřila tobě. Prosím, zapřísahám tě, neposílej mě teď

pryč.“ Uchýlila se k semínku síly, které jí svěřila Matka, a přistoupila k Borneheldovi. Usmála se na něj a jemně mu stiskla ruku mezi svými dlaněmi.

Borneheld se ostře nadechl, stejně jako všichni ostatní muži v místnosti. I když byla Faraday krásná i tak, teď vyzařovala takové kouzlo, že jí nikdo nemohl odolat. Borneheld jí ani nechtěl vzdorovat. Když po něm ta žena tak touží, proč by jí to měl upírat?

Faraday uviděla, jak Borneheldův pohled ztemněl, ucítila šanci a už se jí nepustila. „Můj pane,“ vydechla, „jela jsem celou tu cestu nadarmo? Prosím, Bornehelde, vezmeme se co nejdřív, ano? Kdo ví, co přinese zítřek?“

U Pluhu, pomyslel si Jorge, který byl sám bez dechu, mohl bych odmítnout nádhernou ženu, která se kvůli mně plahočila sněhem a nebezpečenstvím, jen aby byla se mnou?

Borneheld neviděl nic jiného než překrásnou ženu před sebou, která se přede všemi přiznává k tomu, že riskovala život jen proto, aby mu stála po boku. Celý život ho ponižovalo, když sledoval, jak mu sice ženy gratulují k vojenským úspěchům, ale nespustí oči z jeho nevlastního bratra. Ale teď získal cenu, po které by určitě šel i ten bastard. Přišla za *mnou*, ne za Axisem!

„Není divu, že jsi myslela jen na mě, když tě Válečná sekera tak hrubě zklamal,“ odpověděl. „Nechám ho za to zbičovat, jen co se tu ukáže.“

Faraday se otřásla, když se jí v hlavě objevil obraz toho, co Borneheld sliboval, ale věděla, že teď za Axise nemůže orodovat. „Měla jsem zůstat s tebou v Carlonu, má lásko. Otec udělal chybu, že mě poslal pryč s Válečnou sekerou. Možná,“ usmála se koketně, „bys mohl raději nechat zbičovat jeho.“

Borneheld se srdečně rozesmál. „Ty jsi mi tedy potvůrka, Faraday. Přiznávám se, že mě to překvapuje. No, pánové,“ obrátil se ke třem generálům, „mohli byste odolat takové kráse? Přiznávám se, že já ne. Gautiere!“

Gautier se postavil do pozoru. „Pane?“

„Ještě tu zbyl jeden sešlý bratr, co nám ujídá zásoby, kterým by bylo lépe v žaludku nějakého vojáka. Najdi ho.“

„Najdu ho *okamžitě*, můj pane vévodo,“ odpověděl Gautier a přemýšlel, kde přesně v bludišti chodeb pevnosti se může bratr skrývat.

Borneheld se na poručíka na okamžik zadíval. „To tedy doufám, Gautiere.“ Znovu stočil pohled na Faraday. „Protože budeme potřebovat jeho služby dnes odpoledne při svatbě.“

Faraday cítila, jak se jí sevřel žaludek, ale udržela si na tváři úsměv. „Můj pane,“ vydechla, „už se nemůžu dočkat.“

Magariz se otočil a chytil Gautiera za paži. „Gautiere,“ šeptl mu do ucha. „bratra najdete v kuchyni u ohně.“

Gautier si viditelně oddechl. „Děkuji, můj pane.“

Timozel až do této chvíle mlčel. „Můj pane vévodo,“ začal a Borneheld se na něj netrpělivě podíval. Co ten Sekerník zase chce? Zachránil sice Faraday zpod sesuvu a přivedl ji na sever, ale teď už by se opravdu ve vší slušnosti mohl klidit. Borneheldovi se zamyšleně zúžily oči. Prohlédl si Timozela podrobněji. Ten milý chlapec vyrostl v okouzlujícího muže. Borneheldovi začalo v duši vrtat ošklivé podezření. Cesta na sever jim trvala celé týdny – jak asi trávili noci? Mohlo by se snad stát, že by dostal použité zboží?

„Můj pane vévodo,“ pokračoval Timozel, „myslím, že si neuvědomujete, jak silné pouto je mezi mnou a lady Faraday.“ Borneheld ztuhnul a Faraday ucítila, jak jeho sevření zesílilo. Drahá Matko, modlila se, když jí po tváři přeběhla bolestivá grimasa, ať to Timozel všechno nepokazí. „Můj pane vévodo, když jsme unikli z toho sesuvu, uvědomil jsem si, že lady Faraday nejlépe ochráním a přivedu ji k tobě, když jí budu přísahat věrnost jako její kavalír.“

Borneheld na něj chvíli nejdříve nevěřícně zíral a pak se téměř rozesmál. Kavalír? Tohle se už přece dávno nedělá! Pobavilo ho to a hodně se mu ulevilo. Možná že Faraday není tak zkažená, jak mu to před chvílí připadalo. Roland a Jorge si za jeho zády vyměnili překvapené pohledy. Poslední kavalír, o kterém věděli, byl z generace jejich dědečků. Na rozdíl od Bornehelda však ani jeden z nich nebral Timozelovu přísahu na lehkou váhu. Co bylo tohle děvče zač, když se jí podařilo získat přísahu kavalíra?

„Můj pane,“ Timozel padl před Borneheldem na kolena. „Má přísaha věrnosti zahrnuje i manžela mé dámy. Budu ti sloužit stejně věrně a oddaně, jako sloužím tvé paní. Vždy budu klást tvou čest a tvé cíle před své vlastní. Můj pane vévodo, přijmete mé služby?“

Před chvíli ještě Borneheldem zmítalo podezření, ale teď se mu po obličeji rozlil spokojený výraz naprostého triumfu. Nejen že Faraday

uprchla z Axisovy ochrany, aby mu byla po boku, ale teď ještě Timozel vystoupil z Axisových služeb a zavázal se jemu. A Axis sám sem navíc do týdne dorazí a uvidí jeho skvělé vítězství – a bude mu muset předat velení nad Sekerníky. Borneheld pustil Faraday ruku a usmál se na Timozelovu skloněnou hlavu.

„Timozeli," řekl a ani se nesnažil skrýt vítězoslávu v hlase. „Tady je má ruka." Timozel vzhlédl a podal Borneheldovi ruku. „Já, vévoda Borneheld, přijímám tvůj slib služby a věrnosti. Vítej."

Faraday Timozelovy činy překvapily, ale přinutila se usmát. „Můj pane, jsi tak šlechetný. Není divu, že se na tebe pějí ódy široko daleko," lichotila mu. Všimla si, že na ni Jorge zvláštně hledí. Mile se na něj usmála a doufala, že nezpozoroval, jak ji šokovala Timozelova zrada Axise.

„Můj pane," zavolal ze dveří Gautier. Vedle něj stál starý muž v seneschalském rouchu. Byl tak vetchý, že vypadal téměř průsvitně. „Našel jsem bratra Františka."

„Bratře," bodře ho oslovil Borneheld, když se k nim dobelhal. „Doufám, že si pamatujete slova svatebního obřadu. Dnes potřebuji uzavřít manželství."

Bratr František se na Bornehelda a Faraday usmál a přikývnul. „Už je to hodně let, můj pane, ale všichni bratři doufají, že se jim jednou poštěstí tenhle obřad provést. Jsem poctěn, že právě já jsem byl požádán, abych spojil život lady Faraday ze Skarabostu a vévody Bornehelda z Ichtaru." Gautier ho určitě cestou z kuchyně nahoru po schodech rychle uvedl do dění.

Borneheld se obrátil k Jorgemu, Rolandovi a Magarizovi. „Pánové, byl bych poctěn, kdybyste mohli být svědky mého sňatku."

Laskavě přikývli, i když už všichni tři toužili po tom, aby se znovu začaly řešit důležitější věci jako například válka.

„Faraday?" vyzval ji Borneheld. „Jsi připravená?"

„Ano," odpověděla Faraday stručně. Kdyby mluvila déle, hlas by ji zradil. Axisi, odpusť mi, modlila se tiše. Prosím, pochop, co se snažím udělat. Na chvíli si dovolila ten luxus a vybavila si, jaké to bylo hřát se v jeho náručí, ale pak vzpomínku rychle zahnala. Už si na to nikdy nevzpomenu, slibovala si. Nikdy.

„Pánové a dámo," začal bratr a pak hladce vklouznul do předepsaných slov svatebního obřadu. Faraday se cítila jako v cizím

snu. Dívala se na sebe jakoby z dálky. Ach, pomyslela si, ani Axis, ani já už nepatříme sami sobě. Proroctví Ničitele si vybírá krutou daň od těch, kteří mu slouží.

Náhle si uvědomila, že bratr ztichl, Borneheld ji drží za ruku a mluví.

„Já, Borneheld, vévoda z Ichtaru, naplňuji svůj slib a beru si tebe, lady Faraday ze Skarabostu a před svědky ti slibuji, že tě budu ctít, zůstanu ti věrný, budu s tebou sdílet svůj život, svůj majetek a své tělo až do konce života. Ať nad tímto svazkem bdí sám svatý Artor.“

Odmlčel se a Faraday si s úlekem uvědomila, že všichni čekají na její slib. Musela si odkašlat, než slib zopakovala.

Bratr František měl ještě odříkat závěrečné fráze svatebního slibu, ale Borneheld ji už nedočkavě objal. Ani jeden z nich neslyšel, jak je svěřuje do Artorovy péče a prohlašuje je mužem a ženou. Jorge se na ně podíval a v duchu si probíral události minulé hodiny. Přemýšlel, jestli si je Faraday tak jistá, jak se zpočátku zdálo. Dívka na okamžik zaváhala, než ji Borneheld objal, a i teď byla v jeho náručí trochu ztuhlá na ženu, která ho miluje tak, že kvůli němu riskovala život. No, jestli měla nějaké pochybnosti, už je na ně pozdě. Podle práva božího i lidského byl jejich svazek nerozlučitelný. Teď už jejich pouto mohla rozetnout jen smrt. To dosvědčí a potvrdí každému, kdo se zeptá.

* * *

„Poslouchej mě,“ zašeptala jí Yr naléhavě, „ať už ti fyzicky udělá cokoliv, tvé duše se nemůže dotknout – když mu to ovšem nedovolíš. Rozumíš mi?“

Faraday přikývla. Měla sevřený žaludek. Týdny se vyhýbala přemýšlení o tom, co bude následovat po svatebním obřadu; o povinnostech ženy k manželovi. Yr stála za ní a rozšněrovávala jí hedvábné šaty. Chudinka malá. Borneheld byl poslední osoba, která by ji měla zasvěcovat do umění lásky. Ale… bylo to nutné. Ona i Jack podstoupili velké oběti, aby Faraday dostali až sem. Chvála proroctví, že se dostali do Gorkenu dřív než Axis.

„U Artora, děvče, už jsi s mou paní skončila?“ zavolal netrpělivě Borneheld ze svého místa u krbu.

„Ještě okamžik, můj pane,“ Yr Faraday pohladila po hladké kůži na zádech, aby ji uklidnila. Ale Faraday byla příliš strnulá na to, aby na dotek Strážkyně nějak reagovala.

Když Borneheld za nimi začal netrpělivě popocházet, rozšněrovala Yr rychle Faraday šaty a pomohla jí vklouznout do noční košile. Na okamžik se její oči potkaly s velkýma vyděšenýma očima Faraday. Pokusila se jí předat co nejvíc síly. Pak se otočila a vyšla ze dveří.

* * *

V bledém ranním světle se Faraday protáhla na posteli. Celé tělo ji bolelo. Vyprostila se zpod Borneheldova spícího těla a modlila se, aby ho její opatrné pohyby znovu nevzbudily. I když se snažila být silná, nakonec se jí oči zalily slzami. Věděla, že jí Borneheld nechtěl ublížit, ale zaplavila ho spalující touha, která ho zaslepila ke všemu ostatnímu, takže byl nechtěně netrpělivý a bezohledný. Pokoušela se ho potěšit, ale její nezkušenost Bornehelda mátla a jeho milování bylo právě tak nešikovné a nepříjemné jako rozhovory s ním.

Chtěla myslet na Axise, chtěla použít vzpomínku na jeho objetí jako talisman proti skutečnosti s Borneheldem. Ale Borneheldova přítomnost byla neodbytná, nedalo se před ní utéct do snů a vyhnala jí z hlavy všechny vzpomínky na Axise.

Borneheld byl ale spokojený a Faraday za to byla vděčná. Pak se zamračila. Tak už to má za sebou. Borneheld ji s nadějí poplácal po břiše. „Možná že jsem tam dnes v noci nasadil na syna,“ zamručel, odvalil se a usnul.

Ne, pomyslela si Faraday. Tentokrát si položila ruce na břicho ona. Ne. Provdala jsem se za něj, abych sloužila proroctví, ale dítě mu nedám. Tolik obětovat nemusím. „Matko, vyslyš mě,“ zašeptala, „ať jsem neplodná. Nechci mu počít dítě.“ Na okamžik ji těžký rubínový prsten na prstě začal škrtit. Zatočila s ním, aby si uvolnila prst. Prsten byl úplně stejně těžký a nešikovný jako Borneheld sám. „Prosím, splň mi to.“

„Faraday?“ zašeptal Borneheld ospale. „To jsi ty? Jsi vzhůru?“

Faraday slyšela, jak se k ní obrátil, a kousla se do rtu, aby neztuhla, když ucítila, jak ji chytil rukou za ňadro.

„Tak pojď sem, holubičko. Manžel tě potřebuje.“

42

Shledání

Nakonec měla Faraday týden na to, aby si zvykla na manželství a přesvědčila Borneheldа, že ho skutečně miluje a chce. Naučila se přijímat Borneheldovy noční nároky na své tělo a požádala ho, aby jí ukázal, jak ho má potěšit. Velice neochotně si Faraday musela připustit, že kdyby nebyla zamilovaná do Axise, kdyby neměla vzpomínku na těch pár krátkých chvil pod hvězdami u mohyl, naučila by se svoje manželství přijímat. Svým způsobem se ji Borneheld snažil potěšit. Jeho milostné pokusy byly občas prudké a nekompromisní. To sice nebyly dobré vlastnosti pro milence, ale pro vojáka ano – a Borneheld nikdy nepředstíral, že je něco jiného, než opravdu byl.

Borneheld Faraday většinu dne nechával na pokoji, protože ho zaměstnávaly porady s veliteli nebo velení hlídek do severních pustin. Byl ale rád, když ráno přišla a dívala se na něj při cvičení se zbraní. Sem tam utrousila pochvalnou poznámku, když polonahý protahoval svalnaté tělo a dělal všelijaké komplikované manévry mečem a holí. Byl silný, to Faraday věděla lépe než kdokoliv jiný, ale když ho někdy pozorovala, myšlenky jí zalétly k jinému muži, kterého sledovala při cvičení se zbraní za chladných rán na Tarských pláních.

Čtvrtý den prvního týdne měsíce sněhu pomalu obcházela hradby Gorkenské pevnosti. Měla na sobě těžký plášť přitažený těsně k tělu a černé hedvábné šaty. Na hlavě měla kapuci proti větru a dívala se přes

Gorken na cestu na jih. Nikdy nepřiznala, že se na procházky po hradbách těší. Kdykoliv se jí zeptali, odpověděla, že jen zabíjí čas, když má Borneheld jiné povinnosti. Dnes ji doprovodil Timozel, i když ho Borneheld stále více zaměstnával povinnostmi v pevnosti. Škoda, pomyslela si Faraday, když pokývnutím pozdravila strážného, že Timozelovy povinnosti nezahrnují také převzetí jejích povinností v Borneheldově posteli. Usmála se té představě. Dnes se šla čerstvého vzduchu nadýchat také Yr. Faraday Strážkyni pozorovala a napadlo ji, jestli její myšlenku zachytila. Vypadalo to, že ano. Yr se zevnitř kousala do tváře, aby se nerozesmála nahlas, a vyhýbala se Faradayinu pohledu.

Dnes byla řezavá, nepříjemná zima, ale bylo krásně vidět. V minulých dnech se sněhové mraky trochu rozestoupily. Yr je bystrýma očima zpozorovala jako první. Přistoupila k Faraday.

„Podívej se," upozornila ji na nepatrnou skvrnu na cestě na jih. „Vidíš je?"

Faraday poskočilo srdce. Napínala oči, aby je uviděla. „Kde?" zeptala se bez dechu. „Kde? Nevidím je. Je to on?"

„Ano, dítě, je to on. Jsi připravená?"

Její otázka mohla mít hodně významů, ale Faraday přesně věděla, co tím myslí. Byla schopná zarazit Bornehelda, až k tomu dojde? „Jestli ne, pak to brzy poznáme, Yr."

„Co se děje?" zeptal se netrpělivě Timozel. Rozčilovalo ho, že si ženy šeptají. „Na co se díváte?"

„Sekerníci se blíží ke Gorkenské pevnosti, Timozeli," odpověděla mu Yr a obrátila se k němu. Asi týden si zvykla stáčet dlouhé plavé vlasy do volného uzlu na temeni a nechala pár pramínků volně splývat kolem obličeje. Tvořily jí kolem hlavy zlatavý mrak. Když přijeli do Gorkenu, obnovili svůj románek a Timozela potěšilo, že si vybrala jeho společnost, a ne Gautierovu. „Jsi připravený na setkání s Válečnou sekerou, Timozeli?"

„Už k němu nepatřím," ohradil se Timozel. „Má paní si zvolila za manžela vévodu Bornehelda, nejmocnějšího Válečného generála, jakého Achar poznal. Teď sloužím Borneheldovi."

Faraday se zatvářila kysele. Timozel zradil Axise stejně, jak ho zradila i ona. Jak mu to mohla mít za zlé?

„A navíc," dodal Timozel za chvíli a připomenul si vizi v hrobce talona zaklínače. „Copak nás Borneheld nezachrání před Gorgaelem Ničitelem?"

Faraday se nutně musela něčeho zachytit. Chytila se kamene vyčnívajícího z cimbuří. Vzpomněla si, že Jack i Yr byli schválně velice neurčití, když se jich Timozel vyptával, jestli je Borneheld tím vyvoleným, který zachrání Achar. Nikdo tehdy nevěděl, že za chvíli padne na kolena a bude Faraday přísahat věrnost kavalíra. Těmi lžemi jsme si vykopali pěkně zrádnou jámu, pomyslela si Faraday.

„Kdo ví, kdo nás nakonec zachrání," odpověděla Faraday nakonec a vzala Timozela za ruku. „Pojď, budeme vyhlížet Sekerníky."

Trvalo jim ještě hodinu, než projeli městskou branou a propletli se městem. Většina se zastavila na náměstí a začala si zařizovat ubytování a potravu pro koně, ale brzy ve zbytku Sekerníků, kteří pokračovali dál k pevnosti, byla schopná rozeznat jednotlivé tváře. Všimla si Beliala. Vypadal pohuble, ale uvolněněji, než si ho pamatovala. Za ním jel Arne, Faraday ho sotva znala.

„Yr," vydechla a ukázala rukou.

„Ano," usmála se Yr. „Jsou stále s ním." Ogden a Veremund jeli zachumláni do dlouhých plášťů, které splývaly po bocích jejich dvou oslíků. Yr byla bez sebe radostí, když uviděla společníky, a nemohla se dočkat, až se jich vyptá, jak pokročili s Axisem, jestli potkali Jacka nebo pátou Strážkyni, jestli je Gorgael znovu napadl.

A pak jí vjel zpoza rohu do zorného pole Axis. Povídal si s jedním Sekerníkem, který zůstal pozadu. Faraday vyletěly ruce k hrudi. Myslela si, že se jí při pohledu na něj zastaví srdce. Bylo mu líto, že jsem zemřela? uvažovala. Nebo jen pokrčil rameny nad tou hromadou hlíny, pod kterou jsem měla zahynout, a pak začal žertovat s Belialem?

Yr vzala dívku znovu kolem pasu a zašeptala jí do ucha. „Nepochybně jste se oba změnili od chvíle, kdy se vaše cesty rozešly, ale jestli ti řekl, že tě miluje, nepochybuj o tom."

Faraday sledovala Axisovu šedočernou postavu, jak se na koni blíží k bráně pevnosti.

Matko, pomoz mi, zaprosila v duchu, protože já sama to nedokážu. Miluji ho.

Já vím, mé dítě, já vím, odpověděla jí Yr a Faraday vůbec nepřekvapilo, že slyší myšlenky Yr přímo v hlavě.

* * *

Belial zarazil malou skupinu Sekerníků před branou Gorkenské pevnosti a čekal, až je Axis dožene. Axis přitáhl Belaguezovi otěže a zastavil ho vedle Belialova válečného oře. Tvář měl staženou napětím. Měl před sebou nejhorší ponížení. Musí Borneheldovi do očí říct, že ztratil Faraday. A za pár minut bude muset Borneheldovi předat velení Sekerníků, jak to slíbil Jaymemu.

Axis se tohoto dne bál.

„Pamatuj, Axisi, nezáleží na tom, co se stane v pevnosti," řekl mu Belial tiše a hleděl mu zpříma do očí, „vždycky budeme věrní jen tobě. Půjdeme, kamkoliv nám zavelíš, a budeme bojovat za tvou věc."

Axis se na Beliala zadíval. V posledních několika týdnech byl pro něj jako skála, vždy byl nablízku s radou a útěchou, vždycky měl po ruce úsměv a žert. Cestou na sever Axis s Belialem dalekosáhle probíral své obavy a nejistotu. Kdyby tam nebyl, pomyslel si Axis, nevím, jak bych si s tím vším novým poradil.

Axis nevěděl, jak dlouho ještě vydrží jeho věrnost k bratru-veliteli Jaymemu. Už teď měla vážné trhliny – první bylo to, že Jayme trval na tom, aby předal vedení Sekerníků Borneheldovi, a pak ještě víc to, co se dozvěděl o svém původu, Ikarii a Avar. Nemohl z mysli vypudit obraz ženy, která prosila u lesa o Raumův život. „Musíš dělat jen to, co ti velí srdce. Ne to, o čem Seneschal tvrdí, že je správné. Máš povinnost dělat jen to, co *ty sám* považuješ za správné." Axis se zhluboka nadechl. Dávala její slova smysl? Může se odvážit věřit srdci? Určitě nepovažoval za správné předat velení Sekerníků Borneheldovi… ale copak může něco namítat proti tomu, aby Válečný generál začal velet Sekerníkům, když jich kvůli němu tolik zbytečně zemřelo v Gorgaelově bouři?

„Axisi! Válečná sekero! To je dobře, že jsi přijel!"

Axis otočil hlavu za hlasem. Houpavým krokem se k němu rychle blížil vévoda Roland. Axis seskočil z Belagueze a přijal vévodovu nabízenou pravici. Chytil ho i za paži. Axis věděl, že i když je vévoda tlustý, je zároveň i jeden z nejlepších velitelů. Jorge i Roland patřili k těm nečetným šlechticům u dvora, kteří Axise nezesměšňovali ani nezatracovali kvůli jeho původu. Roland kývnul na Beliala a zvědavě

přejel pohledem po Ogdenovi s Veremundem, ale hned se zase vrátil k Axisovi. Sevřel mu ruku a předloktí.

„Vítej, Axisi. Artor tě provázej.“

„Vás také, vévodo Rolande, vás také,“ usmál se na něj Axis. „Co je nového?“

Roland pokrčil rameny. „Gorkenská pevnost se pořád drží, Axisi, ale nájezdy si vyžádaly daň… ne!“ Roland pustil Axisovu ruku a odmítavě jí zamával Axisovi před obličejem, když uviděl, že užuž otvírá ústa a chystá se na něj vychrlit proud otázek. „Ne, nebudu stát tady na větru a odpovídat ti na všechny otázky, chlapče. Pojď dovnitř. Borneheld a Jorge se radí s Magarizem a budou si chtít poslechnout všechny novinky. Zjistili jste něco v Pevnosti mlčenlivé ženy?“

Axis jen s obtížemi udržel bezvýraznou tvář a zahnal tisíce ostrých odpovědí na tuhle otázku, které mu letěly hlavou. Mávnul k Ogdenovi a Veremundovi. „Přivedl jsem tyhle dva postarší bratry, příteli. Možná nám pomohou, možná taky ne.“

Roland překvapeně zamrkal. „To jeli celou cestu do Gorkenu z Pevnosti mlčenlivé ženy na oslech? Copak nemáš rozum? To jsi neměl žádné volné koně?“

„Bratra a jeho oslíka jde jen těžko rozdělit,“ poznamenal Axis suše. „Pojďte, musím co nejrychleji na válečnou radu. Beliale? Vezmi s sebou tyhle dva… gentlemany. Musíme se setkat s Borneheldem.“

Roland položil Axisovi důvěrně ruku kolem ramen a překotně mu začal šeptem sdělovat podrobnosti o obranných opatřeních, která už v Gorkenské pevnosti zavedli. Ani jeden si nevšiml ženy v plášti, která je sledovala z hradeb.

* * *

Borneheld vzhlédl od dokumentů, rozložených na stole, a zadíval se na Rolanda a Axise, jak se k němu blíží síní. Následoval je Axisův pobočník a dva přestárlí seneschalští bratři. Tak. Válečná sekera konečně dorazil. Teď všichni uvidí, kdo je silnější, kdo je lepší stratég a lepší velitel. Dnes převezme velení Sekerníků. Borneheld se cítil velice silný v kramflecích. Byl mocný.

Jorge a Magariz stáli u strany stolu a vyměnili si ustarané pohledy. Oba dva společně s Rolandem se báli, že by řevnivost mezi Borneheldem a Axisem mohla ohrozit obranu Gorkenské pevnosti. Všichni tři doufali, že Axis Bornehelda nevyprovokuje k otevřené konfrontaci a že se Borneheld nenechá unést a nezapomene bránit pevnost kvůli vzteku na nenáviděného nevlastního bratra. I jednoduchá představa Axise a Bornehelda, jak spolu večeří, s sebou nesla příslib násilí. Ani nechtěli myslet na to, co by mohly ty horké hlavy udělat v neustálém napětí vojenského nasazení.

„Válečná sekero," ušklíbl se Borneheld, když Axis došel ke stolu. Už dlouho se na tuhle chvíli těšil a hodlal si ji vychutnat. Konečně se před ním bratr bude muset pokořit.

„Válečný generále," pozdravil Axis úsečně. Obličej měl bez výrazu. Ani jeden nenabídl druhému ruku.

„Obdržel jsem zprávy o tom, jak jsi ztratil lady Merlion a lady Faraday severně od Pevnosti mlčenlivé ženy, Válečná sekero. Opravdu mě překvapuje, že si stále myslíš, že jsi schopen vést Sekerníky."

Magariz, Jorge i Roland na Bornehelda zírali, ale drželi jazyk na uzdě. Stačil jim jeden pohled jejich Válečného generála.

Axis se zarazil. Ta poznámka ho zabolela. „Ke své zprávě nemám co dodat," řekl upjatě.

Borneheld složil ruce na stůl a mírně se naklonil dopředu. „Tvoje neschopnost mě přímo děsí," zasyčel. „Ty dvě nevinné ženy ti důvěřovaly!"

Axisovi se zúžily oči. To, že Borneheld měl právo mu jeho poklesky vyčítat, ho ještě víc rozzuřilo. Měl mu říct, že je Faraday možná naživu. Ale neměl pro to žádný důkaz kromě slova avarského muže a Axis znal Bornehelda natolik, aby věděl, že by nikdy nepřijal svědectví jednoho ze Zapovězených.

Roland se rychle vložil do hovoru. Borneheld příliš plýtval časem na dětinskou řevnivost. „Můj pane vévodo, tahle záležitost může počkat. Pak ji budete moci projednat v klidu… a detailněji."

Borneheld mu uštědřil rychlý ostrý pohled, ale změnil téma. Už je čas, aby Axis zjistil, že Faraday zůstala naživu a hned spěchala na sever za svým milovaným. „Přivedl jsi mi mé Sekerníky?" zeptal se ostře.

Axisovi ztvrdly rysy. Jen taktak se udržel a nenatáhl se přes stůl, aby Borneheldа hodil do ohně. Oba muži na sebe zírali. Ani jeden nechtěl sklopit oči jako první.

Roland, Jorge i Magariz zadrželi dech, ale nakonec Axis ucítil, jak k němu zezadu přistoupil Belial a nabídl mu tichou podporu.

„Mluvím za Sekerníky," řekl nakonec Axis. „Přijímám tvé velení a se mnou i všichni Sekerníci."

Borneheld otevřel ústa. Tohle nechtěl. Chtěl mít Axise z cesty, aby mohl velet Sekerníkům sám. Vůbec nejlepší by bylo, kdyby Sekerníky rozpustil a rozptýlil do vlastních jednotek. Tím by je jedním čistým řezem zbavil jejich pověsti a proslulosti. Ale Jorge promluvil nejdřív. Přesně věděl, co má Borneheld za lubem, a také věděl, že by to Axis nikdy nepřijal. Nemohl připustit, aby mu velení takhle proteklo mezi prsty.

„Děkujeme ti za podporu, Válečná sekero," řekl chytře, „a za to, žes tak ochotně předal velení Sekerníků Válečnému generálovi. Zařídíš, aby se Sekerníci stali hodnotným doplňkem jeho ozbrojených sil."

Byl to mistrovský tah. Nejen že Jorge Borneheldovi složil poklonu a uspokojil jeho pýchu, ale zároveň zajistil, že by Borneheld vypadal dětinsky a pomstychtivě, kdyby trval na úplném rozpuštění Sekerníků. Borneheld na něj chvíli hleděl. Nevěděl, jak má na Jorgeho zásah zareagovat. Než stačil odpovědět, vložil se do hovoru Roland a následoval Jorgeho příklad.

„Všichni jsme poskytli své jednotky k dispozici Válečnému generálovi," řekl bodře. Nemluvil na nikoho určitého. „Válečný generál ví nejlépe, jak je využít. Ale nechtěli bychom ho přece zahltit každodenními starostmi. Jemu nepřísluší starat se o to, aby se tisíce mužů najedly, napily a pořádně cvičily. Jsme vděční, že je tak předvídavý a nechává tyhle drobné záležitosti na nás. My předáváme jeho rozkazy mužstvu. Vidíte, teď jsem si uvědomil," pokračoval a zadíval se na Borneheldа, „že Vévoda z Ichtaru je první Válečný generál v historii, který bude velet Sekerníkům."

Borneheld zavřel ústa a zamyslel se. Ano, co říkali Jorge a Roland, dávalo smysl. Nechce se zabývat tím, který pitomý štolba krmí a hřebelcuje koně. O to se mají starat podřadnější lidé, lidé jako Axis. Navíc, jak řekl Roland, on opravdu bude první světský velitel, který bude velet Sekerníkům.

„Ano,“ přikývnul, „přijímám velení nad tebou a Sekerníky. Budeš se starat o každodenní záležitosti a budeš jim tlumočit mé rozkazy.“

Nešťourej do toho, Axisi, pomyslel si Belial zoufale, ale zachoval si na tváři příjemný výraz. Nešťourej do toho. Buď vděčný, že sis díky těm dvěma staříkům zachoval aspoň tolik velení.

Po pravdě Axise docela pobavilo, jak Jorge a Roland Borneheldovi lichotili a manipulovali jím. „Jak si přeješ, Válečný generále,“ řekl nevýrazně a mírně se uklonil zhruba Borneheldovým směrem. „Podrobuji se ti.“

Borneheld se doširoka usmál samým uspokojením. Poprvé od chvíle, kdy Jayme ustanovil Axise Válečnou sekerou, Borneheld konečně cítil, že má navrch. „No, Válečná sekero, co jsi zjistil v Pevnosti mlčenlivé ženy? Určitě nám to pomůže přemoci přízraky a ledové příšery, které na nás útočí.“ Pohodlně se opřel do židle s vysokým opěradlem a mávl na ostatní muže, aby si přistrčili židle ke stolu. Borneheld byl ve smířlivé náladě.

Ogden a Veremund, kteří až do této chvíle neřekli ani slovo a byli velice nenápadní, přistoupili také. Axis na ně pohlédl, když si pohodlně natáhl nohy pod stolem. „Přivedl jsem s sebou dva bratry, kteří dlouho a podrobně studovali záznamy v Pevnosti mlčenlivé ženy. Ogdene, Veremunde, možná byste Válečnému generálovi rádi sdělili, co podle vás ohrožuje Gorkenskou pevnost.“

Oči všech se stočily ke dvěma bratrům, kteří přivedli role seneschalských bratrů k dokonalosti.

„Ať tě Artor ochraňuje a stojí při tobě,“ řekli jednohlasně a uklonili se Borneheldovi.

„I vás,“ zamumlal Borneheld netrpělivě a projel si rukou kaštanové vlasy. „Tak co mi povíte?“

„Můj pane vévodo,“ začal Ogden, „věřím, že odpovědi na většinu otázek, které tě trápí, nalezneš v prastarém proroctví, které vzniklo dávno před tím, než Achařané vyhnali Zapovězené za Hraniční vrchy.“

Bratři mluvili ještě půl hodiny, odříkali první dva verše Proroctví Ničitele a řekli všechno, co věděli o Gorgaelovi a jeho jezdcích. Když je Axis poslouchal, připadalo mu neuvěřitelné, že zbytek Acharu ještě nemá ani tušení o odhaleních, která učinili v posledních měsících. Co se Bornehelda týkalo, velení Gorkenské pevnosti přizpůsoboval tomu, že přízraky, které je napadaly, nemůžou být nikým jiným než

Zapovězenými. Neměli pro ně žádné jiné vysvětlení. Teď mu Ogden a Veremund nabízeli alternativu. Nakonec Borneheld reagoval přesně tak, jak Axis čekal.

„To je bláznovství," vyštěkl Borneheld. „Bojujeme tu se Zapovězenými. Seneschal sám nás učí, že tohle jsou naši nepřátelé, a ne jakési bytosti, o kterých mluví nějaké moly prolezlé proroctví."

Magariz se naklonil dopředu a nad Borneheldovým výrazem se zamračil. Ve světle ohně mu rudá jizva na tváři ještě více zazářila netlumeným vztekem. „Můj pane, musím nesouhlasit. Ledové bytosti, které popisuje proroctví, vypadají velice podobně jako ty, které napadají naše hlídky a Útočiště ve městě. A někteří uprchlíci z Ravensbundu zmínili to jméno – Gorgael. Říkají, že je slyšeli ve větru, když jejich domovy a rodiny napadaly ty přízraky."

Borneheld stále ještě vypadal nedůvěřivě, ale Jorge a Borneheld zamyšleně přikyvovali. „Odpovězte mi, bratři, jestli můžete. Jestli to jsou Gorgaelovy přízraky, které se k nám tlačí ze severu, jak je tedy máme zastavit?" zeptal se Jorge.

Ogden a Veremund se na sebe zadívali, ale vyhýbali se Axisovu pohledu. „Když posloucháme proroctví, vévodo Jorge, zjistíme, že tři rasy Tencendoru se musí sjednotit pod vedením Muže z hvězd, aby mohly Ničitele porazit. Nic jiného ho nezastaví."

Borneheld je chvíli nevěřícně sledoval, pak se opřel o opěradlo židle a z plna hrdla se rozesmál. „Přicházíte se zprávami, které se hodí tak pro staré baby a pro děvečky. Neslyšel jsem nic, co by mi pomohlo při obraně pevnosti před bytostmi, které se na nás valí z ledových pustin." Opět se naklonil dopředu. V hlase mu zazněl vztek a v šedých očích mu nebezpečně blýskalo. „Ty vaše povídačky o přízraku, který nás prý má zachránit, nepochybně pramení jen z vašich senilních mozků. A spojit Achařany a Zapovězené? To je kacířství! Nic takového tu nechci poslouchat! Artorovi služebníci vyženou přízraky z Acharu, a ne nečistí Zapovězení! Máte štěstí, že vás nedám popravit hned teď pro šíření podvratných zvěstí!" Nakonec už křičel.

Ogden i Veremund o krok ustoupili, vyděšeně před sebou máchali rukama a očima prosili Axise o pomoc. Borneheld ale ještě neskončil.

„Zakazuji, aby se o tom vašem proroctví ve městě nebo v pevnosti mluvilo. Je to jasné?"

Axis naznačil oběma bratrům, aby ještě víc ustoupili. Belial mezitím myslel na to, že i teď, v této chvíli, nepochybně přes tři tisíce Sekerníků vypráví o svých zážitcích všem Borneheldovým vojákům, kteří chtějí poslouchat. Bornehelda by jistě nepotěšilo, kdyby se zprávy o proroctví a o Muži z hvězd rozšířily mezi jeho vojskem stejně rychle jako u Sekerníků. Jorge, Roland a Magariz věnovali nebývalou pozornost svým rukám, vypadalo to, že je jejich nehty úplně fascinují. Všichni tři si mysleli, že by se otázka proroctví měla důkladně prodiskutovat. Tohle ale asi nebyl nejlepší okamžik na to, aby se o tom zmínili před Borneheldem.

Borneheld konečně propustil oba bratry strohým mávnutím. Šli tak rychle, že nechybělo málo, aby utíkali ze síně jako zajíci.

„Axisi," oslovil ho Magariz. „Sami toho víme velmi málo. Přízraky vedou ledové příšery. Odvažují se stále dál a stále jich přibývá, ale stále ještě nepronikly ani do města, ani do pevnosti. Samozřejmě nesmíme zapomenout, že to pro ně není nic těžkého – už jednou se jim to podařilo, když dobyly jak pevnost, tak Útočiště."

„Víte už, jak se jim tehdy podařilo prolomit obranu, Magarizi?" zajímal se Axis.

Magarizův pohledný obličej zešedl. Najednou vypadal k smrti unavený. „Byl jsem celý den na hlídce. Válečná sekero, a usnul jsem tady, před ohněm. Vzbudil jsem se pozdě v noci, byla mi zima a byl jsem ztuhlý. Z ohně už zůstaly jenom žhavé uhlíky. Zjistil jsem, že na nás ty bytosti útočí. Když jsem vykřikl, stráže vběhly dovnitř a pokusily se mě bránit – ale roztrhaly je na cucky. Já sám jsem přežil jen náhodou. Ty děsivé příšery mě tu nechaly. Byl jsem v bezvědomí a krvácel jsem. Jak se dostaly dovnitř? Nemám tušení, Válečná sekero. Možná použily nečistá kouzla, aby se dostaly přes stráže a prolomily obranu." Magariz se při vzpomínce otřásl. „Měly křídla, Axisi. Určitě nás napadly ze vzduchu." Pousmál se, když uviděl výraz na Axisově tváři. „Ano, křídla. Od té chvíle strážní hlídají i oblohu, nejen zemi."

„Naše hlídky je občas vídají. Vždycky vedou skupinu přízraků," poznamenal Borneheld tiše. Vztek na bratry ho opustil, když si vzpomněl na dny, kdy sám vedl hlídky do okolí Gorkenské pevnosti. „Viděl jsem je, když jsem vedl hlídky. Jsou… jako by se zhmotňovaly. Od prvních útoků jak přízraky, tak ledové bytosti, které je vedou,

dostávají stále skutečnější tělo. Ztrácíme mnoho mužů a ještě jsme jim nezpůsobili žádné ztráty.“

Jorge chvíli přemýšlel o Válečném generálovi. Borneheld sice čas od času měl své chvilky neuváženého vzteku a jeho žárlivost na Axise mu občas zatemnila myšlení, ale nikdo mu nemohl upřít, že je statečný. Obranu Gorkenské pevnosti zorganizoval skutečně skvěle. Už jen tím si jako nový Válečný generál získal respekt a věrnost velitelů. Borneheld byl tvrdý velitel. Vyžadoval od mužů naprostou poslušnost a úctu. Na druhé straně neměl příliš zkušeností z opravdových bitev a stal se Válečným generálem jenom kvůli tomu, že byl následníkem trůnu. Měl chladnou hlavu a dostatek schopností na to, aby je dokázal provést touto krizí? Uměl vojáky stmelit a nadchnout stejně, jako to umí Válečná sekera? Pohled mu přelétl k Axisovi.

„Přinesli poslední dobou Ravensbunďané ještě nějaké zprávy ze severu?“ zeptal se Belial. Udělalo na něj dojem, že Borneheld riskoval život společně se svými muži.

Magariz zvolna poklepal prsty na desku stolu. „Řekli nám, že skraelingové – tak říkají přízrakům – se stále valí na jih, ale drží se blízko Hor ledových stěn. Nelíbí se jim Andakilsa. Divoši viděli, jak se některé přízraky dostaly do vody a rozpustily se.“

Borneheld seděl trochu bokem. Zamračil se, ale zůstal zticha. Přízraky nesnášejí tekoucí vodu. Přemýšlel celé dny, jak tuhle jejich slabost využít – možná by pomohl vodní příkop. V duchu si povzdychl. Škoda, že je řeka tak daleko a nedá se svést sem.

„Ale naneštěstí už nám Ravensbunďané nedají žádné informace,“ pokračoval Magariz.

„Proč?“ zeptal se Axis.

„Záplava uprchlíků z Ravensbundu najednou vyschla,“ vysvětlil Roland. Dělalo mu potíže vybalancovat objemné tělo na malé židličce, takže se postavil k ohni. Jeho tělo vrhalo na vzdálenější zeď obrovské pohyblivé stíny, když přešlápl z nohy na nohu. „Myslíme si, že to není proto, že by už všichni odešli z těch jejich pustin, ale protože jim někdo odřízl jižní únikovou cestu.“

„Buď, anebo je něco sežralo,“ poznamenal Jorge. „Axisi, našli jsme alespoň nějakou obranu proti těm bytostem. V malých skupinách je může odrazit oheň. Když jich ale zaútočí mnoho, zhasí i pochodně. Teď

vybavujeme všechny hlídky hořícími větvemi – alespoň trochu je to chrání.“

„To jste zjistili jen tohle?“ zeptal se Axis a hned si uvědomil, že to může vyznít urážlivě.

„Myslíš, že ty bys toho zjistil víc, Válečná sekero? Myslíš, že by sis vedl lépe než desítky mých vojáků, které za hradbami obětovaly život?“ odsekl ostře Borneheld. Tohle ho rozzuřilo.

Axis se začal omlouvat, ale Borneheld ještě neskončil. „Povedeš zítra ráno hlídku, Válečná sekero? Pak možná zjistíš, co se nikomu před tebou nepodařilo. Konečně, člověk, který tak hrdinně ztratil tolik mužů v náhlé průtrži mračen, nemluvě o lady Faraday a tom chlapci Timozelovi, které nechal v závalu, by neměl mít problém s několika přízraky ve sněhu!“

„Tohle vůbec není nutné, Axisi,“ začal Roland, ale přerušil ho hlas z druhé strany síně.

„Bornehelde,“ řekla Faraday jasným a mazlivým hlasem. „To od tebe vůbec není pěkné, když naznačuješ, že jsme s Timozelem zemřeli.“ Blížila se k nim pomalým krokem. Celou vůli upnula k tomu, aby stále pozorovala Bornehelda a nesklouzla pohledem k Axisovi.

„Faraday!“ zašeptal Axis. Nemohl se vzpamatovat. Takže je naživu! Co tu dělá? Trochu se natočil, aby viděl, jak se tváří Borneheld. Milostivý Artore, ne! Tohle by mu přece neudělala! *Nemohla* by mu to udělat!

„Ach,“ odpověděl Borneheld, kterého Axisova reakce víc než potěšila. „Možná si pamatuješ na moji ženu, Válečná sekero. Před několika týdny jsi ji ztratil.“ Faraday se postavila Borneheldovi po bok a vévoda jí položil ruku kolem pasu. Faraday se na něj usmála a pak konečně pohlédla na Axise. Jen s největším vypětím sil si zachovala lhostejný obličej, když viděla jeho šokovaný výraz.

Axisovo zoufalství nad tím, když uviděl Borneheldovu paži kolem jejího pasu, se změnilo ve vztek na Faraday. „Jak ses opovážila!“ zakřičel na ni, až všichni v síni nadskočili. „Jak ses opovážila odejít a nedat nikomu zprávu o tom, že jsi naživu? Víš vůbec, kolik utrpení jsi způsobila?“ Udeřil pěstí do stolu. Papíry a mapy se rozlétly po stole, některé skončily na zemi. Faraday zbledla a Borneheldovo sevření zesílilo.

„Válečná sekero!“ Borneheld začal, ale Axis ho naprosto ignoroval. „Ten mladý idiot Timozel je tu s tebou, předpokládám,“ zuřil. Otočil se od Faraday a zadíval se na protější stranu síně. Timozel už byl v půli cesty k nim. Přišel ochránit paní před hněvem Válečné sekery.

„A ty víš, kolik bolesti jsi způsobil své matce, Timozeli?“ zasyčel Axis. „Už jsi jí dal za tu dobu, co tu jsi, vědět o svém zázračném návratu z hrobu? Ne? Proč mě to nepřekvapuje? Vrať se k jednotce, Timozeli. Vyřídím si to s tebou zítra, až se vrátím z hlídky. Do té doby budeš hlídkovat u své jednotky.“

Timozel se mu chladně zadíval do očí. „Ne.“

Belial si na okamžik pomyslel, že Axis Timozela uhodí. Ten kluk byl drzý až hrůza. Přistoupil blíž, aby mohl zasáhnout, kdyby bylo potřeba.

„Axisi,“ oslovila ho naléhavě Faraday, „když mě Timozel zachránil ze sesuvu, složil kavalírskou přísahu. Tahle přísaha ruší všechny, které uzavřel předtím.“

„A teď přísahal poslušnost mně,“ přisadil si Borneheld. Vyžíval se ve svém triumfu.

Z Axisova těla se vytratilo veškeré napětí. Nevesele se zasmál a poklesla mu ramena. „Tak kavalír,“ zasmál se smíchem, který Faraday uvnitř zabolel. Navenek ale nedala nic znát a pořád se mile usmívala. „Kavalír. Asi je možné opravdu všechno. No, kavalír si alespoň dokázal ostříhat vlasy a nechal narůst vousy od chvíle, kdy jsem ho viděl naposledy. Jen mi řekni, Faraday,“ otočil se k ní zády a ošklivý úsměv mu zmizel z tváře. „Proč jsi nám nedala vědět, že jsi v pořádku? Proč… proč jsi přišla sem?“

Faraday věděla, na co se ptá. Dala by cokoliv na světě, aby mohla běžet za ním a ulevit mu od bolesti, kterou mu viděla v očích, ujistit ho, že o něj pořád stojí víc než o život sám. To ale nemohla udělat. „Přišla jsem sem, protože jsem se co nejrychleji chtěla stát Borneheldovou ženou, Válečná sekero. Nevěděla… nevěděla jsem, že ses o mě bál.“ Prosím, Matko, ať si všimne, jak mě mé oči usvědčují ze lži, modlila se v duchu. Prosím, Matko, ať si uvědomí, že to, co dělám, dělám pro něj.

Axis na ni dlouho hleděl. Všichni viděli, jak zle a nešťastně se cítí. Viděl Faraday, viděl, jak ji obepíná kruh Borneheldových paží, všiml si, jak se Borneheld ušklíbl, když mu to došlo, a zabolel ho očividně spokojený úsměv Faraday. Věděl, že víc už nesnese. Otočil se na patě,

prošel těsně kolem Timozela a šel přímo ke dveřím. V každém pohybu byla vidět jeho muka.

Ze dveří ho vyprovodil Borneheldův vítězný smích.

43

Skraeling

Axis otočil Belagueze v úzkém kroužku a očima přejel sněžné pláně kolem sebe. Skupina vyjela asi přede dvěma hodinami. Měli štěstí, že bylo krásné a jasné ráno. Teď už zajeli asi čtyři míle hluboko do sněhových plání, které se táhly severně od Gorkenské pevnosti. Asi dvě míle na severozápad ležela řeka Andakilsa. V této době byla příliš nebezpečná, než aby se dala sjíždět. Gorkenská pevnost byla odříznutá od moře. Na severovýchodě se zvedaly Hory ledových stěn. Teď vypadaly nepoměrně blíž než ze Sigholtu a jejich černé vrcholky se ztrácely v mracích. Axis je pozoroval přivřenýma očima, aby odstínil co nejvíc odraženého světla ze sněhových plání. Hory se prudce zvedaly z roviny. Nad Axisem se tyčily útesy z černého kamene, do kterých se zařezávaly hluboké pukliny, které led ještě víc rozevíral.

„Říká se, že v Horách ledových stěn nepřežije vůbec nic. I řeky jsou tam prý zamrzlé. Když mě poprvé odveleli do Gorkenské pevnosti, jeden starý ovčák mi povídal, že kdysi přihnal ovce tak blízko k úpatí hor, že uslyšel naříkání řek, které se namáhavě prodíraly průsmyky," promluvil za ním tiše Magariz.

Axis se otočil. Magariz trval na tom, že vyjede s ním. Když Borneheld i Axis začali něco namítat, řekl jenom, že je bláznovství poslat na hlídku velitele, který nemá žádné zkušenosti se sněhem a přízraky. Potřebuje přece jištění. Jeho zranění mu na koni nevadila, i

když si Axis všimnul, že si občas přejel rukou v rukavici po jizvě na tváři.

Za Magarizem jeli Belial, Arne a zbytek hlídky, asi patnáct mužů. Někteří z nich byli Sekerníci a zbytek byli obyčejní Borneheldovi vojáci. Axis se zlobil na Beliala, který trval na tom, že pojede také. Podle Axise jako druhý nejvyšší velitel neměl právo riskovat život. Belial si Axisovy argumenty sice trpělivě vyslechl, ale pak stejně nasedl na koně. Viděl, jak Axis včera reagoval na Faraday, a věděl, že strávil bezesnou noc nahoře na hradbách zachumlaný v plášti a tiše hleděl na vrcholky Hor ledových stěn. Bylo mu jasné, že Axis k Faraday cítí něco víc, nebyl to jen chtíč, ale nikdy si neuvědomil, že jeho city jsou tak silné. Nehodlal zůstat v bezpečí za hradbami a celý den se užírat, jestli Válečná sekera překoná sebevražedné choutky a opravdu se vrátí.

Arne také ignoroval protesty Válečné sekery. Jeho obyčejně zarputilý výraz mu ještě více ztuhl zimou. Už mnoho týdnů, od chvíle, kdy vyjeli z Pevnosti mlčenlivé ženy, měl pořád pocit, že musí Válečné sekeře hlídat záda a neustále pozoroval všechny okolo něj, aby odhalil i skryté náznaky zrady. Začínal podezřívat hodně lidí z Axisova okolí, a když se někdy kolem Axise vyrojilo více neznámých lidí, vyvstaly mu na čele krůpěje studeného potu a zalila ho vlna zoufalé hrůzy.

Bornehelda neskonale potěšilo, když uviděl, že na koně nasedli i Belial a Arne. Autorita Válečné sekery se pravděpodobně otřásala v základech. Borneheld si neuvědomil, že Belial i Arne ignorovali Axisův hněv, a dokonce i jeho rozkazy, jednoduše proto, že by raději zemřeli místo něj, než aby ho viděli umírat před svýma očima. Bornehelda by ani nenapadlo od Gautiera očekávat takovou oddanost.

Celá hlídka byla oblečená do odstínů bílé a světle šedé. Dokonce i Axis svlékl obvyklou černou uniformu a oblékl se do sekernické šedivé. Nikdo nechtěl být nápadnější, než bylo nutné. Všichni byli pod plášti těžce ozbrojeni, i když se zdálo, že brnění proti přízrakům příliš nepomáhá. I když byla zima, všichni měli pláště rozepnuté, aby mohli dosáhnout na jílce mečů a topůrka seker. Hýbali prsty v rukavicích, aby z nich vyhnali ztuhlost a zahřáli si je. Byli napjatí a ostražití.

Pět mužů neslo zapálené pochodně. Magariz jim dal cestou sněhem stručné pokyny a Axis se ujistil, že se drží v sevřené skupině. „Oheň přízraky někdy odradí, takže nezaútočí, ale když je jich hodně, už je

nezastaví," poučil je Magariz. „Jestli dojde k boji, pamatujte si, že přízraky nemají skoro žádné tělo, ale můžete útočit na jejich odporné stříbrné oči. Když je propíchnete, zabijete je. I když jsou tak bledí, jakmile jim propíchnete oči, budou krvácet stejně jako lidé."

Odmlčel se, aby dal mužům dost času tu informaci vstřebat. „A pamatujte si, půjdou vám po krku a obličeji, nebo někdy i po zápěstích a rukou. Zkrátka po částech těla, které jsou nejvíc odkryté. Cítí maso, touží po něm. Mají ostré zuby jako ty lidožravé ryby, které pronásledují lodě v Andeiském moři. Když se do vás zakousnou, nic vás nezachrání."

Magariz sledoval, jak jsou všichni nesví, obzvlášť Sekerníci, kteří ještě neměli žádnou zkušenost s přízraky. „Živí se také strachem, pánové. Když se vám podaří zachovat při útoku klid, máte šanci přežít. Nenechte se zaplavit strachem. Panika, strach bez příčiny, vás zabije rychleji, než rozdmýchaný oheň pohltí dítě odložené u ohniště." Drsně se zasmál. „Zůstat v klidu? To se lehko řekne, ale až vás ty děsivé příšery napadnou, poznáte, co ve vás vězí."

„Zdá se, že nějak získávají těla," pokračoval Magariz, „jako by si tím, že se nasytí krví a masem, samy tvořily nová těla." Axis se na něj ostře zadíval. Jeho slova mu v myslí probudila nějakou myšlenku, ale unikla mu. I Magariz položil ruku v rukavici na jílec meče. „V posledních týdnech jsou útoky stále častější."

Magariz chvíli mlčel. Pak doplnil ještě něco. „Ale přízraky nejsou to nejhorší, co vás čeká, přátelé. Skupiny přízraků stále častěji vedou bytosti, které napadly pevnost a Útočiště."

Jeli tiše další půlhodinu. Všichni byli zabraní do myšlenek. Artor pomáhej těm Ravensburďanům, kteří zůstali v ledových pustinách, pomyslel si Axis. Nechtěl bych jet dál než půl dne od pevnosti. Přitáhl si plášť těsně k tělu, ale dal si pozor, aby se mohl snadno dostat k meči. Ze severu se k nim blížila mlha a ve větru byla cítit také vlhkost, nejen chlad.

„Válečná sekero! Dej si pozor!" zasyčel najednou Magariz. Axis se na něj ostře podíval. Seděl vzpřímeně na koni a měl tasený meč. „Vždycky útočí z takové mlhy!"

Meče vyletěly z pochev a pět mužů s pochodněmi je zvedlo vysoko do vzduchu. Koně se začali plašit, protože ucítili nervozitu jezdců. Axis přitáhl Belaguezovi otěže.

Ve větru se ozval šepot. Axis ucítil, jak mu vstávají chlupy vzadu na krku.

„Skraelingové!“ zasyčel Magariz.

„Utvořte formaci,“ rozkázal Axis s ledovým klidem. „Koně musí do kruhu.“

Ale muži i koně se snažili bojovat s panikou, která se jich zmocnila. Každý jezdec měl v ruce meč nebo hořící pochodeň.

„Bojujte,“ řekl jim Magariz stručně. „Skraelingové nás chtějí vidět utíkat. Jestli začneme podléhat panice, jsme mrtví.“

Axis krátce přikývnul. „Pak tedy budeme bojovat.“ Najednou byl velice klidný. Toužil po boji, toužil udeřit na nepřítele, aby se zbavil napětí a vzteku, které ho sužovaly od rozhovoru s Faraday. Měl chuť zabíjet.

Obklopil je šepot, jednotlivá slova se ztrácela v mlze, takže se jejich význam dal jenom vytušit. Šepot pronikal s větrem přímo do jejich duší.

„Válečná sekero!“ vykřikl jeden ze Sekerníků. V hlase mu zaznínval strach, i když se to snažil skrýt. „Jsou všude!“

Mlha kolem nich zhoustla a obklopila muže i koně. Začali se ztrácet v šedé mlze beznaděje. Skrývala bytosti, které je chtěly zavraždit.

Za Axisem překvapeně sykl Arne. Před nimi se z mlhy začaly vynořovat obrysy. Byly vysoké a měly zhruba lidské tvary. Přízraky byly tak průhledné, že přes ně byly vidět jiné přízraky. Začaly se srocovat. Obrovské stříbrné polokoule jejich očí zářily z hlubokých očních důlků. Nejhmotnější na nich byly ruce s paťáty a hlavy jako lebky.

Axis zamával nad hlavou mečem. „Připravte se, přátelé,“ zvolal jasným hlasem. „Stojíte při mně?“

Axisův hlas dodal ostatním odvahy. Přízraky se tlačily jeden na druhý. Sebejistota muže vepředu je znejistila. Měly rády neskrývaný strach, a ne tuhle odvahu a smělost. Na tomhle muži bylo něco zvláštního. Ale co to je?

„Stojíme při tobě, Axisi, synu Rivky,“ zvolal Belial silným hlasem. Magariz se k němu připojil. „Věříme ti, Válečná sekero.“

„Nebudeme čekat na útok! Zaútočíme! Ke mně!“ Axis pobídl Belagueze ostruhami. Vnímal a slyšel ostatní, jak ho následují, a pak už se ocitli mezi skraelingy a přízraky.

Přízraky znervózněly a ustoupily. Raději útočily zezadu, než se bránily. Axis pustil Belaguezovy otěže. Ovládal koně jenom koleny a hlasem. Mečem sekl po nejbližším přízraku a ucítil, jak oční bulva krátkou chvíli kladla odpor, než praskla. Jasná rudá krev postříkala jeho i bok šedého hřebce. „Krvácí!“ zvolal. Volnou ruku natáhl dolů a zabořil bytosti prsty do vlasů. Nořil meč stále hlouběji. Cítil se tak mocný, tak sebejistý, že ani nepotřeboval ikarijské ochranné zaklínání.

Přízrak zakvílel a bezmocně se sápal po meči. Chladná ocel zajížděla stále hlouběji, svíjel se a kroutil bolestí. V okamžiku, kdy meč vytáhl, se přízrak rozpadl, rozložil se na hromadu šedivého slizu pod Belaguezovými vzepjatými kopyty.

Teď, když byl mezi nimi, přízraky zjistily, co je zač. Věděly, *kdo* je. I když ten muž svou sílu nepoužíval, skraelingové ji rozpoznali a začali se bát. *Jeho* tady nečekali!

„Umírají!“ zavolal Axis nahlas. V hlase mu zaznívala radost. Natáhl se po dalším přízraku. Muži kolem něj stáli v těsné formaci. Přenesla se na ně Axisova krvežíznivost, ale měli dost rozumu, aby zůstávali v řadě. Jeden po druhém zvedali hořící větve a meče a vráželi je do stříbrných očí přízraků. Magariz nadšeně vykřikl. Každým úderem se mstil za dlouhé týdny bezmoci. Belial byl klidnější, ale rozdával mečem stejně smrtící rány. Držel se blízko Axise a dával pozor, aby se Válečná sekera nedostal příliš daleko před ostatní muže a nezůstal mezi ječícími a kroutícími se přízraky sám.

Borneheldovi vojáci je následovali. Nevycházeli z údivu. Válečná sekera Sekerníků je vedl do tak nelítostného útoku, že to poprvé byly přízraky, kdo bitvu prohrával. Všichni do jednoho se srotili za zády Válečné sekery a čerpali od něj odvahu a odhodlání. Strach úplně zmizel, všichni cítili, jak je úspěšný útok povzbuzuje. Konečně neprchali. „Za Axise, syna Rivky!“ zakřičel jeden z nich a ostatní se přidali. Axisovo jméno se pro ně stalo válečným pokřikem, s jeho jménem na rtech zabíjeli znovu a znovu.

A pak, téměř tak rychle, jak se objevily, přízraky zmizely. Mlha se začala rozestupovat. Belial se natáhl, chytil Belaguezovu uzdu a prudce za ni zatáhl. Kůň zastavil tak prudce, že málem upadl. Belial si dobře všiml krvežíznivosti v Axisových očích a nechtěl, aby pobídl koně a začal je pronásledovat.

„Stačí, Axisi!“ řekl úsečně. „Už jsou pryč.“

Axis se k němu otočil. Do očí se mu začal vracet příčetný výraz. „U Artora, Beliale, to byl tak skvělý pocit. Přesně tohle jsem potřeboval.“ Belial se zazubil a pustil Belaguezovu uzdu. „Připomeň mi, ať se ti příště nepletu do cesty, až se znovu budeš potřebovat zbavit přetlaku, příteli. Chvíli jsem měl pocit, že podřízneš i mě!“ Oči mu zalétly k Axisově ruce a náhle zbledl, smích mu zmrzl na rtech.

„Axisi,“ vydechl. „Podívej se, co máš v ruce!“

Axis shlédl dolů. V levé ruce držel hlavu jednoho skraelinga. Byla překvapivě hmotná, ale bezpochyby mrtvá. Jedna ze stříbrných polokoulí očí byla proražená a vytekla z nich tekutina. To druhé slepě zíralo do věčnosti. Čelist mu ochable visela a v tlamě se mu stále ještě zlověstně blýskaly dlouhé zuby. Popelavá kůže byla tenká a vypadalo to, že kosti lebky prorazí skrz.

Axis trofej zvedl nad hlavu, aby ji všichni viděli. „Podívejte se!“ vykřikl. Jeho hlas se nesl daleko přes ledové pustiny. „Také umírají.“ Promluvil tišeji a pohlédl na Magarize. „Mám pocit, že tohle vezmu Borneheldovi.“ Magariz sebou malinko trhnul. Axis mluvil drsně a oči měl tvrdé.

Ze všech lidí byl Arne jediný, kdo se nedíval Axisovi do obličeje. Upíral oči do ledových pustin okolo a odevšad čekal zradu a útok. „Válečná sekero,“ zasyčel. „Za tebou!“

Axis s trhnutím obrátil Belagueze. Tvář se mu stáhla napětím. Neohroženě k němu kráčela bytost jako z nočních můr. Magariz se překvapeně nadechnul. „Je tohle jedna z těch bytostí, které tě napadly?“ zeptal se Axis polohlasem. Magariz přikývl. „Ano, ale není to všechno. Vyrostly, změnily se od chvíle, kdy napadly Gorkenskou pevnost.“

Axisova ruka se sevřela na jílci meče.

Bytost se zastavila asi patnáct kroků od nich. Byla mohutná, ale pohybovala se ladně. Byla vyšší a svalnatější než člověk, ale spíš se vlnila, protahovala, jako kočka. Její lebka byla příšerná – zčásti ptačí, zčásti lidská, zčásti zvířecí. Místo úst měla zahnutý zobák, z lícních kostí jí vyrážely mohutné kly. Oči a čelo měla vzdáleně lidské, ale lebku měla pokrytou bláznivou směsí srsti a peří. Tělo bylo pokryté šupinami jako plazí. Na rukou a nohou měla mohutné drápy a ze zad jí vystupovala kožnatá křídla zakončená smrtícími černými koženými spáry.

Axis tiše seděl na Belaguezovi. Vypadalo to, že jím pohled na odpornou příšeru vůbec neotřásl. Ale uvnitř se zachvěl. Bytost mu připomínala podobu Gorgaela, jak ji zahlédl tehdy u mohyl v mracích. Měli toho hodně společného.

Gorgaelova bytost je chvíli pozorovala. Nakláněla hlavu jako dravý pták. Ve stříbrných bulvách se jí blýskalo šílenství kance zahnaného do kouta. Vítr jí rozčísl srst a peří na dlouhé lebce. Všimla si skraelingovy hlavy v Axisově ruce.

„Sssssssssssssssssss!“ zasyčela, pak zvedla pichlavé k Axisově obličeji. „Ty jsi syn Rivky?“

Hlas jí zněl trochu jako krákání havrana, napůl jako syčení hada. Bylo jí těžko rozumět. Musela mluvit potichu, jako by jí dělalo potíže procedit slova přes příliš velký jazyk.

Axis přikývnul a pobídl Belagueze o krok dopředu. „Kdo jsi ty? Co po nás chceš?“ zeptal se.

Bytost se rozesmála hlubokým, klokotavým a usyčeným smíchem. „Já? Jsem jeden z pěti vyvolených – jsme skraeboldové. Sloužíme Gorgaelovi. Co chceme? Přece Tencendor, synu Rivky. Chceme, aby vaše pole a lesy ztemněly krví vašich lidí. Už nechceme obývat jen zamlžené a zmrzlé pustiny. Rosteme s hladem, s nenávistí.“

„Postavíme se vám,“ prohlásil za Axisem rozhodně Magariz. „Budete ve svých zamrzlých pustinách muset zůstat.“

Skraebold zaklonil hlavu, otevřel zobák a zaječel smíchy k nebi. Všichni vojáci se nervózně ošili, když ten zvuk uslyšeli. Skraebold okamžitě s hlasitým klapnutím zavřel zobák a znovu se na ně zadíval.

„Nezastavíte nás,“ zasyčel vztekle. „Gorgael nám dává sílu. Znovu nás vytváří z masa a krve těch, které pro něj zabíjíme. Kdysi jsme byli jen stíny, teď už chodíme po zemi.“

Na pozadí Axisovy mysli se znovu vynořila myšlenka, která ho přiváděla k šílenství.

Skraebold pokračoval. „Brzy přijde den, kdy svou krví nakrmíte mé bratry, vaše ženy a sestry nám nabídnou svá těla, abychom je nechali naživu, a ty, synu Rivky, budeš klečet před Gorgaelem a prosit o milost!“

Axis se chladně usmál a naklonil se dopředu v sedle. „Mám vzkaz pro toho tvého Gorgaela, skraebolde. Řekni mu, že mě otec miloval. Zeptej se ho, jestli může říct to samé.“

Příšera udělala krok dopředu a Magariz s Belialem vytasili meče, ale Axis se nepohnul. Stále se chladně usmíval. „Já a mí bratři milujeme Gorgaela!“ zaječela rozzuřeně. „Nikoho dalšího nepotřebuje! My jsme byli u jeho narození!“

Pak se rozplynula. V jednom okamžiku tam byla a pak už ne. Spolu s ní zmizely i poslední zbytky mlhy.

Axis obrátil Belagueze a usmál se na muže z hlídky. „Dnes už jsme vykonali dost, přátelé. Pojeďme do pevnosti.“

* * *

Borneheld cvičil s mečem na nádvoří pevnosti, když se hlídka vzdálila. Na odhalené hrudi se mu třpytily krůpěje potu, i když bylo chladno, a z kůže se mu zvedala pára. V rukou držel těžký dvouruční meč. Blízko něj, u zdi nádvoří, stála Faraday v zeleném plášti a pozorovala ho.

Včetně Axise ráno vyjelo devatenáct mužů a devatenáct se jich i vrátilo. Určitě nepotkali ani jeden přízrak, pomyslel si Borneheld, když se otočil, aby je přivítal. Zbabělci. Baby. Nevšiml si, že všech devatenáct mužů jede v sedle vzpřímeně a že ať už Axis ráno odjížděl s jakýmikoli vnitřními démony, teď už jsou pryč. Borneheld si zapomněl všimnout ještě jedné podstatné věci – krk Axisova šedáka byl potřísněný krví. Skupinu následoval mohutný dav už od bran pevnosti. A už vůbec si Borneheld nevšiml věci, která vykukovala Axisovi zpod pláště. Možná, že kdyby všechny tyhle věci zpozoroval, nebyl by tak přímočarý a vážil by slova, která se chystal vyslovit před tolika svědky na zaplněném nádvoří. Jorge a Roland přihlíželi z hradeb a napůl skrytí za poloprázdným vozem se zásobami přihlíželi i tři Strážci. Dnes se velice báli o život Muže z hvězd.

Borneheld se opřel o meč. Byl pyšný na své vypracované tělo. Kývnutím pozdravil Axise, který zarazil koně několik kroků před ním. „Tví koně utíkali příliš rychle na to, aby tě mohly dohonit nějaké přízraky, co, Válečná sekero?“ ušklíbl se. „Už jsi konečně zjistil, že si s nimi poradí jen praví muži? Jestli budeš mít dost kuráže a uznáš, že jsi zbaběle utekl, možná tě nechám umývat hrnce v kuchyni. Tam ti určitě žádné nebezpečí hrozit nebude.“ Sám se zasmál tomu, jak je vtipný.

Těmito slovy Borneheld okamžitě ztratil úctu a respekt devíti mužů, kteří byli na hlídce. Později si ho přestane vážit i většina z těch, se kterými těch devět bude mluvit. Axis se na něj laskavě usmál a zadíval se na Faraday a vysekl jí dvornou poklonu. Z koně ale nesesedl. „Zdravím tě, vévodkyně. Spala jsi včera večer dobře?“

Faraday ztuhla. Jeho slova ji zabolela. Vina za to, že Axise zradila, ji trápila celou noc. Nemohla usnout ještě dlouho potom, co se Borneheld odvalil a usnul.

Axis se jí ještě chvíli díval do očí, pak se ale zahleděl zpátky na Bornehelda. Shodil si kapuci z hlavy a ve světle večerního slunce se mu zaleskly plavé vlasy a vousy. Jeho hrdé držení těla a přirozený půvab k němu přitáhly pozornost celého nádvoří. Kdyby teď na nádvoří přišel cizí člověk, určitě by považoval plavovlasého muže na koni za krále a svalnatějšího muže před ním za jeho služebníka.

Právě když Borneheld otevřel ústa, zvedl Axis levou ruku a ukázal všem věc, kterou v ní držel. Všichni se vyděšeně nadechli. Axis nespustil oči z Bornehelda. „Gorgael ti posílá pozdravy, bratře, a já ti nesu tenhle svatební dar. Doufám, že se ti líbí.“

Hodil hlavu Borneheldovi k nohám. Ten uskočil a na tváří se mu objevil ustrašený výraz, když se kolem něj po kluzkých dlažebních kostkách kutálela skraelingova hlava. Skončila přímo Faraday u nohou. Zhluboka se nadechla, ale neustoupila ani o krok. Konečně vzhlédla od hlavy a zadívala se Axisovi zpříma do očí. Na tváři to nedala znát, ale z očí bylo poznat, že jí zmítají city. Klouby rukou, kterými svírala plášť, jí zbělely.

„Děkuji ti, Axisi, synu Rivky,“ řekla klidně a důstojně, „že jsi mě uznal hodnu takového daru.“

Axisovi ztvrdly rysy. Ještě chvíli na ni hleděl, pak otočil Belagueze a rozjel se pryč. Dav se před ním rozestoupil.

Borneheld vzteky celý zrudnul, když zíral na odpornou hlavu u nohou své ženy a poslouchal provolávání slávy, kterým lidé zdravili Axise.

44

Sliby a vzpomínky

Opět dní později se Axis zachumlal do tlustého kabátu, aby mu nebyla zima, přetáhl si kapuci přes hlavu, prošel branou Gorkenské pevnosti a vstoupil do ulic Gorkenu. I když bylo už dopoledne, ulice města byly liduprázdné. Byla taková zima, že se ven vydávali jen vojáci, kteří se tomu nemohli vyhnout. Ve větru číhala smrt.

Axis si nevšiml dvou stínů, které ho sledovaly už z pevnosti – druhý šel asi pětadvacet kroků za tím prvním.

Šel asi čtvrt hodiny, než došel k téměř opuštěnému Útočišti bratrstva Seneschalu, které bylo u vnější zdi města. Dva přeživší bratři už se dávno přestěhovali do pevnosti, ale Axis jednoho z nich požádal, aby se s ním setkal právě tady. Musel se ho zeptat na tolik věcí. Byl dalším pojítkem s jeho matkou.

Těžké dřevěné dveře byly vyvrácené z pantů a Axis jimi rychle prošel dovnitř. Byl rád, že se mohl schovat před větrem, i když bylo uvnitř stejně zima jako venku. Rozhlédl se. Útočiště stále ještě neslo stopy útoku skraelingů, ke kterému došlo před několika měsíci. Kdysi to bývalo místo, kde mohli bratři, kteří se rozhodli strávit život v odloučení, pohodlně dožít. Teď tu jen v čerstvém větru, který sem pronikal otevřenými dveřmi, povlávaly roztrhané závěsy a tapisérie. Všude ležel rozházený rozbitý nábytek. Axis si ještě více přitáhl plášť a vydal se hlavními místnostmi přízemí. Občas narazil na kousky

roztrhaných knih, nádobí a také na několik hábitů, které visely za dveřmi nebo na hřebíku ve zdi. Jejich majitelé už byli dávno mrtví.

Bratr František na něj čekal u kuchyní. Když Axis vešel, stál skloněný nad kotlíkem. Pomalu se narovnal. V artritické páteři mu zapraskalo. Zadíval se na Válečnou sekeru.

„Zdravím tě, Válečná sekero." Rozhlédl se po místnosti. Průsvitná kůže, kterou prosvítaly modré žíly, se napínala na kostech jeho lebky. „Tady zahynulo mnoho bratrů, když bytosti zaútočily. Bylo to jediné místo, kde bychom mohli najít nějaké zbraně." Zvedl pohrabáč a chvíli jej jen tak držel v ruce. Byl smutný. „Ale tehdy v noci pohrabáče a pánve ty příšery ani nezpomalily."

„Ale tys unikl," řekl Axis tiše a přistoupil ke starci blíž.

Bratru Františkovi trochu pohasl pohled, jako by cítil vinu. Přikývnul. „Bratr Martin je mladý a pohotový; vtáhl mě do skříně na prádlo, kde jsme se přikrčili a slyšeli jsme, jak naše nejbližší trhají na kusy. Kéž bys něco takového nikdy nemusel zažít."

Dlouho bylo ticho, Axis byl hluboce zamyšlený a bratr František chodil po kuchyni, bral do rukou různé hrnce a pánve, které ležely na podlaze, a stavěl je do řad na police, kam patřily.

„Bratře Františku, víte, kdo jsem?" zeptal se Axis nakonec, zvedl hlavu a zadíval se na starce. Bratr František přestal bezcílně uklízet a chvíli ho pozoroval.

Nakonec přikývnul. „Ano. Vím, kdo jsi. Vojáci v ulicích nemluví o nikom jiném. Probírají tvou hlídku, tvou odvahu, to, jak umíš velet. Jmenuješ se Axis, jsi syn Rivky a přišel ses mě zeptat na svou matku."

„Zemřela tu."

František chvíli vypadal překvapeně, ale rychle se vzpamatoval. „Porodila tě tady, Axisi. Ano. Ale nezemřela tu." Smutně se usmál, když uviděl, jak je Axis otřesený. „Zestárl jsem, Axisi, synu Rivky, a už se nebojím věcí, kterých jsem se bál kdysi. Dlouho jsem mlčel. Každý rok jsem pohřbíval některého ze spolubratrů, kteří to tajemství znali. Už jsem zbyl jen já sám." Na chvíli se odmlčel. „Všichni jsme se tak děsili krále, tehdy to ještě byl král Karel, a vévody Searlase, že jsme o okolnostech tvého narození pak už nikdy nemluvili. Teď už jsem viděl takové hrůzy, že mě zuřivost bytostí z masa a kostí neděsí. A teď přede mnou stojí dítě, které ztratilo matku. Jestli si to budeš přát, povím ti všechno."

Axis chvíli přemýšlel. „Ne, bratře Františku. Může ti ještě něco hrozit. V Gorkenských ulicích můžeš stále ještě potkat vévodu z Ichtaru. Nechci, aby se ti kvůli mně něco stalo. Prosím, jen mi ukaž místnost, kde jsem se narodil.“

„To je všechno? Jak chceš. Pojď za mnou.“

František vedl Axise zpátky místnostmi v přízemí, než se dostali do vstupní síně a začali stoupat po velkém kamenném schodišti, které vedlo do vyšších pater Útočiště. Při cestě nahoru starý bratr sípal. Axis ho uchopil za paži a začal ho podpírat. „Děkuji,“ zalapal bratr po dechu. Musel se zastavit, aby chytil dech. „Tvoji matku sem přinesli hlavními dveřmi,“ poznamenal. Nedbal Axisovy rady, aby nic neprozrazoval. Po tak dlouhém mlčení měl František pocit, že musí někomu říct o těch dnech na konci měsíce vlků před třiceti lety. Byla to pro něj téměř zpověď. „Byl jsem tehdy mladý a silný, takže jsem byl jedním z těch, kteří Rivku nesli. Searlas ji přivezl do Gorkenu na staré káře. Byla to tvrdá cesta. Začala rodit patnáct mil od města a těch pár posledních hodin pro ni muselo být učiněné utrpení.“

Došli na podestu a František odbočil do dlouhé chodby, která se táhla přes celou délku budovy. „Jeden bratr odběhl pro porodní báby, jiný bratr a já jsme ji odnesli do pokoje, který jsme vždy měli přichystaný pro hosty.“

Bratr František se zastavil u pokoje na úplném konci chodby. Rukou s průsvitnou kůží a nateklými klouby pevně sevřel kliku, ale Axis jemně položil svou ruku na jeho a zastavil ho. „Děkuji vám, bratře Františku. Děkuji. Teď chci být sám, jestli dovolíte.“

František se otočil a podíval se do tváře muži, který se nad ním nakláněl. Válečná sekera byl mocný válečník, ale František před sebou uviděl tvář muže, který hledá minulost. Přikývl.

„Jdi s Artorem, mladíku. Orej hluboko, orej široko.“

Axis sklonil hlavu a mírně se na starce usmál. Reinald mu ukázal střechu, kde byl počat, a tenhle stařík ho přivedl na místo, kde se narodil. „Jděte s Artorem, otče.“

Bratr František přikývnul a vydal se zpátky chodbou ke schodům. Když došel do půlky schodiště, překvapeně zamrkal, když potkal osobu, která šla opačným směrem, ale pak jen přikývnul a pokračoval dál. Byl už starý a překvapovalo ho jedině to, že si pro něj ještě nepřišla smrt.

Axis nechal ruku na klice ještě několik dlouhých chvil, než sebral dost odvahy, aby ji stiskl. Klika šla stisknout lehce. V tom za sebou uslyšel rychlé dýchání. Dveře se pomalu otevřely a Axis vešel dovnitř. Byla to docela velká místnost, kterou bratři pravděpodobně používali jako pokoj pro nejdůležitější hosty. Teď ale byla bezútěšná a prázdná. Dvě vysoká úzká okna vpouštěla dovnitř minimum světla. I kdyby toho Rivkah byla schopná, nemohla se dostat ven, když za ní zavřeli dveře na závoru. U jedné zdi stála postel, o kterou opřeli roztrženou matraci, ze které visely pružiny. V nohách postele stála stolička. Z protější zdi vystupoval velký krb, který do nejvzdálenějšího kouta místnosti vrhal hluboké stíny. Pod oknem stála truhla a na jejím plochém víku byl postavený zaprášený otlučený porcelánový džbán a umyvadlo. Axis v hlubokém zamyšlení přešel doprostřed místnosti. Tohle bylo ošklivé místo, kde začít život.

Axis se otočil ke dveřím a uviděl tam stát Faraday. Měla na sobě zelený kabát a pod ním černé šaty s vysokým límcem. Byla tak ohromená, že chvíli nemohla mluvit. Axis tam jen tak stál a díval se na ni.

Faraday se trochu uklidnila a založila si ruce. Vpíjela se do něj očima. Sami. Konečně.

„Skoro jsem tu mohylu rozhrabal holýma rukama, když jsem tě hledal," řekl Axis nakonec. Mluvil tak tiše, že Faraday musela přijít blíž, aby ho slyšela. Odmlčel se a popošel k ní. „A pak jsem tě týdny oplakával jenom proto, abych zjistil, že jsi přežila a utekla jsi za Borneheldem. Prosím, pověz mi proč."

„Axisi, musím ti to vysvětlit."

„Pak mi to tedy vysvětli!" vykřikl Axis, otočil se na patě a přešel k protější zdi s okny. „Vysvětli mi," řekl tišeji, ale stejně naléhavě, „jak jsi mi mohla jeden večer říct, že mě miluješ víc než život sám, a za pár dní mě nechat truchlit a utéct za Borneheldem."

„Axisi," Faraday se zlomil hlas. Šla za ním, ale zuřivost v jeho pohledu ji zastavila v půli místnosti. „Žiju jenom pro tebe. Miluji tě z celého srdce. Ale nemohla bych si tě vzít, když jsem byla zaslíbená Borneheldovi. Zabil by tě a já chci, abys žil."

Axisův výraz se nezměnil. „Bratra se nebojím."

„Axisi! Já vím!" Faraday byla zoufalá. Přemýšlela, jestli bylo moudré tolik riskovat a přijít sem. „Ale musela jsem zajistit, abys zůstal

naživu. Je to strašně důležité. Nemohla bych dopustit, abys kvůli mně přišel o život. Borneheld by si vzal za životní cíl tě najít a sprovodit ze světa.“

Axisovi se zúžily oči. „Co tím myslíš? Co je tak strašně důležité?“

„Věřím, že ty jsi ten Muž z hvězd, o kterém se mluví v Proroctví Ničitele,“ odpověděla nakonec. Tak. Ať si s tím nějak poradí.

Axis na ni chvíli zíral, pak se viditelně uvolnil a tiše se zasmál. „Už mi to říkali jiní. Belial by mě nechal hned dnes večer korunovat, kdyby si myslel, že bych tu korunu přijal. To hloupé proroctví se šíří jako požár. Zapletl jsem se do něj a teď se z něj nemohu vymotat.“

„Věříš tomu?“

Axis okamžitě zvážněl. „Musím, jestli mám přežít. Ale, Faraday, nejde mu skoro vůbec porozumět. Pořádně nechápu ani to, jak se měním já!“

Faraday zděsilo, jak rezignovaně zněl jeho hlas. „Axisi, já…“ ale nenechal ji domluvit.

„Slyšela jsi proroctví, Faraday. Tak mi tedy řekni, co znamená.“ Odvrátil tvář a zašeptal. „Děsí mě.“

Faraday nevěděla, co říct. Mlčeli celou minutu.

Axis se na ni nakonec podíval. „Mluvil jsem o proroctví s Ogdenem a Veremundem, ale tvrdí, že nic nevědí. Belial… no, Belial je zmatený stejně jako já. První verš je jasný, ale druhého a třetího se bojím. Jsem Muž z hvězd, Faraday. Snažím se to přijmout. Ale ve druhém verši stojí, že než budu mít dost sil, abych bojoval s Gorgaelem, musí se vyřešit všechna tajemství, jinak mě porazí a zabije. Faraday,“ zasmál se suše, „tajemství z druhého verše jsou tak záhadná, že bych nepoznal, ani kdyby se vyřešila přímo před mýma očima. A třetí verš… třetí verš mi říká, že mám blízko sebe zrádce, který mi úklad nastrojí. Kdo to může být? Kdo?“

„Třetí verš jsem neslyšela.“ Tak zrádce, pomyslela si. Matko, ochraňuj ho!

„Nikdo ho nezná. Jenom já.“ A to není všechno, co jsem se dozvěděl z třetího verše, uvažoval. Bolest lásky mě může zničit. Jsi má láska, Faraday? Rozruší mě tvá bolest natolik, že mi Gorgael zasadí smrtelnou ránu? Na okamžik se mu v mysli objevil obraz Faraday, jak leží na zemi celá rozlámaná a z ran jí crčí krev.

Vypudil tu odpornou myšlenku z mysli a přemýšlel o Faraday. Vzpomněl si, s jakou úctou mluvila o jeho matce, zatímco se ostatní ušklíbali za jeho zády. „Proroctví mě mate, Faraday, ale zato jsem vyřešil jinou hádanku – už vím, kdo byl můj otec. Podívej se," sundal si rukavici a natáhl k ní ruku. Na prostředníku se mu blýskal prsten. „Patřil mému otci. Dal ho Rivce jako zástavu své lásky."

Faraday k němu přistoupila a prohlížela si prsten. Bylo to překrásné umělecké dílo. Axisovi ztemněly oči, když něžně přejela prsty přes jeho. „Který člověk mohl mít takový prsten?" zeptala se nakonec a vzhlédla.

„Můj otec byl ikarijský zaklínač, lásko. Jmenuje se Hvězdný poutník. Jednoho dne ho najdeme." Zvedl ruku a pohladil ji po tváři. Faraday se mu o ruku opřela. Zaklínačův prsten ji chladil na kůži. Řekl jí lásko! Přece jen ji miluje! Ach, Matko, miluje ji takový muž a ona se o něj může opřít.

„Syn ikarijského zaklínače," zašeptala. „Není divu, že jsi spoutal moji duši kouzlem, když jsem tě poprvé spatřila."

Axis k ní přistoupil a vzal ji za bradu, sklonil se k ní, ale než se jejich rty dotkly v polibku, Faraday otočila hlavu. „Nemohu, Axisi, nemohu," řekla upjatě. „Přísahala jsem, že budu Borneheldovi věrná. Nemohu to porušit."

Prokleté proroctví, pomyslela si. Kvůli němu jsem složila přísahu. Odvrátila oči. Nemohla snést pohled na Axisovu ublíženou tvář.

Axisovy prsty se na její bradě sevřely. „Copak dopustíš, aby nás ten tvůj směšný smysl pro povinnost rozdělil až do konce života, Faraday? To, co je mezi námi, pro tebe nic neznamená, že ne?"

„Přísahala jsem mu věrnost, Axisi. Jestli ho teď opustím, najde tě a zabije. Jestli poruším slib, potrestá mě tvou smrtí! Na to dohlédne každý bůh, který se stará o tuto zemi. Slib je slib, ať už se složí před jakýmkoliv bohem."

Axis potlačil kletbu. Stála tak blízko, na dosah ruky, ale raději zůstane věrná Borneheldovi. Myslel si, že její ztráta u mohyl byla nejhorší mučení, ale tohle bylo mnohem horší.

Pustil jí bradu a nechal ruce sklouznout k jejímu pasu. Nebyl si jistý, jestli odolá pokušení a nepřitiskne ji k sobě i proti její vůli. Nikdy nechtěl žádnou ženu jako teď Faraday. Neměl ji u mohyl nechat odejít. Teď ji má Borneheld.

Axis ji uchopil pevněji. Noci byly nejhorší. V noci ležel beze spánku, hlavu plnou představ, myšlenek a touhy.

„Jak se k tobě chová?“

Pokrčila rameny. „Dělá, co může. Tvrdí, že mě miluje a chce pro mě to nejlepší. Někdy je únavný. Chtěla bych, aby se uměl víc smát.“ Chvíli byla zticha a pak pokračovala. „Myslí to dobře.“

Axisovi se napjalo celé tělo. Chtěl slyšet, že Borneheld Faraday ubližuje, že je s ním nešťastná. Chtěl dostat záminku, aby mohl vyzvat Bornehelda na souboj, ale ona mu ji nedala.

Hluboce se nadechl. Řekla, že ji Borneheld miluje. Co cítí ona? Axisem zacloumala žárlivost a sevřela ho do drápů. Líbilo se jí, když se jí Borneheld dotýkal?

Faraday pochopila, co se v něm odehrává. „Nikdy jsem k němu necítila to, co k tobě, když jsme tam stáli pod hvězdami. Ty jsi Muž z hvězd. On je jen muž, kterého jsem si vzala.“

„A přesto slib neporušíš.“ Axise její slova neuklidnila.

„Ne,“ odpověděla stručně. „Neporuším.“

Axisovu žárlivost začal nahrazovat vztek. „Tak si poslechni taky moji přísahu, Faraday. To, co je mezi Borneheldem a mnou, musí skončit smrtí jednoho z nás. Přísahám…“

„Ne!“ vykřikla Faraday. „Ne!“ pokoušela se mu vytrhnout, odtáhnout se od něj, ale Axis ji držel pevně.

„Poslouchej mě,“ prohlásil Axis divoce. „Přísahám tobě, a všichni bohové, ke kterým se modlí ikarijští zaklínači, jsou mi svědky. Až přijde ten krásný den a Borneheld zemře, až mu proženu žaludek mečem, Faraday, požádám tě o ruku. Slyšíš mě?“

Faraday se na něj zděšeně dívala. Jediné, na co mohla myslet, bylo, že kdyby Axis napadl Bornehelda, naplnila by se její vize. Axisovi by po vlasech stékala krev, tělo by měl od krve, zemřel by místo Bornehelda, mezi prsy by jí stékala krev, jeho rozsekané tělo by jí leželo u nohou a duše by z něj odletěla. „Ne!“

„Ty jsi složila svou přísahu a teď si vyslechneš tu mou!“ Axis byl nepříčetný, viděla mu to na tváři a slyšela v hlase. „Jednoho dne, Faraday, až Borneheld bude ležet mrtvý u našich nohou, se tě zeptám, jestli budeš stát po mém boku jako moje žena. A co mi pak odpovíš, má milá? Jak mi odpovíš?“

„Nesmíš ho vyzvat, Axisi! Ne tady a ne teď!“ Ach, Matko, přemýšlela Faraday zděšeně, udělala jsem chybu, když jsem sem přišla?

„Jednou to budu muset udělat, Faraday. Ne, poslouchej mě. Víš, jak se oba nenávidíme. To jednou musí skončit krveprolitím. Podle proroctví ale vyhraju já.“

„Co tím myslíš?“

Axis se ponuře usmál. „Radostně žena objímá v noci muže, jenž manžela zabil jí, Faraday. O kom jiném může mluvit než o tobě a o mně? Naše manželství předpověděli, Faraday. Až Borneheld zemře, staneš se mou ženou? Budeš se se mnou radovat?“

Axisovy vášnivé argumenty dodaly Faraday naději, ale věděla, že musí nejdřív přežít Gorken. „Axisi,“ řekla něžně. „Slib mi něco. Slib mi, že na něj nevztáhneš ruku, dokud nebude Gorken svobodný, nebo ztracený. A slib mi, že až Bornehelda napadneš, budeš pro to mít spravedlivý důvod. Nechci, abys ho jen tak zavraždil.“ A nechci, aby tahle vražda tížila moje svědomí, pomyslela si. Utěšovala se myšlenkou, že po ní Strážci chtějí jen to, aby Axise ochránila před Borneheldem, než se dostanou přes Gorkenské obléhání. Jen do té doby.

„Nebude to vražda, Faraday, Borneheld mi určitě dá spravedlivý důvod, abych ho mohl vyzvat. Máš pravdu, pevnost bude potřebovat každého velitele, až na ni Gorgael zaútočí.“ A jestli pevnost padne a já zemřu, pomyslel si sklíčeně, budeš potřebovat někoho, kdo tě ochrání.

Faraday si oddechla a pohladila ho po tváři. Možná že ještě není všechno ztraceno, možná může získat muže, kterého miluje. „Když budu volná od svého slibu Borneheldovi, ráda budu stát po tvém boku až do konce našich dní,“ zašeptala, „pak už mezi námi nebude nic stát. Přísahám při Matce a prstenu zaklínače, který máš na ruce.“ Bříškem prstu něžně poklepala na prsten. „Ať je mi tenhle prsten svědkem. Zaslibuji se ti. V den, kdy už nebudu patřit Borneheldovi, přijdu za tebou!“

Axis ji rychle pustil, aby se nepřestal kontrolovat. „Přísaháš mi při „Matce“, Faraday? Jednoho dne, až nám naše životy budou zase patřit, budeme si muset povyprávět, co jsme udělali, co jsme viděli a koho jsme potkali, zatímco jsme byli odloučení. Ze mě je najednou syn

ikarijského zaklínače a ty, ty…“ Axis se na ni usmál. „Ty jsi se prohánìla po pláních s avarským mužem, který si říká Raum, že?“

Faraday překvapeně otevřela ústa. „Jak ses to dozvìděl?“

„Potkal jsem ho ve Smyrtonu – ale na tenhle příběh si budeš muset počkat. Ne, neboj se, Raum a ta holčička jsou v pořádku doma.“

Faraday přešla k posteli, převrátila matraci zpátky na postel a posadila se. „Dlužím ti vysvětlení, Axisi, synu Ikarii,“ poškádlila ho. „Když už ti i Belial říká Muž z hvězd, určitě jsi už poznal Strážce.“

Axis přikývl. „Jistě, Ogdena s Veremundem.“

Faraday se zasmála, protože čekala na šok, který mu způsobí. „A taky pasáček Jack, kterého jsi potkal u Lesa mlčenlivé ženy, a ta bílá kočička, která za tebou pořád chodila! Teď se přestrojila za mou komornou Yr.“

Ale Axis se vůbec nesmál. „Dva Strážci tě přenesli z mohyly?“

Faraday přikývla. „A pomohli mi i tady.“ Neodvažovala se přemýšlet o tom, co by Axis udělal, kdyby se dozvìděl, že ji Strážci vlastně přinutili, aby dodržela své sliby Borneheldovi, když zvažovala, že Bornehelda opustí a uteče za Axisem. I tak Faraday vìděla, že dělá správnou věc. Borneheld na Axise strašlivě žárlil už kvůli jeho vojenským úspěchům a oblibě u Sekerníků. Jediné, co Borneheldovi bránilo tomu, aby popadl nejbližší sekeru a zasekl ji Axisovi mezi lopatky, až by byl otočený zády, byly šeptané něžnosti a lichotky. Každý den vlastně zachraňovala Axisovi život, i když za to platila svým štěstím. Kdyby tak mohla zařídit, aby se teď Axis od Bornehelda držel dál.

Axis vůbec nevìděl, co se jí honí hlavou. „Co to znamená, Faraday, když proroctví mluví o tom, že Strážcům jednou moc zkazí srdce? Zradí mě?“ Když se rozhovor znovu stočil ke Strážcům, Axis si znovu začal dělat starosti s proroctvím a jeho skrytými významy.

„Ach, Axisi, to se jistě nestane! Strážci jsou jediní, kdo nám pomáhá!“

A přesto skrývají stejně tolik hádanek jako samotné proroctví, pomyslel si Axis. Přešel ke krbu a studoval komplikovaný vzor z cihel. „Proroctví nás oba spoutalo, Faraday. Jen doufám, že zase jednou budeme moci rozhodovat sami o sobě,“ povzdechl si.

Faraday se nelíbilo, jak posmutněl. „Proč jsi sem přišel, Axisi? Nevěděla jsem, že půjdeš tak daleko, když jsem tě sledovala z pevnosti. Měl jsi tady schůzku s bratrem Františkem?“

Axis jí podal ruku. „Ukážu ti, proč jsem sem přišel.“

Faraday vstala a vzala ho za ruku. Zaváhala. „Se mnou jsi v bezpečí,“ prohlásil Axis bodře, „myslím teď na jinou ženu.“

Faraday se na něj zmateně zadívala. Vedl ji do tmavého kouta, kam krbová římsa vrhala temný stín. „V téhle místnosti jsem se narodil, Faraday. Možná tu ještě zůstává vzpomínka na ten den. Pojď, postav se tady vedle mě.“ Vzal ji kolem pasu a vtáhl ji za sebou do stínu. Úplně se v něm ztratili. „Ať se děje, co se děje, Faraday, musíš zůstat zticha. Tak, a teď ti předvedu trochu ikarijské magie.“

Chvíli se nic nedělo. Faraday si zkoumavě prohlížela jeho tvář. Upřeně hleděl na prázdnou postel u zdi a vzpomínal si na píseň, kterou zpíval na střeše v Sigholtu. Pak začal pomalu zpívat, velice tiše. Slova a melodie se začaly splétat, až Faraday nemohla vnímat nic jiného. Zavřela oči, opřela se o něj a poslouchala kouzelnou hudbu, kterou ji oplétal.

Vytřeštila oči, když náhle uslyšela, jak nějaká žena slabě sténá bolestí. Byla noc, v místnosti hořely dvě svíčky. Jedna stála na krbové římse a druhá v nohách postele.

Na posteli se svíjela žena. Štíhlýma rukama svírala železné trubky na čele postele. Tmavě kaštanové vlasy měla nedbale svázané do copu. Úplně jí ztmavly potem. Tvář měla obrácenou ke zdi, ale Faraday vůbec nepochybovala, kdo to je – Rivkah. Měla na sobě lehkou lněnou noční košilí. Kdysi bývala bílá, ale teď byla potřísněná potem a krví. Rivkah prožívala namáhavý porod. Košili jí přetáhli přes boky a vyboulené břicho. Nohy měla pokrčené a opřené o matraci, takže se o ně zapřela pokaždé, když ji přepadla kontrakce. U nohou postele stály dvě ženy ve středním věku, oblečené do tmavých šatů s černými zástěrami, a horlivě se o něčem dohadovaly. Vypadaly ustaraně a v očích měly obavy.

Axisovo sevření kolem jejího pasu zesílilo. Faraday se k němu přitiskla ještě víc a sama ho objala. Poskytovala mu útěchu. Jistě pro něj nebylo lehké sledovat utrpení své matky, když mu dávala život. Přestal zpívat. Jenom broukal útržky melodie.

Dveře vedle nich se otevřely a Faraday jen taktak potlačila překvapené vyjeknutí. Nechápala, jak je možné, že je nikdo nevidí. Vešel vysoký, mohutný muž s hustým plnovousem. Namířil si to přes místnost k posteli. Zastavil se nad postelí a chvíli pozoroval, jak se žena svíjí bolestí.

„Můj pane vévodo," vydechly porodní báby a o krok ustoupily od lůžka.

„Jak to pokračuje?" zeptal se. „Jak se té čubce, mojí manželce, přivádí na svět bastard bez otce?"

Porodní báby se na sebe vylekaně podívaly. Co chce slyšet? Nakonec, když po ní Searlas střelil pohledem, ta starší, zkušenější porodní bába Searlasovi odpověděla. „Dítě je ve špatné poloze, můj pane. Je otočené a bokem uzavřelo porodní cesty. Nemůžeme ho otočit. Tvoje žena už rodí téměř dva dny. Už to dlouho nevydrží."

Až ve chvíli, kdy porodní bába vévodu oslovila, si Faraday vzpomněla, že Rivkah byla předchozí vévodkyně z Ichtaru a tenhle muž je její tchán, Searlas. Pak, stejně jako o svatební noci, ji rubínový prsten zaštípal na prstě. Tahle linie si zaslouží vymřít s Borneheldem, objevila se Faraday v hlavě jasná myšlenka. Faraday vyplašeně zamrkala. Odkud se ta myšlenka vzala? Proč si Borneheldova linie zaslouží vymřít? Proč ji prsten zabolel?

Rivkah pohlédla na manžela. Její pohledný obličej zkřivila nenávist a pohrdání. „Proklínám den, kdy jsem souhlasila, že si tě vezmu, Searlasi. Mám radost, že jsem tě znectila!" Z úst jí zazněl výkřik, jak jí tělem projela další vlna bolesti.

„Děvko!" vyštěkl na ni Searlas. „Jsi jenom lehkomyslná kurva a zemřeš, jak si zasloužíš. Teď, na smrtelné posteli, mi řekni, jestli ti pár nocí s tím chlapem stálo za to."

„Ani si to nedovedeš představit," zašeptala Rivkah pomstychtivě. „Klidně bych stokrát zemřela, kdybych ho ještě jednou mohla sevřít v náručí!"

Searlas Rivku počastoval tak ohavnými nadávkami, že obě porodní asistentky zbledly. Sklonil se k ní, surově ji popadl za levou ruku a strhl jí prsten z prsteníku. „Pak mi vrať, co patří mně a Ichtaru," zakřičel. Faraday prsten na okamžik zahlédla – byl to prsten, který právě měla na prstě. Vévoda se otočil k porodním bábám. Prsten si strčil do kapsy. „Je mi jedno, jestli zdechne. Kvůli mně ji nezachraňujte."

Pak odešel. Zabouchl za sebou dveře tak silně, že na pantech zadrnčely.

Starší z obou žen, ta, která mluvila s vévodou, si sedla k Rivce na postel. Vzala ji za ruku a tiše, ale naléhavě ji oslovila. „Paní, pořád ti ještě můžeme zachránit život. Budeme muset rozříznout to dítě. Stejně už je určitě mrtvé. Když se nám podaří dítě vyjmout z dělohy, přežiješ.“ Zlomil se jí hlas. „Prosím, je to jediná šance!“

Rivkah se na posteli nadzvedla a pevně chytila překvapenou ženu za vlasy. „Jestli jakkoliv ublížíš dítěti, vrátím se z hrobu a budu tebe i tvou rodinu strašit až do smrti. Rozumělas mi? Dítěti se nesmí nic stát!“

Vylekaná žena přikývla. „Tak ho znovu zkuste otočit,“ zasípala Rivkah, „zkuste to, krucinál!“ Porodní bába si klekla na podlahu u postele a zhluboka se nadechla.

Další minuty byly jako noční můra. Komnatou se ozývaly Rivčiny výkřiky. Nedalo se před nimi uniknout. Faraday cítila, jak se Axis celý napjal, utrpení jeho matky ho bolelo. Stulila se mu na hrudi a pokoušela se alespoň tak ztlumit zvuk bolestivých stenů.

Konečně porodní bába vstala od postele. Pravou ruku měla zakrvácenou až k lokti. „Artor to má v rukách, dělala jsem, co jsem mohla,“ řekla ochraptěle. Rivkah stále ještě plakala bolestí. Porodní bába si umyla ruku, posadila se vedle ní na postel a marně se ji snažila utěšit. „Otočila jsem ho, má paní. Nevím, jestli ještě žije. Pokud máš dost síly, můžeš ho porodit, ale musí to být rychle, nebo zemřete oba.“

Rivkah se kousla do rtu a vší silou zatlačila. Druhá porodní bába vzhlédla. „Už je tady, Marto.“ Na prostěradle kolem Rivčiných boků se objevila krvavá skvrna. Marta přispěchala na pomoc a za chvíli jí dítě vklouzlo do připravených rukou. „Má šňůru kolem krku,“ zhrozila se. „Rychle, podej mi nůž!“ Přeťala nožem pupeční šňůru a uvolnila dítěti krk, aby mohlo dýchat.

Z posledních sil se Rivkah zvedla na lokty. „Prosím… je živé?“

Dveře se pootevřely a obě porodní báby vzhlédly. Faraday neviděla, na co se dívají, ale Marta nepatrně přikývla, vzala do ruky připravený povijan, dítě do něj zabalila. Bylo celé modré a bezvládně jí leželo na rukou. Pak si povijan přitiskla na prsa. „Je mi to strašně líto, má paní, ale je mrtvý. Šňůra ho zadusila.“

Rivkah zakvílela a vztáhla k ní ruce. „Prosím, dejte mi ho! Prosím!“

Ale porodní bába vstala. Dítě k sobě stále ještě tiskla. „Ne, má paní. Bude lepší, když ho neuvidíš. Pojď," kývla na pomocnici. Obě rychle vyběhly z místnosti a ani se neohlédly.

„Neee!" zaječela Rivkah. „Dejte mi moje dítě! Přineste mi moje děťátko!" Málem spadla z postele, jak se natahovala za odcházejícími ženami, ale byla příliš slabá na to, aby mohla dělat něco jiného. Horní polovinou těla ležela téměř na zemi, lapala po dechu a hlasitě vzlykala. Faraday udělala pohyb, jako by za ní chtěla jít, ale Axis ji držel pevně. „Ne," zašeptal. „Musím vědět, co se teď stane."

Rivkah tam chvíli jen tak bezvládně visela, pak se vytáhla zpátky na postel. „Pomoc," zašeptala, i když ji nikdo nemohl slyšet. „Prosím, pomoc! Ukradli mi syna!" Dveře se pomalu otevřely a Rivkah otočila hlavu po zvuku. „Vy." V hlase se jí ozvala beznaděj. „Měla jsem vědět, že to budete vy. Přišli jste mě konečně zabít?"

Do místnosti vešli dva bratři, došli k posteli a lhostejně Rivku pozorovali. Ani jeden z nich nic neřekl. Podívali se na sebe, pak se ten vyšší shýbnul a zvedl ji. Když se otočili od postele, Axis i Faraday jim jasně viděli do obličeje. I Faraday je poznala. Byli to Jayme a Moryson.

„Poradil jsi mi dobře," prohodil Jayme k Morysonovi. „Vezmeme ji do Hor ledových stěn a necháme ji tam. Ať tu špinavou couru rozklovají vrány."

„Přesně tak," přitakal Moryson. „Už ji nepotřebujeme."

* * *

Faraday pustila Axise a ustoupila, aby se na něj mohla podívat. Tvářil se tvrdě a nepřístupně. „Jestli tu v kryptě měli nějaké tělo, nepatřilo mojí matce," poznamenal drsně. „Vrány její kosti od té doby určitě obraly dočista." Zadíval se na Faraday. „Věřil jsem tomu člověku skoro celý život, Faraday. Byl to jediný otec, jakého jsem kdy poznal. A teď se dozvídám, že spolu s Morysonem zavraždil mou matku."

Faraday chtěla něco říct, ale měla tak sucho v ústech, že musela polknout. „Axisi, proč nezavraždili i tebe? Proč tě nechali naživu?"

„Nevím. Ale vůbec nepochybuj o tom, že se jich jednou zeptám – těsně předtím, než jim podříznu krky."

Faraday se k němu opět přivinula a objala ho, ale tentokrát jí Axis objetí neoplatil. Ruce mu bezvládně visely podél boků a oči se dívaly do prázdna. Lži, které ho celý život svazovaly, se sesypaly jako domeček z karet.

* * *

Pod nimi, schovaný ve stínech, na ně čekal Timozel. Byl rozzuřený. Asi před hodinou se odtamtud vybelhal ten starý bratr a pokračoval dál ulicí k pevnosti, ale Axis a Faraday zůstali uvnitř. Co tam dělala tak dlouho sama s Válečnou sekerou? Jen to, že sem lady Faraday vešla ze své vlastní vůle, mu bránilo, aby nešel nahoru.

Bude jí muset připomenout, že ji budoucnost čeká jen s Borneheldem. Je slabá a potřebuje někoho silného, aby ji vedl.

Bitvy skončily. Timozel seděl u ohně vedle svého pána a Faraday. Takto mělo být. Timozel našel světlo v temnotě a svůj osud.

Pili vynikající víno z křišťálových pohárů. Faraday na sobě měla svatební šaty.

Tak to mělo být.

Timozel ji sice neviděl, ale přímo za ním stála temná postava a měla ruku položenou na jeho rameni.

Po tvářích se jí koulely slzy tichého smíchu.

45

Háj

Na začátku třetího týdne měsíce sněhu, čtyři dny před nejsvětějším svátkem Yuletide, dorazil Klan ducha stromu do hájů severního Avarinheimu. Minulý týden se setkali s ostatními avarskými klany, které se scházely v hájích, a na konci týdne už jich bylo dohromady kolem osmdesáti. Barsarbe poučila Azhure, aby ostatním Avar nic neříkala, než její záležitost projedná na sněmu. Azhure měla pořád na paměti Barsarbin ledový pohled a vyhýbala se ostatním klanům. V noci sedávala sama u malého ohýnku, zatímco si ostatní Avar povídali a vyměňovali si novinky. Občas se k ní připojila Zlaté pírko a ještě řidčeji Fazolka, Shra nebo Raum. Byla ráda, že se dostala pryč ze Smyrtonu, ale denně si vyčítala, že nenašla jiný způsob, jak pomoci Raumovi a Shře.

Někdy si o ni Zlaté pírko dělala starosti. Azhure byla nepřirozeně tichá, ale ona sama se tak stahovala do ústraní, že jí to ani nevadilo. A od chvíle, kdy se od Azhure dozvěděla tu šokující zprávu, že Válečná sekera, Axis, je její syn, Zlaté pírko nemyslela skoro na nic jiného. Rivkah. Myslela, že Rivku už dávno pohřbila na svazích Hor ledových stěn. Za minulých třicet let Zlaté pírko moc o minulosti nepřemýšlela. Nepřipouštěla si myšlenky na Rivčin poslední rok. Pohřbila ho se synem. Má už nový život jako Zlaté pírko, našla nový smysl života a nové štěstí.

Teď si dovolila vzpomínat na den, kdy Hvězdný poutník přistál na střeše Sigholtu. Zlaté pírko hned věděla, kdo je. Ikarijský zaklínač. I když slyšela učení Seneschalu o Zapovězených, Zlaté pírko – tehdy to ještě byla Rivkah – už od raného mládí fascinovali. Do Carlonu přijel nový trubadúr, pohledný muž s měděnými vlasy, a mnoho dní zpíval králi Karlovi a jeho dvoru. Ale také zpíval mladičké princezně, které o samotě hrál jiné písně – písně o ztracených Ikarii a Avar, o jejich životě a kouzlech. Byl to zvláštní člověk. I uprostřed léta seděl zachumlaný do tmavého pláště, ale Rivku jeho písně fascinovaly… a pamatovala si je ještě roky potom, co trubadúr odešel z Carlonu. Takže ji vůbec nevystrašilo, když se na střechu přímo před ní snesl Hvězdný poutník. Zvedla oči od dítěte, které kojila, podívala se mu do očí a byla ztracená. Toho dne počali jejich kouzelné dítě a oba se nemohli dočkat, až ho budou moci vzít do náručí.

Ale Jayme ji podvedl! Zlaté pírko rozzuřeně sevřela rty do úzké čárky, když pomyslela na to, jak jí Jayme ukradl syna a nechal ji věřit tomu, že zemřel. Šedé oči jí ztvrdly, když přemýšlela o tom, jak porodní báby utekly z komnaty i s jejím živým chlapečkem. Myslela si, že určitě zemře, ale nějak se v ní objevilo dost síly a lásky, aby překonala utrpení na úbočí hory.

Dvě hodiny poté, co vedle ní dosedl Karmínový chochol a velice zdvořile a zároveň s nebetyčnou arogancí, jak bylo u Ikarii zvykem, se jí zeptal, jestli opravdu hodlá zemřít přímo tady, pod jeho nejoblíbenějším hnízdištěm, ji už Hvězdný poutník držel v náručí. Konejšil ji, miloval ji, léčil ji a spolu s ní oplakával smrt jejich syna. Osobně ji odnesl zpátky do Rozeklané hory, nedovolil to nikomu jinému. Její uzdravení trvalo týdny. Za celou tu dobu ji Hvězdný poutník neopustil, odmítl ji nechat zemřít, nenechal ji, aby se litovala. „Máme celý život na to, abychom měli jiné syny," šeptával jí a Zlaté pírko mu nakonec uvěřila.

Ale ani jeden z nich se úplně nevyrovnal se ztrátou syna, kterého počali z radosti nad nově objevenou láskou. Hvězdný poutník se na dítě velice těšil, sledoval, jak roste, a celé hodiny měl ruce položené na Rivčině rostoucím břiše. Cítil, jak se jeho syn v děloze probouzí. Zpíval mu tak dlouho, jak Rivkah vydržela sedět bez toho, aby dostala křeč do nohou. Jednoho dne, v šestém měsíci těhotenství, zvedl překrásnou tvář od jejího břicha a užasle vydechl. „On mi odpovídá!" Jeho údiv nebral

konce. „Zpívá! Rivkho, zplodila jsi syna, který svým hlasem vzbudí celý Tencendor!“ Tehdy se smáli, ale všechen smích utichl, když se vrátil Searlas. Než mohl Hvězdný poutník něco dělat, Searlas ji odklidil do Útočiště v Gorkenu.

Zlatému pírku nakonec v Rozeklané hoře vyléčili tělo od všech ran. Ikarijští léčitelé jí dokonce vrátili krev do omrzlých končetin, takže neztratila ani jeden prst. Jediný pozůstatek po přestálém utrpení byly její kaštanové vlasy, které jí úplně zbělely, až na jediný zlatý pramen, který vyrůstal z místa nad čelem, kde se jí Hvězdný poutník dotýkal. Ale ani v bezpečí v Rozeklané hoře, s Hvězdným poutníkem po boku, Rivkah nemohla najít klid. Ikarii byli pěkně popudlivá, pyšná a domýšlivá cháska a byli příliš zahloubaní do kouzel a mysticismu. I když rychle překonali podezřívavost a snažili se být milí, Zlaté pírko přesto dobře vnímala lítost, kterou se ani příliš nesnažili skrývat. A nad tím, že Hvězdný poutník trval na tom, že si vezme prachožroutku za manželku, se pozvedlo mnoho obočí.

S Hvězdným poutníkem sdílela ještě jiné soužení, o kterém nikdy, nikdy nemluvili, a přesto jim způsobovalo s každým přešlým rokem větší smutek. Ikarii byli rasa s výjimečně dlouhým životem. Žili pětkrát až šestkrát déle než lidé nebo Avar. Hvězdný poutník byl ikarijský zaklínač v rozpuku života a bude žít ještě stovky let potom, co Zlaté pírko zemře. Ani jeden z nich nechtěl zmiňovat to, že Zlaté pírko zestárne a odejde, než se Hvězdný poutník dočká středních let. Už teď mu Zlaté pírko stárla před milujícíma očima. Přijímalo se jí to těžce. Jeden z důvodů, proč každý rok trávila tolik času s Avar, bylo to, že rozdíl mezi ní a Hvězdným poutníkem začínal být bolestivě zřetelný a v jeho pohledu odhalila sice ještě nevědomou, ale už viditelnou lítost. Pro lidskou ženu je těžké milovat Ikarii. pomyslela si. Taková láska nemůže přetrvat. Už teď pochybovala, že je jí Hvězdný poutník věrný. Povzdechla si. Co bude dělat, až už nebude moci vydržet lítost v jeho očích? Zlaté pírko se zachvěla a zalétla myšlenkami ke své dceři.

Čtyři roky potom, co začala žít v Rozeklané hoře s Hvězdným poutníkem, dala život Pěnici. Její narození oba rozradostnilo. Pěnice byla krásná dívka a v jejím hlase se ozývala rozjásaná píseň ptáčka, po kterém ji pojmenovali. Brzy jí bude pětadvacet let, to Ikarii dosahují plnoletosti. Už brzy půjde k Letce, kde si odslouží povinných pět let

vojenské služby. Hvězdy, pomáhejte jí, jestli bude u úderné peruti v době, kdy se začne naplňovat Proroctví Ničitele.

Pěnice toho po matce zdědila málo. Ikarijská krev v ní byla silnější než lidská. I když se všechny ikarijské děti rodily stejné jako lidské, asi ve čtyřech nebo pěti letech jim začala pučet křídla, která asi v sedmi dorostla tak, že je udržela ve vzduchu. Kvůli lidské krvi z ní museli zárodky křídel doslova vymámit. Hvězdný poutník u ní trávil hodiny. Zpíval jí, hladil jí záda a povzbuzoval křídla, aby vypučela.

Narostla by jejímu synovi také křídla, kdyby u něj byl Hvězdný poutník a pomohl mu? Jestlipak zdědil ikarijskou dlouhověkost stejně jako Pěnice? Jaké další vlastnosti Ikarii mu asi kolují v žilách? Nezapomněl zpívat, když zpíval píseň znovuzrození pro Shru. Zlaté pírko si hluboce vydechla, když o tom přemýšlela. Žádný ikarijský zaklínač, ani Hvězdný poutník, nejmocnější ze všech, ji tak dobře nezazpíval. A… Axis… neměl vůbec žádné vědomosti, ani roky příprav a studia, které měli všichni ostatní ikarijští zaklínači. Co se jim to s Hvězdným poutníkem narodilo?

Axis. Zlatému pírku se zvlnily rty v úsměvu. Tak nezvyklé jméno. Nebylo acharské. Kdo mu ho asi dal? Jayme? Jako všichni nadšení rodiče probírali možná jména pro dítě, ale příliš dlouho odkládali konečné rozhodnutí. No, už je to Axis a nedá se s tím nic dělat. Vlastně se to k němu i docela hodilo.

Když Zlaté pírko pomáhala Azhure a oběma Grindlovým ženám stavět stany na jedné straně háje, přivolávala v myšlenkách Hvězdného poutníka. Už to byly téměř tři týdny, co se dozvěděla, že je její syn naživu, a za celé tři týdny se jí nepodařilo poslat Hvězdnému poutníkovi zprávu. Nemohla myslet na nikoho jiného než na Axise a Hvězdného poutníka. Azhure řekla Zlatému pírku všechno, co o Válečné sekeře věděla, ale moc toho nebylo. Zlaté pírko se toužila dozvědět víc.

Kdyby Zlaté pírko vnímala i něco jiného než své rozbouřené city, všimla by si, že Azhure trpí přesně tak, jak trpěla i ona, když poprvé přišla k Ikarii. Všechny národy, pyšní Ikarii, podezřívaví Avar nebo slepí Achařané, se chovaly k nově příchozím tak trochu nesnášenlivě a pohrdavě.

* * *

Azhure se kolem sebe zvědavě rozhlédla. Rozbili tábor asi třicet kroků od stromů, které obklopovaly mýtinu, na níž se měl konat sněm. Ona a Fazolka podepřely první stan kůly a Kopretina a Zlaté pírko začaly stavět druhý. Zvedaly těžké kožené celty na pevnou kostru z dřevěných tyčí. Kolem nich vyrůstaly stany ostatních klanů, které také dorazily na slavnost. Ve vzduchu bylo cítit potlačené vzrušení, jež se nedalo přehlédnout. Fazolka i Kopretina byly od chvíle, kdy se přiblížily k háji, neobyčejně tiché. Dokonce i děti se po táboře Klanu ducha stromu pohybovaly tiše. Pomáhaly matkám uklízet prostor kolem ohniště a přichystat studené jídlo na večeři. Raum a Barsarbe odešli za ostatními druidy, Grindle a Helm se ztratili mezi stromy, jakmile přijeli.

Fazolka si všimla, že se Azhure rozhlíží, a usmála se na ni. „Už to vzrušení taky cítíš, že?“

Azhure přikývla. „Ale všichni jsou potichu. Čekala bych, no, nevím, že se lidé budou zdravit a povídat si a takové věci. Klany se přece obyčejně tak často nescházejí, že ne?“

Fazolka zavrtěla hlavou. Strčila si do pusy prst, který si přiskřípla mezi koženým páskem, jímž se přivazovala celta, a podpůrnou tyčí. „Ne. Scházíme se v takovém počtu jenom na Yuletide a Beltide. Dnes večer se všichni sejdeme v háji Stromu země a vyměníme si pozdravy a novinky. Do té doby to budeme muset vydržet.“ Azhure sklopila oči a zamyslela se. „A budete potom mluvit o mém případu?“

Fazolka přešla k Azhure. Laskavě se na ni zadívala tmavýma očima. „Azhure, nechceme k tobě být hrubí nebo nevlídní, ale musíš pochopit, že jsme opatrní. Jsi Achařanka, patříš k těm, kteří nás vyhnali z domovů a zavraždili lesy, jež se kdysi táhly až k Široké zátoce. A,“ Fazolce se o tom sice nechtělo znovu mluvit, ale Azhure si možná neuvědomovala, jak závažné bylo pro Avar, když někdo způsobil jinému smrt, „spáchala jsi násilí. Zabití kohokoliv, natož otce, je nám odporné. Ano, zabila jsi ho sice nechtěně a zachránila jsi tím Shru – ale také jsi udeřila Sekerníka. Dva násilné činy, jeden z nedbalosti, druhý dokonce promyšlený.“ Pokrčila rameny. „Pro Avar by bylo velice neobvyklé, aby mezi sebe přijali někoho, kdo jednal takhle násilně. Tví lidé sekerami zavraždili většinu Avarinheimu stejně jako mnoho Ikarii

a Avar. Ty jsi zabila vlastního otce. Chápeš už, proč si myslíme, že mají tví lidé násilí vrozené?“

„Prosím, nemám kam jít. Jestli mě odmítnete, kam se poděju? Nikdo mě nechce.“ A o to tady jde, pomyslela si. Nikdo kromě matky ji nikdy nemiloval a její matka ji nakonec stejně nechala Hagenovi. Azhure celý život odmítali a špatně s ní zacházeli. Teď toužila po lásce, přijetí a ocenění.

„Azhure!“ Fazolku pohled na její obličej rozrušil. „Z celého srdce ti děkujeme za život Rauma a Shry. Ale o tom, jestli tě náš klan může mezi sebe přijmout, jestli můžeš mít u Avar domov, může rozhodnout jedině rada.“

Azhure přikývla.

* * *

Té noci se všechny avarské klany shromáždily v háji Stromu země. Ikarii se k nim měli připojit asi za den nebo dva, takže se dnes věnovali jen vlastním záležitostem. V severním Avarinheimu bylo několik hájů, které Avar a Ikarii používali k posvátným obřadům, ale nejposvátnější z nich byl háj Stromu země. Právě tam se odehrávaly Yuletide a Beltide. Za soumraku, když povečeřeli ve svých táborech, se Avar v tichosti vydali po měkkém koberci trávy a jehličí ke Stromu země.

Všechny háje byly kruhové, otevřené nočnímu nebi. Obklopovaly je vysoké a tajemné stromy Avarinheimu a skrývaly jejich tajemství před cizíma očima. Azhure přišla společně s Klanem ducha stromu. Oči měla sklopené. Raum a Barsarbe se k nim znovu připojili. Barsarbe se na Azhure podívala tak ledově, že v ní znovu vyvolala pocity viny a výčitek svědomí. Zlaté pírko si konečně uvědomila, jak asi Azhure musí bolet srdce. Dohonila ji a vzala za ruku.

„Promiň, Azhure, poslední dobou mě příliš zaměstnávaly myšlenky na syna a byla jsem hluchá k tvým starostem,“ oslovila ji tiše. „Setkání se nemusíš tolik bát. Ve tvůj prospěch svědčí už to, že tě Klan ducha stromu nechal jít tak dlouho s sebou. Já tě podpořím, Azhure, a Raum se za tebe postaví stejně, jako se za tebe postavil před klanem.“

Azhure pevně stiskla ruku Zlatého pírka a vděčně se na ni usmála. „Děkuji ti, Zlaté pírko. Jsem ti moc vděčná.“

Chudinka, pomyslela si Zlaté pírko. Měla jsem si uvědomit, jak se cítí. Ale jak bych jí mohla pomoct? Měla bych jí říct, že i já, přestože mě Hvězdný poutník miluje, nemám nikde pravý domov? „Někdy si myslím, že nemá cenu toužit po bezpečném přístavu v tomhle krutém světě, Azhure. Málokomu se ho podaří najít. Jestli Avar dnes v noci rozhodnou, že tě mezi sebe nepřijmou, nesmí ti to zatvrdit srdce. Byla by to škoda po tom, co už máš za sebou. A kdo ví, Azhure, Ikarii si váží odvahy a rozhodnosti mnohem více než Avar.“ Odmlčela se. „A také krásy.“

Azhure se tiše zasmála. Zlatému pírku se ji podařilo rozveselit. Jak by si mohla stěžovat, když toho Zlaté pírko musela tolik podstoupit? „Nechám si narůst křídla, Zlaté pírko, abych k nim mohla zaletět a zaklepat jim na dveře. Do Smyrtonu už se nikdy nevrátím.“

Barsarbe se na ně zamračila a naznačila jim, aby byli zticha. „Blížíme se k háji Stromu země,“ zašeptala. „Buďte zticha.“

I když si Azhure zvykla na krásu Avarinheimu, krása háje Stromu země jí vzala dech. Byl tak rozlehlý, že se sem bez potíží vešli všichni shromáždění Avar. Na severní straně se zvedal půlkruhový útes, první skála z Hor ledových stěn, jižní stranu uzavíraly mohutné stromy Avarinheimu. Přímo uprostřed stál obrovský kruh stojících kamenů. Každý z nich byl nejméně deset kroků vysoký a tři široký. Přes ně byly položeny další kameny, které je spojovaly, takže to byl vlastně kruh složený z mnoha bran. Brány vedly do volného prostoru, ve kterém stál tak obrovitý strom, jaký Azhure ještě nikdy neviděla. V celém Avarinheimu nebyl druhý takový. Tyčil se do výšky nad kruh kamenů a zvedal větve až ke hvězdám. Ve světle pochodní, zasazených do kamenů z kruhu, bylo vidět, že strom má velké oválné zašpičatělé listy olivové barvy s voskovitým povrchem. Z konců větví visely velké trychtýřovité květy. Některé byly nazlátlé, jiné měly smaragdovou, safírovou nebo rubínovou barvu. V denním světle připomínal Strom země duhu.

Zlaté pírko sevřela Azhure paži. „Strom země je pro Avar ta nejposvátnější věc, Azhure,“ zašeptala jí do ucha. Nevšímala si Barsarbina napomenutí. „Je to pro ně symbol harmonie mezi zemí a přírodou.“

Azhure jenom přikývla. Neodvažovala se mluvit na místě tak naplněném mocí. I když ji nenávist k Seneschalu a strach z Hagena

zatvrdily proti jakémukoliv náboženství, atmosféra tohoto místa ji hluboce zasáhla. V životě neviděla nic tak překrásného jako Strom země v kruhu kamenů osvětleném pochodněmi.

Avar se shromáždili okolo kamenného kruhu a posadili se asi dvacet kroků od něj. Druidové, muži i ženy, oblečení do dlouhých, pastelových hávů s výšivkami skákajících jelenů kolem lemu, prošli tiše kamennými branami a stejně tiše se vrátili. V rukách drželi misky se zvláštní tekutinou. Všichni Avar se jí napili. Barsarbe a Raum se připojili k ostatním druidům uvnitř kamenného kruhu. Raum sotva znatelně kulhal. Azhure si povšimla šedovlasého druida, který nesl plochou dřevěnou misku k místu, kde seděl Klan ducha stromu. Azhure zahlédla černou tekutinu v misce.

Druid se zastavil u Grindla a nabídnul mu misku. „Napij se s radostí a zhluboka, bratře. Ať tě nektar Stromu země bezpečně vede po stezkách k Posvátnému háji, až nadejde tvůj čas," pronesl tiše druid, když Grindle pil. Pak druid přešel k Fazolce a Kopretině, pozdravil je jako sestry a nabídl jim misku. Napily se dokonce i děti. Druid je přivítal stejnými slovy. Zlaté pírko se usmála, když se k ní sehnul. „Buď pozdravena, zaklínačova ženo," usmál se druid v odpověď. „Napij se s radostí a zhluboka. Ať ti nektar Stromu země pomůže připomenout Píseň hvězd, až nadejde tvůj čas." Zlaté pírko se zhluboka napila a Azhure fascinovaně sledovala, jak se jí po tváři rozlil výraz míru a radosti. Zlaté pírko pustila misku jen neochotně. Druid se otočil k Azhure a zamračil se. „Zdravím tě, sestro." Zarazil se. „Je mi líto, ale než tě shromáždění přijme mezi Avar, nemohu ti nabídnout nektar ze Stromu země."

Azhure se zatvářila zklamaně, ale chápala, proč druid váhá.

Druid s ní sice soucítil, ale za okamžik se narovnal a přešel k dalšímu avarskému klanu.

Zlaté pírko natáhla k Azhure ruku, ale právě když chtěla promluvit, z kruhu kamenů se ozval jasný hlas. Azhure jen taktak dohlédla na ženu ve středním věku s téměř stejně stříbrnými vlasy, jako měla Zlaté pírko.

„To je druidka Mirbolt," vysvětlila jí Zlaté pírko. „Je nejstarší z druidů."

„Vítejte v háji Stromu země," zvolala Mirbolt. Z vnitřní strany obcházela kamenný kruh. I když se brzy ztratila z dohledu, Azhure ji stále jasně slyšela. „Vítejte, klany, které jste procházely po stezkách

Avarinheimu od našeho posledního setkání. Čtyři krátké dny budeme slavit Yuletide s našimi bratry a sestrami Ikarii, zpívat a tančit, jak předepisují prastaré rituály. Dnes v noci ale, moji bratři a sestry, musíme rokovat o jiné záležitosti. Druid Raum se vrátil od Matky se závažnými zprávami. Proroctví Ničitele se probudilo. Strážci chodí po zemi.“ Mezi Avar se rozběhl rozčilený šepot. Už měsíce se o tom mluvilo, dnes se ale dočkali hrozivého potvrzení. Šepot ustal, když žena znovu promluvila. „Našel se Přítel stromů. Byla představena Matce a Svatým.“ Mezi Avar se ozvaly překvapené výkřiky. Přítel stromů! Avar se otáčeli jeden ke druhému a drželi se za ruce. Přítel stromů! „Tyto záležitosti musíme přednést před našimi bratry Ikarii, protože se týkají jich stejně jako nás. O tomto Yuletide se náš svět převrátí naruby.“

Druidka Mirbolt ještě chvíli tiše obcházela kamenný kruh zevnitř. Světlo pochodní osvětlovalo její pohlednou tvář, když mlčky poslouchala, jak mezi sebou Avar diskutují. Mirbolt celý život doufala, že se nedožije dne, kdy Proroctví Ničitele povstane. Teď musela ostatním sdělit další trpkou zprávu. Mluvila velice, velice tiše, ale tak naléhavě, že se háj okamžitě utišil.

„Přátelé, poslouchejte. Gorgael žije a dýchá. Nezbývá nám moc času, než zaútočí na země, které kdysi byly Tencendorem. Vzpomeňte si na slova proroctví – Ničitel je z naší krve, z naší a Ikarii. Jedna z našich žen, nebo jedna z Ikarii, nepotratila dítě, které bylo téměř jistě počato právě tady, v tomto háji, ve stínu Stromu země, během radostného Beltide. Gorgael je naší společnou hanbou. Truchleme spolu nad tím, že jsme nedbalostí zavinili vlastní zničení.“

Avar svěsili hlavy. Mnozí z nich plakali. To, že Ničitel pocházel z jejich krve, je do hloubi duše zahanbovalo. I když to proroctví už dávno předpovídalo, těžko se jim to poslouchalo. Pomyšlení, že jeden z jejich rodu by na ně zaútočil a přál jim jen neštěstí a smrt, bylo pro všechny krušné.

„Nepřináším jen špatné zprávy,“ pokračovala Mirbolt silněji. „Muž z hvězd je z Ničitelovy krve. Můžeme doufat, že odčiní naši vinu.“ Mirbolt věděla o Válečné sekeře, jeho původu a jeho schopnostech, ale druidové to považovali za soukromou záležitost mezi Hvězdným poutníkem a Zlatým pírkem. Jestliže byl Válečná sekera skutečně spojen s proroctvím, pak si druidové dávali pozor, aby neprozradili

lidem příliš mnoho. U Svatých! Bylo by skutečně bolestné, kdyby se ukázalo, že se Muž z hvězd narodil lidské ženě a jednomu z Ikarii.

Mirbolt chvíli mluvila o Faraday, Příteli stromů. Pověděla Avar všechno, co se o ní od Rauma dozvěděla. Mnoho Avar promluvilo. Postavili se a uctivě se uklonili Stromu země. Divili se, jak je možné, že si Avar zasloužili takovou hanbu. Jak je možné, že si v těchto těžkých časech Strom země nevybral pro tuto čest jednoho z nich? Pak si vzal slovo Raum a mluvil velice dlouho. Vyprávěl o tom, jak Faraday zkoušel, jak se okamžitě spojila s Matkou a jak ji Svatí obdarovali kouzelnou miskou. Jednoho dne, řekl, bude stát pod Stromem země a povede Avar do bezpečí, do jejich zaslíbené země. Jednoho dne, sliboval, k nim přivede Muže z hvězd. Jednoho dne. Gorgael ale zatím na severu hýčká svoji nenávist.

Všechno bude dobré, dokončil Raum řeč, a všichni bezpečně najdou stezku do Posvátného háje. Dlouhou dobu k tomu nikdo nic nedodal.

Nakonec před ně znovu předstoupil šedovlasý druid. „Dnes večer musíme rozhodnout ještě o jedné záležitosti. Je tu s námi host, Azhure, dcera bratra oráče z vesnice Smyrtonu, která leží blízko Avarinheimu.“ Všechny oči zalétly k Azhure. Napětím se jí stáhl žaludek. „Azhure, pojď ke mně, prosím.“

Zlaté pírko ji trošku postrčila a Azhure vstala. Když se proplétala mezi sedícími Avar, vypadala klidněji, než se cítila. I když se bála, snažila se, aby to na ní nebylo poznat. Mirbolt vystoupila z kamenného kruhu, aby ji přivítala. Druidka měla laskavý obličej, ale když jí pohlédla do očí, měla pocit, že padá do hluboké vody. Nikdo nemohl říci, co se skrývá pod hladinou. Tvrdá skála, o kterou si roztříštíte všechny kosti, nebo poddajná voda, která ztlumí váš pád? Druidka vzala Azhure za ruku a vedla ji zvenku okolo kamenného kruhu, aby si ji prohlédli všichni Avar.

„Azhure k nám přišla s nadějí a bolestí v srdci,“ promluvila znovu Mirbolt. „Pomohla druidovi Raumovi a Shře uniknout prachožroutům, když to vypadalo, že je všechno ztraceno.“ Mnoho Avar se na Azhure usmálo. „Ale aby jim pomohla, použila násilí, jaké se u nás nepromíjí.“ Druidka popsala shromáždění, jak Azhure způsobila smrt svého otce a napadla Sekerníka Beliala – a v tom okamžiku se před ní obličeje Avar uzavřely.

Raum k nim přistoupil a vzal Azhure za druhou ruku. Povzbudivě se na ni usmál a promluvil o ní ke svému lidu. Pověděl jim, jak by téměř jistě zemřel, kdyby mu Azhure nepomohla, pověděl jim, jak se jemu a Shře snažila zajetí ulehčit, i když ji za to Hagen pokaždé zbil. Popsal jizvy na jejích zádech, které jí dlouhé roky způsoboval vlastní otec. Oči Avar trochu zjihly a Azhure si dovolila doufat. Raum také připomenul, že i když to bylo zvláštní, Shra přijala Hagenovu krev jako dar Matce. Druidové se o tom dlouze dohadovali, ale nikdo z nich přesně nevěděl, co si s tím počít. Nakonec se Raum otočil k Azhure. „Promluv, Azhure," vybídl ji. Jeho ruka ji hřála. „Řekni nám, co by sis přála a jak se cítíš."

Azhure zamrkala. Nečekala, že po ní budou chtít, aby mluvila. Přede všemi těmi neznámými lidmi, a navíc na tak posvátném místě, se styděla. Ale nechyběla jí odvaha, takže se narovnala a oslovila přítomné Avar.

„Děkuji vám, že jste mi sem dovolili přijít a promluvit k vám. Chci vás požádat, abych se mohla připojit k vašim lidem. Vím, že se k vám mí lidé nezachovali dobře a že já sama jsem použila násilí. Mohu vám jen tady, před Stromem země, přísahat, že vůči vám ani vašim příbuzným už nikdy nepoužiji násilí. Prosím, dovolte mi zůstat s vámi. Nemám se ke komu vrátit. Už celé týdny žiji s Klanem ducha stromu a začala jsem si hluboce vážit vašeho způsobu života. To, co jsem tu viděla dnes večer, mou úctu ještě prohloubilo. Když jsem žila ve Smyrtonu, cítila jsem jen prázdnotu a bolest. Avarinheim mi dal mír, jaký jsem ještě nikdy nepoznala. Prosím, nechte mě u sebe," zopakovala.

Druidka Mirbolt na ni kývla. „Děkuji za tvá slova, Azhure. Prosím, Raume, vezmi ji do kruhu kamenů, než shromáždění Avar rozhodne."

Raum Azhure pomalu odvedl pod nejbližší kamenný oblouk. Druidka mezitím přešla k Avar a skláněla se k nim, když procházela jejich řadami. Azhure se otočila k Raumovi, v krásných očích jí prosvítala naděje i bolest. „Co myslíš, Raume? Přijmou mě?"

Raum se vyhnul odpovědi a odvedl Azhure blíž ke Stromu země. „Pojď, Azhure. Představím tě Stromu země."

„Můžeš to udělat?"

Raum se široce usmál. Zuby mu ve snědém obličeji bíle zasvítily. „Mám takový pocit, že Strom země nezvedne kořeny a neuteče, když se ho dotkneš, Azhure. Už viděl horší lidi, než jsi ty. Pojď.“

Asi po dvaceti krocích se dostali ke stromu. Měl neuvěřitelně velký obvod, ani patnáct mužů by ho neobjalo. Azhure pozvolna vztáhla ruku a dotkla se jeho kůry. Byla hladká jako hedvábí a na dotek chladila. Usmála se a pohladila strom odshora dolů. Cítila, že je živý, jako by téměř dýchal. Vzpomněla si na to, jak Seneschal nenáviděl stromy. Stromy a lesy pro ně byly ztělesněné zlo. Nikdo z nich se ale nedotkl Stromu země. Tázavě pohlédla na Rauma.

„Strom země tu stojí od nepaměti a Avar se o něj stejně dlouho starají,“ řekl. „Věříme, že zdraví a život Stromu země jsou přímo spojeny se životem celého Avarinheimu. Když tehdy tví lidé,“ Azhure sklopila oči k zemi, „povraždili všechny stromy v Avarinheimu na jih od Hraničních vrchů. Strom země prý ochořel a málem nepřežil. Mnoho generací trvalo, než se uzdravil. Ani teď ale není tak zelený a silný, jak býval. Věříme, že kdyby zemřel, Avar by také byli zničeni.“ Raum se dotkl stromu. „Nepřežili bychom bez něj,“ řekl tiše, ale pak se usmál. „Ach, Azhure, už od zničení Avarinheimu se strom před bolestí brání spánkem. Sní o velikých tajemstvích. Umíš si představit, jak krásný a mocný bude, až se probudí? Všichni žijeme jen pro ten den.“

„Azhure.“ Azhure nadskočila leknutím, když za sebou uslyšela své jméno. Otočila se a uviděla za sebou Mirbolt.

„Má milá,“ druidka se tvářila smutně a Azhure poklesla na mysli. „Avar už se rozhodli. Cítí s tebou a jsou ti vděčni za životy Rauma a Shry. Ale… násilí, které jsi spáchala, je děsí. Přesto chtějí být smířliví. Můžeš chodit po stezkách Avarinheimu, Azhure, a můžeš zůstat s Klanem ducha stromu, jak dlouho budeš chtít, ale nepřijmou tě mezi Avar. Je mi líto, má milá.“

Azhure se podlomily nohy a Raum ji chytil za loket, aby ji podepřel. Vesničané ve Smyrtonu ji respektovali, ale nikdy ji mezi sebe nepřijali. Avar teď udělali přesně totéž.

„Rozumím,“ řekla nakonec. „Děkuji vám, že jste mi dovolili u vás zůstat.“

46

V rukou Artora

orgael!“ zasyčel přízrak nadšeně a natáhl nenasytné paráty k muži na koni.

Borneheld uštědřil skraelingovi smrtelnou ránu do oka a proklínal pot, který mu přitom stékal do očí. Všude kolem něj muži zuřivě bojovali. Skraelingové je napadli asi hodinu po začátku hlídky a Borneheld byl přesvědčený, že ho a jeho muže přízraky prostě zavalí.

Ale muži bojovali statečně a po půl hodině Borneheld otočil koně, aby našel další přízraky, a všiml si, že se smrtonosná mlha zvedá. Oddechl si a utřel si čelo. Pohlédl na hlídku. Kolik jich zbylo?

„Ustupují, můj pane vévodo!“ vykřikl Gautier vedle něj. „Vyhráli jsme!“

Borneheld ho přejel ledovým pohledem a ukázal na sníh pod kopyty jejich koní, zrudlý krví. „A kolik mužů jsme ztratili, Gautiere?“

Skraelingů bylo sice málo, ale byli zuřiví a smrtící. Mnoho mužů zemřelo. Jejich meče a sekery proti zuřivosti přízraků zmohly jen málo. Přežili jsme, pomyslel si Borneheld chmurně, když jeho kůň přeskakoval bezhlavé tělo, ale nevyhráli jsme. Jak to, že se Axisovy hlídky vrací v plném počtu, zatímco já ztrácím každého druhého? Každá hlídka, kterou vedl Axis, jen vylepšovala jeho pověst. Hlídky, které vedl Borneheld, sice bojovaly a vracely se, ale vždy se ztrátami.

„Osm mužů je zraněných, dva mrtví, pane," oznámil Timozel. Zařadil se s koněm vedle Bornehelda. Na rozdíl od zrudlého Gautiera vypadal Timozel klidně a vyrovnaně. Borneheld si ho zaujatě prohlížel. Od chvíle, kdy Timozel dorazil do pevnosti, jeho respekt k němu stále vzrůstal. Dnes Bornehelda podruhé doprovázel na hlídku a udělal na něj velký dojem svými schopnostmi v boji. Znovu uvažoval nad tím, jak je možné, že v pouhých dvaceti šesti letech má Timozel jistotu a vystupování někoho mnohem staršího a zkušenějšího. Byl vynikající voják a Borneheld uvažoval o tom, že Timozelovi svěří ještě víc odpovědnosti za pevnost.

Ještě více než jeho schopností v boji si Borneheld vážil Timozelovy zjevné loajality a obdivu. Přivedl mu Faraday. Raději jezdil na Borneheldovy hlídky. Očividně nesnášel Axise. Borneheld zjistil, že se mu Timozel velice, velice líbí.

„Můj pane?" Gautierův hlas mu přerušil myšlenky. „Necháme je tady?"

„Jistě, Gautiere," odsekl. „Mám snad zatížit živé muže mrtvými? Máme za sebou jen hodinu hlídky. Další čtyři jsou před námi. Necháme je tady. Ať si zbylí muži rozeberou jejich zbraně."

Pobídl koně jinam a zakřičel rozkazy. Muži se srovnali zpátky do útvaru a vyjeli za ním hlouběji do severní pustiny.

I když se Borneheld stále rozhlížel po přízracích, myšlenky mu zalétly k Faraday. Stávalo se mu to často, dokonce i v bitvě. Vždycky si vzpomněl na bolest v Axisových očích, když uviděl Faraday v jeho objetí, a nahlas se rozesmál. Věděl, že ho Faraday bezmezně miluje. Vždycky, když byla Faraday v jedné místnosti s nimi oběma, nedívala se na nikoho jiného než na svého manžela. K Válečné sekeře ani nezalétla pohledem. Ne. Jeho objímala! Komu šeptala něžnosti? Svému muži! Borneheld se cítil jako vítěz.

Ale přál si, aby jeho hlídky byly stejně úspěšné jako Axisovy.

Přemýšlel, jestli měl Faraday poslat na jih, jak mu radil Jorge. Bude v Gorkenu v bezpečí? Borneheld si v duchu prošel obranu města a pevnosti. Věděl, že to bude beznadějná bitva, jestli – když – skraelingové zaútočí ve velkém počtu. Městské hradby byly nejslabší článek obrany. Nebyly ani tak vysoké, ani tak dobře bráněné jako hradby pevnosti. Potřeboval schopného velitele, který by je udržel dost dlouho.

Axis.

Teď se Borneheld usmál. Axis *byl* schopný velitel, to byl Borneheld schopen přiznat. Axis byl nejlepší osoba, které mohl svěřit ochranu městských hradeb.

A jestli město padne, Axis téměř určitě zemře.

Mezi jeho muži se ozval výkřik. Borneheld otočil koně.

„Skraelingové," zakřičel jeden voják. Celá hlídka znejistěla. Vytasili meče.

Ale ukázalo se, že muže vyděsila jen obyčejná sprška sněhu, kterou vykopla koňská kopyta. Borneheld mu vyčinil.

Skraelingové. Borneheld nakonec musel velice neochotně přiznat, že bytosti, se kterými bojují, nejsou Zapovězení. Přízraky stále častěji vykřikovaly jméno Gorgael a vypadaly přesně tak, jak je popisovalo proroctví. Ale byl pravdivý i zbytek proroctví?

Artore, ne! Tomu neuvěřím! modlil se Borneheld a pod pláštěm udělal znamení pluhu. I když ho Seneschalské bratrstvo někdy rozčilovalo, Borneheld byl věřící člověk a oddaně vyznával Artorovo slovo, odhalené v Knize pole a brázdy. Zapovězení byli zlí. Čarovali. Byli chorobně ctižádostiví. Borneheld věřil, že proroctví je jejich práce. Určitě ho vytvořili, aby spletli bohabojné Achařany. Ale Bornehelda z cesty nesvedou. Zapovězení vzali zrnko pravdy, Gorgaelův vpád, a obalili ho lžemi, aby mohli uskutečnit vlastní invazi.

Ať se stane, co chce, přísahal si v duchu, ať se stane cokoliv, nikdy se s těmi špinavými Zapovězenými nespojí. Je Válečný generál. Následník trůnu. *On* zachrání Achar, ne Axis.

Borneheld přemýšlel, jestli se Axis nechal zlákat proroctvím, jestli mu věří – proč by jinak přivedl bratry, aby ho před ním přednesli?

„U Artora," zašeptal, „přísahám, že Achar zachráním před Gorgaelovými přízraky i před Zapovězenými. Já Achar zachráním."

„Ano, ty ho zachráníš," přitakal mu Timozel, přijel blíž a naklonil se k vévodovi. Naléhavě se mu zadíval do očí.

Borneheld se zamračil nad tím vyrušením. Popudilo ho to, ale Timozel si toho nevšímal. „Artor mi poslal vizi," řekl tiše, ale s fanatickým leskem v očích. „Viděl jsem velká vítězství. Vedl jsem velká vojska za tvou věc. Zvítězíme. Nepřátelé se před námi budou třást. Budeme sedět před plápolajícím ohněm a pít víno, ty a já, můj pane. S Faraday po našem boku."

U Artora! pomyslel si Borneheld, ten člověk se zbláznil! Ale zároveň ucítil, jak mu po páteři přejelo vzrušení, které přináší moc. Opravdu s ním mluví sám Artor? Objevil se mu po boku právě ve chvíli, kdy Artorovi přísahal. Mluví snad z něho Artorův hlas? Borneheld o tom usilovně přemýšlel.

Timozel natáhl ruku v rukavici a chytil Bornehelda za paži.

„Artor mi laskavě tuto vizi posílá znovu a znovu," zašeptal Timozel divoce. Očima vyzýval Bornehelda, aby se s ním opovážil přít. „*Ty* zachráníš Achar od Gorgaela i Zapovězených! Věř mi!"

„Ano," zašeptal Borneheld. Tohle potřeboval slyšet. „Ano. Věřím ti. Já zachráním Achar. Žádné Zapovězené k tomu nepotřebuji."

Timozel pustil Borneheldovu paži a znovu se usadil v sedle. „To ty všechno vyhraješ," řekl tiše. „Ne Axis. Není k ničemu."

Borneheldovi ztvrdly oči. Timozel měl naprostou pravdu. „Ano. Nepotřebujeme Axise. Já nade všemi zvítězím sám."

„A já s tebou," přitakal mu Timozel. V očích mu opět plál fanatický oheň, „protože nás ochraňuje sám Artor!"

Toho dne už žádné skraelingy nepotkali.

47

Pod ochranou Matky

Když byli Borneheld i Timozel pryč, užívala si Faraday volného odpoledne. Od chvíle, kdy se setkala v Útočišti s Axisem, byla mnohem klidnější a vyrovnanější. Všimla si, jak v posádce narůstá napětí. Velitelé i prostí vojáci čekali útok skraelingů na Gorkenskou pevnost každým dnem. Faraday jako by se to netýkalo. Věděla, že ji Axis miluje a ona miluje jeho, a to jí dodávalo vnitřní klid.

Faraday a Yr se zamkly ve Faradayině komnatě. Faraday komnatu rychle prohlédla a zbavila se všech věcí, které jí připomínaly Bornehelda – páru pohodlných bot, spodní košile, která potřebovala spravit, jeho druhé nejlepší tuniky a holení. Strčila je do zásuvky velké komody v rohu místnosti.

„Tak," poznamenala spokojeně k Yr. „A je pryč." Usmála se. „Konečně jsme sami, Matka budiž pochválena." Klekla si u skříňky, kde měla šaty, a chvíli se v ní hrabala, až nakonec vítězoslavně vytáhla ze skrýše kouzelnou misku. Něžně přejela prsty po jejím okraji. „Konečně na sebe máme čas, ty a já."

Faraday od Jervoiského mola neměla ani jednu volnou chvilku, aby mohla misku znovu použít. Buď byl Borneheld příliš blízko a hrozilo, že ji překvapí, nebo se musela naléhavě setkat s Axisem, nebo jí bylo příliš těžko, než aby se mohla dotknout Matky. Ale Faraday cítila v

kostech, že jestli misku nepoužije v nejbližší době, už ji nepoužije nikdy.

Kývla na Yr, aby přišla blíž k posteli. „Posaď se, Yr, nebudu potřebovat pomoc.“ Faraday na sobě měla lehké šaty, ze kterých mohla kdykoliv vyklouznout, a ve džbánu vedle postele byla připravená voda. Rozpustila si vlasy, svlékla si šaty a hodila je Yr. Zhubla a zbledla od doby, kdy se vdala za Bornehelda. Obavy o Axise ji připravovaly o chuť k jídlu a Borneheld ji často v noci nenechal vůbec odpočinout.

Faraday pohlédla na Yr. Dnes se z jejích očí a mysli nedalo nic vyčíst. Poslední dobou se Faraday dařilo, k Yřině velkému rozčarování, číst jí v mysli, stejně jako ona uměla číst ve Faradayině. Čas od času se z Yřiných nestřežených myšlenek dozvěděla velice zajímavé věci. Faraday potlačila úsměv; o Yřiných choutkách a nepříliš pečlivě skrývaných talentech si mohou promluvit někdy jindy.

Položila si misku na podlahu k nohám a pomalu do ní nalila vodu ze džbánu. Pak se posadila vedle ní, řízla se do prstu a čekala, až se jí na prstě nashromáždí kapka krve.

„Ať touto krví obnovím pouto s Matkou,“ zazpívala tlumeně. Soustředila se tak silně, že se jí rozostřil pohled. „Ať mi připomíná přísahu, že Matce budu věrně sloužit. Ať mě k ní přivede blíž.“

Nechala kapku krve skanout do vody. „Matko, touto krví se pro mě dnes probuď,“ požádala, když voda v misce zazářila smaragdem a projela jí vlna síly a moci. Vzala misku do rukou a pomalu se postavila. Když stála zpříma, natáhla ruce přímo před sebe. Místnost zalilo smaragdové světlo.

„Matko,“ řekla jasným hlasem plným radosti. Zavřela oči a nechala moc proudit celým tělem. Pak prošla branou.

Najednou zmizela z místnosti. Miska zůstala viset ve vzduchu. Světlo v ní pulzovalo jakoby silou a rytmem obrovského srdce. Yr úžasem spadla brada. Zastavila se v půli pohybu. Tohle se nemělo stát! U proroctví, co se to tu děje? Pomalu přešla k misce, ale dávala si pozor, aby se jí nedotkla. Dokud světlo svítí, spojení se nesmí přerušit.

* * *

Faraday kráčela světlem. Cítila v sobě pulzování síly. Zaplavila ji láska. Cestou se smála a vesele dováděla, cítila v sobě život a volnost. Pak se zklidnila a šla pomaleji. Matka možná takovéhle nevázanosti neschvaluje. Ale copak se někdo může ubránit radosti, když k ní je takhle blízko?

Světlo kolem ní se začalo měnit, začala rozlišovat tvary a stíny. Faradayiny nohy našly cestu do Posvátného háje. Byla tak šťastná, že si začala broukat nějakou hloupoučkou melodii, která se jí objevila v hlavě. Všude kolem ze světla vystoupily stromy a nad hlavou jí svůj věčný, božský tanec tančily hvězdy. Faraday se cítila šťastná a spokojená. Tohle místo už nikdy neopustím, pomyslela si. Naplnilo ji nadšení.

Vstoupila do Posvátného háje. Když jím procházela, vítr jí laskal tělo. V temných stínech mezi stromy se míhaly obrysy bytostí. Na tomhle místě neležel žádný strach ani nenávist, jen štěstí a mír. Na druhém konci mýtiny se objevil Svatý. Byl to ten se stříbrnou srstí, který ji pozdravil a předal jí misku, když tady byla s Raumem. Znovu ji pozdravil. Položil jí ruce na ramena a otřel se jí srstnatou tváří o tvář.

„Příteli stromů. Čekali jsme dlouho, až se k nám vrátíš.“

Faraday se zatvářila smutně a do očí jí vyhrkly slzy. „Promiň mi, Svatý,“ zašeptala. „Ale bylo to tak těžké.“

Svatý jí něžně zajel vlhkým čumákem do vlasů. „Já vím, dítě. Byli jsme s tebou a víme, jak sloužíš Matce a proroctví.“

Otočil ji jedním směrem. „Faraday. Dnes se setkáš se samotnou Matkou. Vidíš? Čeká. Jdi s láskou a v míru, dítě.“ A byl pryč.

Faraday se podívala daným směrem. Hájem probíhala další stezka. To je divné, dřív si jí nikdy nevšimla. Táhla se hluboko mezi stromy. Na konci stezky Faraday došla do světla a tepla, k nejasné postavě ženy. „Matko,“ zašeptala ohromeně.

Světlo stále sílilo a bylo ještě podmanivější. Nakonec bylo tak oslepující, že musela zavřít oči. Do tváře ji zasáhla vlna tepla, jako by stála pod poledním sluncem v jižních zemích.

„Dcero,“ oslovil ji ženský hlas a teplé silné ruce uchopily její. „Pojď do mé zahrady.“ Pocit pronikavého světla náhle ustal a Faraday otevřela oči.

Před ní stála žena ve středním věku. Měla příjemný obličej a tmavě hnědé vlasy, nedbale stočené kolem hlavy. Dívala se na Faraday

veselýma modrýma očima a přátelsky se na ni usmívala. Měla nepravidelné zuby barvy slonoviny. Na sobě měla jemné bledě modré šaty s duhovým páskem kolem pasu. Za ní se rozkládala nejkrásnější zahrada, jakou kdy Faraday spatřila. Mezi záhony květin rozmanitých barev a tvarů se táhly pravidelné stezky. Vysoké stromy ochraňovaly květiny před slunečním žárem. Ve skrytém potoce zurčela voda. Všude mezi stromy a květinami bzučel hmyz a zpívali ptáci. Pod stromy a na trávě stály lavičky, které přímo vybízely k posezení a popovídání. Tahle zahrada vyvolávala pocit přátelství.

„Matko," usmála se Faraday.

„Faraday," odpověděla Matka. „Svatí ti říkají Přítel stromů, muži ti říkají žena a milenka, ale pro mne budeš navždy Dcera."

Faraday se oči zalily slzami. „Děkuji ti, Matko."

„Pojď, dítě." Matka se do Faraday zavěsila a zvolna ji vedla jednou stezičkou. „Chci s tebou na chvíli mluvit." Přesto dlouhou dobu kráčely mlčky. Krása a klid Matčiny zahrady Faraday uchvátily. Každou chvíli se otočila k Matce a usmála se na ni. Matka jí vždy v oplátku láskyplně stiskla ruku.

„Podívej se, Dcero, jezírko. Vykoupeme se?" Faraday se zadívala na překrásné jezírko skryté mezi kameny a kapradím. Rozkošnicky se rozesmála. Vklouzla do vody. Matka pečlivě složila šaty na kámen na břehu a připojila se k ní. Přinesla s sebou voňavé mýdlo. Pomalu Faraday umývala. Dotek jejích prstů byl něžný a tišící. Faraday zavřela oči a opřela se do Matčina náručí. Cítila se lehounká. Nadnášela ji voda i Matčiny ruce.

„Matko," zašeptala. Nemohla uvěřit pocitům, které v ní Matčiny doteky vyvolávaly. „To je tak příjemné!"

Matka se usmála a zvedla ruce Faraday k hlavě. Vjela jí prsty do vlasů a začala jí jemně, ale pevně masírovat hlavu na spáncích. „Poznala jsi jen nešikovné doteky svého manžela, Dcero. V mých rukách se skrývá láska."

Faraday dlouho ležela ve vodě a nechala Matku, aby ji laskala. Dovolila, aby ji Matčina láska celou prostoupila. „Matko," řekla nakonec, když byla přesvědčená, že už víc nevydrží. „Musím tě požádat o laskavost."

„Ano?"

„Nechci Borneheldovi porodit dítě. To bych nesnesla."

Matka se sehnula a políbila Faraday na tvář. „Porodíš jen děti počaté z lásky, Dcero.“

Faraday dlouho jen tak ležela ve vodě a podvolovala se Matčiným dotekům. Pak se neochotně posadila. „Děkuji ti, Matko.“

Matka se na ni vesele usmála. „Cítíš se teď lépe, Dcero?“

„O hodně lépe, Matko.“

„Tak teď můžeme jít dál.“ Když Faraday vyšla z jezírka, našla vedle Matčiných šatů složené jedny i pro sebe. Byly překrásné, z velice jemného materiálu. Měly proměnlivou barvu, ze zelené se měnily v modrou, nachovou a hnědou. Připomínaly jí barvu smaragdového světla na cestě k Posvátnému háji, když se měnilo a začaly se v něm objevovat tvary. „Jsou překrásné,“ vydechla, když si zavázala pásek kolem pasu. Měla odhalená ramena a cítila na nich svěží vánek, který vál rozehřátou zahradou.

„Ano, jsou,“ přikývla Matka. „Musíš je nosit jen při zvláštních příležitostech. Sama poznáš kdy. Do té doby je musíš dobře schovat. Teď pojď za mnou.“

Znovu šly ruku v ruce a chvíli mluvily o nedůležitých věcech – o zahradě, ptácích, o chuti vody, která zurčela přes kameny v potůčku vedle cesty. Postupně ale Matka zvážněla. Zastavila se s Faraday u stříbrné smuteční vrby.

„Dcero, musím ti dát ještě jeden dar a jednu radu, než se vrátíš k manželovi.“

„Nechci se ještě vrátit. Je moc brzy.“

Matka se na Faraday láskyplně usmála a pohladila ji po tváři. „Už jsi pryč asi tři hodiny. Tvoje služebná je bez sebe strachy. Brzy se budeš muset vrátit, ale předtím ti musím dát tenhle dar.“

Vzala do dlaní Faradayinu hlavu. Nejprve Faraday ucítila, jak se přes ni převalila vlna Matčiny lásky. Tu následovalo teplo kouzelné moci, kterou vnímala od chvíle, kdy vešla do smaragdového světla. Pocit tepla se stupňoval, až se jí nakonec zdálo, že celé její tělo polyká oheň. Faraday vykřikla a padla Matce do náruče. „Tiše,“ utěšovala ji Matka. Pustila jí hlavu a chovala ji v náručí. „Teď už je to lepší, vidíš?“

Faraday si uvědomila, že ji bolest opravdu opouští. Přikývla a postavila se. „Co jsi to udělala?“

„Dala jsem ti sílu a moc, které budeš potřebovat, Dcero. Je to moc, velice neobyčejná moc, milovat a utěšovat, pečovat a rozvíjet,

ochraňovat a vytrvat. Tohle je můj zvláštní dar pro tebe. Poznáš, jak jej použít. Musíš naslouchat srdci.“ Odmlčela se. „Pozor! Hlídka tvého muže se vrací! Ne… neděs se. Buď zticha a poslouchej mě. Musím ti toho ještě hodně říct a nemáme tolik času. Faraday, moje milovaná dcero, bude ještě nějakou dobu trvat, než se ke mně budeš moci vrátit, ale určitě se vrátíš, neboj se. A teď mě pozorně poslouchej.“ Znovu uchopila její hlavu do dlaní a zářícíma očima vypalovala slova Faraday do paměti. Na tomhle bude záviset její štěstí.

„Pamatuj si, že jsem tu vždycky pro tebe, Dcero. Poslouchej, co ti říkám! Když z tebe s krví bude unikat život, i v posledním okamžiku, vyslov mé jméno a já k tobě přijdu. Když bude bolest tak velká, že ti bude zbývat jen poslední zbytek zdravého rozumu, vyslov mé jméno a přijdu za tebou. Jsi má milovaná Dcera.“

Po chvíli začala tichounce zpívat krátkou píseň.

Když vše zmizelo v temnotě,
neztrácej nikdy naději.
Matka tě k sobě přivine,
šťastnou tě vidí raději.

„Zopakuj to,“ zasykla naléhavě a Faraday verš znovu odříkala. „Nikdy na to nezapomeň, Dcero, *nikdy*, nikdy to nezapomeň! Vzpomeň si, stačí zavolat mé jméno… Nezapomeň!“ Matčiny oči se zalily slzami, když se naklonila k Faraday, a tvrdě ji políbila na ústa. „Nezapomeň!“

Pak všechno vybledlo.

* * *

Yr ji zuřivě objala a přitiskla k sobě. „Díky proroctví, Faraday! Myslela jsem, že jsem tě navždy ztratila.“

Faraday otevřela oči a zamrkala. Byla zpátky ve své komnatě v Gorkenské pevnosti, v natažených rukou před sebou držela misku. Smaragdové světlo postupně pohasínalo. Měla na sobě šaty, které jí dala Matka.

„Rychle,“ zasyčela Yr, „Borneheld právě vjel na nádvoří a shání se po tobě. Sundej si ty šaty – kdes je vlastně vzala? – a obleč si tyhle. Já vezmu misku. Kde je džbán? Hodná holka. Ty šaty, rychle! Dobře. Už ho slyším, jde sem chodbou. Není čas, mazej do postele, už jsem ji za tebe rozházela. Snaž se vypadat ospale… no, dobře, zmateně můžeš vypadat taky. Teď přehodím šaty přes misku…“

Dveře se rozletěly a vstoupil Borneheld. V tváři měl zvláštní výraz. Faraday se posadila na posteli, ještě pořád vypadala rozespale po odpoledním zdřímnutí a z očí si vytírala ospalost. Její komorná, která se kolem ní pořád motala, skládala nějaké staré šaty a dávala je do truhly u postele.

„Ven!“ křikl Borneheld na Yr.

48

Ráno Yuletide

Bylo brzy ráno sedmého dne třetího týdne měsíce sněhu. Kdyby se obránci Gorkenské pevnosti řídili podle stejného kalendáře jako Ikarii a Avar, věděli by, že právě toho dne se koná slavnost Yuletide, noc zimního slunovratu. Zimní slunovrat byl pro Avar a Ikarii nejdůležitější den v roce. Kdyby té noci rituály neproběhly správně, slunce by se nevrátilo a nastala by věčná zima.

V minulých dvou dnech se Gorkenským průsmykem přehnaly dvě bouře tak silné, že se nikdo neodvážil za hradby. V sudech zamrzala voda. Muži museli rozsekávat maso sekerami. Když pořádně nepřivázali celty u vchodů, zmrzly v různých divných tvarech. Ani bratr František si nepamatoval, že by kdy město a pevnost zažily tak zuřivou bouři. Uhlí a dřevo bylo na příděl. V pevnosti bylo čtrnáct tisíc mužů a s topivem se muselo šetřit. Život byl teď velice těžký a Borneheld se bál, že by se pevnost neubránila, kdyby skraelingové zaútočili uprostřed vichřice. Vojáci napětím vůbec nemohli spát, čekali útok každým okamžikem.

Obrana pevnosti bude noční můra. Nejdůležitější bylo udržet hradby města, protože tolik vojáků se do samotné pevnosti nemohlo vejít. Kdyby město padlo, osm tisíc mužů by bylo ztraceno. Pevnost se ještě mohla udržet, měla třikrát silnější hradby a opevnění než město, ale se strašlivými ztrátami mezi lidmi uvězněnými venku. Podle

Borneheldova rozkazu za městské opevnění převzal zodpovědnost Axis. I když se téhle zodpovědnosti nebál, případný útok mu dělal starosti. Útoky skraelingů na hlídky nebyly nic proti tomu, co Gorgael bezpochyby pošle na město a pevnost.

Kdyby tohle bylo obvyklé obléhání, trojhranná cimbuří, která vystupovala z hradeb, by sloužila k tomu, aby se z nich střílela mračna šípů nebo se z nich lil vroucí olej na obléhající pod hradbami. Nikdo ale nevěděl, jak se nachystat na obléhání Gorgaelových sil. Vysoko na hradbách se do plášťů choulili Axis, Magariz a Jorge. Stáli zády k větru a snažili se prohlédnout skrz vichřici. Byli nahoře teprve deset minut a na obočí a vousech pod kapucí se jim už začala tvořit jinovatka. Magariz zatahal Axise za plášť a kývnul k padacím dveřím, které vedly k hradební věži. Axis přikývnul a všichni tři se k nim po zledovatělých kamenech rozeběhli. V místnosti dole je čekala válečná rada.

Všichni si oddechli, když se konečně dostali z dosahu větru. Sluhové jim pomohli z mrazem ztvrdlých plášťů. Na roštu ve středu místnosti plápolal ohýnek. Postavili se k němu a pokoušeli se u něj ohřát, vysoušeli si plnovousy prsty tak promrzlými, že to bolelo, když se zahřívaly. V místnosti nebyl žádný nábytek, kromě stojanů na kopí a luky a toulců na šípy kolem stěn. Jediné úzké okno se dívalo přes planiny za městem, ale v této bouři bylo pevně utěsněné.

„Takže?“ dožadoval se odpovědi Timozel. „Co si o tom myslíte?“

Magariz se zadíval na Axise a pak se postavil tváří v tvář Válečnému generálovi. Všichni byli oblečeni do bitvy, přes plstěné a kožené tuniky a kalhoty měli přehozené těžké kroužkové košile, paže, stehna a holeně jim chránila lehká plátková zbroj. V tomhle počasí se vojáci naučili nesahat na zbroj holými prsty. Všichni už ztratili kousky kůže na špičkách prstů, když se dotkli zmrzlého kovu. K Borneheldovi a Rolandovi se připojili ještě další velitelé, včetně Beliala a Gautiera.

„Bouře za poslední dva dny vůbec neubrala na síle, Válečný generále,“ informoval ho za všechny Magariz. „Ta bouře je určitě začarovaná, může za ni Ničitel. Zima zalézá vojákům pod kůži a tuhnou jim klouby. Je zlá a muži to cítí, ubírá jim odvahu.“ Všichni věděli, o čem mluví. Velká část děsivosti téhle bouře byla v její zlovolnosti. Jako by ta bouře byla živá a toužila po smrti všech, které potkala.

„V takovém počasí nemůžeme zaútočit,“ zamumlal Borneheld. Podupával zmrzlýma nohama. „Jestli pošleme muže ven v takovém počasí, za pět minut bude po nich. Přimrznou ke koním.“

„Myslím, že v tomhle nečase nemůže zaútočit ani Gorgael,“ poznamenal Axis tiše. Stál zády k ohni. „Přízraky přece vždycky útočily, když bylo celkem klidné počasí, nebo ne?“

Borneheld na něj beze slova zíral, ale Jorge a Magariz přikývli. „Když jsme poslali hlídky ven ve špatném počasí, nikdy je nenapadli. Možná máš pravdu, Axisi, útok můžeme čekat, až když se počasí uklidní.“

„Proč tedy poslal tu bouři?“ zeptal se Roland. Tlustá vrstva oblečení a brnění ho ještě rozšiřovala. „Jestli Gorgael způsobil tuhle bouři, proč to udělal, když na nás nemůže poslat své přisluhovače, dokud řádí?“

„Aby nás připravil o sílu a odvahu,“ poznamenal Jorge. „Nebo nám chce jenom ukázat, jakou má moc. Dát nám najevo, s kým máme tu čest.“

„Možná ho to prostě baví. Určitě se jenom vyžívá v nenávisti,“ zamumlal Axis u ohně.

Borneheld zasakroval. „Je úplně jedno, kdy zaútočí, jestli bude pevnost bránit jenom hromádka zmrzlých mrtvol. Gautiere, když dojdou zásoby uhlí, řekni velitelům útvarů, že můžou začít pálit dveře a okenice prázdných domů. Alespoň budeme mít víc paliva. Doufejme, že bouře nebude trvat moc dlouho.“

I když Borneheld uznal, že stojí proti Gorgaelovi, stejně ho rozzuřilo, když se dozvěděl, že se pověsti o proroctví mezi mužstvem rozšířily jako požár. Nikdo nemluvil o ničem jiném. Rozkřičel se na ně, že se mají starat o obranu města a nesnažit se rozluštit pitomé hádanky, ale nemělo to žádný účinek. Debaty neustávaly. Večer probíhaly vášnivé diskuse u ohňů nebo, když nebyl dostatek paliva, pod přikrývkami. Kdo je Muž z hvězd? Pomůže Acharu zbavit se hrozby ze severu, nebo mají věřit Borneheldovi? Muži si povídali o Zapovězených a rozrušilo je, že proroctví jednoznačně mluvilo o tom, že se s nimi Achařané musí spojit, aby porazili Gorgaela. Na to, jestli se má Zapovězeným dovolit vrátit zpátky do Acharu, se názory různily. Staré předsudky se ztrácely těžce, ale mezi muže se pomalu začaly vkrádat myšlenky na nové možnosti. Sekerníci k probíhajícím debatám mlčeli. Když se jich obyčejní vojáci ptali na jejich názor, říkali jen, že

věří Válečné sekeře. Už je jednou zachránil před Gorgaelem a udělá to jistě zas. Půjdou za ním kamkoliv.

Všichni se shodli na jednom. V tomto okamžiku byla Borneheldova armáda to jediné, co bránilo Gorgaelovi napadnout Ichtar.

I kdyby chtěli pomoc, neměli ponětí, kde Zapovězené hledat. Tuhle bitvu si budou muset vybojovat sami. A všichni věděli, že kdyby se nemohli dostat za hradby města a pevnosti, bitva by se změnila v obléhání. Gorgael by musel nejdřív dobýt Gorkenskou pevnost, než by se mohl nerušeně vydat do Acharu. Určitě nechtěl mít za zády dobře opevněnou pevnost plnou vojáků.

* * *

Zlaté pírko se otřásla a přitáhla si k ramenům šál z kozí srsti. „V Avarinheimu obyčejně nebývá tak chladno, Azhure. I takhle daleko na severu. Při Yuletide jsme obyčejně mohli chodit bez přikrývek. Tohle," zachvěla se a rozhlédla se po malém hájku blízko místa, kde tábořil Klan ducha stromu, „je skutečně neobyčejné."

Azhure bez zájmu přikývla. Zlaté pírko se ji opravdu poctivě snažila rozveselit po rozhodnutí u Stromu země, ale Azhure byla jako hluchá. Z očí se jí vytratila jiskra.

Zlaté pírko se zastavila, aby si zavázala tkaničku, a myšlenky jí znovu zalétly k synovi a blížícímu se příjezdu manžela a dcery. Na oslavu Yuletide přiletí za Avar asi třetina Ikarii. Na Beltide jich přicházelo vždycky ještě víc. Zlaté pírko už se nemohla dočkat, až uvidí Hvězdného poutníka a Pěnici.

Ale Ikarii měli zpoždění a Zlaté pírko nebyla jediná, komu to dělalo starosti. Avar si mezi sebou šeptali. Bylo ráno Yuletide, jen osm nebo devět hodin do obřadů, a nebylo po nich ani vidu, ani slechu. Bez Ikarii se obřady nedaly provést. Jejich zaklínači při nich byli nepostradatelní. Co se dělo na Rozeklané hoře, že se tak dlouho zdrželi?

Zlaté pírko a Azhure se dál procházely hájkem a obě byly ztracené ve vlastních myšlenkách. Očima občas zalétly k obloze. Vždycky bylo lepší, když Yuletide mohl proběhnout pod jasnou oblohou. Azhure znovu pohlédla na oblohu, sklopila oči a zmateně se zastavila. Vzduchem se rozezněl zvláštní zvuk a byl čím dál hlasitější.

Neuvěřitelně se podobal zvuku, který dělala řeka Nordra, když se prodírala korytem v Zapovězeném údolí. Azhure se otočila ke Zlatému pírku, ale její výraz ji umlčel. Zlaté pírko bývala obyčejně odměřená, teď ale bylo na její tváři vidět vzrušení. Zářily jí oči a radostně a s úlevou se nahlas smála. Tleskala rukama jako malé dítě. „Ikarii!“ vykřikla, popadla Azhure za paži a táhla ji za sebou k vnitřním hájům. „Konečně přiletěli!“ Pevně držela Azhure za rukáv a táhla přes trávu ke vstupu do háje. „Hvězdný poutníku!“ volala. „Kdepak jsi?“

„Za tebou,“ ozval se za ní pobavený, melodický hlas. Zlaté pírko se otočila tak rychle, že Azhure málem skončila na zemi. Na zemi právě přistávala nejúžasnější bytost, jakou si Azhure vůbec dovedla představit. Nebe nad ní bylo téměř zakryté mrakem mávajících křídel. Jejich zvuk je téměř ohlušil. Zlaté pírko nadšeně vykřikla, podkasala si sukně a bezhlavě uháněla přes mýtinu k okřídlenému muži. Vrhla se mu do náruče tak divoce, že téměř ztratil rovnováhu. Rozesmál se. „Zlaté pírko,“ zašeptal a objal ji rukama i křídly, když ji políbil.

Azhure si nemohla pomoci. Zhluboka se nadechla a pozorovala je. Tak tohle je tedy Hvězdný poutník. K nikomu jinému by se Zlaté pírko tak zoufale netiskla. Azhure si byla vědoma toho, že zírá a že je to asi velice nezdvořilé, ale od dvojice před sebou nemohla odtrhnout oči. Navíc byli tak soustředění jeden na druhého, že nevnímali nic jiného. Kolem ní se z nebe snášeli další Ikarii a ještě víc jich dopadalo na zem mezi stromy u paty útesu na úpatí Hor ledových stěn.

Azhure Hvězdný poutník uchvátil. Byl vysoký, štíhlý a svalnatý. Trup měl odhalený. Od pasu dolů byl oblečený do upnutých zlatých kalhot a bot. Kolem hlavy mu povlávala hříva hustých zlatých kudrnatých vlasů. Spadaly mu až na záda, kde přecházely do světle zlaté a nakonec do stříbrné, když se změnily v pera zářivě bílých křídel. Vyrůstala mu přibližně z oblasti lopatek. I když měl křídla právě obtočená kolem Zlatého pírka, Azhure si povšimla, že když jsou roztažená, jsou široká jako tři dospělí muži. Azhure zamrkala a rozhlédla se. Všude kolem se mezi stromy nadšeně vítali Avar a Ikarii, rozléhal se zvuk mávajících a skládajících se křídel Ikarii a k zemi se snášel nespočet jemných prachových peříček. Všude zněly pozdravy a výkřiky.

Zlaté pírko zaklonila hlavu a očima se vpíjela do tváře milovaného Hvězdného poutníka. Láska a radost ze shledání ji omladily. Byla

krásná jako dívenka, do které se tehdy, před mnoha lety, Hvězdný poutník zamiloval. Zasmál se a jemně ji pohladil. Křídly ji držel tak pevně, že se cítila obalená něžnou silou a teplem.

„Chyběla's mi, ženo mého hnízdiště. Mé srdce a lože zely už tolik měsíců prázdnotou." Tvář Hvězdného poutníka byla neobyčejně krásná. Přes vysoké a úzké lícní kosti a výrazný nos se mu napínala jemná bledá kůže. Zpod slámového obočí na Zlaté pírko láskyplně shlížely podmanivé světle modré oči. Vysoké čelo vstupovalo do zlatých kudrlin. Obličej i hlavu měl úzké a mírně prodloužené. Nepůsobilo to nepřirozeně, spíš mu to dodávalo na záhadnosti. Působil skoro až arogantně.

Zlaté pírko jeho vzhled neodolatelně přitahoval. Když se setkali poprvé, nemusel říct ani slovo. Stačilo, že k ní natáhl ruku a usmál se jako teď, a rozběhla se mu do náruče.

Podívala se mu přes rameno. „Kde je Pěnice?" zeptala se. Byla bez dechu láskou a vzrušením.

„Přiletí později, lásko," usmál se Hvězdný poutník. „Raději letěla s Volným pádem."

Zlaté pírko položila Hvězdnému poutníkovi ruce na prsa a zahleděla se mu do očí. „Hvězdný poutníku," zašeptala, „musím ti něco…"

„Ještě ne, lásko, ještě ne," zašeptal Hvězdný poutník a políbil ji. Azhure se konečně otočila a nechala je o samotě. Přešla k okraji háje a posadila se pod strom. Cítila se neuvěřitelně osaměle, jako vyděděnec mezi dvěma rasami Zapovězených. Radost ze shledání mezi Avar a Ikarii a Zlatým pírkem a jejím manželem jí více než cokoliv jiného dala na srozuměnou, že o ni se nikdo nezajímá a nikdo ji neobejme, když se vrátí domů.

Zlatému pírku se konečně podařilo odtrhnout ústa od Hvězdného poutníka. „Hvězdný poutníku," oslovila ho naléhavě, „musím ti něco říct. Náš syn nezemřel! Jayme mě podvedl, ať jeho duše nikdy nenajde klid! *Náš syn je naživu!*"

Hvězdný poutník trochu uvolnil sevření a zaklonil se, aby se jí zadíval do obličeje. Od ztráty jejich syna už uběhlo tolik času, že mu chvíli její slova vůbec nedávala smysl. Pak zavrtěl hlavou. Byl úplně vyvedený z míry. Nechtěl připustit, že by to mohla být pravda. „Ne, ne… co tím myslíš? Náš syn? Přece zemřel… viděla jsi ho… náš syn zemřel…" Hlas se mu vytratil do ticha.

Hruď Zlatého pírka se zvedala mohutnými vzlyky. „Jayme nám ho ukradl a vychoval ho a teď je z našeho syna Válečná sekera *Seneschalu!*“

Hvězdný poutník Zlaté pírko pustil a o krok ustoupil. „To přece nemůže být pravda. Náš syn a *Válečná sekera?*“

Raum, který je pozorně sledoval zpovzdálí, přikulhal blíž. Nevěděl, jak bude Hvězdný poutník na zprávu reagovat. Pohled na zaklínačův zděšený a nevěřícný výraz ho vůbec nepřekvapil.

„Zaklínači, je to pravda,“ promluvil tiše a Hvězdný poutník se k němu otočil. Raum zvedl ruku. „Tiše, Zaklínači! Poslouchej mě. Potkal jsem Válečnou sekeru. Říká si Axis, syn Rivky, a…“

„Podvodník!“ zasyčel Hvězdný poutník. V tváři se mu zračil nepříčetný vztek. Tohle určitě je nějaký nečistý trik Seneschalu. Určitě chtějí podvést a lapit ikarijského zaklínače!

Raum si stál na svém. „Ne, zaklínači. Tak to není. Má tvé oči a podobné rysy. Ne! Počkej! Je toho víc. Pod černou uniformou Válečné sekery se skrývá duše ikarijského zaklínače, Hvězdný poutníku, z domu Úsvitu.“ Raum přistoupil k zaklínači a uchopil ho za paži. Byla ztuhlá napětím. Raum se donutil neuhnout pohledem a vydržet pohled zaklínačových zuřivých očí. „Přímo přede mnou tvůj syn zazpíval Píseň znovuzrození. Znovu oživil avarské dítě, které jsem měl s sebou, Hvězdný poutníku. Zbývala mu už jen kapka života. Neříkej mi, že Seneschal může nastrčit podvodníka s takovými schopnostmi!“

Hvězdný poutník zíral na Rauma ještě chvíli, pak pohlédl na Zlaté pírko a pokusil se něco říci. Nemohl ze sebe vypravit ani hlásku.

Zlaté pírko ho objala a přitiskla mu tvář na hruď. „Je to tak, lásko moje, je to tak. Stála jsem od něj tak daleko, jak teď stojí Raum od tebe, *a nevěděla jsem, že je to náš syn!*“ Znovu začala vzlykat. Hvězdný poutník vytrhl paži Raumovi a objal ji. „Co budeme dělat?“ zašeptal jen tak. Nečekal, že mu někdo odpoví. „Jak získáme syna zpátky? Copak můžu nechat svého syna Seneschalu?“

Můj syn, pomyslel si. Mám syna. Tahle myšlenka změnila celý jeho život. Mám syna zaklínače.

* * *

Velitel spáru Bystrozrak Železný spár rychle kráčel hájem plným lidí. Havraní křídla měl pečlivě složená, aby mu nepřekážela. Jeho organizovanou vojenskou mysl urážela nekontrolovaná změť vítajících se Avar a Ikarii. Svraštil černé obočí, když se rozhlížel kolem sebe. Bratr se sháněl po Hvězdném poutníkovi, a co Vraní chochol z domu Úsvitu chtěl, obyčejně také dostal, když to záleželo na Bystrozrakovi. Vraní chochol byl ikarijský talon zaklínač a přímý velitel ikarijské Letky. Pod sebou měl několik velitelů spárů a Bystrozrak z nich byl nejstarší. Každý spár byl utvořen z dvanácti perutí, základních jednotek úderných sil, složených ze dvanácti ikarijských mužů a žen. Ikarii z Letky na Yuletide přiletěli spíš jako vojáci. Jejich hlavním cílem nebylo provádění společných rituálů, na rozdíl od ostatních Ikarii. Ikarii museli bratrům Avar sdělit bolestivé zprávy, ale král trval na tom, aby se jeho bratr Hvězdný poutník připojil ke společné radě starších, velitelů spárů, druidů a zaklínačů, která se sejde v magickém kruhu kamenů kolem Stromu země. Takže velitel spáru Bystrozrak Železný spár teď rychle kráčel hájem plným nadšených lidí a ignoroval radostné pozdravy Avar. Stejně ztichli, když si uvědomili, že je plně ozbrojený. Přes rameno měl přehozený luk a na zádech mezi křídly toulec dlouhých šípů.

Co si kdo pamatoval, do avarského tábora ještě nikdo nikdy nepřinesl zbraně.

Bystrozrak našel Hvězdného poutníka v objetí se Zlatým pírkem v nejvzdálenějším koutě háje. Avarský druid Raum k nim naléhavě promlouval a Bystrozrak si povšiml, že to zaklínače zřejmě hluboce rozrušilo. No, v těchto dnech rozhodně nebyl nedostatek věcí, které by mohly člověka rozrušit, pomyslel si Bystrozrak.

„Hvězdný poutníku!“ zavolal několikrát. Nakonec musel zaklínači zakřičet přímo do obličeje, aby ho zaregistroval. „Hvězdný poutníku, talon se po tobě shání. Svolal společnou radu do posvátného kruhu a ty se tam musíš dostavit.“

Hvězdný poutník byl viditelně rozrušený a Zlaté pírko sklíčená, ale Bystrozraka to ani v nejmenším nedojímalo. Jestli mají rodinné problémy, musí si je nechat na později. „No,“ otočil se k Raumovi, „a ty se musíš dostavit také, druide. Musíme projednat důležité věci, než dnes v noci započnou rituály. Jestli započnou.“

Tahle poznámka přitáhla Raumovu pozornost a v tmavých očích se mu objevily obavy. „Bystrozraku, Hvězdný poutník se právě dozvěděl otřesné zprávy. Myslím si ale, že by je měla slyšet i rada. Pojď, Hvězdný poutníku, musíme už jít. Ty taky, Zlaté pírko, můžeš být radě prospěšná.“

* * *

Na setkání rady přišli jako poslední. Talon, Vraní chochol z domu Úsvitu, už byl netrpělivý. Chtěl začít už dávno. Byl to krásný okřídlený muž se živýma fialkovýma očima. Měl stejně plavé vlasy jako jeho mladší bratr Hvězdný poutník. Spodní stranu černých křídel měl obarvenou kropenatou modrou barvou. I když Ikarii jen zřídka měnili barvu přední strany křídel nebo vlasů, spodní stranu si barvili docela běžně, kdy je napadlo. Úzké kalhoty, které měl Vraní chochol na sobě, ladily s barvou spodní strany jeho křídel. Na pažích měl dva stříbrné kruhy svého úřadu. Vraní chochol vedl Ikarii už přes padesát let, od smrti svého otce Bouřkového mraku, ale posledních pár dní bylo nejnáročnějších, jaké kdy zažil.

Jakmile dorazil jeho bratr se Zlatým pírkem, skupina sto dvaceti Avar a Ikarii přešla ke Stromu země a usadila se pod ním. Vraní chochol začal mluvit a přecházet sem a tam pod Stromem země. Za ním vpravo stál jeho jediný syn, Volný pád z domu Úsvitu. Měl světlé vlasy svého strýce, ale otcovy fialkové oči.

„Přátelé, sousedé,“ začal Vraní chochol, „naši vojenští zvědové mi přinesli nanejvýš znepokojivé zprávy. Viděli velký počet skraelingů a dalších, dosud neznámých bytostí, které se začaly shlukovat v jižních částech Ravensbundu a na řece Andakilse. Chystají se napadnout acharskou pevnost v Gorkenském průsmyku. Proto jsme přiletěli tak pozdě, chtěli jsme toho o dění v severním Ichtaru zjistit co nejvíc. Právě teď tam zuří magická bouře. Zatím nevíme, kdo ji rozpoutal,“ Vraní chochol zvedl ruku, aby utišil vzrušený šepot, který se rozpoutal. Pokračoval. „Bohužel je toho víc. Na sever od hájů se začaly tvořit mraky a u severních hranic Avarinheimu se také začínají shlukovat skraelingové. Mí bratři Avar, bojím se, že Avarinheim bude brzy čelit stejné hrozbě jako Gorkenská pevnost.“

„Ale to není možné!“ vykřikla druidka Mirbolt. „Skraelingové se vždycky děsili vstupu do Avarinheimu. Nemohou se přiblížit ke stromům, nemohou vstoupit do hájů u severních hranic Avarinheimu.“

„Gorgael teď těm skraelingským zrůdám propůjčuje svoji moc, Mirbolt,“ poznamenal tiše Raum. Postavil se tak, aby ho snadno uslyšeli všichni přítomní. „Kdo ví, co teď udělají? Vraní chochole, než budeš mluvit dál, musím ti něco říci. Proroctví Ničitele se probudilo.“

Vraní chochol na okamžik ztratil duševní rovnováhu. Na tváři se mu objevil výraz děsu. Všichni Ikarii vypadali vyděšeně. „Ach ne,“ zašeptal Hvězdný poutník a schoval si hlavu v dlaních. Zpráva o jeho synovi a k tomu ještě tohle.

Raum rychle popsal, co mu řekli Strážci u Kapradinového jezera, a o tom, jak našel Přítele stromů. Pak rychle pohlédl na Hvězdného poutníka, který upíral pohled do země, a začal vyprávět o setkání s Válečnou sekerou Seneschalu, ve kterém se, kupodivu, skrývá duše neobyčejně mocného ikarijského zaklínače. Zaklínače dokonce tak mocného, že zazpíval píseň znovuzrození stejně snadno jako nějakou ukolébavku. Když všichni přítomní tu zprávu vstřebali a Ikarii a Avar si začali šeptem povídat, promluvil Raum ještě jednou. Soucitně se zadíval na Hvězdného poutníka. „Teď vám musí něco říct Hvězdný poutník.“

Hvězdný poutník zvedl hlavu a rozhlédl se po přítomných. Pak očima zachytil pohled svého bratra. „Vraní chochole, bratře, Válečná sekera je můj syn. Dítě Zlatého pírka, které jí ukradl hned po narození člověk, jenž se pak stal bratrem-velitelem Seneschalu. Právě jsem to zjistil.“

„Co se to tu děje?“ vykřikl Vraní chochol. Tenhle zmatek ho rozčiloval. „Jak mohl ikarijský zaklínač vyrůst mezi seneschalskou špínou?“

Raum před ně předstoupil a zvedl ruku, aby uklidnil rozrušené hlasy. „Ještě musím říct jednu věc. Proroctví procitlo a Gorgael sbírá síly, aby zaútočil na jižní země. Strážci chodí po zemi stejně jako Přítel stromů. Ikarijský zaklínač se ukrývá v šatech seneschalské Válečné sekery. Přátelé, proč se čtyři Strážci a Přítel stromů shlukli kolem Válečné sekery? Kdo má v sobě ikarijskou krev a schopnosti největšího zaklínače, jaký kdy žil? Všichni známe proroctví. Gorgael je z krve

Ikarii a Avar. Muž z hvězd je s ním spřízněný, nevlastní bratr, se kterým má společného otce.“

„Ne,“ vydechl Hvězdný poutník. Ruce spuštěné kolem boků sevřel v pěst, když mu došly důsledky toho, co právě nadnesl Raum. Byl otřesený. „Ne, ne, ne, ne!“

„Přátelé,“ pokračoval Raum a stále upíral pohled na Hvězdného poutníka. „Musím to říkat nahlas? Mužem z hvězd nemůže být nikdo jiný než Válečná sekera, ikarijský zaklínač ztracený ve lžích Seneschalu, které ho pevně svírají! A je-li tomu tak, pak se tě musím zeptat, Hvězdný poutníku, jsi také otcem Gorgaela?“

Hvězdný poutník zaklonil hlavu a zavyl a vyskočil na nohy. Byl to prastarý zvuk čistého utrpení. Divokým pohledem zíral na Rauma. Roztáhl křídla, jako by se chtěl rozletět. Velitel spáru Bystrozrak ho popadl a přitisknul k zemi. Jejich křídla o sebe při boji bila. Ikarii a Avar se jim klidili z cesty. Vraní chochol mocně máchnul křídly a přistál vedle svého bratra. Chytil ho za zlaté vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu a podíval se mu do očí. „Musíme to vědět,“ procedil mezi zuby Vraní chochol. „Je to možné?“

„Než jsem potkal Zlaté pírko, je možné všechno,“ zašeptal Hvězdný poutník a zhroutil se. „Víš stejně dobře jako já, že se o Beltide Ikarii a Avar často stýkají.“

Vraní chochol se obrátil na přítomné Avar, rukou stále držel bratra za vlasy. „Ví někdo z vás o dítěti, které se narodilo jedné z vašich žen po noci Beltide?“ zeptal se prudce. Teď vypadali zahanbeně zase Avar, když uvažovali o té hrůzné možnosti. Copak se jedna z jejich žen nezbavila dítěte z noci Beltide?

„Hvězdný poutníku,“ řekl Raum něžně. V očích měl porozumění pro utrpení svých lidí. „Řekni nám, s kterou avarskou ženou jsi mohl zplodit Gorgaela?“

Hvězdný poutník svěsil křídla. Už dál nemohl popírat zřejmou pravdu. „Za noci Beltide, než jsem odletěl do Sigholtu, jsem byl s jednou ženou. Byla překrásná.“

„Hvězdný poutníku!“ zasyčel na něj Vraní chochol a zatřásl mu hlavou. „Jak se jmenovala?“

„Ameld,“ vydechl Hvězdný poutník tak tiše, že ho téměř nebylo slyšet. „Jmenovala se Ameld.“

Mirbolt zděšeně vykřikla a Vraní chochol se na ni pronikavě zadíval. „Co o tom víš, Mirbolt?“

„Moje sestra Ameld zmizela asi pět měsíců po Beltide právě před třiceti lety,“ rukama si zakryla tvář. Její vlastní sestra zplodila Gorgaela? „Moje sestra, moje ubohá krásná Ameld! Jak zemřela?“

Raum všechny ještě několik minut pozoroval. Mrknul, když přenesl váhu na zraněný kotník. Pak se posadil vedle Hvězdného poutníka a položil mu ruku na rameno v gestu útěchy a přátelství.

„Příteli, nikdo tě z ničeho neviní. Proroctví si vybralo právě tuto chvíli a ty jsi byl jen jeho nástroj. Nemysli na to, že jsi zplodil Gorgaela. Raduj se z toho, že jsi otcem Muže z hvězd. Z toho se můžete těšit oba, ty i Zlaté pírko. Vzpomeň si, Muž z hvězd sjednotí všechny tři národy Tencendoru. V tvém synovi se spojily pokrevní linie ikarijských a acharských královských rodů. Má dobrý rodokmen.“ Znovu se postavil a otočil se k ostatním. „To, co jsme se dnes dozvěděli, nám může prospět. Víme něco o Gorgaelovi. Víme, že vládne silami stejnými nebo většími než ikarijský zaklínač. Víme, kdo je Muž z hvězd. A víme také, kde je.“

Hvězdný poutník náhle vzhlédl a do tváří se mu vrátila trocha barvy. „Kde?“

„V Gorkenské pevnosti. Je v Gorkenské pevnosti s Přítelem stromů.“

49

Yuletide

Axis a Belial, zachumlaní do plášťů, šli jednou z úzkých uliček, které oddělovaly městské hradby od prvních domů. Nad hlavami jim zuřila bouře, ale zdi na obou stranách je chránily před nejhoršími z Gorgaelových vichřic. Hlídky stály skryté ve strašidelném soumraku. Axis přistoupil k jednomu z mužů.

„Higginsone," oslovil vojáka jménem. Byl jedním z těch, kteří pravidelně posilovali hlídky Sekerníků na hradbách. „Dneska máme hodně chladné odpoledne. Už jste na hlídce dlouho?"

Higginson přikývnul. Udělalo na něj dojem, že si Válečná sekera pamatuje jeho jméno. „Už pár hodin, Válečná sekero. Ale v tomhle vchodu na mě nefouká. Gorgael mě nějakou bouří nevyděsí."

„Jste dobrý voják," řekl Axis. Všiml si záblesku strachu v jeho očích, ale poplácal ho po rameni. „Hned jak vám skončí služba, sežeňte si něco teplého k jídlu."

Když s Belialem poodešli dál, zakřičel Axis na Beliala zpod kapuce. „Tahle bouře nám podlamuje sílu, Beliale, ale nevím, čeho se mám víc bát – jestli toho, že bude pokračovat, nebo toho, že ustane."

Belial ho ve vytí vichřice na střechách téměř přeslechl. Přikývnul a ukázal na dveře několik kroků před nimi. Nemělo cenu snažit se zkontrolovat veškeré vojáky v tomhle nečase.

Když Borneheld a jeho velitelé doklopýtali do pevnosti přes domy a chráněné uličky, Axis a Belial strávili ještě hodiny prohlídkou hradeb.

Sem tam prohodili několik slov s vojáky. Muži byli připravení na hradbách, kdyby bouře polevila a přišel nečekaný útok, a další se před špatným počasím skrývali v přilehlých domcích. Všichni měli rozkazy za každou cenu se udržet v teple, ale žádné Axisovy rozkazy je nedokázaly zbavit strachu, který rostl s každou hodinou.

Axis i Belial byli vděční, že se dostali z ledového větru. Rychle za sebou zabouchli dveře. Kdysi to bývala ševcovská dílna. Teď se z ní stala improvizovaná kuchyně. V koutě hořel oheň a na trojnožce nad ním visel malý kotlík. Axis si sundal plášť a rukavice a posadil se na stoličku před ohništěm. Pokývnul Belialovi rukou, aby udělal totéž. Kuchař jednotky na ně mrknul, nabral každému misku ovesné kaše a vrátil se do skladiště v zadní místnosti.

„Mám strach," připustil Axis tiše, když dojedl kaši.

„Za to se nemusíš stydět." Belial hodil do ohně jeden z mála posledních kousků uhlí. Pak se opřel a promnul si ruce. „Všichni se bojí."

„Nikdo se nevyhne jedu, který šíří tahle bouře, Beliale." Axis se odmlčel a chvíli naslouchal zuřivosti větru. „Dokonce ani ženuška by teď neposlala muže zachránit kravku do téhle vichřice. Pokud by ovšem netoužila ovdovět."

Belial se na Axise povzbudivě usmál, ale minulo se to účinkem.

Axis si povzdechl. „Co proti nám Gorgael pošle, Beliale? Jaké triky si na nás přichystal? Co na nás čeká za hradbami?"

Předtím se snažili nahlédnout ven střílnou, ale nebylo nic vidět.

„Myslím, že nebudeme muset čekat dlouho, než to zjistíme," ozval se za nimi hlas. Axis i Belial se překvapeně zadívali na Ogdena s Veremundem, kteří právě vešli.

Belial se zamračil. „Co tady vy dva děláte? Vraťte se do pevnosti, budete tam v bezpečí."

Ale Axis posunul stoličku kousek stranou a udělal jim místo u ohně. „Přišli jste mi poradit, jak mám používat svou sílu, staříci? Přišli jste mi říct, jak mám ochránit tyhle hradby a muže?"

Belialovi se nezamlouval Axisův tón. „Uděláš to, co vždycky, Axisi. Budeš bojovat a velet, jak nejlépe dovedeš. Nic jiného stejně dělat nemůžeš."

„K čertu!" ulevil si Axis a nespouštěl oči z plamenů. „Jestli jsem Muž z hvězd, měl bych umět dělat víc než jen to, co jsem dělal dřív.

Ogdene, Veremunde,“ zadíval se na Strážce, „můžete mi nějak pomoci?“

Ogden rozhodil ruce v omluvném gestu. „Jsme jen služebníci proroctví, Axisi. Můžeme jen pozorovat, jak se naplňuje. Nemáme moc, abychom zachránili město a pevnost. Nemůžeme tě naučit, jak používat sílu.“

„Co tady potom děláte?“ obořil se na ně Axis. „Proč jste přišli?“ Jeho hluboko uvnitř ukrytý pocit bezmoci před silami, které na ně čekaly v bouři, se přetavil v hněv.

„Musíme podat svědectví, můj milý,“ řekl Veremund mírně. „A musíme se ujistit, že to přežiješ. Proroctví se musí odehrát tak rychle, jak uzná za vhodné. Kdyby tě potřebovalo v plné síle už v Gorkenské pevnosti, začalo by se naplňovat dříve.“

Axis chvíli zíral na Veremunda, pak rozčileně mávnul ke dveřím a vztekle se zeptal: „A řekni mi, Strážce, postaráš se i o to, aby to přežilo i těch ostatních čtrnáct tisíc mužů?“

Veremund neuhnul pohledem. Tvářil se lhostejně. „Nerozhoduji o tom, kdo zemře a kdo přežije. Vím jen, že ty přežít musíš.“

Axis sklopil oči. „Je můj otec nablízku, Veremunde? Ogdene? Poradí mi on, jak zahnat přízraky?“

„Nemám tušení, můj milý,“ odvětil Veremund. „To nemůžeme vědět.“

Axis dlouho hleděl do ohně. Bude Válečná sekera stačit na to, aby zachránil město? Nebo k tomu bude potřebovat schopnosti Muže z hvězd? Hvězdný poutníku, pomyslel si, kde jsi? Kde jsi?

Belial se k němu naklonil a položil mu ruku na paži. „Uděláš, co budeš moct, Axisi. Víc stejně udělat nemůžeš.“

Axis se zhluboka nadechl a zadíval se na Strážce. „Možná by bylo nejlepší, kdybyste se vrátili do pevnosti, přátelé. Jestli tu zůstanete ještě chvíli, asi budete muset provádět bohoslužbu za mrtvé víckrát, než vám bude milé.“

„A musíme…“ začal Belial, vstal a zarazil se. „Co?“ zeptal se zmateně.

Když Axis vyskočil a zadíval se ke dveřím, Strážci na sebe kývli. Byl čas.

„Bouře se utišila,“ zašeptal Axis. Zbledl. „Gorgael je připraven udeřit!“

Axis a Belial bez dalších slov sebrali pláště a rukavice a vykročili ke dveřím.

* * *

Posvátné a starobylé rituály Yuletide začaly ve chvíli, kdy mezerami v mracích zablikaly první hvězdy. Rada se dlouho nemohla dohodnout, jestli s rituály začít i v době těchto neblahých zvěstí, ale nakonec došla k rozhodnutí, že je to nevyhnutelné. Jestli ale Gorgael přeruší rituály Yuletide, zima se možná už nikdy nezvedne a jeho ledové stvůry se budou volně procházet po Tencendoru.

Nejhorší na tom bylo, že Yuletide představoval pro Gorgaela ideální příležitost k útoku, protože se při něm mnoho Ikarii a většina Avar sešla na jednom místě. Ikarii a Avar si nebezpečí uvědomovali a přijali opatření. Velitelé spárů rozestavěli stráže kolem lesa a na útesech, aby je varovali před útokem. Avarské děti mladší dvanácti let odvedli tak hluboko do Avarinheimu, jak jen bylo možné v tak krátkém čase. Ikarii děti do háje nikdy nebrali. Žádný národ by nemohl přežít, kdyby jeho bezmocné děti přišly o život.

Když padla tma, začaly rituály. Azhure se dívala z úplného okraje shromáždění. Stála vedle Zlatého pírka, její dcery Pěnice a Fazolky. Všimla si, že se Ikarii i Avar trochu uvolnili, když uslyšeli prastará slova rituálu. Ikarijští zaklínači, mezi nimi jako hlavní Hvězdný poutník, se přidali k avarským druidům v kruhu kamenů kolem Stromu země. Zaklínači i druidové byli oblečeni do karmínových rouch, Ikarii do polodlouhých volných suknic, které jim splývaly od pasu – dokonce i ženy nechaly ňadra odhalená. Druidové měli na sobě dlouhá roucha, ale ladně si je spustili z ramen. Hvězdný poutník předstoupil před kruh z kamenů a sňal z jednoho kamenného pilíře nezapálenou pochodeň. Na hrudi měl obraz sálajícího slunce. Chvíli stál bez hnutí, hlavu měl skloněnou. Přemýšlel, nebo se modlil. Pak přejel rukou přes pochodeň. Vzplála. Zvedl ji nad hlavu a obcházel kruh z kamenů, aby ji vidělo celé shromáždění. Zastavil se před mladou druidkou, která na klíně držela harfu, a usmál se na ni. Když rozezněla první struny, otevřel ústa a začal zpívat.

Zpíval prastarým jazykem, který Azhure nikdy neslyšela, ale po chvíli zmatení slovům písně porozuměla. Hvězdný poutník zpíval o slávě slunce, o životě, který darovalo těm, kteří žijí ve světle, o jeho každoroční smrti a znovuzrození za noci zimního slunovratu. Na chvíli se odmlčel a pak zpíval o Stromu země, o jeho důležitosti pro zemi a pro život na ní i pro slunce samotné. Zpíval o tajemstvích a o Písni slunce, kterou si brouká při cestě oblohou, o hvězdách, myriádách sluncí, které se pohupovaly v rytmu hvězdného tance, jenž je jedním ze sedmi velkých tajemství. Hlasy ostatních zaklínačů a druidů se k němu připojily a utvořily s ním novou harmonii, i když se nad nimi stále zvedal hlas Hvězdného poutníka. Nesl se až k samotným hvězdám a byl tak silný, že povznesl srdce všech, kteří ho poslouchali.

Azhure plakala. Zpívající hlas se dotkl její nejvnitrnější duše a cítila, jak jí krev v žilách pulzuje ve stejném rytmu.

Hlas Hvězdného poutníka nakonec utichl. Obrátil se k ostatním zaklínačům a druidům. „Co můžeme dát slunci, aby ráno znovu ožilo?“ zeptal se.

Zaklínači a druidové odpověděli jako jeden. „Můžeme dát slunci sílu, aby ráno znovu ožilo.“

„Můžeme,“ zašeptal Hvězdný poutník, ale jeho šepot se donesl ke všem uším. „Můžeme dát slunci sílu, aby se ráno znovu vzbudilo. Můžeme mu dát krev.“ Pohled Azhure přitáhl náhlý pohyb na okraji háje, v místě, kde se Hory ledových stěn stýkaly s Avarinheimem. Pomalu, s nebývalou důstojností, k nim kráčel obrovský dvanácterák. Byl na vrcholu sil, srst na hřbetě měl narudle hnědou. Na břiše hnědá srst přecházela do smetanově bílé. Shodil paroží. Na okraji shromáždění chvíli zaváhal. V očích se mu odráželo poznání. Pak se pomalu vydal zástupem Avar a Ikarii ke kamennému kruhu.

Když se jelen přiblížil k zaklínačům a druidům, začali zpívat Píseň lásky a podpory, soucitu a vděčnosti. Pokorně přijímali jelenovu oběť.

Jelen vešel na mýtinu uvnitř kamenného kruhu, prošel mezi zaklínači a druidy a zastavil se teprve před Hvězdným poutníkem. Hvězdný poutník natáhl ruku a dotkl se jelenova čela v gestu požehnání. Pak se otočil. Přikulhal Raum s dlouhým nožem v ruce. Jelen padl na kolena a nabídl mu krk. Zavřel oči, aby se nemusel dívat, jak nůž opisuje oblouk, než dopadne.

Hvězdný poutník znovu začal zpívat. Tentokrát o tom, jak si váží jelenovy oběti. Jeho život dá novou sílu slunci. Když jeho hlas utichl, položil Raum ruku jelenovi na čelo a druhou mu přiložil nůž ke krku. „Děkujeme ti za oběť, kterou nám dnes prokazuješ. Dnes se spojíš s Matkou," řekl mu Raum tiše. Pak zvedl hlavu a vykřikl ke shromážděným. „Buďte svědky téhle dobrovolné oběti našeho přítele jelena, aby dal sílu slunci. Slunce se po této dlouhé noci znovu zrodí a bude mít sílu dojít až k jaru. Příteli slunce, přijmi tento dar!"

S těmito slovy zabořil nůž hluboko do jelenova krku. Vytryskl proud tmavé krve. Jelen zasténal a zhroutil se na zem. Když krev začala vytékat z rány, Hvězdný poutník znovu začal zpívat jásavým, vysokým hlasem a vyhodil hořící pochodeň vysoko do vzduchu.

V tom okamžiku kamenný kruh kolem Stromu země vzplál jasným plamenem.

* * *

Axis rázoval po hradbách. Trápila ho zlá předtucha. Když se utišil vítr, přestal padat i sníh. Teď se kolem hradeb začala sbírat děsivá mlha, ve které se obyčejně skrývali skraelingové. Padla tma, takže se mlha nedala prohlédnout už vůbec. Belial sledoval Axise, jak chodí tam a zpět po hradbách a čas od času se bezcílně zadívá do noci. Stráže ve městě i v pevnosti na hradbách zapálily pochodně, ale tyhle malé ostrůvky světla vůbec nezmenšily všudypřítomný strach. Všichni byli nervózní. Čekali útok každým okamžikem. Někteří vojáci vyšplhali po žebřících na cimbuří, jiní potěžkávali v rukou zbraně. Další byli rozmístěni na strategických místech ve městě pro případ, že by hradby padly a přeživší by museli bránit ústupové cesty do pevnosti.

Axis v bezmocném vzteku udeřil pěstí do zdi. Co se skrývá venku? Co? Vzpomněl si, že když se ocitli v Gorgaelově mraku hrůzy, připadalo mu, že v mlze slyší máchání křídel. Rychle se podíval na nebe. Co když Gorgael dal křídla ještě dalším stvůrám? Představa skraelingů, kteří se snášejí z nebe, naháněla Axisovi husí kůži.

Co Gorgael dělá? Na co čeká?

Rozčilený tím, že nemůže přijít na to, co se děje, Axis poslechl náhlý impuls, vytrhl jednu hořící pochodeň z držáku a vyhodil ji

vysoko do husté mlhy. Tisíce přízraků se náhle zviditelnilo, když se strachem utíkaly před hořící pochodní, která padala k zemi. Ve strachu si zakrývaly stříbrné polokoule očí a jejich šeptavé hlasy kvílely a skučely.

Pak, když pochodeň zaprskala a udusila se v prachovém sněhu, Gorgaelovy síly zaútočily.

* * *

Azhure se soustředila na vířící pochodeň a náhlé vzplanutí kamenného kruhu a po několik důležitých chvil si neuvědomila, že je Strom země napaden. K uším se jí donesly výkřiky a vřeštění, ale poznala, že se děje něco zlého, až tehdy, když ji Fazolka chytila za ruku a vydala ze sebe hluboký hrdelní zvuk. Dvě bytosti, skraelingové, zasekly dlouhé drápy do Fazolčina trupu a děsivými zubatými čelistmi se jí zahryzly do krku a ramen. Fazolka křečovitě sevřela Azhure paži, když její tělo padalo k zemi. Očima Azhure prosila o pomoc. Z nosu a očí jí crčela krev.

Azhure vytrhla ruku z Fazolčina smrtelného sevření. Byla příliš vyděšená, než aby mohla křičet. Začala pomalu ustupovat, krok za krokem, ale nemohla odtrhnout oči z muk, která prožívala Fazolka. Příšery, které nenasytně trhaly její maso, byly jako noční můra. Fazolčiny oči se zvrátily dovnitř hlavy a její tělo se začalo sesouvat k zemi, ale jednu z paží měla stále nataženou v prosbě o pomoc. Přízrak zvedl hlavu, škytnul a zadíval se na Azhure.

Azhure se konečně probrala z děsivého transu, otočila se a utekla.

Utíkala krajinou chaosu a děsu, krve a nedočkavého krmení. Když kruh z kamenů vzplál, tři skraeboldové, kteří veleli útoku na Yuletide, do háje Stromu země poslali tisíce skraelingů. První, co Ikarii a Avar zahlédli, byla otřesná podívaná na bezvládná těla stráží, která se řítila z útesů nad nimi a tříštila kosti a křídla ještě živých bratrů pod skálou v jediném bolestném nárazu. Když Avar a Ikarii začali křičet a rozpoutal se chaos, vrhla se na ně horda skraelingů zpoza stromů a z vrcholu útesu.

Trvalo několik rozhodujících minut, než se velitelům spárů podařilo sehnat dohromady Letku. V těchto minutách se masa skraelingů

doslova prožírala doprostřed háje ke kamennému kruhu, kde stály ty nejcennější oběti – zaklínači, druidové a samotný Strom země.

Bystrozrak Železný spár vztekle a zklamaně vykřikl, když se zbytky Letky vznesly do vzduchu po malých skupinkách. Vložil do luku šíp a znovu ho přemohl pocit marnosti. Jak mohl začít střílet do davu, když v něm byli i jeho vlastní lidé? Pod sebou viděl scénu nepopsatelného chaosu. Všude kolem byla změť těl Ikarii, Avar a skraelingů. Někteří Ikarii se vznesli ze smrti pod sebou, mnoho z nich mělo vážná zranění na těle nebo na křídlech, ale Avar neměli jak utéct.

Skraeboldové řvali rozkoší. Čas od času se vrhli na ty z Ikarii, kterým se podařilo vznést nad smrtící změť a paráty jim okamžitě rozpárali křídla. Dnes v noci měli víc důležitých úkolů. Měli přerušit obřady Yuletide, ale to nebylo všechno. Líně se vznášeli k hořícímu kruhu a udržovali si rozumnou vzdálenost od plamenů. Stříbrnýma očima lhostejně pozorovali dění pod sebou. Měli vztek. Chtěli přerušit rituál dřív, než se dostane takhle daleko. Kruh neměl hořet, ale Hvězdný poutník vyhodil větev dřív, než mu v tom mohli zabránit.

Druidové a zaklínači byli stejně bezmocní jako velitelé spárů a ubohé zbytky Letky se nemohoucně vznášely nad scénou zkázy. Proti tak zuřivému útoku nepomáhala ani ochranná zaříkání. Hvězdný poutník s ostatními stál a dlouho bez hnutí pozoroval, jak se přes kruh umírajících Ikarii a Avar valí vlna šedivých přízraků. Potom, než se vzmohli na jakýkoliv odpor, udeřili skraeboldové.

* * *

Skraelingové se nahrnuli na hradby v jednom obrovském útoku. Zachytávali se drápy v miniaturních prasklinách ve zdivu a plazili se nahoru na cimbuří. Stříbrné oči se jim ve slabém světle pochodní obscénně leskly. Axis se nahnul přes cimbuří. Vážnýma očima sledoval přízraky, které cestou nahoru na cimbuří šeptaly a kvílely. Od doby, co se s nimi potkal na hlídce, získaly ještě více tvar. Už měly hmotná ramena a většinou i vychrtlé, hůlkovité ruce a nohy. Jen trup měly stále ještě mlhovitý a průsvitný. Ale zuby, které jim trčely z nepřirozeně velkých čelistí, vypadaly skutečně. Až příliš skutečně.

Axis rychle obcházel cimbuří. „Držte se!“ volal. „Tyhle nebude těžké pobít, kamarádi. Nemůže jich sem najednou vylézt moc, takže jim propícháme bulvy dřív, než stačí přelézt přes hradby. Držte se!“

Vojáci mu odpovídali a zdravili ho, když kolem nich procházel.

„Jste připravení?“ zakřičel Axis, aby přehlušil stále hlasitější šeptání skraelingů.

„Slyšíme tě a jsme připravení, Válečná sekero!“ odpověděl mu muž, který stál nejblíž, a za okamžik se výkřik rozšířil po hradbách Gorkenu jako oheň. „Válečná sekero, slyšíme tě a jsme připravení!“

Pak začalo zabíjení. Přes hradby se valili skraelingové, vlna za vlnou. Téměř zaplavili tisíce mužů, kteří bránili hradby. Vojáci na ně ale byli připravení, měli Válečnou sekeru a cvičili tuhle akci celé dlouhé dny. Chytali rukama skraelingy za vlasy, než mohli oni chytit je, a meči, noži nebo kopími jim propichovali vypouklé bulvy stříbrných očí. Přízraky kvílely a pouštěly se, když jim praskly oči. Jejich bezvládná těla padala dolů pod hradby, kde se rozkládala, když z nich s krví unikl i život.

Ale i muži křičeli. Stovky jich padly, když se jim do chutného masa na obličejích a krcích zakousli skraelingové. Když okusili lidskou krev, byli jako smyslů zbavení. Vypadalo to, že Axis a Belial jsou na více místech najednou. Když to vypadalo, že skraelingové obranu na části hradeb prolomí, byli tam oni dva. Vrhali se do nejhorších bojů a samotná jejich přítomnost zvedala morálku mužstva. Vždycky nápor odrazili.

„Oheň!“ překřičel Axis ryk bitvy. „Použijte oheň!“

Muži, kteří čekali v záloze, zvedli nádoby s olejem na cimbuří a převrhli je přes okraj, aby olejem pokropili co nejvíc přízraků. Pak dolů hodili zapálené pochodně, takže naráz vzplanuly stovky skraelingů. Ječící padali do sněhu, kde se jejich těla téměř okamžitě rozložila na šedivý rosol.

Ale paliva zbývalo nebezpečně málo a většina obránců na hradbách se musela spolehnout na své zbraně, když odráželi útoky přízraků. Z mlhy se valilo čím dál víc skraelingů, ale když Axis několikrát obešel celou délku hradeb, vypadalo to, že se hradby Gorkenu přece jen udrží. Skraelingové ještě obranu neprorazili. Axis si dovolil trochu doufat.

Pak si všiml, že z mlhy vycházejí dva skraeboldové. Skraelingové se před nimi rozestupovali jako moře. Zastavili se asi dvacet kroků od

brány. Vypadali, že se jich probíhající bitva vůbec netýká, na ohavných obličejích měli pobavené úsměvy. Když očima hodnotili bránu, jeden z nich se bezmyšlenkovitě škrábal pařátem na břiše.

Axis se prodral k místu, kde na ně bylo dobře vidět.

„Zdravíme tě, synu Rivky," zavolal jeden skraebold. Jeho hlas zněl zkresleně, protože se dral ven přes zakřivený zobák. Syčel. „Přišli jsme si pro tebe. Měj se na pozoru!" Mávl pařátem na cosi, co se ještě skrývalo v mlze.

* * *

Skraeboldové se pohybovali rychle. Gorgael si dobře uvědomoval vztah mezi zaklínačem a jeho synem a dal přízrakům přesné rozkazy, co mají s Hvězdným poutníkem udělat.

Skraeboldský starší, Skraefear, nařídil svým dvěma společníkům, jak mají pokračovat ve vraždění druidů a zaklínačů. S Hvězdným poutníkem si poradí sám, zasyčel. Pýcha mu zabránila poslechnout Gorgaelův rozkaz, aby ho zajali všichni tři společně. Skraefear chtěl být tím, kdo Gorgaelovi přivede Hvězdného poutníka. Toužil po tom, aby ho Gorgael prohlásil za velitele skraeboldů. Nakonec to byl on, kdo zachránil Gorgaela z pozůstatků matčina těla.

I když se Hvězdný poutník učil roky, jak být zaklínačem, na tohle připravený nebyl. Nikdy ho nenapadlo, že se dožije doby, kdy se Proroctví Ničitele probudí. Nebyl dost mocný na to, aby odvrátil takovýhle útok, ale i přes strach a bezmoc, které cítil, nikdy ani nepomyslel na to, že by se prostě vznesl z bitevního pole a uletěl. Nemohl opustit umírající bratry, i když to znamenalo, že zemře také.

Hvězdný poutník za sebou uslyšel tichý zvuk a otočil se.

Pět kroků od něj stálo cosi, co nemělo vůbec existovat.

„Hvězdný poutníku," zasyčelo to. „Přišel jsem si pro tebe." Protáhlo si to pařáty, spuštěné podél boků.

Hvězdný poutník zvedl hlavu. Měl klidný pohled.

Skraefear k němu přistoupil, naklonil ohyzdnou hlavu a poměřoval si zaklínače pohledem. Takže tohle je jeho otec. Bylo to škaredé, nechutné, celé bílé a zlaté.

„Miluješ svého syna, zaklínači?“ zeptal se Skraefear. Vrhl na zaklínače studený, vypočítavý pohled. Ze zobáku mu visel vyplazený jazyk.

Hvězdný poutník se zarazil jen na okamžik. „Ano,“ odpověděl jasným hlasem. „Ano, miloval jsem Axise celé ty roky, i když jsem byl přesvědčen, že je mrtev. Teď, když jsem zjistil, že žije, se moje láska k němu potvrdila a obnovila.“

Skraefear vztekle zasyčel a pozvedl paráty. „Ne! Ne! Mluvím o tvém starším synovi. O tvém dědici, který ti přinese takovou slávu a moc, že se díky němu na tebe nikdy nezapomene. Mluvím o Gorgaelovi. Miluješ Gorgaela?“

Hvězdnému poutníkovi ztvrdl pohled. Oči měl náhle chladné. „Je mi ho líto. Nemiluji ho. Nevážím si ho. Nechci s ním mít nic společného. Není to můj dědic.“

Skraebold zaječel, a přestože mu to sám Gorgael zakázal, zaútočil na Hvězdného poutníka.

* * *

Axis uslyšel, jak Belial šokovaně zalapal po dechu, a na okamžik se prvnímu důstojníkovi zadíval do očí. Pak se znovu obrátil čelem k hrůze, která se blížila k západní části městských hradeb. Mělo to znetvořenou hlavu podobnou koňské, stříbrné oči, jaké měly všechny Gorgaelovy stvůry, a otevřenou tlamu plnou zubů stejně jako skraelingové – až na to, že v této nestvůrné tlamě byly dlouhé téměř jako dospělý muž. Na zádech a krku to mělo zvrásněnou kůži, jakoby obrovské šupiny, a tělo se mu dělilo do kroužků jako ohavnému červovi. Bylo to tlusté a v břiše se mu cosi nechutně převalovalo, jako by to právě procházelo agónií porodu. Nemělo to končetiny, takže se to k hradbám plazilo. Cestou to rozmáčklo každého skraelinga, který dost rychle neuhnul z cesty. Ledový červ.

„Axisi, podívej se!“ zaječel Belial vedle Axise. Ten se zadíval směrem, který mu Belial ukazoval. Z mlhy se vyplazili ještě další čtyři ledoví červi.

„Bohové, pomozte, jestli současně zaútočí po celé délce hradeb,“ zavrčel Axis.

Rozběhli se k místu, kde se k hradbám blížil první červ. Axis strhnul jednomu Sekerníkovi luk a hrst šípů. „Tumáš, příteli," strčil luk do ruky Belialovi. „Ty jsi lučištník, ne já. Miř mu na oči."

Belial si protáhl prsty a založil šíp do luku. „Přej mi štěstí," zašeptal. Usilovně se soustředil, když mířil. Počkal, až ledový červ vzepjal horní část těla přes cimbuří. Pak vydechl a ve stejném okamžiku vypustil šíp. Šíp zasáhl červa těsně pod oko a neškodně se odrazil od neprůstřelné šupinaté kůže. Axis dal Belialovi do připravené ruky druhý šíp. Belial znovu vystřelil a tentokrát trefil stvůru přímo do oka. Všude kolem se rozstříkla krev a poskvrnila kámen hradeb. Červ se zvrátil dozadu. Řičel v bezmocném vzteku a agónii. Belial a Axis přispěchali k cimbuří a dívali se dolů z hradeb, jak se ledový červ rozplácl do sněhu. Roztrhl se na tuctu různých míst a z břicha se mu vyvalily mraky přízraků.

Axis dostal strach. Naskočila mu husí kůže. Otočil se k Belialovi a vzal ho za ruku. „Rychle sežeň lučištníky. Musí je zastavit, než se nakloní přes hradby a vyzvrátí nám sem ty přízraky."

Belial krátce přikývnul, rozběhl se po hradbách a svolával lučištníky. Axis se otočil a pohlédl na rozkládající se tělo ledového červa. Pak zkontroloval, jak rychle se blíží ostatní čtyři. Oči mu sklouzly ke dvěma skraeboldům a jeden hrozivý moment je nemohl najít. Pak jeho pozornost přitáhl pohyb dole u brány.

* * *

Azhure se na útěku srážela s těly Ikarii, Avar i skraelingů. Zkrvavené ruce se k ní vztahovaly v prosbě o pomoc a zkrvavené paťáty po ní sahaly, aby ukojily touhu po krvi. Azhure klopýtala stále dál, nohy ji nesly samy. Rukama si chránila obličej. Před očima stále měla tvář umírající Fazolky. Jeden skraeling se po ní natáhl a chytil ji za rameno, takže se celá otočila. Když Azhure ucítila, jak jí paťát zajel do masa, tupou hrůzu náhle vystřídal vztek. Ruka jí přejela po zádech ikarijského válečníka, který právě padal k zemi vedle ní. Nahmatala toulec se šípy, který mu visel mezi křídly, bez přemýšlení jeden z nich vytáhla a vrazila ho skraelingovi do oka.

Šíp bulvu bez potíží prorazil stejně snadno jako morový vřed, který se musí rozříznout. Sprška teplé krve pošpinila Azhure tvář a krk.

„Oči,“ zaječela co nejhlasitěji. Vítězosláva v jejím hlase přitáhla víc pozornosti než výkřik sám. „Vypíchněte jim oči! Oči! Tím je zabijete!“

Vytáhla šíp z rozkládající se hlavy přízraku a vrhla se na skraelinga, který právě trhal na kusy avarského muže. Chytila přízrak za hlavu, zvrátila mu ji dozadu a pak mu do oka vrazila šíp. Znovu a znovu se vrhala na skraelingy, propichovala jim šípem oči a celou dobu hlasitě křičela. Ti, kteří ji slyšeli, výkřik posílali dál. Brzy se začal rozšiřovat kruh Avar a Ikarii, kteří se začali bránit. Vytáhli nože a šípy. Teď už věděli, jak je použít. Přízraky začaly umírat. Velitelé spárů přikázali Letce, aby přízrakům odřízla ústupové cesty do lesa a ve vzduchu. Letka je chytala a vrážela jim šípy do očí. Mezi přízraky se rozpoutala panika.

* * *

Skraeboldové se opřeli do dvou železem pobitých dřevěných bran města Gorkenu. Měli rozkročené nohy a ruce roztáhli tak daleko od sebe, jak jen mohli. Zpívali neharmonickou melodii. Všechny bolelo ji poslouchat. Byla temná a ničivá. Vzduch jako by popraskal.

Axis zasténal. Jejich píseň do něj zasekla drápy a trhala mu duši na kusy. Duševní zdraví si zachoval jen tím, že si v duchu zpíval ikarijské ochranné kouzlo. Asi dvacet kroků po obou stranách brány muži odhazovali zbraně a zakrývali si rukama uši, někteří křičeli bolestí, jiní se bezhlesně svíjeli na kamenech hradeb, z očí a uší jim crčela krev. Přes cimbuří přelézaly stále nové přízraky a živily se na bezbranných vojácích.

Axis byl bezmocný. Ochranné kouzlo chránilo před skraelingy jeho, ale ne jeho vojáky. Nemohli se proti skraelingům ubránit, jen po stovkách klesali k zemi, když se do nich zaťaly paráty přízraků.

Axis se podíval k bráně. Skraeboldové se nepohnuli, ale z konečků jejich prstů se po dřevě začala šířit jinovatka. Dřevo začalo praskat a k příšerné písni skraeboldů se přidaly ještě zvuky týraného dřeva. Za pár minut se brána začne rozpadat. Axis běžel k vnitřním barikádám. Díval se dolů na jednotku, která stála připravená u brány. Píseň skraeboldů k nim stále ještě plně nedolehla, i když se někteří z nich začali škrábat na uších a vyděšeně sledovali, jak se brána před nimi rozpadá.

Axis se naklonil co nejvíc dopředu a snažil se překřičet hřmot bitvy a hluk praskajícího dřeva. „Ustupte," křičel. „Honem se utíkejte schovat." Jako jeden muž se rozběhli hledat obranné pozice hlouběji ve městě.

Axis se vrátil do bitvy. Několik ledových červů leželo pod hradbami. Byli mrtví a začali se rozkládat, ale sto kroků na západ od něj se jeden dostal až nahoru, v mraku šípů se zvedl nad hradby, chvíli vrávoral, pak se odporně nadmul poprvé, podruhé, potřetí a vychrlil několik set přízraků přímo do města. Axisovi se udělalo zle. Doufal, že se jednotkám v klikatých uličkách podaří skraelingy zadržet, ale v tu chvíli uviděl další čtyři ledové červy, jak se nahýbají přes hradby a zvracejí přízraky.

Pod nimi se už brány úplně rozpadly, vypadly s příšerným lomozem z pantů.

„Hvězdný poutníku!" zakřičel Axis do noci, „proč tu nejsi a neporadíš mi, co mám dělat? K čertu s tebou!"

Obrana Gorkenu byla prolomena.

* * *

Skraefear napadl Hvězdného poutníka tak zuřivě, že kdyby zaklínač neuhnul, ukousnul by mu zubatými čelistmi hlavu. I tak do něj zaťal paťáty a drápy na křídlech i na nohou. Ochranné kouzlo na skraebolda vůbec neúčinkovalo. Útok přízraku přirazil Hvězdného poutníka k zemi a cítil, jak se mu paťáty zasekávají do masa.

„Myslíš si, že tě tvá ubohá kouzla ochrání, zaklínači?" zasyčel Skraefear Hvězdnému poutníkovi do ucha. „Myslíš, že jsi silnější než tvůj syn? Blázne!"

Tělo Hvězdného poutníka zachvátila bolestná agónie. Skraebold do něj zatínal paťáty stále hlouběji, trhal mu maso a cloumal s ním. Snažil se zůstat ve spojení s Hvězdným tancem, ale bolest byla tak nesnesitelná, že to jeho mysl nevydržela. Když mu skraebold začal trhat křídla zobákem, vůbec se proti útoku nemohl bránit. Viděl jenom šedou mlhu.

Pak začal skraebold překvapeně syčet a sviječ se bolestí. Stisk jeho paťátů povolil. Nakonec se zaklínač s ohromným úsilím osvobodil a

převalil se na stranu. Nad skraeboldem se právě skláněla žena a vrážela mu šíp do krku.

Skraebold se začal po šípu sápat, zkoušel ho vytáhnout a chvíli ženě nevěnoval pozornost. Hvězdný poutník se jí pokoušel pomoci, ale vykřikl bolestí, když se marně snažil pohnout křídly, která mu jen zplihle visela ze zad. Přesto se k ní připlazil, chytil ženu kolem pasu a odtáhl ji od skraebolda. Každým okamžikem ji mohl napadnout a před jeho zlými pařáty by neměla sebemenší šanci.

Hvězdný poutník, i když ho skraebold právě připravoval o život, si najednou uvědomil, jak může pomoci… jestli ještě chvíli přežije. Napůl se o ženu opíral, napůl ji táhl k hořícímu kruhu z kamenů. Plakal úlevou, že skraelingové zaútočili až potom, co kruh vzplál. To jediné, co stálo mezi Gorgaelovými stvůrami a Stromem země, byl kamenný kruh hořící magickým plamenem.

„Nedýchej!“ zasípal na ženu, když ji táhl k jednomu z hořících průchodů, „nedýchej, když budeme procházet!“ Přikryl jí rukou ústa a nos, když proklopýtali skrz. Hvězdný poutník cítil, jak mu oheň ožehl kůži a peří, přitiskl si křídla co nejblíž k tělu – nechtěl skončit jako hořící pochodeň.

Pořád se držel ženy a doklopýtal ke Stromu země. Raum se k němu rozběhl a chytil ho za ramena. Sám byl téměř bez zranění. Na tváři měl výraz zděšení z toho, v jakém stavu je Hvězdný poutník.

„Hvězdný poutníku! Pomůžu ti.“

„Není čas!“ zamumlal Hvězdný poutník. Málem omdlel. „Rychle se musíme dostat ke Stromu země. Ještě máme naději… naději… jestli Přítel stromů existuje… můžeme zastavit tohle vraždění a všechny zachránit, i Avarinheim.“

Raum si s Azhure vyměnil zraněný pohled. „Pomozte mi,“ vykřikl Hvězdný poutník a Raum s Azhure ho mezi sebou dovlekli ke Stromu země.

„Raume, musíš mi pomoci najít tu dívku, jak jsi říkal, že se jmenuje?“

„Faraday.“

Hvězdný poutník přikývnul. Znovu se začal ztrácet v šedé mlze.

Raum se zoufale zadíval na Azhure. „Azhure, podepři ho – opatrně! Má zraněná křídla!“

Azhure si klekla za Hvězdného poutníka a pomohla mu posadit se. Opatrně složila jeho zkrvavená křídla kolem sebe. Všimla si, že mnoho ran je otevřených a jdou až na kost.

Bolest probrala Hvězdného poutníka z mlhy bezvědomí. Na chvíli se o ni opřel. Byl jí vděčný za pomoc. „Děkuji ti," zašeptal a podíval se na ni. „Jak se jmenuješ?"

Raum začal mluvit, ale Hvězdný poutník ho umlčel. Zaklínač nespouštěl oči z Azhure. Ze ztráty krve se mu točila hlava. Něco mu na té ženě připadalo známé. Znal ji snad?

„Jmenuji se Azhure, Hvězdný poutníku."

„Azhure." Hvězdný poutník přikývnul a otočil se zpátky k Raumovi, chytil ho jemně za ruku a druhou položil na kmen Stromu země. „Musíš mi pomoci, druide Raume, musíme přivolat Faraday. Ty ji znáš, já ne. S její pomocí bude Strom země po tisíci letech zase zpívat."

Spojenýma rukama Raum cítil, jak zaklínač upřel mysl a vůli ke stromu, poslal mu lásku, volal jej. Žádal strom, Svaté a Matku, aby mu pomohli zavolat Faraday. Strom země si téměř neuvědomoval, co se děje ve světě pohyblivých bytostí. Teď se jeho pomalá mysl odvrátila od tajemství ukrytých hluboko v zemi u jeho kořenů a těch, která mu rozcuchávala listy jemnými vibracemi Hvězdného tance, a zaposlouchal se do hlasů ikarijského zaklínače a avarského druida. Přítel stromů? Přítel stromů chodí po zemi? Na chvíli se zamyslel nad tímhle novým tajemstvím a pak znovu upadl do spánku.

* * *

Faraday seděla zachumlaná v posteli ve své komnatě, tiskla se k Yr a třásla se strachy. Timozel hlídal u dveří s vytaseným mečem a vypadalo to, že si je jistý tím, že je schopen ubránit Faraday před stovkami zubatých monster, která by zaplavila chodbu. Připadalo jim, že útok na město a pevnost trvá hodiny, ale Faraday si uvědomovala, že uběhla jen hodina od chvíle, kdy se skraelingové vrhli na hradby Gorkenské pevnosti. Ječení a vřískáni přízraků a výkřiky vojáků jí rvaly uši. Zabořila Yr hlavu do ramene. Yr měla pobledlý a ztrhaný obličej. Bez přestávky neúnavně pohybovala rty. Modlila se k proroctví, aby příšerný útok všichni přežili. Kolébala Faraday, aby uklidnila ji i sebe.

Najednou ucítila, že se jí Faraday v náručí napjala a slabě vykřikla, jakoby bolestí.

„Faraday?“

Faraday něco neslyšně zašeptala a sevřela Yr ruce na zádech. „Faraday? Co se děje?“

Timozel se otočil ode dveří. „Co se děje?“

„Raume?“ zašeptala Faraday.

Yr se přinutila usmát. „Nic se neděje, Timozeli. Faraday je jen vyděšená, stejně jako já, to je všechno.“

Timozel se zamračil, ale vrátil se zpátky na stráž.

Yr se sehnula k Faraday a mírně jí zvrátila hlavu dozadu, aby viděla Faraday do očí. Měla nezaostřený a prázdný pohled, jako by její duše byla jinde.

* * *

Faraday se probojovávala smaragdovým světlem. Táhla ji čistá potřeba, které nemohla odolat. Ještě nikdy se světla nebála, ale teď bylo tak silné a rozzlobené, že dostala strach. Faraday si uvědomila, že se světlo nezlobí na ni. Příčina byla někde jinde. Zamračila se. Bylo rozzlobené, ale nevědělo, koho má udeřit.

Promluvil k ní hlas. Byl hluboký, melodický a plný magických odstínů. „Faraday?“

„Ano,“ zašeptala. Otočila se kolem dokola v pulzujícím světle a pokoušela se najít zdroj hlasu.

Uslyšela další. Tenhle znala. Patřil Raumovi.

„Faraday, potřebujeme tvoji pomoc.“

„Raume!“ vykřikla radostně.

„Faraday. Poslouchej Hvězdného poutníka.“

„Faraday.“ Znovu někdo promluvil, tentokrát hodně blízko. Přímo vedle ní stál úchvatně krásný okřídlený muž. Měl tak bledou pokožku, že ve smaragdovém světle stříbřitě zářil. Usmíval se na ni a natahoval k ní ruku. Světle modrýma očima ji vyzýval, aby mu důvěřovala. Nemohla odolat. Vzala ho za ruku.

„Příteli stromů,“ řekl. „Pomůžeš Ikarii a Avar, když tě tolik potřebují? Zazpíváš stromům? Musí přežít!“

„Ráda,“ zašeptala. Dobrovolně by nastavila skraelingovi hrdlo, kdyby ji o to požádal.

Roztáhl křídla a Faraday ucítila, že ji stahuje dolů tunelem zeleného světla. Točili se dál a dál, až se začali snášet na ohromnou mýtinu. Uprostřed stál obrovský strom obklopený hořícím kruhem z kamenů. Na zbytku mýtiny právě probíhala bitva, ale Faraday ji moc dobře neviděla. Všechno kromě stromu a hořícího kruhu bylo rozmazané.

„Faraday,“ řekl zaklínač. „Tohle je Strom země. Je velice mocný a důležitý. Je s ním spojený život celého Avarinheimu. Jestli zemře nebo zůstane netečný, Avarinheim zemře. Faraday, zazpíváš mu? Vzbudíš ho z netečného spánku? Požádáš ho, aby ochránil ty, kteří ho milují, a ty, kteří jsou na něm závislí? Gorgael udeřil přímo v srdci Avarinheimu. Pokusíš se strom zachránit?“

„Ráda,“ znovu odpověděla Faraday. Tomuhle zaklínači nemohla nic odepřít.

Zlehka přistáli u paty stromu. Uviděla tři rozmazané postavy. Žena podpírala ikarijského muže, který držel za ruku avarského muže a druhou se dotýkal stromu. I Avar se dotýkal stromu. Oba se hluboce soustředili. Nevěnovali jí žádnou pozornost, i když žena vzhlédla a v tváři měla vepsaný údiv. Faraday se na ni usmála. Hned věděla, že tuhle ženu bude mít ráda.

„Pojď se mnou,“ řekl Hvězdný poutník něžně. „Pojď se mnou a dotkni se stromu.“

Faraday položila ruku na strom. Cítila teplo zaklínačovy ruky na své. „Zpívej,“ přikázal jí. „Jestli se ti nepodaří strom probudit, všichni zemřeme.“

Faraday začala zpívat. Nevěděla, odkud se píseň vzala, ale cítila, jak se v ní vzmáhá síla, kterou v ní Matka probudila v zahradě. Hvězdný poutník se k ní přidal. Splétal svůj hlas s jejím, až z melodií utkali překrásné vzory, které visely ve vzduchu mezi nimi a pronikly hluboko do Stromu země.

Strom země čekal tisíce let, až mu někdo tuhle píseň zazpívá. Byla to jeho vlastní píseň, kterou složil, když byl ještě mladý, a dal ji Matce, aby ji opatrovala. Strom vydechl. Byl ztracený hluboko ve vzpomínkách, které píseň přivolala, vzpomínkách na Avarinheim, když byl mladý a všude byla naděje a radost. Pak pomalu a zdráhavě pustil z mysli tajemství, kterými se zabýval a začal se zvolna probouzet. Čím

víc se dostával k povrchu z nevýslovných hlubin u svých kořenů, tím víc si uvědomoval, že se děje něco zlého. Avarinheim čelil krutému útoku jako už několikrát v posledních staletích, ale teď to bylo horší. Odporné zrůdy se hemžily v jeho vlastním háji.

Strom země zařval vzteky.

Faraday téměř ztratila kontakt se Stromem a její píseň znejistěla, ale Hvězdný poutník jí pevně držel ruku na stromě. Jeho hlas ani na chvíli nezakolísal a dodával jí odvahu, aby pokračovala, i když je ohlušil vzteklý křik Stromu země. Faraday si uvědomila, že se snaží o to, aby Strom země neztratil kontrolu a nezačal ničit i přátele. Faraday s ním mohla mluvit jen kouzelnou písní. Hlas jí zesílil.

Píseň Hvězdného poutníka se začala měnit, nejdřív jen jednotlivé noty, pak celé dlouhé části. Faraday změnila vlastní melodii, aby se s ním sladila, a pak, na jeden předlouhý okamžik, se k nim přidal i sám Strom země. Jeho burácející hlas se rozlehl po celém severním Avarinheimu. Když převzal jejich píseň, Hvězdný poutník i Faraday ztichli. Byla to píseň jeho stvoření.

Celý háj Stromu země zaplavil neuvěřitelný zvuk. Všechen pohyb ustal a pak se všichni skraelingové naráz začali rozpadat. Vybuchovaly jim lebky, praskaly oční bulvy, dlaně odpadaly z paží a trupy se tříštily o zem, když se pod nimi lámaly nohy. Dva skraeboldové, kteří ještě žili, táhli svého společníka, stále se šípem v krku, a snažili se ho odvést z hořícího kamenného kruhu. Křičeli na strom a pokoušeli se ho umlčet, ale neměli šanci. Gorgael jim nedal dost velkou sílu. S posledním vzteklým výkřikem zmizeli.

Ti z Avar a Ikarii, kteří přežili, se vyškrábali na nohy a otočili se ke stromu. Měli unavené obličeje, ale tvářili se užasle.

„Konečně zpívá," zašeptal Hvězdný poutník a pohlédl na Faraday. „Děkuji ti, Faraday. Spolu jsme zpívali píseň hvězd a píseň Matky a probudili jsme Strom země. Teď zpívá a písní ochrání Avarinheim. Gorgael tudy nebude procházet tak snadno, jak doufal."

Faraday se prsty něžně dotkla jeho tváře. „Ty jsi Hvězdný poutník, Axisův otec. Hledá tě, zaklínači. Potřebuje tě. Přijdeš mu na pomoc?"

„Ty ho znáš?"

Faraday se po tváři rozlil překrásný úsměv a bezelstně se rozesmála. Stále ještě si nebyla vědoma toho, jaký účinek může mít její úsměv na muže. „Miluji ho, zaklínači. Máš krásného syna." Ale náhle ucítila, jak

ji síla opouští, a ruka se jí vysmekla z ruky Hvězdného poutníka. Začala stoupat známým tunelem zeleného světla. „Pomoz mu, Hvězdný poutníku,“ zavolala zoufale. „Musíš pomoct svému synovi!“

* * *

„Pomoz mu, Hvězdný poutníku,“ zamumlala Faraday a otočila se Yr v náručí. „Musíš pomoct svému synovi!“ Pak zalapala po dechu a prudce otevřela oči, zadívala se na Yr a omdlela.

50

Ulice Gorkenu

xis strávil zoufalou noc, když se snažil rozestavit jednotky do pěti zhruba půlkruhových barikád v ulicích, vybíhajících z bran pevnosti. Ztratil většinu mužů, takže nařídil ústup z hradeb do poslední obranné linie. Zoufale se snažil hradby udržet co nejdéle a sledoval, jak stále víc jeho vojáků umírá. Pak si uvědomil, že jestli neustoupí teď, zástupy přízraků, které se na ně valily z břich ledových červů, jim odříznou ústupové cesty. Když ustupovali, celé jednotky zahynuly pod vahou a zuby stovek přízraků, které se na ně nalepily. Ještě víc jich zemřelo pádem ze žebříků, když se horečně snažili uniknout. Axis, Belial a zbylí velitelé se pokoušeli ze všech sil udržet alespoň nějakou kázeň, aby vojáci poslouchali rozkazy.

Jak muži vrávorali a umírali, dralo se dopředu stále víc přízraků. Dodávalo jim to odvahu. Bály se škaredého zlatého muže, ale tentokrát je nic nezastaví. Ani tenhle muž i s celou svojí mocí.

* * *

Axis zůstal na hradbách až do posledního okamžiku, kdy mu hrozilo, že za to zaplatí životem. Nakonec ho Belial dovlekl k jednomu z posledních zvednutých žebříků.

„Axisi! Tady už nic nezmůžeš a ničemu nepomůžeš, když zbůhdarma zemřeš na hradbách. Pojď už!“ Belial ho chytil za paži a táhl ho k žebříku. Když se k němu dostali, Axis se ještě jednou ohlédl a podíval se na masakr těch, kteří stále ještě zůstávali na hradbách. Většinu z nich už zavalila šedorudá masa krvelačných přízraků.

Axis vzal Beliala za ramena a procedil mezi zuby, s planoucím pohledem: „Měl jsem to umět zastavit!“ zaječel, aby ho mezi výkřiky umírajících vojáků a šepotem přízraků bylo slyšet.

Belial málem ztratil rovnováhu, když Axisův stisk na jeho rameni ještě zesílil. Chytil se přečnívající části rozkývaného žebříku. „Krucinál, Axisi! Teď není čas na to, aby ses začal litovat! Seber se! Musíš sehnat vojáky – slyšíš, jak volají tvé jméno?“ Z uliček se ozývalo slabé volání „Válečná sekera“ mužů, kteří bojovali se skraelingy, jež se dostali až dolů.

Belial setřásl Axisovy ruce a postrčil ho k žebříku. Pak po něm slezl sám.

Axis dole seskočil. Na zkrvaveném sněhu mu podklouzly nohy. „Ke mně! Ke mně!“

Tím výkřikem začala zoufalá bitva v ulicích Gorkenu.

To, že probíhala v úzkých křivolakých uličkách, Axisovi na jednu stranu pomáhalo, a na druhou stranu ho to brzdilo. Skraelingové sice nemohli zaútočit hromadně, protože by narazili na silnou linii odhodlaných obránců, ale mnoho opevnění bylo ztraceno, protože skraelingové vyšplhali na střechy a snášeli se na obránce, kteří čekali útok zepředu. Všichni bojovali statečně. Axis obcházel barikády a pomáhal tam, kde to vypadalo, že se obránci dlouho neudrží. Bojoval s muži bok po boku a neúnavně odrážel útoky skraelingů. Zkusil podpalovat domy, které stály mezi obránci a skraelingy, ale hořící zdi příliš často zavalily jeho vlastní muže. Budou tedy muset ubránit Gorken jen meči.

Na druhé straně barikád dávali svíjejícím se jednotkám rozkazy dva skraeboldové. Směřovali útoky na nejzranitelnější místa Axisových obranných linií, syčeli a plivali na skraelingy, až je vydráždili k ještě větší krvelačnosti. Skraelingové byli vražední. Barikády, které by se proti lidským obléhatelům udržely celé dny, přízrakům neodolaly ani minuty. Přízraky uměly šplhat i po nejstrmějších stěnách, protože se dlouhými drápy zachytávaly sebemenších nerovností v jejich povrchu.

Uměly se protahovat skulinami, ve kterých by uvízly i kočky. Cenily tesáky a už předem se těšily na to, až uvidí náhlé záchvěvy strachu na tvářích vojáků, když se vynoří z nejnemožnějších míst. Dodávalo jim to odvahu.

Přízraky se nasytily. Barikády padaly jedna za druhou a pokryla je vrstva roztrhaných těl obránců. V Gorkenu bylo pět linií barikád, ale když na východě začalo svítat a slunce se zbarvilo do ruda, takže ladilo s barvou ulic, rozkázal Axis všem mužům, aby ustoupili do posledního kruhu přímo před branou pevnosti.

Týdny, ve kterých neúnavně pokrývali stěny pevnosti ledem, přízrakům ztížily výstup. Vojákům navíc nedělalo potíže zbavit se těch, kteří se přece jen vyškrábali nahoru. Ledoví červi, kteří tak zdecimovali obranu města tím, že za hradby vyzvrátili náklad skraelingů, byli příliš malí, než aby výrazně ohrozili hradby pevnosti. I když se zvedli nejvýše, jak to šlo, k cimbuří jim stále chyběl velký kus. Přes to všechno umírali i Borneheldovi muži. Chodil tam a zpět po hradbách a proklínal jednoho každého vojáka a také Axise, když byla obrana města prolomena.

Nahoře na hradbách sledovali zoufalý boj obránců města Jorge a Magariz. Měli popelavé, vyčerpané obličeje. Přáli si sevřít v rukou meče a přispěchat Axisovi na pomoc. To ale nesměli udělat. Borneheld nařídil, aby brány pevnosti zůstaly zavřené, ať už se před nimi děje cokoliv. I když to bylo těžké, bylo to správné rozhodnutí. Přestože byli muži venku zoufalí, žádný velitel by neriskoval bezpečnost celé pevnosti.

Axis i zbytek jeho vojáků byli k smrti vyčerpaní. Napjatě a ostražitě čekali na útok dvacet čtyři hodin, bojovali ze všech sil už dvanáct. Všichni byli zranění a mnozí z nich zeslábli ztrátou krve, která jim prýštila z hlubokých ran. Ti, kteří právě nebojovali, se opírali o zdi. Někteří se vysíleně svezli na zem, přestože si uvědomovali, že by je mohlo stát život, kdyby je skraelingové napadli v téhle pozici. Někteří se vrávoravě postavili, jiní prostě zůstali ležet a odevzdali se osudu. Celé jednotky padly. Muži bojovali vedle vojáků, které neznali. Většinou na sobě měli šedou uniformu Sekerníků, ale vyskytly se i hnědé uniformy acharských ozbrojených sil.

Čas od času se při bojích v ulicích Axis zoufale snažil dosáhnout na sílu, o které věděl, že se někde uvnitř něj ukrývá. Když už se mu jednou

podařilo tu sílu vzbudit, jak zpíval píseň znovuzrození, proč ho smrt tisíců vojáků nepřinutila, aby zazpíval Píseň zničení a smrti pro skraelingy? Axis byl vyčerpaný a bolest mu zahltila mysl. Náhle si uvědomil, že k tomu potřebuje otce a jeho znalosti. Cítil se, jako by mu znovu bylo pět a právě mu poprvé dali do ruky meč. Věděl, že je to smrtící zbraň, ale svedl ji jen tahat za sebou po nádvoří. Zjistil, že v bitvě křičí otcovo jméno. Vrážel meč skraelingům do očí, jako by mu ho to nějak mohlo přivolat.

V tomhle okamžiku mohl ale jenom používat meč, do kterého už dorostl, a modlit se, aby přežil noc. Stejně jako zbytek mužů, kteří přežili obléhání hradeb města a stáhli se až k hradbám pevnosti, i Axis byl k smrti vyčerpaný. Dokonce ani nemohl v mysli udržet ikarijské ochranné zaklínání. Smrt nakonec možná nebude tak zlá – po tom, čeho byl dnes svědkem, a zbytečném bránění města to možná bude vysvobození. Opřel se o zeď a sklouzl na zem. Meč držel před sebou.

Belial se vyčerpaně zhroutil vedle něj. Jemné světlé vlasy měl slepené krví a vyčerpání mu vyrylo hluboké vrásky kolem úst.

Axis zavřel oči, ale hned je otevřel, když se vedle něj ozval bolestivý výkřik.

„Už jsou tady," řekl Belial stručně a pomohl Axisovi na nohy. „Copak se dost nenažrali?"

Axis zavrávoral a Belial ho zachytil. „Myslím, že hledají mě, Beliale. Nebudou mít dost, dokud neokusí moji krev. Kdyby se jim to podařilo, pak pro ně bude Achar dokořán otevřený a můžeš rovnou nalehnout na meč." Náhle ho ochromila děsivá myšlenka. „Beliale, co bude s Faraday, kdybych padl?"

„Borneheld ji ochrání," odvětil Belial stručně. „Pojď, vojáci tě potřebují."

Axis ho následoval. „Bozi vědí, že by jí bylo líp, kdyby se do ní zakousl hladový skraeling, než kdyby měla prožít dlouhý život vedle Bornehelda," zamumlal.

Skraelingové se seskupovali před poslední obrannou linií. Několik z nich už přelezlo přes vrcholek hromady narychlo seskládaných vozů a krabic. Belial byl daleko vpředu. Když se Axis vydal k barikádě, snesla se před něj z nebe objemná postava. Axis se překvapeně zastavil.

„Tví muži jsou mrtví, Axisi, synu Rivky," zasyčel skraebold, „a ty sám už jsi téměř mrtev." Přišel blíž s roztaženými křídly a pařáty měl

připravené k útoku. Axis se přinutil myslet jako voják. Jeho muži na něj spoléhali. Dnes nezemře. Dnes ještě ne. S tímhle si ještě poradí. Pomalu pozvedl meč.

Skraebold šťastně zabublal, když si všiml, jak se meč Axisovi v unavených rukou třese. Zabít ho nebude těžké. Chvíli křičel svůj triumf do nebe, pak sklonil hlavu a zaútočil.

Ale Axisovi zbývalo víc odhodlání, než skraebold předpokládal. Opsal mečem oblouk a zasáhl skraebolda do ramene. Rána byla hluboká a crčela z ní krev. Skraebold zařval, uskočil a změnil směr útoku. Sehnul se a uhnul před dalším obloukem Axisova meče, sevřel paťáty kolem jeho hrudi a pasu a přimáčkl ho k zemi. Příšera se ostrými zuby propracovávala Axisovi na kůži. Zobákem a kly mu trhala tuniku a kroužkovou košili.

Skraeboldova síla byla neuvěřitelná, a i když byl Axis silnější než většina lidí, ze sevření příšery se nemohl vymanit. Dech jí zapáchal po rozkládající se mršině. Axisovi se udělalo zle a nemohl se bránit, dokud zase nechytil dech. Pokusil se otočit meč v ruce, aby ho mohl skraeboldovi zabodnout do zad, ale právě v tom okamžiku se mu ostré paťáty dostaly pod kroužkovou košili a zaryly se mu do hrudi a do boku. Šok Axise ochromil. Bolestí se na zemi prohnul do oblouku. Bolest byla příliš velká na to, aby se nadechl a mohl vykřiknout. Z bezvládných rukou mu vypadl meč a zařinčel na kamenech. Axis si uvědomil, že umírá. Možná že to bude nejlepší, po tom, co pod jeho velením zemřelo tolik mužů. Lépe zemřít s nimi než přežít bez nich.

Skraebold se na Axisově těle svíjel a kroutil a zabodával paťáty stále hlouběji. Vychutnával si úžasný pocit, když drápy rvaly maso dál a dál, a začal šťastně výt. Gorgael ho za to bohatě odmění. Stále se ještě vítězoslavně smál, když mu Belial oběma rukama zarazil meč hluboko mezi křídla. Náraz byl tak silný, že Belial málem ztratil rovnováhu, ale meč nepustil, dokud se příšera nepřestala svíjet. Doufám, že nejdu příliš pozdě, opakoval si Belial znovu a znovu. Letmý pohled na Axisovu bledou, bezkrevnou tvář a proud krve, který mu vytékal z břicha, ho vyděsil.

„Zdechni, bastarde!“ zaječel a otáčel mečem skraeboldovi v ráně, dokud neuslyšel, jak se maso odtrhává od kostí. Pustil meč, stále ještě zaražený hluboko v skraeboldově trupu, vzal ho za kožnaté křídlo a shodil ho z Axisova těla. Když skraebold přepadl na záda, meč se

zarazil ještě hlouběji, až se nakonec s odporným mlaskavým zvukem vynořil na opačné straně. Skraebold škytavě vydechl a ze zobáku mu začala vytékat krev. Okamžitě se začal rozkládat.

Belial zvedl hlavu a podíval se na pobledlé obličeje, které lemovaly cimbuří hradeb pevnosti. „Krucinál!“ zařval. „Otevřete tu zatracenou bránu! Axis tu umírá a vy se jenom díváte!“

Sklonil se k Axisovi, zvedl jeho bezvládné tělo a přehodil si ho přes rameno. Podklesl pod jeho váhou. Přemáhala ho únava. Pootočil se a zadíval se na poslední zoufalou bitvu na barikádách. Zakřičel na Arneho, dalšího velitele Sekerníků, který byl stále ještě naživu. „Stáhněte se, Arne! Stáhněte se k bráně!“ Belial nečekal, aby se přesvědčil, že ho Arne slyšel, a klopýtal k bráně pevnosti. Na kamenech kluzkých krví a sněhem mu občas podklouzly nohy.

Nahoře na hradbách se Jorge otočil k Magarizovi. „Rozhodl jsem se nechat otevřít bránu. Ty s tím nemáš co do činění. Mám vyšší šarži a beru na sebe veškerou zodpovědnost.“

„Jdeš pozdě, už je to pár minut, co jsem nechal bránu otevřít sám.“

Oba muži se na sebe chvíli dívali. Pak se otočili a slezli po žebříku na nádvoří.

Borneheld byl na opačné straně hradeb pevnosti, když se brána začala otevírat. Vztekle zařval a rozběhl se po hradbách k bráně. Byl ale unavený a kameny klouzaly, takže asi ve třetině spadl a zvrtnul si kotník. Několik minut nemohl vstát. Jen tam tak ležel, s rudým a zuřivým obličejem, a vykřikoval nesrozumitelné rozkazy.

Belial proklopýtal bránou s Axisovým tělem na rameni, za nimi zbytek vojáků. Skraelingy tak zaskočila skraeboldova smrt, že ustupující vojáky nenapadli.

Díky Magarizově lidskosti, Borneheldově nešikovnosti a zmatenosti skraelingů jen několik mužů mělo smůlu a zůstalo uvězněno před branami. Všichni ostatní prošli a brána pobitá železem se zavřela před nosem prvním skraelingům, kteří se přece jen za prchajícími muži vydali.

Začalo obléhání Gorkenské pevnosti.

* * *

Faraday procházela kouzelným lesem plným moci a krásy, míru a klidu a zvláštních ptáků s očima jako drahokamy.

Ale krása, mír a klid netrvaly dlouho a ptáci s diamantovýma očima uletěli.

Do snu jí začaly pronikat zvuky bitvy a pak, ke svému zděšení, znovu uviděla vizi, kterou ji ukázaly stromy.

Axis. Z rukou mu padá meč. Rudé, všechno bylo rudé. Horko. Temná postava se zle směje. Žena se zkouší osvobodit a křičí. Nad zlatým polem stojí krvavé slunce. Krev, všude jen krev – proč je tu tolik krve? Kde je Axis? Faraday se otočila. Ze strachu se jí zvedl žaludek. Byl celý od krve – kapala mu z těla a slepovala mu vlasy a vousy. Natáhl k ní ruku a v tu chvíli ji postříkal proud rudé krve. Cítila, jak jí stéká mezi prsy. Podívala se na Axise, ale uviděla jen bezvládné rozsekané tělo a stříbřitě zlatý obrys, jak se z něj zvedá.

Srdce, které přestává bít…

Srdce…

Krev…

Paťáty příšery se zabodávaly do srdce stále hlouběji.

„*Axisi!*“ vykřikla a vyrvala se Yr z náručí. „Axisi!“

Yr se ji pokusila chytit, ale Faraday už sebrala plášť a prodrala se kolem Timozela. Také se ji snažil zarazit, ale Faraday na něj vztekle zavrčela. „Dej tu ruku pryč,“ zasyčela jedovatě. Timozela to tak překvapilo, že ji pustil.

Faraday si přehodila plášť přes ramena a utíkala chodbou. Vlasy za ní vlály. Timozel a Yr se jí drželi těsně v patách. Vyměnili si znepokojené pohledy. Co se to děje?

* * *

Faraday vyběhla na nádvoří, právě když Belial přivlekl Axisovo tělo. I z velké vzdálenosti Faraday viděla, jak mu z těla prýští krev.

„Matko!“ zašeptala. Byla zděšená. Určitě je mrtvý. Podkasala si sukně a utíkala k Belialovi.

Yr pospíchala za Faraday a obličej měla bílý starostí o Axise. Právě ho zahlédla.

Faraday se zastavila u Beliala, když položil Axise na slámu pod trámy stájí. Tím z něj vyprchal zbytek sil a svezl se vedle něj. Pod krvavými skvrnami byl úplně bílý.

Faraday odstrčila několik mužů, kteří se k Axisovi sklonili, a klesla u něj na kolena. Dýchal nepravidelně, kůži měl kvůli ztrátě krve popelavou. Na těle mu zelo asi půl tuctu hlubokých otevřených ran. I když skraebold netrefil srdce, vypadalo to, že mu roztrhal plíce.

„Faraday," zašeptal Belial zlomeně.

Faraday zvedla oči od Axisova zkrvaveného těla. „Nevzdám se, dokud v něm ještě doutná alespoň jiskřička života. Beliale, podej mi nůž!"

Belial se na ni nechápavě zadíval, ale Faraday netrpělivě luskla prsty. „Nůž! Musím z něj dostat šaty!"

Yr klesla na kolena vedle Faraday. Měla přepadlý obličej. Vzala Axisovu hlavu do dlaní a začala ho něžně houpat. Tohle bylo poprvé, co se ho dotýkala jinak než jako kočka. Životní síla z něho téměř vyprchala. Kdyby zmizela úplně, bude ztracený a všechno ostatní s ním. Svět by zahltily Gorgaelovy přízraky a proroctví by se rozpadlo na kousky.

Faraday řezala a strhávala Axisovi šaty z těla. Zbledla ještě víc, když uviděla skutečný rozsah jeho zranění. Skraebold mu zaťal paťáty do hrudi a do boku – ze sedmi nebo osmi otevřených ran visela houbovitá plicní tkáň a trčely kosti. Hruď a břicho mu hyzdilo ještě asi tucet menších ran.

„Pusť mu hlavu," řekla Faraday Yr. „Pomoz mi, musíme mu zastavit krvácení." Ruce už měla kluzké krví.

Axis umíral. „Sakra!" zamumlala Faraday a zhluboka se nadechla. „Matko, pomoz mi ho zachránit," zašeptala a ponořila se do hloubi svojí duše, aby dosáhla na sílu, kterou jí Matka svěřila.

Tělem jí proběhla vlna moci. Faraday se pokoušela neztratit kontrolu a nasměrovat sílu tam, kam chce. Belial, který se mezitím s vypětím všech sil posadil, byl jediný, kdo viděl Faraday do obličeje a na ruce. Všiml si změny, která se s ní stala. Svalil se zpátky. Otřáslo jím, když uviděl, jak jí z tmavě zelených očí vyšlehl smaragdový plamen, když se spojovala s Matčiným darem, a ještě víc to, že jí na chvíli přes obličej přeběhl výraz nepochybné moci. Pak se její obvyklý výraz vrátil.

Faraday ponořila prsty hluboko do Axisových ran, až jí v nich zmizela celá ruka. Ichtarský rubín jí na prstě zahořel, když se ponořil do Axisovy krve. Přihlížející se vyděšeně nadechli. Co to dělá?

Jak se Faradayiny prsty probíraly tkání, přesvědčovaly ji, aby se znovu zcelila, a žíly, aby se spojily a vedly krev. Při práci si Faraday šeptala pro sebe. Nešeptala slova, jen hojivé zvuky, které pomáhaly léčit. Yr cítila, co se děje, a opřela se o zeď. Nejdřív sledovala Faraday a pak si vyměnila užaslý pohled s Belialem. Po chvíli se znovu zadívala dolů. Faraday si už poradila s nejhoršími zraněními na Axisově těle a teď prsty zavírala menší rány na hrudi. Nakonec se Faraday zachvěla, z tváře se jí vytratilo soustředění, z očí už jí nezářila moc. Znovu byla sama sebou.

Vzhlédla k Belialovi. Kaštanové vlasy jí splývaly po zádech, byla pobledlá a zjevně zmatená. „Co jsem to udělala?“ zašeptala. Belial se k ní naklonil přes Axisovo tělo a chytil ji za zakrvácenou ruku. „Zachránila jsi mu život,“ řekl tiše, „a za to ti děkuji.“

Axis se zhluboka nadechnul a otřásl se. I když ještě neotevřel oči, do tváře se mu vrátilo trochu barvy. Unikl ze spárů smrti.

„Co se to tu děje? Který slepičí mozek nechal otevřít bránu?“ Borneheldovi se konečně podařilo sejít dolů z hradeb. Výrazně kulhal. Copak si neuvědomovali, že skraelingové mohli hromadně zaútočit a pevnost dobýt?

U stájí stál hrozen lidí a Borneheld se k nim dobelhal. Prorazil si cestu skrz. Na zemi ležel v bezvědomí Axis. Kolem něj se povalovaly zakrvácené kusy jeho oděvu. Vedle něj klečela Faraday a trhala kusy ze svého pláště, aby mu obvázala rány. Její služebná Yr zatím chovala v klíně jeho hlavu.

„Jestli jsou tohle jediné rány, které utržil při obraně Gorkenu, hádám, že asi víc utíkal, než bojoval,“ prohodil výsměšně Válečný generál. „Pojď, Faraday. O ty obvazy se může postarat služka. Neměla by ses tak ponižovat a klečet tu v zimě a v bahně.“

Faraday vstala. Tvář měla znavenou po vší té námaze. „Jednou z mých povinností gorkenské paní je dohlížet na zraněné, Bornehelde. Musím se postarat ještě o mnoho jiných.“ Otočila se ke skupině zraněných vojáků opodál.

Borneheldova zuřivost se vrátila v plné síle. „Kdo nařídil otevřít bránu?“ zaječel.

Magariz se nadechl a narovnal se, ale Faraday se obrátila zpátky k Borneheldovi a řekla tiše: „Já, můj pane. Už jsem nemohla snést pohled na muže, kteří jen tak zbůhdarma umírají před branami, když se mohou ukrýt uvnitř.“ Očima zachytila Magarizův pohled. Nezkoušej to brát na sebe, pomyslela si. Magariz úžasem otevřel ústa. Šokovalo ho, jak riskovala. I když byla Borneheldovou ženou, v téhle jeho náladě vůbec nebylo jisté, co jí udělá.

Borneheld vztekle zíral na svou ženu. Jak si mohla dovolit ignorovat jeho rozkazy! „Ty hloupá…!“ rozkřičel se. Pak se s vypětím všech sil zarazil. Ztěžka oddechoval, na čele mu vystoupily žíly a pokoušel se dostat vztek pod kontrolu. Kdyby to byl kdokoliv jiný, Borneheld by ho už dávno uhodil, ale Faraday byla jeho manželka. Navíc to byla jen pouhá žena. Nerozuměla vojenským záležitostem a nemohla odhadnout nebezpečí, které se mohlo provalit otevřenou branou, když ji nařídila otevřít. Boje všude kolem ji vyděsily. Ona… ona tím zachránila Axisovi život. „Nepleť se do věcí, kterým nerozumíš!“ zavrčel na ni. „Utírej si krev, jestli po tom toužíš, ale pak běž dovnitř a sedni si ke krbu, kam patříš. Nechci, aby tvoje měkkosrdcatost znovu ohrozila pevnost.“

Hleděl na ni ještě minutu, pak se otočil a odbelhal do pevnosti. Faraday se uvolnila. Na tváři i postoji bylo vidět, jak moc se jí ulevilo. Setkala se pohledem s Magarizem.

„Získala sis uznání všech tady, kteří viděli, cos udělala pro Válečnou sekeru a také pro mě,“ zašeptal. Na okouzlujícím obličeji se mu střídaly nedefinovatelné emoce. „Tvá odvaha mě zahanbuje a moc, kterou vládneš, mě uvádí v úžas. Jsem tvým služebníkem.“ Krátce se uklonil a následoval Bornehelda do pevnosti.

Faraday ho ještě chvíli sledovala a otočila se k Belialovi. Sehnula se a dotkla se oběma rukama jeho čela. „Pomůžu ti, ano?“

51

Jezero života

Jack nehybně stál v ranním vzduchu, čerstvý větřík mu pročesával světlé vlasy. Jasnýma zelenýma očima sledoval severní obzor. Poslouchal píseň Stromu země. Obyčejné uši ji nezaslechly, ale Strážce ji vnímal. Rozechvívala chladný ranní vzduch a hladila ho po duši. Strom země se vzbudil a Gorgaelovi bude Avarinheim ještě chvíli uzavřený. Jestli se bude chtít dostat do Acharu, celá armáda bude muset projít Gorkenským průsmykem.

Jack nechal prasata v krytém údolíčku v Urqhartských kopcích a už týden se plahočil dál na sever. Hledal pátého Strážce.

Proroctví přitáhlo a pak znovu stvořilo pět Strážců. Jacka cestovatele, který nesl největší díl zodpovědnosti za jejich poslání, Ogdena a Veremunda, Yr a Zeharu. Nikdo o Zehaře neslyšel a necítil ji přes dva tisíce let. Jackovi to dělalo starosti. Od okamžiku, kdy byli stvořeni, se nikdy v pěti nesešli, aby to samo o sobě neprobudilo proroctví. Jejich mysli byly ale ve spojení, i když jejich těla dělily stovky mil. Mysli všech kromě Zehary. Zehara zmizela. Kdyby ji Jack nenašel včas, aby splnila svou roli v proroctví, všechno by bylo ztraceno. Měla se probudit a vystoupit z ústraní spolu s ostatními, když se v jejich životech objevil Axis.

Jack věděl, že Gorgael včerejší noci nelítostně zaútočil. Yuletide. Jack očekával, že dnes ráno slunce vyjde radostné a jásající. Slunce sice vyšlo, ale jen nesměle. Nad oblastí severně od řeky Nordry se stahovala

mračna. Jackovi sevřela srdce strašná předtucha. Rituály Yuletide neproběhly až do konce. Mohl jenom doufat, že udělali dost, aby se slunce nějak probojovalo k jaru.

Do očí mu vyskočily slzy, když přemýšlel o krveprolití v háji Stromu země. Každý výkřik se mu zarýval do duše. A přesto to, co se dělo v Gorkenu, bylo mnohem horší. Byli Axis a Faraday stále ještě naživu? Věděl, že jsou Yr, Ogden a Veremund v pořádku, protože je stále ještě cítil. Mohl jenom doufat, že Axis nepřišel o život tak jako nespočet vojáků, jejichž duše ho v noci minuly.

Jack sledoval duše mrtvých vojáků, které kolem něj v noci prošly, když mlčky seděl u ohně. Viděl Ikarii, zraněné a bez křídel, Avar, šokované a znetvořené, a mnoho vojáků z Gorkenské pevnosti. Všichni kráčeli nocí podél Řeky smrti k obrovské bráně posmrtného života. Vstal až potom, co kolem něj přešli poslední vojáci, kteří padli v Gorkenu. Axise mezi nimi nezahlédl. Ještě zbývala naděje.

Jack stál na jižním svahu Těsného průsmyku v Urqhartských kopcích. Vojenská posádka v Sigholtu stála na severním svahu o několik mil dál. Dnes se pevnost nedotčená zvedala do výšky, ale kdyby se Gorgael dostal do Ichtaru, nezachránila by ji ani prastará magie. Ale Jackovy oči se nezdržely na Sigholtu, přestože to byla jedna ze tří prastarých tencendorských pevností. Místo toho se zadíval na široké údolí u svých nohou. Zadíval se na hranici, kam až sahala voda. Tady mělo být jezero, jedno ze čtyř kouzelných jezer Tencendoru, ale nebylo tu nic. Zmizelo. A s ním zmizela i Zehara.

Všichni Strážci byly nějak svázaní s jedním kouzelným jezerem. Yr s Grálovým jezerem, nerozlučitelní Ogden a Veremund s Kotlíkovým jezerem a on sám s Kapradinovým jezerem, s Matkou. Zehařino jezero bylo Jezero života, nejmocnější a nejmagičtější ze všech. Sigholt chránil jeho břehy po tisíciletí. Teď ochraňoval jenom prohlubeň plnou sněhu a v létě v ní jistě nebylo nic jiného než prach.

Jezero vypustil pravděpodobně jeden ze strašných vévodů z Ichtaru někdy v minulých dvou tisíciletích. Jezero života bylo mrtvé.

S ním zmizela láska jeho života. Odfoukl ji vítr spolu s prachem, který tu po jezeře zbyl. Zehara. Jack sklonil hlavu a rozplakal se. Chvíli se nezabýval proroctvím, ale vlastní ztrátou. Zehara kdysi, v jiném životě, byla jeho ženou.

Všichni Strážci patřili ke čtvrté, teď už zaniklé tencendorské rase – k Charonitům. Byli to převozníci, kteří brázdili na lodích temné vody podsvětí.

52

Háj Stromu země

Bude žít, Zlaté pírko, ale nějakou dobu nebude moci létat. Podívej se, tyhle rány ho zasáhly hluboko do létacích svalů na hrudi. Potrvá nějaký čas, než se zhojí.“ Barsarbe si povzdechla. Příšerná noc, kterou včera prožili, se na ní podepsala. Měla popelavý a ztrhaný obličej. Druidové, kteří přežili, strávili zbytek noci ošetřováním zraněných. „Až se dostane zpátky k horkým pramenům v Rozeklané hoře, bude se léčit rychleji.“

„Děkuji ti, Barsarbe. Dnes jsi ze sebe vydala to nejlepší,“ poděkovala jí Zlaté pírko. Barsarbe se Hvězdnému poutníkovi věnovala hodiny, zašívala mu svaly a do nejhlubších ran mu sypala bylinky, aby zahnala infekci a pomohla hojení.

Malá skupinka se skláněla nad Hvězdným poutníkem u paty Stromu země. Byli to Vraní chochol, jeho syn Volný pád, Pěnice a Azhure. Zlaté pírko seděla po boku manžela a tvář měla staženou obavami. Opodál stála skupina pěti Ikarii z Letky, kterým velel Bystrozrak Železný spár – osobní ochranka talona a jeho dědice. Když včera zaútočili skraelingové, Bystrozrak Železný spár donutil Vraní chochol a Volný pád, aby se vznesli z mýtiny do vzduchu a Letka je držela daleko od nebezpečí, než pominulo.

Pěnice zachránila Zlaté pírko. Když skraelingové napadli Fazolku, Pěnice popadla matku a s velikým úsilím ji zvedla až k vrcholkům

stromů. I když byli Ikarii velice silní, jen málo jich dokázalo vzlétnout, když nesli ještě někoho dalšího.

Pěnice teď seděla trochu stranou a pozorovala, jak druidka Barsarbe ošetřuje jejího otce. Byla to pozoruhodná žena. Měla fialkové oči svého strýce Vraního chochola a zlaté vlasy svého otce. Jako všechny ikarijské ženy nosila kudrnaté vlasy přistřižené těsně k lebce. Vrchní strana jejích křídel měla stejnou zlatou barvu jako její vlasy. Spodní stranu měla nabarvenou na fialovo, takže ladila s jejíma očima. Ve vzduchu vypadala jako zlatofialová střela. Teď měla křídla složená za sebou. Svaly na zádech a na hrudi měla namožené. Bolely ji. Včera se se Zlatým pírkem k sobě tiskly v korunách stromů a vyděšeně sledovaly masakr, který se odehrával pod nimi, v háji Stromu země. Úplně zkameněly, takže ani nevykřikly, když přízraky napadly Hvězdného poutníka. Věděly, že mu nemohou pomoci.

Pěnici šokoval útok na mýtinu a na jejího otce a také zprávy o jejím starším bratrovi. Věděla, že rodiče ztratili na začátku svého vztahu dítě a že je to pořád ještě trápí. Teď to vypadalo, že je naživu. Pěnice byla zvyklá na to, že je jedináček, a přišlo jí divné, že má někde staršího bratra, který zdědil schopnosti Hvězdného poutníka. Pěnice věděla, že si Hvězdný poutník velice přál, aby zdědila jeho schopnosti zaklínače. Bylo na něm vidět, jak je zklamaný, že dítě, které v sobě Rivkah nosí, nevládne žádnými magickými silami. Přesto dceru miloval. Teď byl ale bratr naživu a stane se zaklínačem, jestli ho Hvězdný poutník najde. Pěnice, která byla vždycky temperamentní, žárlila.

Pěnice se dívala na Azhure s obrovským obdivem a úctou. Když se ona a Zlaté pírko vyděšeně choulily v koruně stromu, Azhure dokázala zvrátit celý průběh bitvy, nemluvě o tom, že zachránila Hvězdnému poutníkovi život. Nikdo jiný nejednal tak rozhodně a odhodlaně. Pěnice věděla, že většinu vojáků z Letky odvaha Azhure pokořila. Zatímco se oni jen bezcílně vznášeli nad mýtinou a úzkostně křičeli, Azhure se podařilo vyburcovat lidi k obraně. Několik dalších dní se velitelé spárů budou muset nad sebou zamyslet.

Vraní chochol byl bez sebe vzteky hlavně proto, že se sám na nic nevzmohl. Velitelé Letky byli tváří v tvář útoku skraelingů naprosto neschopní. K čemu je, křičel dnes ráno u Stromu země na shromážděné zbytky Letky, ozbrojená síla, když nikoho neubrání? Copak se na takovýhle útok nepřipravovali? Ale Vraní chochol se zarazil dřív, než

úplně znemožnil Letku i jejích dvanáct velitelů. Ikarii a Avar žili v míru a odloučení tak dlouho, že zapomněli, jak se ubránit před tak krutým útokem. Vraní chochol věděl, že za smrt tolika Ikarii a Avar nese právě tolik zodpovědnosti jako kdokoliv jiný.

I když měl Vraní chochol bratra upřímně rád, styděl se, že čest domu Úsvitu nezachránil sám. Hvězdný poutník s pomocí druida Rauma probudil Strom země, který teď zpíval svou píseň. Nesla se mýtinou a po celém severním Avarinheimu. Jeho píseň odehnala a zničila všechny skraelingy. Přesto za ni zaplatili krutou daň.

Stovky Avar a Ikarii zemřely. Avar útok zdecimoval nejvíc, protože se neuměli bránit a nemohli uletět. Dnes v noci na menších mýtinách vzplanou pohřební hranice a duše zavražděných poputují k Řece smrti. Avar se modlili, aby našli cestu do Posvátného háje, a Ikarii doufali, že si jejich duše správně pamatují Píseň hvězd, aby se znovu zrodily mezi hvězdami.

Azhure si všimla, že se na ni Pěnice dívá. Ikarijská žena ji fascinovala a doufala, že ji bude mít možnost poznat lépe. Ale v tuto chvíli bylo všude kolem tolik smutku. Nebyla vhodná doba na přemýšlení o nových přátelstvích. Dcera Kopretiny, Hogni, byla zavražděna skraelingy stejně jako Fazolka. Kopretina se naštěstí zachránila. Byla jednou z těch, kteří vedli děti hlouběji na jih do lesa. Snad se jim nic nestalo. I přesto, že ji Ikarii a Avar zahrnovali projevy vděčnosti, se Azhure cítila opuštěnější než kdy předtím. Sklopila oči a zadívala se na své ruce.

Nebyla si jistá, co má dělat. Fazolka byla její nejtěsnější pojítko s klanem a teď byla mrtvá. Vzpomínka na její bolestí staženou tvář, prosebně nataženou ruku a oči prosící o pomoc s Azhure zůstane navždy. Azhure seděla pod zpívajícím Stromem země, zírala na své ruce a pokoušela se zpod nehtů vyčistit zaschlou krev. Přemýšlela o budoucnosti.

„Hvězdný poutníku, můžeš mluvit?“ Vraní chochol se posadil vedle bratra.

Hvězdný poutník natáhl ruku a s bratrovou pomocí se posadil. I když mu Barsarbe zašila všechny rány, byl na něj stále ještě hrozný pohled. Azhure na něj soucitně pohlédla, když zasténal. Ve tváři měl vepsáno utrpení. Rány ho bolely ještě víc, než když byly nezašité.

Barsarbe mu musela vytrhat celé hrsti peří, aby mu mohla zašít rány, a uražená pýcha bolela Ikarii stejně jako zranění.

„Ano," odpověděl a doufal, že jeho hlas nebude znít příliš krákavě. „Musíme si promluvit, Vraní chochole."

Vraní chochol chvíli mlčel a zamyšleně hleděl na zem, pak zvedl pyšnou hlavu a zadíval se Hvězdnému poutníkovi do očí. „Kolik škody vlastně skraelingové nadělali, zaklínači?"

Hvězdný poutník věděl, že se neptá na škody na těle. Zhluboka se nadechl a zamrkal bolestí. Tenhle pohyb mu přivodil nevýslovnou agónii. „Škody jsou velké, ale mohly být ještě mnohem větší, Vraní chochole. Sice se nám nepodařilo dokončit rituály Yuletide, ale skraelingové zaútočili až potom, co jsme zapálili kamenný kruh. Slunce se znovu zrodilo, jak jsme viděli," zalétl očima k obloze, „ale bude slabé, než dojde k jarnímu tání. Možná až příliš. Země bude muset bojovat, aby se vymanila ze sevření sněhu a ledu. Bratře, mohlo to dopadnout mnohem hůř. Kdyby kamenný kruh nebyl zažehnut, měli bychom tu nekonečnou zimu."

Vraní chochol přikývnul. „Takže Gorgael získal výhodu."

„Ale ne takovou, v jakou doufal," poznamenal jeho syn Volný pád, který stál přímo za ním. Mladý ikarijský princ pomalu dorůstal do věku, kdy se ujme práva prvorozeného. V posledních letech se zúčastnil všech otcových rad a vykonával některé povinnosti úřadu, který jednoho dne zdědí. Volný pád měl mezi mnohými Ikarii pověst člověka, ze kterého jednou bude velký talon. Na rozdíl od otce nikdy kvůli aroganci nezavrhnul správné rozhodnutí.

Hvězdný poutník kývl na bratra a synovce. „Oba máte pravdu. Gorgael určitě doufal ve víc, než jeho skraeboldové dosáhli. Kdyby udělali, co po nich chtěl, snesla by se na Avarinheim věčná zima. Všichni bychom zůstali v drápech Ničitele."

Zlaté pírko, která celou dobu mlčela, se zatvářila vyděšeně. „Co tím myslíš, „v drápech Ničitele"?"

„Já jsem toho skraebolda donutil, aby na mě zaútočil. Myslím, že mě Gorgael chtěl živého. Měli mě přivést k němu," odpověděl Hvězdný poutník.

„Proč?" Vraní chochol vrhl rychlý pohled na Bystrozraka Železný spár, který se právě přidal ke skupině. „Proč tě chce Gorgael živého?"

Zlaté pírko, která podpírala Hvězdného poutníka, ucítila, jak se otřásl. „Protože všichni zaklínači potřebují, aby je jejich rodiče učili," řekl napjatě, „a Gorgael je, ať se mi to líbí, nebo ne, ikarijský zaklínač stejně jako Muž z hvězd."

„Nerozumím tomu," ozval se Volný pád. „Jestli tě Gorgael potřebuje, abys ho učil, tak jak je možné, že už teď vládne takovou mocí?"

„Když mi Barsarbe zašívala rány, dlouho a usilovně jsem o tom přemýšlel," zamračil se Hvězdný poutník. „Pomáhalo mi to nemyslet na bolest. Volný páde, moc všech zaklínačů pramení z Hvězdného tance, z hudby, kterou vyluzují hvězdy, když putují po nebi." Vraní chochol a Volný pád přikývli. „Ale já si myslím, že Gorgael čerpal svou moc odjinud," pokračoval Hvězdný poutník a rozhlédl se po zbytku skupiny. Očima se na okamžik zastavil u Azhure, která seděla trochu stranou a vypadala vyčerpaně a sklíčeně. „Myslím, že Gorgael až doteď ovládal sílu disharmonie, která také putuje mezi hvězdami. Objeví se, když hvězdy vybočí ze svých drah, když do sebe narazí, když zapomenou Hvězdný tanec natolik, že se změní v obrovské rudé obry a vybuchnou. Mezi hvězdami jsou dva druhy hudby, přátelé. Hvězdný tanec je nejhlasitější. Právě tomu se zaklínači naučili naslouchat a z toho čerpají moc. Ale pod Hvězdným tancem je disharmonie, hudba umírajících hvězd – Tanec smrti. Mnoho zaklínačů se bálo, že se jednoho dne najde někdo, kdo se tuto hudbu naučí poslouchat. Myslím, že teď k tomu došlo."

„Ale kdo Gorgaela naučil používat tu druhou…" Volný pád znovu začal. Zmateně se mračil.

Hvězdný poutník Volného páda přerušil, než mohl dokončit otázku, které se nejvíc bál. „Možná teď Gorgael chce, abych ho naučil používat také Hvězdný tanec – tanec života a harmonie. Kdyby Gorgael mohl používat oboje, harmonii i disharmonii, nic by ho nezastavilo. Ani jeho bratr. A kdyby ovládl tento svět, vydal by se do vesmíru. Ničitel by prošel Hvězdnou branou."

Hvězdný poutník všechny tak šokoval a vyděsil, že zůstali zticha. Hvězdný poutník se díval na jejich reakce – a to jim ještě neřekl to nejhorší. Gorgael se nemohl magii disharmonie naučit jen tak sám od sebe. Někdo ho musel učit. Ale kdo? Kdo? Hvězdný poutník o tom

bude dlouho a usilovně přemýšlet. A také chtěl vidět druhého syna, Axise. Jaké nadání má on?

Vraní chochol se zavrtěl a zadíval se na Bystrozraka, než znovu pohlédl na Hvězdného poutníka. „Bratře, dám ti tolik mužů z Letky, kolik mám já sám a Volný pád, aby tě chránili. Tvé bezpečí je teď ještě důležitější než bezpečí tvého syna."

„A co bude s Axisem?" zeptal se Volný pád. Pěnice se naklonila dopředu.

„Musíme mu pomoci," řekl Hvězdný poutník tiše. „Cesta na jih přes Avarinheim je teď pro Gorgaela uzavřená, protože Strom země zase zpívá. Na celý severní Avarinheim položil tak mocné ochranné kouzlo, že ho ani Gorgael neprolomí. Jestli se chce dostat na jih, bude muset jít přes Gorkenský průsmyk. To znamená, že musí zničit Gorkenskou pevnost."

„Jak můžeš naznačovat, abychom pomáhali prachožroutům?" Bystrozrak byl znechucený. Byli to Achařané, kdo pod vedením Seneschalu vytlačil Ikarii a Avar za hraniční vrchy.

„Nemáme na výběr, Bystrozraku," řekl Hvězdný poutník tiše. „Vzpomeň si na proroctví. Musíme se spojit, abychom porazili Gorgaela. A musím ti připomínat, že Axis také pochází z planin?"

„Alespoň má v sobě tolik ikarijské krve, že umí zpívat jako ikarijský zaklínač," ohradil se Bystrozrak. Argumenty Hvězdného poutníka ho neusmířily.

Vraní chochol jejich hádku pozorně sledoval. Také se mu moc nelíbila myšlenka, že by měl v Gorkenu pomáhat prachožroutům.

„Hvězdný poutníku," oslovil ho tiše. „Vím, že se snažíš pomoci synovi. Ale to, jestli máme pomoci Achařanům, není jednoduché rozhodnutí. Nemůžeme ho uspěchat." Rozhlédl se po shromážděných a prodlel pohledem u Volného páda a Bystrozraka. „Musíme svolat shromáždění ve velké komnatě na Rozeklané hoře a zevrubně to prodiskutovat."

I když bylo v každodenních záležitostech talonovo slovo zákon, nejdůležitější rozhodnutí muselo schválit shromáždění Ikarii, kterého se účastnili všichni Ikarii nad dvacet pět let. Na shromáždění bylo velice obtížné cokoliv dohodnout, protože tam vládl chaos, ale Vraní chochol měl oprávněné obavy, že kdyby ho nesvolal v tak závažné záležitosti, jako je pomoc Gorkenu, Ikarii by se vzbouřili.

„U hvězdy, Vraní chochole! Jestli skraelingové napadli Gorkenskou pevnost ve stejnou chvíli, jak by jim mohli odolat? Strom země pro ně nezpívá!“ vykřikl Hvězdný poutník a chytil bratra za ruku. „Proč jim Letka nemůže jít na pomoc hned?“

„Takové rozhodnutí nemůžu udělat jen tak!“ zasyčel Vraní chochol znovu.

„Tak ať prostě zachrání jen mého syna! Vraní chochole, poslouchej mě!“

„Otče, možná na tom něco bude,“ začal Volný pád. Jestli byl Axis tím, kdo se má postavit Ničiteli, bude zoufale potřebovat výcvik svého otce, ať má přirozený talent, jaký chce.

Vraní chochol se zuřivě otočil na syna. Fialkové oči mu žhnuly. „Neudělám rozhodnutí, které jen tak zamete pod koberec tisíciletou nenávist mezi našimi národy, Volný páde! Ať je tam Axis, nebo ne, hnusí se mi představa, že bych měl jít na pomoc těm, kteří by nás neváhali na potkání pozabíjet!“

Volný pád se postavil a o krok ustoupil. Zadíval se na Pěnici. „Jak si přeješ, otče. Jak si přeješ.“ Odkráčel pryč a Pěnice se rozběhla za ním.

* * *

Když se skupinka rozešla, Barsarbe přišla k Azhure. „Ještě jsem ti nepoděkovala, Azhure,“ řekla a tvář měla bez výrazu, „za to, jak ses zachovala včera v noci.“

Azhure se postavila a uhladila si tuniku. „Vím, že neschvaluješ…“ začala, ale Barsarbe ji přerušila.

„Nemáme rádi násilí, ale včera jsi nás zachránila. Azhure, nemůžu zvrátit rozhodnutí shromáždění Avar, ale jsem si jistá, že o Beltide klany rozhodnutí přehodnotí a dovolí ti u nás zůstat.“

Azhure na ni zírala a přemýšlela, jestli Barsarbe tuhle nabídku přinutili udělat Ikarii. Azhure polkla. Nevěděla, co má říct.

„Azhure,“ přerušil její myšlenky hlas Hvězdného poutníka. Opíral se o Zlaté pírko a mile se na ni usmíval. „Azhure, pojď se mnou a Zlatým pírkem domů. Vděčím ti za život, ale nabízím ti to z přátelství.“

Zlaté pírko se přidala k prosbě svého manžela. „Azhure, moc tě prosím! Byla bych moc ráda, kdybys přišla. Rozeklaná hora je překrásné místo.“

Azhure nemohla odolat úsměvu Hvězdného poutníka a upřímnosti, s jakou ji oba zvali.

„Děkuji vám,“ odpověděla. „Ráda se na Rozeklanou horu podívám.“

53

Rozloučení

Méně než čtyřicet osm hodin po tragédii se Ikarii shromáždili k dlouhému letu domů. Mezi Avar a Ikarii se rozhořela debata o tom, co mají udělat, ale Vraní chochol zůstal neoblomný. Nepůjde na pomoc Gorkenské pevnosti, než se ve velké komnatě sejde celé shromáždění Ikarii. Vraní chochol neměl žádné obavy z toho, že by Letka nechala Avarinheim bez ochrany. Strom země stále ještě zpíval svou píseň, která chránila celý les před Gorgaelovou nenávistí. Žádný skraeling nebo skraebold nemohl píseň zaslechnout a zůstat naživu.

Let přes Hory ledových stěn do Rozeklané hory bude namáhavý. Mezi ostrými vrcholky hor vanuly prudké větry, jejichž poryvy mohly nepozorného Ikarii strhnout a roztříštit na černých skalních stěnách. Budou muset letět hodně vysoko, kde je málo vzduchu. Navíc tam nebyla vhodná místa k přistání, takže budou muset vzdálenost uletět naráz, v jednom dlouhém letu, trvajícím dvacet čtyři hodin. Už byli vysláni dva rychlí letci, aby Ikarii na Rozeklané hoře přinesli zprávu o tragédii v háji Stromu země.

Vraní chochol sledoval hemžení Ikarii. Těšil se, až budou doma, ale dělalo mu starosti, jestli by se neměli zdržet ještě den nebo dva. Snažil se to dobře promyslet. Letu schopní Ikarii měli velice namožené a bolavé letové svaly, na druhou stranu ale vál příznivý vítr, který by jim ulehčil cestu. Ne, rozhodl se, bude nejlepší, když odletí rovnou. Většina

Letky byla tady v lese a Rozeklaná hora byla téměř nechráněná. Vraní chochol se chtěl co nejdřív dostat do Rozeklané hory i proto, aby si vyslechl zprávy zvědů o dění v Gorkenském průsmyku. Kromě toho se nikomu nechtělo zůstávat dál na místě, které tak páchlo smrtí. Ikarii i Avar včera v noci spálili mrtvé. Byl to úděsný obřad. Tolik známých, přátel a příbuzných skončilo v plamenech. Teď z pohřebních hranic zbyly jen hromady šedivého popela, který roznášel vítr.

U paty Stromu země leželo asi osmnáct Ikarii, mezi nimi i Hvězdný poutník, kteří byli příliš zranění na to, aby mohli letět domů. Nikdo z nich nebude moci létat ještě celé dny, možná týdny, a Vraní chochol si musel promluvit s Hvězdným poutníkem o tom, jak se dostanou domů. Hvězdný poutník se v polosedě opíral o jeden z pilířů kamenného kruhu. Vedle něj seděla Zlaté pírko. I přes svá zranění Hvězdný poutník trval na tom, že provede pohřební obřady. I když měl za sebou celý den odpočinku, Vranímu chocholu neušlo, kolik sil ho to stálo. Pěnice se právě shýbla k otci, aby ho políbila na rozloučenou. Volný pád stál vedle ní. S Vraním chocholem už se ti dva rozloučili. Díval se na ně a uvažoval. Už si byli blízcí mnoho let a Vraní chochol si říkal, jestli po tom, co skončí jejich povinná služba u Letky, svůj svazek stvrdí. U Ikarii nebylo neobvyklé, že se brali bratranci a sestřenice, a jim dvěma by manželství prospělo. Pomalu si protáhl křídla, když začali stoupat. Ze vzduchu mávali. Ano, bude to dobré manželství. Možná se Pěnici podaří trochu zchladit naivně dobrosrdečné záchvaty jeho syna.

Přešel k bratrovi a jemně se dotkl jeho ramene. Dával si pozor, aby se nedotkl jeho zraněných křídel. „Bratře, jak dlouho potrvá, než budeš moci letět domů?“

Hvězdný poutník se zadíval na Zlaté pírko, než odpověděl. „Příliš dlouho. Mnoho z nás nebude moci létat týdny, ale já tady nemůžu čekat tak dlouho. Na Rozeklané hoře bude potřeba každého muže, a jak sám víš, chci mít možnost promluvit před shromážděním.“

Vraní chochol se zamračil. Neušel mu pohled, který si ti dva vyměnili, ale nevěděl, co znamená. Věděl, že když Zlaté pírko opouštěla Rozeklanou horu, aby cestovala s Avar, sledovala přes hory tok řeky Nordry od jejího pramene až do Avarinheimu. Strmé zledovatělé stezky byly schůdné jen s největší opatrností. Zranění Ikarii, kteří tu leželi, ani Hvězdný poutník nebyli ve stavu, aby po nich mohli jít. Stálo by je to život. Navíc cesta přes hory by trvala mnoho

dní, takže by stejně bylo rychlejší počkat tady, až budou schopní odletět.

Hvězdný poutník měl ale sklony jednat impulzivně. Stačilo se podívat na Zlaté pírko a člověk věděl, na čem je.

Hvězdný poutník znal bratra dobře a věděl, co si myslí. „Nepůjdu po zledovatělých stezkách, Vraní chochole. Do Talonova Bodce existuje jednodušší, rychlejší a přístupnější cesta."

Vraní chochol se zamračil ještě víc.

„Požádám o pomoc Charonity," dodal Hvězdný poutník nespustil oči z bratra.

Vraní chochol na bratra beze slova zíral. Nikdo o Charonitech neslyšel už tisíce let. Věděl, že existují, jen proto, že jeho matka a otec byli zaklínači a pověděli mu o nich. Jen málo Ikarii by vědělo, o kom Hvězdný poutník vlastně mluví.

„Přišel čas, aby se dozvěděli, že se proroctví probudilo. Jich se to také týká. A mohou nám pomoci dostat se na Rozeklanou horu."

„Jsi si jistý, že stále existují? Hvězdy vědí, že si nemůžeme dovolit tě ztratit v nějaké jeskyni pod horami. A co když ti odmítnou pomoct?"

Hvězdný poutník byl připravený na bratrovy námitky. Už to dnes probíral s Raumem. „Nech nám tu jednu peruť, Vraní chochole, když se to nepodaří, doprovodí nás zpátky ke Stromu země a odletí na Rozeklanou horu a dají ti vědět, že náš plán nevyšel. Myslím ale, že je s Raumem najdeme."

Raum, který se opíral o pilíř z druhé strany, přišel blíž, aby podpořil argumenty Hvězdného poutníka. „Avarští druidové věří, že Charonité za vlahých letních večerů občas sjíždějí na vorech řeku Nordru, talone. Myslíme, že asi tak jednou za sto let vystupují z hlubin a pozorují odraz hvězd na noční hladině. Možná že ještě úplně neztratili touhu po světě tady nahoře. Určitě tu někde musí být vchod."

Vraní chochol si nemyslel, že je to dost silný argument, aby se vydali na nesmyslnou výpravu za ztracenými Charonity, ale bylo mu jasné, že je jeho bratr už rozhodnutý. „Půjdeš s Hvězdným poutníkem?" zeptal se Rauma. Raum přikývnul, ale Vraní chochol se zatvářil rozpačitě. „Budou tě tady potřebovat. Teď, když je Mirbolt mrtvá, jsi starší druid. Neměl bys zůstat u svých lidí?"

„Klany se zase dají dohromady a rozejdou se do Avarinheimu. Barsarbe mě může zastoupit, zatímco budu pryč. Navíc musím

předstoupit před vaše shromáždění. Jako jeden z mála jsem osobně mluvil s Axisem. Možná budete potřebovat moji radu.“

Vranímu chocholovi se tahle situace vůbec nelíbila, ale nakonec zdráhavě přikývnul. „Pošlu s tebou peruť Letky, bratře. Nemůžu si dovolit tě ztratit. Nemáme dalšího zaklínače, který by tě mohl zastoupit.“

„Ale slib mi, že nesvoláš shromáždění, než dorazím,“ prosil naléhavě Axis.

Vraní chochol se stále tvářil vážně. „Počkám týden. Jenom týden. A jestli tam nebudeš a nepromluvíš, nevím, jak budou hlasovat.“ Zarazil se. Přes mýtinu se k němu blížil Bystrozrak. „Už musím jít. Kdy vyrazíš?“

„Zítra ráno.“

* * *

Sešli se hodinu před úsvitem – Hvězdný poutník, Zlaté pírko, ostatní zranění Ikarii, peruť Letky, která je doprovázela – a Azhure. Azhure se minulou noc vyspala lépe než za celé měsíce. Začala se těšit, až uvidí Rozeklanou horu. Hvězdný poutník se na ni po očku pobaveně díval. Byl rád, že ji pozval. Kromě Zlatého pírka a Rauma to byl jediný člověk, který mluvil s Axisem. Spojovala ho s jeho synem.

Barsarbe vstala brzy, aby se s nimi rozloučila. Ulevilo se jí, že Azhure odjíždí, i přesto, co včera řekla. Otřásla se. Na Azhure jí nevadilo jenom to, že byla ochotná používat násilí. Bylo v tom něco jiného. Cosi na Azhure v Barsarbe vyvolávalo neurčité pocity žárlivosti.

Teď ale stačilo, že Azhure nezůstane s Avar. Avar ji nepotřebovali, ale kdo ví, pomyslela si Barsarbe, Ikarii pro ni možná budou mít využití. Když se Barsarbe se všemi rozloučila, dala Azhure sáček s bylinami, kterými bude ošetřovat rány, až budou procházet podsvětím. Barsarbe doufala, že tu ženu už v životě neuvidí.

Hvězdný poutník počkal, až se skupina sejde. Když byli všichni, vyrazili. I když se před Vraním chocholem snažil vypadat odhodlaně, měl vážné pochyby, jestli se jejich plán podaří. Co když nenajdou vchod do podzemí? A když ano, co když jim Charonité odmítnou

pomoci? Ještě předtím, než se Charonité ztratili, byly kontakty mezi jejich dvěma rasami chladné. U hvězd, doufám, že nás všechny nevedu do záhuby, pomyslel si Hvězdný poutník, když zamířil se skupinou na sever po toku řeky Nordry.

Všichni byli teple oblečení, ale jen Raum a Azhure nesli vaky. Členové Letky se rozmístili v pravidelných rozestupech mezi ostatní. Pozornýma očima sledovali oblohu a luky drželi připravené v ruce. Raum a Hvězdný poutník si vyměnili ustarané pohledy, když vešli na stezku, která vedla přímo po zledovatělém břehu řeky. Nordra měla hladinu nejníže za posledních několik let. Minulé jaro mnoho sněhu neroztálo a do řeky přitékalo málo vody z ledovce u Rozeklané hory. V ledových pustinách na sever od Avarinheimu a v Horách ledových stěn vládla tuhá zima. Voda zmrzla, než mohla naplnit koryto Nordry. Avar získávali většinu jídla z Nordry a při takhle nízké hladině v ní bude málo ryb.

Myšlenky Hvězdného poutníka se rychle přesunuly z hladiny vody k bolesti, kterou cítil. Všechny utržené rány pálily, a když se nadechl ledového vzduchu, měl pocit, že mu každou z hlubokých ran na hrudi a na boku probodává rozžhavené kopí. Zlaté pírko mu šla pořád po boku. Podpírala ho, přivinula se k němu těsněji, aby neuklouzl, a bolestně zamrkala pokaždé, když zasténal.

Byli na cestě až do oběda. Museli dělat časté zastávky, aby si zranění mohli odpočinout. Azhure i Raum se pohybovali od člověka k člověku, povzbuzovali a občas podpírali ty, kterým došly síly. Když Hvězdný poutník konečně kolem poledne vyhlásil přestávku, Azhure si ulehčeně oddechla. Teď alespoň bude moci uvařit zraněným čaj proti bolesti.

Když Azhure a Raum podali všem čaj, Azhure si sama vzala šálek a posadila se trochu stranou od skupiny. Ostré pero, velitel Letky, se posadil vedle ní. Předtím zkontroloval les a nebe.

Azhure se na něj nesměle usmála. Byl to hezký okřídlený muž. Nebyl sice tak okouzlující jako většina ostatních, ale měl úžasné, tmavorudé peří a milé tmavé oči.

„Viděl jsem, co jsi udělala v háji," poznamenal. „Máš velkou odvahu a jsi duchapřítomná."

„Mohla jsem se probrat dřív."

„Stejně jako všichni ostatní," řekl suše Ostré pero. „Ale ty ses vzpamatovala jako první, Azhure. Máš za sebou nějaký vojenský výcvik?"

Prsty sevřela šálek. „Ne."

„Nechtěla bys projít výcvikem s mojí perutí, až se vrátíme na Rozeklanou horu?"

Azhure se udělalo špatně. „Ale ne, to bych nemohla…"

„Azhure," Ostré pero měl vážné oči. „Vím, že si tě Avar drží od těla. Někdy bývají zvláštní. Ale získala sis můj obdiv a obdiv všech Ikarii. Přemýšlej o tom. Avar se možná tvoje schopnosti nezamlouvají, ale Ikarii si jich budou vážit." V hlase mu zazvonilo pobavení. „Umím zacházet s lukem, Azhure, a mohl bych tě naučit, jak se správně zachází se šípem."

Když se Azhure zarazila, Ikarii vstal. „Přemýšlej o tom," zopakoval a odešel.

Když odcházel, Azhure si všimla Zlatého pírka. Mrkla na ni a Azhure se začervenala a uhnula očima. Přemýšlela o tom, co jí Ostré pero řekl.

Nějaký čas všichni seděli tiše a poslouchali zpěv ptáků a zurčení Nordry. Hvězdný poutník dopil čaj a podíval se, jak se slunce pohnulo. Za chvíli stezka začne být nebezpečná a nechtěl zraněné zatěžovat víc, než bylo nutné.

Podal prázdný šálek zpátky Zlatému pírku a zavolal k sobě Ostré pero.

„Veliteli," oslovil ho Hvězdný poutník. Poposedl si a doufal, že čaj brzy zabere. „Tady už břehy Nordry začíná zakrývat podrost, musíme si dát pozor, abychom neminuli vchod do podzemí. Bylo by nejlepší, kdybys vzal několik průzkumníků a podíval se ze vzduchu."

Ostré pero přikývnul. „Zaklínači, co vlastně hledáme?"

Hvězdný poutník se zamračil, když se mu do hrudi zakousla prudká bolest. Musel nejdřív několik úderů srdce počkat, než zase chytil dech. Zlaté pírko si s Ostrým perem vyměnila ustaraný pohled.

„Přítok, veliteli," odpověděl nakonec Hvězdný poutník, „který do Nordry pravděpodobně přitéká z jeskyně. Vchod do podsvětí by neměl být moc daleko. Několik mil odsud už se od Nordry zvedají příkré stěny hor. Zlaté pírko, ty sis nikdy nevšimla takového přítoku? Chodíváš přece do Avarinheimu podél řeky."

Zlaté pírko zavrtěla hlavou. „Ne. V horách nic takového není. Tuhle část řeky moc dobře neznám, obyčejně zahnu na východ hned, jak vyjdu z hor.“

„Pak se musíš letět podívat, veliteli. Vchod nemůže být daleko. Leť.“

Když Ikarii vzlétl, Hvězdný poutník se opřel o Zlaté pírko a zavřel oči, těšil se z odpočinku.

Neodpočíval dlouho. Ostré pero dosedl vedle nich ani ne deset minut potom, co vzlétl.

„Našli jsme úzký žlab s klidnou vodou, který vede z temného ústí jeskyně pod horami přímo k řece Nordře. Naštěstí je na tomhle břehu. Měl jsi pravdu, zaklínači. Nikdo by ho ze země nenašel. Nad žlabem, v místě, kde se spojuje s Nordrou, roste spousta křovin. Zakrývají vchod do jeskyně.“

„Bude nám trvat dlouho, než tam dojdeme, Ostré pero?“

Velitel perutě zavrtěl hlavou. „Ani ne půl hodiny, Hvězdný poutníku.“

„Dobře,“ zabručel Hvězdný poutník, když mu Zlaté pírko pomáhala na nohy.

* * *

Přesně o půl hodiny později stáli v jeskyni, ze které vedla stružka nehybné vody do Nordry. I když byla jeskyně docela blízko, ozbrojení Ikarii museli zraněným druhům prosekat průchod hustými křovinami, které jim bránily v cestě. Ostré pero měl pravdu. Nikdo, kdo by šel po břehu Nordry, by nehádal, že tam je nějaký vchod.

Stružka vody, která vedla do Nordry, nebyla jen tak obyčejná. Břehy měla lemované opracovanými kameny a po celé délce byla na pět kroků široká. Za vchodem do jeskyně ústila do rozsáhlé obdélníkové tůně, dlážděné šedivými kameny, které vytěžili z nedalekého útesu. Vchod do jeskyně byl asi patnáct kroků široký, ale uvnitř se jeskyně rozšiřovala do obrovské síně. Klenutý strop byl asi dvacet kroků vysoko a její druhý konec se ztrácel ve tmě.

„Ano,“ řekl Hvězdný poutník a rozhlédl se okolo sebe. „Ano, myslím, že tohle je vchod do podsvětí. Podívejte se!“ řekl nadšeně. U jedné stěny jeskyně se na vodě houpaly dvě loďky s plochým dnem.

Zlaté pírko zašla o něco dál do jeskyně, otočila se k Hvězdnému poutníkovi a na pohledné tváři se jí zračil údiv. „Hvězdný poutníku? Tůň tady končí. Dál už není žádná voda. Tohle přece nemůže být vchod do podsvětí.“

Hvězdný poutník se usmál a přikulhal k ní tak ladně, jak jen dokázal. „Lásko, podsvětí je hluboko pod námi. Ani Charonité se všemi kouzelnými schopnostmi nezařídí, aby voda tekla nahoru. Vybudovali schody do našeho světa, po kterých vyjdou vždycky, když pocítí touhu na tváři ucítit noční vítr. Pojďme dál.“

Ostré pero na molu, u kterého byly uvázané loďky, našel několik loučí. Zapálil je křesadlem, které měl v torně, a podal je vojákům, aby prosvětlili temnotu jeskyně. Hladká kamenná podlaha pokračovala beze změny ještě nějakých padesát kroků a pak náhle skončila zdí. Azhure šla vedle Rauma a překvapeně na něj pohlédla. Raum se na ni povzbudivě usmál a vzal ji za paži. „Hvězdný poutník není nadarmo považován za jednoho z nejsilnějších zaklínačů, kteří se mezi Ikarii narodili za posledních několik staletí. Podívej se.“

Hvězdný poutník naznačil skupině, aby zůstala stát kousek stranou, a ztuhle přešel ke kamenné zdi. Svítil si pochodní. Nějakou chvíli ji jemně ohmatával rukou a soustředěně se mračil. Roztáhl křídla a přejížděl po povrchu skály peřím. Znělo to jako šustění hedvábí.

Na jednom místě se zastavil a jemně na stěnu poklepal prsty, pak otočil hlavu a usmál se na ostatní. Ve světle pochodně dodávaly tančící stíny jeho tváři potměšilý výraz. Vypadal jako malý kluk, který se chystá vyvést nějakou povedenou rošťárnu.

„Tady to je, alespoň myslím. Charonité svá díla schovávají dobře, ale ikarijského zaklínače neoklamou.“

Otočil se zpátky ke stěně a tiše si broukal. Prsty na ni do rytmu poklepával. „Ano, ano, ano,“ zašeptal najednou vzrušeně, „to je ono, to je ono!“ Hlas mu zesílil a sem tam do melodie přidal nějaké to slovo. Broukal si zvláštní, podmanivou melodii. Vznášela se až ke stropu jeskyně.

Hvězdný poutník náhle přestal zpívat, sevřel ruku v pěst a udeřil co nejsilněji do stěny.

„Ecrez dontai Charon!“ vykřikl a pod jeho pěstí se stěna sesypala. Pokusil se uskočit z cesty; marně zamával křídly, když ho zasypala sprška kamenných úlomků.

Zlaté pírko a Ostré pero mu pospíchali na pomoc. Od hlavy k patě ho pokrýval jemný šedivý prášek, na kterém se odrážela jen modrá barva jeho očí a temně rudá barva krve vytékající z ran, které se mu znovu otevřely při pádu na zem. Ale Hvězdný poutník jejich ruce setřásl. Pořád se ještě zubil jako malý kluk. „Podívejte se!“ vykřikl a ukázal na to, co odhalila sesutá zeď.

Místo šedivé skalní stěny se před nimi objevila průsvitná stěna z bílého mramoru s krajkovým ornamentem. Vypadalo to, že je tenký jako dětský prstík. Podpíraly ho útlé sloupy, které se zvedaly až ke stropu. Neuvěřitelně jemná a detailní řezba zobrazovala ženy a děti tančící v průsvitných hávech. Postavy byly vyřezány tak precizně a dovedně, že je Azhure téměř viděla opravdu tančit. Ve středu jemné zdi byl široký lomený oblouk ze zlatavého mramoru a pod ním zavřená bronzová brána.

Hvězdný poutník si z křídel otřepal tolik prachu, kolik jen mohl, a oprášil si zbytek ze šatů. Jako by ho námaha občerstvila. Vzal Zlaté pírko za ruku a usmál se na ni. „Pamatuji si, že jsem ti kdysi slíbil, že ti ukážu zázraky, má milovaná. Vezmi mě za ruku a staň se první ze své rasy, kdo projde bránou do podsvětí. Pojď.“

Hvězdný poutník se zadíval na bronzovou bránu a jemně do ní strčil rukou. Hned se otevřela a Zlaté pírko prošla skrz. Ostré pero popoháněl válečníky a Azhure s Raumem podpírali zraněné Ikarii na cestě do podsvětí.

54

Charonité

Za bronzovou bránou uviděli obrovskou kruhovou šachtu. V ní se do nedohledných hlubin stáčelo schodiště z průsvitného růžového mramoru. Před zaškobrtnutím je chránilo k pasu vysoké zábradlí. Azhure se na chvíli zastavila, aby mohla obdivovat tu nebeskou krásu, zatímco Hvězdný poutník a Zlaté pírko vstoupili na první schod. Hvězdný poutník si všiml toho, jak se rozhlíží po řezbách na zdech. „Pojď, Azhure, máme před sebou dlouhou cestu.“

Pomalu sestupovali. Vojáci Letky pomáhali Azhure a Raumovi se zraněnými. Ale schody byly široké a pevné a sestup mírný, takže i ti nejvíc nemocní z Ikarii neměli při sestupu potíže. Asi po hodině začal Hvězdný poutník tiše mluvit. Jeho slova se snadno donesla k uším ostatních. Povídal jim, co se dozvěděl o Charonitech.

„Charonité a Ikarii jsou spříznění. Oba národy vzešly z Velké kouzelnice.“

„Kdo byla Velká kouzelnice?“ zeptala se Azhure.

„První zaklínačka, která objevila moc Hvězdného tance,“ řekl Hvězdný poutník. „Charonité a Ikarii v ní uctívají zakladatelku svých rodů, jak by to měli dělat také někteří jiní.“

Co tahle záhadná poznámka měla znamenat? pomyslela si Azhure, ale nezeptala se nahlas. Zeptá se později Zlatého pírka.

„Charonité byli vždycky samotářští,“ pokračoval Hvězdný poutník, „a dívali se spíš do nitra než ven. Dávali přednost hlubinám před

výškami a hleděli spíš dolů než nahoru. Říkali, že se vzdali křídel, protože pod nimi už netoužili cítit vítr.“ Hvězdný poutník se odmlčel. Nemohl uvěřit, že by se někdo chtěl vzdát radosti z létání. „Vím, že si někteří o Ikarii myslí, že jsou příliš mystičtí a trochu arogantní.“ Střelil pohledem po Zlatém pírku. I když na sobě nedala nic znát, v očích jí zahořely veselé plamínky. „Ale Charonitům se nemůžeme rovnat. Před třinácti tisíci lety sestoupili do hlubin. Říkali, že raději budou objevovat kouzla v hlubinách, a staletí brázdili podzemní řeky. Říká se, že se podzemní řeky táhnou nejen pod Tencendorem, ale také pod oceány.“ Pokrčil rameny. „Možná také vedou k jiným světům.“

Nějakou dobu bylo ticho. Všichni přemýšleli o Charonitech a jejich toulkách po řekách a o tajemstvích, která tam určitě objevili.

„Jen málokdo ví, že vůbec existují,“ pokračoval nakonec Hvězdný poutník. „Sám Gorgael o nich možná neví.“ Hluboce se zamyslel. „Legendy nám říkají, že je ve středu podsvětí jeskyně s křišťálovým stropem a zrcadlovým jezerem, ze kterého pramení všechna magická jezera Tencendoru. Z tohoto jezera vycházejí všechny podzemní řeky, po kterých se Charonité plaví na vorech a hledají vysvětlení pradávných tajemství. Doufám, že existuje řeka, která vede odsud až ke kořenům Rozeklané hory a Charonité nás tam převezou, i když nevím, o jakou cenu si řeknou.“

„Cenu?“ zeptal se Rajčí chochol, jeden ze zraněných Ikarii.

„Říká se, že Charonité vždycky vyžadují platbu, ale může to být jednoduše proto, že o nich Ikarii mluví trochu svrchu kvůli tomu, že se zřekli vnějšího světa a nekonečné svobody nebes.“

Dlouho potom se neozval žádný jiný zvuk než šoupání nohou po růžovém kameni. Nakonec se Hvězdný poutník ohlédl a vyhlásil krátký odpočinek. Když se posadili, Ostré pero se naklonil dopředu. Vyprávění o ztracených příbuzných ho fascinovalo.

„Proč naše dva národy ztratily spojení? Myslím, že je mnoho věcí, které bychom se mohli naučit jeden od druhého, a navíc jsme příbuzní, jak jsi říkal.“

„Je mezi námi nevraživost,“ neochotně odpověděl Hvězdný poutník.

„Nevraživost?“

Hvězdný poutník si přál, aby se na to Ostré pero nezeptal, ale teď se na něj všichni Ikarii tázavě dívali a určitě na to nepřestanou myslet.

„Charonité tvrdili, že se k nim jeden z našich talonů zachoval krutě.“

„Který?“ zeptal se bezelstně Ostré pero a Hvězdný poutník ho v duchu proklel.

„Devátý,“ odsekl a probodával Ostré pero ledovým pohledem.

Azhure seděla opodál a převazovala zranění jednomu ikarijskému válečníkovi. Vzhlédla, protože se náhle rozhostilo rozpačité ticho. Všichni Ikarii ztuhli. Měli rozpačitý výraz. Dokonce i Zlaté pírko upírala pohled do země.

„Ehm,“ odkašlal si Ostré pero a vstal. „Už jsme si dost odpočali?“

Teď sestupovali v tichosti. Hvězdný poutník už nechtěl o Charonitech mluvit. Jak mířili níže a níže, do tváře jim začal vát jemný větřík. Azhure se opřela o zábradlí a zadívala se dolů. Z hlubiny se zvedal teplý proud, který ji tahal za sponky ve vlasech.

„Hvězdný poutníku!“ vykřikla užasle, když na tváři ucítila pohlazení větru. „Co to je?“

„To je dech světa, Azhure. Každý druhý den se svět nadechuje a každý první vydechuje. Vypadá to, že dnes vydechuje.“ Škoda, pomyslel si, vítr v zádech by byl příjemný. „Všechny takové vchody – a v Tencendoru je jich hodně – jsou dýchací otvory světa. Nevím, jestli je postavili Charonité, nebo jestli jen postavili schodiště v šachtách, které našli.“

Brzy už teplý vítr cítili úplně všichni. Překrásně voněl po koření, které právě natrhali a nechali uschnout na slunci. Vůně sílila, když se blížili patě schodiště.

„Jak hluboko jsme sestoupili?“ zeptala se Zlaté pírko, když konečně vstoupili na rovnou podlahu ze šedivého kamene.

„Kdo ví? Ale už jsme u jedné z vnějších podzemních řek.“

Azhure se kolem sebe rozhlédla. Byli v široké jeskyni, která měla stěny i strop stejně šedivé jako podlahu. Slyšela zurčení vody a popošla ke středu jeskyně. „Ach,“ vydechla užasle. Jeskyní protékala asi deset kroků širokým umělým korytem řeka. Vtékala jedním lomeným obloukem a opouštěla jeskyni druhým. Okraje koryta měla lemované průsvitným bílým mramorem, aby návštěvníci omylem nevstoupili do proudu.

Voda zářila sytě smaragdovou barvou. V hlubinách Azhure zpozorovala jiskřičky, které jí ale pořád unikaly. Zamhouřila oči a snažila se přijít na to, co jsou zač. Pak ale na rameni ucítila něžný dotek. Hvězdný poutník se postavil vedle ní. Také nemohl spustit oči z

vody. Byl uchvácený stejně jako Azhure. „Vypadá to, že Charonité nakonec přece jenom neopustili hvězdy," zašeptal. „Podívej se, jak září v hlubinách."

Hvězdný poutník měl pravdu. Hvězdy svítily hluboko ve smaragdové vodě. Bez rozmýšlení se natáhla dolů.

„Ne!" Hvězdný poutník ji chytil za ruku. „Nedotýkej se vody. Nevím, co by se ti mohlo stát."

„A co teď?" zeptal se tiše Ostré pero, který se k nim připojil. „Co uděláme teď?"

„Teď zavoláme převozníka, Ostré pero!" Hvězdný poutník ukázal na jednu stranu. Ze zlaté trojnožky visel ve výši ramen velký zlatý zvonec. Hvězdný poutník k němu přišel, na okamžik zaváhal a udeřil do něj špičkami prstů.

Ozvalo se jasné zazvonění – jednou, dvakrát, třikrát. Pak zvonec utichl.

„A teď počkáme, než dorazí převozník," poznamenal Hvězdný poutník k ostatním.

* * *

Při dlouhém čekání většina podlehla únavě a posadila se na podlahu. Zranění se natáhli a spali. Azhure a Raum jim pomáhali, jak jen mohli. Raum donutil rozrušeného Hvězdného poutníka, aby se posadil, a s Azhure mu ošetřili rány. Vyčistili mu je trochou vody, kterou s sebou přinesli, a pak mu do nich nalili tak pálivou tekutinu, že Hvězdný poutník zapomněl, kdo je a na co vlastně čeká. Znovu zašili dvě rány, které se mu mezitím otevřely, což u zaklínače vyvolalo spršku nadávek, a nakonec posypali všechny rány sušenými bylinkami a léčivým práškem, které jim dala Barsarbe.

„Tak," usmála se Azhure na očividně unaveného Hvězdného poutníka. „Konečně vypadáš trochu k světu."

„Mnohokrát vám děkuji," podařilo se ze sebe vypravit Hvězdnému poutníkovi, když se bolest ze znovu zašívaných ran a pálení začala ztrácet.

„Hvězdný poutníku!" zavolala Zlaté pírko napjatě. „Něco se blíží!"

Raum pomohl Hvězdnému poutníkovi vstát a dovedl ho ke břehu. Hluboko uvnitř jednoho z tunelů se pohupovalo světlo.

„Převozník," zašeptal Hvězdný poutník. „Nakonec, po tisících letech, se znovu setkáme s našimi ztracenými bratry."

Azhure byla trochu znepokojená. Dívala se na rozjásanou tvář Hvězdného poutníka a přemýšlela, jestli budou mít stejnou radost ze shledání i Charonité. Zadívala se ke vchodu do tunelu.

Do jeskyně vjela velká loď s plochým dnem. Blížila se k nim, ale nevšimli si, že by ji něco pohánělo. Na přídi seděla postava s kápí na hlavě a ruce měla složené v klíně. Když loď dojela až k nim, zastavila se.

„Kdo zavolal převozníka?" zeptal se nevlídný chraplavý hlas zpod kápě tmavě rudého pláště. „Kdo udeřil na zvonec?"

Hvězdný poutník přistoupil blíž a postavě se uklonil a neúspěšně se při tom pokusil nahlédnout pod kápi. „Já, Hvězdný poutník z domu Úsvitu, ikarijský zaklínač, jsem tě přivolal, převozníku. Ať se Strážci jednoho dne ve zdraví vrátí domů."

Na postavu zaklínačova slova očividně neudělala dojem. Hvězdný poutník byl nervózní z převozníkova dlouhého mlčení. Dělal, co mohl, aby se nezačal vrtět. Místo toho stál vzpřímeně se svěšenými křídly, v tradičním ikarijském gestu dobré vůle. Možná Charonité zapomněli na základní zdvořilost, přemýšlel Hvězdný poutník. Nevěděl, jestli má říci ještě něco jiného.

Nakonec převozník promluvil. „Strážci opustili svůj domov navždy, zaklínači. Cožpak jsi neporozuměl proroctví?"

U hvězd! pomyslel si Hvězdný poutník naštvaně, jen jsem se snažil být zdvořilý! „Strážci se probudili spolu s proroctvím," poznamenal a uvažoval, jestli Charonité vůbec vědí, že se proroctví probudilo. „Kdo ví, kam je proroctví zavede? Možná se Strážci přece jen vrátí domů, tak nebo onak."

„Mluvíš pěkně, zaklínači. Možná až příliš na to, že jsi přivedl Gorgaela."

Hvězdnému poutníkovi ztvrdnul pohled. Charonité věděli příliš mnoho. „Pak víte, že jsem přivedl i někoho jiného."

Převozník se pomalu postavil. Byl neobyčejně vysoký a uklonil se Zlatému pírku, která stála hned za Hvězdným poutníkem. „Zdravím tě,

Rivkho. Doufám, že tvoje lidskost v synovi otupila ikarijskou aroganci.“

Zlaté pírko se usmála a naklonila hlavu. „Zdravím tě, převozníku. Stydím se, že jsem dodnes netušila, co mi leží pod nohama. Ze všech sil se budu snažit naučit víc, aby mě moje neznalost znovu nezahanbila.“

Převozníka její úsměv a šarm potěšily. Charonity vždycky rozčilovala arogance Ikarii. Zvedl ruce se stařeckými skvrnami a shrnul si kápi z hlavy. Převozník měl holou a vyzáblou lebku, která svědčila o velikém stáří. Mandlové oči, vysoké lícní kosti a úzký nos svědčily o příbuznosti s Ikarii. Oči mu ale zářily jasně a mladě jako dítěti. Byla to nevinná fialová jezírka ve vysušené pustině.

„Mluvíš dobře, Rivkho,“ odpověděl, „na to, že se tví lidé obrátili zády k radosti mystérií.“ Pak překvapil všechny přítomné, když se s rukou na srdci poklonil Azhure. „Jsi vítána, Svatá dcero Matky národů,“ oslovil ji uctivě. „Kéž najdeš mír.“ Dlouho zůstal pokorně skloněný před Azhure. Hvězdný poutník se otočil a užasle se na ni zadíval.

Azhure poplašeně sledovala převozníka, ale rychle se vzpamatovala a všimla si, jak odpověděl na Rivčina vlídná slova. „Stejně jako Rivkah i já se stydím, že jsem dosud neznala vaše tajemství,“ řekla s důstojností, kterou u ní její společníci ještě neviděli. „Kéž najdeš mír, převozníku.“ Svatá dcera? Matka národů? pomyslela si. Co tím myslel?

Myslím na čas, kdy ještě nebylo proroctví, zašeptal jí v mysli převozníkův hlas. Narovnal se a Azhure překvapením málem ztratila rovnováhu.

Převozník se otočil k Hvězdnému poutníkovi. „Díky těmto dvěma ženám, které s vámi putují,“ řekl tiše, „převozník nebude žádat žádnou cenu. Kam si přejete jet?“

„Na Rozeklanou horu,“ řekl Hvězdný poutník. Nemohl odolat a zeptal se: „Jaká je vaše obvyklá cena?“

Převozník ustoupil a naznačil Zlatému pírku a Azhure, aby nastoupily jako první. Oči mu zalétly k Hvězdnému poutníkovi. „Obvyklá cena je život, zaklínači. Největší tajemství ze všech.“ Na tváři se mu objevil nelítostný úsměv. „Koho bys vybral, aby ji zaplatil?“

Hvězdný poutník zbledl. Koho by vybral?

* * *

Rychle nastoupili. Loď s plochým dnem je lehce všechny pobrala. Posadili se na polštáře, převozník Zlatému pírku a Azhure udělal místo vedle sebe na přídi. Ani jedna z nich si nevšimla, že by loď řídil nebo ji nějak poháněl, ale když se převozník posadil a poklidně složil ruce do klína, loď se sama dala do pohybu.

Dlouho panovalo ticho. Všechny je šokovalo, když jim převozník řekl cenu za cestu a také to, jak očividně projevoval úctu oběma ženám, obzvlášť Azhure. Popíchlo to ikarijskou pýchu. Cestovali s jedním z jejich největších zaklínačů a byli toho názoru, že k němu měl být převozník zdvořilejší. Raději se uklonil dvěma prachožroutkám. Ostré pero zaujala Azhure ještě víc.

Cestovali tunely, které sahaly převozníkovi jen asi o dlaň nad hlavu. Zdi a strop byly ze stejného bledého kamene, který lemoval i koryta podzemních řek. Voda vydávala smaragdové světlo. Po chvíli se Azhure odhodlala a oslovila převozníka. „Můžu se vás na něco zeptat, převozníku?“

„Jistěže ano,“ usmál se na ni a naklonil hlavu. „Ale až se mě zeptáš, neměj mi za zlé, když ti na některé otázky neodpovím. O některých tajemstvích se nemluví.“

„Rozumím.“ Na několik okamžiků se odmlčela. „Povíš mi o podzemních řekách?“

Převozník se zamyslel a pak přikývnul. „O některých věcech ti říct mohu. Podzemní řeky jsou spojnice mezi skutečnými místy, ale také cesty mystérii času, minulými i budoucími životy. Světy, které byly, a světy, které teprve budou. Světy, které nikdy neexistovaly, a těmi, které by mohly být. Jsou zároveň tajemstvím a odpovědí. Podzemní řeky vždycky plynou k cíli.“

Azhure se zamračila. Hvězdnému poutníkovi u jejích nohou se zúžily oči.

„A vy jste jediní, kdo po nich může plout?“ zeptala se Azhure.

Převozník se kousl do rtu. „Ne,“ řekl prostě a odmítl o téhle věci dál mluvit.

„Jak se tahle loď pohybuje?“

„Ze své svobodné vůle,“ odpověděl převozník pohotově. „Já jsem jí jen dal cíl.“

„Vypadá to, že jsou ve vodě hvězdy, převozníku.“ Úmyslně větu neformulovala jako otázku.

„Podzemní řeky odrážejí cesty hvězd a naopak, paní.“

Hvězdný poutník se pro sebe usmál. Začalo se mu odhalovat tajemství. Otočil se v lodi, aby ulehčil zraněným křídlům. „A proč žádáš za cestu mezi hvězdami tak vysokou cenu?“

„Příliš si troufáš, zaklínači,“ odbyl ho převozník nedůtklivě. „Na to neodpovím.“ Hvězdný poutník přikývnul, ale neřekl nic.

Zlaté pírko pohlédla na manžela a pak také oslovila převozníka. „Víte toho hodně o proroctví, převozníku, a o tom, co se stalo. Žijete na těchto podzemních řekách. Víte toho tolik, že jste mě znovu zahanbil. Řeknete nám něco o Charonitech a o životě tady?“

„Cestujeme po podzemních řekách, paní,“ řekl stručně. „Chceme poznat tajemství vesmíru.“

Hvězdný poutník přikývnul. Sedm velkých tajemství.

Převozníkovi se zvedly koutky úst v úsměvu. Zaklínačovo nepochopení ho pobavilo. Ikarii si vždycky mysleli, že všechno vědí, a jejich zaklínači byli nejhorší. „Tajemství nejsou ani velká, ani malá, zaklínači. A je jich nespočet. Paní?“ naklonil hlavu ke Zlatému pírku. „Těžko se mi mluví o našem životě na dlouhých cestách po podzemních řekách. Ne, že bych nechtěl, ale nemohu najít slova, kterými bych je popsal. My… jsme se… změnili od té doby, co jsme se před mnoha tisíci lety poprvé vydali na cesty po podzemních řekách. Tehdy jsme byli blízcí příbuzní Ikarii… teď už si nejsem moc jistý. Podzemní řeky jsou zrádné a zavedly nás i na místa, kam jsme se nikdy netoužili dostat.“

Raum, který seděl asi v půlce lodi, promluvil. „Převozníku, ať najdete klid.“ Převozník mu pokývnul a Raum pokračoval. „Zmapovali jste podzemní řeky? Je možné po nich bezpečně jezdit?“

Převozník se zamyslel. „Druide, vítám tě. Jen zřídka vídáme některého z tvých lidí. Proč se ptáš na mapy? Copak sám nepoznáš, kudy máš jet?“ Raumova otázka ho očividně zmátla. Hvězdný poutník znovu přikývnul a tentokrát si dobře hlídal myšlenky.

Teď promluvil jako první převozník. „Setkal jsi se se Strážci, druide?“

„Ano, se dvěma. S Jackem a Yr. U Matky.“

„Ach,“ na převozníkově tváři se objevil široký úsměv. „Yr je má dcera. Má se dobře?“

„Má, převozníku.“ Raum byl jako omráčený, stejně jako většina ostatních. „Vypadala spokojeně.“

„To jsem rád.“ Odmlčel se a přes obličej mu přeběhl rozpačitý výraz. „Paní,“ oslovil Zlaté pírko, „možná jsem udělal chybu, když jsem vás nepožádal o převozníkovu platbu.“ Rozšířily se jí oči, ale převozník pokračoval. „Teď už je na to příliš pozdě, mohu tě ale požádat o laskavost?“

Zlaté pírko se nepřestala tvářit napjatě. „O jakou?“

„Paní, prosím tě, přijmi znovu své staré jméno, Rivkah. Tencendor a tvůj syn potřebují, aby se Rivkah znovu probudila. Zlaté pírko jim pomoci nedokáže. Vím, že žádám mnoho, ale je to, bohužel, nutné.“

Zlaté pírko o tom uvažovala. Když utekla k Ikarii, zavrhla Rivku a přijala Zlaté pírko, aby se úplně zbavila starého života a začala nový jako Ikarii. Rivkah? Nemyslela na sebe jako na Rivku už třicet let. Rivkah byla děvčátko, zrazené a zabité pletichami acharské šlechty. Podívala se na Hvězdného poutníka. Pozorně si ji prohlížel a z jeho tváře se nedalo nic vyčíst. Zvedla obočí a on pokrčil rameny. Dal jí najevo, že mu na tom nezáleží. Bylo její rozhodnutí změnit si jméno na Zlaté pírko, a stejně tak je její rozhodnutí vrátit se ke starému jménu. Miloval ji, ať se jmenovala jakkoliv.

Rivkah se otočila k převozníkovi. „Udělám, o co mě žádáš.“ Ale Rivkah nežila téměř čtyřicet osm let mezi intrikami vznešených Achařanů a Ikarii, aniž by se naučila žádat krev za krev. Jestli je převozník přesvědčený, že ji to bude hodně stát, Rivkah si od něj vyžádá něco nazpět. „Prokázala jsem ti laskavost, ale na oplátku chci jednu i od tebe. Chci od tebe slib, že jestli tě můj syn Axis jakkoliv požádá o pomoc, pomůžeš mu. Udělej to pro Rivku.“

Převozníkovi se rozšířily nosní dírky a vybuchl v hlučný smích. „Učila ses dobře, Rivkho. Krev za krev. Slíbím ti, co po mně chceš. Od této chvíle už nepromluvím. Musím přemýšlet, než dorazíme na Rozeklanou horu.“

Převozník ztichl a odmítl odpovědět na všechny další otázky.

55

Shromáždění Ikarii

Hvězdný poutník ponořil bolavé svaly do kouřící vody. Zadržel dech, než si jeho tělo na teplotu zvyklo, pak se uvolnil a začal splývat, za lokty se držel okraje jezírka. Křídla ponořil hluboko do vody a nechal vodu, aby je obtékala. Za poslední týden se většina jeho ran zahojila a srostla. Jedině ta nejhlubší, na hrudi, ho stále ještě v noci budila. Až dodnes se Hvězdný poutník pyšnil tím, jak mladě se cítí a vypadá. Skraeboldův útok ho nebezpečně přiblížil smrti, o které si myslel, že se ho netýká.

Smrt neměla v myšlenkách Ikarii místo. Žili tak dlouho, a navíc si obyčejně zachovali zdraví a pohyblivost až do samého konce. Pak v průběhu několika krátkých týdnů zchřadli, jako by jasnému slunci v nich došlo palivo. Mrtvé Ikarii oplakali krátce, ale prudce, a zanedlouho si znovu užívali života plnými doušky. Až do útoku na háj Stromu země za posledních tisíc let zemřelo násilnou smrtí jen několik Ikarii. Od Válek sekery už uběhlo tolik času, že nežil nikdo, kdo by potomkům připomínal, jaké to je sledovat rodinu a přátele, jak na vrcholu sil umírají chladnou ocelí.

Od chvíle, kdy se vrátili na Rozeklanou horu, se Ikarii nad sebou začali zamýšlet. Museli truchlit nad mnoha mrtvými. Zemřely děti, manželé, rodiče. Jiní byli tak vážně zranění, že si ponesou jizvy do konce života. Jeden druhého sledovali, jak je přízraky rvou na kusy. A co udělali? Vůbec nic, jen se poddali slepé panice. Vychvalovaná

ikarijská Letka se ukázala být neschopná. Ikarii hledali vysvětlení. Velitelé spáru křičeli na velitele perutí, ti zase na jednotlivé vojáky a talon Vraní chochol křičel na všechny bez rozdílu. Scházely se rady, které projednávaly, co se má udělat, marně se hádaly celé hodiny a rozešly se bez výsledku. Scházeli se i zaklínači, mezi nimi i Hvězdný poutník, plakali nad mrtvými, které zanechali daleko v Avarinheimu, a přemítali o tom, co mohli udělat jinak. Hvězdného poutníka zachvátila agónie viny a úplně se pokořil před ostatními zaklínači za to, že si neuvědomil dříve, že by jim Strom země mohl pomoci, kdyby se probudil. Ostatní zaklínači odmítli nechat všechnu vinu jen na něm. Nakonec to byl on, kdo, třebaže byl tak vážně zraněný, všechny zachránil. On a Azhure.

Hvězdný poutník se uvolnil, otevřel oči a rozhlédl se po Komnatě kouřící vody. Úžasné horké prameny probublávaly nahoru štěrbinami v Rozeklané hoře a vtékaly do jezírka uvnitř hory. Ikarii horké prameny milovali a obvykle sem přicházeli a nechali si horkou vodou odplavit všechny starosti. Hvězdný poutník hledal Azhure a Pěnici. Přišly do komnaty s ním – Azhure poprvé uviděla jezírko plné horké vody první den, kdy přijela do Rozeklané hory, a od té doby sem chodila neustále.

Od chvíle, kdy převozník slíbil Zlatému pírku – Rivce – že pomůže Axisovi, už nepromluvil. Hvězdný poutník se usmál, když očima hledal dceru a Azhure mezi Ikarii, kteří se svlékali na schodech, vedoucích do vody. Rivkah byla velice chytrá a pohotová. Hvězdný poutník pochyboval o tom, že se v minulých tisíci letech komukoliv podařilo získat od Charonitů větší ústupek. Nakonec je mlčenlivý převozník vysadil v komnatě, která vypadala naprosto stejně jako ta, ze které vyjeli, ukázal na stejné schodiště, po jakém sešli dolů, a odplul pryč.

Přes tvář Hvězdného poutníka přelétla bolestivá grimasa, když si vzpomněl na výstup po nekonečných schodech. Zabralo jim to půl dne a ke konci mysleli, že jim upadnou nohy. Šachta ústila do dlouho nepoužívaného tunelu, kterým šli další dlouhé hodiny, až se dostali do nejhlubšího ze sklepení Rozeklané hory. Museli stoupat ještě několik hodin, než si někdo všiml, že tam jsou. Přijeli do Rozeklané hory jen několik hodin po poslední vlně Ikarii, kteří letěli vzduchem. Vraní chochol se nemohl dočkat, až mu to vysvětlí, ale Hvězdný poutník ani nemusel předstírat smrtelnou únavu, než ho poslal pryč. Slíbil, že mu to poví někdy jindy, ale chtěl se tomu vyhnout. Cítil, že bude lepší nechat

si detaily o podsvětí pro sebe ještě o chvíli déle. Možná o nich poví Volnému pádovi. Je to chytrý chlapec a snad uvidí stín a pohyb tam, kde Hvězdný poutník vnímá jenom jas.

Hvězdný poutník konečně zpozoroval Pěnici a Azhure. Nechaly oblečení a osušky na žulové lavičce a vstoupily do vody. Z obou se staly přítelkyně od té doby, co přijeli na Rozeklanou horu. Azhure se s Raumem nastěhovala do pokojů jeho, Rivky a Pěnice. Hvězdný poutník se uznale usmál, když Azhure zvedla ruce a sepnula si vlasy na temeni hlavy. Byla to mimořádně půvabná žena, ještě krásnější než Rivkah v jejím věku, a Hvězdný poutník měl vždycky slabost pro krásné a smyslné ženy – Azhure ho navíc začala zajímat ještě víc poté, co jí převozník prokázal tak hlubokou úctu. Škoda, že má na zádech ty ošklivé vystouplé jizvy. Možná jí zaklínači léčitelé budou umět pomoci. Azhure se do horké vody ponořila co nejrychleji a úsměv Hvězdného poutníka se ještě rozšířil. Azhure si zatím nezvykla na ikarijský zvyk společných koupelí mužů a žen a raději byla celá ponořená, aby se skryla před cizími pohledy. Achařanka ho cudností přitahovala a také v něm vzbuzovala mnoho otázek. Proč se převozník choval k Azhure tak uctivě? Jenom kvůli její kráse? To určitě ne.

Hvězdný poutník odvrátil hlavu a znovu zavřel oči. Jak mohl přemýšlet o lásce, když ho bolelo už jen roztáhnutí křídel? Když se ponořil do příjemného objetí vody, začal přemýšlet o Rivce. Chtěl ji od prvního okamžiku. Byl tehdy velmi mladý, několik let předtím dokončil povinnou službu u Letky a právě procházel výcvikem na zaklínače, pod vedením své matky, Jitřenky. Učil se rychle a ukázal takový talent, že tři roky za sebou vyvolili, aby provedl rituály Beltide. Hvězdný poutník si pamatoval na Beltide, kdy se spojil s tou avarskou ženou, Ameld. Znepokojeně se ve vodě zavrtěl. Po Beltide letěl na jih, a ne na sever. Říkal, že chce nějaký čas sám pro sebe. A pak, jednoho jasného rána, kdy se vznášel ve vlahém vzdušném proudu nad Sigholtem, spatřil na střeše mladou ženu, která kojila dítě.

Hvězdný poutník se při vzpomínce usmál. Vždycky byl impulzivní a nedbal na nebezpečí. Snesl se rovnou na střechu k ženě a svedl ji ani ne za čtvrt hodiny. Její opuštěné dítě vřískalo do zvuků jejich milování. Vracel se den po dni a z nebezpečí si pranic nedělal. Žena ho tak fascinovala, že se nemohl vrátit na Rozeklanou horu. Stále ještě si pamatoval na den, kdy se na něj usmála a pověděla mu, že čeká jeho

dítě. I tehdy, přestože byl ještě mladý, si zaklínač uvědomoval, že syn, kterého Rivkah nosí pod srdcem, je neobyčejný. Když nakonec unikla manželovi a pověděla mu, že je jejich syn mrtev, Hvězdný poutník málem zemřel žalem.

Hvězdný poutník zahrnoval Rivku láskou a pozorností. Cítil se vinný za to, že musela tolik vytrpět a on Searlasově hněvu unikl. Nikdy nelitoval toho, že si ji vzal za ženu, že se stala matkou jeho hnízda, i když proti tomu tolik Ikarii protestovalo.

Přece ji miloval, nebo ne? Byla mladá a půvabná a měla mysl stejně zvídavou a bystrou jako on sám. Ale Rivkah na Rozeklané hoře nikdy nezapustila kořeny. Pokoušela se o to a on jí zkoušel pomáhat, stejně jako mnozí Ikarii, ale bylo to těžké. Po narození Pěnice si Rivkah zvykla odcházet na celé měsíce za Avar a Hvězdný poutník zůstal na Rozeklané hoře úplně sám. Hleděl si svého a manželku mu připomínala jen malá dcerka. Roky jí byl věrný, ale posledních osm nebo devět let… vždycky byl smyslně založený a některým pokušením prostě nemohl odolat, některé svody si neuměl odepřít. Rivkah od něj přece odešla sama od sebe, nebo ne? A navíc… Hvězdný poutník se ve vodě znovu znepokojeně ošil, musel si přiznat, že mu Rivkah před očima stárne. Stále byl ještě mladý a měl touhy mladého muže. Rivku sice miloval, to ano, a ještě pořád ho velice přitahovala, ale někdy se přistihl, že na ni hledí a přemýšlí o tom, co pro ně chystá budoucnost. Znovu otevřel oči, nechal se nadnášet vodou a díval se po Azhure.

Jako všichni Ikarii i Hvězdný poutník byl ješitný a sobecký tvor.

* * *

Vraní chochol svolal shromáždění Ikarii na ten den odpoledne a po poledním jídle se sešli v ústřední komnatě Rozeklané hory. Rozeklaná hora byla vysoká a zvedala se nad všechny ostatní vrcholy v Horách ledových stěn. Byla domovem Ikarii po posledních tisíc let, ale i předtím, než je Sekerníci vyhnali ze slunečných zemí Tencendoru, tohle místo milovali a často sem přicházeli. Dlouho vychladlé sopky pod horami vyhloubily klikaté a propletené bludiště a za celé generace si je Ikarii přizpůsobili a vytvořili si tu domov. I když venku téměř stále mrzlo, nebo tam přinejmenším bylo nevlídno, uvnitř horké prameny,

které napájely jezírko v Komnatě kouřící vody, ohřívaly vzduch na příjemnou teplotu. Možná že ikarijští zaklínači nestáli ve válce za mnoho, ale už před stovkami let zvládli písně, které zajistily, že byl vnitřek Rozeklané hory osvětlený a lidé nasycení a oblečení. Ikarii, vykázaní z původních domovů dál na jihu, se tady vyžívali v mysticismu a magii, svádění a zdobení interiérů.

Obrovská komnata, ve které probíhalo shromáždění Ikarii, byla zářným příkladem ikarijského smyslu pro estetiku. Byla okrouhlá a lemovaná řadami lavic, na kterých sedávali při shromážděních dospělí Ikarii, třepotali křídly a obyčejně dělali neuvěřitelný rámus. Komnata, a na tom se shodla většina ikarijských starších, vypadala nejlépe esteticky, když byla úplně prázdná. Zdi a lavice byly lemovány bílým mramorem se zlatými žilkami, kruhová podlaha ve středu komnaty byla z obzvláště průsvitného nazlátlého mramoru s fialovým žilkováním. Světle modré a zlaté polštáře ležely poházené na lavicích. Nikdy jich nebylo dost pro všechny Ikarii, kteří se tam scházeli. Do komnaty se jich vždy najednou snažilo vecpat příliš mnoho a často vzduchem létalo vytrhané peří, když se prali o polštáře. Spodní tři řady lavic byly rezervovány pro ikarijské starší, zaklínače a talonovu rodinu. Starší měli nachystané karmínové polštáře, zaklínači tyrkysové a polštáře pro talonovu rodinu byly v královské fialové. Šest řad lavic úplně nahoře patřilo Letce a nebyly na nich žádné polštáře, jak se sluší na tvrdé válečníky.

Nejvelkolepější na komnatě nebyly řady mramorových lavic, které se zvedaly do tří čtvrtin výšky komnaty, ale kruh obrovských sloupů, jež se tyčily nad mramorovými stupni a podpíraly kopuli komnaty. Vypadaly podobně jako sochy okřídlených Ikarii u Hvězdné brány, až na to, že byly pětkrát vyšší a ještě pečlivěji vyvedené. Mužské postavy se střídaly se ženskými. V komnatě Hvězdné brány měla většina soch ruce založené na hrudi a skloněné hlavy se zavřenýma očima. Všechny postavy tady měly ruce i křídla radostně roztažené, oči doširoka otevřené v úžasu a ústa otevřená v tiché písni. Byly pozlacené a nabarvené jasnými barvami, místo očí měly diamanty, vytěžené v hlubinách Rozeklané hory, a zlaté nákrčníky kolem krku. Každý jednotlivý vlásek na hlavě a pero na křídlech byly pečlivě vyvedené ze zlata a stříbra a svaly na bledých nahých tělech byly z kamene barvy slonoviny. Sochy podpíraly klenutý strop. Celý ho pokrývala bronzová

zrcadla, která díky kouzlům, jež na ně vložili zaklínači, vydávala jemnou zlatou záři osvětlující celou komnatu.

Ikarii vstupovali do komnaty vysokými dveřmi z roztažených křídel a paží velkých sloupů. Když se jim chtělo, šli dolů pěšky nebo plavně slétli a našli si vhodné místo k sezení. Ti, co měli štěstí, dostali i polštář. To odpoledne v prvním týdnu měsíce vlků, jen několik dní po Novém roce, se Ikarii zvědavě usadili v komnatě. Byli jen o kapku tišší než obyčejně. Věděli, že budou muset rozhodovat o válce. Tohle přesvědčení ještě zesílilo, když vešla plně ozbrojená Letka se všemi veliteli. Mnoho z nich mělo křídla zespodu i seshora nabarvená válečnou ebenovou barvou.

Azhure všechno mlčky sledovala zpod jednoho z oblouků ve vrchních řadách komnaty. Raum stál vedle ní. Oba měli na sobě dlouhá roucha, která sahala až na zem. Azhure měla světle šedivé, Raum tmavě zelené.

Ikarijští starší, zaklínači a členové domu Úsvitu tiše vešli jako poslední ze dveří, skrytých mezi lavicemi, a usadili se. Vraní chochol a jeho syn Volný pád se oděli do královské fialové a slonovinové. Vraní chochol měl na krku drahokamy vykládaný nákrčník, podobný těm, který měly na krku nehybné sochy. Jasné pírko, žena Vraního chochola, si sedla vedle něj. Měla na sobě róbu v jasnějším odstínu fialové. Hned za nimi vešla Jitřenka, matka Vraního chochola a Hvězdného poutníka, v karmínové a zlaté tóze, která měla na prsou vyšitý symbol zářícího slunce. Všichni byli bosí.

Jako příslušník domu Úsvitu a nejmocnější zaklínač otevíral jednání Hvězdný poutník. Když se postavil ve středu zlaté podlahy, shromáždění ztichlo. Přejel bledýma očima dokola po všech přítomných a krátce se jim se sklopenýma očima uklonil. Ruce i křídla měl svěšená v gestu úcty a pokory. Otočil se kolem dokola, aby všechny zahrnul do úklony. Peří jeho téměř vyléčených křídel se mu vzadu komíhalo a všichni si mohli všimnout výrazných jizev mezi peřím.

Azhure se krátce, ale zhluboka nadechla. Hvězdný poutník pozdravil shromáždění nesmírně dvorně a vybraně. Nic takového ještě nikdy neviděla.

Když se narovnal, začal zaklínač zpívat. Nejdřív zněl jeho hlas tiše, i když ho bylo dobře slyšet i na nejvyšších lavicích, a pak postupně

nabýval na síle a vášnivosti, až vzlétl přímo k bronzovým zrcadlům u klenutého stropu.

Hvězdný poutník zpíval ve zvláštním prastarém jazyce. Azhure znovu zjistila, že mu bez problémů rozumí – cizokrajná melodie slov a frází jí rozechvívala krev.

Zpíval o původu Ikarii, o časech, kdy poprvé objevili slunce a hvězdy. Zpíval o jejich hrdém dědictví, o tom, jak stáli v čele Tencendoru, o letních tancích a zpěvech vysoko v oblacích nad kouzelnými jezery a lesy jejich domoviny. Zpíval o časech, kdy se Ikarii mohli zvedat a vzlétat na teplých vzdušných proudech nad Hory ledových stěn až k Tyrrskému moři a jejich děti se nemusely bát, že je zasáhnou smrtící šípy vystřelené zdola. Zpíval také o jejich pádu, o tom, jak si neuvědomili, jak moc lidé z planin nenávidí krásné bratrance a jak se jich bojí. Právě tahle nenávist poskytla Seneschalu úrodnou půdu pro pomlouvačné řeči.

Po tvářích mnoha Ikarii se kutálely slzy. Plakali nad tím, co všechno ztratili. Azhure se přistihla, že pláče s nimi.

Hvězdný poutník zpíval o Válkách sekery, o děsivých desetiletích, kdy jejich předkové ztratili všechno, co kdy získali, když lidé z planin zaútočili na strom i na křídlo. Ikarii a Avar v noci prchali za Hraniční vrchy. Tam se krčili a plakali zármutkem. Hvězdný poutník se téhle části písně věnoval podrobněji. Popisoval, jak Ikarii prohráli a jak se neuměli vypořádat s podlými lžemi Seneschalu a sekerami lidí z planin, kteří se přidali k bratrstvu. Měl nepopsatelně krásný hlas, ale tak smutný a neodbytný, plný smrti a strachu, že to Azhure vehnalo do očí slzy hanby a studu. To její lidé vyhnali tyhle překrásné bytosti s neuvěřitelným nadáním z Tencendoru.

Hvězdný poutník zpíval o novém domově, který si Ikarii postavili v pusté, ale vítané odloučenosti Rozeklané hory, o jejich důvtipu, se kterým tunely v hoře proměnili v půvabné a pohodlné místo k životu. Zpíval o letech míru, která tu prožili, o tajemstvích, která odhalili, a o nepřekonatelném pohledu na hvězdy, který měli z Rozeklané hory. Pak, když už Ikarii málem přestalo vadit, že přišli o tolik z Tencendoru, začal zpívat o zázracích a svatých místech, o která je ti z planin připravili – o větší část Avarinheimu a o svaté háje, které byly v něm a teď ležely zpustošené Pluhem, o posvátná jezera, která umírají z nedostatku lásky, o magické pevnosti, které většinou zničil nebo

znesvětil nečistý dotek Seneschalu, a o tajemný skrytý Ostrov mlhy a vzpomínek, kde dlí bohové, obklíčení špinavými, nečistými piráty. O devět vysokých kněžek řádu Hvězdy, které bezpochyby znásilnili a přinutili porodit děti svým věznitelům. O Hrobku měsíce, teď zazděnou a temnou. O prastaré mohyly, které se rozpadají. O ztracenou Hvězdnou bránu.

Ikarii jako jeden naříkali a lomili rukama. Raum se překvapeně otočil k Azhure, která také zanaříkala. Proč plakala ona? Copak Hvězdnému poutníkovi rozuměla? Raumovi zabralo mnoho let studia, než pochopil základy ikarijského posvátného jazyka – a tady stála Azhure, která se tvářila, že rozumí každému odstínu významu písně Hvězdného poutníka. Raum byl zmatený. Znovu se zadíval na Hvězdného poutníka.

„Teď," zašeptal Hvězdný poutník. Promluvil normálním hlasem. „Teď máte šanci znovu všechno získat zpátky." Odmlčel se, zavřel oči, složil ruce na prsou a začal zpívat.

Tentokrát zazpíval první dva verše Proroctví Ničitele. Třetí verš patřil jenom Muži z hvězd. Hvězdný poutník tedy jenom broukal jeho melodii beze slov. Broukal tak komplikovanou melodii, složenou z tolika různých útržků, že to každému připadalo jako zpěv celého sboru hlasů. Raum chytil Azhure za ruku. Přemohla ho vznešenost a síla talentu Hvězdného poutníka. Ani druid, ani Azhure ještě nikdy nemohli ocenit plnou krásu jeho daru.

I teď si uvědomovali, že slyšeli jen nepatrnou část toho, čeho je schopen.

Potom, co hlas Hvězdného poutníka utichl, ztichla komnata na plných pět minut. Hvězdný poutník jim připomněl živěji než kdy předtím, že se z nich staly pouhé stíny jich samých před tisíci lety. Rozeklaná hora, ať si byla třeba krásná a pohodlná, jim nikdy nenahradí to, co ztratili. Hvězdný poutník jim ukázal, že to všechno mohou získat zpátky. Proroctví Ničitele bylo možná také proroctvím naděje.

Hvězdný poutník stál se skloněnou hlavou a rukama založenýma na hrudi. Naslouchal tichu. Rivkah ho sledovala a z očí jí tekly slzy. Nikdy ho nemilovala tolik jako v této chvíli. Nakonec se Hvězdný poutník zhluboka nadechl a zvedl hlavu. Když se pohnul, kouzlo se prolomilo a Ikarii ve shromáždění si mezi sebou začali šeptat. Hvězdný poutník

spustil ruce a přešel tiše k lavici, kde se posadil mezi Rivku a Pěnici. Usmál se na ně. Položil si ruce do klína. Rivkah si zoufale přála, aby ji vzal za ruku.

Vraní chochol se postavil do středu komnaty. Přebytečnou látku roucha měl přehozenou přes levou ruku, nákrčník mu ve světle zářil. „Milovaní Ikarii," promluvil jasným a silným hlasem. „Všichni víte, co se v posledních deseti dnech stalo, takže vás nebudu nudit opakováním. Víte, že se proroctví probudilo, takže vám nebudu znovu říkat to, o čem mezi sebou mluvíte celý týden. Víte, že se objevil Přítel stromů a Strom země zpívá. Víte, že čelíme Gorgaelovi, který je synem Hvězdného poutníka z domu Úsvitu a avarské ženy Ameld z Klanu chodců." Hvězdný poutník svěsil hlavu, ale Vraní chochol se na něj nepodíval. „Také víte, že Muž z hvězd je Válečnou sekerou Seneschalu. Je to Axis, syn Hvězdného poutníka a Rivky, princezny Acharu. Dnes se musíme dohodnout, jestli poletíme na pomoc do Gorkenské pevnosti a jestli můžeme přijmout Válečnou sekeru Seneschalu za Muže z hvězd."

Shromážděním proběhlo ostré zasyčení. Potom co jim Hvězdný poutník tolika slovy připomněl, kolik toho kvůli Sekerníkům ztratili, jak by mohli přijmout Válečnou sekeru Seneschalu mezi sebe?

Vraní chochol si toho nevšímal. „Nejprve si musíme poslechnout zprávy z Gorkenské pevnosti. Veliteli Bystrozraku Železný spáre, tví zvědi se vrátili z průzkumu kolem Gorkenské pevnosti. S čím přišli?"

Bystrozrak se postavil. Seděl v lavici úplně nahoře. Vypadal hrozivě, už tak byl hodně tmavý a ještě si nabarvil křídla na barvu ebenu.

„Talone, přináším závažné zprávy. Gorkenskou pevnost dobývá armáda skraelingů čtyřiadvacetkrát silnější než ta, která napadla háj Stromu země. Město už padlo a je úplně zničené. Všichni, co přežili, jsou v pevnosti." Vydechl. „Bitva o město musela být krutá. Ztratili jsme stovky lidí, oni ztratili tisíce. Všude jsou hromady mrtvých, skraelingové už jsou tak plní, že se nemůžou dál živit. Dobývání vedou čtyři skraeboldové a město pokrývá šedá vlna skraelingů. Nemůžu ani popsat hrůzu, kterou zažívají obránci pokaždé, když se nakloní přes hradby pevnosti."

„Udrží se?" zavolal na něj někdo zhruba ze středu lavic.

Bystrozrak se zhluboka nadechl a zamyslel se. „Ne, to si nemyslím. Pevnost nakonec padne kvůli zimě, nedostatku potravin – uvnitř je totiž

příliš mnoho mužů – nebo možná jen kvůli strachu. Gorgaelova armáda je příliš velká. Nemohou jí zabránit v cestě na jih. Gorgael drží výkvět acharské armády uvězněný v Gorkenské pevnosti jako rybu na háčku.“

„A s nimi je tam zavřený i můj syn,“ poznamenal Hvězdný poutník tiše.

„Ano,“ souhlasil Bystrozrak, „je tam i tvůj syn. Zvědové ho viděli, Hvězdný poutníku. Chodil po hradbách v černé uniformě Válečné sekery. Byl zraněn v boji, Hvězdný poutníku. Zvědové tvrdí, že i z té výšky viděli, že má popelavě bledý obličej někoho, kdo ztratil mnoho krve. Prý se ale začíná zotavovat.“

Hvězdný poutník zasténal a tentokrát Rivku za ruku vzal. Oba byli zkroušení žalem.

„Otázka je,“ vešel Volný pád do kruhu a postavil se vedle otce, „jestli máme nebo nemáme letět Gorkenské pevnosti na pomoc. Říkám, že to musíme udělat – copak bychom mohli Muže z hvězd, který nás povede k vítězství nad Gorgaelem, nechat zemřít na hradbách pevnosti, protože jsme mu nepřišli na pomoc?“

„Ticho,“ přikázal Vraní chochol. Rozzuřilo ho, že se jeho syn tak zbrkle vložil do debaty. Ale Volný pád setřásl otcovu varovnou ruku. Chtěl jednat a blesky v jeho fialkových očích vyzývaly shromáždění, aby se s ním opovážilo nesouhlasit.

„Říkám, že nemáme na výběr!“

Shromáždění vybuchlo. Až doteď bylo zticha, ale teď se všichni otáčeli k sousedům vedle, nad i pod nimi a zuřivě diskutovali. Do vzduchu se zvedla vlna slov, výkřiků a peří.

„Vždycky máme na výběr, o tom přece je celé shromáždění!“

„O téhle záležitosti se nemůže rozhodnout takhle rychle, jako by o nic nešlo, budeme na to potřebovat dny!“

„Copak proti skraelingům máme nějakou šanci? Jsou příliš silní. Měli bychom raději posílit obranu Rozeklané hory.“

„Možná že Gorgael chce jenom Achar. Dejme mu ho.“

„Proč bychom měli pomáhat prachožroutům? Jsi padlý na hlavu, chlapče? Kam se poděla tvoje ikarijská hrdost?“

„Shořela s kostmi našich milovaných mrtvých v háji Stromu země!“ zaječel Volný pád do všeobecného halasu. Sevřel ruce podél boků v pěst a roztáhl křídla, jako by chtěl každou chvíli uletět.

Vraní chochol ho popadl za ruku a druhou ruku zvedl, aby utišil shromáždění. Nezabralo to, Ikarii se nedali uklidnit. Vraní chochol vztekle zvednul horní ret a zakřičel, „Ticho!“

Jeho hlas dolehl až nahoru k bronzovým zrcadlům a odrazil se zpátky do komnaty. Všichni naráz ztichli.

„Myslíte, že pro mě bylo jednoduché přednést vám tuhle záležitost?“ zavrčel. „Myslíte, že jsem se v noci nepřevaloval, že mě v noci nebudila hrůza, která nás čeká, jestli nepůjdeme prachožroutům na pomoc, a děs z toho, co se stane, když půjdeme? Myslíte, že mi dávná nenávist mezi našimi národy nepřišla na mysl? Tak to se tedy mýlíte. Chci od vás rozumnou diskusi a jasné rozhodnutí. Hvězdný poutníku, tebe se to týká víc než koho jiného a víš o tom zdaleka nejvíc. Řekni nám, co víš.“

Vraní chochol odstoupil a táhl Volný pád za sebou.

Hvězdný poutník pustil Rivčinu ruku a znovu vystoupil. „Mluvím jako otec i jako zaklínač,“ řekl a zvedl oči ke shromáždění. „Gorgael už udělal první krok, musíme na to odpovědět. Když nic neuděláme, vymstí se to nám i všem, které milujeme. Může nás zachránit jen jeden člověk – Axis, Válečná sekera Seneschalu. Proroctví to tvrdí a já jsem o tom přesvědčen. Vyrostl v muže bez mé podpory a chápe svět svým vlastním způsobem, bez mých vysvětlení.“ Hvězdný poutník pokrčil rameny a na rtech mu pohrával úsměv. „Možná že je to dobře. Ale já znám svého syna už z dělohy jeho matky. Ikarijští otcové! Všichni zpíváte svým dětem, když rostou v děloze. Ale kolik z nich vám zazpívalo zpátky?“

Jeho poslední věta shromáždění ohromila. Hvězdný poutník čekal, až šepot odumře. „Můj syn zazpíval vlastní Píseň znovuzrození. Vytvořil sám sebe. Možná pochází z mého sémě a vyrostl v Rivčině lůně, ale syn si z nás vzal, co potřebuje, a vytvořil sám sebe.“

Nikdo dlouho nepromluvil. Bylo to neuvěřitelné.

„Myslete na to, jaká síla se v tom muži skrývá a čeká na probuzení,“ řekl Hvězdný poutník nakonec. „Prosím vás, nenechte ho zemřít v Gorkenské pevnosti. Jenom on nás může zachránit.“

Od Ikarii se zvedl šum – mnoho z nich nepřesvědčil. Možná že má opravdu takové schopnosti zaklínače, o kterých se mluví jen v legendách, ale dá se mu věřit? Je napůl Ikarii a napůl prachožrout, Válečná sekera!

Raum se zvedl a oslovil shromáždění, Azhure vytáhl za sebou. „Vyslechněte mě!“ zavolal. Všichni otočili hlavy a natahovali krky, aby zahlédli, kdo to mluví.

„Musím vám říct dvě věci,“ začal Raum. Byl trochu nervózní z toho, že mu náhle věnovalo pozornost tolik tisíc lidí. „Za prvé, neměli bychom zapomínat na to, že jsou v Gorkenské pevnosti kromě Axise i jiní lidé. Zůstali tam nejméně tři Strážci. Znáte přece proroctví, a tak vám nemusím říkat, že ztráta jediného Strážce, natož pak tří, by byla katastrofou sama o sobě. Také je ve zdech pevnosti uvězněna Faraday, Přítel stromů a teď už i vévodkyně z Ichtaru.“

Hluboko pod ním Rivce ruka vylétla ke krku. Znovu se jí v mysli objevila vzpomínka na to, jak Raum na Axise před Avarinheimem zavolal a říkal něco o Faraday. Co to tehdy říkal?

„Můžeme si dovolit ztratit i ji? Hvězdný poutník ji potřeboval, aby vzbudil Strom země, bez ní se Avarinheim nikdy nepozvedne proti Gorgaelovi. Přátelé, proroctví se v téhle chvíli v podstatě odehrává v Gorkenské pevnosti. Je v něm uvězněno tolik důležitých lidí. Už jen kvůli tomu bychom měli prachožroutům všemožně pomoci. Přátelé, prosím, nepochopte mě špatně. Své lidi budu přesvědčovat stejně.“ Raum se odmlčel. „Avar i Ikarii potřebují vůdce pro válku. V boji proti Gorgaelovi se bez Muže z hvězd neobejdeme. S Axisem jsem se setkal, i když krátce, a viděl jsem ho velet. Vede pravděpodobně nejlépe vycvičenou armádu v celém Acharu a jeho muži si ho váží. Byl jsem svědkem jeho milosrdenství a díky němu jsem naživu. V Acharu je jeho jméno legendou, a to vede Sekerníky jenom pět let. Azhure,“ otočil se k ženě po svém boku. „Řekni Ikarii, co víš o Válečné sekeře.“

Azhure se zhluboka nadechla a sklopila oči, ale hlas měla pevný. „Naši mladíci se jen hrnou, aby mohli sloužit pod jeho vedením. Malé děti si hrají na vojáky se suchými větvičkami a volají při tom jeho jméno. Muži ho nad pivem chválí a zároveň mu závidí, a ženy,“ pousmála se, „sní o tom, že stráví noc v jeho objetí.“ Hvězdný poutník se také pousmál. Syn po něm zdědil víc než jen kouzla. Jestlipak ona o něm taky takhle snila? Úsměv mu zmizel a nepatrně se zamračil.

„Je možné, že se pod jeho velením spojí celý Achar,“ pokračovala Azhure. „Velí dobrým vojákům a nevím o nikom jiném, kdo by si získal srdce i paže tolika mých krajanů.“

Raum znovu promluvil, než mohli Ikarii zareagovat. „Z těchto důvodů se připojuji k prosbě Hvězdného poutníka. Když pomůžete Gorkenské pevnosti, pomůžete nakonec i sobě. Když necháte Gorgaela dobýt Gorkenskou pevnost, uvidíte, jak vám před očima proroctví umírá. Axis by nás měl vést. Nikdo jiný to být nemůže."

Ještě než domluvil, Letka povstala jako jeden muž a začala volat námitky. Oni se Gorgaelovi postaví! Jejich velitel, Bystrozrak Železný spár, je z nich nejschopnější a může je vést do téhle svaté války! Talon Vraní chochol povede spojené síly Ikarii a Avar k vítězství nad skraelingy!

Hluboko dole se znovu postavil Volný pád. „Ano, bude to velitel z domu Úsvitu, kdo nás povede k vítězství!" zvolal. „Ale nebude to Vraní chochol ani Hvězdný poutník ani já! Musí to být Axis! Volte moudře, přátelé! Copak jste tak rychle zapomněli na háj Stromu země? Necháte se ikarijskou hrdostí zavést do záhuby? *Potřebujeme Axisovy válečné zkušenosti a jeho vedení!*" Oči mu zářily. „Copak by mohl mít lepší výcvik než jako Válečná sekera?" pronesl zlehka do ticha. „Řekněte mi, mohl by snad Muž z hvězd mít lepší výcvik? Válečné sekery nám přece zabraňovaly v návratu do Tencendoru dlouhá staletí."

Odmlčel se a pak si dal záležet na tom, aby každé jeho slovo mělo váhu. „Tak ať nás teď Válečná sekera zavede zpátky!"

Volný pád se posadil. Byl vyčerpaný, ale jeho řeč měla hluboký účinek. Hvězdný poutník na něj kývnul.

Šťastný návrat, jeden ze starších, předstoupil před shromáždění. „Ale Válečná sekera teď právě prohrává bitvu o Gorkenskou pevnost. Jestli už jednou takhle zklamal, jak víme, že se to nestane znovu?"

Hvězdný poutník mu rychle skočil do řeči. „Šťastný návrate, Axis nebude mít ponětí, jak má svou sílu ovládat, jak ji má správně použít, dokud mu to neukážu. V této chvíli je doslova jenom poloviční muž. Záblesky jeho skutečné moci ho musejí přivádět k šílenství."

„Chci slyšet vaše rozhodnutí!" zakřičel Vraní chochol a vstoupil znovu do středu zlatého kruhu. Většina Ikarii na něj úplně zapomněla. „Půjdeme na pomoc Gorkenské pevnosti?"

„A jak?" ozval se osamělý hlas. „Jak pomůžeme Gorkenské pevnosti, když jsme nezastavili masakr v háji Stromu země?"

Volný pád v nastalém tichu promluvil. „Pošleme do Gorkenské pevnosti posly a začneme vyjednávat s prachožrouty… s Axisem,

Válečnou sekerou. Přijmeme pak v nadcházejících bitvách Axisovo vedení?“

Znovu se ozvaly hlasy z lavic, na kterých seděla Letka, ale Bystrozrak Železný spár zvedl ruku a tím gestem je utišil. „Celé noci jsem nespal. Stále jsem přemýšlel o tom, jak strašně jsme zklamali v háji Stromu země,“ řekl tiše. Všichni slyšeli zahanbení v jeho hlase. „Musela přijít prachožroutská žena, Azhure, a ukázat nám, jak použít naše zbraně. Chci vidět Válečnou sekeru velet Letce?“ zasmál se nevesele. „Jistěže ne. Ale nemám na vybranou. Jestli je tak dobrý, jak o něm někteří tvrdí… jestli je to tak… pak jsem ochotný to s ním zkusit. Ale chci, aby mezi těmi, kdo se vydají do Gorkenské pevnosti, byl také jeden z velitelů Letky.“

„Souhlasíte s tím, aby několik z nás letělo do pevnosti, vyjednávalo s prachožrouty a poznalo Axise, Válečnou sekeru? Souhlasíte s tím, abychom jim pomohli?“ Vraní chochol rozhodil rukama. Tímto gestem prosil shromáždění o rychlé rozhodnutí.

Jeden po druhém Ikarii vstávali. Někteří vypadali viditelně nespokojeně, že nemají víc času a jiné možnosti, jiní byli přesvědčení, že je Axis vyvede ven z Proroctví Ničitele a zpátky do Tencendoru.

„Ano!“ začaly se ozývat osamělé hlasy, ale pomalu se k nim přidávaly další a další. „Ano!“ zaburácely stovky hlasů pod měděným stropem.

Hvězdný poutník sklonil hlavu a plakal. Volný pád strýce vřele objal.

56

Volný pád z domu Úsvitu

Axis, Belial a Magariz stáli v chladném světle rána na střeše nejvyšší věže pevnosti. Všichni tři byli zabalení do teplých plášťů a shlíželi dolů na skraelingy, kteří se kupili pod nimi. Od pádu Gorkenu uběhly dva týdny. Pro obyvatele pevnosti se situace citelně zhoršila. Axis přešlápl z nohy na nohu. Stále ještě byl velice slabý. Ale byl naživu a podle Beliala a spousty ostatních svědků za to mohl děkovat jen Faraday Pod pláštěm si na boku nahmatal nové jizvy. Stále ještě ho bolely. Nikdo mu nemohl vysvětlit, co s ním vlastně Faraday provedla, jak ho uzdravila, a Axis neměl možnost se jí zeptat sám. Celý týden po pádu Gorkenu si dávala pozor, aby se vyhnula Borneheldovu hněvu. Zůstávala ve své komnatě, a kdykoliv za ní manžel přišel, šeptala mu do ucha omluvy a něžnosti. Borneheld ale zůstával chladný. Neposlechla ho a obešla jeho rozkazy. Její největší provinění v Borneheldových očích však bylo, že zachránila Axisovi život. Nesměla dovolit, aby Borneheld uhodl její pravé city k Axisovi. Stále ještě mohl Axise zabít v záchvatu žárlivého vzteku.

Jak tam stáli ve studeném severním větru a přitáhli si pláště ještě blíže k tělu, Magariz si náhle uvědomil, že většina chladu kolem nich vychází ze samotného Axise. Axis byl bez sebe zlostí a nemohl uvěřit, že Magariz nechal Faraday převzít zodpovědnost za otevření bran, a proto s ním od té doby skoro nepromluvil. Magariz mu to nemohl vyčítat. Mírně přenesl váhu ze zraněné nohy, zachumlal se do pláště a

koutkem oka pozoroval Axise. Jen pár týdnů bojů po boku tohoto muže způsobilo, že Magariz úplně přehodnotil svou loajalitu. Celé roky byl Borneheldova pravá ruka, jeden z nejvyšších velitelů, kterému byla svěřena Gorkenská pevnost. Teď ale Magariz, stejně jako mnoho dalších, uvažoval nad tím, jestli by Axis nebyl na pozici Válečného generála lepší. Povzdychl si.

Belial jeho povzdech uslyšel a pohlédl na něj. Artore! pomyslel si, bolest Axise a Faraday se dotýká a obklopuje nás všechny. Stojí láska za tolik bolesti? Nebylo by jednodušší, kdyby na sebe Axis a Faraday zapomněli, otočili se k sobě zády a přijali to, že se jejich cesty rozcházejí? Doufám, že nikdy nebudu milovat žádnou ženu tak, abych kvůli ní zažíval jenom samou bolest, říkal si. Belial žil pro vojenské poslání a nikdy netoužil po ženě a dětech. Ženy vcházely a vycházely z jeho života a nebyly důležitější než stíny. Zůstaly týden, dva, tři a už o nich nikdy neslyšel. Belial si také povzdechl, když přemýšlel o Axisovi a Faraday. Divil se, proč si někteří lidé dovolí tolik milovat a trpět.

Axis si všimnul, jak oba důstojníci vzdychli, a podrážděně se otočil. Na všechny dopadala sklíčenost. Každý se věnoval temným úvahám o vlastní budoucnosti. Když se chvíli díval na moře skraelingů pod sebou, uznal, že jim to nemůže mít za zlé. Skraelingové už téměř zničili město, vršili sutiny na hromady a vyhrabávali si v nich nory. Axis se otřásl, když si představil, co v nich asi mohou provádět.

Brány pevnosti, pobité železnými pláty, zatím odolávaly útokům skraeboldů. Pokoušeli se je rozlámat ledovými pařáty, ale závory zůstávaly na místě. Skraelingů každým dnem přibývalo, takže z nich teď bylo zvlněné šedivé moře pod hradbami. Stříbrné oči a vyceněné tesáky zvedali nahoru v očekávání hostiny, která je tam čekala.

I když se všichni báli vyhladovění a pád pevnosti se zdál být nevyhnutelný, nikdo nevěřil, že by Gorgael plýtval drahocenným časem a opravdu je nechal vyhladovět. Bude se chtít dostat na jih co nejrychleji a zabrat co nejvíc území, zatímco se Achar bude vzpamatovávat z gorkenské tragédie. Nepustí se na jih, dokud bude za zády mít acharskou pevnost plnou výborných bojovníků, kteří by se na něj mohli z týlu vrhnout. Ale co může dělat? Kdy zaútočí? Čekání vojáky, znejistěné ztrátou Gorkenu, znervózňovalo ještě víc.

Od chvíle, kdy se vyplazil z postele a znovu převzal povinnosti Válečné sekery, nedalo se s Axisem vyjít. Rozzuřil Beliala, který na něj

jednou večer, když byli sami v komnatě, dlouho křičel a snažil se mu vysvětlit, že kdokoliv jiný by ztratil město dřív a s mnohem většími ztrátami. Ale Axis jen hořce poznamenal, že se Belialovi lehko mluví, když zachránil nejen jeho život, ale i životy všech ostatních vojáků před hradbami. V tu chvíli ztratil Belial sebeovládání úplně a jen taktak se udržel, aby Axise neuhodil. Nakonec se otočil a praštil za sebou dveřmi.

* * *

Tři muži stáli sami na střeše nejvyšší věže pevnosti. Byl to nejvyšší bod její obrany a všechny ostatní hlídky byly hluboko pod nimi na cimbuří a na hradbách. Byli sami, zahloubaní do svých myšlenek.

* * *

Byli sami až do chvíle, kdy si všichni tři uvědomili, že slyší tiché máchání křídel. Magariz tasil meč a zaujal obranný postoj. Ještě měl v živé paměti útok skraeboldů, takže upřel oči do mraků a odhrnul si plášť z ruky s mečem.

Z mraků se snesly tři postavy a přistály na střeše v bezpečné vzdálenosti od tří vojáků s tasenými meči. Axis zúžil oči. Na protější straně střechy stáli okřídlení muži oblečení do teplých vlněných šatů. Dva z nich měli křídla černá jako uhel, třetí měl křídla sněžně bílá, kudrnaté zlaté vlasy a nejhlubší fialkové oči, jaké kdy Axis viděl. Ani jeden z nich nebyl ozbrojený a všichni drželi ruce od těla, aby ukázali, že opravdu nemají žádné zbraně. Měli křídla svěšená tak nízko, že šustila o hrubou dřevěnou podlahu střechy.

Jedna z bytostí s černými křídly k nim přistoupila a mírně se jim uklonila. „Zdravím tě, Válečná sekero, Axisi, Muži z hvězd," oslovila je hlubokým, melodickým hlasem.

Všichni tři muži se zarazili nad tím, že Axise pojmenovala tak bezchybně. Magarize navíc šokovalo, že Axise označil za Muže z hvězd. Oči mu na okamžik zalétly k Axisovi. Muž z hvězd?

„Jsem velitel spáru Vysoké oko Černokřídlý, velitel ikarijské Letky." Axisovi málem vypadl meč z ruky. Jsou to Ikarii! „Mí

společníci,“ pokračoval Vysoké oko za okamžik, „jsou Volný pád z domu Úsvitu, následník talona, a velitel Ostré pero Zpěvák.“ Volný pád se s otcem hádal hodiny, aby mu dovolil letět na vyjednávání s Vysokým okem a Ostrým perem. Talonovi málem puklo srdce, když jedinému synovi mával na rozloučenou.

Vysoké oko skončil a Axis si uvědomil, že čeká na to, až mu představí své dva společníky. „Tohle je lord Magariz, velitel Gorkenské pevnosti pod vévodou Borneheldem,“ Magariz se mírně uklonil. Nespouštěl obezřetný, ale také nanejvýš zvědavý pohled ze skupiny tří Ikarii, „a toto je můj poručík, Belial.“

Belial jim vysekl poklonu. Takže tohle byli lidé Axisova otce? „Je zvláštní,“ řekl, „že můj první dojem ze Zapovězených není vůbec tak hrozný.“

Magariz na ně neslušně civěl. Zapovězení? Vůbec nevypadali jako nečisté příšery, které popisoval Seneschal.

Volný pád se postavil přímo naproti Axisovi. Axis sklonil meč a otočil se ke společníkům. „Od těchto Ikarii se nemáme čeho bát. Skloňte meče.“ Zasunul meč zpátky do pochvy a Belial udělal totéž. I když byl Magariz přesvědčen, že jim od Ikarii nic nehrozí, trvalo o něco déle, než jeho vlastní meč skončil v pochvě. Jizva na tváři mu tepala a připomínala, jaké škody může způsobit útok ze vzduchu.

Axis se podíval na Volný pád. Nemohl uvěřit tomu, jak krásný je tenhle Ikarii. Není divu, že se do jednoho z nich matka zamilovala.

Magariz popadl Beliala za paži, oči měl rozšířené šokem. Díval se z Axise na Ikarii a zpátky. „Artor nám pomáhej!“ zašeptal. „Myším, že už vím, kdo nebo co je Axisovým otcem!“

„Skutečně je to tak, můj pane Magarizi. Axis je stejně Ikarii jako Achařan.“

Magariz odtrhnul oči od Axise a ikarijského muže a šokovaně se podíval na Beliala. Uvědomil si, že jak Axis, tak Belial si jsou dobře vědomi toho, jak je Axis spojen s Ikarii, a že nejsou vůbec překvapeni tím, že ho Ikarii nazvali Mužem z hvězd.

Co se tří návštěvníků týkalo, byli stejně okouzlení Axisem. Mohl to být ten pravý, kdo je zachrání? Vysoké oko si všiml vrásek únavy a pochybností kolem Axisových očí a uvažoval, jestli tohle opravdu může být Muž z hvězd. Vyvolený by si určitě věřil víc.

Volný pád se usmál na bratrance a napřáhl k němu ruku. Axis pomalu vystoupil a nabízenou ruku přijal. „Zdravím tě, bratranče. Hvězdný poutník a Rivkah ti posílají pozdravy. Kdyby mohli, přiletěli by za tebou sami, ale tvoje matka bohužel neumí létat a tvůj otec se právě léčí z rozsáhlých zranění, která mu uštědřil skraebold při Yuletide.“

Axis zavrávoral a Volný pád mu ruku stiskl ještě pevněji. „Axisi?“

Magariz vypadal ještě ohromeněji, pokud to vůbec bylo možné.

„Rivkah je naživu?“ zašeptal Axis. Celý život žil ve víře, že jeho matka zemřela při jeho narození, a teď tenhle Ikarii – jeho bratranec? – stál přímo před ním, usmíval se a tvrdil, že je Rivkah naživu. Jak přežila Jaymeho a Morysona?

Volný pád se na něj zmateně zadíval a pak se zasmál, když zjistil, co Axise tak šokovalo. „Jistěže, bratranče, asi tu došlo k nedorozumění. Po pravdě, i Hvězdný poutník a Rivkah donedávna věřili, že jsi zemřel. Od chvíle, kdy se dozvěděli, že jsi naživu, se nemohou dočkat, až tě uvidí.“

Po všech těch krutých lžích, po celém životě, kdy věřil tomu, že je na světě úplně sám, že nemá rodinu, Axis konečně zjistil, že jsou jeho rodiče naživu a milují ho. Jeho rodiče… zvláštní pomyšlení. Až do téhle chvíle neměl rodiče. A tenhle muž ho oslovoval bratranče. „Bratranče?“ zamračil se.

Volný pád se na něj mile usmál. Jak zvláštně se asi musí cítit? „Hvězdný poutník je můj strýc, bratr mého otce, talona Vraního chocholu.“ Jeho úsměv se rozšířil. „A máš sestru, Pěnici. Takže vidíš, Axisi, že máš rodinu, o které jsi až doteď nic nevěděl. Vítej v domě Úsvitu.“ Volný pád na okamžik zaváhal, pak se naklonil dopředu a Axise objal.

Axis chvíli ohromeně stál a pak k sobě Volného páda pevně přivinul. „Volný pád,“ zasmál se. Některé z jeho dlouho potlačovaných pocitů se začaly probojovávat na povrch, „to je ale hloupé jméno!“

„A co teprve Axis? Ještě nikdy nebyl žádný Axis z domu Úsvitu. Ale zní to dobře. Zní to dobře, bratranče. A já jsem rád, že jsem tě našel.“

Všem, kteří se dívali, bylo jasné, jak důležitý okamžik v životě obou mužů to je. Nikdo nezůstal nepohnutý. Belial přistoupil k Axisovi a rychle ho objal. „Axis z domu Úsvitu,“ zazubil se. „To se mi líbí. A

máš i sestřičku! Tu bych tedy rád potkal! Doufám, že není stejně náladová jako ty.“

Volný pád se na sympatického vojáka usmál, ale napadlo ho, že bude lepší nadobro mu vyhnat jakoukoliv romantickou myšlenku na Pěnici z hlavy. „Zdědila prchlivost své rodiny se vším všudy, Beliale. Raději by ses jí měl vyhnout. Navíc mi vůbec nedá pokoj, denně mi hrozí, že si ji budu muset vzít.“

Belial se Ikarii zlehka uklonil. „Pak se ti omlouvám za svůj vzkaz, Volný páde z domu Úsvitu. Musel jsem se s Axisovou prchlivostí vyrovnávat mnoho let a ani si nechci představovat, jaká může být taková žena.“

Axisův úsměv trochu pohasl. Hvězdný poutník. „Volný páde, můj otec. Musím vidět otce.“

„Ano, rozumím, Axisi. To je jeden z důvodů, proč jsme tady. Vysoké oko? Ostré pero?“ Volný pád kývl na zbývající Ikarii. Všichni tři znovu složili křídla na zádech, teď, když už bylo po pozdravech.

„Axisi z domu Úsvitu,“ začal Vysoké oko formálně. „Známe proroctví, a když tu máte tolik Strážců, můžu jenom předpokládat, že vy je znáte také.“ Axis přikývnul. „Ty jsi Muž z hvězd,“ řekl Vysoké oko naplno, „a tvým úkolem je dostat Gorgaela na kolena. Tady nic nezmůžeš,“ mávl ke Gorkenu a Axis zamrkal. Vysoké oko si všiml výrazu v jeho obličeji. „Ne, Axisi z domu Úsvitu, neobviňuj se. Téhle porážce se nedalo zabránit. A možná že bys měl vědět, že Avar i Ikarii byli proti skraelingům stejně bezmocní jako ty teď.“ Ušklíbl se. „Potřebovali jsme, aby nám prachožroutská žena, Azhure, ukázala, jak máme přízraky zabít.“

„Azhure?“ zeptali se současně Axis a Belial překvapeně – jednak proto, že Azhure teď očividně žije s Ikarii, a jednak kvůli oslovení prachožrout. „Pořád má asi pádnou ránu,“ zamumlal Belial.

Vysoké oko si jeho reakce nevšímal. „Axisi z domu Úsvitu, Gorgaelovi se musí postavit spojená armáda. Samotní prachožrouti, Avar nebo Ikarii proti němu nemají šanci.“ Pokrčil rameny. Nedělalo mu to radost. „Naše hrdá Letka si se skraelingy neporadí. Jakkoliv to mnoho Ikarii dráždí, budeme muset v následujících bojích přijmout tvoje velení. Máš na to zkušenosti, původ a schopnosti, Válečná sekero. Žádáme tě, abys nás vedl v boji proti Gorgaelovi. Za to vám přijdeme na pomoc do Gorkenské pevnosti.“

„Axisi,“ řekl Volný pád tiše. Zadíval se na něj fialkovýma očima a položil mu ruku na rameno. „Musíš se vrátit k otci, jestli chceš objevit plnou hloubku svých schopností.“

„Já vím, vím to,“ přikývnul Axis a podíval se na Volný pád. „Kdo vlastně jsem, Volný páde?“

Volný pád zíral na bratrance a pak čistě instinktivně natáhl ruku, vzal Axise za pravou ruku a stáhl z ní rukavici. Zvedl ji do výšky a ranní světlo se odrazilo od zlata a diamantů na zaklínačově prstenu. „Myslím, že už dávno víš, kdo jsi, Axisi. Už teď nosíš zaklínačův prsten. Ale jen tvůj otec ti může ukázat, jak máš využívat své schopnosti. Jen s jeho pomocí budeš moci porazit Gorgaela. Jsi, kdo jsi, Axisi. Buď to přijmeš, nebo všichni zemřeme.“

Axis se zaklesl pohledem Volnému pádu v očích. Pak suše přikývl. „Jsem Axis z domu Úsvitu, syn Hvězdného poutníka z domu Úsvitu,“ řekl, „a jestli se mám stát ikarijským zaklínačem, který povede všechny národy Tencendoru k vítězství proti Gorgaelovi, budu potřebovat pomoc svého otce.“

„Ano,“ usmál se Volný pád, „ano! Vítej doma, Axisi. Vítej doma.“

Axis měl najednou ohromující pocit, že je opravdu doma. Našel rodinu. Našel to, co potřeboval, aby nahradil lži, kterými ho spoutal Seneschal.

„Co se to tu děje? Konečně jsem tě přistihl při zradě, Válečná sekero!“ ozval se rozlícený hlas z druhé strany střechy.

Axis vytrhl Volnému pádovi ruku a bleskurychle se otočil, když Bornehelda uslyšel. Tasil meč. Belial měl tolik rozumu, že svůj nechal v pochvě. Magariz se stále ještě vzpamatovával z toho, čeho byl svědkem, a o dva kroky ustoupil. Měl ruku na jílci meče, ale netasil. Borneheld k nim kráčel přes střechu spolu s Jorgem, Rolandem, Gautierem a spoustou plně ozbrojených vojáků. Za nimi se objevili Faraday a Timozel. Borneheld právě cvičil s mečem na nádvoří, když si povšiml podivné skupiny na střeše pevnosti. Teď se pomalu blížil k Axisovi a okřídleným mužům a mával před sebou mečem. Po boku mu stál Gautier a také měl tasený meč. Timozel držel Faraday pevně kolem pasu a nechtěl ji pustit blíž. Měl ledový pohled.

Ikarii byli náhle znovu obezřetní. Instinktivně uvolnili křídla k letu. Sledovali Gorkenskou pevnost tři dny a čekali na chvíli, až bude Axis skoro sám. Nechtěli si znepřátelit Bornehelda. Věděli z vlastní

zkušenosti i z hlášení ikarijských hlídek, že se rychle rozzlobí. Někteří z vojáků za Borneheldovými zády měli v rukou luky se založenými šípy a mířili na ně. Tohle bylo nebezpečné… příliš nebezpečné.

Nakonec to byl lord Magariz, kdo promluvil jako první. „Můj pane vévodo, tohle jsou Ikarii. Přišli nám nabídnout pomoc proti skraelingům.“ Uvážlivě se nezmínil o tom, že je jeden z nich blízký příbuzný Axise a že jiný z tvorů téhle rasy svedl Borneheldovu matku.

Borneheld zaklonil hlavu a pohrdavě se rozesmál. „Takže tohle jsou tedy Zapovězení? Těch jsme se báli celá staletí? Kvůli nim jsme se v noci třásli pod peřinou ze strachu, aby nás nenapadli? No,“ posmíval se, „mají moc hezké tvářičky na to, aby byli hroziví. Postavím jim klícku a nechám si je tam. Budou mi zpívat, až zestárnu a budu mít dost bitev a žen. Moc hezcí ptáčci.“ Vysoké oko ustoupil. Byl ohromený a šokovaný až do morku kostí. Takhle se přece nemohl chovat nikdo, kdo o sobě tvrdil, že je civilizovaný.

„Budeme potřebovat všechnu pomoc, Bornehelde,“ promluvil Axis. Jen s velkými obtížemi držel vztek pod kontrolou. Ruka na jílci meče se mu sevřela ještě víc. Volný pád si toho dobře všiml. „Gorkenská pevnost padne, jestli nám nepomůže někdo zvenčí. Potřebujeme Ikarii!“

Borneheld zíral na Axise. Na obličeji se mu promítaly vzbouřené city. *„Já zachráním Gorkenskou pevnost!“* rozkřičel se rozlíceně a v šedých očích mu se mu blýskala nenávist. *„Nepotřebuju pomoc a nikdy se nespojím se špínou, která stojí na téhle střeše!“*

Timozel za ním přikývnul. Ano. Tohle říkala i jeho vize. Borneheld zachrání Achar.

Vévoda Roland pohlédl na Jorgeho a začal. „Můj pane vévodo,“ řekl smířlivě, „přece by neuškodilo si je poslechnout. Možná ví něco, co se nám bude hodit, zprávy o slabinách v Gorgaelových liniích.“

Volný pád spolkl pocit ukřivděnosti nad Borneheldovými slovy a činy (jak mohla něžná Rivkah porodit takového syna?) a postavil se mezi Axise a Bornehelda. „Můj pane vévodo Bornehelde,“ oslovil ho zdvořile. „Přináším pozdravy od talona Ikarii a nabízím pomoc ikarijské Letky. Pomůžeme ti vyhnat Gorgaelovy síly ze severního Ichtaru. Udeříme, kdykoliv si budeš přát.“

„Nepotřebuji pomoc od zavšivených Zapovězených!“ vyštěkl Borneheld. „Jste mizerné bestie, kterým jsme neměli dovolit, aby se za Hraničními vrchy množily jako králíci. Za Válek sekery jsme vás

všechny měli upálit i s těmi vašimi pralesy, plnými démonů. Až skončím se skraelingy, pojedu do hor a spálím ta vaše hnízda na popel.“

Volný pád se nezmohl na slovo. Fialkovýma očima nevěřícně zíral na muže před sebou. Jak by se jeho lidé mohli spojit s lidmi z planin, když ti k nim chovali tak silnou bezdůvodnou nenávist?

Roland se ještě jednou pokusil přivést Bornehelda k rozumu. „Bornehelde, víš, že čelíme Gorgaelovi. Proroctví říká, že se s těmi, ech… Zapovězenými, musíme spojit. Možná by to tak bylo správné, nemyslíš? Přinejmenším bychom si s těmito, ehm, muži měli promluvit. Poslechnout si, co mají na srdci.“

Volný pád cítil, jak se Axis za ním začal ošívat, a vzpomněl si, že Axis drží v ruce tasený meč. Otočil se, aby mu zabránil zaútočit. „Axisi,“ oslovil ho naléhavě, „nesmíš…“

Borneheld zaútočil rychle jako smrtící kobra. *„To máš za to své proklatě proroctví!“* zakřičel a vrazil meč až po rukojeť Volnému pádovi do zad. Projel kůží, svaly i kostmi a jeho čepel se vynořila na druhé straně. Borneheld propíchl talonovu dědici srdce. Faraday zděšeně vykřikla, když viděla, jak se meč noří Ikarii do zad, a vrhla by se k němu, kdyby ji Timozel nestrhl zpátky. Jeho sevření ještě zesílilo. Právě teď, v tuto chvíli, když sledovala, jak se chladná ocel noří do zad bezbranného člověka, se její nechuť a strach z Bornehelda změnily v nepřekonatelné pohrdání a nenávist.

Borneheld si odfrknul a pokoušel se vyškubnout meč z těla Volného páda. Vězel tam pevně, takže ho přišlápl nohou, aby měl páku. Když opouštěl tělo mladého Ikarii, vydával meč odporný zvuk trhané vlhké látky.

Axis viděl jen rozmazaný pohyb za Volným pádem, leknutí na jeho mladé tváři a pak něco, čemu nechtěl uvěřit – záblesk špičky meče, zčervenalé rudou krví, která se vynořila Volnému pádovi z hrudi.

Volný pád se skácel Axisovi do náruče. Ten ho instinktivně zachytil. Nechápal, co se děje. Očima se střetnul s Borneheldem. „Jsi další na řadě, bratře,“ řekl mu Borneheld sice tiše, ale velice, velice výhružně. Přistoupil k němu.

Axis se podíval dolů na Volného páda. Ikarii umíral. Paže a křídla mu zplihle visely podél boků, velké fialkové oči se mu pokrývaly šedivým povlakem. Z úst mu začala vytékat krev, ale přesto se snažil

něco říct. Axis k němu sklonil hlavu. „Najdi Hvězdného poutníka, Axisi," zašeptal Volný pád. Pak, když z něho vytékaly poslední kapky života, řekl něco podivného. „Převozník ti dluží službu." Mluvení mu dělalo velké obtíže a Axis ho téměř neslyšel. „Musíš rozluštit tajemství podzemních řek *a přivézt mě domů!* Počkám u brány. *Přivez mě domů k Pěnici! Slib mi to!*"

Axis přikývnul. „Slibuji," zašeptal bratranci do ucha. Pak Axis zakolísal, protože na sobě ucítil váhu mrtvého těla. Volný pád zemřel. I kdyby Axis v téhle noční můře našel čas a zazpíval Píseň znovuzrození, věděl, že by to k ničemu nebylo. Volný pád byl pryč.

Svou smrtí Volný pád poskytnul Axisovi nejsilnější motiv pro to, aby postrčil Achar do občanské války. Axis se ještě nikdy nezabýval myšlenkou, že by díky původu mohl získat vládu nad celým Acharem. Teď v zármutku pro Volného páda a zhnusení nad Borneheldovými činy o tom začal přemýšlet. Kdyby Priam a Borneheld odmítli v boji proti Gorgaelovi spojit síly s Ikarii a Avar, Axis se jim postaví. Občanská válka v Acharu byla nevyhnutelná.

Axis tělo Volného páda něžně položil na střechu. Krátce se dotkl jeho čela v tichém požehnání. Přál si, aby ho znal roky nebo měsíce, a ne jen několik minut. Pak se postavil a podíval se na Borneheldа. Všichni si byli vědomi toho, že propast mezi nimi překročí jen smrt.

Okamžik po tom, co Borneheld zaútočil na Volného páda, Belial popadl Vysoké oko za paži a odtáhl ho trochu stranou. „Poslouchej mě!" zasyčel do ucha šokovaného Ikarii. „Poslouchej mě! Přivedu Axise k podhůří Hor ledových stěn. Posloucháš mě?"

Vysoké oko nemohl spustit oči z děsivé scény před sebou. Borneheld právě vytahoval zkrvavený meč ze zad jeho přítele. Ztuhle přikývnul. „Můžete si tam pro něj přijít? Slyšíš mě? Můžete se tam s ním setkat? Nebo dopustíte, aby Volný pád zemřel nadarmo?"

Vysoké oko se konečně podíval na Beliala. Znovu přikývnul. V obličeji se mu kromě děsu ukázala i jiskřička porozumění. „Tak leťte, hrom do vás, leťte, než vás Borneheld taky zabije!" Belial Vysoké oko postrčil. „Leťte!" Vysoké oko se znovu zadíval na tělo Volného páda. Belial jím zatřásl. Už nevěděl, co jiného má dělat. „Nemůžete nic udělat! Je mrtvý. Tak už leťte! Sledujte úbočí hory a čekejte na Axise! Leťte!" Belial smýkl Ostrým perem, který byl také mimo sebe. „Leťte!" zašeptal mu chraptivě do ucha. „Víc pro vás nemůžu udělat."

Oba Ikarii roztáhli křídla a začali se zvedat. Několik vojáků za Borneheldem napjalo luky. „Zadržte!“ vykřikl Magariz. Konečně ze sebe setřásl šok. „Skloňte luky! Nechte je letět!“ Vojáci neochotně sklonili luky a sledovali, jak oba okřídlení muži odlétají k Horám ledových stěn.

Axis a Borneheld na sebe stále ještě nenávistně zírali. Po chvíli se Borneheld začal smát. Sehnul se k tělu Volného páda a otřel si meč o bílé peří jeho křídel, než ho strčil zpátky do pochvy.

„Ty můžeš ještě chvíli počkat, bratříčku,“ prohlásil vesele. „To mi ale zvedlo náladu. Konečně jsem se zbavil alespoň jednoho z té špíny.“

Axis měl sto chutí podříznout Borneheldovi krk tady a teď. Stačilo jen pozvednout meč a mohl tvář země navždy zbavit téhle lidské hyeny. Ale, Volný páde, zakřičelo jeho srdce, jestli se mám někdy dostat za Ikarii a Hvězdným poutníkem, Borneheld musí zůstat naživu, aby ochránil Faraday! Mám stále ještě svázané ruce. Ale jednoho dne… jednoho dne… „Jednoho dne zaplatíš za to, cos udělal, životem, Bornehelde. Přísahám, že tě vlastnoručně zabiju. Pomstím smrt svého bratrance Volného páda z domu Úsvitu. Tvoje mršina skončí na acharském smetišti. Na mase vévody z Ichtaru si pochutnají vrány. Nikdo o tobě nebude zpívat balady. Priam má dva dědice, Bornehelde, tebe a mě, ale ty to dědictví rozhodně nedostaneš. Nakonec Achar proti Gorgaelovi povedu já.“ Axis mluvil naprosto klidně. Všichni mu proto uvěřili. Po zádech jim přeběhl mráz. Měl pevný pohled, uvolněné tělo a od boku mu neškodně visel meč, ale Borneheld najednou dostal obrovský strach.

„Chopte se ho!“ vykřikl Borneheld. Konečně mu došlo, co Axis vlastně řekl, a ta slova se mu vryla do paměti. Bratranec? Řekl tomu mrtvému Zapovězenému bratranče? „Chopte se ho! On sám je Zapovězený!“

Některý z tě špíny znásilnil jeho matku!

Gautier a tři další vojáci přispěchali a popadli neprotestujícího Axise. Gautier mu vytrhl meč z ruky a sekeru z opasku a odhodil je na opačnou stranu střechy. Už týdny se mu hnusilo, s jakým obdivem vojáci v Gorkenu a v pevnosti přijímali Axisovo velení. Teď se mohl podílet na jeho pádu, a to ho neskutečně těšilo. Dodávalo mu to pocit síly.

Borneheld ustoupil a odtrhnul oči od Axisova neuhýbajícího pohledu. „Vhoďte ho do žaláře," zavrčel na Gautiera. „Pověsíme ho na šibenici jako všechny ostatní zločince!" Otočil se na skupinu lidí za sebou. „Tělo toho Zapovězeného shoďte z hradeb. Ať se skraelingové nažerou. Nebude nám dál špinit střechu pevnosti."

Rozhlédl se kolem sebe a pak oddusal ze střechy. Timozel odtáhl zhrozenou Faraday za ním. Gautier a jeho muži vlekli Axise v poutech k padacím dveřím.

Jorge a Roland se dívali na Magarize a Beliala. Nevěděli, co říct. Co mohli dělat? Byl Axis opravdu jeden ze Zapovězených? Jestli ano, jak se mají chovat? Pomalu se otočili a šli za Borneheldem. Vražda, jíž byli svědky, je šokovala a znechutila, ale ještě nebyli připravení kvůli ní Bornehelda zavrhnout. Byli věrní královskému domu Acharu a v Gorkenské pevnosti byl vládcem Borneheld. Priam Achar nezachrání, ale Borneheld by to mohl dokázat. Od Axise se už nedalo nic čekat, když bude zítra viset. I když byli stateční, Jorge a Roland žili příliš dlouho se svými názory ve světě, na který byli zvyklí, a byli už příliš staří na to, aby pomáhali tvořit svět nový.

Brzy na střeše zbyli jenom Magariz a Belial. U nohou jim ležela zkrvavená mrtvola Volného páda z domu Úsvitu. Dva Gautierovi muži se předtím snažili odtáhnout tělo k cimbuří, ale Magariz na ně vztekle zavrčel, takže se odporoučeli.

Magariz ještě chvíli hleděl na tělo. Pak se obrátil na Beliala. „Půjdeš s Axisem?" zeptal se ho.

Belial věděl, co tím myslí. Přikývnul. „Já i všichni Sekerníci, kteří přežili. Půjdeme s Axisem i do hlubin podsvětí, jestli nás o to požádá… a jestli to bude nutné. Věříme, stejně jako Ikarii, že je tím vyvoleným, o kterém mluví proroctví."

Magariz měl zamyšlený pohled. „Pak s vámi půjdu i já, Beliale. Je to tak." Přes přitažlivý obličej mu přeletěla nerozhodná grimasa. Nikdy v životě ještě nikoho nezradil, ale překvapivě se necítil tak provinile, jak si vždycky představoval. Spíš by mu připadalo jako zrada, kdyby opustil Axise, zvlášť potom, co slyšel od Ikarii na vlastní uši překvapivé zprávy o Rivce. „Co uděláme teď?"

Belial se sehnul k Volnému pádovi a odhrnul mu zlaté vlasy z mrtvých očí. „Teď, Magarizi? Teď se s Volným pádem rozloučíme bohoslužbou za mrtvé, tak jak se sluší na jeho postavení. Nedopustím,

aby ho zneuctili, jak plánoval Borneheld. Sežeň bratry Ogdena a Veremunda, budou vědět, co mají dělat. Když Volný pád nemůže být při cestě do posmrtného života se svými lidmi, musíme mu je nahradit.“

57

Útěk z Gorkenské pevnosti

Smrt Volného páda dala Axisovi dostatečnou vůli a vztek k životu. Když seděl sám v chladu a ve tmě kobky v Gorkenské pevnosti, nepoddával se sebelítosti jako po porážce ve městě. Musel zvítězit už jenom kvůli Volnému pádovi. Podzemí a Borneheldovy výhružky ho nezajímaly. Bude žít pro Volného páda, prvního příbuzného, který ho přijal do rodiny. Měl Beliala a Belial měl Faraday a nakonec to bude Faraday, kdo zajistí, že bude mít volnou cestu.

* * *

Belial se hádal s Borneheldem. Nakláněl se ze židle a měl zardělou tvář. Věděl, že má pravdu a že s ním Borneheld nebude moci nesouhlasit. Borneheld si totiž mohl být jistý, že tenhle plán Axise určitě bude stát život.

„Můj pane," řekl energicky. „Je mi jedno, jestli tím někoho urazím. Gorkenská pevnost se nemůže udržet. Ani ten nejlepší velitel, ani ty, můj pane vévodo, ji neubrání. Máme příliš málo jídla a příliš mnoho lidí. Skraelingů každý den přibývá a ledoví červi tloustnou. Za pár dní vyrostou dost na to, aby začali vyvrhovat přízraky přes hradby pevnosti a pak budeme ztraceni. Gorgael brzy udeří a jen Artor sám ví, jak se to

chystá udělat. Měli bychom začít uvažovat o ústupu do Ichtaru. Skraelingy bychom ještě mohli zadržet mezi řekami Azle a Nordrou.“

Borneheld tvrdým, studeným pohledem zíral na Beliala, ale nepřerušil ho. Sám došel ke stejnému nevyhnutelnému závěru. Ztratí Ichtar, ale lépe ztratit Ichtar než celou armádu, která Acharu zbývala. Skraelingové nesnášeli tekoucí vodu a existovala naděje, že je opravdu bude možné zadržet mezi Azle a Nordrou. Jestli je tam Borneheld dostane živé. „Pokračuj,“ pobídl Beliala.

„Můj pane vévodo, aby většina armády vůbec měla šanci dostat se na jih, někdo musí být ochoten odvést skraelingy od Gorkenské pevnosti. Sekerníci by to mohli dokázat – jestli je povede Axis. Nikoho jiného nepřijmou. Zbývá jich ještě patnáct set a máme dost koní. Když prorazíme sevřenými liniemi skraelingů a odvedeme je na severovýchod, budeš moci…“ Belial málem řekl „rychle utíkat“, ale uvědomil si, že by to pro rozhovor s Borneheldem nebyla nejvhodněji zvolená slova, „vést zbytek armády na jih a znovu ji zformovat v Jervoiském molu.“

Seděli u stolu před ohništěm ve velké komnatě pevnosti spolu s Jorgem, Rolandem a Gautierem. Faraday stála za Borneheldovou židlí, ruce měla položené na opěradle a nespouštěla oči z Beliala.

Jorge poklepal prsty na desku stolu. „Všichni, kdo se takto pokusí odvést pozornost, jdou na jistou smrt, Beliale.“

Belial přikývnul.

Borneheld se zadíval na Jorgeho a pak pohlédl zpátky na Beliala. „Patří snad sebeobětování k vaší přísaze?“

Belial očima neuhnul. „Zůstat tady znamená jistou smrt, vévodo. Kdybych mohl rozhodovat já, raději bych zemřel v boji, abych ostatním umožnil uniknout. Kdo ví?“ V hlase mu zazněl veselejší tón. „Někteří z nás možná přežijí a budou k stáru houpat na kolenou vnoučata. Když přežijeme, připojíme se k tobě u Jervoiského mola, můj pane vévodo.“ Tomu, co říkal, nevěřil ani on sám.

Na Borneheldově tváři se rozhostil cynický úšklebek. „Vaše oběť by neměla žádný smysl, Beliale, kdybyste zemřeli pár kroků od brány. Podle tvého plánu musíte prorazit liniemi skraelingů a odvést je na sever, abychom my mohli odjet na jih. Můžete je prorazit? Zůstane vás dost naživu, abyste to dokázali?“

„Ano, myslím, že to zvládneme. Pomůže nám moment překvapení. Skraelingové nebudou čekat, že zaútočíme, ale pro jistotu chci vybavit všechny muže hořícími pochodněmi. Myslím, že je můžeme ohněm vystrašit natolik, abychom prorazili skrz.“ Očima zachytil nad Borneheldovou hlavou pohled Faraday. Belial jí věřil natolik, že jí svěřil nejen svůj život, ale i život všech svých mužů. Oheň byl její nápad. Myslela si, že jej může v bitvě udělat pro skraelingy ještě děsivějším. Možná to bude stačit k tomu, aby nejen prorazili nepřátelské linie, ale aby jích většina také zůstala naživu.

Belial řekl Borneheldovi, že si Axis vezme jenom zbylé Sekerníky, nějakých patnáct set mužů, ale Belial i Faraday doufali, že za Axisem z bran pevnosti vyjedou bezmála tři tisíce mužů. Borneheld už ztratil tolik autority, že se k Axisovi přidalo dalších patnáct set vojáků, vedených velitelem Magarizem.

Borneheld se zadíval na Timozela. Poslední dobou dával spíš na Timozelův úsudek než na rady starších velitelů. Nelíbilo se mu, jak se Jorge a Roland na sebe dívají, a Magariz byl od zranění skraeboldy jako vyměněný. Gautiera ze zrady nepodezříval, ale bylo vidět, že mu lichotí jen kvůli povýšení. Timozel byl ale věrný. Tím si byl Borneheld jistý. Timozel prohlásil, že za to, jak se zhatily Borneheldovy plány na záchranu Gorkenské pevnosti, může zrada a Borneheld mu uvěřil. Axisovo setkání se Zapovězenými na střeše pevnosti tyto domněnky jenom potvrdilo. Všechno měl naplánováno do detailu a velel excelentně, ale jeho snahy podrývala zrada. Ano. Jestliže se na Achar blíží pohroma, jeho vina to není.

Timozel se usmál a přikývnul. Borneheld se rozhodl. Jestli si Sekerníci přejí zemřít tak rychle, je to jejich věc. Možná, jenom možná, jim to opravdu poskytne potřebný čas k útěku. Navíc se tím zbaví Axise. Přes to, co prohlásil přede dvěma dny na střeše pevnosti, Borneheld ještě Axise nepopravil. Nemohl riskovat, že si vojáky znepřátelí veřejnou popravou… a ani soukromou ne.

„Budiž,“ souhlasil. „Kdy chcete vyrazit?“

Belial si ulehčeně vydechl a opřel se. „Zítra.“

Borneheld měl stále stejně studený pohled. „Chci vidět Axise v čele Sekerníků, až zítra vyjedou z brány, Beliale.“

„Dobrá. Provedeme to ráno za úsvitu. Dáš mi povolení zabrat zbývající palivo v pevnosti? Musím pro mužstvo získat pochodně. Co nejvíc by nás mělo vyjet se živým ohněm v rukou.“

„Klidně si rozsekej i tenhle stůl, Beliale. Skraelingům tu nic nenechám. Pojďte, pánové, všichni máme hodně věcí na práci, jestli chceme zítra evakuovat Gorkenskou pevnost.“

* * *

Faraday, Yr, Belial, Magariz a skupina Sekerníků stáli v přecpané stáji. Koně vyvedli ven a místo nich do stání narovnali palivové dříví. Na jednom konci řady stání tři nebo čtyři muži namáčeli úzké klacky do speciální olejové směsi, aby vyrobili pochodně, které dlouho a jasně hoří. Faraday držela v rukou balíček zelené látky. Usmála se pochybnostem v Belialově a Magarizově obličeji. Milovala je oba za lásku a věrnost, kterou prokazovali Axisovi.

„Věřte mi,“ řekla. „Můžu vám dát ochranu, jen než prorazíte skrz linie skraelingů, ale můžu vám také dát zbraň, která jich spoustu zabije, až je odvedete do bezpečné vzdálenosti od Gorkenské pevnosti.“ Faraday se otočila na Yr. „Má Timozel pořád práci?“

Yr přikývla. „Ano. Je s Borneheldem ve velké síni. Jednají o plánech ústupu.“

„Dobře.“ Faraday protřepala látku, kterou držela. Když se látka rozložila, všichni viděli, že je měňavá – zelená se měnila na modrou, ta na nachovou a hnědou. Nádherně se leskla. Faraday chvíli jen tak stála a jemnou látku hladila.

„Matko, ochraňuj je,“ zašeptala a zavřela oči. Sáhla do nitra pro Matčinu sílu. Moc jí odpověděla a vzedmula se, až ji celou zalila. Faraday zasténala a Yr ji chytila za ramena, aby ji podepřela. Faraday se zhroutila Yr do náruče, pak šaty vydaly ochromující smaragdový záblesk a všichni muži o krok ustoupili. Artore, ochraňuj mě! pomyslel si Magariz, co je tahle žena zač? Nejdřív tak zázračně vyléčila Axise, a teď tohle?

Faraday se zhluboka nadechla a přitáhla si látku ještě blíž k tělu. Vzpomněla si, jak bylo světlo rozzuřené, když šla na pomoc Raumovi a Hvězdnému poutníkovi tu noc, co skraelingové poprvé zaútočili. Tehdy

chtělo udeřit a nevědělo jak. „Matko, odpusť mi, že zneužívám moc, kterou jsi mi dala," zašeptala, „ale tentokrát budeme muset vylepšit ochranu trochou boje." Ze všech sil se snažila získat kontrolu nad smaragdovým světlem, které jí pulzovalo v pažích. Mluvila k němu. Říkala mu, co od něj chce, ukázala mu, kam má nasměrovat hněv, prosila ho, aby udělalo, o co ho žádá.

Světlo okamžitě zaplálo třikrát jasněji než předtím – stáje teď byly zalité měňavým světlem. Pak, stejně náhle, jak se rozsvítilo, světlo zhaslo. Faraday tam najednou prostě jen tak stála a v náručí držela objemné, překrásně barevné šaty.

Podívala se na Yr, která ji stále ještě podpírala. Dívka vypadala bledě a unaveně. Faraday se přesto dokázala pousmát. „Povedlo se to, Yr. Povedlo se to." Obrátila se na Beliala a Magarize. „Když budete projíždět řadami skraelingů, budete pod ochranou, a navíc budete bojovat tak dobře, jak jste ještě nikdy nebojovali. Tak, a teď máme ještě hodně práce, než se rozední."

Faraday položila šaty na podlahu a odtrhla z nich asi třetinu látky. „Roztrhejte to," řekla vojákům a vzhlédla k nim nahoru. „Roztrhejte to až na nitky. Pak každému muži, který pojede s vámi, uvažte jednu nitku kolem paže. Řekněte jim," náhle byl její hlas velice vážný, „řekněte jim, aby poděkovali Matce za ochranu a lásku, až si ho budou uvazovat, jinak to nebude fungovat. *Řekněte jim to!*"

Magariz se shýbnul a vzal kus látky Faraday z rukou. „Řeknu jim to, má paní, a děkuji Matce teď a tady za to, že jste tu s námi, vedete nás a pomáháte nám."

Faraday si povzdechla jednak úlevou, jednak vyčerpáním. „Artor je neochrání, Magarizi, jenom Matka. Hlavně dohlédněte na to, ať se to každý dozví." Yr jí pomohla na nohy. Faraday se náhle rozhodla a položila Magarizovi ruku na paži. „Počkejte, Magarizi. Pomůžu vám."

Magariz se na ni ustaraně zadíval. Nechtěl, aby se kvůli němu dostala ještě do větších potíží než minule. „Má paní, Borneheld…"

„Borneheld toho má dnes v noci příliš na práci. Nebude se po mně shánět, lorde Magarizi. Pojďme za vašimi vojáky."

* * *

Přišli pro něj hodinu před úsvitem. Celou noc slyšel tlumené zvuky mužů a koní, kteří se připravují na akci, a rozzuřeně chodil po cele jako lev v kleci. Co se to děje? Borneheld k němu nikoho nepustil od chvíle, kdy ho do téhle tmavé kobky strčili. Jen se sebezapřením dovolil, aby Axisovi jeden člověk přinesl jídlo a přikrývku, aby ho ochránila před nejhorší zimou. Axis si přehodil přikrývku přes ramena a rázoval tam a zpátky, tam a zpátky. Čert aby to vzal! Už dlouho nebyl jen obyčejný voják, který čeká, až mu jeho nadřízení řeknou, co má dělat. Jak to tehdy mohl snést? ptal se sám sebe. Jak jsem mohl vydržet být mezi těmi, které tak postrkují?

Nakonec, když už netrpělivostí a bezmocí skoro řval, uslyšel, jak se dveře rozletěly, a ozval se zvuk kroků na schodech. Blížilo se k němu světlo a sílilo každým okamžikem.

Axis zamrkal a zaclonil si oči rukou.

„Bratře."

Borneheld. Axis spustil ruku a zamrkal. Oči si nemohly zvyknout na světlo. Borneheld stál na druhé straně mříží. Za ním přišli Gautier, Belial a Magariz. Borneheld držel v ruce železný kruh s klíči. Pohrdavě se usmíval.

„Belial rozhodl o tvém osudu, ať se ti to líbí, nebo ne," ušklíbnul se Borneheld. „Tvůj poručík asi touží po smrti – nabídl nám i tvůj život a život tvých mužů. Přijmeš osud, který pro tebe přichystal?"

Axis se zadíval na Beliala za Borneheldovými zády. Víčko pravého oka mu kleslo v nenápadném mrknutí a Magariz vedle něj neznatelně přikývnul. Axis se nemusel dlouho rozmýšlet.

„Jestli mám někomu svěřit svůj život, bude to Belial," řekl klidně a setřásl si z ramen přikrývku. I v zapáchající tmavé cele se držel vzpřímeně a hrdě.

Borneheld zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál, i když Axisovým uším zněl smích nuceně. „Ano? Tak ať je po tvém!" Strčil klíče Belialovi do ruky. „Vyjíždíte za čtvrt hodiny, hlupáku. Dohlédni na to, ať je můj bratr do té doby v sedle – ať vás klidně vede, jestli na to má kuráž. Magarizi, Gautiere, za mnou!"

Rázně vykročil podzemní chodbou, Gautier a po krátkém zaváhání i Magariz pospíchali za ním. Belial odemkl celu a objal Axise. „S Matčinou pomocí dnes projedeme vojskem skraelingů vstříc proroctví."

Axis se při Belialových slovech otřásl. „S Matčinou pomocí?“ zeptal se. „Copak tě Faraday obrátila na svou víru?“

Belial se zatvářil rozpačitě. „Vypadá to, že nás Matka, ať už je to cokoliv nebo kdokoliv, dnes ráno zachrání. Axisi, Artor spí a nevnímá naše modlitby. Tu máš,“ Belial z kapsy vytáhl dlouhou nit a uvázal ji Axisovi nad loket pravé paže. Axis si všiml, že Belial má stejnou. „Faraday tvrdí, že nás tyhle nitě ochrání. Všichni je budeme mít. Musíš ale poděkovat Matce za ochranu a lásku. Musíš jí opravdu věřit.“

Axis po nitce přejel prstem. „Z toho, cos mi vyprávěl, Beliale, mi už jednou zachránila život Faradayinýma rukama,“ řekl tiše, „není pro mě těžké jí dnes poděkovat a dát jí svou důvěru. Beliale,“ zvedl hlavu a zadíval se poručíkovi do oříškových očí. „Co dnes vlastně máme před sebou?“

„Sekerníci za pár minut vyjedou z brány, Axisi z domu Úsvitu. Mají za úkol odvést pozornost od Bornehelda. Ten zatím vyklidí pevnost. Odvedeme skraelingy na sever a dáme Borneheldovi čas odvést zbytek armády na jih. V Jervoiském mole začne stavět novou acharskou armádu.“

„Snad Matka bude držet ochrannou ruku nad Faraday, Beliale. Míříme k Horám ledových stěn?“

Belial přikývnul. „Ano. Už je nejvyšší čas, aby ses dostal k otci, Axisi. Potřebujeme, abys konečně vytáhl na světlo všechna tajemství, která ti pomohou přemoci Ničitele.“

Axis si kolem boků připnul pás na zbraně, který mu podal Belial. Pak do něj zasunul meč. „Sám si nejsem jistý, jestli chci zjistit, co se ve mně skrývá, Beliale. Děsí mě to málem víc, než co proti mně může poslat Ničitel.“ Nadechl se. „A kolik mužů jede s námi, Beliale? Kolik z nich stále ještě chce, abych je vedl já?“

„Víc, než si myslíš, Axisi. Uvidíš, až vyjedeme. Teď se pojď rozloučit s bratrem. Prozatím.“

* * *

Když Axis a Belial vyšli z podzemních kobek, Arne se zařadil za Axise a dal veliteli plášť a rukavice. Skoro se tu nedalo hnout a Axis a Belial si museli protlačit cestu seřazenými jednotkami vojáků. Všichni

měli přísné rozkazy zůstat úplně zticha, aby skraelingové neobjevili, co se chystá. Axis ale zaslechl, jak si vojáci šeptají jeho jméno, když procházel kolem nich. Natahovaly se k němu ruce a dotýkaly se jeho pláště a ramen.

Těsně u brány seděli zbylí Sekerníci na připravených koních. Vojákům v rukou plápolaly pochodně. V čele stál osedlaný Belaguez. Nemohl se dočkat svého pána a nadcházející bitvy.

Vedle Sekerníků stál Borneheld s Faraday a Timozelem po boku. Za nimi stáli jejich osedlaní koně. Yr stála kousek stranou – zůstane s Faraday. Axis se usmál. Když přecházel přes nádvoří, zpozoroval Ogdena s Veremundem na klidných bílých oslících.

„Tak co, Strážci, s kým dnes pojedete? Probojujete si cestu na sever se mnou, nebo pojedete v klidu s Borneheldem?“

Ogden si odfrknul. „Chvíli pojedeme po vlastních stezkách, Axisi z domu Úsvitu. Ale myslím, že se nás nezbavíš na dlouho.“

Axis si ho chvíli měřil. Celou dobu, kdy byli s ním, ho jejich přítomnost dráždila. Teď si uvědomil, že jim věří i navzdory zneklidňující pasáži proroctví. „Tak na sebe tedy dávejte pozor, Strážci. A na ty své hloupé osly taky.“ Láskyplně zatahal nejbližšího oslíka za zplihlé ucho. „Určitě se vrátíte co nejdřív, abyste mě otravovali.“

Veremund se k Axisovi naklonil a krátce se dotkl jeho ramene. „Kéž najdeš klid, Axisi z domu Úsvitu.“

„Kéž najdete klid i vy, Strážci,“ odpověděl mu Axis tiše. Pak se otočil a pevným krokem přešel k Borneheldovi. Chvíli na sebe nenávistně zírali.

„Doufám, že to tam nepřežiješ, bratříčku,“ prolomil Borneheld mlčení jako první. Snažil se, aby jeho hlas zněl statečně, ale nepovedlo se mu to. „Nechal jsem tě odjet jenom kvůli tomu.“ Náhle si začal přát, aby se držel původního plánu a pověsil Axise na šibenici jako obyčejného zločince.

„Nechal jsi mě odjet, protože víš, že kdybys mě popravil, povstala by proti tobě celá posádka. Nezemřu tam, Bornehelde. Jednoho dne se vrátím. Počkej si na ten den. Určitě přijde.“ Axis měl ledový hlas i oči. Borneheld jen taktak, že o krok neustoupil. Přinutil se ušklíbnout, ale ani jemu samému to nepřišlo moc uvěřitelné. Axis se opovržlivě zasmál a otočil se k němu zády. Doufal, že až příště Bornehelda uvidí, bude to na špičce jeho meče.

Axis přistoupil k Timozelovi a chvíli se mu díval do vyhublého obličeje. „Změnil ses, Timozeli, a mně se vůbec nelíbí člověk, kterým ses stal. Doufám, že tvá věrnost Faraday nezmizí stejně rychle jako věrnost ke mně.“ Nečekaně chytil Timozela zepředu za kabátec a přitáhl ho těsně k sobě. Tváře měli jen na dlaň od sebe. „Starej se o ni, Timozeli! Dostaň ji z téhle pasti živou! Jestli alespoň trochu ctíš slib, který jsi jí dal jako její kavalír, *musíš ji dostat ven!*“

Timozelovi ztvrdly rysy a vyškubnul se z Axisova sevření. „Pro Faraday bych zemřel,“ opáčil rozezleně, „a ty mi nebudeš říkat, jak ji mám chránit!“

Axis se od něj odvrátil a ve tváři se mu objevila něha, když pohlédl na Faraday.

„Musíš žít, Faraday,“ zašeptal. „Víš, že bych nesnesl, kdybys měla zemřít.“

Oči se jí zalily slzami, když se dotkla nitky na jeho paži. „Ať tě Matka provází,“ hlesla, „a mě také. Pokusím se přežít, Axisi, a doufám, že i ty kvůli mně zůstaneš naživu.“ Už jí bylo jedno, jestli Borneheld odhalí její skutečné city k Axisovi. Už na tom nezáleželo. Vykonala povinnost a zabránila Borneheldovi zabít Axise.

Borneheld se podíval z jednoho na druhého a zamračil se.

„Bornehelde,“ prohlásil Axis sebevědomě, „právě jsem si uvědomil, že jsem ještě švagrovou bratrsky nepolíbil. Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Nevím, co to se mnou bylo, že jsem tak hrubě porušil pravidla etikety.“ S těmi slovy, dřív než mohl Borneheld zasáhnout, se naklonil dopředu, vzal Faraday za ramena a dvakrát ji tvrdě políbil na ústa.

Pustil ji a ustoupil dozadu. „Má paní Faraday, vévodkyně z Ichtaru, skládám ti hold jako Válečná sekera Seneschalu, pravděpodobně naposled v životě.“ Sevřel ruce v pěst před zlatými sekerami na hrudi uniformy a rychle se uklonil. „A nezapomeň na svoje sliby, ani na jeden z nich.“ Nečekal na odpověď, otočil se a beze slova prošel těsně vedle Bornehelda, který stále ještě nevěřícně zíral na Faraday. Pak nasedl na Belagueze.

„Sekerníci, jste připravení?“ vykřikl jasným hlasem.

„Počkejte!“ Na černém hřebci přiklusala vysoká tmavá postava s hořící pochodní v ruce. Lord Magariz. „Pojedu s Mužem z hvězd,“ vykřikl, aby ho slyšeli všichni na nádvoří. Ignoroval Borneheldův zuřivý výkřik. „Kdo pojede se mnou?“

„My pojedeme!“ ozval se za nimi pokřik a zpoza stájí vyjel dlouhý špalír jezdců, kteří se připojili k Magarizovi. Bylo jich přes patnáct set, všichni drželi v rukou zapálené pochodně a všichni měli paže ovázané barevnou nitkou.

„Za tuhle zradu zaplatíš životem, Magarizi!“ zaječel rozzuřeně Borneheld. „Jestli teď odjedeš s tímhle bastardem, nečekej, že tě ušetřím nebo ti projevím milosrdenství, až se ke mně připlazíš zpátky! Dopadnu tě a zabiju za to, cos dnes udělal!“

Magariz přitáhl koni otěže, když zastavil před bývalým pánem. „Měj se na pozoru, Bornehelde,“ řekl tiše, „nad hlavou už ti visí popravčí meč za vraždu Volného páda z domu Úsvitu. Touhle ranou meče jsi přeťal nejen jeho život, ale také všechna pouta, která mě k tobě vázala. Musím zůstat čestný a jet s tím, kdo si vydobyl můj obdiv, a ne s tím, kdo ho ztratil.“ Otočil koně a postavil se Axisovi po boku. „Přijmeš moji přísahu věrnosti a služby, Axisi z domu Úsvitu?“

Axis se k němu natáhl a chytil ho za ruku. „Rád, Magarizi, moc rád. Ty i tví muži jste u mě vítáni.“ Magarizova podpora ho dojala. Riskovali tím vyhoštění, degradaci a možná i smrt. Pohlédl na Beliala, který seděl na koni přímo za nimi. Poděkoval všem bohům, kteří právě naslouchali, že mu do cesty poslali takové muže, jako byli Magariz a Belial.

Otevřel ústa, aby zavolal na Sekerníky, ale uvědomil si, že tohle jméno už nemůže používat. „Přátelé,“ oslovil je prostě, „jste připravení?“

„Budeme tě následovat, kamkoliv půjdeš, Axisi z domu Úsvitu!“ vykřikli jako jeden muž a Axisovi chvíli hrozilo, že ho přemůže dojetí.

Ještě jednou se střetl pohledem s Borneheldem, jenž se zatím nevzpamatoval z rozčilení a šoku, který právě zažil. Nemohl uvěřit Magarizově zradě. „Jedu si pro své dědictví, bratře,“ řekl klidně, „a až se vrátím, dej si dobrý pozor!“

Axis otočil Belagueze k bráně, která se začala otevírat. Uslyšeli vzrušené šeptání skraelingů. „Tak tedy pojeďme!“ vykřikl a vytrhl nejbližšímu strážci hořící pochodeň. „Pojeďme!“ Zamával pochodní a pobídl grošovaného šedáka vpřed.

* * *

Axisova armáda jela a bojovala jako posedlá, což také byla. Bojovali za Matku a s ní. Belial a Magariz je o všem pečlivě poučili a teď, s Mužem z hvězd v čele, přece nemohou prohrát. Tři tisíce jezdců jelo spolu v těsné formaci, hořící pochodně drželi před sebou i po stranách. Propalovali si cestu vpřed mezi skraelingy. Šedivé moře přízraků se zmítalo a bouřilo. Skraelingové se snažili dostat co nejdál od plamenů. Brečeli, kvíleli a zděšeně šeptali nad ohavnými jasnými a pálivými světly, která si na ně vojáci nachystali. Skraeboldové křičeli na ostatní přízraky, protože je naučili nebát se ohně. Tohle ale nebyly obyčejné plameny – na okrajích hořely smaragdovou zelení. Kdykoliv se k nim nepozorný přízrak přiblížil a přeskočila jiskra, vzplál jasným smaragdovým plamenem a skončil svou ubohou existenci krátkým zasyčením ve sněhu.

Vojáci volali Axisovo nové jméno. Belial a Magariz jim pověděli o setkání na vrcholu nejvyšší věže pevnosti, o Axisově původu a o tom, že je Muž z hvězd, který je povede k vítězství nad Gorgaelem. Sekerníci neměli žádný důvod pochybovat o tom, co slyšeli. Znali Axise a bojovali pod ním dlouhé roky a věděli, že pro Axise, pro nikoho jiného, stojí za to zemřít. Muži, kteří následovali Magarize a zradili Bornehelda, byli obyčejní vojáci, kteří tomu věřili také. Mnoho z nich už bylo na hlídce, které velel Axis, a věděli z první ruky, jak dovede bojovat proti skraelingům. Jejich obdiv k Axisovi se po pevnosti rozšířil.

Když jeli městem, skraelingové jim uskakovali z cesty. Axis se zvedl ve třmenech a vyhodil pochodeň vysoko do vzduchu. „Skraeboldové! Slyšíte mě?“ zaječel. „Necháte mě odejít tak snadno? Nebudete mě ani pronásledovat? Mám říct Gorgaelovi, jak nespolehliví a zbabělí jsou jeho pobočníci? Nechcete snad Gorgaelovi přinést moji hlavu?“

Skraeboldové Axise slyšeli a jeho slova je dohnala k zuřivosti. Zdvojnásobili úsilí a hnali skraelingy před sebou, aby se vrhli na Axise a jeho společníky. Hlídky z pevnosti sledovaly, jak se celé moře skraelingů obrací, aby pronásledovalo jezdce.

Jorge všechno pozoroval z hradeb a vzrušeně svíral kamenný zub cimbuří. „U Artora!“ vykřikl radostně. Bylo mu jedno, kdo ho slyší. „Vede je z města jako krysy! Podívejte se! Právě se stáčí na sever.“ Na tuhle vzdálenost se Axisova armáda jevila pouze jako ostrůvek světla v

šedivém moři, ale to stačilo. „Jsme zachráněni!“ Otočil se k Rolandovi, který radostí nemohl popadnout dech. „Axis nás zachránil!“

* * *

Jeli, dokud neucítili, že koně pod nimi začínají být unavení. Pak se otočili a postavili se k boji proti mase skraelingů, kteří je pronásledovali z města.

„Teď bychom mohli Borneheldovi a Acharu trochu ulehčit, přátelé. Co myslíte?“ vykřikl Axis na Beliala a Magarize. Zubil se na ně a oči mu hořely vzrušením. „Postavíme se jim tady?“

Okolo nich se motalo plno koní a lidí. Belial vykřikoval povely, aby se postavili do formace za Axise. Nemohli se dočkat boje. Už před skraelingy utíkali příliš dlouho. Vedl je přece Axis z domu Úsvitu, Muž z hvězd. Věděli, že je povede k vítězství. Nikdo o tom nepochyboval.

Skraelingy povzbudily výkřiky skraeboldů a také to, že před nimi jezdci dvě hodiny ujížděli. Nečekali. Viděli, že mnoho koní klopýtá únavou a spousta pochodní už zhasla. Měli proti lidem převahu padesát ku jedné a věděli, že na ně čeká dobré jídlo. Nezastavili se a nepromýšleli si možné nebezpečí.

Axis čekal, až se první linie skraelingů přiblíží tak, že budou zřetelně vidět hladové stříbrné polokoule jejich očí a otevřené oslintané čelisti. Čekal, až se vzduch naplní horečnatým šepotem příšer. Pak se zvedl ve třmenech. Vypadal impozantně a nenuceně, i když se Belaguez pod ním vzpínal.

„Ve jménu Matky,“ zavolal silným a mocným hlasem, „a hvězd, které na nás shlížejí. Prosím, dejte sílu mně a mým vojákům.“

Pak vyhodil pochodeň vysoko do vzduchu. Ve chvíli, kdy dosáhla nejvyššího bodu oblouku, těsně předtím, než začala strmě padat dolů k moři skraelingů, vybuchla. Stala se z ní obrovská koule smaragdového plamene. Jak padala, zvětšovala se a vyvrhovala menší koule prskajícího a syčícího zeleného ohně.

* * *

Skraeboldové létali nad a za čelními řadami skraelingů a strachy začali ječet. Zastavili se jen na tak dlouho, aby na skraelingy vykřikli rozkaz k ústupu, a pak, když se na ně valil smaragdový oheň, zmizeli.

V okamžiku, kdy se oheň dotkl prvních skraelingů, se začal nekontrolovatelně šířit, přeskakoval z jednoho na druhého a měnil je v mazlavé hromádky popela. Toho jasného mrazivého rána zemřely na severu Gorkenského průsmyku tisíce skraelingů. Vříškali a ječeli, když na ně dopadl hněv a pomsta Matky. Jiní zemřeli, když mezi zmatenou masu vjeli muži na koních a kopyta koní rozdupala všechno, co jim přišlo do cesty. Muži se natahovali z koní dolů, chytali přízraky za provázkovité vlasy, zvedali je za hlavu a s chutí jim propichovali mečem oči. Smaragdový oheň se nedotkl nikoho, kdo měl kolem paže uvázanou nit z Faradayiných šatů.

Bylo to strašné krveprolití a skončilo, až když už nezbyli žádní skraelingové. Muži přitáhli koním otěže a sledovali, jak zbytky přízraků utíkají zpátky ke Gorkenské pevnosti.

„Snad jsme jim zajistili dost času," zašeptal Belial. Vypadal neuvěřitelně vyčerpaně.

„Snad je Borneheld dostane z pevnosti, než se tam zbytek skraelingů vrátí," poznamenal Axis stejně tiše. „Snad se mu podaří do Jervoiského mola dopravit dost vojáků, aby tam skraelingy zadrželi… než se vrátím."

58

Válečná sekera

Ve studeném večerním vzduchu seděli na koních v podhůří Hor ledových stěn.

„Tam s tebou nepůjdeme,“ řekl Belial tiše a zadíval se na mohutné černé útesy před nimi, které se zvedaly ze zasněžených plání. „Tam musíš jít sám.“

Axis se k němu otočil. Vzrušení z rána už z něj vyprchalo a teď vypadal stejně vyčerpaně jako všichni ostatní. „A vy?“

Belial chvíli zůstal zticha a očima přejížděl po černých útesech. Pak se podíval na Axise. „Vezmu armádu a pojedeme východním Ichtarem přes Psí planinu na jih, než pro nás najdu bezpečné útočiště. Pochybuji, že by nás skraelingové příliš obtěžovali. Spíš se vydají na jih za Borneheldem než za námi na východ. Počkáme na tebe na jihu Psích planin, Axisi z domu Úsvitu, možná i v samotném Sigholtu, jestli ho nedobyli skraelingové. Tak ať ti to netrvá moc dlouho.“

V Axisových očích se zaleskly slzy. Sevřel Belialovu ruku. „Děkuji ti za přátelství a podporu,“ řekl tiše. „Přijedu za vámi, jak nejrychleji budu moci.“ Pustil Belialovi ruku a seskočil z Belagueze. Podal poručíkovi otěže a poplácal láskyplně zvíře po krku. „Starej se mi o něj dobře, Beliale. Budu potřebovat dobrého koně, až se vrátím.“

Otočil se k Magarizovi a stiskl mu ruku. „I tobě děkuji za podporu, Magarizi. Doufám, že se ti to nevymstí.“

„Pak se k nám tedy brzy vrať," na zjizveném obličeji se mu objevil úsměv. „Nevím, kdo nás objeví dřív – jestli Gorgael nebo Borneheld – a teď vážně nevím, který z nich je nebezpečnější."

Axis zasalutoval svým vojákům. Usmál se a zamával, když mu začali provolávat slávu. Pak se obrátil a vydal se k základně útesu. Nevěděl, co má dělat.

Jeho armáda seděla stále napjatě v sedlech. Všichni byli zvědaví, co se stane dál.

* * *

Axisovy nohy v těžkých botách křupaly ve sněhu. Přehodil si plášť znovu přes ramena. Šel nějakých deset minut. Černé útesy od něj byly asi padesát nebo šedesát kroků, když se do sněhu před ním lehce sneslo pět Ikarii, kteří očekávali jeho příchod.

Axis se zastavil. Dva z nich, Vysoké oko a Ostré pero, poznal. Dva z nich měli stejná černá křídla jako Vysoké oko a Ostré pero, ale pátý je měl bílá stejně jako Volný pád, zlaté vlasy… a světle modré oči. Horní polovinu těla měl odkrytou a Axis si všiml, že je na ní mnoho jizev z nedávné bitvy.

V jeho tváři Axis rozpoznal mnoho vlastních rysů.

Otevřel ústa, aby něco řekl, ale nemohl nalézt slova. Nemohl z otce odtrhnout oči.

Hvězdný poutník k němu pomalu přistoupil. Ani on se na syna nemohl vynadívat. Neměl žádnou pochybnost, že tohle je jeho syn. Jeho krev k němu zpívala, volala ho, nemohla se ho dočkat a Hvězdný poutník ucítil, že jeho vlastní krev odpovídá.

Hvězdnému poutníkovi se však zúžily rty, když uviděl černou uniformu Válečné sekery. V očích se mu zlostně zablesklo. Zastavil se na krok od svého syna. Oba se navzájem odhadovali. Axis měl v očích slzy. Oči Hvězdného poutníka zůstávaly suché.

Pomalu, váhavě položil dlaň na synovu hruď a ucítil, jak pod jeho dotekem začalo srdce horečnatě bít. Pak se prsty Hvězdného poutníka sevřely na černé látce Axisova kabátce a jedním mocným trhnutím ze syna strhnul insignie Válečné sekery, dvě překřížené zlaté sekery.

Odhodil ten kus látky co nejdál do zmrzlé pustiny pod Horami ledových stěn.

Hněv Hvězdného poutníka opadl, když se zbavil nenáviděného znaku. Zaváhal, pak přistoupil k synovi a objal ho. Pronesl tradiční přivítání nových Ikarii do rodiny, které se normálně říkalo novorozeným dětem.

„Vítám tě, Axisi, do domu Úsvitu a do svého srdce. Jmenuji se Hvězdný poutník z domu Úsvitu a jsem tvůj otec. Zpívej krásně a létej vysoko. Ať už tě nikdo nikdy nepřinutí opustit cestu Hvězdného tance."

Axis pevně otce objal a stál tak s ním velice dlouho. Z očí mu prýštily potoky slz.

Rejstřík

ACHAR: království, které pokrývá většinu kontinentu. Leží mezi Andeiským, Tyrrským a Vdovským mořem, Horami ledových stěn a Stínolesem.
ACHAŘANÉ: obyvatelstvo Acharu
ALDENI: malá provincie v západním Acharu, která se převážně věnuje pěstování zemědělských plodin. Vládne jí vévoda Roland.
ANDAKILSA: řeka na vzdáleném severu Acharu, která jej odděluje od Ravensbundu. Po celý rok nezamrzá. Vlévá se do Andeiského moře.
ANDEISKÉ MOŘE: nepředvídatelné moře, které omývá západní pobřeží Acharu.
ARCNESS: velká východní provincie Acharu, která se specializuje na chov prasat. Vládne jí vévoda Burdel.
ARCREN: velké arcnesské město
ARNE: velitel kohorty Sekerníků
ARTOR ORÁČ: podle Seneschalského bratrstva jediný pravý bůh. Kniha pole a brázdy, svatá kniha Seneschalu, tvrdí, že Artor dal lidem dar pluhu, díky němuž mohli lidé opustit životní styl lovců a sběračů a usadit se na jednom místě, obdělávat půdu a tím položit základy civilizace.
AVAR: jedna z ras Zapovězených, kteří žijí ve Stínolese, neboli Avarinheimu, jak mu sami říkají. Avar se někdy říká Lidé rohu.
AVARINHEIM: domov Avar, kterému Achařané říkají Stínoles. Viz Stínoles.
AVONSDALE: provincie v západním Acharu, kde se pěstují luštěniny, ovoce a květiny. Vládne tu vévoda Jorge.
AXIS: nelegitimní syn princezny Rivky a neznámého otce. Právě zastává pozici Válečné sekery seneschalských Sekerníků.
AZHURE: dcera bratra Hagena ze Smyrtonu. Její matka pocházela z Noru.

AZLE: velká řeka, která od sebe odděluje provincie Ichtar a Aldeni. Vlévá se do Andeiského moře.

BARSARBE: avarská druidka

BEDWYRSKÁ PEVNOST: pevnost na spodním toku řeky Nordry, která stráží vchod ke Grálovému jezeru z Nordmuthu.

BELAGUEZ: Axisův válečný kůň

BELIAL: poručík a druhý nejvyšší velitel Sekerníků

BELTIDE: viz Svátky

BORNEHELD: vévoda z Ichtaru, nejmocnější šlechtic Acharu. Syn princezny Rivky a jejího manžela, vévody Searlase.

BRATR-VELITEL: nejvyšší velitel Bratrstva Seneschalu. Obyčejně ho volí starší bratrstva. Tento úřad je doživotní. Bratr-velitel je mocný, vládne bratrstvu a jeho pokladům, ale také Sekerníkům. Současný bratr-velitel je Jayme.

BRATRI-ORÁČI: Seneschal každé acharské vesnici přidělí jednoho bratra-oráče. Mají za úkol opatrovat pluh, rozšiřovat cestu pluhu.

BURDEL: vévoda, pán Arcnessu, přítel Bornehelda, vévody z Ichtaru

BYSTROZRAK OSTRUHA: velitel spáru ikarijské Letky

CARLON: hlavní město Acharu a sídelní město acharských králů. Leží u Grálového jezera.

CESTA PLUHU: náboženská poslušnost, kterou učí Seneschal. Obsažena v Knize pole a brázdy. Centrálním obrazem Cesty pluhu je pluh a obdělávání země. Její hlavní zásadou je zorání půdy v rovnoběžných brázdách, stejně jako se mysl a srdce musejí očistit od kacířství a zlých myšlenek, aby v nich mohla vyrůst pravá víra. Neobdělávaná příroda je zlá, proto si Achařané hnusí lesy a hory, které reprezentují přírodu, jež se nedá ovládat, a proto musí být zničeny. Tam, kde se to nepodařilo, se jí lidé alespoň vyhýbají, protože Seneschal tvrdí, že jsou domovem hrozivých bytostí. Dobrá je jen obdělávaná krajina, protože slouží člověku. Cesta pluhu je cesta pořádku a podřízení přírody člověku.

ČAS PROROCTVÍ NIČITELE: čas, který začíná narozením Ničitele a Muže z hvězd a skončí, až jeden porazí druhého.

DEVERA: dcera vévody Rolanda z Aldeni

DRUIDOVÉ: náboženští vůdci avarského lidu. Ovládají magii, i když obyčejně není příliš mocná.

DUHOVÉ ŽEZLO: zbraň zmíněná v Proroctví Ničitele

DŮM ÚSVITU: současná vládnoucí dynastie Ikarii. Vládne už tisíce let.
EGERLEY: mladý muž ze Smyrtonu
EMBETH, LADY Z TARE: vdova po Ganelonovi, dobrá přítelkyně a občasná milenka Axise
FARADAY: dcera vévody Isenda a jeho ženy, lady Merlion
FAZOLKA: avarská žena
FINGUS: předcházející Válečná sekera. Je mrtev.
FLURIA: říčka, která protéká Aldeni a vlévá se do Nordry.
FRANTIŠEK: starý seneschalský bratr z Útočiště v Gorkenu
FULKE: baron, pán Romsdalu
GANELON: pán Tare, bývalý manžel Embeth, lady z Tare. Nyní je mrtev.
GARLAND: hospodář, obyvatel Smyrtonu
GAUTIER: poručík Bornehelda, vévody z Ichtaru
GILBERT: seneschalský bratr, pomocník a poradce bratra-velitele
GORGAEL: Ničitel, zlý pán severu, který má podle Proroctví Ničitele ohrožovat Achar.
GORKEN: město, které se choulí pod hradbami Gorkenské pevnosti.
GORKENSKÁ PEVNOST: významná pevnost v Gorkenském průsmyku v severním Ichtaru.
GORKENSKÝ PRŮSMYK: úzký průsmyk, jediná cesta z Ravensbundu do Ichtaru. Leží mezi Horami ledových stěn a řekou Andakilsou.
GRÁLOVÉ JEZERO: obrovské jezero na spodním toku řeky Nordry. Na jeho břehu leží Carlon a Seneschalská věž.
GREVILLE: baron, pán z Tarantaise
GRINDLE: avarský muž, hlava Klanu ducha stromu
HAGEN: bratr-oráč ze Smyrtonu.
HELM: avarský mladík
HNÍZDO PIRÁTŮ: rozlehlý ostrov u pobřeží Noru blízko Ysbaddu. Působí na něm piráti. Někteří lidé tvrdí, že je podporuje sám baron Ysgryff.
HOGNI: avarské děvče
HORDLEY: hospodář, smyrtonský občan
HORY LEDOVÝCH STĚN: vysoké pohoří, které se táhne přes severní Achar. Je domovem Ikarii, jedné ze Zapovězených ras.

HRANIČNÍ VRCHY: hory, které leží na východní hranici Acharu mezi Horami ledových stěn a Vdovským mořem. Jsou za nimi uvězněni Zapovězení.
HSINGARD: velké město ve středním Ichtaru, sídlo vévodů z Ichtaru
HVĚZDNÁ BRÁNA: jedna z posvátných památek Ikarii, dlouho ztracená po Válkách sekery
HVĚZDNÝ POUTNÍK: ikarijský zaklínač
HVĚZDNÝ TANEC: zdroj síly ikarijských zaklínačů
CHARONITÉ: ztracená tencendorská rasa
ICHTAR: největší a nejbohatší provincie Acharu. Ichtar získává bohatství z chovu dobytka a z dolů na nerosty a drahé kameny.
ICHTAR: říčka, která protéká Ichtarem a vlévá se do Azle.
IKARII: jedna z ras Zapovězených, která žije v Horách ledových stěn. Někdy se jí říká Lid křídel.
ISEND: vévoda, pán Skarabostu, tmavý a přitažlivý, i když fintivý lord
JACK PROSŤÁČEK: pasák prasat z Arcnessu
JAYME: bratr-velitel Seneschalu
JEZERA TŘÍ BRATRŮ: tři malá jezera v jižním Aldeni
KAPRADINOVÁ ŘEKA: řeka, která pramení v Kapradinových pahorcích, odděluje Arcness a Skarabost a vlévá se do Vdovského moře.
KAPRADINOVÉ JEZERO: velké jezero uprostřed Kapradinových pahorků
KAPRADINOVÉ PAHORKY: nízké a úzké pohoří, které odděluje Arcness a Skarabost.
KAREL: starý král Acharu, otec Priama a Rivky. Nyní je mrtev.
KASTALEON: jedna z velkých acharských pevností. Rozkládá se na řece Nordře ve středním Acharu. Nedávno dostavěná.
KAVALÍR: velice výjimečně se acharský rytíř zaslíbí šlechtičně. Jejich vztah je čistě platonický. Kavalír dámu chrání a poskytuje jí podporu. Slib kavalíra může zlomit jen jeho smrt nebo přání jeho dámy.
KLAN DUCHA STROMU: jeden z avarských klanů, vede ho Grindle.
KLANY: Avar se dělí do klanů, které jsou víceméně totožné s rodinami.
KNIHA POLE A BRÁZDY: svatá kniha Seneschalu, kterou měl napsat sám Artor a věnovat ji lidstvu.
KOHORTA: viz Vojenské výrazy

KOPRETINA: avarská žena

KOROLEAS: velká říše jižně od Acharu. Vztahy mezi oběma zeměmi jsou většinou srdečné.

KOTLÍKOVÉ JEZERO: jezero ve středu Lesa mlčenlivé ženy

KOUZELNÁ JEZERA: v prastaré říši Tencendoru bylo mnoho kouzelných jezer. Jejich moc už je téměř zapomenuta. Také se jim říká posvátná jezera.

LES MLČENLIVÉ ŽENY: temný a neprostupný les v jižním Arcnessu, ve kterém leží Pevnost mlčenlivé ženy.

LESY: Seneschal učí, že všechny lesy jsou zlé, protože jsou plné temných démonů, kteří plánují napadnout Achar. Proto se většina Achařanů bojí lesů a tmy mezi stromy. Téměř všechny lesy v Acharu byly vymýceny. Jediné stromy, které v Acharu rostou, jsou ovocné stromy a plantáže na stavební dřevo.

LETKA: vojenská organizace Ikarii

MAGARIZ: velitel Gorkenské pevnosti

MAGIE: Seneschal učí, že všechna kouzla a magie, zaříkávání a bylinkářství jsou zlé. Zabývají se jimi jen Zapovězené rasy, které magii používají, aby zotročily Achařany. Všichni Artorovi oddaní Achařané se proto magie bojí a nenávidí ji.

MALFARI: hlíza, na které závisí strava Avar. Melou z ní mouku na chleba.

MASCEN: baron v Rhaetii.

MATKA: buď avarské jméno pro Kapradinové jezero, nebo všezahrnující jméno pro přírodu, která se někdy personifikuje jako nesmrtelná žena.

MERLION: žena vévody Isenda ze Skarabostu, matka Faraday

MĚSÍČNÍ KOMNATA: hlavní audienční síň carlonského královského paláce, kde se také pořádají plesy a hostiny.

MĚSÍCE:

leden: měsíc vlka
únor: měsíc havrana
březen: měsíc hladu
duben: měsíc tání
květen: měsíc květin
červen: měsíc růží
červenec: měsíc sklizně

srpen: měsíc trávy
září: měsíc suchého listí
říjen: měsíc kostí
listopad: měsíc jinovatky
prosinec: měsíc sněhu

MIRBOLT: avarská druidka

MOHYLY: prastará pohřební místa ikarijských králů zaklínačů. Nachází se v jižním Arcnessu.

MORYSON: seneschalský bratr, rádce, pomocník a přítel bratra-velitele

MUŽ Z HVĚZD: muž, který podle Proroctví Ničitele jediný dokáže porazit Gorgaela.

NEVELON: poručík vévody Rolanda z Aldeni

NIČITEL: jiné jméno pro Gorgaela

NOR: nejjižnější provincie Acharu. Lidé z Noru jsou tmavší a exotičtější než zbytek Achařanů. Noru vládne baron Ysgriff.

NORDMUTH: přístav v ústí řeky Nordry

NORDRA: velká řeka, která je hlavní dopravní tepnou Acharu. Pramení v Horách ledových stěn, protéká Stínolesem a pokračuje do severního a středního Acharu. Lidé vodou z ní zavlažují, cestují po ní a rybaří v ní.

OGDEN: seneschalský bratr v Pevnosti mlčenlivé ženy

„OREJ ŠIROKO, OREJ HLUBOKO“: acharská fráze, která se používá jako požehnání, ochrana proti zlu nebo pozdrav.

OSTRÉ PERO ZPĚVÁK: ikarijský velitel perutě

OSTROV MLHY A PAMĚTI: jedno z posvátných míst Ikarii, ztracené po Válkách sekery

PÁN ŽALU: nejvyšší hora v Horách ledových stěn. Podle acharské legendy je to sídlo krále Zapovězených, kterého nazývají Pán žalu.

PERUŤ: nejmenší jednotka ikarijské Letky. Skládá se ze dvanácti Ikarii (mužů i žen).

PEVNOSTI: tři hlavní acharské pevnosti. Viz Kastaleon, Sigholt a Pevnost mlčenlivé ženy.

PEVNOST MLČENLIVÉ ŽENY: v Pevnosti mlčenlivé ženy žije několik seneschalských bratrů, aby studovali záznamy, které v ní zůstaly po Zapovězených po Válkách sekery. Pevnost mlčenlivé ženy leží v Lese mlčenlivé ženy.

PĚNICE: ikarijská žena

PÍSEŇ STROMŮ: jakákoliv píseň, kterou vám stromy zazpívají. Mnohokrát zpívají o budoucnosti, někdy zpívají píseň lásky a ochrany. Stromy také mohou zpívat píseň smrti.

PÍSEŇ ZNOVUZROZENÍ: jedno z nejmocnějších ikarijských kouzel, které dokáže znovustvořit život v okamžiku, kdy uniká z těla. Nedokáže ale oživit už mrtvého člověka. Dokáží ji zazpívat jen ti nejmocnější zaklínači.

PÍSEŇ ZROZENÍ: píseň, která dokáže podle ikarijských a avarských legend stvořit život.

PLUH: každá acharská vesnice má pluh, se kterým se nejen ořou pole, ale je také hlavní posvátnou relikvií Achařanů. Pluh věnoval Artor Oráč Achařanům, aby vybudovali civilizaci. Používáním pluhu se Achařané liší od Zapovězených. Ani Avar, ani Ikarii neobdělávají pole.

POSMRTNÝ ŽIVOT: Achařané a Zapovězení věří, že existuje posmrtný život, i když se jejich představy o něm liší.

POSVÁTNÝ HÁJ: nejposvátnější místo Avar. Obyčejní smrtelníci do něj přicházejí jen zřídka. Jedině avarští druidové dokáží najít stezky do Posvátného háje.

PRIAM: král Acharu a strýc Bornehelda. Bratr Rivky.

PROROCTVÍ NIČITELE: prastaré proroctví, které předpovídá vzestup Gorgaela na severu a Muže z hvězd, který ho může zastavit. Nikdo neví, kdo je jeho autor.

PŘÍTEL STROMŮ: v avarských legendách je Přítel stromů osoba, která je zavede zpátky do jejich původního domova jižně od Hraničních vrchů. Přítel stromů má Avarinheim dovést pod velení Muže z hvězd.

PŘÍZRAKY: další pojmenování pro skraelingy

PSÍ PLANINA: planina, která se táhne od severního Ichtaru k řece Nordře a rozkládá se mezi Hraničními vrchy a Urqhartskými kopci. Pojmenována podle smeček toulavých psů, které se po ní potulují.

PUSTINA: nehostinný pás země v severním Ichtaru mezi Horami ledových stěn a Urqhartskými kopci

RAUM: avarský druid

RAVENSBUND: provincie Acharu na dalekém severu, i když tam acharská monarchie fakticky nemá žádnou moc.

RAVENSBUNĎANÉ: obyvatelé Ravensbundu. Achařané je nenávidí. Považují je za barbarské a kruté.

REINALD: starý kuchař v Sigholtu. Kuchtík, když tam žila Rivkah.

RENKINOVI: hospodáři v severním Arcnessu.

RHAETIA: malá oblast v Acharu, na západě Kapradinových vrchů. Vládne jí baron Mascen.

RIVKAH: princezna, sestra krále Priama a matka Bornehelda, vévody z Ichtaru, a Axise, Válečné sekery. Říká se, že zemřela při Axisově porodu.

ROLAND: vévoda z Aldeni. Říká se mu Chodec, protože je příliš tlustý pro jízdu na koni. Je to důležitý vojenský velitel Acharu, odpovídá za pevnost Kastaleon.

ROMSDALE: provincie jihozápadně od Carlonu, kde se převážně pěstuje vinná réva. Vládne jí baron Fulke.

ROZEKLANÁ HORA: nejvyšší hora v Horách ledových stěn, domov Ikarii. Viz Pán žalu.

RUDÝ SPÁR: ikarijský muž

SEARLAS: předešlý vévoda z Ichtaru a otec Bornehelda. Kdysi byl manželem princezny Rivky. Teď je mrtev.

SEKERNÍCI: elitní bojové křídlo Seneschalu. Jeho členové nesložili svaté sliby, ale své schopnosti v boji zasvětili přáním a zájmům Seneschalu. Hlavně díky Sekerníkům se Achařanům podařilo porazit Zapovězené ve Válkách sekery a pak i v dalších tisíci letech. Těší se oprávněné pověsti neporazitelných bojovníků.

SENESCHAL: acharská náboženská organizace. Bratrstvo Seneschalu řídí náboženský život Achařanů. Má velice důležitou roli nejen v každodenním životě, ale také v politickém životě národa. Učí poslušnost Artorovi a Cestě pluhu.

SENESCHALSKÁ VĚŽ: velitelství Seneschalského bratrstva. Věž je čistě bílá sedmiboká stavba, která stojí na opačné straně Grálového jezera než Carlon. Je velice stará.

SHRA: avarské dítě

SIGHOLT: jedna z velkých acharských pevností, která stojí v Těsném průsmyku v Urqhartských kopcích v Ichtaru. Jedno z hlavních sídel vévodů z Ichtaru.

SÍŇ UCTÍVÁNÍ: velká síň, která stojí v každém městě i vesnici. Lidé tam chodí každý sedmý den, aby si vyslechli bohoslužbu. Konají se

tam svatby, pohřby a zasvěcení nově narozených dětí Cestě pluhu. Obvykle je to nejvýstavnější budova v celé vesnici.

SKALI: mladá avarská žena

SKARABOST: velká východní provincie Acharu, která zásobuje království obilím. Vládne jí vévoda Isend.

SKRAEBOLDOVÉ: velitelé skraelingů

SKRAEFEAR: starší skraeboldů

SKRAELINGOVÉ: přízraky, které nemají hmotné tělo. Žijí v severních pustinách a živí se strachem a krví svých obětí.

SLAVNOSTI Avar a Ikarii:

Yuletide – zimní slunovrat v posledním týdnu měsíce sněhu

Beltide – jarní slavnost v prvním dni měsíce květin

Ohňová noc – letní slunovrat v posledním týdnu měsíce růží

SMYRTON: velká vesnice v severním Skarabostu. Hned za ní leží vstup do Zapovězeného údolí.

SPÁR: ikarijská vojenská jednotka, která se skládá z dvanácti perutí.

STÍNOLES: velký les, který se rozkládá na sever od Hraničních vrchů. Je domovem Zapovězených. Viz Avarinheim

STRAŠIDELNÉ BAŽINY: velké a nehostinné bažiny ve východním Arcnessu. Říká se, že v nich žijí divné bytosti.

STRAUM: velký ostrov u pobřeží Ichtaru, obydlený povětšinou lovci tuleňů.

STRÁŽCI: kouzelné bytosti spojené s Proroctvím Ničitele

STROM ZEMĚ: svatý strom Ikarii a Avar

SVATÍ: téměř božští a nejsvatější členové avarské rasy. Žijí v Posvátném háji.

ŠIROKÁ ZÁTOKA: velká zátoka, která leží mezi Acharem a Coroleasem. V jejích klidných vodách se dobře rybaří.

TAILEMSKÝ OHYB: velký ohyb na řece Nordře, kde se odklání ze západního směru a teče na jih k Nordmuthu a Tyrrskému moři.

TAJNÁ RADA: rada složená z poradců krále Acharu, vládců největších provincií

TALON: dědičný titul pro vládce Ikarii (a kdysi také celého Tencendoru). Posledních šest tisíc let pocházejí z Domu Úsvitu.

TALON ZAKLÍNAČ: talonové Ikarii, kteří byli zároveň zaklínači.

TARANTAISE: poněkud chudší acharská provincie. Závisí na obchodu. Vládne jí baron Greville.

TARE: malé město v severním Tarantaise, závislé na obchodu. Domov lady z Tare.

TARSKÉ PLÁNĚ: pláně mezi Tare a Grálovým jezerem

TENCENDOR: prastaré jméno Acharu, které se používalo do Válek sekery. Jméno je teď zapomenuto. Pamatují si je jen Zapovězení.

TIMOZEL: syn Embeth a Ganelona z Tare, patří k Sekerníkům.

TRAVNATÉ PLÁNĚ: obrovské obilné pláně pokrývající většinu Skarabostu

TYRRSKÉ MOŘE: oceán jihovýchodně od Acharu

URQHARTSKÉ KOPCE: menší obloukovité pohoří ve středním Ichtaru

ÚTOČIŠTĚ: mnoho seneschalských bratří raději tráví život v ústraní, v různých útočištích po celém Acharu, aby se ponořili do mystérií Artora Oráče.

VÁLEČNÁ SEKERA: velitel Sekerníků. Jmenoval ho bratr-velitel díky jeho neochvějné loajalitě k Seneschalu, oddanosti Artorovi Oráčovi a jeho Cestě pluhu a velitelským schopnostem. Viz Axis, Sekerníci.

VÁLEČNÝ GENERÁL: titul, který dal Borneheldovi, vévodovi z Ichtaru, král Priam. Borneheld tímto de facto ovládá veškeré acharské ozbrojené síly.

VÁLKY SEKERY: války, během nichž Achařané pod vedením Seneschalu a Sekerníků vyhnali Ikarii a Avar z Tencendoru za Hraniční vrchy. Trvaly několik desetiletí a byly výjimečně krvavé a násilné. Odehrály se asi tisíc let před časem Proroctví Ničitele.

VDOVSKÉ MOŘE: rozlehlý oceán na východě Acharu. Z neznámých ostrovů a zemí za Vdovským mořem připlouvají nájezdníci, kteří sužují Coroleas a někdy také Achar.

VEREMUND: seneschalský bratr spojený s Pevností mlčenlivé ženy

VLČÍ HVĚZDA: devátý a nejmocnější ikarijský talon zaklínač. Pohřbený v prastarých mohylách. Byl zavražděn brzy po nástupu na trůn.

VOJENSKÉ VÝRAZY:

oddíl: skupina třiceti šesti mužů, obyčejně lučištníků

jednotka: skupina sta mužů, buď z pěchoty, kopiníků, nebo kavalerie

kohorta: pět jednotek, pět set mužů

VOLNÝ PÁD: ikarijský muž

VRANÍ CHOCHOL ÚSVIT: současný talon Ikarii
VYSOKÉ OKO ČERNOKŘÍDLÝ: ikarijský velitel spáru
YR: palácová kočka v Carlonu
YSBADD: hlavní město v Noru
YSGRYFF: baron, pán Noru. Divoký a nepředvídatelný člověk jako všichni ostatní v této provincii.
YULETIDE: viz Svátky
ZAHRADA: zahrada Matky
ZAKLÍNAČI: ikarijští kouzelníci. Mnoho z nich je velmi mocných. Všichni zaklínači mají ve jméně element spojený s hvězdami. Moc zaklínačů pramení v krvi, takže se Ikarii zaklínačem nestává, ale rodí.
ZÁPADNI HORY: ústřední acharské pohoří, které se táhne na západ od řeky Nordry k Andeiskému moři.
ZAPOVĚZENÉ ÚDOLÍ: jediný známý vstup z Acharu do Stínolesa. Řeka Nordra tudy vtéká do Acharu.
ZAPOVĚZENÍ: dvě rasy, Ikarii a Avar, o kterých Seneschal tvrdí, že jsou to zlé bytosti, které lidstvo zotročily magií a černokněžnictvím. Během Válek sekery před tisíci lety Achařané vytlačili Zapovězené za Hraniční vrchy do Stínolesa a Hor ledových stěn. Acharské legendy tvrdí, že se Zapovězení jednou vrátí a vybojují své země zpátky.
ZÁŘIVÉ PÍRKO: žena Vraního chocholu, talona Ikarii
ZLATÉ PÍRKO: ikarijská žena

Sara Douglass
Válečná sekera

1. vydání
Anglický originál Battleaxe
Překlad Veronika Krajňanská
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek a Iva Petříková
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství ***FANTOM Print***
jako svou 113. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 279 Kč

www.fantomprint.cz